УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС
XVII година
(1937 - 1938)

Първо издание

София 1998

Автентичността на стенографските записки е запазена

Петър Константинов Дънов
Възможности в живота
Младежки окултен клас
XVII година
(1937 - 1938)
Първо издание

Координатор за отпечатване на неиздаденото Слово:
Вергилий Кръстев
Компютърен набор: Вихър Пенков
Коректор: Ефросина Ангелова

© Издателство "АСК - 93"
тел. 893897, София

ISBN 954-9589-22-6

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд!

Всяко Божие Слово е опитано:
Той е щит за тези, които уповават на Него.
Не притуряй на Неговите думи, за да те не обличи и се покажеш лъжец.

Прит. 30 : 5 - 6

ВЪЗМОЖНОСТИ В ЖИВОТА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Да./ - Каква? - /„Външна и вътрешна зависимост на паметта“./ - За следния път пишете върху темата „Възможности в живота“.

Чете се темата „Външна и вътрешна зависимост на паметта“.

Какво трябва да разбираме под думата „зависимост“? Пишете от какво произтичат зависимостите. Гладният човек от какво е зависим? Или жадният от какво е зависим? Гладният човек е зависим от храната. Тя е едно условие за него. Ако има тази храна може да свърши каква и да е работа, пък ако няма храна, не може да работи. В дадения случай храната е един подтик.

Вземете сега в музиката, колко трептения има най-ниския тон? /16 трептения/. Как се образувало първото, второто, третото, шестнадесетото трептение? От какво зависи образуването на трептенията? Значи, ако имаме едно трептение не може ли да имаме един звук? После, защо са 16 трептения, а не са 17? Някои предлагат 16, други казват 32. Но тогава пак се задава въпроса: „Защо са 32, а не са 33?“ /16 дълги трептения, а 32 къси?/ Тогава, колко обертона има в един тон? /Много, но обикновено определят около 16-17/. Тогава може да допуснем, че всяко трептение дава по един обертон. Значи, за да се прояви един тон, 16 обертона трябва да има. Ако тия обертонове не се образуват, тонът не е пълен. Те са отвлечени работи, не са ясни. Тогава, ако вас ви зададат една тема, каква е музиката по същество, какво ще кажете? Какво представлява музиката по същество, как ще определите. Не само вие, но и най-видните музиканти не могат да

кажат. Да кажем, музиката представлява неизброимите възможности на живота. Човек, който не е музикален, той е ограничен. Щом е музикален има много възможности. Възможностите се определят от възможността му. Сега има едно друго твърдение. Едно тяло, което се движи с по-голяма скорост ще иде по-далеч, отколкото едно тяло, което се движи с по-малка скорост.

Тогава определям: Страданията са предисловие на музиката, те са подготовка. Всяко едно страдание е подготовка за един музикален живот. Под музикален се разбира, че е разумен, има разумност. Във всеки живот, в който липсва разумността, страданието иде като едно последствие. Щом имаш страдание, показва, че разумността липсва. Да допуснем, че вие двама души пътувате по пътя, дойдете до един кръстопът и се спирате. Зародят се в двама ви две противоположни мнения. Единият казва: „По този път да тръгнем“. Другият казва: „По вторият път да тръгнем“. Колко възможности имате? Значи двама души сте, две възможности имате.

Например, да извадя двама души от вас да изпеете тона „до“, ще го вземете ли правилно. Нито един от вас няма да го вземе, както е, все ще има едно различие, ще се образува един малък ъгъл. Щом в живота има нещо непостижимо, това показва, че не вземате вярно тона. Когато вземете верен тон, нещата стават възможни. Когато нещата стават, те са музикални ; когато не стават - не са музикални. Имате, да допуснем числото 16 или числото 32. Ние ще образуваме друго число 12 и 32. Какво представлява в дадения случай числото 16? Не ви е познато. Какво представлява в дадения случай. Представете си, че едното представлява ябълка и в тази ябълка има 6 семки. Следователно, пишеш 16. Значи от тия семена колко ябълки ще излязат? 6 ябълки ще излязат. Какво показва 32? Тук, ако вземете този процес, шестте ще остане отзад. Шест, с колко е по-голямо от едно? - С пет. При три - значи с две е по-голямо. Какво тълкование бихте дали? Представете си, че тия тела се движат. Де има по-голямо движение в 16 или в 32? /В 32/ 16 е движение в планинските местности, а 32 е движение в долините. При 16 се качваш нагоре,

а при 32 слизаш надолу. Къде движението ще бъде по-бързо? Сега каква е посоката? - Едното е слизане, другото е възлизане. Кога телата възлизат? Да допуснем, че едно тяло се движи по една повърхност. Ако представите на туй тяло съпротивление, на къде ще започне да се движи? Ако направите средата по-гъста, туй тяло ще започне да се изкачва ; ако средата стане по-рядка, тогава движението ще се обърне надолу. И питам тогава: Движението на светлината как става от слънцето? По отношение на земята иде отгоре. А по отношение на слънцето, какво трябва да разбираме под думите „горе“ и „долу“? Значи светлината излиза от слънцето, отива към земята. Значи, земята е надолу. Следователно ще имаме една скорост по-голяма. Тогава какво трябва да се разбира? Значи в дадения случай слънцето изпраща повече енергия, която е необходима за земята. Сега с този въпрос е свързан друг.

Например, по-малките тела са зависими от по-големите. На основание на физическия закон, от какво зависи зависимостта? Или може да видите същия закон. Да кажем трима хора са гладни; единият е гладен, другия е по-гладен, третият е най-гладен. Три степени имате. От трите степени по-нагоре има ли? - Има, разбира се. Някой е толкоз гладен, че от глад умира. Най-силната степен е, когато човек от глад умира. Тя е най-силната степен. Минава от едно състояние в друго.

Ако хвърлите едно тяло и среща на пътя си голямо съпротивление, какво ще стане? Ако скоростта (силата) на тялото не се намалява, а тази скорост постепенно се увеличава, какво ще стане с твърдото тяло? - Ще се образува триене, туй твърдо тяло ще се разтопи, ще се образува горение. Как обяснявате защо в човека се явяват страданията? Вие не искате страданията, а страданията идват. Как ще си го обясните научно, от какво идат страданията? Да допуснем едно просто обяснение. В съвременната култура вие обичате да имате хубави обуща, но да са модни, да имат парижки върхове. Кожата не е достатъчно мека, кожата не е направена според правилата на хигиената. Вие, с тези, тесните обуща излезете на една разходка. Сега, какви са ви побужденията, че искате тесни обуща? Ако искате

тесни обуща значи, че тия тесни обуща не ги носите за вас, но за хората ги носите, да ви видят, че обущата са тесни, и че са модни. Вие вървите с обущата и гледате, дали другите обръщат внимание на обущата. Хората обръщат внимание на обущата ви, но те ви образуват мазоли. За да угодите на вкуса на хората, вие си образувате един мазол. Питам: Какъв е произхода на мазолите? От какво произтичат мазолите на краката ви? - Да угодите на хората. Какъв е церът, как се церат мазолите? Като престанеш да угаждаш на хората, ще изчезнат мазолите. Сега може да го вземете като правило. Питам: Колко неща произтичат от страха? - Страхът най-първо е накарал хората да бягат, страхът даже в някои животни е проточил техните крака. Други не ги накарал да бягат, но ги накарал да лъжат. Може ли страхливия да ти каже истината? Но то са психологически изводи. Много пъти вие срещате в живота известни противоречия. Казвате: „Труден е животът“, но нямате никакво обяснение.

Да кажем, музиката за някои хора е трудна. За кои хора е трудна? - Които имат слабо ухо, слаба музикална памет или нямат музикално разположение, за него много мъчна е музиката. Но за онзи, способния, лесна е музиката. Вие казвате: „Труден е животът.“ За кого е труден? За ленивия нали животът е труден, а за трудолЮбивия животът ни най-малко не е труден. Труден е живота, какво подразбира? Под думата „труден е живота“ значи трябва да се трудиш. Даваме вече първостепенно значение на труда. Значи в живота си работим повече отколкото трябва. Тогава не можем ли ние да надвием? От какво произтича трудния живот? - От човешката лакомия. Искате много жито, сеете много ниви, трябва много да се жъне. Казвате: „Убихме се от труд“. - Сели сте много жито. Колко жито трябва на човека за една година? На човека е достатъчно по половин килограм на ден, за 365 дена - 365 половинки, колко килограма правят? - 187 и половина.

Сега да допуснем, че някой от вас е музикален и иска да хареса на другите, че пеете добре. Какъв резултат ще имате? Ако пеете за себе си, ще имате за резултат вашето здраве. Всички хора, които добре пеят на себе си, са винаги здрави. Всички хора, които пеят на хората, са болни. Знаете защо са болни? Ти като

пееш казват: „Не ти струва пеенето, туй не можеш да го изпееш хубаво“. Изпееш на друго място, казват: „Последния пасаж не го изпя хубаво“. Ти вече започваш да се смущаваш. Ти като се смущаваш, от смущение не си здрав. Ти като пееш за хората, не си здрав ; като пееш за себе си, си здрав. Сега един закон изваждаме ние - Живейте един добър живот не за хората, но заради вас. Защото, ако живеете за хората, ще ви намерят някоя погрешка. И тъй сега изваждам друго правило - Всички погрешки, които ги намирате в хората се са хорски. Ако вие имахте тетрадките от първо отделение докато свършите университета и ги прегледате, нали щяхте да забележите се поправките на вашите професори. Ще видите, че погрешките намаляват. Но поправките на тия погрешки, професорът ги е турил. Много от тия погрешки не са погрешки. Забележете в българското правописание. Ще видите колко грешки сте правили, които не са погрешки. Няма нещо установено в правописа. Да кажем, ако в правописа има Ъ, когато пишете, постоянно ще има зачерквания, че не сте писали Ъ. Но като изхвърлят Ъ остане просто е, тогава де е погрешката?

Мислите ли, че ако вие вземете 15 трептения на един тон, тонът пак ще се чува? Не, ще има една малка неправилност, липса на едно трептение. Значи в природата, ако вървим по законите на природата, нещата са строго определени, ти не можеш да пристъпиш един закон. Можеш да го престъпиш, но ще имаш и последствията. Значи, всяко едно безпокойствие на човека се дължи на нещо. Някой път имате едно безпокойствие, не му знаете произхода. Казва някой: „Неразположен съм малко“. Има някакво нарушение. Ако нарушите закона на яденето, стомахът страда. Ако нарушите закона на дишането, дробовете страдат. Ако нарушите закона на мисълта, винаги вашият мозък страда. Боли ви глава, причината е в мисловия свят. Заболят ви дробовете, в чувствения свят е причината. Заболи ви стомахът, причината е на физическото поле. Тогава трябва да търсите причината. Щом е на физическото поле, ще измените хигиената на яденето си.

Сега как става, как ще моделираме, как ще изменим себе си? По колко начина може да се поправи една погрешка?

Представете си сега, че имаме този фар, който е направен на французкото изложение, който дава една светлина от 500 милиона свещи, на който светлината може да се види от 200 километра. Ако да кажем, имаш ключ и по невнимание отвориш този фар изведнъж, десетина хиляди хора може да ослепеят. Значи, по едно бутване, по едно невнимание може за няколко секунди да ги ослепиш. Толкоз е силна светлината, че десет хиляди хора може да ги ослепите. Значи тези хора трябва да са на колко километра най-малко, за да се избегне слепотата?. Как се намалява светлината? - /Тя е обратно пропорционална на разстоянието/. Сега, да допуснем известни страдания, които произтичат от липса на светлина ; пък има страдания, които стават от преизобилие на светлината. Следователно, вече в природата имаме два вида страдания. Едни, които произтичат от липса на светлина, не от съвършена липса, други произтичат от изобилие на светлина. Тогава, за да премахнем това страдание, което произтича от изобилие, трябва да се отдалечим, да дойдем до разстояние, където светлината ще бъде приятна. Слънцето е турено на 92 милиона мили, от което е нагодено съобразно с организмите на земята. Туй разстояние не е произволно, то е нагодено със съществата, които живеят. Ако ние се приближим два пъти по-близо до слънцето, може съвсем да се измени земния живот. Ако страданието произтича от изобилие, трябва да се нагодим, да се отдалечим ; ако произтича от липса на светлината, тогава трябва да се приближим. Тогава някои страдания се премахват чрез отдалечаване, други /се/ премахват чрез приближаване. Трябва да се знае от какво произхожда страданието. Страданията произтичат от две възможности. Едни организми, на някои хора, страдат от преизобилна храна, те много ядат. Вземете раждането на болестта подагра се дължи на изобилна храна. Царска болест я наричат. Князе, царе боледуват. Сиромах никога не може да умре от подагра. Някои българи, които страдат от подагра, те много боб ядат. Бобът е много пищна храна. Ако някой беден българин страда от подагра, аз вече зная, че много боб е ял. Ако един човек много опусталява, сух е станал, той е сиромах. Изсъхването на човека произтича от сиромашия. Онези, които

задебеляват са богати. Онези, които изсъхват са сиромаси. Тогава дайте ми движението: Дебелите хора приближават ли се, или се отдалечават?. Сухите хора отдалечават ли се, или се приближават? Или кажете ми, кои тела падат? Които са по-тежки ли? Например, представете си, ако един човек би имал кокоша глава, а тяло на човек. Кокошата глава какво представлява, близо ли е до умствения свят или е далеч? - /Далеч/. Или представете си един човек, главата на когото е много голяма, но дробовете му са кокоши, стомахът му е човешки - едно такова противоречие. Този с кокошите дробове може ли да бъде духовен човек? Представете си, че този човек би имал стомах на една кокошка, какви ще бъдат отношенията му? - Ще има едно голямо противоречие. Значи, човек има известни отношения. Човек при сегашните условия е едно разумно съчетание от всички модели, които природата е направила. Защото всичките модели, които съществуват, те са само заради човека. Те са опити за човешкото подобрение. Сегашния модел на човека е най-добрия модел, който тя е измислила. Тя още не се е спряла на този модел. Той не е завършен. Още много тя има да прави, човек ще се моделира. Но в природата няма по-съвършен модел от този, в който той живее в сегашните условия. Да допуснем, че вие не сте доволни от сегашния модел. Защото някой път, нали сте недоволни от живота. Значи, вие сте недоволни от модела, който природата ви е дала. Питам сега, какво трябва да направите? Недоволни сте от нейния модел. Природата ви казва дайте си модел. Какъв модел сега искате за в бъдеще? Всеки от вас, който е недоволен от живота, какъв модел ще даде? Аз ви казвам, че има възнаграждение на всеки, който може да даде един по-добър модел от този.

Сега аз да ви кажа: Вие искате да подобрите живота си. В какво именно да се подобри? Да ядете повече ли? Да дишате повече ли, да мислите повече ли? Сега неестествеността на човешкия живот произтича, че няма правилна обич. Човек яде повече, диша по-малко и мисли по-малко. Следователно остава известна излишна храна у него, която не може да се трансформира, понеже физическия свят е резултат на духовния, духовния е резултат на умствения свят. Енергиите трябва да се

трансформират. Всякога излишъкът, който остава в тази енергия, остава като в живота. Ако в тебе остане едно незадоволено желание, ти си незадоволен. Сега ще направя едно сравнение: Доволството на човека трябва да бъде като едно шише пълно с вода. Когато напълните едно шише с чиста вода, че да не остане никакъв въздух в шишето, тази вода ще остане за дълго. Ако оставите въздух в шишето, има една възможност да се развали водата. Значи едно задоволено шише подразбира, че не трябва да има никакъв въздух в шишето вътре.

Та казвам: Сега, при сегашния метод на възпитание, някой път казвате, че трябва да се възпитават хората. Който не разбира, ако вземе туй правило буквално, че му напълните стомаха хубаво, да не остане празно място, или ако напълните ума, че да не остане празно място? Не, в природата имате други методи вече. Имате онези мехове, с които се раздухва огъня. Ти напълниш меха хубаво, после този въздух трябва да го изкараш някъде и после пак поемаш наново, да има едно движение. Значи у тебе всичко трябва да бъде наполовина пълно. Твоят мех не трябва да бъде пълен, но да има оставено празно пространство, откъдето тази енергия трябва да я употребиш, трябва да има място да я туриш тази енергия. В природата съществуват, тия, двата метода. Положителната енергия е пълен мех, отрицателната енергия е празен мех. Следователно, пълния мех ще го изпратиш в празния мех. От пълния мех ще изпратиш течността в празния мех. Вие сега казвате: „Положителна енергия“, ако в природата нямаше една отрицателна енергия, да става една обмяна, да се образува движение. Обмяна трябва да става между положителната и отрицателната енергия. Но под думата „отрицателна енергия’, ние разбираме енергии, които в себе си имат положителна енергия, защото положителната енергия сама не може да се развие. Тази енергия след като мине в средата на отрицателната енергия, започва да се развива. Та отрицателните енергии са необходими. Човек трябва да има отрицателната страна на музиката за да развие положителната музика. Имате, например, едно желание, нали така? Имате едно желание да ви дадат нещо. Туй желание да вземете нещо е отрицателно вътре във вас. Имате едно желание

да давате. Туй желание е положително. Следователно, когато даваш е едно, пък когато вземаш е друго. Във вземането ти ще обработиш, това което си взел, в даването ще очакваш туй което си дал, други да го обработят. Тогава ще чакаш два различни резултата. Единият резултат, когато си възприел. Когато ти си възприел, от тебе зависи работата. Щом го възприемеш, може да го обработиш. Туй което си дал, то не зависи от тебе. То зависи от тези, на които си дал нещо, те трябва да го обработят. Следователно, хората се спъват по два начина: едни се спъват, понеже сами не обработват нещата ; после се спъват като са дали нещо на другите и те не са го обработили. Ние може да се спънеме от външния свят, понеже сме дали нещо. Може да се спънеме и от себе си, онова, което сме възприели, ако не го обработим. Та сега човек трябва да бъде разумен по отношение къде влага своята енергия. Човек трябва да бъде внимателен по отношение положителните енергии, които възприема, как да ги обработва.

Казваме, че човек може да се възпита. Човек може да се възпита по два начина: По външен и по вътрешен начин. Ако го възпитават разумни хора, той ще стане разумен, ако го възпитават глупави хора, той ще стане глупав. Ако го възпитават музикални хора, той ще стане музикален, ако го възпитават немузикални хора, нищо няма да стане от него.

Та, когато ние говорим за Бога, ние подразбираме едно същество разумно, от което може да се възпитаме. Ние търсим Бога защото вън от Бога ние не може да се възпитаме. Единственото същество, което може да ни възпита, както никой друг е Бог. Тогава има смисъл, не както турят ; Вяра в Бога е онова, което ние търсим в живота, може да го намерим само в Бога. И любовта към Бога, е че туй, което търсим може да го вземем само от Бога. Вярата в Бога ще ни покаже, къде може да го намерим. Ние трябва да обичаме Бога, понеже туй, което ние търсим може да го вземем само по закона на любовта. Ако ти нямаш любов към Бога, ти нищо не можеш да вземеш. Ако имаш любов, ще вземеш нещо. Ако нямаш любов, тъй ще си останеш. Казва някой: „Защо трябва да обичаме Бога?“ Ако ти не го обичаш

ще умреш. Ако го обичаш ще живееш. Тогава има смисъл. Казваш: „Как да обичаме Бога?“ Ако го обичаш, живота ще дойде в тебе. Ако дойде животът, вече имаш една възможност.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
1 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 24. IX. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев

ВЪЗМОЖНОСТИ НА КРАСОТАТА

Отче наш.

Имате ли тема? - /Имаме/. - Четете. /Чете се темата „Възможности в живота“/.- Пишете върху „Разнообразие на възможностите“

Да допуснем сега една възможност за един обикновен ученик в отделенията: Възможно е да го приемат, възможно да не го приемат. Значи при сегашните условия, когато не го приемат от какво зависи, от какво зависи възможността да го приемат в първо отделение, трябва да бъде на колко години?. - /Седем./ Ако има седем години, може да го приемат, ако няма седем години, няма да го приемат. Тогава каква възможност има това дете? Значи може да постъпи в забавачницата. В първо отделение не може да постъпи, но в забавачницата ще го приемат. Сега втората възможност: Това дете като го приемат може да се учи, пък може и да не се учи. Ако учи каква възможност има сега? Има възможност да влезе във второ отделение. Ако не учи? Ако не учи ще остане пак в първо отделение. Колко години може да бъде в едно отделение? Сега какви са условията за неговата възможност? Колко години може да остане в първо отделение? Има възможност да го изпъдят от училището. Може да се разболее детето. Болестта става причина да го изхвърлят из училището. Пък може да го изпъдят и за неспособност, понеже не може да учи. Например, вземете сегашните възможности на ученика свършил гимназия, който иска да следва в университета по медицина. Каква възможност има да следва, от какво зависи възможността му? - От бележките му. При какъв успех може да го приемат по медицина? Ако има четири ще го приемат ли в медицинския факултет? - /Не./ Колко, ако има ще го приемат? - /Шест./ Ако има пет? - Значи не можеш да минеш, само шест, ако има.

В света има два порядъка: Единия, ако хората са добри. Ако си добър можеш да минеш в по-горен клас. Ако не си добър, оставаш в същия клас. Има и други класове. Ако си по-лош, пак минаваш в по-горен клас. И в лошото има класове.

Добре сега, на какво вие отдавате възможностите на красотата? Кои са възможностите на красотата? Кога човек става красив? Винаги красотата е свързана с доброто в света. Колкото човек става по-добър, става по-красив ; колкото става по-лош, става по-грозен.

Ако ви зададат въпроса сега: „Защо човек учи? Каква нужда има да се учи?“ Сега, ако на вас ви зададат една тема. Във вас всички има желание да бъдете богати, кои са подбудителните причини, защо искате да бъдете богати? Или пък искате да бъдете учени, или пък искате да бъдете силни. Те спадат към положителните добродетели. Иска човек да бъде богат. Допуснете, че вие искате да бъдете здрави ; идваме до по-същественото. Защо искаш да бъдеш здрав? Защото при здравето има по-малко страдания, по-приятно е. Искаш здраве. Щом не си здрав, ще имаш повече страдания. Сега да уподобим здравето, да направим една аналогия, ще уподобим нездравия човек на сиромашия. Здравето, ако уподобим с богатство, нездравето трябва да го сравним със сиромашия. Например, вземете двама души, единия с добър характер, другия с лош характер. Човекът с лошия характер има повече възможности да изгуби здравето си. И лошият може да бъде здрав и добрият може да бъде здрав. Сега те се отличават, че добрият има повече възможности да остане здрав, а лошият има повече възможности да загуби здравето си.

Сега вземете това сравнително, вземете аналогичния метод. Например, някой път имате силен огън и слаб огън. От какво зависи слабостта на огъня и силата на огъня? - От количеството на материалите, които имате. Допуснете, че вие сравнявате, че някой учи повече, а други учи по-малко. От какво зависи това? Да допуснем, че някой път се ражда във вас разположение, не искате да учите. Имате едно разположение да не учите, не искате да учите. Някой път се ражда едно разположение, при което вие имате желание да учите. Допуснете, че имате едно желание да не

учите, как ще смените туй желание да не учите, с друго желание да учите? Как бихте го сменили?

Ако ви запитам сега: Вярата, възможност ли е? Вие говорите за окултния ученик. Кои са качествата на окултния ученик? Казвате: „Да бъде човек окултен ученик“. Ако един окултен ученик пренася камъни от едно място на друго, има три метри купчини камъни и ги пренася от едно място на друго да си създаде работа, мислите ли, че той е окултен ученик? Аз ще ви дам една разлика на окултния и обикновения ученик: Обикновеният ученик ще копира работите. Окултният ученик се учи да твори. Той още не е творец. Ако искаш да създадеш нещо ново, ти трябва да бъдеш окултен ученик, да измениш живота, да внесеш каквато и да е черта в живота си, да създадеш нещо ново. Ти седиш и живота ти е несносен, ти си обикновен ученик. За да измениш живота си, ти трябва да станеш окултен ученик. Та когато някой път вие сте недоволни от живота, вие сте обикновен ученик. Когато сте доволен от живота, вие сте в областта на окултната наука. Казвате: „Окултен ученик“. За окултния ученик има области, които трябва да знае, как да си добива силата, трябва да знае законите, по които може да добиеш сила, или пък знание. Областта е много голяма, да знаеш как да добиеш това знание. Четете, да кажем един съвременен роман, какво ви подбужда вътре да четете романа? Ако един млад човек чете един роман, и ако един стар човек чете един роман, какви ще бъдат подбудителните причини у младия и какви у стария? Да допуснем, че вие се интересувате от астрономия, интересувате се от звездите, някои от които са на хиляди години далеч от нас. Интересувате се от някоя звезда, Алдебаран да кажем, или вие се интересувате от Сириус. Какво ще ви придаде в дадения случай Сириус? Понякой път вие се интересувате от северния вятър или от Южния, от източния или западния. Защо се интересувате? Като духне северният вятър лятно време, когато е топло, изпотил си се, става хладно. Тази прохлада е приятна. Някой път е студено, като духне Южния вятър, тебе ти е приятно. Ти се интересуваш от северния, Южния или западния, или източния вятър, се има нещо, за което се интересуваш.

Та казвам: Вие окултните ученици, понякой път се трябва да се позанимаете с аналогичния метод. Но той е много труден. Трябва да знаете как да съпоставяте нещата, защото един аналогичен метод не може да изяснява. Давате някой пример или сравнявате нещо. Трябва да знаете, как да ги сравните. Вие сравнявате един добър човек, с един лош човек. Те са контрасти. Кои са чертите на един лош човек и на един добър човек? Изобщо, лошият човек има едно силно тяло. Добрият човек има по-слабо тяло. Понякой път лошият човек е по-силен, има по-голяма сила, отколкото добрия човек. Някой път лошите хора имат по-силен ум. По-умни са. Христос на времето казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на виделината“. Кои синове? - Лошите синове са по умни. Един лош син днес по-добре обира баща си. Добрият не знае как да го обере. Лошият син обира баща си така, че всички признават, че е законно това обиране. Но сега ние правим сравнение на нещата. То е така, но между лошия и добрия човек всякога има разлика в постиженията. Всякога лошият в началото има преимущество над добрия. В началото всякога лошите хора имат преимущество над добрите. По закона на аналогиите, като разглеждаме този въпрос, в края лошите изгубват, добрите печелят. В началото добрите хора много зле започват, не върви работата. На лошите хора им върви. В края добрите хора печелят, лошите хора изгубват. Не можем ние да теглим един закон. Ако пресилим нашата аналогия животът не потвърдява. Казвате: „Виж как върви на лошите хора“. Да, в началото върви, но в края не върви, те винаги губят. Но и тук, ако пресилим аналогията, ще паднем в друго противоречие. Някой път и в началото върви на някой лош човек и в края върви. Тогава как ще го обясните? Трябва да има някакъв закон?

Например, ако вие се качите на Мусала и видите вашия високомер ще видите, че някой път ще измерите на 300 метра по-високо, пък някой път на 300 метра по ниско. Някой път височината на Мусала, според вашия високомер се увеличава с 300 метра, друг път се е намалил с 300 метра. Как ще обясните противоречието, как се намалила височината на Мусала? Всъщност, вашият високомер е показал 300 метра по-голяма височина. Какво ще бъде налягането? Ако височината е по-голяма,

какво ще бъде налягането? Ако височината е по-малка, какво налягане ще има? Тогава, според закона, когато височината на Мусала се намалява, времето се подобрява ; когато височината на Мусала се увеличава времето се разваля. Тогава, ако някой се качи на Мусала и гледа височината по високомера, ще каже, че Мусала е с 300 метра по-нисък. Не, да знае, че времето се подобрява. Затова Мусала смирен станал. Значи в живота, да допуснем, че бащата е като Мусала, като обича някое дете, той се смалява. Детето се качи на гърба на баща си, значи бащата е добър. Но, ако бащата на детето седи прав, тогава детето не може да се качи на гърба на баща си. Тогава само не може да се качи на гърба на баща си, бащата трябва да покаже особена привилегия, той да го дигне. Аналогично трябва да разсъждавате.

Вие понякой път искате добър живот, добри условия, искате Мусала да се сниши, и вие да му се качите на гърба. Пък той не се снишава. Обикаляш по един начин, обикаляш по други начин, не върви. Сега обяснявам едно противоречие: Представете си, че един разбойник ви хване за ръцете, пък ви върже добре. Колко възможности имате да се освободите? Представете си, че вие сте един окултен ученик, че ви вързал един разбойник, колко начина има дае освободите от този разбойник? Трябва да сте силни като Самсона, че изведнъж въжето, с което сте свързани, като се напъне да го скъсате. Ти сега употребяваш този метод, не се скъсва въжето. Втората възможност каква е? Той ви свързал яко. Представете си, че вие сте човек, който тежи 120 килограма, свързани сте, не може да скъсате въжето. Сега, вторият метод за освобождение кой е? Първия метод е лесен за силния човек, той веднага ще скъса въжето. Има един друг метод, втори начин, който изисква време. Ти трябва да седиш три, четири дни гладен, да изгладнееш, да изпостелее тялото ти, че между тия връзки на въжето да се образуват празнини, междини, че да си изтеглиш ръцете и краката. Ти ще се освободиш, ще се измъкнеш, понеже си изгубил 20-30 кила от теглото си. Но трябва да постиш, и като си 120 кила да останеш 90-80 кила. В първия начин, ако се освободиш чрез скъсване на въжето, колко количество сила ще употребиш? Пак може да се освободиш, но колко количество сила си употребил? Там има харчене на сила. Във втория случай, ти си

изхарчил не от енергията си, но от материала на тялото си. Има друг един метод. Този човек те е свързал, ти се мъчиш, той те оставил. На този, който те е свързал, ти започваш да обещаваш, казваш: „Ако ме пуснеш, ще ти дам 220-30-40 хиляди лева, готови пари“. И той ви освобождава. Пак скъсваш въжето. Но колко ви е коствало сега? - 40 хиляди лева, ви коствало туй скъсване? Вие сега, които се освободихте от 40 хиляди лева, силен човек ли сте? Не сте силен човек. Казвате: „40 хиляди лева ми коства да се освободя от тази беля.“ Значи, не си бил силен. По втория начин, не си могъл да постиш да гладуваш. Значи, не си бил герой, който може да изгуби 30 кила от тялото. Значи бил си малко умен. Благодарение, че имаш пари. Казваш: „Тия пари аз мога да ги спечеля.“ Сега, какви са били подбудителните причини, защо първият - употреби силата си, вторият - употреби постенето, постил е този човек. И вие по-някой път, когато искате да се освободите от дявола, постите. Защо постят хората? - Да се освободят от дявола. Вързал те дяволът, ще постиш. Трябва да постиш, защото ако не постиш, не можеш да се освободиш, не може да извадиш ръцете. Ами когато подкупвате дявола? Дяволът и той се подкупва, 40 хиляди лева вземе и ви пусне. Сега употребявам една аналогия. Мислите ли вие, че може да подкупите дявола? Има един анекдот, че дяволът пратил едно малко дяволче да разнесе неговите лъжи в света. Като се върнало, малкото дяволче, започнало да лъже и големия дявол. Големият дявол казва: „Ти моята стока на мен няма да продаваш. Тази стока направих за хората, моите лъжи на мен няма да продаваш. Мене, с моите лъжи няма да ме лъжеш. На мене, ще ми казваш истината, както е работата отвън, дали си могъл да продадеш лъжите на хората, мене няма да ме лъжеш ти. Ти нищо не си свършил щом искаш да ме лъжеш. Не искам да ме лъжеш.“ Ако ми кажете: „Аз излъгах дявола“ - Вярно ли е? Например, как бихте излъгали дявола, но той да не разбере тази работа? Понякой път вие се опитвате да си представите, че не обичате някого, представяте си, че го мразите, че не искате да знаете заради него. Или пък някой път си представяте, че го обичате. Но, в единия случай вие лъжете като показвате, че не го обичате, не е вярно. В другия случай, като се показвате, че го обичате, пак не е вярно. Колко е вярно, че

го обичате, толкова е вярно, че не го обичате. Към коя категория ще ги представите тези? Ако искате да представите, че обичате някого, искате да го уверите и се показвате, че не го обичате, искате да покажете обратното. Но и в единия, и в другия случай не говорите истината. Нито като мразите говорите истината, нито като обичате говорите истината. То е едно маскиране отвън. Представете си, един ученик е запомнил урока си, но не го е разбрал. Запомнил го буквално и го разправя на учителя си, както той го е запомнил. Тогава при съпоставяне на аналогиите трябва да внимавате. Идва един при турския султан и му се оплаква, че много осиромашал от много ядене и пиене, моли го да му помогне. В опитване на живота осиромашал. Тогава султанът искал да го разбере, живял ли е той както казва, знае ли кои яденета са най-хубави. Казва: „Ти като си ял толкоз, като си опитал всички неща, кое е най-сладко в кокошката?“ Онзи казва: „Трътката“. Този анекдот на турски хубаво излиза. Тогава, султанът казва: „Дайте му 250 лири.“ Действително, много е сладка трътката. Друг турчин, който чул за това, отива и казва на султана: „От ядене и пиене осиромашах.“ Казва: „Я ми кажи, кое е най-сладкото на бивола?“ Той казва: „Задницата.“ - Дарете му, казва, 25 тояги. Онзи чул, че на кокошката трътката е най-сладкото, казва „Юола билир“ и на бивола ще е най-сладка задницата. То е по закона на аналогиите. Но не върви тази работа. Сега казват, че човек трябва да се моли, за да става по-добър. Но и това е по аналогия. Вярно е, че някой път човек като се моли става по-добър, но не всякога като се моли човек става добър. Друг казва: „Аз не се моля.“ Но и това не е вярно. Те са въпроси, които не са верни. Казва: „Аз никак не се моля.“ Идеш при гостилничаря и се молиш той да ти услужи. На всяка стъпка всички хора се молят. Няма същество, което да не се моли. Кога се моли човек и кога не се моли? Забележете, някой път вие имате един ваш приятел и той не ви пише. Желанието ви да ви пише към коя категория спада? Искате той да ви пише. Силният човек може ли да се моли? Изобщо ние мислим, че слабият човек се моли. Но и силният човек може ли да се моли? - Може да се моли. Аз имам само един пример за един Спас, героят. Няма някой от вас Спас, нали? Той е един действителен пример. Спас героят решавал всичко със сила, не обичал никакво

противоречие. Той всякога решавал въпросите със сила. Този Спас героят четял Евангелието. Тиа методи, които той употребявал с насилие, намирал ги винаги, че не са в съгласие с неговите нови възгледи. Един път както по обикновеному жена му направила едно малко противоречие. Той и ударил две плесници, как може тя да му говори така. Но след като ударил той плесниците, не може да иде на работа. Друг път впряга воловете отива на работа, на нивата. Него ден не върви, не може да впрегне воловете, не може да иде на работа. Обидата минава в него и той отива при жена си и казва: „Моля да ми простиш". Кой го накара да се моли на жена си, да иска извинение от жена си? Той, същият герой вижда, че само със сила не може. Това са аналогични примери. Но след като ушил двете плесници по този начин, понеже той приел новото, ударът минал в жена му и тя станала по-силна. Тя го заставила да се моли. Имам друг един пример. Тук се бориха Дан Колов и Перейра. Перейра имал един начин на ритане, някак си с главата ритал, или с крака си, на едно място в стомаха, че като удари човек отслабва. Като го удари на това място и един голям герой може да изгуби борбата. Перейра имал един овнешки удар на това място, като го удари в корема и големият герой пада. Данчо пък, като хване човек за крака, така го извие, ти колкото и силен да си, като ти хванат крака и го извият, ставаш слаб. Какъвто и герой да си, като те хванат за крака и го извият, ще капитулираш. Най-после онзи с овнешкия удар, хващат го за крака и като го стегнат така, той се признава за победен, признава че другият е по-силен. Сега методите и начините на тия борци са различни. Дан Колов пада на земята, но пада по такъв начин, че да му хване крачето и се показва, че нищо не знае. Като падне и му хване крака, тогава показва силата си. Вие казвате сега, че това е пехливанлък, борба. Няма някой от вас, който да не дойде да се бори с дявола. Дяволът като дойде, ще те мушне, ще те блъсне в корема. Когато те блъсне в корема, ти капитулираш. Ще си пазиш корема. Защото, ако те блъсне ще те победи. Казваш: „Трябва да се яде". - Това е блъскането в корема. Сега тия изяснения не са научни. Хвани го за крака. Може 10 пъти да го хванеш за крака, но ако не знаеш изкуството как да извиеш крака му, той може да си извади крака. В живота вие често хващате

една мъчнотия, но за да я победите, трябва да я хванете за крака. Но, ако не знаете как да свиете този крак, вие не може да победите. Победата трябва да се яви като резултат във вашия ум, че сте сполучили нещо.

Казвате: „Защо са тия страдания в живота?" - Страданията са един метод за каляване. Щом си много слаб, непременно страданията са необходими. Защото всяко страдание калява характера. Но щом си много силен, трябва разкаляване. Защото някъде трябва да се калиш, някъде трябва да се разкалиш. Слабите натури трябва да забогатеят, за да се оправи животът им. А силните натури, за да се оправи живота им, трябва им сиромашия. То е пак метод. Когато някой казва: „Той е забогатял", казвам - Каляват този човек. Той е мек човек, осиромашял. Той е придобил повече от каляването, не му трябва, сега го размекчават, понеже, ако не се размегчи, друг един процес има в природата.

Та казвам сега: Вие имате един метод и не може да съпоставите нещата, имате противиречия в живота. Окултният ученик трябва да съпоставя противоречията в живота в дадения случай. Например, вие имате барометри, които пишат и имате барометри, които не пишат. Каква е разликата между пишущите барометри и ония, които не пишат? Каква е разликата между човек, който постоянно учи и човек, който периодически учи? Този, който учи периодически, той показва времето само в даден случай. Живачният стълб в барометъра, показва само времето в даден случай. Пишущите барометри показват не само сегашното време, но тази линия показва, какво е било времето и в миналото, какво е било налягането.

Та казвам: Ако вие побеждавате една мъчнотия само в един момент, вие имате един барометър, който показва сегашното ви състояние. Ако носите в съзнанието си ред мъчнотии, които сте ги победили, вие имате пишущ барометър. Защото, ако в съзнанието ви седи само една сегашна победа, вие имате един обикновен барометър, ако разрешавате само една задача, то е само един барометър. Но, ако имате в ума си ред задачи, които разрешавате, ако имате много задачи, които сте разрешили, вие сте един пишущ барометър. То има едно състояние, което показва,

какъв е човек. Казвате: „Той е добър“. Но, той е в даден случай добър. Някой човек само в даден случай е добър.

Например, ако кажа 1, или 2, или да кажем 3, какво отношение има сега между 1, 2 и 3. Какви аналогични отношения имат? Този човек на единицата, той е много прям. Той не е човек, който се влияе. Няма външни условия да му влияят. Щом дойде до 2-те, вече законът се изменя. При 1, вие сте неотстъпчив, а при 2, вие ставате отстъпчив. Сега, кое ви накара вие да станете отстъпчив? При единицата, кои са елементите, които са влияели в числото две. Представете си, един човек с един крак и с една ръка, представете си един въображаем човек, с един крак и с една ръка. И представете си един човек с две ръце и с два крака. По какво се отличават те? Тогава в себе си не се старайте да унищожите злото, но направете злото да има един крак и една ръка. Дайте на доброто във вас две ръце и два крака. Злото, което е с един крак и с една ръка, ще може ли да победи доброто, което е с две ръце и с два крака? Злото с две ръце и с два крака е по-силно от доброто, но злото с един крак и с една ръка, е по-слабо от доброто с две ръце и с два крака. Но, то е аналогия, съпоставяне. Донякъде туй е вярно.

Къде се спряхме? - На 1, 2 и на 3. Едно и две, колко правят? - 12. Едно, само по себе си е 1. Значи, приложено към 2, става 12. Едното може да го поставите пред 2-те и може да го поставите на гърба на 2-те. Ако го поставите след 2-те, колко прави? - 21. Когато съпоставяте силния след слабия, силата на слабия се увеличава. Когато оставиш слабия да е тил, силата на силния се намалява. Турете 1 пред 2-те, какво става? Това е една аналогия. Когато турите 1 зад 2-те, едното е силно в дадения случай, двето е слабо. Ако искате силен да станете, кой трябва да ви е тил? - Силният. В хората всякога има едно желание да излезе отпред, да ръководи нещата. Мислите ли, че онзи, който върви напред е най-силният? Някъде е вярно, най-силният е. Генералът изтегли ножа, върви напред с коня си. Мислите ли, че първата капка вода, която тръгва е най-силна? Може да кажем, че първата капка е най-умна, но тя не е и най-силната. Тогава вие понякой път се намирате в трудно положение в живота и като изпитвате всички методи в живота, не върви. Има един турски анекдот за един,

който като изпитал всичките методи и не му вървяло, дошла му една светла идея. Той турил на една восъчна свещ отгоре една гнила ябълка, скрил я на едно място и написал на входа така: „И който види ще съжалява, и който не види и той ще съжалява.“ Той седи там и събира данък. Питат го какво има вътре. - „Влез да го видиш.“ Хубаво, сега да извадим една аналогия, какво може да изведем. Аз малко подобрявам примера, на турски е малко нецензурен, подобрявам го като турям свещ и ябълка. Той не е така.

Вчера се разправят двама, от колко елемента се състои солта? Кажете вие, които знаете химия, от колко елемента се състои солта? - /От натрий и хлор./ - Благородни ли са? - /Не, отровни./ - Като се съединят стават безвредни, сол става и хората ги обичат, не правят пакост. Двама лоши хора като се съединят сол стават. Не е опасна. Всеки поотделно е опасен в природата, но съединени стават безвредни. Ако вие не можете от два отровни елемента да направите сол, какво знание имате. Как се образува солта? - /Може да се съедини направо натрий и хлор, като се нагрее малко натрий./ Кой ги съединява, те сами ли се съединяват? Добре, във физиката когато два предмета се движат в една и съща посока, се състезават нали, състезание имаме. Всеки един предмет в живота, който върви успоредно с друг, има междина между тях. И двама лоши хора когато вървят в една посока всякога има една междина и те не са близо един до друг. Следователно, ако ти вървиш в междината, която те образуват, няма да те блъскат, но като дойдеш в линията на тяхното движение, те всякога са опасни. Но, ако тия двама хора ги обърнеш в противоположни посоки, вървят един след друг, че и двамата се блъскат, при туй сблъскване ще се образува топлина. За какво можеш да използуваш тази топлина? В природата две противоположни желания може да се сблъскат в човека. Разгневил се, две противоположни желания са сблъскани, образува се топлина. Ако си умен човек ти може да използуваш топлината.

Та казвам: Когато ние говорим за окултни ученици, под „окултен ученик“ подразбираме, че той знае да примирява, той знае закона за примирението на противоположните елементи в природата, да знае законите да примирява противоположните

сили, да знае да ги примирява в себе си. Вземете гнева. Гневът не е нещо лошо в човека. Че всичките ония хора с инициатива в света имат енергия. Гневът дава енергия. Но разгневяването, сръднята е излишна енергия. Значи развиваш повече енергия, отколкото ти трябва. Всякога щом се развие в центровете повече енергия отколкото ти трябва, ти се разгневяваш. Ако в тебе развиеш повече вяра отколкото ти трябва, ти ще станеш лековерен. Ще дойдеш до друго противоречие. Казва: „Вярвам във всички хора.“ Щом като вярваш във всички хора, много пъти ще бъдеш лъган. Да вярваш във всичките добри и умни хора е едно. Казва: „Аз вярвам във всичките хора.“ Трябва да определиш вярата: Да вярваш в добрите и в умните хора. Ония, които не са умни, които не са добри, каква вяра трябва да проявяваш към тях? Пак ще употребиш вяра, но каква? Ще вярваш в това, което те обещават, че няма да го изпълнят. И в другите ще вярваш, и в себе си ще вярваш. Ще кажеш: „Аз вярвам, че каквото кажат добрите и учените ще го направят, пък каквото кажат другите няма да го направят.“ В тебе тогава няма да има никакво противоречие. Ако кажеш: „Аз вярвам във всичките хора“, ще се намериш в противоречие. Ако кажеш, че не вярваш в хората, ти ще дойдеш в друга крайност. Щом като кажеш: „Аз не вярвам във всичките“, аз зная че ти не си от умните и от добрите. Ако кажеш: „Аз вярвам във всичките умни и добри хора, вярвам, че лошите, каквото кажат няма да го направят и добрите, каквото кажат за доброто ще го направят“. В този смисъл трябва да правите различие. Казва: „Вярвам във всички.“ Тогава ти не си от умните хора.

Мислите ли, че с едно таково чело, от три сантиметра, човек може да бъде първостепенен гений. Ако това чело има четири сантиметрова широчина, мислите ли че този човек ще има Бог знае какви широки въгледи? Ония хора, с широките възгледи и челата им са широки. Ония хора, гениалните, и челата им са големи. Има известно съотношение между челата на хората и техните способности. Ако едно въже има един сантиметър дебелина и друго има два сантиметра дебелина, каква ще бъде вътрешната им устойчивост? Което е по-дебело, е по-устойчиво. Ами че сега, ако някой ви каже, че сте голям невежа, вас да ви стане приятно. Ти да кажеш: „Имам много да уча.“ Каже ти: „Ти

си голям невежа.“ Да ти стане приятно и ти да кажеш: „Имам много да уча.“ Пък ти изведнъж кипнеш. Как? Че си голям невежа, това е верно. Но, че нищо не знаеш, то не е верно. Че ти си живял хиляди години, знаеш много. Но, че си и голям невежа и то е вярно. И двете са верни. Тогава ние съпоставяме нещата. Казва: „Ти си много лош човек.“ Верно е, че е лош, но е вярно, че е добър. Казва: „Ама ти не си държиш думата.“ Вярно е, че не си държи думата. Окултният ученик, какъвто и да бъде, той трябва да бъде виртуоз, да знае как да взема тоновете, не само някои тонове, но всички. Ако някой знае да свири в първа позиция на цигулката, а в горните позиции не е свирил, но който свири само на първа позоция, той не минава още за окултен ученик, той е обикновен ученик. То е предисловие. Като дойдем да свирим всички позиции, пък да разбираме всичките гами, да дадем израз. Ако ти своята мисъл не може да я тониращ, да я съпоставиш във всичките положения невредни.

На двама окултни ученици, учителят им дава по една ябълка да я разнесът и да я върнат пак. Единият, като гледал ябълката, искал да знае каква е, какво има в нея и я изял. Но преди да я изяде, снел и формата и направил същата ябълка, боядисал я, турил в торбата изкуствената ябълка и се върнал. Но си мълчи. И двамата ученици носят ябълките. Единият занесъл ябълката такава, каквато му я дали, другият занесъл изкуствената ябълка. Учителят им казва. Какво им казал учителя, на този, кажете ми сега.Той направил ябълката? Учителят казва: „Разрежете ябълката.“ Като разрязали ябълката, пита единият: „Какво има вътре?“ - Има четири семки. Другият казва: „Няма семки.“ Казва: „Къде отидоха семките?“ Значи, вие като пуснете вашите ученици с ябълките и като дойдат във вас, накарайте ги да разрежат ябълките. Там дето има семки е естествената, там дето няма семки е изкуствената. Понякой път казвате, как да проверите нещата. Всяко нещо в света, което като го проверяваш не може да ти услужи, няма семки. Показва, че то не е естествено. Туй показва, че в семките има творчество. Когато развиваш една сила, ти може да я употребиш, когато ти злоупотребиш, ти носиш изкуствена сила, която не можеш да приложиш в природата. В първия случай той задоволява своето желание и мисли, че учителят

надълго и нашироко ще го пита. Но той нито дума няма да му каже, ще остави настрана всичко и ще каже: „Иди да проучиш откъде излезе този род ябълки". Да му донесе сведения, да издири, защо тия ябълки са останали без семки. Праща го учителят да издири техния произход. Та и вие сега някой път сте дошли като ученици да проучите безплодните плодове и ония плодове, които нямат семки, защо са без семки. Всяко нещо, което няма семки е ваша творба. А всяко нещо, което има семки в себе си, то е Божествено. Божествените работи имат всякога семки, творчество. Човешките работи са всякога без семки, нямат творчество. Нищо няма в тях.

Пишете тогава върху „Плодните и неплодните ябълки“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
2 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 1. X. 1937 г., петък, 5.ч.с.
София - Изгрев

ВЪТРЕШНА СВЕТЛИНА

Отче наш

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Четете. Каква тема имате? - /Разнообразие на възможностите./ В какво седи разнообразието? Разликата между еднообразие и разнообразие каква е? - Я, ти /към един брат/, чети темата.

Чете се темата. Доста хубава тема. Трябва да се развие тази тема, разнообразие във възможностите значи.

Сега пишете върху темата „Възможности на вярата“. Другата тема да бъде „Възможностите на надеждата“. Как ще разберете възможностите на вярата?

Изпейте някоя песен. /Изпяхме „Мога да кажа“/.

Може ли да начертаете един триъгълник, на който ъглите да са по 10 градуса? На какво са равни вътрешните ъгли на един триъгълник? - На два прави нали? Значи, статически не може да се начертае един триъгълник, на който ъглите да са по 10 градуса. Ъглите на двата триъгълника са по 60 градуса. Три по 60 прави 180 градуса. Отражението на този триъгълник е даден и неговите ъгли са пак равни на 180 градуса. Всеки един ъгъл е равен по на 60 градуса. Сега то е едно статично положение. Ако ние турим този триъгълник в движение, ще имаме друго положение. Когато една човешка мисъл е в застой, има едно положение, когато е в движение има друго положение. Та казвам: Какво представлява ромба? Тази фигура нали представлява ромб? Значи един триъгълник след като се отразил, образува ромба. Какви са свойствата на ромба? Всичките ъгли не са равни помежду си. А ъгълът А е равен на ъгъла Д. Ъгълът В е равен на ъгълът С. Ъгълът В на колко е равен? - „На 120 градуса.“ Коя е причината тогава? Кои са причините, които са увеличили два пъти В и С? Какъв закон

може да се извади тогава? Там дето се увеличават ъглите, накъде се приближават? Представете си, че слънцето е в А. По окръжност ВС е падането на лъчите. Зад В слънцето по-надолу може ли да проникне? - /Не може./ И зад С надолу не може да проникне. Но то е отражението. Щом се увеличава ъгълът в този ромб, увеличават се и възможностите. Имаме вече 120 градуса. Какви възможности имате? Допуснете, че един човек расте. Най-първо имате едно малко дете, което няма никаква грижа за себе си. Баща му и майка му се грижат за него. Но колкото туй дете расте, част от грижите на баща му и майка му минават върху него. Сега вие в самовъзпитанието си имате една идея, мислите, че грижата на вашия баща и на вашата майка трябва да бъдат, каквито са били в началото, такива ще бъдат и в края. Ще бъде ли грижата на баща ви и майка ви в края, такава каквато е била в началото?

Тук в един ромб, в геометрията се разместват, вземат много ограничени условия. Но ромбът представлява един велик закон. Ако ти може да разбереш, какво нещо е ромбът, много мъчнотии в твоя живот ще разрешиш. Но този ромб само го чертаете и казвате, че ъглите му се увеличават. Много хубави работи казваме за ромба. Но ромбът си има свое приложение. В природата всички фигури са образи, чрез които можем да разрешим известни мъчнотии. Всички фигури в геометрията са образи на закони, чрез които ние може да разрешим дадени мъчнотии. Например, ако даден ъгъл го увеличаваме, до колко може да го увеличим? До 180 градуса. При 180 градуса ще имаме една права линия, ще имаме диаметъра на земята. Какво представя сега диаметъра на земята? Човек какво представя от себе си? Той представя един ромб. Ромбовиден е. Следователно отгоре има всичките възможности, горната част, горе е всичката сила, всичките възможности. Слънцето е там. Долната страна от пъпа надолу представя оная страна, която не е огрята от слънцето, то е естествения, физическия човек. Кой е физическия човек? Който още не е огрят от Божественото Слънце. Тъмната страна на човека е то, то е от пъпа надолу. Ние казваме: Това е животното. Що е животното? - Животното е същество, което не е огрято от Божественото Слънце. Що е човекът? - Човекът е това, което е

наполовина огрято. Целият човек, още не е огрят. Тогава ние изваждаме едно заключение. Де стават катастрофи? Ако вие денем се движите, ще имате по-малко препятствия, отколкото, ако се движите вечерно време. Следователно, вечерно време, при една такава тъмнота, ще ви се случат много неприятности. Да кажем, в живота вие казвате: „Случи ми се нещо“. Щом ти се случи нещо, показва, че ти си бил тъмнота. Не ви вървят работите в живота, вие сте в тъмнота. Безсилен си, в тъмнота си, не си добър, в тъмнота си. Всичко ти е невъзможно, показва, че си в тъмнота. Казваш: „Слаб човек съм.“ Не знаете ли на това коя е причината? Причината на това е тъмнината. Следователно, за да се избавиш от противоречието в живота, трябва да се избавиш от тъмнотата. А за да се избавиш от тъмнотата, не трябва да седиш в статично положение, но трябва да се движиш. Какво показва земята? Както земята се движи, така и ти трябва да се движиш. Да имаш две движения - едно около себе си, едно около слънцето. Като се движиш около слънцето, се сменят годишните времена, като се движиш около себе си, ще бъдеш осветяван, и човека, и животното едновременно. В този човек и животното му ще се облагородява, и той сам ще се облагородява. Човек не може да се облагороди, ако не приемеш нещо. Ти можеш да се облагородиш само, като възприемеш нещо. Без да възприемеш нещо в природата, ти не може да се облагородиш. Тогава вземете някои от благородните метали, в какво седи тяхното благородство? - /Те не се окисляват./ - Защо? - /Много малко сродство имат с кислорода./ Значи, малкото им сродство ги прави да не се окисляват. А голямото сродство окислява нещата, малкото сродство ги оставя неокислени. От всичките метали златото има най-малко тъмнина, затова не се окислява. Колкото едно тяло има повече тъмнота, повече се окислява ; колкото по-малко тъмнина има, по-малко се окислява. Златото има малка тъмнина, затова и то малко се окислява. Всеки човек, който греши, има много тъмнина. Всеки човек, който малко греши, има малко тъмнина. Така поставям въпроса, за да бъде идеята ясна. Грешиш, защо? - Защото много тъмнина имаш. Грешиш малко, защото малко тъмнина имаш. Следователно, като възприемеш онази светлина,

тогава погрешките ще бъдат едно изключение. Казвам: Човек в света не може да се избави от своите погрешки, ако не придобие светлина. Без светлина е невъзможно човек да си поправи погрешките. Когато се увеличават погрешките в човека, значи увеличава се в него тъмнината. Във вас може да се зароди една мисъл: „Какво да правя?“ - Тъмнината се дължи на гъстата материя. Тъмнината у човека се дължи на материята. Ако имате някаква тъмнина, значи вие сте под влиянието на някое тяло. Когато Земята хвърля своята сянка върху месечината, става затъмнение. Когато луната хвърля своята сянка върху слънцето, какво става? Когато дойде луната между земята и слънцето, става слънчево затъмнение. По-някой път и във вашия живот стават затъмнения. Вие не може да си обясните, защо, на какво се дължи вашето неразположение. Неразположени сте. Защо сте неразположени? Защото светлина нямате. Колкото неразположението е по-голямо, толкова и недоимъкът е по-голям. Недоимък на светлина има у вас, а изобилие на тъмнина. Следователно, от изобилието на тъмнината произтича вашето вътрешно недоволство в живота. А от изобилието на тъмнината произтича вашето невежество. От изобилието на тъмнината произтича и вашето безверие. Изобилието на тъмнината е, което заглушава. Значи нямате условия, нямате възможности да се развивате. Каквито и да са семенцата влезли в земята, ако нямат светлина, тия семена остават в бездействие.

Съвременните философи пишат ред книги да вярват в Бога. Не се изисква философстване в живота. Искат да докажат, че има Господ в света. Чудна работа. Да се завземеш да докажеш, че има слънце в света. Такива хора, които биха доказали, че Господ има в света, аз считам, че са слепи хора. Хора с очи не се нуждаят от доказателства, че има слънце, като изгрее слънцето и може да го видят. Земята ще се завърти, ще изгрее слънцето, ще го видят. Но, ако са слепи трябва да им се доказва. След туй като направят едно съчетание казват: „Отлично доказателство, че има Господ“. Този, който сам доказва, той сам е сляп. Сляп на сляп доказва, че има Господ. Казва: „Видял ли си Господа?“ Казвам: Че как туй нещо, което не си видял, може да го доказваш? Как

може да го докажеш? Как може да докажеш, че един тон съществува, който никога не си чувал. Доказваш, че то съществува. Как ще докажеш, ако ти никога не си го чул. Ако, веднъж поне, си го чул, имаш база да доказваш нещата. Ние се отвлякохме сега със схоластични разсъждения.

Колкото по-малко светлина имате, толкоз по-големи противоречия ще имате. Колкото светлината се намалява, толкова противоречията в живота се увеличават. Или казано другояче: Колкото тъмнината се увеличава, увеличават се противоречията. Колкото светлината се увеличава, намаляват се противоречията. Или другояче можем да кажем: Колкото светлината се увеличава, благото на човека се увеличава. И колкото тъмнината на човека се увеличава, благото на човека се намалява. Колкото светлината се намалява, толкоз и умствената деятелност на човека се намалява. Колкото светлината се увеличава, толкоз умствената деятелност на човека се увеличава. Сега аз ви говоря за светлината, за тази обикновена светлина. Обикновената светлина, тя съдържа в себе си възможностите. В тази светлина се крие друга една светлина в човека. Тя като влезе в човешкия мозък, този мозък има известни органи, чрез които превръща светлината, та веднага се явяват възможностите за Божествената светлина, която му дава възможност да мисли. След като си видял нещата, трябва да започнеш да мислиш за тях. Сега да допуснем, че вие виждате един предмет, как да ви го представя? Представете си, че вие виждате един предмет, една книга, на която кориците са направени от захар, и книгата е направена от най-хубавата захар и на тази книга едновременно са написани най-хубавите работи. Тя е сладка. Вие искате да я близнете малко. Но щом я близнете, ще започне да се разтопява. Във вас не се заражда желание да отворите книгата да я четете, че след като прочетете цялата книга, тогава да започнете да я ближете. Преди още да сте я чели, вие започвате да я ближете, откъснете едно парче, казваш: „Какво ще научите?“. Ще изядете книгата и ще кажете: „Много сладка беше“, но онова, написаното в книгата, ще бъде непонятно за вас. Това е, което съвременните хора правят със светлината. Поглъщат я, изяждат я, но написаното на светлината не четат.

Казват, много хубави, сладки работи. Все са сладки работите, но написаните работи от светлината не ги четат. От туй нечетене произтича сегашното невежество.

Този ромб то е човекът. Този кръг, това е земята, която грее слънцето, която е вашата земя. Туй е вашият свят, дето мислите да напишете велики работи, да напишете някое съчинение, да се прославите като един музикант, или поет, или, като някой военачалник. Да станете някой цар или да станете някой реформатор, някой проповедник, някой владика. Какво ли не мислите. В света какви ли неща няма. Всички са добри работи, но като станете владика, какво ще направите? Ще благославяте хората, без да ги благословите. Като станете цар, ще управлявате хората, без да ги оправите. Ако станете генерал ще побеждавате, без да сте победили. Ще бъдете само с илюзията в света, че сте извършили някаква победа. После и вас като генерал, и вас ще победят, и като владика ще ви победят. Питам тогава, де ви е победата? Питам след 120 години вие младите, къде ще бъдете? Казвате: „Ще умрем.“ Че то е глупава работа да умрете. По-глупава работа от умирането няма. Да очаквате да умрете, то е все едно като един, който е осъден на смъртно наказание някъде и чака да го обесят. Какво показва обесването? - Че този човек е слязъл от дървото преди да е умрял. Че като го обесят, казват: „Ти трябваше да седиш на божественото дърво, да узрееш, че да имаш нещо в света.“ Казва: „Обесиха този човек.“ Пращат го пак да се качи на дървото на живота. Казват: „Ти втори път не слизай преждевременно.“ Бесят го. Защо го бесят? - Защото слязъл по-рано отколкото трябва. Сега какво означава думата „обесен“? Безначи някой заболял. Обесен, раздрусват го, защо? - "Обесен" значи, закачен. Защо го закачат, какво искат да кажат? Откъде произтича това закачване, че трябва да го закачат за врата, да го обесят? Значи не го обесват с краката нагоре, но с главата нагоре. Значи свързват врата, затягат, да не може да диша. Значи при обесването спират въздуха. Но, вие казвате: „Обесили го.“ Та всеки човек, на когото спират мисълта, не го ли обесват? Нали мисленето е дишането? Дишането е свързано с мисленето. Тебе, като спрат твоята мисъл, да не мислиш, не те ли обесват?

Сега вие вземате физическото обесване. Ти като престанеш да мислиш, ти вече си обесен. Ами, че ти като престанеш да чувстваш, ти вече си обесен. Ти като престанеш да работиш, ти вече си обесен. Та всеки човек когото бесят какво показва? Има хора, които не се бесят. Има хора, които не можеш да ги обесиш. Мене ми разправиха един пример във Варненско, в турско време, са бесили един българин три пъти и въжето се късало. Казват: „Оставете този човек не може да го обесим. Господ не позволява да го обесим.“ Турците четири пъти не бесят. Турците три пъти като го турят на въжето и то се скъса, не го бесят вече. Сега и четири и пет пъти може да го обесят.

Но казвам: Закон има в природата - ако човек мисли, няма въже, няма верига, с която да може да обесят човека. Той като концентрира своята мисъл, веднага въжето се скъса. И верига ако турят, и веригата ще се скъса. Сега аз ви навеждам на тази мисъл понеже във вас има един вечен страх. Вие всинца сте много страхливи хора. Вас ви е страх да не ви обесят. Вас ви е страх от условията на живота. Вас ви е страх от сиромашията, страх ви е от човешката мисъл, да не би да ви падне ихтибара. Страх ви е да не паднете, да не пострадате, да не стане нещо. То не е лошо да има човек някакъв страх. Но, човек трябва да си въздейства. Всякога една задача трябва да си зададете. Защо ви е страх? Учениците, които не си учат уроците, страх ги е от учителя. Като влезе в клас и седнат по чиновете, крият се зад другарите си да ги не види учителят, за да ги не дигне на урок. Щом си знае урока току изведнъж погледне смело. Че сиромашията представя една задача, която трябва да се разреши в живота. Безлюбието представя друга една задача, която трябва да се разреши. С какво се разрешава безлюбието? - С любов. С какво се разрешава сиромашията? - С богатство. Как се разрешава невежеството? Със знание. Как се разрешава безсилието? - Със сила. Казва: „Аз съм безсилен човек.“ Придобий сила. Има един начин, по който силата се придобива. Но силата не може да се придобие направо. Една сила ти не можеш да я придобиеш. Ти не можеш да станеш силен човек, ако не обичаш. Любовта е подбудителната причина, за да влезе в тебе причината, за да

влезе в тебе силата. И за да бъдеш смел, пак се изисква любов. Погледнете на страхливата кокошка, като се притропа, веднага бяга. Но нека си излюпи десетина пиленца, да видиш, как ще се нахохори. Виждал съм кокошки, като дойде вол или бивол, тя го клъвне два пъти по носа и като го клъвне два пъти, той се маха. Казват: „Кой прави кокошката смела?“ Идеал има кокошката, пиленца има наоколо. Казва: „Слушай, ти коскуджами ти бивол или вол, върви на друго място, ще счупиш тук децата ми.“ Ами, че казвам: Вие защо оставяте вашите пиленца - вашите хубави идеи, чувства и постъпки, на един вол да ги стъпчи? Не може ли да го клъвнете по носа? - Може, как не. Като го клъвнеш да знаеш, че си го клъвнал право на място, и да знаете къде да го клъвнете. Аз гледам пчелите като жилят, колко са майстори, те са изучили това изкуство да жилят. Никога някоя пчела, няма да те ужили на някое кораво място, но ще те ужили или при ухото, или на носа, или на врата някъде. И знаят пчелите къде да жилят. Ако имаш маска търси място да те ужили на меките места. Знаеш защо жилят там, не жилят по твърдите места.

Та сега, от пчелите трябва да се научите. Когато човек дойде да се брани, той трябва да знае как да жили. Ние казваме: „Трябва да бъдем миролюбиви.“ Но, миролюбието седи в това, че старото оръжие, с което сме си служили досега, трябва да го изхвърлим, ново оръжие да вземем. Туй оръжие да бъде ефикасно. Няма защо да убиваш един човек. Често в Индия като хванат един слон има стари методи за опитомяване и някога няколко души могат да бъдат убити, ако той не е разположен. Новият метод за опитомяването на слоновете е, като обърнат слона на гърба и три-четири пъти като го обърнат, той е кротък вече. Не се изисква три-четири месеца да го опитомяват, като го обърнат няколко пъти, той е вече послушен. Имаш един недостатък, като слона го вземи и го обърни няколко пъти на гръб, като го изправиш, той слуша. Казва: „Какво искаш?“ Вие ще чакате два, три месеца, може да убие четири-пет души. Обърни този недостатък на гърба, завърти го и така ще го укротите. Тропнете го на гърба му. Тъй е, но знание трябва. Тогава всички казват: „Ние имаме известни слабости.“ Слабостта е една дарба, която човек има. Всичките

слабости, това са неразвити дарби. Представете си, един човек има дарба да пее, върви по пътя и си пее. Но, по пътя има едно умряло, и той запял се, не вижда. Казват: „Какво си се разкряскал, не виждаш ли че тук има умрял човек“ Казват: „Трябва да мълчим.“ Тогава аз какво бих направил. Аз, който кряскам ще кажа: „Чуй, ставай!“ И като му попея, ако този човек стане, ще ми кажат ли хората, защо аз пея. Вие искате да знаете, кой живот е правилен. Аз да ви кажа сега: Ако вашият живот може да съживи другите хора, вие имате един правилен живот, но ако вашият живот не може да съживи, този живот не е на мястото си. Ако вашето пение, или ако вашите мисли може да съживят другите, те са на място. Един закон има. Към туй трябва да се стремите всички, сами трябва да се насърчавате. Някой път вие се обезсърчавате, като че животът е безизходен. Казвате: „Как ще се оправи тази работа?“ Но какво ще се обезсърчаваш, кажи си на себе си: „Тази работа ще се оправи.“ Той ще те запита, как ще се оправи? - Като изгрее слънцето работата ще се оправи. И тогава има неща в света, които са невъзможни, които не може да станат. И тогава, ако някой ти каже, че може да откраднe земята, ти ще повярваш ли? Може ли земята да се откраднe? Аз ще му кажа: Като откраднеш земята, донеси я при мен. Има нещо в света невъзможно. Невъзможно е да откраднеш земята. Следователно, ако някой ме обвинява в това, ще кажа: Аз това изкуство още не съм научил. Аз съм се опитвал няколко пъти да откраднa земята, но не съм можел да откраднa. Аз съм човекът, който не започвам с малките кражби, започвам с големите. Опитах се слънцето да откраднa, не можах. Опитах се земята да откраднa, и нея не можах. После се опитах месечината, но и нея не можах. Ако земята е като златото, ще я откраднa, ще я туря някъде и ще стана богат. За туй, аз казвам, че е изкуство. Но тъй, да откраднa 2-3 милиона, то е кражба. Кражбата не можах да науча. Аз исках, като направя една кражба, асъл кражба да е, да е не само на земята, но и на небето да кажат: „Голяма кражба.“ Тук ще откраднеш и само няколко души ще знаят. Направи една кражба, че всички да знаят. Ами, че откраднете една душа. Вие крали ли сте души до сега? Вие сте крали сърца. Сърца донякъде можете

да откраднете. И живота донякъде можете да го откраднете, може да вземете живота на човека. Но има две неща, които никой не може да открадне. Неговата душа и неговият дух, никой в света не е в състояние да ги открадне. Много в света са се опитвали да откраднат. Сърцето може да се открадне. Хората открадвали сърцата. И ума може да се открадне. Но има две неща, на които може да разчитате: То е вашата душа и вашият дух. Силното е духът. Ако вашият дух е силен и буден, никой не може да бутне вашият ум. Ако вашата душа е будна, никой не може да вземе вашето сърце. Трябва ви една вяра в духа и една вяра в душата, за да бъдат в нормално състояние умът и сърцето ви.

Осветената част на кръга, това е духът и душата. А неосветена част, са умът и сърцето. Затова тук има възможности за грешене в тъмнината. Целият човек трябва да започне да се движи, за да може човешкият ум и човешкото сърце да се осветяват от Божественото слънце. Аз ви говоря сега, не за обикновената вяра. Даже на вас мога да направя един опит, но не само за любопитство. Ако вие ми дадете обещание, че ще измените целият ваш живот, какъв опит искате да ви направя? Не само да кажа. Опита тъй да е направен, че да повярвате в него. Представете си, че вие сте бедняк, стаята ви е затворена, вие седите вътре, ставате сутринта и намирате една торба от сто килограма злато при вас. Как ще си обясните всичко туй? Откъде е влязла? Затворено навсякъде, врата е затворена, но сто килограма злато има. Сто килограма злато е много, но десет килограма. Колко правят десет килограма злато? В един килограм има двеста наполеона. - „Един милион.“

Искате сега да бъдете при ъгъла, който има 120 градуса. Тук е положението, дето слънцето изгрява и залязва, а А - е зенитът, най-високата точка. Туй чувство А е поставено на най-високо място на главата на човека - то е любов към Бога. То е най-високата точка. Едно религиозно чувство, но то е хилядолистникът както го наричат индусите. Казва се на-високата точка, зенитът. Най-високата точка е хилядолистникът - чувството Любов към Бога. Следователно, всякога когато ти се намираш в едно безизходно положение, отправи ума си, една струя на живота

нагоре и тогава отгоре ще приемеш помощ. Помощта няма да дойде от главата, но по радиото ще се предаде. Ти ще дадеш един сигнал и невидимият свят отгоре, разумните същества ще дадат помощ. Ще дадеш сигнал, че се намираш в голяма опасност и ще дойдат на помощ. У някои хора, туй чувство е заръждясало, този апарат не работи, намират се в трудно положение и ако не дадат сигнал не може да им се помогне. Казват: Помолихме се, но не ни се помогна. - Апаратът не работи. Когато апаратът работи, винаги ще дойде отговор.

Вие всички имате една слабост, очаквате хората да ви спасят. Не, вие от хора не чакайте спасението си в света. Хората в света само може да ви помогат, когато дойде заповед отгоре. Ако някой човек ви обича, то е един подтик на Бога, Бог е, Който ви обича чрез него. Всеки един човек, който ви обича, трябва да имате предвид, че Бог ви обича, не самият човек ви обича. Знаете, когато един автомобил те вози, ни най-малко автомобилът не вози, но този човек в автомобила, който ме обича, той ме вози. И тия колелета не са наредени механически, човек ги е наредил да се въртят. Вие мислите, че този автомобил ви вози заради вас, понеже ви обича. Вие мислите, че без автомобил не може. Не, може и без автомобил, с аероплан. Пък може и без аероплан, тогава може и със закона на светлината да пътувате. А пък има нещо по-хубаво от светлината, чрез силата на мисълта може да пътувате. Може още по-бързо - със силата на вашата душа, а може и по силата на вашия дух да пътувате по цялата вселена. Но, знаете ли какви ще бъдат резултатите тогава? Ако се движите със силата на светлината, тогава за 8 минути ще отидете до слънцето по обикновен път. Ако се движите с вашите чувства, за колко време ще идете? Аз ще ви кажа: Ако вие се бихте движели със скоростта на вашия дух, едновременно щяхте да бъдете във всичките вселени, навсякъде щяхте да бъдете. То е само едно качество на Бога, Бог едновременно присъствува навсякъде. То е невъзможно за нас, да се движим с тази бързина физически. Като дойде там ние да се движим, невъзможно е.

Та казвам: Сега ще се установите в положение - Колкото повече светлина има във вашия ум, толкова по-добре за вашата мисъл. Колкото повече топлина има във вашето сърце, толкова е

по-добре за сърцето ви. Колкото повече любов има във вашата душа, толкова по-добре за вашата душа. Та казвам: Не считайте в света, че хората са производители на Божествената любов. Всичките хора са само носители на Божествената любов. Следователно, всички трябва да станете добри проводници на светлината, на Божествената светлина, която носи знанието. Вашето сърце трябва да стане проводник на Божествената топлина, която носи съдържанието на онова, което е написано. Следователно, възможностите зависят от сърцето, зависят и от човешкия ум. Затова човек трябва да работи в ума си. Или да работи в ума си и да работи в сърцето си. Повече светлина, по-малко тъмнина! Повече топлина, по-малко студенина! Даже вие, като се постопли малко сърцето ви, вие всички се изплашвате. Казвате: „Сърцето на човека не може да бъде много топло, възпаление става“. Но при увеличението на топлината, има едно триене в света, което произтича от топлината. Дето има триене, има и изтриване. В топлината всичката сила седи в пламъка. Онази, истинската, Божествената топлина, тя дава един свещен пламък, който подвижва живота. И от този пламък зависи благоденствието на човека и доброто състояние на човека. Пък някой път при триенето се образува дим. Когато ние сме неразположени, образува се дим. Винаги да се образува пълно горение във вас. Например, вие обичате едного, не обичате другиго. Ако обичате едного, вие го обичате по единствената причина, че има повече светлина. А не обичате някого, понеже той има повече тъмнина. Ами, че безлюбието произтича от изобилната тъмнина, която човек има. Ако носите тъмнина в себе си, никой не може да ви обича. Ако носите една незапалена свещ, кой ще ви обича? Ако носите запалена свещ, всеки ще тръгне след тази свещ. Имате правилни разбирания, повече светлина имате. Аз говоря за светлината, като за една реалност, от която зависят човешките способности и човешките чувства. Човешките чувства и човешките способности не може да се развиват правилно, нормално, без тази светлина. Ако някой път, например, вие казвате, че не сте даровит, вие грешите - вие нямате светлина. Ако дойде светлината, веднага дарбите ще се проявят. Внесете в

сърцето си светлина, внесете в ума си светлина, а в сърцето внесете и светлина и топлина. Умът не се нуждае от топлина. Той не се нуждае от топлина, колкото му е нужно. Много малко топлина му е нужна, в този смисъл. Но, сърцето винаги се нуждае повече от светлина и повече от топлина. Следователно, чрез вашия ум вие ще внесете повече топлина и светлина, за да могат едновременно и способностите и чувствата ви да се развиват нормално. Тогава ще имате един първокласен живот. По този начин много от вас, ако внесете светлина, онези от вас, които сте музикални, музиканти ще станете. Ако вземете червения цвят от гамата на светлината, тя е първата основна гама на живота. Тя е гамата на движението. Червеният цвят е цвят на движението. Щом дойде, живот ти трябва да му дадеш. Тогава животът, който е влязъл, ще си поправи път и вследствие на това се зараждат всичките противоречия. Ако вземете портокаления цвят, то е гамата, която индивидуализира. Ако искате правилно да се индивидуализирате, трябва да разбирате портокаления цвят. Ако не знаете да пеете, според законите на светлината, вие не може да се индивидуализирате. Ако искате да расте, имайте зеления цвят. То е пак музика. Светлината е по-висша музика. Понякой път аз обичам да слушам светлината. Като пея, много хубави тонове има. Слушам тоновете на светлината. Някой път и вие трябва да слушате тоновете на светлината, за да разберете какво нещо е музика. Светлината е музика, музика на ангелите. Ако вие бяхте развили ясновидство, като изпеете „до“, щяхте да видите един цвят, като изпеете „ре“, друг цвят, като изпеете „ми“ - друг цвят. Като изпеете цялата гама, ще видите цялата цветна гама. Колкото по-правилно изпявате тоновете, толкоз цветовете ще бъдат по-ярки, по-правилни. Колкото по-неправилни са тоновете и цветовете ще бъдат неправилни. Цветовете ще съответствуват на пеенето ви. Вие някой не сте пяли. Вие някой път може да изпеете „до“. Вие вземате - „сол, ла, си, до...“ /Учителят пее „до“/ Имаш едно неразположение на духа - пей „до“. В съвременната музика „до“-то показва едно семе, което е посято и трябва да изникне. Ти трябва да му пееш, да изникне. „До“-то показва, че има условия. То семето за да не умре трябва да изникне. Ти като

пееш „до“ мислиш, че условията, при които си, трябва да растеш, да има движение. Пей „до“, за да се роди в тебе движение. Пей „до“, за да се освободиш от противоречията. Пей „до“, „до“, „до... Кой е сега другия любим тон на „до“-то. Най-близкият тон, с който се познават хубаво. Считайте, че „до“ е едно интелигентно същество, най-любимият, който го разбира най-добре кой е? Кой тон разбира „до“ много добре? -/“Ми“/. „До“, „ми“. /Учителят пее/. Кой тон сега разбира най-добре „ми“? /Учителят пее „до, ми, до, ми, сол“/. Да кажем, ония от вас, които са музиканти, да знаят като пеят един тон, да турят в този тон съдържание, да знаеш да промениш течението на един тон. Ако в един тон, туриш надеждата за съдържание, или ако туриш за съдържание вярата, тонът ще се измени. Ако дадеш на тона една проницателност, да прониква, ти трябва да туриш закона на любовта, или закона на милосърдието, или Любов към Бога, една от добродетелите. Каквато любов туриш в тона, такава проницателност ще има. Ако аз бих бил преподавател на музикантите, най-първо бих ги научил, как най-добре да разбират главата си, че като пеят да знаят какво да турят в тоновете. Та като пее, музикантът трябва да тури всички свои апарати в тона. Тогава всички щяха навсякъде да ги слушат. Сега ти искаш да дадеш съдържание. Казва: „Пей правилно.“ Как ще пееш правилно, трябва да обичаш някого. Но, ти този когото обичаш, отвън не можеш да го намериш. Ти най-първо ще го намериш в себе си и тогава ще го проектираш навън. Този, когото вътре не може да намериш, никога отвън не можеш да го намериш. Този когото вътре може да намериш и отвън ще го намериш. Казвам: Ако Бог отвътре не може да го намериш, никога и отвън не може да го намериш. Всичката погрешка е там, че хората търсят Бога вън от себе си. Ти в себе си трябва да го намериш. Ти не може да намериш Бога, докато не си изпратил мисълта си на хилядолистника горе. Ти не можеш да имаш понятие отвънка. Когато го намериш в себе си, тогава ще го видиш в природата навсякъде.

Казвам: Сега да дойдем до практическото приложение. Оставете другата философия. Значи има неща, които ще ги учите за бъдеще.

Повече светлина! В тази светлина наблюдавайте себе си. Всяко ваше неразположение вие ще видите, че зависи от някаква част на вашия мозък, някой ваш център не работи правилно. Например, ти постоянно се безпокоиш. Туй показва, че осторожността у тебе не функционира правилно. Постоянно се безпокоиш. Отиваш да държиш изпит, мислиш, мислиш че ще те скъсат. Страхът е взел в тебе надмощие. Казваш: „Нищо няма да издържа, нищо няма да кажа.“ Ти си се сплашил, какво ще правиш на този страх? Казва: „Страхливите нямат да наследят Царството Божие.“ Страхливите, музиканти не може да бъдат. Страхливите, гении не може да бъдат. Страхливите, светии не може да бъдат. Нищо не може да стане от страхливия. Страхливият само краката си може да проточи като заек. И краката му, и ушите му могат да се проточат. Но туй показва, че ти трябва да станеш щедър, а за да станеш щедър, за да въздействуваш на своя страх, непременно в тебе милосърдието трябва да се събуди. Ти ще привлечеш тази енергия напред и ще те освободи от страха. Страхът е голям аристократ, който не знае какво да прави като дойде. Той е вестникар, който навсякъде пише лъжливи работи. Страхът аз го наричам лъжливият репортьор в човека. И не зная дали ще намериш на десет хиляди неща едно вярно. Не че иска да лъже, но той вижда нещата в преувеличено състояние. Казвам: Събуди в себе си любовта, вярата, надеждата и любов към Бога и страхът веднага ще ти благодари. Казва: „Много ти благодаря, че ме освободи от туй голямо безпокойство, което страхът има.“ То са начини, по които може да освободите себе си от ненужни безпокойствия, които всички сега преминавате. Вие седите и мислите - „Какво ще стане с мен?“. Работете всеки ден. Като станеш намери нещо да работиш. Каквато и да е работа работи. Вземи книжка чети, рисувай, пиши, изучавай някоя окултна наука - хиромантия, физиогномика, графология, физиология, химия, изучавайте естествените науки, занимавай се с облаците, с небето, с метеорология, копай, плети, ший, мий, каквото и да е правете, но не оставайте празни. Времето да е заето. Всяка работа свързана с любов е почтена работа. Едно време Сократ в Атина, като нямал работа, ходил да мете улиците на Атина. Взе метлата

и мете улицата. Мнозина от времето на Сократа, които не метоха улиците, техните имена се загубиха, но Сократ, който мете улиците на Атина и до днес неговото име остана. Сократ имал известна идея. Казвам сега: Станете метачи на вашите улици, от единия край до другия метете. Не чакайте другите хора да дойдат да изметат вашите улици. Туй иска да ви каже светлината. Трябва ви изобилна светлина. Само със светлината вие ще преодолеете всичко в света.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
3 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 8. X. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев

РАЗУМНИТЕ ДВИЖЕНИЯ

Отче наш.

Имате ли тема? - /Имаме./ - Четете. /Прочете се темата „Възможности на вярата и възможности на надеждата“./ - Пишете тогава върху темата „Малкото, което спъва, или малкото що спъва“.

Защо на малките деца не им дават твърда храна? Кои са причините гдето на малките деца не им дават твърда храна? Ако направите едно сравнение между храната на стомаха и храната на дробовете и храната на мозъка, каква е разликата? Да кажем, някои от вас помнят, пък някои от вас не помнят. Някои от вас като кажат нещо го забравят, други, като кажат нещо го помнят.

Същественото, което занимава сегашните хора, първата мисъл, която занимава всичките хора е „Какво ще ядем?“ Ако попитате: „Защо да е така?“ - Ами, че как, защо да е другояче? Защо трябва да ядем? - Ами, че защо не трябва да ядем? Вие, понякой път, умните хора, казвате: „Защо човек трябва да се ражда и защо трябва да умира?“ Аз съпоставям нещата. Защо човек трябва да работи и защо да си почива? То е се същото отношение. Работата съответствува на раждането, почивката съответствува на умирането. Човек трябва да умре за да си почине. Защото той докато не умре, няма да си почине, постоянно ще работи. Сега, кое е, което плаши човека? Защо именно има една почивка, която плаши човека, пък има една почивка, която не плаши. Има една смърт, която плаши човека, пък има една смърт, която не плаши човека. Ако тебе те турят да почиваш върху игли, ще ти бъде ли приятно да почиваш? Трябва да знаеш много добре този закон, как да почиваш на острите игли. Ще кажеш: „Не искам да почивам, такава почивка не ми е потребна.“ Или вие седите и не знайте какво да правите. Причината е толкова

ясна. Вие сте учили геометрия. По отношение на геометрията знаете. Имате един ъгъл. Ето в този ъгъл седи всичкото ваше щастие, пък ако знаете да манипулирате с този ъгъл, всичко ще ви тръгне напред. Какво означава АВ? АВ е затворен ъгъл, както са двете линии АВ, АС една върху друга. АС е отворен ъгъл. АВ е = 3. АС е = 0. На човек трябва да му стига умът. Ако щастието е в този ъгъл, трябва да разбираш. Да кажеш има две ноти в две октави, ако можеш от едната октава да прескочиш в другата, ако можеш да ги вземеш вярно "до" и "до", "си" и "си," "ре" и "ре", твоето щастие веднага ще дойде. Но всичкото седи в това, че тебе ти действува един затворен ъгъл и не може да го отвориш. Вие имате една мъчнотия, това е една права линия. Не имате един ъгъл, това е една мъчнотия. Защото двете е закон на противоречията. Имате един отворен ъгъл.

Казвате: „Аз искам да бъда набожен, но не ми трябва наука.“ Набожността е най-голямата наука. Ти не можеш да бъдеш набожен, ако не се учиш. Човек, който не се учи, той е осъден на всички страдания в света. Той никога не може да прокопса, нищо повече! В природата как е започнало образуването? В природата има една крива линия. Показва, че човек започнал с АВ. Понеже в учението вие очаквате. Заблуждението е там, понеже вашият баща и вашата майка са работили заради вас, вие всички младите сте аристократи. Или казано на обикновен език: Хората са ленивци, които не работят, или хора, които не мислят. Всичките млади хора ленивци са, невежи са, очакват каквото бащата спечели, да умре и да им го остави, пък те да ядат и пият. Идеалът на всичките млади е това. Всеки млад очаква. А всеки стар очаква да умре, да остави нещо на младия. Старият очаква младият да почне работа. Той не могъл да довърши работата, той очаква сега, като остави на младия, той да довърши работата. Първо, щом то си мързелив, щом ти не учиш, ти не си млад човек. Младостта подразбира учение. Най-малките неща в света да те интересуват. В децата има тази любознателност. Намери някоя кутия, чопли, разглежда, отваря капака, затваря. Намери един лук, разглежда го, извади люспите, търси. Намери една книга, съдере книгата, като хване книгата и като не знае да чете, дере. Даже някои от вас искате да бъдете тихи и спокойни, да не се сърдите. Няма сръдня, но

учение. Туй дете било в покой, като се разсърди, като заплаче, сръднята е едно учение, елементарна работа, с която детето започва. Щом има нещо в живота, което ти препятствува, ти се разсърдиш, искаш тази мъчнотия да я победиш. Плаче детето. Щом плаче разбери, какво означава плачът. Вика другите на помощ. Туй дете има отношение, то не може само да победи мъчнотията, вика и другите. Плачът е викане, то е език. Детето вика майка си, затова плаче. Казва: „Елате, аз не мога тази работа да я разреша“. Вие плачете и не знаете защо плачете. Вие само викате и не знаете как да плачете. Вие плачете, трябва да знаете, плачете. Защото, ако идете от един човек до друг, какво трябва да правите.

В какво седи светията? Хубаво, ти седи изправен година, две, три, какво ще правиш? Казва: „Аз искам да бъда прав човек“. Хубаво, не е лошо да бъдеш изправен. Какво ти ще направиш с това. Ако ти не се свиеш и да образуваш крива линия, и ако ти не се пречупиш да се подвижиш, ти с пречупването ще започнеш да вървиш. Тогава се образуват пречупени линии, но човек ходи. Прав човек е, който стои на едно място. Казва: „Крив човек съм“. Трябва да знаете как да тълкувате нещата. Ще ги преведете. Крив човек, това е една формула. Прав човек, това е една формула. Прав човек, значи в покой, крив човек, значи в движение. Добрият човек какъв е? Добрият човек е узрелият плод. Трябва да го яде някой. Лошият човек е неузрял, никой не може да го яде. Та на добрия какво му трябва? - Да го изяде някой. А на лошия? - Трябва да го огрее слънцето, да узрее. Значи лошите трябва да зреят, а пък добрите трябва да ги ядат. Добрият човек трябва да го посадят в земята, за да расте. А пък лошият трябва да расте нагоре. Казва: „Лош човек съм“. -Ще растеш нагоре. Лошият човек е една формула. Добрият човек това е една формула. В какво седи добрината на човека? Каква е отличителната черта на добрия човек и на злия. Вие казвате: Защо сте турили злото. Че то не е на място. Злото постоянно се занимава с доброто. Казва: „Кажи, как ти умря?“ И тогава като посеете зло, като излиза, доброто почва да го учи. Злото е ученик, доброто е учител. Следователно, доброто почва да учи злото. Злото е в ученика. Злото е в онзи, който не се учи.

Знанието седи да смениш едно състояние в друго. Ако ти не

може една скръб да я смениш в радост, не може да смениш в скръб, нямаш наука. Науката е да знаеш да смениш скръбта в радост, да смениш положението си. Сега онзи, който седи като светия, светията иска да бъде добър човек, да размишлява, не иска да се мърда. Защо идат страданията? Ти му казваш, той не слуша. Но ако дойде някой, че го удари четири пъти по задницата, няма ли да направи една крачка, после втора. Онзи, който измислил тази наука, даже в преподаването на геометрията може да го приложите. Значи този взел едно положение АС, перпендикулярно. Но АВ няма още, не съществува. Той седи и не иска да работи. Казва: „Той Господ ще помисли". Но дойде онзи, като го удари два пъти, той тръгне, отваря се линията АВ. Веднага той разбере, че крив трябва да стане. Той тръгне, образува се движение от един удар. Пита сега „Защо ме биеш?" Какво значи „бий". „Би" глаголът значи да бъде. А какво може да бъде. Значи биенето нищо не е допринесло в природата, освен да тръгнеш.

Тогава в геометрията имаме линията АВ. С една линия нищо не става. Хайде още една. Но и то не допринася. Когато хората се молят, те си турят ръцете на едно място. И ако ти останеш само в това положение, то ще премине. Отвори си ръцете. В туй отваряне и затваряне на ръцете, седи цяла една философия. Когато хората си затварят ръцете, значи затворени са вратите. Като отворят вратите, какво означава? Трябва да приемеш нещо. Че най-първо и устата ти искат да бъде светийски. Права линия, да бъдат затворени. Един ден, два, три, дойде гладът по задницата, като ти удари една тояга, отвориш устата. Сега вие търсите друга философия в света, която не съществува. Казва: „Защо трябва да работя?" Ако престанеш да работиш, трябва да си починеш. Но ако много си почивал, трябва да работиш. Който много е работил, трябва да почива, то е закон. Който много е почивал, трябва много да работи. Не е лошо, че ти си добър човек, но всякога да си добър не става, трябва да станеш лош. Ако много си бил лош, не си струва да бъдеш всякога лош, трябва да станеш добър. Тази смяна от добър да станеш лош и обратно, то е движение вътре. Ще превърнеш туй състояние, тия лошите и добри състояния, ще ги превърнеш в движение. И тогава задачата се разрешава. Тази задача така се разрешава. АВС, АСВ, САВ и

тогава ще ги разредиш да имаш АВ, АС, ще имаш ВАС.

Сега нали вие се занимавате с окултната наука. Окултната наука не е за хора, които не учат. Окултният ученик казва: Не искам да страдам. Страданието в живота е една формула, която трябва да се разреши. Имаш мъчнотии, ще ги разрешиш, обезверяваш се, всичко ще учиш. Всичко ще учиш, ще намериш причината на безверието. В какво седи безверието? Ти си се обезверил в хората, да кажем, но не си се обезверил в яденето. Ти си се обезверил в сиромашията, но не си се обезверил в богатството. Аз бих желал да се обезвериш във всичко. Обезверил си се в скъсаните дрехи, но ни най-малко не си се обезверил в новите дрехи. Обезверил си се в болестта, но в здравето не си се обезверил. Обезверяването, то е една сметка. Ти си се обезверил в нещо, което не може да те ползува. Всяко нещо, което не може да те ползува в даден случай и ти като го опиташ се обезверяваш. Всяко нещо, което ти помага, ти имаш вяра в него. Тогава да допуснем, за едно обезверяване, каква смяна ще направите. Обезверил си се в твърда храна, като ядеш твърда храна, заболява те стомаха. Какво трябва да правиш? Препоръчват млечна храна. И понеже млечната храна е здравословна храна, която не иска дъвкане. Твърдата храна иска дъвкане. Има учения, които са много елементарни. Знаете ли, ако вие едно дете храните само с мляко, туй дете ще се развие по един начин. Ако го храните само с твърда храна, по друг начин ще се развие. Да допуснем, че имате една почва, която е влажна, има вода много, мочурляк е. От какво се нуждаят тия мочурливите почви? Най-първо чакайте да ги изсуши слънцето. Ако слънцето не може да ги изсуши, ще направите дренаж. Сегашните хора, които са станали много умни, много блатисти места така са ги пресушили. Допуснете, че вие, във вас, имате едно състояние, което мяза на мочурлива почва, на блатисто място, какво трябва да направите? - Дренаж ви трябва. Слушам, някой казва: „Не съм разположен". Хубавото разположение и лошото разположение, това са две състояния. Ти сега неразположението ще го обърнеш в разположение, после разположението в неразположение, и неразположението - в разположение. Ще почнеш да работиш.

Вие никога не сте мислили тия двете линии да ги отваряте и

да образувате ъгли. Вижте на какво е обоснована физермониката. Като затваряте издава глас, като я разтягате тя мълчи, събира енергия, после като затворят, събраната енергия се издава. Ако някой вземе тази физермоника, който не знае нищо няма да изкара, но ако някой я вземе, който знае да свири на клавишите, ще си изкара хляба. Ако ти впрегнеш своите способности, човек има една клавиатура в себе си, той има един орган с три реда клавиши. Първата клавиатура по средата на челото, втората - горе и третата - най-горе. Има и една четвърта клавиатура. И в умствено отношение има три клавиатури, и в духовно отношение има три клавиатури, има и в семейните чувства, и навсякъде. Има повече от девет реда клавиатури и трябва да знаете как да прекарвате пръстите си, да свирите добре. Човек е музикален инструмент. И онзи от вас, който е загазил, той не знае да свири. Да мислиш, то е музика. Да чувствуваш, то е музика. Да работиш, то е музика. Ако ти не разбираш устройството, казваш: „Мене не ми се работи“. - Значи, не знаеш да свириш. Аз от това съм неразположен, от онова съм неразположен, остава само едно желание да ядеш. Яденето е един тон, намира се отстрани на главата при слепите очи. Какъв тон е яденето? Тонът на яденето е „фа“. Вземете тона „фа“, вие до сега се тона „фа“ пеете. С какво трябва да смените „фа“-то? Някой казва: „Лоши са условията“ - „Фа“. „Добри са условията“ - „Фа“. Добри и лоши условия за яденето то е все „фа“. Аз ви разправям, но във вас седи една мисъл. Проповядва един на едного и му казва: „Вярвай в Бога, вярвай, че има Господ, че има оня свят“. Разправя му дълго време. Казва: „Че какво говориш за тия работи, те са отвлечени работи. Я ми направи една баница, да те разбера какво казваш. Направи баница от хубаво брашно, от хубаво сирене, после да е добре опечена, зачервена, донеси я, да разбера. Какво ми разправяш да вярва, как да те разбера. Ти проповядваш, но нямаш нищо пред себе си. Ти само проповядваш“. И прави са хората.

Да кажем сега вие искате музика. То са модулации. Давам ти една круша. Ще ядеш, но трябва да знаеш. Ако не знаеш тона на крушата, ако вземеш тона тогава ще ядеш. Ако вземеш ябълка, ще вземеш тона, тогава ще ядеш. Ако вземеш слива, ще вземеш

тона, тогава ще ядеш. Ако ти ядеш нещо без да вземеш тона, ти ще си създадеш неприятност на себе си. Казвате: „Да вярваме в установените работи“. Установените работи някой път са много хубави, някой път са много опасни. Казвате: „Туй, което е произведено“. Има произведени работи, които са хубави, има произведени работи, които са неприятни. Хубаво, ако ти вземеш въздуха, който си дишал и го туриш в шишета и започнеш да продаваш тия бутилки на хората, да дишат въздуха, който ти си дишал. Какво ще се ползуваш от въздуха, който излязъл от един човек? Може да се ползуваш от думите, които изкарваш, по друг начин може да се ползуваш от въздуха. В дадения случай вие вземате този въздух, не работи истината. Понякога вие искате да постъпите точно както някой постъпва. Вземете в музиката, как ще постъпиш като мене? Музиката дава правилно разположение. Ти ме слушаш аз пея, виждаш, че поемам въздуха и ти ще правиш като мене, няма да чакаш аз да ти кажа да го вземеш, че и ти да го изпееш. Да ти го духна и ти да го изпееш. То е вече отражение. А отражението не е наука. Отражението е пособие. Вие искате да подражавате някому. По същия начин слушайте и се помъчете да произведете един тон със същите трептения, точно както той произвел. Или в изкуството рисуване. Нали онзи, който не знае копира картината на друг. Нали като деца сте копирали? Но едно копие мяза ли на оная картина, на оригинала? Голяма разлика има. Един предмет ще вземеш да го нарисуваш. Но казвам сега: Какво приложение ще приложите АВ и АС.

Ами, ако не знаеш, как да отваряш и как да затваряш устата, работата е свършена с тебе. В отварянето и затварянето на устата седи всичкото изкуство. Един оратор, който се учи да говори и един певец, който се учи да пее - те учат как да отварят и как да затварят устата. Цяла наука седи в отварянето и затварянето на устата, в приемането и в изхвърлянето на въздуха, в дишането и издишането. После трябва да знаеш как да размърдваш своя ларинкс, как да размърдваш своите дробове, своята диафрагма. Ако знаеш правилно да движиш то е цяла наука. Ако ти не знаеш как да манипулираш със своя мозък, да го размърдаш и да изкараш най-хубави мисли, ти нищо не си придобил. Окултната наука застъпва за ония методи, които са

най-нагледни и най-практични, които могат да се приложат. Сега аз не искам да ви покажа щастието на човека. Някой път щастието на човека може да му дойде от баща му, някой път щастието на човека може да му дойде от майка му. А някой път може да дойде от самия него. Щастието иде по три пътя. По линията на бащата, по линията на майката и по линията на сина. Ти очакваш нещо в даден случай и трябва да знаеш от бащата ти ли иде или от майка ти, или от самия тебе. Ако иде от баща ти, чакай, то ще дойде навреме. Ако иде от майка ти, чакай, то ще дойде навреме, пък ако иде от тебе ще се стегнеш. Сега преведете. Идеята още не е ясна. Да допуснем, че имаш баща, майка и синът, ти си възрастен на 21 година. Бащата те праща с воловете на нивата, да изореш два декара земя. Ти изораваш нивата. Ще дойде майка ти, тя ще донесе житото. Бащата ще дойде ще вземе житото в крината, ще го посее, ще го завлачи. Узрее житото, бащата ще каже на сина: „Иди пожъни нивата“. Синът ще иде, ще го пожъне, ще го остави на нивата. Майката иде, събере го, превози го с колата на гумното. Дойде бащата, овършее го. То е закон. Не мислете, че ти ще изореш нивата, ще донесеш житото и ще го посееш. Ти ще извършиш една трета. Най-първо ти ще изореш нивата, майка ти ще донесе житото, баща ти ще го посее. Най-първо храната ще влезе в стомаха, и там ще премине през дробовете, ще влезе в главата ти. Ти ще знаеш: Синът, това е стомахът, майката, това са дробовете, бащата, това е главата. Сегашните хора обръщат внимание на стомаха. Но този стомах е една трета. Този стомах яде и каквото изяде ще работи. Яденето е работа на сина. Синът ще се научи да си отваря устата. Като свърши работата, ще дойде майката. Дишането започва. И тя като ходи да работи, ще дойде бащата отгоре - главата.

Вие не сте мислили така. То е една проста работа. С много големи философии се занимавате, които нямат никакво разрешение. Казва някой: „Защо ми е главата?“ - Баща имаш. - „Защо ми са дробовете“? - Това е майката. - „Ами синът?“ - Това си си ти. Тогава на майка си какво ще кажеш? Тогава след като се нахраниш, след като сдъвкаш храната със своята слюнка и стомахът и кажеш на майка си: „Мамо, я ми изпрати малко кръвчица“. Трябва да слезе кръв. Тя дава храната. После на баща

си ще кажеш: „Я ми прати малко сила отгоре, чрез мозъка, чрез нервната система“. Значи, ще дойдат да работят с тебе. Значи и майката и бащата ще дойдат да работят в стомаха - майката чрез кръвта, бащата чрез енергията, а ти, синът - чрез мускулите, силата. Ти ще започнеш като физермоника. Стомахът е една физермоника. Тогава казваш: /Учителят пее тези думи/ „Колко е приятно, да се яде сладко, сладко, сладко“. - Това е песента на сина. Ето, в този триъгълник се крие един принцип, който може да донесе голямо благо и голямо страдание. Ти с този триъгълник, никога не можеш да се удавиш, всякога ще плаваш и ще ти бъде приятно. Преспокойно ще плаваш и няма да се удавиш. Пък, ако не знаеш как да манипулираш, ще се удавиш на общо основание. Или казано другояче: Животът е едно море, ако ти не знаеш как да си отваряш и как да си затваряш ръцете, ти може да се удавиш. Като отвориш ръцете, те показват пътя на твоето щастие. /Учителят отваря ръцете настрани/ Като събереш ръцете напред, ще тръгне напред. /Ръцете напред с допрени пръсти/ Ако искаш да вървиш успешно, отвори ръцете. /Ръцете напред с допрени пръсти и десния крак напред. Ръцете настрани и левия крак напред/. Че то е законът на правилното движение. Ако искаш в тебе кръвообращението да става правилно, ти трябва да тръгнеш и като вдишваш, да отвориш ръцете си настрани, като издишаш, да затвориш ръцете си - при първата стъпка отвори ръцете си, при втората - затвори ръцете си. Ако искаш да свириш и в музиката ще правиш това упражнение, десния крак напред, отвори ръцете настрани, левия крак напред, затвори ръцете напред с допрени пръсти ти. Ще се учиш това са елементарни работи. Ти тръгнеш и вървиш, а ръцете ти са свити под ъгъл. Искаш да четеш някоя книга, тръгни, отваряй и затваряй ръцете. Ти си тръгнал и си свил раменете. То са ненормални състояния. Трябва да гледаш нещо, но като го гледаш, трябва да го разбираш. Какво нещо е разбирането? Аз бих ви препоръчал да прочетете.

Някой път вие мислите, че имате вяра в Бога. Че за да имате вяра, вие трябва да знаете, вие трябва да имате вяра в светлината, вяра в туй, което виждате. После, трябва да имате вяра в живота, в движението и най-после трябва да имате вяра, чрез тях да дойдете до любовта. Любовта е благото, което съществува в

живота. По този начин вие ще се домогнете до проявяването на Бога. Та сегашните хора имат един начин за търсене реалното в света, с което то не се постига.

Това, което исках да ви препоръчам да прочетете е Хигиена на живота от Нашето място. На всинца ви трябва едни нещо: Да се убедите, че може да направите едно нещо. Вие всякога се разубеждавате, казвате: „Мен това не ми трябва, онова не ми трябва ; това не мога да направя, онова не мога да направя“. Кое можеш да направиш? Ще се убедиш в това, че всичко можеш да направиш. Да няма нищо невъзможно, което не можеш да направиш. За един певец какво е възможно? Един може да вземе една октава, друг може да вземе две октави, трети може да вземе три октави. Сега само това е, което може. Младият казва: „Не съм стар, още не съм израснал“. Добре, какво разбира той под думите: „Не съм израснал“ Не е пораснал. От какво зависи порастването? За да расте нещо потребна е светлина и топлина. За да растат растенията потребна е още влага, потребно е растенията да се турят в земята вътре. И то трябва да се турят на такава дълбочина, дето светлината и топлината да могат да достигат растенията, защото то може да е турено на такава дълбочина, че всичкото време ще изгубиш в безполезност.

Във вашия живот всички вие имате по една мъчнотия. Кажете ми сега, кое е онова, което не може да преодолеете? Коя е най-голямата мъчнотия, която не можеш да преодолееш? /Към един брат/ Коя е най-голямата мъчнотия, която не можете да преодолеете, но има възможност. Казваш: „Не мога да го преодолея“. Научно ми кажете. Или ти ще кажеш като онзи българин, който казал: „Сен моа, бен моа“. Не знаеш ли най-голямата мъчнотия, коя е най-лесната, коя е? Ако измените състоянието на меката вода, значи ако отнемете от топлината й, тази мека вода, която е приятна да се умиеш, да ти измие кирта, стане толкова корава, толкоз твърда, че някой ако те хлопне по главата, може да ти пукне главата. Меката вода, която може да ти измие кирта, която е толкоз приятна, ако й отнемеш топлината ще замръзне и всеки може да ти пукне главата с нея. Ако оставите топлината на водата, и да иска човек да хвърли вода по тебе, само ще те мие, ще те наръси ; ако отнемеш топлината ще ти пукне

главата. Тогава, ако вие замразите вашата вода и с нея вие пукнете главата, тогава кой е причината? Ти си замразил твоята глава и човек вече има оръжие. Дръж водата в разтопено състояние. Пък има и друг начин, дето не може да ти бара водата. Ако тази вода подигнеш на 100 градуса топлина, кой ще вземе тази вода?. Всеки ще стои настрана. Подигне топлината на водата на 100-150 градуса, който дойде да ги респектира. Ти като намалиш топлината на водата, ще вземе по едно парче и ще те блъсне. Някой казва: Не ми върви в живота. Температурата на твоята вода се е понижила. Ти, за да ти тръгне, направи я течна, направи воденицата да се върти, превърни я на пара, пък локомотив да движи, или да хвърка из въздуха. Че водата, която имаш в себе си, трябва да я управляваш. Това са, казва, фантазии. Че фантазиите са, които създават прогреса в света. Тия хора са фантазирали едно време. Сега се е реализирало. Едно време, което са фантазирали, сега е една реалност. Говорете на един човек за светийството. Казва: „Остави, това е невъзможно“. За други хора вече светийството е една реалност. Какво нещо е светията? Той е един учен човек, който разбира работите. Светията е един човек, който разбира нещата както са. Той няма погрешно разбиране на нещата. Той разбира живота. Разбира и яденето, разбира и дишането и всичката обстановка. Разбира от какво произтичат и болестите и знае да ги лекува. Разбира от какво произтича сиромашията, знае да лекува сиромашията. Разбира от какво произтича силата. Светията разбира всичките тези работи. Той е светия, който разбира. Вие казвате: „Светията е благоугоден на Бога“. Всеки един човек, който мисли правилно, всеки един човек, който живее правилно, който диша правилно, който яде правилно е благоугоден на Бога. Всеки човек, който не сдъвче добре храната и влезе в стомаха, не е благоугоден на Бога. Щом боледуваш не си благоугоден на Бога. Щом си сиромах не си благоугоден на Бога. Щом имаш книги и не четеш, не си благоугоден на Бога. Щом имаш здраве и не знаеш как да го употребиш, не си благоугоден на Бога. Болен си, не е лошо че си болен. Щом се справиш с болестта благоугоден си. Ако си здрав и мислиш, че си благоугоден, или ако си сиромах и мислиш, че не си благоугоден може да се лъжеш. Богатството и сиромашията,

това са условия, които трябва да се сменят. Кои неща са мъчни за децата? Най-първо на децата е невъзможно да ходят на два крака. Те тръгнат, турят си ръцете на колене, пълзят. Туй дете по закона на прераждането е голям философ, който писал 40-50 тома, който давал на хората ум, как да живеят. Сега като се природи, природата му казва, Господ му казва: „Я ти със своята философия, я разреши своята задача, как трябва да ходиш“. Казва: „Право трябва да ходят, всеки трябва да ходи право, никой не трябва да пада“ - тъй пише за учениците си. Сега му казват: „Я, покажи как трябва да се ходи право“. Той не може. Защо сега не може да покаже къде е погрешката? Учат го да ходи. Някой казва: „Не греши“. Какво значи „Не греши“? - Ходи право! Хубаво, турят те да покажеш, как да не се греши.

Но каква е главната мисъл, какво пише този философ? - Той проверява своята теория, че не е права. Той сега учи. Най-първо туй дете се учи да се превива и да свива краката си. То прегъва и отпуща краката си.

Вие се молите, защо се молите? Като се молите, ще се учите. Защо трябва да клякате? Ти като клякаш, ще свиваш този ъгъл на краката, ще клекнеш, ще дойдеш до туй положение: (Учителят кляка с отворени колена и прав гръбнак). На физическото поле човек е двояко умен, умен е в главата, умен е в ръцете, умен е и в краката. Ако ти не узнаеш как да свиваш краката и как да клякаш, ако ти не знаеш как да се изправиш, ако ти не знаеш как да отваряш и как да затваряш ръцете си, каква работа ще свършиш? Трябва да отваряш ръцете си и да ги затваряш /Ръцете настрани - отваряне, ръцете напред с допрени пръсти - затваряне/ Ти не знаеш да отваряш и да затваряш този ъгъл на ръцете, как ще се справиш с мъчнотиите? Вие имате едно изречение: „Дал му гръб“. Лакът дал някому. Ако един човек изпъждаш с лакета си, какво ще придобиеш? Лакета хвърля назад. Ако имаш такъв характер да казваш махнете се, какво ще произведеш? Трябва ли да дойдеш и да се хванеш за този ъгъл на ръката? Но тук са и пръстите. Тури пръстите при моя пръст, да те позная какъв си. Когато хората се ръкуват, те се хващат за да се познаят. С дясната ръка се хващат за да се познаят. С дясната ръка се хващат за да познаят ума, колко е умен. Вие като се

ръкувате с някого, ще познаете какъв е. Като се ръкувате ще познаете дали може да ти бъде приятел или не. Ами защо хора се целуват. Защо са тия целувки? Целува те, за да те познае какъв си. Целуни ме, за да ме познаеш какъв съм. Всички неща имат съвсем друг смисъл. Ние сме турили целувката. Целувка, с която не можеш да ме познаеш и целувка, с която аз не мога да те позная, тя не е на място. Като ме целуват да ме познаят и като ги целувам да ги позная, това е целувка. Целувката е познаване. Тя е съществувала много по-рано отколкото хората предполагат. Гълъбите хиляди и милиони години преди човека са познавали целувката. Целувката е познаване. От незнанието цял въпрос става. Еди кои са се целували. Целувката е общ принцип в природата. В целувката горе е бащата, долу е майката. Бащата и майката ти ги носиш в двете бърни. Този, който дойде и иска да те познае, той иска да целуне баща ти и майка ти, не тебе. Като дошла една даровита артистка при един виден музикант, който не обичал да го безпокоят, сядал той много затворен, един ден тя се провряла при него някак, че като влязла се нахвърлила и започнала да го целува. Той казва: „Махни се“ Тя му казва: „Аз не целувам тебе, но твоя талант, твоя гений. За тебе ни пет пари не давам“. Ако хората целуват нещо в тебе, те целуват Божественото, пък ти като човек, ни пет пари не струваш. Казваш: „Целунаха ме". - Кое? Ти, човекът, ни пет пари не струваш. Ако са целунали в тебе Божественото, твоят талант, то пет пари не струваш без твоя гений. Сега отиват да целуват умрели хора. Като го целунат 10-20 души, пак го заровят в земята. Погребалните целувки нищо не струват. Вие често имате криви понятия в живота. Вземете светлината. Тя като дойде веднага ви целуне. Слънцето като изгрее то ви даде една целувка. Навсякъде ще те целуне, не само на едно място. Тази целувка остава благословение. Като те целуне светлината остава нещо. И втори и трети път като те целуне се дава нещо. Ти казваш: „Колко е хубав светът“. Светлината целуне и си замине, целуне и си замине. Не само мене целува, но и тебе като целуне остава нещо. Тебе ти е приятно.

Казвам: Това са начини да разгледате живота от друго становище, от ново становище. Тъй както сега се разглежда живота, то е невежество. Че не е ли жалко човек да има очи и да

не вижда? Не е ли жалко човек да има уши и да не чува? Не е ли жалко човек да има нос и да не може да мирише, да схваща? Не е ли жалко човек да има уста и да не знае как да говори, да не знае как да яде? Да има ръце и да не знае как да работи? Да има крака и да не знае как да ходи, да има глава и да не знае как да мисли, да има дробове и да не знае как да диша? Да има стомах и да не знае как да яде? Че в това седи щастието на човека. Трябва да знаем онова богатство, което е вложено във всеки едного от вас. Често вие се заблуждавате, искате да бъдете като старовременните светии. Това е, светийството на мода. Понеже някой турил бяла капела. Ама тя капелата означава новата мисъл. Ако имаш една капела, да имаш една капела в умът си. Да имаш нещо хубаво в ума си. Турил червена капела, да знаеш защо си турил. То е подражание, то съответствува на някаква идея вътре. Какво означава на френски капела. Онези, които знаят френски хубаво да преведат.

Ако не знаете правилно да мърдате първия пръст, втория, третия, четвъртия и палеца, ако не знаете да мърдате всичките пръсти, ако не знаете да свивате ръката в лакътя, и ако не знаете да свивате изобщо ръцете, ако не знаете да движите ръката в рамото и него не знаете как да правите, в това седи цялата магия - да знаеш как да движиш ръцете си. После трябва да разбираш и тия ъгли, които се образуват. После, вие не знаете как да движите очите си. Сутрин как трябва да гледате? Вие вървите и гледате надолу. Аз разбирам: Вие сте изгубили нещо и го търсите. Някой тръгнал, пък нагоре гледа. И той изгубил нещо и го търси. Някой гледа напред и той търси. Но питам: Това, което търсиш, къде ще го намериш? Ти, който търсиш и гледаш нагоре, ако го намериш, добре. Ти, който гледаш напред и ти си изгубил нещо, ако го намериш, добре. И ти, който гледаш надолу, ако го намериш, добре. Някой гледа, пък не знае защо гледа. Казваш: „Да видя някого“. Хубаво, като го видиш, какво? Сега къде трябва да гледате, кажете ми. -Едновременно трябва да гледате в три посоки: Каквото си изгубил долу, каквото си изгубил горе, каквото си изгубил напред, всичко тук трябва да го виждате. И да се зароди желание във вас три неща да ги намерите. А вижте онези подводници, които са във водата, нали имат един уред, перископ, тя върви под

водата, но има един уред и предметите от повърхността се отразяват долу, че оттам правят своите изчисления, на какво разстояние се намират. Те разбират как трябва да постъпят, те разбират закона. Хубаво, ти в себе си имаш един перископ, ако ти отвън не можеш да приемеш впечатленията и да си направиш едно изчисление, тогава какъв ще бъде халът ти? Сутрин вие се помолвате и не знаете дали сте се помолите. Казвате: „Отче наш“, в който не вярваме. „Който си на небето“ - и в него не вярвате. „Да се свети името Ти“ - и в него не вярвате. „Да дойде царството Ти“ - и в него не вярвате. „Да дойде волята Ти“ - и в него не вярвате. Казвате „Да бъде волята Ти“, но разбирате вашата воля. Всеки човек си туря своята воля, но не волята Божия. Тъй както всеки прави, то не е волята Божия.

Тогава правете едно наблюдение за една седмица, всяка сутрин като ставате да видите коя е първата ви мисъл, коя е първата ви дума, която изговаряте, и като четете, коя е първата прочетена дума. Отбележете три неща: Коя е първата ви мисъл, която дохожда, коя е първата дума, която изговаряте и коя е първата прочетена дума, която четете. Защото Бог е турил за разрешението на нашия живот, Бог е написал върху нас и ни показва пътя. Всеки един, ако чете себе си, той ще знае в дадения случай как да постъпи. Всеки човек носи цяла програма върху себе си. Вие не мислете, че като сме дошли на земята не е определено какво да правим. Ние носим цяла програма върху себе си. Казва: „Не зная какво да правя“. Аз, като чета гледам програмата написана на вас. Срещам един човек, казва: „Не зная какво да правя“. Чета програмата му - Отличен механик става от него. Срещам друг, казвам - Отличен земеделец става от тебе. На третия казвам - Отличен търговец можеш да станеш. На четвърти казвам - Ти може да възпитаваш деца. Ти обичаш децата. Казвам: Та вие сега не знаете какво да правите. Всички мязате на някоя млада мома, която очаква да дойде женихът да я повика да се сгоди някъде. Или ти си завършил училище, очакваш да дойдат да те поканят за учител някъде. Хубаво, едно време така ставало, но сега не те канят. Какво трябва да правиш? Щом не те канят ти ще идеш да каниш. Ученикът ще иде при учителя, той ще търси да го приемат. В турците има един обичай, много хубав - те никога не

канят два пъти. Българите имат друг хубав обичай - те по десет пъти ще те канят. Казват: „Ти не си по-голям от хляба, вкуси си“. Турците казват: „Буйрум“. Ако не отидеш втори път няма да те поканят. Всеки трябва да разбере да дойде.

Сега за втори път напишете си по едно недоволство, от което сте недоволни. За втори път си напишете „Кой от какво е недоволен“. Най-голямото недоволство, от което сте недоволни. Само по едно недоволство, мен не ми трябват много, по едно недоволство. Ще кажете: „Аз съм недоволен от това“. Тогава щом сте недоволен, аз ще ви намеря най-голямото недоволство и ще ви кажа вашето недоволство, с кое трябва да се замени. Кое трябва да бъде най-голямото недоволство? Кое е най-голямото недоволство? Всеки да определи от какво е недоволен. Определете вашето недоволство.

Сега каква е главната мисъл? Какво разбрахте? Какво стана? Човек трябва да знае как да отваря ръцете си. Ако неговите пръсти седят сгънати, какво може да направите? Вие искате със свити пръсти да работите. Че, ако пианистът седи със затворени пръсти, какво може да направи? Всичко зависи от отварянето и от затварянето на пръстите. От тия ъгли зависи. Музикантът мери правилно, човекът като вземе да свири по клавишите взема разстоянията, свири. Той знае как да отваря и как да затваря ръката. И пари взема. Вие като отидете със свити пръсти нищо няма да направите. Този музикант 20 години се е учил как да отваря и как да затваря. Всичко зависи от движението. Ако този си играе цял ден с пръстите, той знае. Вие казвате: „Какво си играе?“ Но то е цяла наука. Той знае как да ходи, как да отваря и как да затваря ръцете. Ту от едната страна, ту от другата страна. Казвате: „Какво си прекръства ръцете?“ Знае как да ги прекръстосва.

Та вие казвате: „Я, ми дай една трудна задача“. Ти му казваш: „Не ти трябва трудна задача“. Дробовете казват: „Я, ни дай чист въздух“. Казва: „Не ти трябва“. - Обикновени работи. Стомахът казва: „Я, ми дай хубава храна обикновена“. - „Дай на ума си трудна задача“. Не се съмнявай, той ще я реши. Дай на дробовете чист въздух и дай на стомаха най-хубавата храна. Тъй трябва да седи идеята. Не се плашете от мъчнотиите в живота.

Един човек, който се плаши от мъчнотиите в живота, той не разбира Божиите пътища. Няма мъчнотия в света, която Божествения дух да не може да разреши. Няма страдание в света, което Божествения дух да не може да разреши. Тази е идеята. Че нещо е невъзможно заради вас, то е така. Всичко това, което съставлява една задача, която вие не може да разрешите, друг може да я разреши. Казва: „Какво нещо е изваждането?“ Чрез изваждането се обхваща голямо благо. Представете си, че аз имам пари в джоба, имам да давам пари, не съм ги платил, бръкна в джоба, извадя 10-15 монети, извадя и му ги дам. Веднага този човек казва: „Честен е“. Или не искам да изваждам. Що е изваждането? Изваждането в дадения случай, извади и дай. Та всички вие някой път не туряте знаците правилно. Защо туряте един минус или един плюс? При събирането туряте един кръст, това е закон за органическия свят. Значи, ти трябва да се учиш да садиш и като посадиш, растението ще излезе из почвата. Като посадиш растението, под почвата имате минус ; после като изникне растението из почвата, имате плюс. Значи ти трябва да бъдеш градинар. Изваждането какво е? Имате само една линийка. То са гладачници. Като тури ризата, отгоре тури желязото. Аз ги виждам, тук само изваждат хубаво. На тази, влажната, дреха трябва да й се отнеме влагата. Защо я гладите? - Да отмахнете грапавините и ненужната вода, която е останала. Като прекарате желязото да премахате грапавините, да направите всичко гладко, пътя оправете, поставете хубаво пътищата и съобщенията. Че като минават вашите автомобили да не се тръскат, всичко по-гладко да върви. След туй влага да няма, понеже влагата прави калта, а калта затруднява пътуването.

Та казвам: Ако вие приложите този закон във вашето съзнание, да знаете как да гладите във вашето съзнание, всичките грапавини, които имате, работите ви ще се оправят. Оперете една риза, турете я и после с желязо отгоре огладете я хубаво. И въпросът ще се свърши. Ако човек е сиромах да посади 10-20-30 хиляди дръвчета, веднага ще забогатее. Посее 20-300-400-500 декара земя с ония зеленчуци и от плода им ще се ползувате. Ако аз бях на вашето място, какво щях да направя? Ако нямам пет пари в джоба си, най-първо ще се науча да изваждам, ще се науча

да давам сто, на друг хиляда, на трети хиляда, целият ден като давам, като се върна, макар че гладувам, втория ден пак раздавам, третия ден пак давам, кой как мине, изваждам и ще се оправи работата. Вие не знаете как ще проработи законът.

Сега аз ще приложа, ето какво означава: Да допуснем, че вие имате една голяма неприятност. Ако ида в едно село дето орат хората, ще ида с тях наедно дето те работят. Да кажем, те са на жетва, ще ида и аз с тях, да пожъна по няколко часа и ще кажа: Приятно ми е, че днес дойдох на тази нива. После на друга, на трета, на десета нива ще жъна. Ако зная да пея, ще вляза някъде ще кажа: Хайде да ви попея. Ида на друго място и там пея. На трето, на четвърто, дето ида се ще пея. Нищо няма да им казвам. Мислите ли, че ако ида да изпея една песен и съм първокласен певец, тия хора няма да се интересуват от мене? Те ще започнат да ме търсят. Казват: „Слушали ли сте един певец, то даровит човек". Или вие сега се поставяте аз зная да пея, но казвате не ви разбират. Пей на тия хора, и ти като пееш ще пееш на Господа, Господ ще те слуша чрез хората. Като види, че ти работиш, ще те благослови и кредит ще отпусне. Като свършиш една работа ще ти даде друга. Един ученик по рисуване, като даде учителят един модел и ако ученикът го нарисува хубаво, учителят ще даде втори и трети модел. И в пеенето, ако не пееш хубаво, няма да ти дадат новото. Ще оставят за втори път, за трети път, докато се научиш. Дайте доверие, че работите. Вие не искате да мислите, не искате да чувствате, не искате и да работите. Как ще се препоръчате? Казва: „Аз не искам да мисля, не искам да мисля, искам само да бъда радостен". Ами, всичко в света е само радост, когато не ги разбираш, това е скръб. Когато мислиш е радост, когато не мислиш е скръб. Когато ядеш е радост, когато не ядеш е скръб. Основни положения са тия. Когато мислиш е радост, мисълта носи радост. Скръбта е безработица. Значи в скръбта, в тази безработица има работа недовършена. Като свършиш тия работи, всичко ще стане. Ти скърбиш, имаш да даваш. Докато не си платил, скърбиш. Щом ги платиш, радваш се. Свършиш работа, значи радостта дойде, след като свършиш работа. Ние сме пратени в света да работим. Ще мислиш, ще чувствуваш, ще работиш. Тури в ума си да имаш една

велика работа, която трябва да свършиш. После другите работи отпосле ще дойдат. Всеки един от вас като стане, да има работа. Вие като мислите, че нямате работа, ако нямаш работа, ти се самоизлъгваш. Тури в ума си една хубава мисъл, тури едно хубаво чувство, направи една малка постъпка, микроскопическа, него ден. То е пътят човек да бъде окултен ученик. То е пътят на знанието или пътят на учението. Човек трябва да учи.

Та сега се образуват три ъгли А, В, С. А е бащата, В е майката, С е синът. Това са трите страни - то е бащата майката и синът. Твоят ум е бащата. Твоето сърдце е майката. Постъпките, това си ти, синът. Да постъпваш добре, значи синът да е роден, трябва да постъпва добре, то е закон. Трябва да мислиш. Като започнеш да мислиш, то е бащата ; като започнеш да чувствуваш, това е майката, която дошла. Сега остава за тебе да направиш нещо. Волята като дойде, волята си ти. Мисълта дошла, чувството дошло, най-после ти ще ще проявиш своята воля - синът. Тогава майката и бащата са доволни, че си изпълнил тяхната воля. То е божествения живот. Бог ще влезе и Той ще се проявява в нашите мисли и чувства и тогава ние трябва да се проявим, да направим някаква постъпка. Каква е мярката? Постъпки всеки ден проявяваме. Тогава ти имаш синовни отношения към баща си и майка си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
4 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 15. X. 1937 г., петък, 5 ч. с.
София - Изгрев

ПРИБЛИЖАВАНЕ И ОТДАЛЕЧАВАНЕ

Отче наш.

Имате ли тема? - /Имаме./ - Четете. /Чете се темата „Най-малкото, което спъва“/

Разглеждайте въпроса физически, вие го разглеждате много отвлечено. Какво разбирате под думата „малко“, конкретно какво се разбира под думата "малко"? "Малко" и "голямо" си противопоставят. Какво разбирате под „малко“ и „голямо“. Какво разбирате под думата „страх“ и „смелост“? Смелостта по какво се отличава? Или вземете човек, който иска да се докара, иска да се облече хубаво, а друг ходи скромно, и по какво се отличават един от друг? По какво се отличава топлината от студа? Телата, които са топли и които са студени, по какво се отличават? Има съществени качества. При кои работи, при кои неща човек може да бъде щастлив? При малките или при големите? Ако искате да прекарате една река през вашия двор, голяма река ли ще прекарате или малка? Ако искате да плавате, в малката ли река ще плавате или в голямата? Например, вземете птичките, които хвъркат. Вие имате едно понятие, казвате: „Колко са блажени тия птички, хвъркат нагоре, надолу, разхождат се“. Всъщност птичката колко е блажена? - Целия ден търси храната си. Където и да кацне се мисли за яденето. Птиците мислят само за яденето. Когато остане празна, няма за какво да мисли, започва да се пощи, глади си перцата, прави си тоалета. Значи, тогава ще познаете, че се е наяла. Щом седи и внимава, тя мисли само за яденето. Питам тогава: Кое е онова, което заставя птиците целия ден да хвъркат? Да допуснем, че вие някой път сте недоволни и не знаете от какво зависи вашето недоволство. Някой път вашето недоволство зависи от глада, понеже сте били гладни. След като сте яли, недоволни сте от яденето, яли сте лошо ядене и целия ден имате лошо

разположение. Някой път като сте се наяли добре, имате добро разположение. Например, вземете, някои деца обичат да седят в къщи, други пък не се свъртат. На какво ще го отдадете. Има деца, които в къщи не може да ги задържиш, се навън искат да ходят. Пък други, цял ден седят в къщи. Някои хора много обичат дома, домът е като положка, целия ден седят като птичка в положката. Квачката като се разклочи, тя седи на гнездото, дали има яйца или не, не гледа, мисли че мъти нещо. Та и човек понякой път мяза на такава квачка, седи някъде, мисли, че има някаква идея. Пък той я няма. Или понякой път вие казвате: „Аз не съм разположен“. Какво разбирате под думите „разположен“ и „неразположен“. А пък те са граници. Значи малко разположение и много разположение. Кое е по-хубаво? Някой път малкото е по-хубаво, кога? - Малкото неразположение е за предпочитане пред голямото неразположение. А пък голямото доволство е за предпочитане пред малкото доволство. Какво разбирате когато някой път казвате „малки добродетели“ и „големи добродетели“. Малките добродетели са семенца. А пък големите дървета са семенца посети, които са изникнали. Винаги малкото става голямо. Но нали сега във вашата математика казват, че от единицата по-голямо няма. Ние казваме, че от единицата по-голямо няма. Но в живота се опровергава. Един грош и един грош, два гроша. Кое предпочитате един грош или два гроша, между единият грош и двата гроша, кое е за предпочитане? Между два гроша и три гроша, кое е за предпочитане? Значи, две е за предпочитане пред едно ; три е за предпочитане пред две ; четири е за предпочитане пред три ; пет е за предпочитане пред четири и т.н. Например, вземете един съвременен музикант пианист. Ако пръстите са му много къси, ако първият пръст е 5 сантиметра, третият - 5 сантиметра, малкият пръст 2 сантиметра, може ли да бъде добър музикант? Един има хубави пръсти, първият пръст 12 сантиметра, средният - 14 сантиметра, четвъртият има 13 сантиметра, малкото кутре е 9 сантиметра. С тези пръсти ще може много по-добре да свири. Но, представете си сега, че първият пръст е 1 метър, вторият пръст е един метър и половина, третият, безименният пръст е 1 метър, 75 сантиметра е малкото кутре. Какво ще правиш с тия пръсти? Най-хубавото е човек да бъде господар. Човек

трябва да има определени пръсти, но като стане сутринта да може да ги продължи, или да ги скъси. Ако е за дълги, дълги да ги направи, ако е за къси, къси да ги направи. Ако имаш такава ръка ще се справиш по-лесно. Казва някой, че той като Настрадин Ходжа си направил една пещ и дошли другите, започнали да ги критикуват. Казват: „На криво си си турил вратата, не трябваше да я туриш на Юг, ами към север“. Друг казва: „Не, към изток трябваше да се тури“. Той взел, че направил пещта на две колела и на всеки, който дойде да си дава мнението казвал: „Ти накъде искаш да бъде вратата на пещта?“ Навсякъде обръщал вратата и разрешил въпроса. Кой как дойде казва: „Не си обърнал правилно вратата на пещта“. Казва: „Ти накъде искаш?“ Обръща я на тази страна, на която той иска. Когато искате да угодите на хората, трябва да имате една пещ на две колелета, другояче не е икономично. Ако за всеки едного градите по една пещ не е икономично. Или може и по друг начин да разрешите въпроса. Един като го критикували, той си направил една пещ, на която вратата била обърната към изток, друга пещ с врата обърната на запад, трета - на север, четвърта - на Юг. Така ги наредил. Иде един и казва, че вратата на пещта не е обърната както трябва. Пита го на коя страна иска да бъде обърната вратата на пещта и го завежда при тая пещ. Който дойде, накъдето иска да бъде обърната вратата на пещта, при тази пещ го завежда. Дойде някой, каже: „Ти не си направил пещта както трябва“. Казва: „Тази пещ не е за тебе и го завежда при неговата пещ“. Казва: „Аз имах предвид вашето мнение и затова направих такава пещ“. Казва: „Тази пещ е отлична“. Дойде друг и каже: „Що не обърнеш пещта на другата страна?“ Казва: „И такава пещ имам“, завежда го при тая пещ. Та трябва да имате най-малко четири пещи, за да угодите на хората. Четири точки има. Сега, в коя пещ се опича хлябът най-хубаво? В тая, вратата на която е на север или на Юг. В коя пещ се опича хлябът по-хубаво? Фурнаджиите накъде турят обикновено? Повечето е обърната към Юг. Вратите на пещите турят към Южното полушарие. Изобщо де си турят изходните врата на домовете? Някои са на изток, но повечето са откъм Юг, понеже оттам грее слънцето. Входната врата е откъм Юг. Сега вие се смеете на Настрадин Ходжа. Казвам: Къде е тази пещ с

двете колела? Ами човек я направил на две колелета. Устата на пещта това е входната врата. Долу в неговата утроба се пекат всичките баници, всичко тук долу се пече. Той току се обърне на една и на друга страна. Той навсякъде се обръща не само на четири страни. Ти накъдето искаш може да се обърне и на север, и на Юг, навсякъде се обръща. Туй показва, че човек е много умен.

Но всяко учение има практическо приложение. Кое наричаме практическо приложение? Думата „практика“, какво означава? Тя не е българска дума. Някой от вас знае ли гръцки? Някой път казват: „Той е практичен човек“. Често човек в своя живот мяза на една дресирана котка. Има много навици в човека, които го спъват в неговия живот. Всичките противоречия произтичат, че ние не сме господари на всичките положения, при които изпадаме. Един се хвалил със своята котка, че е много възпитана. Възпитал я да носи една табла с кафе, върви на два крака, носи таблата. На гостите поднася тази котка кафето. Казват му: „Котка е, колкото и да носи кафе, котка си е“. Много е възпитана. Отива един ден на гости, котката носи таблата, той носил със себе си една мишка, и като я пуснал, котката пуснала таблата и започнала да гони мишката. Старите навици, да гони мишката, излизат. Вие сега може да се смеете. Но колко пъти вие пускате таблата? Вие имате някое малко желание, носите кафето с таблата, излезе мишката и вие пуската таблата, разлеете кафето, да гоните мишката, да реализирате вашето желание. Някой път някой ви каже: „Колко сте невежа“. Вие като ви каже невежа, веднага целият ден сте неразположен. Казвате: „Аз да съм невежа“. Какво разбирате? Или някой ви каже :„Ти си много прост“. Но, ако ти си много музикален, имаш едно крайно музикално ухо, като ти каже „Ти си много прост“, този дума не е музикална, за туй звучи грубо. После казва: „Ти си невежа“. И тя е немузикална. Или ти каже „Лош си“. И тя не е музикална. „Ти си скръжав“, не е музикална. Има думи, които не са музикални. Следователно, ако ти си глух и ти каже, ти си прост, ти като не чуваш, не разбираш. Всичките думи, които не са музикални, са неприятни. Има думи, които не са музикални. Произношението не е музикално. Да кажем, един човек може да се обиди. Ти кажеш „Овца“. Той казва „Овца“ - обижда се. Но ако му кажеш „агънце“, не се обижда. Агънцето

ми, пиленцето ми, ако кажеш не се обижда. Но ако кажеш "кокошка", той ще се обиди. Ако една дума е музикална тя не обижда човека. Думата "кокошка" не е музикална. Много неправилен тон е. Думата "грубиянин" не е музикална дума.

Та, мисъл, правилна мисъл трябва да се внесе. Туй, което ни причинява неприятност, то са трептенията. Този усет, който имате, всякога ни показва, какви са трептенията на една дума. Зависи от трептенията една дума да ни бъде приятна или неприятна. Във всичките езици, някои думи са приятни, някои неприятни ; някои думи са музикални, някои не са музикални. Музикални думи са ония, които имат съдържание. Езиците на източните народи се отличават, че техния език е пълен с порнографични думи, с немузикални думи са пълни. За езиците на западните народи, в английски най-лошата дума, която може да ти каже е „Иди в ада“. Ако дойдеш тук на изток, ще намериш такъв богат речник, колкото искаш думи. Но и те имат такива прозвища, думи, които имат лошо значение. И там имат прозвища уподобления на животни. Англичанинът ще ти каже „Патка“ или „паток“. Или ще каже, че е "гарга" или "сврака". Сврачи характер, уподобление. Каква е разликата, ако ти кажат "сврака", или ако ти кажат "гарга"? Какво се крие в прозвището "сврака", или в прозвището "гарга"? Ако дойде една сврака и кацне на едно дърво, започне да грачи, показва какво има да ти се случи. Например, тези свраки определят точно, кога кокошката снесла яйцето. Свраката знае, че кокошката носи яйца. Като дойде вземе да си показва гласа, значи, кокошката снесла яйцето. Много са предвидливи свраките. Понякой път ги убиват по единствената причина, че ходят да ядат яйцата. Навсякъде ще намерят малко гнездо и изпиват яйцата, правят големи пакости. Ако един човек използува другите хора, не мяза ли на една сврака? Свраката използува слабите, на слабите птички използува яйцата им.

Но казвам: Важно е за вас да изучавате вашите състояния. Имате едно състояние на неразположение. Някой път не знаете кои са причините на неразположението. Някой човек не иска да учи. Не можете да го заставите да учи. Някой човек не иска да работи. Има някой не иска да спи. Пък друг, от леглото не можеш да го извадиш. Някой обича много да спи. Сега вие, които сте

дошли толкова рано, учите се сега рано да ставате. Тези, модерните аристократи, стават в 9-10 часът, наспиват се хубаво. Когато те станат, работниците са работили. Работникът, като изгрее слънцето трябва да стане от своето легло. Сега, кои са причините, че едни хора обичат да спят повече, а други не обичат? Вземете всички млекопитаещи животни, докато са гладни, те са будни, когато кучето е гладно, ходи разглежда всичко. Като се нахрани, легне, свие си главата. Като се нахранят всичките животни спят, почиват си. Когато са гладни, само тогава са будни. Онези хора, които обичат много да спят, тях ги интересува само яденето. Значи те са будни, само докато имат една физическа нужда. Понеже на човека съзнанието е пробудено, той не може вече да почива. Някой казва: „Аз може да си почина“. Когато се пробуди съзнанието на човека, не може да бъде така спокоен. Кое е по-хубаво, на човека да е будно съзнанието или да е спящо? Разбира се будното съзнание е за предпочитане отколкото спящото съзнание. Кой живот е по-добър - щастливият или нещастният? Но щастливият живот на човека се дължи на нещастният живот на птиците, на кокошките. Те са заклани, а няколко души са щастливи около трапезата, че имат какво да ядат и пият. Житото е смляно, щастието на хората от сладкия хляб се гради на нещастието на житото. Щастието на едни хора се гради върху нещастието на други. По видимому така се показва в природата. Вземете вие в един леген чиста вода, краката ви са окаляни, измивате краката си, краката ви стават чисти, но водата става нечиста. Нечистата вода изхвърляте навън.

Сега кое е за предпочитане, човек малък ли да бъде или голям? Ако имаш да даваш малък да бъдеш, да не те виждат хората, толкова малък, че оня който има да взема да не те вижда никъде. Ако си ленив ученик, като влезе учителят в клас да не те вижда. Ако си от способните да те вижда. Понякой път учениците стават малки в класа, като не знаят урока си, слягат се. А пък учителят казва: „Я, ти не си от малките, я стани“. Но друг един закон има. Голям и малък, то е разгледано в статично положение. Въпросът е тъй, малките и големите неща показват процес на движение. Всичките предмети, които са големи, се движат към нас. Всичките предмети, които се движат към нас са всякога

големи. Всичките предмети, които се отдалечават от нас са всякога малки. Тогава, някой път е потребно човек да бъде малък, значи да се отдалечава. За да прогресираш от едно нещо се отдалечавай, към друго се приближавай. Тия предмети, от които се отдалечаваш, стават малки, тия към които се приближаваш стават големи. Казваш, че обичаш някого. Значи се приближаваш; или ти се приближаваш към него, или той се приближава към тебе. Казваш: „Аз не обичам нещо“. Значи се отдалечаваш. Ако вземеш в статично положение, въпросът не се разрешава. Значи, туй което не обичаш, отдалечавате се от него. Туй, което обичаш, приближавате се към него. Въпросът се разрешава. Туй, което обичаш, ако не се приближаваш към него, тогава нещата не може да се реализират. Ти обичаш музика и ако не се приближиш към нея, въпросът не се разрешава. Що е приближаването? Ако обичаш четенето, и ако ти не се приближаваш към него няма прогрес. Ако четеш, ти придобиваш нещо, отваряш лист след лист, придобиваш знания. Искаш да станеш добър човек, значи ще се движиш към добротата, ще изучаваш. Или неприятно ти е злото, неприятна ти е сиромашията, отдалечавай се от нея. Ти ходиш, ходиш, въпросът е решен. Щом ти е неприятна сиромашията, сиромаси хора не срещай. Нищо повече. Срещай само богати, търси ги. Ако искаш богат да станеш търси богати хора, дето и да ги намериш. Може да има няколко души, срещни се с тях, ще станеш като тях. С каквито се събираш, такъв и ставаш. Ако се събираш със сиромаси хора, сиромашията няма да те напусне. Ако дружиш с богати, богат ще станеш. Ако дружиш с учени, учен ще станеш. Ако дружиш с ония, които нищо не разбират, какво могат да ти дадат? Следователно, дружете с добрите хора, за да станете добри. Дава се условие. Дружете с музикални хора, за да станете музикален. Дружете с поети и ще станеш поет. Не разбирайте изведнъж. Аз разбирам: Човек, който постоянно пее, певец ще стане, но онзи, който никак не пее, певец не може да стане. Казва: „Аз слушам“. Който слуша и той може да се научи.

Казвам: Под думата „малък“ и „голям“, разбирайте процес на движение. Един предмет поставен в точката А, /Фиг. 1. 5/ ще бъде по-голям, отколкото в точката В. Защо е по-голям? Защото е по-близо. А е по-голям, а В е по-малък. Но то е по отношение на

движението. Защото в природата има един свят реален, абсолютен свят, дето формите не се менят. Всяко тяло, всяко същество си има определена форма, която остава през всичкото време една и съща, не се мени. Те са същества с известни, неизменливи форми. Да кажем, вие сте млади. Младостта е по отношение на движението. Движите се, остарявате. Кой е по-близо, младият или старият? -Старият се отдалечава, младият се приближава. Вие обичате младостта, защо? -Защото младостта се приближава при вас. Не обичате старостта защото се отдалечава от вас, много естествено. Младостта допринася нещо, старостта отнася нещо. Старият всичко отнася, младият всичко донася. Всяко нещо, което се приближава, донася, нас ни е приятно. Да кажем, приятна ни е тази топлина, която излиза от печката. Онази енергия, която излиза от слънцето иде към земята, нас ни е приятна. Тогава виждаме законът: Всички ония мисли в света, които се приближават към нас и ни услужват, ни са приятни ; всички, ония мисли, които се отдалечават от нас, не са ни приятни. Или, мисли които ние разбираме, са млади, а мисли, които ние не разбираме, са стари. Или при процеса на движението някои неща ще се изменят. Може би някои неща, които се приближават са далечни от нас, но един ден ще ги разбираме. Тия предмети, които сега са далечни, макар сега да не ги разбираме, един ден когато се приближим, ще ги разберем. Тази посока, в която се движим, ще бъдат разбрани за нас предметите. Тази посока, от която се отдалечаваш ще станат по-смътни. Колкото повече се отдалечаваме, ще станат по-неразбрани. За далечните предмети знанието ни ще се измени. Сега законът е там, щом ти искаш да учиш, ти трябва да се приближаваш към ония предмети на знанието. Приближаваш се, учен ще станеш. Но ако се отдалечаваш, никой няма да ти помогне. Въпросът с музиката е същ. Като станеш трябва да мислиш 10, 15, 20 минути, да мислиш, да се приближаваш. Но състоянието на човека не да е статично. Той ще каже: „Музиката е нещо отвлечено, то е Божествено“. Те са празни работи. Всяко нещо, към което се

Фиг. 1.5

приближаваш е Божествено. Те са празни работи. Всяко нещо, от което се отдалечаваш е човешко. От човешкото се отдалечавай, към Божественото се приближавай. То е идейното. Идейното е Божественото. Материалното в света е човешко. Една изгнила круша или една хубава круша е за предпочитане? Но сега, ако искате мярка, човек трябва да има мярка. Коя трябва да бъде мярката? Зависи от условията. Например, ако вие можехте да ставате малък, видим и невидим, нямаше да ви отварят вратата и да ви кажат: "Влезте". Вие може да влизате през най-малката дупчица. Ще влизате в къщи и ще излизате. Няма да ви отварят и да ви затварят. Сега ще потропате на вратата веднъж и дваж, ще се обидите, че не са ви приели. Ако бяхте малък, щяхте да можете да влизате през най-малките дупчици, вие ще бъдете разположен. Например, въздухът защо ни е приятен? - Защото е малък, въздухът влиза през най-малките дупчици, навсякъде влиза. Даже хората, турят ръката на някоя малка дупчица да не влиза. Даже за това хората ги е страх от въздуха, който влиза през тия малки дупчици.

Сега, кажете къде е границата на малкото? Малкото е само граница на себе си. Малкото, се нарича съществото, в което никое друго не може да влезе в него. Щом в тебе могат да влизат, ти си голям. Едно определено малко е туй, в което никой не може да влезе. Това, което винаги остава само, то е най-малкото. А пък това, при което всички влизат, то е голямото.

Как развихте в темата малкото, което спъва? Малкото хляб спъва. Понеже, като видиш, че има малко хляб, ще останеш недоволен. Малкото пари спъват. Малките обуща спъват, понеже като ги туриш на краката ти, ще те стягат. То са психологически моменти. Тогава идеята: Всеки човек може да стане голям и малък. Тази посока, в която се движи, той става голям ; тази посока, от която се отдалечава, той става малък. Двама хора, положени в тия две посоки - единият се показва голям, другият - малък. Тогава, когато вие искате да се запознаете, да образувате приятелство, приятелството показва, че вече сте близо при предмета. При един жив предмет, вие сте близо, споразумявате се. За да бъдеш приятел с един предмет, ти трябва да разбираш езика му. И той за да бъде приятел, и той трябва да разбира езика ти. Двама души са приятели само тогава, когато се разбират,

когато разбират езика си, говорят на един понятен език. Двама души не са приятели, понеже говорят на различни езици. Ти говориш на неговия език и той говори на твоя език, може да се разбирате. Тогава, добър човек е само онзи, който разбира Божествения език. Лош човек е онзи, който не разбира Божествения език. Глупав човек е онзи, който не разбира езика на науката ; учен човек е онзи, който разбира езика на науката. За да бъдеш учен, трябва да разбираш езика на науката. Да имаш обич към знанието. Щом имаш обич към знанието, тогава обичта, тя е посока на движение. Ние се приближаваме към ония предмети, които изучаваме и може да учим. Невежеството е посоката, от която се отдалечаваме, тогава изгубваме условията за знание. Тогава де е добрият? Добър човек е, на когото знаеш езика и се приближаваш. Доброто е приятно, понеже се движим в тази посока на доброто, ние се приближаваме към него. А от злото ние се отдалечаваме. Злото е миналото, ние се отдалечаваме от него. Един ден от злото ще се отдалечим и то няма да ни засяга. Мислете за доброто, за да станете добри. Тогава, когато ядете, вие се движите в две противоположни посоки. Когато вие ядете, туряте храната вътре във вашия стомах, там слиза. Когато мислите, къде складирате вашата мисъл? Туряте е горе в мозъка. Вие мислите, вие прекарвате предметите горе в ума. Физическите неща поставяте долу в стомаха. Да кажем, вие искате да станете богат. На къде е движението на богатството? Надолу се движи богатия човек. Ако пуснете една кофа, която е празна, нищо не струва, като падне в богатството стане тежка, не иска да излиза. Вие ще турите цяла макара, ще започнете да въртите. Богатия всякога иска с макара да го теглят. Сиромахът като го пуснеш излиза като празен. Всичките сиромаси като слезат долу, стават богати, казват: „Не излиза нагоре“. Тогава ще дойдеш, ще кажеш: „Моля, моля, благоволете да излезете, /Учителя показва, че върти ръчка/ ние нямаме нищо против вас“. Казва: „Чакай, чакай да видим“ /върти ръчката/. Ти въртиш ръчката и казваш: „Не се противете, ние добре ще ви приемем“. Като излезе, приемате този богаташ, прегръщате го, понеже носи. Прегърнете го, целунете го. Това е една поетическа картина. Понякога вие искате хората да ви почитат, да ви уважават. Се трябва да имате нещо

със себе си. Вие по кой начин искате хората да ви обичат, на какво е основана вашата философия? По кой начин вие карате хората да ви обичат? Детето, което иска да накара майка си да го обича, какво прави? Веднага, като дойде, то се хвърли, прегърне майка си, целунне я, ще й проговори нещо, ще й каже тихо на ухото „Мамо“, полекичка, музикално ще и каже: „Мамичко, много си хубава, колко те обичам“. Казва: „Мамо, малко масълце не може ли да ми дадеш?“ Или, мамо, една малка круша. И тя носи, отваря се, дава и круша и ябълка, каквото поиска детето, дава. Туй дете, кой го е научил така да прави? То много хубаво говори. Най-първо на лявото ухо, после на дясното. Защото някой път и на двете уши на майката трябва да се говори. Ами представете си, че сиромашията е майка ви, сиромашията може да е ваша майка. Вие разбирате съвсем ограничено. Защо е майка ви неразположена? Сиромашията какво е? Не мислите ли вие, че сиромашията е сиромахкиня? Но понеже вие не сте я прегръщали, не сте я целували, не сте й говорили на дясното и лявото ухо, както детето прави с майка си. Ако прегърнете сиромашията, в тази сиромашия, може да видите, че тя не е такава сиромахиня. Има стари баби, които имат скрити пари някъде, злато някъде скрили, а отвън показват, че са много бедни. Казва: „Нямам нищо“. Когато някое дете дойде, че прегърне бабата, а аз съм наблюдавал, има деца, които прегръщат баба си, казват: „Колко си хубава бабо“. Говори и на дясното, на лявото ухо, и тя казва: „Синко, аз имам завързани малко пари“, извади ги под дюшека скрити, вързани в един възел. Даде на детето и то подскочи. Казвам: Туй дете като поговори на сиромахинята баба на лявото и на дясното ухо, тя се отвори и веднага даде. Та в живота и вие понякой път мислите, че сте сиромаси. Но разбирайте живота на бабата. Ти като поговориш на бабата на дясното и на лявото ухо, тази, бедната баба има нещо скрито. Да допуснем, че вие сте сиромах, окъсали сте се, обущата скъсани, търсите пари тук-там. Та вие не сте сиромах, имате отличин глас, може да пеете. После сте художник, знаете да рисувате. Идете някъде, нарисувайте една картина, нарисувайте някой богат човек, тогава веднага ще имате обуща. Идете някъде, понеже имате хубав глас, изпейте една песен, човек може да разчита на онова, което има. Казва:

„Аз съм сиромах“. Човек, който има ум, не е сиромах. Човек, който има сърце, не е сиромах. Ако вие сте в една зала, дето е мрачно вътре, пък носиш свещ и имаш запалка, казваш: "Тъмно е." Извадете вашата кутия кибрит, драснете, запалете свеща си, тръгнете тогава. Ще видите, че туй място дето се блъскате има несметни богатства. Запалете ума си, стоплете сърцето си, ще видите, че имате всичко на разположение. Сиромашията това е икономия в живота. Нещата там са затворени. Сиромашията, всичко каквото го има го пази. Не е оставено отвън, предметите са затворени. Нас ни се вижда, че има сиромашия. В сиромашията всичко е прибрано, складирано, затуй тогава, трябва да имаш знание, да отвориш. То е едно състояние в природата. Ние казваме сега: "Сиромашия." Там всичките неща са прибрани, трябва да имаш знание. Който няма ключа на мъдростта, всичко е затворено във форми. Мъдростта няма да ти се отвори, мъдростта няма да ти разправя. Ти като дойдеш, трябва да четеш, да знаеш посоката на движението.

Сега някои от вас мислят тъй: „Да съм имал някой богат баща, някоя богата майка, сега баща ми беден, майка ми бедна, какво мога да направя?“ Разсъждавайте правилно. Баща ви, онзи, който ви родил, той не е беден човек. Майка ви, която ви е родила, тя не е сиромашка. Че вие живеете в един свят на богатството, в най-богатият свят живеете вие. Тук на земята несметни богатства има. Вие ходите по земята, казвате: "Няма нищо". Растението пуща корени, изважда от тази земя най-сладките сокове. Цветята хващат светлината отгоре, образуват своите плодове. Там дето ние не може да живеем, растенията растат, живеят. Ние от цветята нищо не можем да извадим, пчелите, малките мушици, изваждат меден сок. Пчелите искат да ни покажат, че има богатства там дето ние не може да ги намерим. Казват: „Има богатства“. Имайте разположението на пчелите! Имайте разположението на растенията! Като дойде мисълта за растенията, че при най-лошите условия може да живеят. Ако имаш знанието на растенията, ти оттуй положение можеш да излезеш. Ако имаш знанието на пчелите, из туй положение, в което се намираш, може да излезеш. Та новата философия седи, че при най-лошите условия, да може да се намери изходната

точка, посоката на движението. Защото всичката погрешка в нас е, че ние не знаем накъде да се движим. Движете се винаги към доброто. Движете се винаги към любовта, а не към безлюбието, не към злото, а имайте стремеж към доброто. То е движение. Движение трябва. Към тази посока трябва да се движите. Движете се към светлината. Психологически, ако преведете тези формули, веднага всичките задачи в света се разрешават. Трябва да имаш посока на движение. Щом в момента започнеш да мислиш за доброто, ти изменяш условията при които живееш. Щом започнеш да мислиш за разумния човек, ти изменяш условията, при които живееш. Не всичко ще се измени, но туряш известни реформи в живота. Щом започнеш да мислиш за здравето, болестта си отива. Казвам: Мислете за положителни неща, понеже в тази посока е движението. Тази е посоката в която се движим, и ще постигнете всичко каквото желаете. Сега във вас ще остане идеята, казвате: „Се си е хубаво човек да има някой богат дядо". Хубаво е, но дядо си трябва да знаете как да го целувате. На дядо си трябва да му говорите на дясното и на лявото ухо. Ако не знаете, този дядо какво спечелил го държи. Пък има едни деца, аз съм наблюдавал, има деца весели, други като дойдат при майка си, не я прегръщат, но плаче насреща й. Те искат майка им да иде при тях. Те са аристократи деца, искат майка им да иде при тях, тя казва:„Какво, ти сама мамичко", тя му говори на едното и на другото ухо. Току погледнеш, започва да и разправя, какво станало, пък тя го поглади, поглади. Понякой път гледам и вие правите същото. Като дойде някой започне да плаче. Вие младите не плачете. Като дойде някой стар да плаче. Всичката погрешка е там, че старите, които трябва да плачат, не плачат, а младият, който трябва да се весели, той плаче, пък старият седи спокоен. Обърнете работата: Старият да плаче, а пък младият да се смее. Сега старите се смеят, пък младите плачат. Светът е обърнат. Добрите хора винаги трябва да бъдат весели. Пък сега, добрите хора плачат, пък лошите се смеят. Смехът да иде при добрите хора. Вземам смеха, веселието да дойде при добрите хора, а лошите да се сърдят. Скръбта не е за добрия човек, за лошия човек е скръбта. Сиромашията не е за добрия човек, сиромашията е за лошия човек. А пък сега обратното станало - при добрите

хора дошла сиромашията, а при лошите отишло богатството. Светът се е обърнал. Какво трябва да се прави? Пратете богатството при добрите хора, сиромашията при - лошите. Пратете знанието при учените хора, невежеството - при глупавите. Пратете знанието при добрите хора. Тогава, по този начин в себе си, психологическите противоречия може да ги разрешите. Няма друго разрешение. Казва: „Какво да правя?" - Движи се към доброто!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
5 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 29. X. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев

**На 22.X.1937г. в каталога на Елена Андреева няма изнесена лекция от Учителят.*

ИДЕАЛЕН, РЕАЛЕН И МАТЕРИАЛЕН ПОРЯДЪК

Отче наш.

Пишете върху темата „От какво зависи успеха на човека?“ - Имате ли зададена тема? - /Нямаме./ - Каква беше основната мисъл на миналата лекция? /Каза се/

Сега вие приближавате ли се или се отдалечавате? Защото като ви гледам вие всички сте надути за щастие. А щастието това е нещо непостижимо. Ако го търсиш никога не може да го намериш. Щастието ако го търсим, няма да го намерим. Ако го оставиш то само да те намери е по-добре, отколкото ти да го търсиш. И накъде ще го търсиш? Щастието не живее в никой човек, в никоя земна форма не може да го намериш, щастието е като светлината, всичко осветява и постоянно се движи, никъде не може да го намериш. В постоянно движение е щастието. Следователно, ако вие искате щастието, вие трябва да се движите като щастието. Щастието посещава всички хора и стават щастливи, а други нещастни. Защо? - Понеже те искат щастието да остане при тях, пък то е невъзможно. А ония стават щастливи, които като го видят казват: "Добре, че го зърнахме." А пък другите скърбят и са нещастни, как да не остане това щастие при тях няколко минути. Пък то една секунда не може да остане. То едва ли може да остане една хилядна от секундата. То минава и заминава, но уханието, което остава у тебе може да иде с векове. Ти се ще мислиш за него. Сега вие не може да разберете едно нещо, не може да разберете как да прилагате нещата.

Три порядъка има в света. То е цяла философия. Единият порядък е идеален, другият - реален, а третият порядък - материален. В материалния порядък протичат всичките недоразумения. Любовта, всичките велики добродетели, добродетелта, великото, красивото, възвишеното, винаги

произтичат от идеалния порядък на нещата. А осъществяването на всичко зависи от реалния порядък. Трябва да знаете, че щом започнете да страдате, щом направите една погрешка, вие сте в материалния порядък, сега не е лош материалния порядък. Той е следният - То е човешката мозъчна система, лимфатичната система, дихателната система, стомашната система. Ядеш някой път нещо несъответно, веднага заболи ви коремът. Кой е виноват? Или дойде някоя противоречива мисъл в умът. Ти си чел някоя книга, която не трябва да четеш. Има книги, които не са за ума. Защото всяка философска книга или религиозна, или духовна, или социална книга, или обществена книга, върху който и да е предмет, тя трябва в дадения случай да бъде подходяща за ума. Тогава тя е като храна. Казва: „Всичко аз чета“. Не, всичко не може да се чете. - Аз, казва, всичко чувствувам. Всичко не можеш да чувствуваш. Невъзможно е да чувствуваш всичко. Ти едновременно не можеш да чувствуваш радостите и скърбите на хората. Но знаете ли, човек, ако чувствува всичките радости на хората, той ще се стопи. А пък да чувствуваш всичките им скърби, ти на прах ще станеш. Казва: „Аз нося“. Ти носиш 10-20 кила, но 100 кила ако ти турят или ако ти турят цялата земя на гърба, какво ще стане? - На прах ще станеш, сега и туй не разрешава въпроса.

Знанието, например, което до сега сте учили, къде ще го приложите? Дайте ми една песен, която да представлява свят за музиката. После изпейте песента, която представлява реалния свят и коя е песента на материалния свят. За музикантите да изпеят. Пеят певците, но те не знаят. Една песен за да бъде изразителна, ти трябва да разбираш законите на музикалния свят. Музиката трябва да бъде идеална. Говорят за хармония. Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална, може да бъде и материална. Кой от съвременните професори по музика е разглеждал този въпрос така? Може би след 100 години да разберат. Каква ще бъде идеалната хармония? Хармонията може да бъде идеална, може да бъде реална и може да бъде материална. Материалната е най-близо тук на земята. Материалната разбираме, защото всеки ден боравим с материалност. И в материалната музика се случват всички противоречия, дисонанси.

В идеалната музика никакви дисонанси няма, абсолютни никакъв дисонанс няма. В реалната - има само един дисонанс. А в материалната - на половина дисонанси и на половина сонсоанси. Трябва да знаете, че щом дойдете до материалния живот, ще срещнете толкова противоречия, колкото и радости, толкова и скърби, на половина. На всеки дисонанс следва един консонанс. Какво значи консонанс? - Съзвучие. На български как ще преведем дисонанс? -"Неблагозвучие". Хайде да вземеме дисонанс и съзвучие, ще турим една чуждица и една българска. Нали дисонанс дава идеята и имате съзвучие.

Сега, най-първо вие искате да бъдете щастливи. Но вашата погрешка е там, че щастието е идеално, непостижимо. Ти за да бъдеш щастлив, то е идеалното, непостижимото. Непостижимото след колко време може да се постигне. Да живееш и хиляди и милиони години, никога не можеш да го постигнеш. То е непостижимо. То е в един Божествен свят и вие ще си помечтаете, ще се радвате, че някой път може да мислите, че има един идеален свят. Дали ще можеш да влезеш в него, дали ще го постигнеш, но сега само като го зърнеш е достатъчно. Само като мислиш туй да те радва. Да мислиш да влезеш в него, засега оставете го. Та вие казвате: „Да започнем да живеем идеално". Та вие още материално не сте се научили да живеете, а ще живеете идеално. То е невъзможно. Най-първо ще се научите да живеете материално. Да живееш в мозъка, да живееш в дробовете, ще се научиш да живееш там. Ти влизаш в стомаха, виждаш тия поданици как работят, попитай ги: „Как сте вие, как работите?" 20-30 години работят и ти не се интересуваш даже как работят, само даваш заповеди ; това ще правите, онова ще правите. После на дробовете даваш заповеди, на мозъка даваш заповеди. Не става тъй. Ще влезеш в дробовете, ще влезеш в мозъка, ще влезеш в стомаха. Кой от вас е влизал в стомаха? Някой път, като вдигнат революция, току се хванете за корема. Търсите някой лекар отвън да ви помага. Вие не знаете причината защо се бунтуват. Казват: „Господарю, такива работи няма да ни даваш, дотегна ни вече да работим". И след туй всички вие сте станали много учени. Освен, че не може да оправите себе си, ами

казвате: „Защо природата направила така работите?" После си давате мнението: „Не може ли Господ да ни направи свят другояче". Защо еди кой си е учен човек, казва така? Това е един учен човек, но и той е като вас. Той е един способен ученик в класа, но разгледано от гледището на идеалния живот, и от реалния живот, този учен, той е още в материалния порядък, занимава се с малки буболечици, с някои микроби. Един описва в геологията пластовете на земята как се изкривили, мисли, че е някой много учен човек. Че как се изкривили пластовете, нагоре-надолу. Те са хубави работи, но то е материален порядък, то е един резултат. Казва: „Докажи". - Ще го видиш. Като се стопят всичките пластове на земята, първичните и последните пластове на земята, каква наука ще проповядваш на хората тогава? Тогава ще влезеш в реалния свят. Ами един ден реалния свят и той ще се стопи, тогава къде ще идеш, какво ще проповядваш? - Ще идеш в идеалния свят. Идеалният свят само се обновява, реалният се развива, а материалният се изменя. Ако искате сега една малка дефиниция. Туй, което се изменя във вас, непостоянното се дължи на материалният свят, на материята. За туй усещаш една промяна, която става. Растенето във вас се дължи на реалния свят. А онова устойчивото - то се дължи на идеалния свят. Казвам сега на вас: Да проучвате материалния свят, не да се възмущавате от противоречията. Да кажем: Вие не разбирате някого. Защо не го разбирате? Защото е точно като вас. Неспособният, не може да обича неспособният. Неспособният може да обича способния. И способния може да обича неспособния. Но способния не може да обича способния. Заражда се едно състезание. То е в материалния порадък така. Сега аз като говоря ще имате едно разрешение на материалния порядък на нещата: Способния не може да обича способния. Невежата не може да обича невежата, но невежият може да обича способния и способния може да обича невежата. Следователно, в материалния порядък ще търсите противоположното на себе си. В материалния порядък двама силни хора не могат да се обичат. Не, че е невъзможно, но условия няма. В материалния порядък двама силни хора на един стол не могат да седнат. В материалния порядък от един хляб

двама силни хора не може да се нахранят. Невъзможно е. В материалния порядък всеки човек трябва да се задоволи, всеки сам трябва да си има стол. Някой казва: „На моя стол, не може да седиш“. Може, когато ме няма, но щом съм аз, никой не може да седи. Щом дойде, ти седиш, той вече може да бъде недоволен. Казва: „Защо е недоволен?“ - Защото седиш на стола му. Като се говори така, казвате: „Виж, изобличава“. Що е изобличението? - Стани от стола. Аз още преди да дойде ще стана. В материалния свят, той още като иде, аз ще стана от стола и казвам: Заповядайте, аз гледам да намеря моя стол. Всеки един от вас в материалния свят трябва да седи на своя стол.

Ясна ли е идеята? Вие, тук, никой не учи, материално не учите. Какво сте научили до сега? Като казвам не учите, какво разбирам? Какво се подразбира? Много пъти учителят ще ви каже: „Не учите“. Хубаво да обясня. Ако никак не съм учил да рисувам и един ден искам да рисувам един човек, ще мога ли да нарисувам. Туй, което направих е първично изкуство. Казва: „Аз зная да рисувам“. Съдържанието какво е? Онзи, който нарисувал, не знае какво означава нарисуваното. От чисто органическо гледище, този ъгъл на устата има известен смисъл. /Фиг. 1.6/. Фигурата е дадена, на туй лице устата е изразителна вече. Какво означава този ъгъл? Той показва любопитство. Когато се изучава физиономията, когато се затваря и отваря устата, какво означава? То е материалната страна. От материалното ще съдите за идеалното. Казвам: Хармоничният живот на земята седи в това да приведете реалното, материалното и идеалното в нас, тия порядъка да ги съгласувате. Като живеете в материалния порядък, да имате едно разположение, идеалния и реалния свят да ви помагат. Тогава ние може да уподобим само за изяснение тъй. Представете си, че светлината е идеалния свят, въздухът представя реалния, а земята и водата - материалния. Значи ти реалния свят ще опиташ чрез дробовете си, идеалния свят ще опиташ чрез ума си, а материалния свят ще опиташ чрез стомаха си. Ако стомахът ти е здрав, подразбира, че материалният свят,

Фиг. 1.6

материалният порядък, ти си в хармония с него. Ако дробовете са здрави, ти си в хармония с реалния свят. Ако умът ти е здрав, ти си в хармония с идеалния свят. Вас ви боли глава и вие не знаете защо. Защо те боли главата? Защото сте в дисхармония с идеалния свят. Тебе те болят дробовете, защото сте в дисхармония с реалния свят. Боли те стомахът, защото си в дисхармония с материалния свят. За вас като ученици, каквато болест имате, ще ви покаже с кой свят сте в дисхармония. Вие разглеждате нещата много едностранчиво. Може да ви приведа много примери.

Казвам: В миналото един млад момък бил въздържател, както вие сте въздържатели, носил си вода в едно шише, като вървял по пътя легнал да си почине под едно дърво, заспал. Като минал друг един човек, изпил му водата от шишето, пък го напълнил с вино. Момъкът до тогава не пил вино. Като станал, гледа шишето с вода и се чуди как водата се превърнала на червена течност. Мисли, разсъждава, казва: „Аз турих вода, какво е станало с водата?“ Не му иде на ум, че някой му изпил водата и му турил вино. Мислил, мислил, философствувал, и най-после казва: „С философия не може да стане нищо, но да опитам“. Глътнал малко, казва: „Не мяза на водата, но има някакъв вкус“. Пил още една, после още две глътки, не мяза на водата, но нещо предразполага. Като изпил шишето пак заспал. Като се събудил, гледа няма му дрехите, останал по бели дрехи, казва: „Чудно нещо, легнах да спя, водата изчезна и стана на нещо червено, изпих го и ме приспа. Като ме приспа, изчезнаха ми дрехите, останах по бели дрехи“. Ако водата се променила на вино, какво трябва да правим с това вино. Не го знаеш, че е вино, какво трябва да правиш? Вие ще кажете: „Как тъй, туй какво означава?“ - Ето какво означава. Да направя мисълта си ясна. Ти имаш хубаво чувство, то е шишето. Хубавата вода е то. Заспиш, след туй се събудиш, видиш хубавото чувство се е променило, превърнало се на нещо червено - ти вече имаш едно неразположение. Какво трябва да правиш тогава с твоето неразположение? Ако някой ти сипал вино в шишето, какво трябва да правиш?

Но сега на въпроса. Вие сте живели, живели на земята, много сте видяли, много сте учили. Аз ви считам като големи

търговци, които сте правили големи операции с милиони, имали сте фирма голяма, големи търговци сте били, но в края на краищата с милиони като сте правили обръщение, нито пет пари не останали на фирмата ви, останали някои платове, някои остатъци, той мисли че едно време бил богаташ, някой голям търговец, някой знатен човек. Има такива учени хора, които като учили, на стари години всичко забравили, оглупел. Знае, че бил учен човек, бил виден астроном, но всичките данни изчезнали, нещо смътно останало. И той не може да си представи, къде отиде всичко туй. Често вие срещате сегашните хора да казват: „Остарях“. - Че защо си остарял? - Кажете ми защо остаряват хората? Остарява човек защото иска да оправи света. Бърка се в чужди работи, бърка се и най-сетне, онова рало, което го туряш да оре хиляди ниви, какво ще остане от него? То ще светне, но то постоянно се изтрива. Най-после погледнеш, развалило се ралото. Вие остарявате по единствената причина, че искате да оправите целия свят. Не седнете да учите какво Бог е вложил във вашата глава, какво е вложил в стомаха, във вашия организъм, ами се занимавате с други неща и имате големи претенции като някой цар - кат кажете нещо, да стане. Ако искате цар да станете, аз ще ви кажа един метод. Искате ли всички царе да станете? Цар всякога може да станеш. Вие може да станете цар на знанието. Ако искате цар да станете, оженете се. Ще имате поданици, ти си вече цар. Влезеш в дома, ще имаш една царица, вече съставляваш основа на една бъдеща държава. Така се е създала съвременната държава. Ще имате религия, ще имате наука, всичко туй, и професор ще бъдете, и държавник ще бъдете. Оженете се. Вие сте оженени за тялото, потопени сте в тялото си. Казвате: „Да се освободим от туй тяло“. Като се освободите оттуй тяло къде ще идете, кажете ми? Сега понякой път мислите за женитбата това, което не е. Някои мислят, че като четат някоя книга, ще станат учени. В учението книгите са само спомагателно средство, но ако човек не се научи да се сближава с учените хора, той учен човек не може да стане. Най-първо науката почва другаде. В идеалния свят започва. Тогава ще се срещнеш с един човек, който има наука в идеалния свят. Ще влезеш в контакт с него, ще влезете в

реалния свят и най-после в материалния свят, тогава ще дойдат книгите. Ако вие искате да станете учени, вие като четете някоя книга, не можете да станете. Може, но ако вие искате да разбирате смисъла на живота, вие трябва да дойдете в контакт с умовете на великите хора, които са разбрали. Вие трябва да дойдете в контакт с ония хора, които имат велики сърдца и които имат здрави велики тела. Великите хора са другояче организирани. Не мислете, че гениалността на човека може да се прояви в едно обикновено тяло на човека.

Та сега благодарете, че сте на физическото поле, ще работите. Трябва да разбирате физическия живот. Всичко онова, което може да го правите на ден правете го. Вие седите, скръстили сте ръце, казвате: „Нямаме работа“. Аз наблюдавам и гледам тези които казват, че нямат работа, турили си ръцете отзад. Но знаете ли какво означава, когато си турите ръцете отзад? Не ги туряйте. Много мъчно е човек да знае, къде да си тури ръцете. Недоволен е, върви има разхвърляни книги пред него, казва: „Кой турил тези книги, не държат чисто?“ - Създали ти работа, ето твоята длъжност, вземи една книга, втора, трета. После шишарки нападали, дигни ги и то е работа. Ако може книгите и шишарките да оправиш, то и онези, които те гледат, и те ще ти помагат. Природата те опитва. Вие мислите, че сте господари и никой не ви наблюдава. Искате от Господа да ви се оправят работите. Да станете музикант да свирите. Не само трябва да свирите, но трябва така да свирите, че да има идеен израз, да има реален израз, да има и материален израз на музиката. Или някой математик изчислява някои формули. Хубави са тия работи, но има една идеална математика, има реална математика, има и материална математика. Идеална математика е онази, която предвижда всичките неща, веднага знаеш. Щастието си има формула. Каква е идеалната формула на щастието? Каква е реалната формула на щастието? Каква е материалната формула на щастието? Как си представяте материалната формула на щастието? Нали го търсите. Поне него ще знаете. Вашата формула на щастието каква е? Вие се боите сега да не се изложите. Че я ми напишете щастие. УЗС- Това е формулата на щастието УЗЕСИ.

Не знаете? Как да не го знаете? Тази формула туруту: здрав ум, здрав мозък, здрави дробове и здрав стомах. Но то не е правилната формула. Здрав мозък, здрави дробове. Щастието на физическия свят зависи от здравия мозък, от здравите дробове и от здравия стомах. Но то не е формула, то е едно повторение. Когато имате формулата на една сила, запример, как се проявява една сила? Ако имате формулата на материята тя заема място. Но имате вече една сила. Как се проявява едно вътрешно напрежение, как ще напишете формулата на една сила? Тя се проявява във време. Значи има условия, в какъв размер може да се прояви, колко може да продължи. После тази сила има своя скорост в своето движение. Искате да определите количеството на силата, каква е силата, какъв е нейният размер? Скоростта й искате да определите, после продължителността на времето. Те са елементи, които влизат вътре. За щастието на земята трябва да имаме една формула заради него. Всички от вас си имате формула на щастието. Вие мислите, че като сте богати ще бъдете щастливи. Но то е само един елемент. Богатството е само един елемент, едно условие. Вие мислите, че ако сте здрави ще бъдете щастлив. То е само едно условие, един елемент. Вие мислите, че трябва да имате храна. То е един елемент. Казва: „Трябва да имам простор, трябва да имам въздух да дишам“. На физическото поле за щастие непременно трябва да имате, какво трябва да имате? - Пари трябва да имате. Сега някой път ние говорим, че без пари не може. Да, оттуй гледище без пари не може на материалния свят, но в реалния свят парите са непотребни. Но на земята те са един проводник. Обаче в парите има същото нещо, ако ти не разбираш тяхната вътрешна стойност, ти може да се подкупиш и те да произведат зло. Ти с парите може да се подкупиш. С парите хората на земята се подкупват да работят. Я ти извади на един работник 20-30-40 лева, туй не е подкуп вече, поредна подбудителна причина. Той казва: „За пет лева не работя“, за 20, 30, 40, 50, 60, 70, за сто лева казва: „Добре готов съм, ще видим“. За 120 ще работи вече. Значи работи вече за 200 лева. Двеста петачета, ако са сребърни, всеки лев става по десет лева, значи две хиляди правят. Но две банкноти по 200 лева, ако са книжни

пари, колко струват? Следователно той работи за книжни пари. Но хората са се ухитрили, тия книжни пари може да се запалят. Може ли книжните пари да заместят сребърните пари? Виното може ли да замести водата? Може ли тези залъгалки, разни закуски, които нямат хранителност да заместят храната? То е невъзможно. И следователно, какво трябва да работиш? Ако разбираш материалния свят ти трябва да туряш в ума си да работиш само за златни пари, не за книжни. Ти казваш: „Каквото и да е“. Не, ти в ума си ще имаш, че работиш за злато. Златото трябва да бъде турено в ума ти да работиш. То е вече един проводник. Ако ти туриш в ума си, че работиш за злато, ти ще бъдеш здрав. Не мислете, че туй злато, което е турено в земята е произволно, или че среброто е произволно. Всяко нещо, което съществува в природата си има своето предназначение. Туй е предназначението за златото. Златото е за човека и среброто е за човека. Всичките елементи, които съществуват в света, то в материалния порядък са за човека, ние трябва да ги изучаваме. Тия книжните пари, то е човешкото. И без златото може, с книги, но то е друг порядък, не е порядъка на природата. Златото може с хиляди години да остане в природата, а книгите колко време може да стоят?

Та сега знание трябва. Сега не трябва да схващате, че омаловажавам, но има едно знание, което не може да се приложи. Запример, като изучаваш една наука, като изучаваш физиогномика, причинява ми радост и веселие, понеже там са материални работи. Зная какво означава устата, носа, очите, веждите, дали са дебели или тънки, ушите. Един геолог, като изучава пластовете, като разглежда въпросите на материалния свят, то е вече един материален порядък на земята. Тия пластове на земята те са дошли от реалния свят. В реалния свят те са дошли от идеалния свят. Нещата, първоначално казваме, че са от материалния свят, след това отиваме към реалния и идеалния. Ако ти като геолог изучаваш пластовете на земята, всеки един от вас трябва да изучава пластовете на земята, защото телото на човека е построено точно тъй както е построено телото на земята. Всичките геологически пластове са в човека. Цяла геология е човек. Ако

човек изучава земята, ще изучи себе си, защото човек не може да изучи себе си. Земята е увеличена, затуй ние по-лесно може да се изучаваме на земята. Сега да се повърнем. Понеже сега живеете повече в сегашния свят, какво трябва да се прави? Нямате работа, какво трябва да правите? Да кажем учили сте по рисуване, учител не може да станете, или ако сте учили музика, пак не можете да станете учител по музика. Тогава какво трябва да правите? Или пък някой архитект си, какво трябва да правиш? Или учител си по земеделие, но земя нямаш. Каквото и да си учил, какво трябва да правиш сега? Като се намерите в едно трудно положение, какво трябва да правите? Човек трябва да бъде малко хитър. Върви един пътник и насреща си вижда един лъв. Видял, че ще го достигне, той дошъл до една канара, свил се долу при канарата, а на канарата отгоре турил шапката на бастуна си. Лъвът, който се хвърлил на шапката, паднал долу в пропастта. Шапката да иде, човекът да остане. Вие сега трябва да знаете как да вдигнете шапката. Лошите условия, които те гонят, то е един лъв, ти трябва да го измамиш. Нека идат на шапката отгоре пък ти да останеш жив. Казвате: „Ние не искаме лъжа“. Че каква лъжа е то? Ти опитваш противника си умен ли е или не? То е един неприятел, който иска да те изяде. Не дойде като един човек да ти каже: „Господине не можеш ли да ми услужиш с малко хляб?“ Но той те настига като един разбойник, казва дай всичко тук! Той ще изяде и телото ти, всичко. Питам, ти трябва ли да вдигнеш пушката? Сега мнозина идват при мене и ме питат, какво да правим? На синца ви казвам - дигнете шапките си. Някой като вдигне шапката си я снема от главата. Дигни шапката си! Когато дойдеш да мислиш, снеми шапката си от главата защото тя е едно препятствие. Седнеш някъде, снеми шапката си. Посетете верующите, като отиват в църква, снемат шапките си, пък свещениците отиват с килимявките. Значи верующите мислят повече от свещениците. Ти не бъди такъв свещеник, снеми шапката си. Защото тази шапка, която сте турили на земята, представлява един временен порядък, не е Божествен. Снеми материалната шапка. Влезеш в една топла стая, снеми шапката си. Тебе те е страх да не се простудиш. Щом е топло остави дрехата. Аз, ако

бях на ваше място, ето какво щях да направя. Ако се намирах в трудно положение, знаете ли какво щях да направя? Вие като се намирате в трудно положение какво правите? Аз, ако се намеря в трудно положение, ето какво ще направя. Ще тръгна из града, ще вървя и ще гледам, ще изучавам хората, кой е сиромах, кой е богат. На никой богат няма да се оплаквам, че условията са лоши. Гледам някой богат човек купува нещо. Най-после му казвам: Господине, може ли да ви услужа? Ще взема да нося и ще си поприказваме малко. Първия път ще му занеса, нищо няма да му приказвам. На втория ден пак ще ида, пак ще го намеря, пак ще му услужа. На този богатия услужа, запозная се с тях. Ще образувам връзка. То значи да бъдеш умен сега. Вие сега искате изведнъж да се изкажете. Човек има едно чувство да се изкаже - недоволство. Но целият материален свят е пълен само с недоволство. Всичките хора са пълни днес само с недоволство. Но много естественно, самата материя трябва да бъде организирана. Половината от материята е неорганизирана. Ние трябва да я организираме. Има нещо материално, което трябва да организираш. Вследствие на това, ще дойдеш в един живот, във втори, трети. Докато ти не организираш тази материя, ти не можеш да се избавиш. Една задача ти е дадена. Казваш: „Да се освободиш“. Ти не можеш да се освободиш от живота. Другите неща са средства, пособия, но онова във вас трябва да го реализирате. Така, ако мислите ще образувате една връзка. Казвате: „Не зная защо Господ ме е пратил, природата си играе с мене“. Баща ми се оженил, трябвало му деца, народил ги тези деца. В природата нещата не са игра. Те са една сериозна работа. Когато Бог създал света то е една идеална работа. Когато природата създала нещата то е реална работа. Когато човек създал нещата, то е вече материална работа. Сега Бог създал света идеално, природата създала света реално, човек създал света материално. Ние страдаме от нашия материален порядък, който ние сме създали, нашите идеи от които се мъчим. Кой ще дойде да ни помогне? Ние самите сме създали това, и ние сами трябва да го изправим. Както Бог се грижи за идеалния свят, както природата се грижи за реалния свят, така и човек трябва

постоянно да видоизменя материалния свят. Нашата работа е в материалния свят. Понеже вие не си гледате работата казвате: „Господ ще ни научи“, искате да дадете ум. Тия несгоди, които имате, премахнете ги. Вие нямате пари. Намерете ги в земята, има толкоз заровено злато, толкоз сребро. Казвате: „То не е наша работа“. Как не е ваша работа, ваша работа е. Ами, че като не е ваша работа защо искате пари? Значи искате пари, защото е ваша работа. Нали като искате пари трябва да идете в банката, да смените чека. Иди в банката извади парите.

Сега в какво седи окултния ученик? Че ако аз съм един окултен ученик ще се науча да шия. Иде ми отръки, ще ида да се науча да шия най-хубавите обуща, ще науча дрехарството, да шия най-хубавите дрехи, шапки, връзки, яки, каквото и да е. Една малка работа каквато и да е, да я направя в света. Ако съм един окултен ученик, ако няма какво да правя, ще правя клечки за зъби, ще ги турам в кутии, ще тръгна на пазара, ще ги продавам. Ще направя стотина кутийки, хубаво направени, ще ги продавам. Вие седите и казвате: „Нямам работа“. - Клечки правете. Докато дойдете до онова положение да имате в изобилие. Умният човек и клечките ще тури на работа. Туй, което можем да направим в дадения случай, онова малкото, клечките за чистене на зъби, нека направим. След клечките, които може да направите, ще дойде и друга работа. Вие искате да направите поезия. Но то е идеална работа. За поезия много малко абонати има. Като дадеш клечките някому, той ти благодари, понеже има с какво да си чисти зъбите. Та в туй отношение аз похвалявам светските хора, които са много изобретателни. Ще го видиш взел малко макари, игли, ходи, ходи, продава ги, не го е срам. Работи човекът. Ние сега мислим, че работата, която може да вършим, ще урони нашия престиж. Когато човек се намира в трудно положение, той трябва да седи и да мисли какво да направи. Не да подражава хората, той какво може да направи в дадения случай. Аз например, ако бях ученик ще си намеря хубави книжки, ще ида при някой книжар, ще кажа: Имате ли хубави съчинения, можете ли да ми дадете на консигнация? Ще взема десетина книжки от някой виден автор и ще започна да ги предлагам на този, на онзи една книга. Най-

първо ще препоръчам на учените хора. Аз сега говоря на онези които нямат никаква работа. На онези, които имат работа друго бих им дал. Казвам: Онези, които нямат работа, които са празни шишета, как да се напълнят. Онези, които са напълнени та прелива, тази вода да не я изливат. Изобилието да го прелеят в други шишета. Туй, което не ти трябва дай го на други хора. Всяко нещо, което на тебе ти трябва, запази го за себе си. Но онова, което на тебе не трябва, дай го на другите. Всяко нещо, което ти трябва не го давай. В материалния порядък всяко нещо, което ти трябва на тебе, не го давай. Всяко нещо, което на тебе не ти трябва - дай го на другите. Всяка книга, която на тебе ти трябва, не я давай на другите. Книга, която на тебе не ти трябва, имаш два екземпляра от една и съща книга, дай я. Но щом имаш един екземпляр, дръж го за себе си. В материалния свят, ако искате да запазите нещо, не го давайте. Защото онзи, на когото ще дадете книгата може да я намери за хубава и няма да ви я върне. Тогава се заражда един спор. Той не може да се ползува, казва: „Подари ми я“. Какво ще правиш тогава? Ти да се покажеш идеален, идеалното носи съвсем други условия. Има закони, които регулират идеалния свят и реалния свят. В материалния свят не може да живеем според законите на идеалния свят. Най-първо трябва да се научим да живеем според законите на материалния свят и тогава на идеалния.

После научете се да се не обезсърчавате. Например, някой се обезсърчава. Питам: Защо се обезсърчил? - Ти си се обезсърчил понеже няма кой да те обича. И ти не можеш да обичаш, казваш: „Няма кого да обичам“. Че как няма кого да обичаш? Иди, че обичай една река, която тече, обичай едно дърво, което расте, обичай един цвят, една мушица. Ако искате да обичате има хиляди работи, които можете да обичате. Обичай нещо, ти търсиш това, което не можеш да постигнеш. Започни с дървото, то ще те препоръча. В реалния свят всички ония, които обичаш, те ще те препоръчат. Препоръката зависи от онези, които обичаш, за онези, които трябва тебе да обичат. Ако ти нямаш препоръката на онези, които ти обичаш, никога тебе не може да те обичат.

Вие мислите, че нещата може да станат произволно. Не, нищо не може да стане произволно. Онези, които ти обичаш ще те препоръчат на онези, които тебе обичат. Ако кажеш, че никой не те обича, значи че няма никой да те препоръча. Щом няма кой да те препоръча, значи ти не си обичал. Щом имаш препоръка, значи ти си обичал. Туй е закон. Ако така не мислите вие ученици не може да бъдете. И нищо в света не може да постигнете. Само по този начин може да се постигнат нещата. Тогава ще се образува връзка между вас да си помагате. Защото някои от вас се намирате в затруднение. Най-първо човек трябва да се осланя на себе си и после на приятелите. Щом като се осланя на себе си, да започне да работи. Ние сме готови на физическото поле, всеки човек, каквато работа да започне да му помагаме. Но не мислете, че ако във вас няма желание да работите друг ще дойде да ви помогне. Не може по никой начин. Един баща, една майка работи за своите деца, но имайте предвид, децата има да работят за тях. На физическото поле този порядък е тъй. Един човек, той дава пари на заем и той мисли, че този човек ще му ги върне. Ти не мисли да му ги не върнеш. Тури в ума си туй правило - Туй, което си взел, трябва да го върнеш. Кога ще го върнеш е друг въпрос, но онова, което си взел, трябва да го върнеш. Туй, което ти трябва запази за себе си. Онова трябва да върнеш, което не ти е потребно. Онова, което ти си възприел, чел си от някой професор, благодари на този философ, благодари на пространството, кажи „Много ти благодаря, че твоята книга ми даде голяма светлина, направи ми една услуга, благодаря ти“. Дай нещо от себе си, благодари на човека. Вие никому не благодарите, пък искате вас да ви благодарят. Туй е невъзможно. То са окултни ученици това. Тъй, както вие вървите, то не е никакъв окултизъм, това е дресировка. Дресиране само. Благодари! Чел си някоя книга. Благодари! Слушал си някой музикант. Благодари. То е положително. Благодари за всичко. Видиш някой беден човек хубаво постъпил, благодари, поблагодари на този човек. Благодари за всяко нещо, което видиш в света. Благодари за да те препоръчат на тия добрите хора ; благодари за да ти тръгнат работите. Ако искате да ви тръгне напред, това е пътят. Аз ви давам правилото как да

ви тръгне. Вие седите и чакате, не върви работата. Седи някой и казва „Не върви работата“. Че не върви, не върви. Факт е, че не върви. Защо не върви? Спре, казва, воденицата. Спре воденицата, защо? Аз като съм минавал съм правил ред наблЮдения. Минавам някъде, гледам воденицата спряла. Гледаш воденичаря тръгнал по вадата някъде водата се отбила, запуши вадата и след един час погледнеш колелото се върти. Казвам: Моята воденица, ако спре някъде, трябва да взема мотиката, да оправя вадата, да тръгне колелото. Колко вади във вас има, които са отбити? Ще вземеш мотиката ще оправиш вадата, да се върти колелото, да върви воденицата. Работа трябва да се върши. Каквато и да е работа трябва да се върши. Каквато работа и да ви дадат на физическото поле, правете я, не се срамувайте, каквото и да е, малко нещо, направете го. Туй са правила за един добър живот на физическото поле. Правете доколкото може да бъде, понеже той е свят на големи противоречия. Казвате: „Трябва да бъдем много умни, много предприемчиви трябва да бъдем“. Сега както ви гледам, вие туряте в ума си : „Мъчна е тази работа“. Щом мислите, че нещо е мъчно, вие сте един лаком човек. В мъчнотиите аз винаги подозирам лакомия. Много работи са мъчни, натоварил той един цял чувал, казва:„Мъчно е“. Лакомия е това. Казва: „Не се носи“. Що му трябва цял чувал, пет кила са достатъчни. Казва „Мъчна работа, този чувал как ще нося, няма как да го дигам". Пет кила вземи, те са ти достатъчни. С пет кила просо колко декара земя може да посеете? Много ситно е. Малко носете, ще свършите много повече, отколкото много ако носите. Малкото знание приложено придобива повече отколкото многото знание. Например, седите и проповядвате как е създаден света, какво има на слънцето. Ама какви елементи има. Много добре, ама че ние още не сме изучили светлината, която иде от слънцето. Светлината и топлината, която иде от слънцето не сме проучили, пък искаме да проучим самото слънце. Тази светлина, ако бяхте проучили, щяхте да знаете как да употребите светлината, щеше да ви помогне хиляди пъти повече отколкото ако знаехте, какво има на слънцето. На нас ни трябва не материалния свят, но светлината, която иде от слънцето. Сега да изучаваме светлината

на слънцето, пък като дойдем в реалния свят, ще изучаваме вътрешността на слънцето. Реалният свят е вътрешността на слънцето, то е в друг порядък на нещата. Много пъти вашето нещастие се дължи, че не знаете, как да възприемете светлината, не знаете под какъв ъгъл да я приемете. Как приемате светлината? В окултната наука има обикновено правила за приемането на светлината, за приемането на топлината. Идеш до една соба, топлиш се. Вие не знаете от слънцето как да приемате светлината и топлината. Има окултни правила за приемане. Може и без правила да приемате светлината и топлината, но и резултатите ще бъдат такива, без правила. Ако неправилно възприемеш и резултатите ще бъдат без правила. Природата е турила една мярка. Ако светлината е много силна, веднага очите се свиват, зеницата на очите се свива, клепачите се свиват. Ако светлината е слаба веднага очите се отварят и зеницата се отваря. Значи природата показва начин за приемане. Окото се свива и се разтваря съобразно светлината. Туй око постоянно се свива и се разтваря и клепачите от силната светлина се свиват. Светлината винаги прави клепачите да се свиват и разпущат. При малката светлина се разпущат. Казвам: За да има човек здрави очи той трябва да знае как да възприема светлината. Тогава не трябва само да гледате слънцето като изгрява, но трябва да гледате слънцето и вечерно време, ще знаеш къде е. Вие къде търсите слънцето вечерно време? Научно къде го търсите? Простият човек мисли, че е под земята. Пък то не е така. Слънцето обикаля, то се движи по хоризонтална линия. По перспектива, привидно се казва, че е горе. Туй е една плоскост, по която слънцето се движи. Следователно слънцето къде е? То наближава вече да се покаже на изток, то като дойде, като че ли има една плоскост, изгрява отгоре. Значи този обръч така се вижда. Казвам сега: В даден случай да можете да го виждате слънцето къде е. Като станеш вечерно време да го знаеш къде е. Да знаеш къде е слънцето и да можеш да го намериш. Да знаеш да възприемаш светлината, когато слънцето е горе и когато слънцето е долу. Окултният ученик трябва да ги знае тия работи. Вечерно време да знаете как да възприемате светлината. Донякъде за вас да знаете, не да го

проповядвате на другите. Но когато вече имате една опитност, че сте убедени сто на сто, че е тъй, да знаете да го предадете.

Добре, какво заключение ще извадите? Вие сега мислите, че сте прости. Аз не искам да остане мисълта - „Колко прости хора сме били“. Но целта ми не е това. „Колко малко ние знаем!“ - И то не е разрешение. Ако бях на вашето място бих казал: Колко малко се уча. Не че съм ленив, но колко малко се уча. Но има какво да уча. Това е разрешението, трябва да го знаете, изостанали сте, не сте го учили. Вие сте го отлагали, отлагали. Дойде ви на ум да бъдете добри. Казвате: „То в света не може“. Дойде в ума една идея, отлагате я. Не отлагайте всяка мисъл, която дойде във вашия ум, всяко чувство, което дойде във вашето сърце, всяка постъпка, не отлагайте, нищо не отлагайте! Казвате: „Не зная какво да работя“. Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Срещна някоя друга сестра и тя закъсала. Казва: „Ще се оправят работите“. Раздвижвам въздуха, казвам: Ще се оправят работите. Тя ще иде ще каже: „Ще се оправят нашите работи, аз зная, ще се оправят нашите работи". Тя се радва. Вие тръгнете и казвате: „Закъсах, нашите работи няма да се оправят“, онзи каже: „Нашите работи няма да се оправят“ и не се оправят, оставете тия работи настрани. Ще се оправят тия работи. Ние сега не разбираме добре, добре не се учим.

Например, аз бих желал всички да знаете по един език. Вие толкоз години седите и колцина знаете по един език да говорите, кажете ми. Може един-двама да знаят, но другите знаят ли? Всеки един от вас да знае един език хубаво, да знаете френски, немски, английски. Вие като знаете един език, вие влизате във връзка с тия хора, те имат една хубава черта. Всеки народ си има по една хубава черта. Ако искаш да развиеш в себе си един солиден характер, изучавай английски. Ако искаш да бъдеш трудолюбив изучавай немски, немците са хора на труда. Немците като се хванат, всеки си знае работата, 200-300 души един надзирател, всеки си знае работата. Ако искаш за пеене, за музика - изучи италиански. Ако искаш маниери - учи френски. Ако искаш да бъдеш умен - учи английски. Ако искаш да си трудолюбив - учи немски. Бих ви препоръчал, като няма какво да правите да

учите език. Тук гледам, като учите английски, вие всички оставате до „Хай дуду“. Най-първо гледам са много и после започват да окапват, най-после останат 4-5 души и дойдат до „хай дуду“. Мъчно става, мъчен език е. Има един закон на езиците. Всеки един народ си има свое ударение. Но има известни правила. Казвам: Ако дойде човек в хармония с един англичанин върне го, има едно чувство, което нашепва, къде да туриш ударението. Ако имаш любов към езика ударението ще бъде на място. Понеже образуването на езика върви по един определен закон. Та един език трябва да го разберете. Започнете. Най-първо изучавайте български. Научете български. Аз ви препоръчвам, всеки един от вас да знае хубаво по един език. И още един защото с един не може. Една сестра има един брат. Братът има един език и сестрата има друг език, тя не може да разполага с езика на брата си, значи тя трябва да научи езика на брата си. Ще научи своя език и после ще научи езика на брата си, ще услужи. Казвам: Всеки един трябва да знае още един език. Задавам една задача: Всеки един от вас да учи един език. Кой какъвто език му е обичен, но да учи един език. То е една придобивка. Не всичкото си време да употребите, не се изисква много време, за да учиш един език. Ако по половин час, по един час дадете на ден за езика, в годината правят 366 часа. В това време човек може много да научи. Ако научаваш по пет думи в 366 дни, колко думи ще запомниш? Тъй щото за една година ако учите редовно, може да научите 1825 думи. Често някои идват и казват: „Нямам разположение“. Оставете разположението настрана. Ти нямаш разположение, знаеш ли какво значи? Като дойдеш горе на планината, нямаш разположение, това значи - мъчно е нагоре. Като слизаш, имаш разположение. Неразположението показва, че нагоре се движиш, пък разположението показва, че надолу слизаш. При неразположението придобиваш повече, учиш повече, придобиваш повече, повече усилия имаш. Ако вие смените вашето неразположение, неразположението не показва, че сте неразположени, но имате една мъчнотия в дадения случай, която не искате да разрешите. Разрешете мъчнотията, не всичката, част разрешете. Сега, тъй ако схващате, ще бъдете здрави и

мъчнотиите постепенно ще започнат да се отварят. Тъй ледът се разтопява, както снегът се разтопява. Другояче, ако не вървите по тези правила снегът трябва да го разтопите по другия начин. По този начин ти сам ще дойдеш до онази зона, дето мъчнотиите сами се стопяват, на нас ще остане само малката работа, която ние трябва да свършим.

Сега какво разбрахте? - Има три порядъка: Идеален, реален и материален. Разбрахте, че се намирате в материалния порядък на живота, дето половината е противоречия, половината е от дисонанс и половината е от разположение. Щом половината е от разположение и половината от неразположение, да знаете, че сте на физическото поле. Светът е така устроен. Каквото и да мислите и да се отчайвате и да не искате да живеете, вие сте свързани. Вие сте свързани така, че никой не може да ви освободи. Нито смъртта може да ви освободи, нито животът може да ви освободи от вашите заблуждения. Смъртта връзва и животът, и той връзва. Ти в живота не си свободен. Само смъртта те прави роб, пък животът казва: „Ще ти дам свобода, ако ме слушаш“. Смъртта казва: „Ти ще работиш това, което аз казвам“. Сега като имате смъртта как ще работите? Кое е по-хубаво, при смъртта ли да бъдем или при живота? При живота е по-хубаво, понеже животът казва: „Ако ме слушате, свобода ще ви дам“. А пък смъртта казва: „Всичко каквото казвам ще правите, никаква свобода няма“. Не си туряйте за идеал да умрете. Турете си за идеал на земята да живеете. Не се обезсърчавайте, кажете: „Ще живея“. В живота се придобива свободата, в смъртта се придобива робството. Казвам: От смърт в живота. Писанието казва правилно: „От смърт в живот“. Вече въпросът е разрешен. Но от живот в смърт, въпросът не е разрешен. Тогава трябва да съпоставим тия двете, от смърт към живот и от живот към смърт. Тия двете положения разрешават тогава онези, които от живота в смъртта минават, за да разрешават въпроса. Трябва те сега от смъртта да минат в живота. Вие досега сте минавали от живота в смъртта. Сега ви казвам: Обърнете, от смъртта в живота идете. И там е погрешката, че сте отивали в смъртта. Вие сега искате смъртта, да умрем, да се отървем, да оставим този свят. Не, да живеем, от смъртта в

живота да идем. Сила се изисква сега. То е окултния ученик да разбира. Та целта сега да поставим да минем от смъртта в живота ; от смъртта в живота, не сега да минаваме от живота в смъртта. Доста, вече проглушиха се моите уши не искат да слушат повече това. Този свят трябва да умре. Този свят постоянно е умирал, кога не е умирал. Погрешката е там, че смъртта царува, не животът. Животът в нас трябва да царува. В себе си да дадеме място животът доброволно да царува, не смъртта. От идеалното - в реалното и материалното. Те трябва да царуват сега в живота. В материалния живот, не сега да се умира, но като се намериш в затруднение промени си мястото, не може на едно място, на второ, на трето, качи се, там дето можеш да видиш слънцето. Не стой на едно място. Постоянно във физическия свят трябва да има промяна.

Сега няма да кажете: „Лекцията беше много добра“. Това не ме интересува.- „Днес учителят държа една отлична лекция“. Не, не, мен това не ме интересува. Кажете: „Днес учителят държа една лекция, която ще приложим“. Онова, което чухме, ще направим на опит. Започнете сега. Сега като излезете да си създадете работа. Клечки ли, каквото намерите работете, измислете, каквато работа искате. Кой каквото измисли, всичко е хубаво. Идете изчистете вашата стая, вода донесете, направете си един поменик, каквато работа и да свършите. Аз не препоръчвам на музиканта с мотика да копае, да свири хубаво. Тогава казвам: Ти не ходи само на богати да свириш, свири и на сиромасите, не само на здравите, но и на болните. Когато си взел много пари, дето не ти трябват дай ги на по-бедните цигулари. Казва: „Да се научат и те да свирят. Както аз се научих, тъй и те да се научат“. Пейте. Как се пее материално? Учителят пее: „Колко обичам париците, колко обичам хубавите дрехи, хубавите обувки, хубавата шапка. Пък какво е да живея в една стая с голям прозорец, пък да има столове всеки ден да ги мия. Пък зимно време шал трябва да имам и шапка, главата ми да не изстива.“ То е материално пеене. Хората пеят, но музикално не пеят. Всеки, който няма дрехи да започне да пее: „Колко ми са скъсани обущата, какво да ги правя?“ Ако ти попея една песен, ще ли ми

купиш едни обуща? Знаеш защо ви пея сега? Понеже започваме с идеалния, реалния и материалния свят. Сега това е едно материално пеене. Сега трябва да знаете, че не сме в идеалния и реалния свят, но сме в материалния. Работите няма да вървят леко, ще се учиш. Казвам: Пеене трябва. В материалния свят как ще пеете? Пей на себе си. Но казва: „Скъсаха ми се обущата“ - пей на скъсаните си обуща : „Скъсаха ми се обущата, трябва да ги направя, трябва да намеря някой обущар да ги закърпи. Нямам пари, откъде да взема ; не зная, имам един много добър приятел от него на заем ли да взема, хе, хе-е.“ На себе си ще пея. Ще попея ще се развеселя. Весел трябва да бъде човек. Ще се посмея. Музикално се смей. След като проработи законът, приятелят ще дойде при тебе, ще зашие обущата. Ти пак си попей една песен, че обущата ти са зашити. Изпейте сега една песен в реалния свят. Него няма да ви го кажа.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
6 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 5. XI. 1937 г., петък, 5. ч.с.
София - Изгрев

СЪГЛАСУВАНЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме: „От какво зависи успехът на човека?“/

От какво зависи? В прав смисъл щастието от нищо не зависи. Когато казваме от какво зависи щастието, то е за вас, да разберете. От какво зависи успехът, то е друг въпрос. От какво произлиза думата "успех"? / „Успети“ значи узрял/. Имате френската дума „монсйо“, англичаните казват „сър“. Англичанинът е практичен, французинът разполага с повече време, казва „монсйо“. Ако дойдете до съдържанието „сър“ или „сйор“, какво означава? /От френското „сенйор“, което означава стар/. Понеже французинът усеща, че ще стане стар, на стария му дали повече време.

Фиг. 1.7

Сега има философия в живота. На какво се дължат противоположностите в света? Какъв би бил света, ако нямаше противоположности? Ние не разглеждаме света в неговите крайни резултати, но първично какъв би бил светът, ако нямаше противоположности? /Фиг. 1.7/ Правата линия се взима за мярка. Има ли единство в правата линия? Да допуснем, че в тази права линия двете страни са отрицателни, следователно като се отблъснат те са се отбегнали. Те не се съгласуват. А и В седят на две страни, имат две мнения - мнението А и мнението В. Следователно, ти като начертаеш линията, най-първо туряш А, вземаш мнението А и после вземаш мнението В. Значи, за да ги примириш, започваш с А и после вземаш В. Практически вземаш. Туй прави една единица. Една нова идея ви давам. Вие не сте мислили върху това. Тя е толкова нова мисъл, че и философите не

са мислили. Как да съгласувате нещата. Ти само противоположните неща може да съгласуваш. Като вземеш мнението на единия и мнението на другия, казваш: „Това е една единица, съставлява цяло“. То са отрицателната величина и положителната величина някъде в пространството. Следователно, що е триъгълникът? Що представлява триъгълникът? /Фиг. 2.7/ Триъгълникът е фигура, която показва законът на примирението. А има стремеж към С, и В има стремеж към С. Какъв е знакът за означаване на стремеж? Двете се съгласуват в С, макар да са противоположни. Може да направите една фигура, може да дадете нещо. ВС - промени може да станат. Линията АС може да се продължи. Когато линията АС се продължава, какво става с линията ВС? Линията ВС се скъсява. Ще имаме един прав ъгъл. Тогава в замяна на съкратяването на линията, ъгълът който се образува от АВ и ВС се увеличава. Същият закон имаме във въздухообразните тела, увеличава се неговата експулсивност. И в живота имаме същото нещо: Колкото условията стават по-тесни или неблагоприятни, толкова вие ставате по-активен ; колкото по-голям простор имате, толкова вие сте по-пасивен. Понякой път вие искате всичко да ви е наред. Но знайте, ако всичко ви е наред вие ще отслабнете. Ако имате богатство, тогава ще искате да ходите по концерти, по разходки, ще имате 4-5 чифта обуща, дрехи, шапки, ще се чудите кои дрехи да си турите, коя шапка, кои обуща. Всичко ще ви интересува, но малки работи. Всички искате да бъдете богати за да можете да заповядвате. Сега, ако вие сте един цар, какво ще направите? Вие сте един цар, и още не знаете, че сте цар. Вие имате десет милиона поданици в стомаха си, които работят в кухнята, десет милиона готвачи, които приготовляват храната. Кой цар на земята има толкова готвачи, колкото един човек? Значи ти си един цар, който разполага с големи възможности. Но да оставим това - то може да смущава вашите умове, понеже вие не вярвате. Казвате:

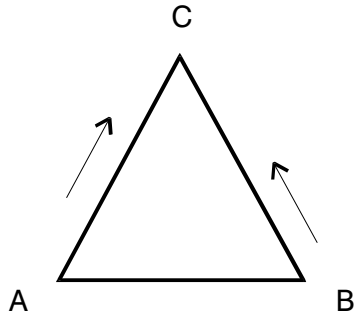

Фиг. 2.7

„Какъв цар?“, то е една фирма. Поставете се вътре да работите. Никакви поданици не са. Вие имате съвсем особено мнение. С хиляди години са ви учили и са ви проповядвали, че телото е особено направено, че вие ще го напуснете. Вие мислите за нещо идеално, но какво е идеалното, не го знаете. Казвам: Вие имате една формула, с която може да подобрите вашия живот. Когато имате едно противоречие в себе си, как ще премахнете това противоречие? Да допуснем сега, че вие сте били богат, богатски син. Баща ви имал 3-4 слуги, вие само сте дръннали на звънеца, каквото искате ви дадат - дрехи, обуща, храна. Искате да се разходите, дойде автомобила, идете, върнете се. Имате такова едно положение. Но един ден обстоятелствата се сведат, че вие беднеете, нямате ни слуги, ни автомобил. Нищо нямате, слугите ви оставят, автомобила ви остави, дрехите ви оставят като се научат, че сте беден. Останат само някои вехтории, някоя вехта дреха, някоя вехта шапка, една се решила да остане при вас. Хубавите дрехи остават при богатите хора, скъсаните при сиромасите. Ние представяме работите каквито са. Тия хубавите дрехи, не искат да останат при бедния, който изгубил своето имане, казват: „Той е простак, изгуби всичко. Ние, ако останем, ще изгубим нашия авторитет, нашето достойнство“. Хората мислят, че нищо не разбирате, невежа сте. Какво ще правите сега, като изгубите положението си, като изгубите парите си, новите дрехи, какво трябва да правите ? - Ще идете да работите като един от вашите слуги. Вие ще станете един слуга, ще идете някъде да слугувате, както един от вашите слуги. Вие ще кажете: „Чакай да видя какво нещо е слугуването? Едно време мене ми слугуваха, сега аз да опитам туй изкуство, което те имаха“. Вие какво наричате това положение? - Понижение на живота. Условията са се сменили и вие съзнавате това като едно нещастие за вас. Но вие ни най-малко не сте съзнавали по-рано, че е нещастие за онези, които са ви слугували. Вие не сте имали тази идея. Вие сте мислили, че това е в реда на нещата, че те трябва да ви слугуват. Вие мислихте, че това е нещо естествено. Сега и на вас остава по същия начин да се учите. Сега аз виждам между вас доста князе, които са изгубили своя род, наследство, се са барони, графове, контове. Се сте такива от високо произхождение.

Но сега не сте такива. Едно време сте били, но сега не сте. Питате се: „Какво да правим?“ Казвам: Ще работите, ще слезете при слугите и ще се учите. Какво правеха вашите слуги при вас? - "Какво да правим?" - Ще правите точно онова, което вашите слуги правеха при вас. По същия начин и вие ще работите. Друг изходен път няма. Другояче не може. Едното положение е - господар да бъдеш, да заповядваш, другото положение е - да се подчиняваш. Кое е по-хубаво в дадения случай - Да заповядваш или да слугуваш? Ти никога не може да заповядваш, ако не си направил нещо. Не може да заповядваш на нещо, което не е твое. Ако си дал нещо от себе си може да заповядваш. Ти може да заповядваш на парите, които си създал. Но, на онова, което не си направил не може никога да заповядваш. Какво ще заповядваш на една планина? Ако кажеш на Витоша да се оттегли, ще те послуша ли? Или на едно дърво, ако кажеш ще те послуша ли? Или на една река, ако кажеш, ще те послуша ли? Даже и на мухата не може да заповядваш. Една муха трябва да я изгониш и се таки ще свършиш една работа, да я изгониш. Тази малка муха, ако и кажеш: „Знаеш ли кой съм“, ще те послуша ли? Ако й кажеш да излезе от прозореца, мухата ще излезе ли? Сега това са примери за изяснение на тия разсъждения, защото вие имате стари схващания.

Казвате: „Условията са лоши“. Но най-първо, кои са причините, защо условията са лоши? Вие ги наричате лоши условия. Значи слезли сте в положението на вашите слуги и това положение го считате за лошо. Но положението дето вие сте били като господари и то е било положението на другиго. Първото положение на господар не било ваше и второто положение на слуга и то не е ваше. Мястото на господар не е ваше и мястото на слуга и то не е ваше. Тези и двете неща са чужди. Ако едно дърво го поставят, посадят го, на едно място и то след 10 години израстне, стане голямо дърво, то ли спечели туй място? Поставиха го. Дойде този, който го поставил, вземе брадва, отсече го. Свърши се с правата на неговото господаруване. То вече не е господар. Вие сте господар на една мисъл, която вие сте създали, вие сте господар на едно чувство, което вие сте създали и вие сте господар на

една постъпка, която вие сте създали. С новите започнете, нищо повече.

Мнозина от вас нали знаете да пеете гамата. С, До. Да кажем, че С е равно на „до“. Имате най-после „си“. Кое съответства на „си“? Но всичките тия тонове от „си“ до „до“ са възможности на „до“. Туй наричат в музиката тоналност - минаването по тази лестница. Туй показва възможности, видоизмененията като този тон. Значи от С до Н всичко туй седи в „до“ в дадения случай, което представлява един затворен кръг. Ти си в „до“, търсиш едно място отдето да излезеш от това затворено положение. Търсиш, обикаляш, въртиш се, искаш да намериш някоя врата да излезеш. Намериш вратата, излезеш навън. То е вече „ре“. Дето се движи. Туй „ре“ като тръгне иска пособия, малко по-лесно да върви. Дойде до „ми“. „Ми“-то са по-благоприятни условия. След туй за „ла“ може да се подобрят условията на „ми“, иде „фа“. „Фа“ - значи малко пари, малко масълце да се намаже оста, за да върви по-лесно. „Сол“ значи, тия възможности, като на един цвят, са станали на една чаша, в която да се налее винце или водица. В „ла“ ще опиташ съдържание, а в „си“ ще платиш всичко, каквото си ял и пил. Тогава ще дойдеш, ще влезеш във втората октава, до горно „до“. По какво се отличава горно „до“? Първата октава е мъж, втората октава е жена. Ще дойде мъжът, първата октава да работи, после ще дойдеш до втората октава, до жената, ще я намериш. Тогава ще почнеш да мислиш. Някой казва: „Нищо не мога да мисля“. Ти си в първата октава, мъж си, какво ще мислиш? Каквото да мислиш ще има само движение, много елементарна работа. Музиката тъй не се учи. Музиката се учи по друг начин. Защото, ако учим тия работи нищо друго не можем да научим. Вие трябва да станете видни музиканти, да изучавате, например, тоновете, да можете правилно да взимате „до“. Когато ти може правилно да вземеш „до“, тогава правилно може да разрешиш тия мъчнотии. Когато правилно може да вземеш „ре“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „ре“. Като можеш правилно да вземеш „ми“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „ми“. Когато правилно можеш да вземеш „фа“, ти правилно може да разрешиш мъчнотиите на „фа“ и т.н. Тогава щом пееш „до“, какво ще подразбираш, каква идея ще имаш за „до“-то. За „до“-то

ще имаш една идея, че имаш един плод, който трябва да го посадиш в земята. Аз, ако пея „до“ ще кажа: Има едно семе, което трябва да го посея, или пари имам турени там в касата, или някаква добродетел да я туря някъде. То е значи „до“. Ако вземем сега основния тон, може да разрешим тази мъчнотия. Значи щом разрешиш, ще намериш някоя подходяща почва, ще го туриш на два пръстта в земята, ще го полееш и туй семе започва да расте. Като вземе да расте то е „ре“. Тогава ще му кажа тъй: Дайте ми „до“. Когато се вземе правилно един тон няма дразги. Като вземеш неправилно, чувстваш в себе си да не достига. Има една мярка вътре, чувстваш трептения. Като вземеш правилно „до“, той като основен тон в дадения случай си има едно специфично трептение. „До“ има специфични трептения, когато всичките ги включиш ни повече, ни по-малко той е правилен. Някои вземат 16, някои 32 трептения. Ако имате едно трептение, имате един тон. 32 трептения са турени, ако ги разделите на две ще имате 16. От тях 16 са положителни, 16 от трептенията са отрицателни. Отрицателните трептения се отблъскват и положителните се отблъскват, но отрицателните и положителните се привличат. Туй привличане образува тона. Дисонанса произтича от отблъскването, след туй иде привличането на трептенията и се образува този тон. Понякой път аз ви давам начин на разсъждение. Много пъти във вас има борба, един вътрешн смут, не знаете, какво мислите, какво чувствате, объркали сте се. Туй показва, че сте решили да тръгнете в един път, но става една борба. Както в един тон положителните и отрицателните сили се разредат, става отблъскване, но след туй става привличане. Докато дойде привличането в тебе, стане един смут на положителното и отрицателното, едни тръгват в една посока, тази посока в която се постигат техните желания. Ако ти си отрицателна частица, ти никога не може да постигнеш своя идеал в областта, в която живееш. Ти ще бъдеш в стълкновение с всичките други частици от твоя род, с всички ще бъдеш на нож. Ако си в положителното, или ако си в отрицателното се същото отблъскване ще бъде. Обаче щом излезеш от отрицателното в положителното, в положителното разрешаваш въпроса. И положителното щом излиза от своето положение към отрицателното, и то постига. Сега

считайте, че това са полюси на живота. Положителните енергии намират своето разрешение в отрицателните и отрицателните енергии намират своето разрешение в положителните. Радостта намира своето разрешение в скръбта и скръбта намира своето разрешение в радостта. Вие казвате: „Защо трябва да страдам?“ Трябва да страдаш за да може страданието да намери своето разрешение в радостта. Защо трябва да се радваш? За да може радостта, да намери своето разрешение в скръбта. Радостта като намери скръбта, тя намира своето разрешение. Ако твоята радост не може да намери твоята скръб - не е радост, тя живот няма в себе си. И една скръб, ако не намери една радост - тази скръб няма живот в себе си. В природата така седи въпросът. Вие сега имате друго тълкуване. Вие сте поставили живота по старому. Поставете го на новото разбиране. Страдаш, значи ще намериш радостта. Ти няма да се радваш на скърбящите хора. Не търсете, които са загазили в скръбта, ти ги остави, излез навън, търси хора, които се радват, дето и да са, дали са растения, или животни или реки - всичко туй, което носи радост тебе да те интересува. Камъни като видиш, и на тях се радвай. И камъните, и растенията, и реките, всичко може да носи радост. Ще се учите от тях. Но вие седите и казвате: „От камъните радост не искам“. Ами, че ти като съградиш една къща, кой ти помага? Нали камъните ти помагат, направиш една сграда да ви пази от студа, от лошо време, услужва ви. Вие казвате: „Аз нищо не искам да взема от тях“. Казвате: „Това дърво е невежо, то е голям простак“. От плодовете на този, големия простак, вие се нуждаете, нуждаете се и от всички други средства, които ще ви дадат. Това е една голяма философия за живота. И в най-простите неща, ако вие разбирате, съдържат всичките възможности за един щастлив живот. И най-малките неща в живота съдържат възможности за едно голямо щастие. В голямото богатство има всичките възможности за нещастие, има и всичките възможности за щастие. Щом приемеш богатството ще дойде нещастието. Ти ще изгубиш много от своите неприятности, много от хората, които са те обичали, ще ти станат неприятели. Богатството ще влоши положението. Като осиромашееш ще дойдат неприятности отвън, но поне няма да те мразят хората. Ще престанат да те преследват.

Апаши няма да те преследват, ще бъдеш свободен. В единия случай твоето положение ще се влоши отвън, отвътре ще се подобри. В другия случай е обратното. Та казвам: Във всеки случай, в който се намирате, вие разсъждавайте. Да кажем вие сте болен. Защо е дошла болестта? След всяка една болест, след като оздравееш ще имаш повече здраве в себе си. Всяко здраве донася повече възможности за болести. Но идеята не е така ясна. Ти като си здрав мислиш, че всичко можеш да направиш, пресилиш се и може да се разболееш един ден. Здравият яде повече, има повече желания, а болният има по-малко желания. Сега именно ние не насърчаваме нито едното, нито другото. Те са крайности. Много желания са плюс и малкото желания и те са друг плюс. На човека за да разреши въпроса са му потребни само две неща - една положителна мисъл и една отрицателна мисъл, трябва му едно А, едно В, и най-после му трябва още едно С. Две отрицателни мисли се стремят винаги към една положителна мисъл ; и две положителни мисли се стремят към една отрицателна мисъл. Идеята е се същата. Какво ще имате тогава? - Плюс и плюс ще се стремят към минус, а минус и минус ще се стремят към плюс. И в природата какво правят? Когато на малките деца хвърлят един камък, то се огъва на една, на друга страна, за да може ударът да бъде по-слаб. Тия деца преди да са учили геометрия знаят, като хвърлят камък - огъват се навътре. Когато ще удариш някой и той се огъва, за да може да се намали ударът. Откъде е дошло това знание? То е учило законът на тази геметрия, с нея се ражда то. Но когато едната част на тялото се огъва, какво прави другата? Когато едната част е отрицателна, другата става положителна. Правите едно упражнение или вървите напред, или свивате крака си, положителното се съпоставя с отрицателното. В дадения случай вие с единия крак сте положителни с другия - отрицателни, после отрицателния крак става положителен, положителния - отрицателен. Движението върви плюс-минус, плюс-минус и най-после имате плюс. Плюс и плюс дава плюс. Минус и минус, какво дава? - Плюс. Минус и минус, и плюс и плюс се отблъскват, еднакви са резултатите, но постиженията са различни, отблъскване има, но резултатите са различни. Защо двама бедни хора се отблъскват и двама богати

се отблъскват? Но като се отблъскват сиромасите и богатите, пък един богат и един сиромах се привличат. Ами, че винаги богатия се привлича от сиромаха и сиромаха се привлича от богатия. По какво се отличават? Те се отличават по външното. Богатите мислят, че те имат богатство. Не, че в дадения случай имат повече, но известна материя има и мисли, че има нещо повече. Единият има повече сила, другият няма. Слабият се привлича от силният, понеже има нужда от неговата сила. Силният се привлича от слабия, понеже може да прояви своята сила. Двама силни хора, като се видят ще се бият. Единият от тях, като стане слаб, ще се счита за победен. Сега, да кажем, ако вие станете сиромах, как ще се помирите със сиромашията? И как ще се помирите с богатството? Да ви представя идеята малко по-другояче. Една овца никога не може да намери подходяща храна при вълка. И един вълк никога не може да намери подходяща храна при овцата. Ако той дойде на гости при овцата, с какво ще го угости тя, с трева или със сено? Ако овцата иде на гости у вълка с какво ще я угости? С месо. Несъвместими работи. Тогава питам: Трябва ли овцата да ходи на гости на вълка? Погрешката на младите е там, че често младите овци ходят на гости на старите вълци. Погрешката на старите вълци е там, че ходят на гости на младите овци. Разбирайте онова съдържание, което природата е внесла, и от което вие не можете да се освободите. Не ти трябва да ходиш на гости на вълка. Защото и да има желание да ти даде храна, ще ти даде храна с която той се храни. Овцата, като дойде вълкът при нея казва: „Аз с това се храня, не може повече да ти дам“.

Понякой път отивате по света и искате хората да ви приемат по вашему. Прави ли сте? Светът си има свои традиции, свои разбирания. Вие не считайте, че като отивате на гости на вълка, че той трябва да има знание да ви приеме по вашему. Той не е толкова невежа, той има знание много повече. В известни отношения той знае много. Той си направил такива зъби и после развил голяма хитрина, много голяма ловкост. Казвам: Къде сега седи погрешката? Погрешката на овцата седи в това, че тя иска да превърне вълкът в овца. Възможно ли е? И във вълка има желание да превърне овцата във вълк. Възможно ли е? Овцата се заканва на вълка: „Аз сега няма да те изям, но като влезеш в

земята, каквато трева изникнеш ще те изям“. Следователно той като стане трева овцата го наказва. Вълкът, той не чака тя да стане на трева, той е по-практичен, като хване овцата казва: „Още сега ще те изям, преди да си станала на каквото и да е, такава каквато си много си ми угодна“. Овцата е взискателна, трябва да влезе в земята, да го преработи природата, да го измени, и когато го сготви така, тогава да яде от вълка. Вълкът казва: „Както те е направила природата, Господ както те е създал, добре те е направил“.

Сега аз констатирам факти такива, каквито са при сегашните условия, без да вземам под внимание, какви са далечните причини: Защо овцата станала овца и защо вълкът станал вълк, защо таралежът станал таралеж, от добро желание ли станал или от неволя станал таралеж, защо турил тия бодли да ги носи. От неволя, той се въоръжил с щикове.

Кажете ми сега, какво разбрахте? Какво може да направи единицата? Когато две единици се събират на едно място, направят двойка, каква промяна е станала? Имате една единица, туряте още една единица, казвате, че е равно на две единици. В какво е станало изменението? Количеството се е увеличило. Хубаво, казвам: Същият закон е и за вашият ум. Ако вие извършите една работа с вашия ум, трябва да знаете в дадения случай, имате известни мисли за да ги постигнете, вие трябва да знаете, какво количество енергия е необходимо за постижението на тия енергии. Допуснете, че в природата съществува една мисъл като зародиш. Представете си, че и едно желание и то съществува като зародиш. Представете си и една постъпка и тя съществува като зародиш. Вие трябва да направите известни усилия, да намерите този зародиш на мисълта, да намерите този зародиш на чувствата и да намерите този зародиш на постъпката. Ако може да ги намерите, и ако имате достатъчно енергия да ги посадите, ако поставите мисълта на нейната почва, ако посадите чувството към който род спада. Мисъл, една мисъл - от женски род. Едно чувство - от среден род, и една постъпка, и тя е от женски род. Мъжки род къде отиде? В турски има само един род ; един мъж, един жена, един дете. Като се превеждат родовете от български на турски не върви. Значи родът е по-добре изнесен в

българския език, по-голяма пластичност има в българския език.

Та понякой път в живота вие почвате по турски: Един мъж, един жена, един дете. Та, че като ги преведете буквално, няма постижение. Буквата А мяза на натоварена камила, на А това е гърбица. А-то е една жена. Жената е един знаменосец, който трябва да носи някакъв товар, някаква бременност. Мъжът в света - това е неговият боздуган Ъ. На земята седи в работата. Тогава жената носи боздугана на мъжа. Тогава мъжът воюва с жена си, пък децата събират парсата. Аз искам вие да разсъждавате. Казвате: „Децата събират парсата“. Вие като събирате парсата, знаете ли какво остава за вас? Аз съм давал пример за един български абаджия, много добър абаджия, който със слугата си отишъл да шият у един богат човек. Българският чорбаджия за да му направят хубави дрехите, заклал една ярка, опекъл я, зачервила се хубаво. Абаджията, който много обичал да яде печени кокошки, за да не яде слугата му, казал, че слугата му кокошки не яде, той яде само боб. Яде абаджията печената кокошка, слугата му яде боба и го поглежда. Дошло му на ум да скрои един кюлаф на господаря си и той казал на българския чорбаджия: „От време на време моят господар го прихваща, та когато го видите да се обръща насам-натам, хванете го вържете го и го набийте“. Той му скрил напръстника и абаджията започнал да се върти да го търси насам-натам. Тогава хващат го, връзват го. Отива слугата му и му пришепва на ухото: „Иван кокошки не яде, а боб яде!“

Туй, което вие ядете, дайте и на другите. Туй, което вие обичате, не лишавайте другите хора от обичта, която имате към едно нещо. Не създавайте препятствие на онова, което вие желаете. За това, което ти желаеш, никога не препятствай нито на себе си нито на другите. Вземам думата „желание“ в правата смисъл - желание, което е общо за всички е добро. Желание, което е частично, което е добро, само за едного - има различие. Не препятствай на онова желание, което е общо на всичките хора. Радвайте се на туй. Иска някой да пее, съдействайте му. Иска някой да учи, съдействайте му, не го спъвайте. Иска някой да бъде добър, съдействайте му. Иска някой да се облича, не му препятствайте. Къде сега ще прилагате тази философия.

Ха да направим едно упражнение. Събират се пръстите на всяка ръка в едно и се допират, така събрани, палец с палец, показалец с показалец и т.н. После бавно се отварят пръстите, като остават допряни с върховете.

Да допуснем, че ти си един човек, който си се докачил. Докачението иде от Юпитер, достойнството в тебе е докачено. Туй докачение как трябва да го смениш? С какво трябва да го смениш, да го уравновесиш? Докачен си, че в тебе се е набрала повече енергия отколкото трябва. Тази енергия трябва да я изразходваш някъде. Ако не я изразходваш, ще причини експлозия. Някой път ще я изразходва, някой път ще мине по естествен път. Сега направете един опит, да видим какви ще бъдат резултатите. Щом се докачиш нещо, допри двата средни пръста и кажи: „Какво трябва да правя сега?“ Чакайте за отговор. Кажи си: „Какво да правя сега?“ След това, ако няма отговор, допри си третите пръсти и кажи: „Какво ще бъде вашето мнение, какво да правя?“ Ако няма отговор допрете си малките пръсти и кажете: „Какво ще бъде вашето мнение?“ Виж какъв отговор ще дадат. Като допреш средните пръсти да бъдеш справедлив - ще видиш ти, в живота си обидил ли си някого? Ще търсиш своята обида, че те обидил някой, за да разрешиш въпроса, ще погледнеш на целия си живот, и ако не си обидил ти никога, тогава имаш право да се сърдиш. Ще видиш ти дали никого не си обидил, и само ако не си обидил, имаш право да се сърдиш. Тогава ще си свиеш Юмрука, ти ще разрешиш въпроса. Второто положение: Че ти за да смениш едно докачение, ти трябва да започнеш да мислиш за хубавото и красивото в природата. Да кажем, ти си отличен музикант, обичаш музиката. Дошъл някой велик музикант, някой виртуоз, гениален музикант, ти не трябва да казваш на другиго: „Ти си невежа, нищо не разбираш от музика“, ти не трябва да пропуснеш билета си, че да идеш да се ръкуваш с него. Ти го остави, кажи: „Аз ще ида да слушам, пък аз разбирам, не разбирам, ще ида да слушам музика“. Във всички противоречия на живота ние разрешаваме все задачи. Всяка спънка, всяко недоволство, всяко непостигнато желание, това са все задачи. Не мислете, че онова, което ви се случва е случайно. Това са задачи, предметно учение, което трябва да разрешите. Една обида, тя е едно предметно учение.

Невежеството е едно предметно учение. Страхът е едно предметно учение. Сиромашията е едно предметно учение. Богатството е едно предметно учение. Ти като учен, какво ще направиш, или като силен, какво ще направиш? Ти като богат има да разрешаваш една задача: Не мисли, че като си богат си уредил всичко. То е едно предметно учение. Или като си силен не мисли, че всичко си разрешил и то е едно предметно учение. Ти като богат и като беден, като учен и като невежа, като силен, като добър, и като лош, все има да разрешаваш задачи. След като разрешиш всичките задачи ще видиш какъв е смисълът на всички задачи. Някоя задача ще ти бъде приятна, някоя задача няма да ти бъде приятна. Казвам: Аз искам по-лесни задачи. Лесните задачи са при охлювите. Излязъл човекът, носи си къща на гърба. Побутни го, той пак се прибере. Но какво научи охлюва в туй положение? Ако човек би се задоволил с философията на охлюва, какво ще постигне? - Нищо няма да постигне. Но на охлюва идеята къде седи? Охлювът има висок идеал, той си поставил очите на високо, че от високо да гледа. Той казва: „Аз съм прост, но виждам“. Турил си очите за да може надалеч да вижда. Всеки трябва да има идеята на охлюва, да гледа отгоре. Всеки трябва да има идеала на охлюва, да гледа отгоре. Казвате: „Такъв прост е“, той е прост, но отвисоко гледа. Ти си учен човек, пък от най-ниско гледаш. При това аз го харесвам, той е вегетарианец. После той е много правдив, отдето мине ще остави цяла пътека, да покаже, че охлюв е минал тук. Една отлична черта. Казваш: „Ти ли си минал?“ - „Аз минах“. Той никога не крие, честен е. Не може да лъже, дето мине оставя пътека. Аз вземам факта така, както е. Тълкуването не може да го вземе, но факта е, че оставя пътека. Какви са неговите намерения то е друг въпрос. Охлювът казва: „Дето аз минавам, никой не може да направи този път, както аз го правя. Аз правя такъв път.“

Ако ти така събереш пръстите /пръстите на ръцете събрани в едно и допрени върховете/, то е едно положително чувство в тебе. Пръстите са събрани на едно място. Ако не се разширят /отваряне на пръстите, като остават с допряни върхове/, ако не се увеличи този обем, има стремеж и противоречие. Колко отрицателни и колко положителни числа има? Изпъкналостта на

пръстите са положителни числа, а вглъбнатините между пръстите са отрицателни. Четири вдлъбнатини имате и пет изпъкналости. Тогава в природата положителните числа са повече от отрицателните. Следователно, положителните числа са създали отрицателните. Две положителни числа създават едно отрицателно число. Това е философия, има какво да мислите. Върху това има много да се мисли. В съвременната наука в математиката, в музиката, навсякъде е казано, че отрицателните числа нямат смисъл. Две положителни числа създават едно отрицателно. Две положителни числа дават възможност да се реализира нещо. Аз вземам отрицателното число като реализиране стремежите на две положителни числа. Стремежите на две положителни числа създават едно отрицателно.

Следователно, две добродетели създават една скръб. Радостите в живота са повече, отколкото скърбите. С единица са повече. Същият закон е и за добродетелите, и те са повече. Винаги са повече добродетелите. Затуй казвам: Вие сте добри. Злото във вас не е по-силно от доброто. Доброто е с единица по-силно от злото. Следователно, в крайните резултати, победата е винаги на страната на доброто. В началото може доброто да няма успех. И учеността е по-силна от невежеството. Светлината е по-силна от тъмнината. Казвам: Тия понятия трябва да залегнат в живота. Казвате: „От мене нищо няма да стане“. Вие тогава туряте, че един ден, злото е, което ще победи. Доброто е, което ще победи. Защото светът не е създаден чрез злото, светът е създаден чрез доброто. Злото отпосле се явило в света, други са причините. Ние раждаме злото. Аз поддържам следното: Ние сме създали злото. Ето как, да кажем, вие сте дошли на земята и Бог ви турил един план. Вие сте дали обещание, като дойдете на земята, да го изпълните. Вие дойдете на земята, турите ваш план и целия живот изпълнявате вашия план - правите престъпления. След туй ще ви съдят, че не изпълнявате Божия план, но изпълнявате вашия план. Отде накъде, какви сте вие? Казвам: Не изпълнявайте вашите планове, какъвто и да е, изпълнявайте Божествения. Онзи, който разбира Божественото във вас, то сте вие. Вашите, то са заблуждения. Всичките нещастия идат все от вашите планове. Ние мислим, че сме нещо повече. Ти си роден в

един живот да станеш умен слуга. Не се стреми да бъдеш цар. Остави го за другите. Роден си за цар, не се старай да бъдеш прост слуга, остани цар. Не се отказвай, не скромничи, защото щом се откажеш, ти изпълняваш твоя план. Казваш: „Не искам да царувам“. Всеки човек може да царува на своите мисли, да царува на своите чувства, да царува на своите постъпки, на яденето. На всичко туй господар трябва да бъдеш. И всеки, който мине трябва да знае, че има един умен човек, в държавата на когото има ред и порядък. Да бъдете добре уредена държава. Щом видя, че някой плаче, виждам, че държавата му не е добре уредена. Щом видя някой да кряска, държавата му не е добре уредена. Щом видя някой да се оплаква, казвам: Държавата му финансово закъсала. Не, не, човек трябва да бъде добре уредена държава, модерна държава. Така трябва да се разсъждава, трябва да има една философия за бъдещото развитие. С тази наша дървена философия ние никъде не може да идем. Тя е за плитко. Като идеш в океана, ще превърне всичко туй в една каша.

Та казвам: Вярвайте в онова Божественото, което във вас е вложено. Вярвайте в добрите пориви на светлината, която е във вашия ум. Вярвайте в онази топлина, която е във вашите чувства. Вярвайте в силата на вашата воля. Те са божествени неща. Радвайте се на вашия ум, радвайте се на вашето сърце, радвайте се на всичко онова, което Бог ви е дал, радвайте се на вашето тяло. Те са елементарни работи, които трябва да ги турите за бъдеще, да бъде една мярка. Вие казвате, да обичаме Господа, да обичаме нашите ближни. То е идея. Ако ти не обичаш своите мисли, ако ти не обичаш своите чувства и ако не обичаш своите постъпки, как ще обичаш Бога? Ами, че всяка мисъл има възможност, твоята мисъл е нещо божествено. Ако нея не обичаш, как ще обичаш Бога? Той те опитва чрез твоите мисли, опитва те чрез твоите чувства, колко го обичаш. Ако обичаш мисълта си, ти обичаш Бога ; ако обичаш чувствата си, ти обичаш Бога ; ако обичаш постъпките си, ти обичаш Бога. Бог е в твоите хубави постъпки, Бог е в твоите хубави чувства, Бог е в твоите хубави мисли. Бог е в светлината вътре. Светлината е разрешена задача. Тъмнината е неразрешена задача. Доброто е разрешена задача, злото е неразрешена задача. В моя ум тъй седи въпросът. Злото е

неразрешена задача, доброто е разрешена задача, която като се разреши ще бъдеш доволен. Злото е неразрешена задача понеже всеки, който се опитвал да разреши злото се окалял. Неразрешената задача е злото, оставете го за далечното бъдеще. Оставете да разрешавате въпросите на злото. Вие сте се заели да решавате една от най-мъчните задачи. Сега като се върнете да примирите двата първи пръста, да примирите двата втори пръста, да примирите третите, четвъртите пръсти и най-после палците съберете. Туй представлява /пръстите на двете ръце събрани в едно и допрени върховете/ недоволството на човека. За да задоволите /отваряне на пръстите, като остават пак с допрени върхове/. Давам на всички ви една възможност да се развивате, да постигнете стремежите, както вие искате. После пак съберете пръстите, след туй пожелавам на всинца ви да се разбирате отваряне на пръстите/. Идея има.

Туй не трябва да го разправяте, да кажете днес какво ни каза Учителят. Не, да имате един резултат. Легнете си някой път и сте неразположен като станете. Тогава съберете пръстите си и им кажете: „Давам ви воля всеки да постигне, каквото иска“ и отворете пръстите. Кажи: „Може ли сега да ми донесете всички резултати, всичко онова, което сте си спечелили“ /свиване на пръстите/. Като направиш сметката кажи: „Пак ви изпращам и в капитал да имате и да постигнете пак вашите желания“ /отваряне на пръстите/. Може да го направите три пъти, може да го направите четири пъти, пет пъти. Но започнете да го правите. Някой може да започне с две, някой може да започне с три. Направете го два пъти на ден. Един ден го направете два пъти, другия ден три пъти, четири пъти, пет, шест, и на седмия ден като дойде седем пъти, да си починете. Какви ще бъдат резултатите? Щом капнете или сте неразположени, веднага съберете пръстите, да имате разрешение на задачата. Вие сега ще кажете: „Ние до това ли дойдохме? Елементарни работи“. Философ да си, светия да си, ще дишаш правилно и ще благодариш на Бога. Кажи: „Благодаря ти Господи, че дишам“. И като дишаш да се радваш. И като вдишваш да се радваш, и като издишваш пак да се радваш. Тогава вече дишането има смисъл. Казвам: По-лесен метод от

това няма. Като дишаш благодари, и като издишаш пак благодари, че си във връзка с живата природа, че ти е дала да се храниш така свободно и не ти казва: Ще платиш толкоз, но казва: Вземи колкото искаш и си върви.

Трябва да направите добре упражнението, за да видите колко е правдоподобно. Ако някой намери някое противоречие, да провери нещата. Това, което не се проверява постоянно то създава погрешки.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
7 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 12. XI. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ОРГАНИЗИРАН И НЕОРГАНИЗИРАН СВЯТ

Отче наш.

Имате ли тема? - /Нямаме./ - Пишете върху темата „Защо гладът не се утолява?“. - Каква беше темата на миналата лекция? /Каза се/

Тогава кой работи в света? Кой е по-щастлив? Корените или клонищата на едно дърво? Говорите за отрицателни числа. Кои числа са отрицателни и кои положителни. Можете ли да ми дадете един пример от отрицателни числа, един пример от положителни числа? Нали въпросът е доста труден, не е лесен въпрос. Но нека си послужим приблизително.

Имате две празни шишета, имате и две пълни шишета. Сега празните шишета какво представляват? - Отрицателни числа. Но в тия отрицателни числа може да се налее нещо. Другите са две числа положителни, пълни. В тях нищо не може да се постави. Но, ако съберете едно празно и едно пълно шише може наполовина да отсипете, да съгласувате двете шишета. Но въпросът е сега, ако имате две шишета еднакви по големина, едното пълно, а другото празно, може ли едното шише напълно да напълни другото? Може да го напълни, но то ще остане празно. Та изваждам едно правило: Един добър човек може ли напълно да задоволи друг човек, който е нещастен? - Може, но той трябва да стане празен. Тогава как е помощта? Наполовина може да му даде. Да кажем, ако имаш 100 лева, може да дадеш някому 50 лева. Ако му дадеш 100 лева, пък ти оставаш на неговото място. Как ще го наречете това? - Голяма самоотверженост. Човек, който си дава парите на други хора, показва ли, че е самоотвержен? Да допуснем едно куче върви отподире ти. Даваш му всичкия ти хляб да го изяде. Сега в какво седи добродетелта? Но то е шишето, което се е

индивидуализирало. Вие имате вече едно разрешение. Вие имате едно шише с един отвор, отдето влиза нещо оттам и излиза. То е едно неестествено положение. Нещата в природата не седят така. Растенията отде приемат храната? Корените отгоре приемат, клонищата отдолу приемат. Корените изпращат храна на клонищата и клонищата изпращат храна на корените. Та сега например, вие искате да бъдете учени хора, нали? Аз ще ви запитам: Ами защо се родихте невежи? Как ще ми обясните, защо се родихте невежи? Как ще ми обясните факта: Защо баща ви бил учен, свършил университет, майка ви била учена, свършила университет, как може да се роди един невежа син? Тя е една гатанка. Може върху нея да мислите. Например, ако аз загася всичките лампи тук и ви карам да четете, ще можете ли да четете? В дадения случай всички ще бъдете невежи. Всичко каквото знаете ще го цитирате, но ако ви накарам да четете от книгата, няма да четете. Защо? - Понеже светлина няма. Под думата „невежа“ разбираме, че човек е лишен от светлина. Щом му се даде светлина, той е в състояние пак да чете. Как ще обясните забравянето? Нещо сте го научили, след туй го забравяте. Какво нещо е забравянето? Помниш, че си го чел, върти се в ума ти, но не може да го цитираш. Например, ако умножите едно число с една дроб, например с една втора, с колко ще се увеличи това число. Да допуснем, че една единица помножавате с една десета или една двойка увеличавате с една десета, колко ще бъде? Сега да ви обясня. Едно малко обяснение трябва. Представете си, че имате тежест 50 килограма, дойде един благодетел и ви дава два грама. Какво е отношението на двата грама към едно кило? Два грама от едно кило, каква част е? Да допусне, че два грама е малко, да турим повече, пет грама злато. Пет грама, ако се тури във вашия джоб, нали вие ще тежите 50 килограма и пет грама. Колко пъти се е увеличила тежестта? С пет грама, нали? Но зависи материала какъв е. Разните материали имат разни свойства. Например, ако вие имате пет грама от радий, бихте ли седели тук в тази стая? Казвам: Понякой път учениците не познават свойствата на разните материи, онова което трябва да изучават от себе си. Всяка

материя има свойство да изучаваш нещо от себе си. Всяка материя е проводник. И човек е съставен от много видове материали, които са проводници на силите в природата, които минават. Например, мозъкът е проводник на една енергия, дробовете са проводник на друга енергия, мускулите, нервите, артериите се са проводници на енергии. Колко ще струва един грам радий? /Един грам радий струва десет милиона лева/. Пет грама ще струват 50 милиона, значи осигурява се човек. Допуснете, че ако вие имахте един грам добродетел, колко щеше да струва? Добродетелта е материя. Един грам добродетел, ако бихте имали, то щеше да бъде най-голямото богатство, което можете да носите в живота. Тъй както е зададен въпроса научно: доброто материално ли е? - Материално е. Понякой път хората считат материя, туй което не се изменя. Но има една същина в живота, от която са произлезли всичките реалности в света. Сега някой казва: Най-първо като се измени човек става нематериален. Не, той е материален. НЕ-МАТЕРИАЛЕН. Като турите една запетая след не, става материален. Казва: Не умира. Турите запетая, не, умира. Като кажете нематериален, ако турите запетая след не, става материален. Какво разбирате под думата „материалност“? Материалист е човек, който вярва в своята болест. Излязъл ти някой цирей, ти вярваш, че имаш цирей. Утре оздравее цирея, изчезне цирея. Неща, които се явяват и изчезват, това са болезнени състояния. Следователно, говорим за един анормален свят. Всяка една болест идва и изчезва, но дойде ли добродетелта, тя никога не изчезва. Тя е постоянна, тя е в организиран свят. Под думата материя, аз разбирам един свят, който не е организиран. Следователно, ако вие вземете едно шише и турите няколко прашинки пясък и ги разбъркате, може ли да изчислите, какво положение ще вземат, какви пермутации ще станат между частиците, неорганизиран свят е. Не може да кажеш накъде, какво ще бъде с частиците, никой не може да предскаже. Но при един организиран свят може да предскажете. В един часовник например, може да се предскаже къде ще бъдат стрелките на 12 часа, къде ще бъдат стрелките в пет часа, пак може да се предскаже, в 6 часа, в 10 часа, в 12, 13, 14, 15, 24 часа, ако има. В

организирания свят може да предскажеш къде ще се движат стрелките. Допуснете сега, че вятърът вее и листата падат, той ги развява и разнася. Може ли да кажете, кой лист накъде ще иде? Неорганизиран свят е, не може да предскажете. Но ако е един организиран свят, напълно може да предскажете.

Та казвам: Понякой път вие се безпокоите от неорганизирания свят, който е във вас. Има много ваши мисли неорганизирани, има много ваши чувства неорганизирани и много ваши постъпки неорганизирани. На неорганизираните работи не може да разчиташ, днес го знаеш, утре не го знаеш, забравиш го. Учиш го, учиш го, пак го забравяш. Преди два деня дойде една студентка, която следва медицина. Оплаква се, че не може да помни, да учи. Учила, учила, не могла да си издържи изпита. Казвам: Ти не можа да си издържиш изпита по две причини. Първо, че беше се влюбила в своя страх и второ беше се влюбила в своето щеславие. Страхът е чувство, пък и тщеславието, и то е чувство. Страхът е чувство, то не е мисъл. Пък и тщеславието е чувство и то не е мисъл. Значи твоите чувства влезли в стълкновение с твоя ум. Умът ти не могъл да каже, каквото знаел. Каквото учил умът не могъл да го каже. Чувствата са дали своето, те са излезли, те са говорели. Тя ме гледа, казва: "Как чувствате?" И във вас влизат чувствата. Вие седите някой път, чувствувате. Мисълта е отпред, с предната си част на главата, с челото мисли човек. Щом човек мисли със задната си част то са чувствувания. Той чувствува отгоре, той чувства отстрани на главата, той чувствува със задната си част на главата, но мисълта е само отпред. Само голата част на човешкото лице, дето няма /косми/, само с нея част човек мисли. Ония части, дето има косми, с тях само чувствува човек. Сега като оголяват главите на хората, те започват да се опасяват вече. Само че понякой път има лишеи, поради които оголяват главите. То е болезнено състояние. Кои места са дето няма никак косми? Кое е най-деликатното място на човека без косми? - Устните. Единственното място без косми са устните. Това е, което се вижда. Този човек оттам ще го видиш. Понеже устните са безпристрастни, показват доколко човек с тях мери. Те са най-деликатните везни. Устните са, които

определят качествата на човешката мисъл, качествата на човешките чувства точно. Те са везни. Затуй, човек който няма добре сформирована уста, не е справедлив. Везни са те, на които се теглят. Например, някой път като мерите, везните натегнат на едната страна, устните са изкривени на една страна, другата страна е нагоре. Устата са везни, които мерят. Каквото излиза из устата показва, доколко теглите право, то показва справедлив ли сте или несправедлив. Дали сте справедлив към себе си, дали сте справедлив към своите ближни, дали сте справедлив към своите мисли, чувства - човек трябва да бъде справедлив. Разбира се в дадения случай, човешките уста ги свързвам със съзнанието на човека. /Учителя показва главата/. Има известни нерви, с които е свързан мозъкът на човека с неговата уста, с тази малка част - устните. И тогава може да уподобим долната устна на едното блюдо на везните, а горната на другото блюдо. Как наричат блюдата на везните? Нали на едното блюдо турят грамовете, а на другото веществото, което теглят. Даже по устата може да познаеш човека. Защото от коя страна турят изобщо грамовете като ходите при бакалина, на коя страна туря предмета, който тегли? На лявата или на дясната? На лявата страна. Тогава всеки човек, който натиснал лявата част на устните, той е турил нещо, тегли нещо. На другата той турил грамовете. Сега може да дойдете до самозаблуждение. Външното то е едно уподобление само на съзнанието на човека. В човека има везни вътре. Но то е оприличаване. Та онези физиономисти дават голямо значение на материята. Та казвам, законът на самосъзнанието работи.

На какво се спряхме? Какъв беше предметът? Връзката каква беше? Значи на човека едва устата му са оголели. При сегашните условия, ако бяха окапали всичките косми по лицето на човека, човешкото лице щеше да изсъхне. Тия косми са по причина, че те трябва да задържат известна влага в организма, която е потребна. Животните не мислят, понеже у тях челото е обраснало с косми, всичко у тях е обраснало. В едно животно няма обективна, трезва мисъл. Хубаво е понякой път като ходите да наблюдавате. Голямо щастие е да видиш един човек с правилни везни. Но симетрична уста рядко се срещат, хора със симетрични,

с изразителни устни рядко се срещат. Хубаво е човек да види такива хубави везни, които теглят много правилно. Човек, който иска да бъде справедлив непременно трябва да намери справедлива уста. Справедливият човек тегли думите, които излизат от устата му, тегли всяка дума, съдържанието й. А пък сега везните ви не хващат, не са чувствителни. А пък природата обича много точни везни. Тя има едни точни везни, че като туриш да мериш земята, и ако туриш една седеммилионна част от грама, тия везни ще определят една десетмилионна част от грама. Ще определи колко тежи земята и ще покаже, че една десетмилионна част от грама е турена още. Една десетмилионна част, то е една прашинка. Вашите везни хващат ли такива тежести? Например, вие понякой път се навъсите. Знаете ли колко енергия сте изхарчили? Съвременните хора като говорят за самовъзпитанието, само за навъсването, знаят ли колко енергия е изхарчена? Едно помрърдване, но знаете ли колко излишна енергия сте изхарчили? Един ден ще ви попитат, защо мръднахте ръката си, какво ще кажете? Какво сте добили, като сте мръднали ръката? Накъде изхарчихте тази енергия? Всичко в света трябва да бъде разумно. Къде похарчихте енергията? Тази енергия струва две-три хиляди лева и с лихвите. За какво сте я изхарчили? Вие дигате рамене. Защо остаряват хората? Остаряват по единствената причина, че харчат безразборно. Като остареят казват: „Ще се мре“. Отникъде няма да дойде. Тази енергия отникъде не можеш да вземеш. Сега чрез присаждане искат да подмладяват. Донякъде може да закърпят. Казвам: Ако по този начин младите можеха да живеят, да теглят думите, постъпките си, не да се плашат, всеки щеше да живее до 120 години и пак щяха да бъдат млади. И след 120 години, нямаше да дадат да ги арестуват, да ги закарат в онзи свят. Като дойдат до 120 години, ще ликвидират, ще вземат билет, ще напуснат доброволно. А пък сега като дойдат да го арестуват той иска не иска, ще иде. За 120 години сте пратен в училището, 120 години имате да учите. Той на 10 години не иска да иде, на 20 години не иска да иде, на 30 години, на 50 години, на 60, най-после на 70 натъжили се много, пратят, арестуват го. Казвам: Затуй на вашите домашни пращайте

често писма. Разправяйте им как учите, каква помощ искате. Сега вие раждате живота си на земята, искате да бъдете щастливи. То е друг въпрос. Аз гледам някой път мравуняци в нивата, като мине ралото няколко пъти, орачът като прекара плугът 4-5 пъти, погледнеш след 4-5 години, мравуняка го няма. Казва: „Свърши се“.

Сега новата философия в живота не е да се отричат нещата. Ние харчим чрезмерно излишна енергия, излишни вещества, не се спираме на онова велико благо, което ни е дадено. Всеки ден всеки един човек е недоволен, че това няма, онова няма, всеки е забравил да извърши онова, което той трябва да извърши. Ти седиш денем, недоволен си. Не знаеш да пееш. Ами като имаш цигулка, имаш всичко туй налице, имаш ларинкс, можеш да свириш, можеш да пееш както искаш. Казва: „Не съм се научил да пея, да свиря“. Питам тогава: Как се научи славеят да пее? Ако един славей може да се научи така да пее, аз човекът, разумният, ще бъда ли толкова глупав, че колкото славея да не мога да пея? Ако един папагал може да се научи между животните да реве като магаре, може да пее като славея, после научава френски, после немски, български, ако един папагал може да научи всичко туй, във времето може да научи много работи, ами ти как да не можеш да научиш? Казва: „Той е папагал“. Я ми кажете в света кой не е папагал? Не го ли научихте като папагала? Вие говорите български, но вие сте били папагали. Ако се родите в немско, ще научите немски, ако идете в Англия, ще знаете английски. Значи, ако 4-5 години живеете между един народ, ще научите езика без да искате, като папагал. Не е нещо лошо. Значи един човек, на който паметта е будна. Някои животни ни най-малко нямат тази способност. У папагала френологически показва, че е развита речта. И ония хора, у които е развит този център на речта, може да изучават езиците. Центърът на паметта у някои е развит много силно, затова човек помни. У някои е много слабо развит. Упражнявайте се в езиците.

Де се спряхме? На коя мисъл? Има умни папагали, но има и глупави папагали. Тогава ще ви кажа един анекдот за един папагал. Един папагал попаднал в един кафез при един беден човек, който

казва: „Да намеря някого да продам този папагал“. Минава един англичанин, лорд, говори английски. Папагалът казва: „Няма съмнение“. Лордът като чува, харесва му папагала и казва: „Даваш ли ми този папагал?“ Той му дава 250 лири стерлинги и взима папагала. Като говори, той потвърждава, казва че няма съмнение, че е тъй. Папагалът казва, че тази работа провървяла. Той го гледал добре, хранил го, че е умна птица. Един ден лордът направил една погрешка и започнал да разправя на жена си за погрешката. Папагалът казва: „Няма съмнение, че е тъй“. Папагалът мисли, че работата пак ще тръгне напред. Лордът казва: „Не искам този папагал“. Той започнал да търси случай да го продаде. Дотогава, докато ние говорим разумно, ние сме от разумните папагали ; когато човек започне да говори лошо той е неразумен папагал, работите не вървят добре. Ти седиш и казваш: „Защо е това нещастие?“ Направил си ти една погрешка и нещо в тебе казва: „Хак ти е“. Питам сега, като казваш на себе си: „Хак ти е“, какво разбираш? Хак ти е, но ние сме взели тези думи в друг смисъл. Когато казваме: „Хака му изял“, разбираме не му дал заплата, това, което му се пада, го подял. Тогава този, който казва: „Хак ти е“, какво иска да каже? - Значи, ти си изял правото в себе си някому. И той ти казва :" Не яж хака на този в себе си". Не изядай правото в себе си на другите.

Например, ако дигна едного от вас и кажа: Стани и изпей една песен, веднага страхът и тщеславието ще дойдат, ще ви спънат. Дето не може да пеете, причината е страхът и тщеславието. Какво ще кажат другите, ще ви се смеят. После иде страхът, че верно не може да вземете тона. Най-първо трябва да се освободите от страха. Не, турете страха на място, турете и тщеславието на негово място. На кое място трябва да турите тщеславието? Когато дойдеш при една пълна отворена каса, тури страхът, който да каже: „Не бутай“. Но когато ще тръгнеш някъде да направиш някое добро, да туриш страхът да казва: „Недей, недей“. Страхът не е на място. Той ще направи пакост. Тури страха при отворената каса да пази. Когато ще тръгнеш някъде да правиш едно добро, страхът да го няма там. Тщеславието къде ще го туриш? Когато идете да правите едно добро, тури

тщеславието, че ще се прославиш, че в историята всички ще пишат за тебе. Иди свърши тази работа. На място е тщеславието. А пък когато дойдеш да мислиш, остави страха и тщеславието отвън. Не оставяй страха и тщеславието да си дадат мнението за твоята мисъл. Като дойдеш да мислиш да решаваш нещо в себе си, тщеславието и страхът да са отвън като слуги да чакат, какво ще заповяда господарят. Та страха и тщеславието вие сте оставили да си дадат мнението, оставили сте да ви дават ум какво да правите. Там е всичката погрешка. От страха и тщеславието умът не трябва да иска никакъв съвет. То е новото, което трябва да се тури. Така като турите, всичко ще постигнете. Искаш да се занимаваш с музика, ако туриш страха и тщеславието, нищо няма да стане. В музиката има една привлекателна страна на тоновете. В музиката има едно музикално течение, в което тоновете се нареждат един подир друг. Тоновете се нареждат като на магнитния полюс. Ти, ако имаш този музикален магнетизъм тоновете сами се нареждат и всичко върви хармонично. Ако нямаш този музикален магнетизъм, една погрешка, втора, при всичките погрешки търсиш тона да намериш. Щом имаш този музикален магнетизъм всичко иде наред. За музиката, което е верно, верно е и за всичките работи. Има една магнетична страна, при която всичките неща лесно стават. Ако твоята памет има този магнетизъм, веднага всичко иде на време. Ако нямаш този магнетизъм, всичко се изгубило, търсиш го тук, търсиш го там. Туй аз го наричам животворен магнетизъм в човешкия живот. Чрез този магнетизъм всичко става лесно. Видиш този капелмайстор вдигнал пръчката, всичките музиканти почват, всеки си знае, той само току маха, всичко върви щом музикантите имат този магнетизъм. Не ти трябва да знаеш накъде да махаш. Той маха с ръцете, всичко върви. Като махаш какво значи? Празната кофа надолу трябва да слезе. Имате 2/3 такт. Тогава казвам: Пълната кофа нагоре, празната надолу. /Учителят нагоре-надолу с ръката, както за такт 2/4 /. Например, ти не знаеш нещо. Тогава в незнанието трябва да махаш надолу, а в знанието нагоре. В движението пълната кофа ще се изпразни, а празната ще се напълни. Някой път вие се страхувате, че не знаете. Вие съзнавате,

че не знаете, но щом не знаеш, ти си кандидат за знанието. Щом почувстваш, че знаеш ти си пълна кофа, ще излезе горе, ще се опразни и ще слезе долу да се напълни. Вие дойдете, казвате, не зная. Не спирай ръката, не спирай кофата. Като кажеш: „Не зная“, надолу кофата ; като кажеш: „Зная“, нагоре кофата. Да върви кофата нагоре-надолу. Вие казвате не зная и седите. Че това е новата мисъл. Вие седите и мислите, че сте нещастен и сте кандидат за щастието. Вие чувствате, че сте щастлив, вие сте изпълнен, излезте, дайте от вашето щастие на другите хора. Ако ти задържиш твоето щастие само за себе си, ти си човек, който не туряш своя капитал в обръщение. Та сега имате старата философия на лотарийните билети, вземеш лотариен билет и чакаш да капне отнякъде един милион. За някои от вас аз изчислявам, тъй както ви гледам, ако вземете лотариен билет след десет хиляди години ще се падне един милион лева. За някои от вас след сто години, за някои след 50 години. Но има един от вас, още тази година ще вземе един билет, ще му се падне един милион лева. Но няма да му кажа защото ще му направя една голяма пакост. Ако получи един милион веднага ще се съберете около него, ще придобие едно уважение, че му се паднал един милион лева. Аз гледам малко другояче на живота. Те са хубави работи. Да се падне един милион не е лошо. Но, ако човек спечели една добродетел, тя струва 50, 60, 100 милиона. Та днес аз може да спечеля 50 милиона. Искам сега да гоня нещо, което след 10-15 години ще спечеля. Един грам добродетел сега струва много повече. Материалното богатство на човека се обуславя от неговото духовно богатство. Богатството се обуславя от човешката мисъл, от човешките чувства и постъпки, те са основата. Не мислете, че богатството е нещо произволно. То е точен закон, няма никакво изключение. Всеки може да бъде богат, но изисква се мисъл, изисква се чувство, изискват се постъпки. Не е нещо изключително само за вас. Но, ако нямаш права мисъл, тогава богатството ще се отложи. Помнете единственото нещо, което трябва да турите в ума си: Всичко може да постигнете при една права мисъл, всичко може да постигнете при едно право чувство, всичко може да постигнете при една права постъпка.

Ха да видим да вземем „до“. Тонът на ограничението е той. Най-мъчното положение, от което човек може да излезе, то е „до“. Основното положение. Едно семе, което трябва да се посее трябват му условия. Започнеш една работа, то е „до“. Започнеш да се учиш, то е „до“, започнеш да правиш добро то е „до“. Всяка работа, която човек започва в живота, то е „до“. Ако вземеш „до“-то вярно и работата ще излезе вярна, ако не го вземеш вярно и работата няма да я свършиш. Ха да видим работата, как ще я почнете. Днес най-правилно да го вземете. Страхът оставете отвън. Опитайте вашият камертон. Камертон имате /Учителят изпя тона „до“/. Сега може някой да намери, че този тон не е според виенският камертон, защото има виенски, парижки камертони, различават се камертоните, но в природата съществува един верен камертон. Щом вземеш правилно „до“-то, ти ще почувстваш под лъжичката нещо приятно, една малка топлинка. Като вземеш тона и ако не почувстваш топлина, тонът не е верен. Я вземете тона, как беше. Вие се изплашихте. Понеже като отворихме вратата, страхът влезе. Ние го оставихме отвън, той влезе вътре. Нали има ученици или студенти, като държат изпит не си спомнят въпросите, но като излезат вън, дойде им на ум и веднага цитират на другите студенти. Но вътре на изпита не знае. Вие като излезете вън ще вземете тона. Знаех, казва, но това нещо го забравих. Не че не го знаете, но я изпейте криво-ляво. /Изпяхме я/. По-добре от един дълг да платим половината, ако не всичкия. Правилно ли е „до“-то, което взехте? Нямате ли камертон? Нали знаете историята на Моцарт, той какъвто и тон да вземел и веднага го записвал. Като слуша песента, която на четири гласа може да се пее, веднага записва. Всеки тон като се вземе, знае „до“ ли е, или „ми“, или „си“. Моцарт е бил гений, музикален гений. Вземете „до“ сега. Ако не можете да вземете „до“, вземете „сол“. /Взе се на органа „до“ и всички изпяхме „до“. Учителят пее: „Верно, верно“, според органа./ Верно според органа. Изпейте тогава: „Жаден бях, вода пих“. „Жажда“, значи напор и щом започнеш да пееш „жаден“, от „до“ може да започнеш. Пиенето вече трябва да минете в „ре“. /Учителят пее: „Жаден бях вода пих. Жаден бях, вода пих и скъпо платих“./ Имате „скъпо

платих“, вие не сте мислили. „Фа“-то ще го вземете. Я го изпейте много бързо. Понякой път направите погрешка. Попей веднъж, дваж, ще видиш как ще изправиш погрешката си. Музиката трябва да се тури за успокояване. По-хубаво нещо от музиката, не може да успокои. Всичките работи, които се турят музикално, другите работи изгубват от своята тежест. Пак са груби, но най-малко половината от своята грубост, от своята тежест се е махнала.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
8 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 19. XI. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев

ВЕЛИКАТА РАБОТА НА ВОДАТА, ВЪЗДУХА, ТОПЛИНАТА И СВЕТЛИНАТА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме/. - Може да четете. /Чете се темата „Защо гладът не се утолява?“/ - За другия път изберете седем силни думи, които вас ви се виждат силни. Напишете седем думи, които вие считате силни.

Гладът трябва да го проучавате не теоретически, но на опит трябва да проучавате глада. Никога не можете да говорите за туй, което не сте опитали. Не може да го разберете. Вашия глад опишете. Вие може да говорите за духовния глад, но вие трябва да го опитате, и умствения глад трябва да опитате. Има желание човек да учи, да чете, едно непреривно желание. А пък някой има, като го пращат в училище, той бяга от училище, няма никакъв глад. Някой казва: „Не ми се яде“, няма глад, карат го насила да яде. И гладът какво е, способност или чувство? Не е способност, чувство е. Счита се получувство. Първото нещо, което наполовина е чувство и има и нещо умствено примесено. Чувствува, но едновременно мисли как да го добие. Туй, което чувствува, започва да мисли той за него. Най-долното пробуждане на човешкия ум започва от глада. Разбира се гладът е едно предметно учение. Гладът е даден да се проучва. Човек трябва да го проучва. Френолозите казват, че отпред се намира туй чувство. Понеже гладът е тясно свързан с яденето, с обонянието, с вкуса, като помирише нещо хубаво има близка връзка. Гладът във всичките хора не е еднакъв. Някои хора обичат да ядат. У някои хора гладът е по-силен, у някои по-слаб. Например, вземете в тия зверове, в тях гладът е така силен, че ги кара да са свирепи. Гладът е, който прави един вълк да е свиреп. Като хване жертвата,

ще я разкъса, ще задоволи своя глад. Най-първо човек трябва да възпитава своя глад, защото гладът ще го научи и на много лоши работи. Всичкото нещастие на човечеството започва от яденето. Всичките бели, които сега имаме, всичките раздори се дължат на яденето, се са за хляба. То е първото нещо. Ако се попитате защо сте нещастни? - Защото ядете. Защо не ви върви? - Всичко зависи от храненето на човека. Да знае човек как да се храни е възпитателният метод за глада. На това се основава. Гладът е едно непреодолимо желание. Сега във вас се заражда въпроса: „Защо да съществува желанието?“ - Защо вие да съществувате? Вие питате: „Защо съществува гладът?“ - Отговорът е, защото вие да съществувате. То е все същото. Гладът е една потреба, проявление. Щом си гладен, ти вече може да си уверен, че живееш. Щом не си гладен... Щом си гладен, интересува те нещо. Първият интерес, който събужда в живота това е яденето. След яденето вече другите работи се събуждат. Следователно първият, който се събужда, то е гладът. Казват: „Господарю, стани!“. Сега ти може да се разсърдиш на глада, понеже не те е събудил както трябва. Гладът е нещо, което събужда човека да стане да работи в живота. Може да се зароди другият въпрос: „Какво трябва да работи?“ За да се отговори, какво трябва да работи ще ви кажа: Представете си, че някой ви пита, как трябва човек да ходи? Как да се научи да ходи? Е, как трябва да се научи човек да ходи? Че той вече има път. Винаги като станеш ще ходиш напред. Кое ходене е по-лесно: на равно, надолу или нагоре? Човек защо се е научил да ходи? Пак гладът го е заставил да ходи. Той най-първо не иска да се движи, но понеже е гладен, ходи. Предмета, който желае е далеч от него, а пък му е потребен, схваща че му е потребен, той прави едно усилие да дойде по-близо. Сега някой пита:" Защо идеш при мене?" Има някакъв интерес той. Някой вълк защо се приближава до овцата, или някоя лисица защо се приближава при кокошката, или малкото дете защо се приближава при плодното дърво? Или крадецът, защо се приближава при касата, или цигуларят защо се приближава при цигулката, или пианистът при пианото? Има една вътрешна потреба.

Казвам: Тъй като седите, вас ви занимават разни работи. Например, някой от вас седите, но науката още не ви занимава,

не ви интересува. Интересуват ви съвсем посторонни неща. Чиста наука още не ви интересува. Например, кой от вас го интересува оня свят? Казвате: „Оставете го“. Като идея оня свят съществува, но накъде е оня свят? Или пък говорите за чистата наука, в какво да седи чистата наука? Какво ви интересува геометрията? Например, един триъгълник, какво приложение може да има в живота? Представете си на едно дете разправят за една хубава круша, или учителят разправя на малките десетгодишни деца, че в еди коя си градина, на един километър далеч, минал и видял една хубава круша. Като им разправи веднага тия деца почнат да мислят за крушата ; някои от тях планират как могат да минат като техния учител да видят градината. Като минат, ще започнат да мислят как да дойдат по-близо до тия круши. Затова е предметно учение да опитаме плодовете. След туй, след като са ги опитали, ще дойдат други хора, ще кажат, че са направили едно престъпление. Тогава ще ги питат по какви съображения са влязли, защо са яли и т.н., стане цял един процес. Работата е много проста. Учителят, разказвал за хубавата градина, за хубавите дървета, за онзи градинар, който направил градината. Отишли да купуват плодове. Сега някой като отиде в съвременните бакалници да си купи нещо, ако вземе една маслина и я изяде, след него да кажем, може да дойдат сто души и всеки взема по една маслина - сто маслини, колко правят? Ако всеки, който дойде при крушата и опитва по една круша, вземе от хубавите круши, какво ще стане? За маслините е позволено, но крушите като дойдат, ако са от дребните, ще каже, както и да е, но щом са големи, не се позволява да се опитват. Онези умните, които продават плодовете, нарежат на малки парченца и казват: Опитайте!

Та казвам: Създадете си един начин за мисловна работа. Вие седите в училището и мислите, какво положение ще вземете в обществото. Хубава е тази идея. Какво положение ще вземеш? Хиляди положения има. Да допуснем, че във вас има желание сега да станете певец, всички сте кандидати. Имате глас, може да пеете. Колко от вас ще бъдат талантливи певци и колко от вас ще бъдат гениални? Сега в този клас, колко от вас могат да станат талантливи певци? Като дойде един професор по пеене да

каже: „От него ще излезе един добър певец. Рядко са талантливите и гениалните певци, обикновенни колкото искаш. На певците другояче е устроено гърлото, после челото е другояче построено. Те са белязани. Хубавата круша е белязана, обикновенната круша и тя е белязана. Хубавата ябълка е белязана. Всичко талантливо е белязано. Талантливото почва с „Т“, обикновеното с „О“. Всичките хора все са белязани. Природата всинца ви е белязала. Ако вие проучвате вашия живот, един ден ще изучавате вашето родословие, като погледнете, ще видите през хилядите векове, дето сте минали, къде сте били, какви сте били, как сте работили? Вие, например, понякой път не може да си представите, защо страдате, или пък не може да си обясните, защо на някой човек му върви, във всичко му върви, пък на друг не му върви. Имате АВ и ВА /Фиг. 1.9./. На АВ върви на този човек, но на този ВА не му върви. Защо не му върви? "А" отгоре надолу слиза, върви му и да не иска ще се търкаля. Върви му, понеже е наклонена плоскостта. А този "А" отдолу нагоре не му върви. Защо не му върви? Има голямо препятствие, тук се изисква усилие. На този човек не върви, защото е долу. Единият е горе, другият - долу. Този, който е долу не му върви, този който е горе, върви му. Представете си онези семенца, които са към повърхността им върви, тези които са заровени долу, не им върви на зародишите.

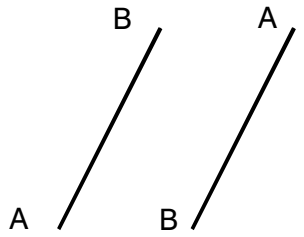

Фиг. 1.9

Та казвам: Понякой път в живота ви има едно препятствие. Има една страна - трябва да изучавате вътрешните условия на живота. Науката, която съществува е като един метод, като подбудителна причина да ви улесни в живота. Например, вие искате да пеете, да свирите, но подбудителната причина не е самото пеене за вас, ами подбудителната причина е друга. Искате другите хора да кажат: „Певец е той, гениален“, туй ви интересува. Самото пеене не ви интересува. Или искате да бъдете учен човек, не че вие имате любов към знанието, но да говорят хората. Не че е лошо да говорят хората за вас, но то е второстепенно. Ами че

нека твоите хора да говорят добре за тебе. Ти имаш 75 милиарда хора вътре в твоята кръв. Нека те да говорят за вас, че сте учен. Знаете, какво нещо е 75 милиарда? На 75 места по хиляда милиона. Ами че малко ли са тези хора, да кажат: „Нашият господар е гениален човек.“ И тъй законът е вие сами да бъдете доволни от себе си. Когато вие сте недоволни от себе си, значи онези 75 милиарда, които разнасят храната казват: „Не го бива“. Тогава светът каквото и да говори за вас те имат друго мнение. И какво е тогава? Вие се усещате неразположен, казвате: „Боли ме нещо“. Защо си неразположен? Защото 75 милиарда ваш народ не е доволен от вас. Казвам: Ако вие бяхте научили процеса да се задоволявате и да пречистите вашата кръв преди всичко, в този живот да имате всичко. Вие още не сте се заинтересували, по кой начин да пречистите кръвта си. Вие се интересувате да бъдете музикант, вие се интересувате да бъдете красив, вие се интересувате да бъдете силен, но то са посторонни работи. Силата без чистата кръв не може да се прояви. Пеенето без чистата кръв не може да се прояви. Нищо в света без чиста кръв не може да се прояви. Чиста кръв трябва. Помнете: Първото нещо в живота е чистотата. Чистотата е един елемент, който е необходим за постиженията, които човек има. Това е не само на физическото поле. Този закон е същият и във физическия свят, и в духовния, и в умствения. Законът е същият. Без чистота придобиваш нещо и го изгубваш. Вие казвате: Чистота. Ако разбираш чистотата то е постижение в живота. Но тази чистота къде трябва да бъде? - В кръвта. Когато Мойсей дал закона животните да се ядат без да се яде кръвта им и затуй заколват животното да изтече кръвта и да остане месото. Не се позволява да се яде кръвта. Сега вие казвате: „Добре, как да станем чисти?“ Как чистите ориза? Нали казвате чист ориз, зрънце по зрънце. Преди всичко, ориза го изчиствате да остане еднороден, само оризови зърна. Да допуснем, че някога искате да направите пилаф. Тогава взимат от хубавия ориз, който само едри и здрави зърна съдържа. Онези, които искат да направят хубав пилаф, избират само цели зърна, половините зрънца ги оставят и тогава пилафът е хубав, само от едри зърна. Най-първо ще изчистите ориза от камъчетата, след

туй от изпочупените зрънца - второто положение. Тогава туряте вода да го измиете един път, два пъти, докато водата почне да става чиста. Щом има нещо във вас което ви безпокои, вие сте нечисти, нищо повече! Щом окото е нечисто, гложди те, някъде малка прашинка влязла, безпокои те. Ще го търкаш, вода ще туряш, ще го миеш, като махнеш прашинката, ще остане окото чисто, няма да те гложди. Значи, щом има нещо да ви безпокои, има нещо нечисто. Туй трябва да знаете: Всяко безпокойство показва, че има нещо нечисто. Философ можеш да бъдеш, безпокоиш ли се, нечист си. Майка, баща или учител, който и да е, ако се безпокои, има нещо нечисто. Трябва да се изчисти. Сега диагнозата - Казва: „Неспокоен съм“. Нечист си. Недоволен си от живота. Нечист си. - „Мене не ми се живее“. Нечист си. - „Искам да умра“. Нечист си. Ако искаш да живееш трябва да бъдеш чист. Ако не искаш, нечистотата в живота ти ще донесе смърт. Крайният предел на нечистотата е смъртта. И тогава аз ви казвам: Прегрешението на Ева беше там, че като й дадоха плода, не го уми. Нечистотата влезе вътре в човека. Тя изяде плода нечист и следователно, стана нечиста. Че вие имате едно желание, това е един плод. Желанията са в света, които създават нещастия на хората. Едно желание е плод на забраненото дърво. Че днес вие имате едно желание от дървото на познанието - доброто и злото. Тогава същият адепт казва и на вас: „Ако ядете от плода на това дърво, като Бога ще станете“. Като хапнеш, освен че като Бога няма да станете, но извън рая ще излезете и в живота каквото имаш, ще изгубиш - знание, богатство, здраве, всичко ще изгубиш. Да допуснем, че някой път вие се скарвате и във вас има желание да ударите той да познае, имате желание до го ударите в главата. Ако го блъснеш в главата или ще го осакатиш, или може да го убиеш. Възможно е за да се покажеш силен, да го удариш така, че ще го убиеш. Какво ти предстои тогава? 15 години затвор. Ако докажеш, че предумишленно си го уморил, веднага ще те турят на въжето. Ако се докаже, че при някакви причини си го извършил, тогава 15 години затвор. Твоето желание е да се покажеш, че имаш сила, но 15 години затвор има.

Та казвам: Най-първо трябва да се освободите от всички нечисти желания в живота си, защото падението на човека седи в

желанията. Сега едно определение помнете: Щом си недоволен, нечист си. Тогава лечебното свойство е да станеш чист. По колко начина човек може да се изчисти? На физическото поле, тялото може да се чисти с вода. И отвътре с вода се чисти. И следователно, за вътре трябва да избираш най-хубавата вода. Някои от вас, колко вода пиете на ден? Казва: „Много вода не пия. По една чаша, по половин чаша.“ Мислите ли вие, че половин чаша вода може да очисти един човек? Мислите ли, че човек, който пие по една чаша вода е вътрешно чист? Всичките хора са вътрешно нечисти. Водата е като един елемент, да се разтворят нечистотиите, да се изхвърлят навън. Вторият процес е дишането. Дишането е процес пак на чистене. Кръвта не може да се прочисти без въздух. Въздухът играе същата роля, както водата за тялото, така и кръвта с въздуха се пречиства. Туй го наричат окисляване. Но окисляването е оня процес, при който нечистотиите, които са непотребни чрез горението излизат навън, а кръвта се очиства. Значи водата и въздухът пречистват. Третото, което чисти организъма, туй е топлината. В топлината ти не може да се топлиш, да се грееш, ако не се чистиш. Топлината е чистене. Четвъртото, което чисти, е светлината. Водата, въдухът,топлината и светлината са ония елементи, които чистят. Аз показвам пътят, по който може да се чистите. Чистотата е от великите процеси на живота. Щастливият живот изисква абсолютна чистота. Тогава трябва да знаеш свойствата на водата, свойствата на въздуха, свойствата на топлината и свойствата на светлината - като процеси на чистене, понеже отт уй зависи проявата. Твоят талант, гений, успех в живота, зависи от тия работи. Това са четири неща необходими на физическия свят. Те са необходими на земята за да разбирате качествата на водата, качествата на въздуха, качествата на топлината и качествата на светлината. Тогава като влезете в онзи свят на талантливите, на гениите, вас ви трябва чистота. Вие говорите за надеждата. Надеждата е път, процес по който човек може да се чисти. Вярата е път, по който човек може да се чисти. И любовта е път, по който човек може да се чисти. Нищо повече. То е придобиване на чистотата. Надеждата е път за чистене и вярата е път за чистене. Надеждата е път за чистене на сърцето, вярата е път за чистене на ума, а любовта е път за

чистене на душата. В една окултна школа, колко неща трябва да знаете? В надеждата трябва да чистите сърцето, във вярата трябва да чистите ума, в любовта трябва да чистите душата. Тогава, ако всяка сутрин не пречисташ сърцето, ако не пречисташ ума и ако не пречисташ душата, какво ще очакваш? Значи трябва да чистиш сърцето си.

Но ще започнете от водата. Водата, въздуха, топлината, светлината. Когато човек има една неестествена топлина на тялото, човек не е здрав. Всяка болест се дължи на нечистота в организма. Тази нечистота трябва да излезе навън. Та способните ученици ще намерите, ще намерите някои ученици, които знаят да се чистят, и то е голямо изкуство. Голямо знание се изисква да знае човек как да се чисти.

Какво се образува? Кое положение е по-завидно? - Отдолу нагоре да пробиваш земята или отгоре надолу? Има едно изречение, което казва: Той снема звезди от небето. Кое е по-хубаво, звездите да ги снемеш или да ги качваш? Какво разбирате под звезди? Сега в Холивуд има звезди. Вие всички знаете да снемате звезди. Няма някой, който да не знае да снема звезди. И децата знаят да снемат звезди. Звезда е туй, което привлича вниманието. Звезди се наричат великите хора в света. Онези, които изучават пророчествата казват: Звездите щели да снемат. Онези, големите звезди на небето, никой не може да ги снеме. Де ще я туриш? Как ще снемеш слънцето? То е толкоз милиони пъти по-голямо от земята, къде ще го туриш? Няма място. Къде ще го туриш? Пък има звезди по-големи и от него. Тук има обикновени човешки звезди, които се снемат. Тия звезди щели да паднат. После има звезди горещи, които светят в пространството, Малки телца, които се движат. Има звезди, в дадения случай те означават великите хора в света. Те са звезди, които трябва да ги снемаме, да приближим близо до себе си, да четем техните книги. Четеш една звезда, учиш се от тази звезда. Например, Бетовен е една звезда музикална. Моцарт е една звезда музикална. Бах е една звезда музикална. Шуман е една звезда музикална. Аз ви привеждам тия примери, защото има един естествен път на човешката мисъл, има едно течение на човешките чувства. Има

едно течение във физическият живот, в духовния и в умствения живот има едно течение. Щом влезеш в едно течение ти трябва да вървиш с това течение, или то ще те изхвърли, ти оставаш надалеч. Ако не вървиш във физическото течение, ще останеш назад. И в света на духовното течение трябва да вървиш, заедно, паралелно трябва да вървиш. Сега вие взимате естественото течение.

Сега ще ви дам една задача. Всеки да купи по сто грама хубав ориз, да го изчисти и да преброи зърната. Сто грама всеки един от вас ще вземе, ще го очисти най-първо от камъчетата, ще преброи зърната, ще го измие и ще отбележи колко пъти го мил. Като го изчистите от камъчетата, ще ги преброите и тях. Тогава ще го сварите и ще го изядете. Няма бързо да го изядете, но ще го ядете с всичкото разположение като една задача. Ще го изчистите и от счупените зрънца. Ще намерите най-хубавия ориз. Най-хубавият ориз за пилаф как се нарича?- Ризон. Аз ви давам тази задача понеже е лесна. Да ви кажа да го посеете е трудна работа. Много мъчно се култивира ориза. Дето се култивира ориза, много малария има, болести има, понеже е влажно. Оризът обича много водата. След като изядете ориза питайте го: „Какво те накара да растеш в тази вода, а не на сухо“. Попитайте ориза да видите какъв отговор ще ви даде, защо избрал водата? По-рано няма да го питате, но след като се приятелите, тъй приятелски ще го запитате. Той не е разположен да отговаря. Трябва да го разположите, да ви каже кои са подбудителните причини. Другояче ще ви каже, че това не е ваша работа.

Втория път пак ще говорим за ориза. Изпейте една песен на ориза. Сега въпрос да не става, че ориз ще ядете. Никой никому няма да разправя. Не казвайте каква задача ви е дадена. За задачата имате право да говорите, след като сте я свършили: купили, очистили, сварили, изяли и като минат няколко дена, тогава може да говорите. Сега всички ще мълчите.

Изпейте: „Аз в живота ще благувам“, особено като се яде ориз. /Изпяхме песента/.

За през седмицата да бъде за размишление великата работа, която водата, въздухът, светлината и топлината вършат на

физическия свят. Работата, която водата извършва, която въздухът извършва, която топлината извършва, и която светлината извършва. Това да ви бъде като предмет на размишление.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
9 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 26. XI. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

НАЧИНИ НА МИСЛЕНЕ

Отче наш.

Какво се говори в миналата лекция? - /Каза се основната мисъл./

Тогава какво съставлява водата, въздухът, топлината и светлината? Значи чистотата какъв процес е? Какво нещо е чистотата тогава? Под думите, че един предмет е чист какво разбирате? Да кажем, чиста вода или чисто злато, какво разбирате? /Да няма никакъв примес/. Значи еднородни трябва да бъдат. Тогава, ако чистотата произтича от водата, ако произтича от въздуха, от топлината, от светлината, резултат ли е чистотота? Може ли да употребим чистотата на качество, ако човек е чист? Ако кажем чисто желязо, чиста мед? Ако кажем чисто злато, то не се окислява, пък чистото желязо се окислява. Златото по-мъчно става нечисто, пък желязото много лесно се окислява. На какво се дължи окислението на желязото? Вземете едно уподобление, на какво е символ желязото? Желязото скарва хората. Желязото дето влезе е силно, скарва хората. Караницата или гнева на хората може да уподобим на желязото. Кои хора обичат да се карат, силните или слабите? Като обичате да се карате нямате търпение. Доста желязо имате в кръвта си. Ще бъдете много работливи. Но дето има голяма работа, има и голяма караница. Какво разбирате вие под думата „караница“? „Кара“, значи черно. Външно, понякой път когато човек се кара, защо се кара? Хората се карат защото са в тъмнина. Караницата е блъскане, блъска се човек в тъмнотата. Щом ходиш в тъмно място, се ще се скараш с някого, ще се блъснеш. Защо се карат хората? Имате две /деца/, братче и сестриче. Скарват се. Аз веднъж гледах две деца по на две години, едното, малко по-голямо от другото и двете в две каручки седят, едното държи една

ябълка и другото държи друга ябълка. Седят си в каручките и по едно време гледам едното простря ръката и взе ябълката на другото, то пък като простря ръката, хвана го за косата, започна да го дърпа, дърпа, раздруса го и то отвори уста и почна да плаче. Тогава другото си взе ябълката. След като плака дълго време детето, по едно време си простря ръката и хвана другото дете за косата, то заплака и другото дете му взе пак ябълката. Питам: Каква беше философията на тия деца? Подбудителната причина коя е?

Например, аз имам една машинка, която ако пренеса тук, ще ви покаже, дали ще се скарате или няма да се скарате? Ако сега ще се скарате, тя ще започне да звънти, пък ако ще бъдете мирни няма да звънти. Даже няколко часа, няколко дена може да предскаже, дали ще се скарате. Разбира се, тази машинка не е направена само така, тя предсказва и други работи, но може да предскаже и когато хората ще се скарат, когато хората ще се разгневят. Понякой път в човека се насъбира излишна енергия. Вземете когато времето ще се развали, има едни хапливи мухи, кацат по ръцете, по краката и те хапят. Казвате: „Много са хапливи“. Когато мухите почнат да хапят, трябва да знаеш, че времето ще се развали. Когато се оправя времето мухите не хапят. Не се занимавайте с хапенето на мухите, но когато ще се развали времето кацне една муха, ухапе, кацне друга муха, хапе. Който не знае казва: „Хапливи са мухите“. А пък мухите казват: „Ще се развали времето, ще се развали времето, ще се развали времето“. Сега как ще си обясните, защо се интересуват мухите, че времето ще се развали? То не е тъй. Научно, как ще го обясните, защо мухите хапят? Когато времето ще се развали, има промяна в атмосферата, хапят, когато няма да се развали - не хапят. На хобота на мухите се набира електричество, което безпокои тази муха, тя кацва на човека, че насъбраното електричество на този хобот като го тури, ти подскочиш малко. Една ти приложи малко електричество, друга ти приложи малко електричество. Тия мухи зло не правят, турят повече енергия. Виж тия мухи трябва да дойдат. Енергията не е турена на място.

Да допуснем, че вие кажете: „Как така?“ Представете си, че вие знаете един език. Казва ви някой: „Колко си прост“. Какво е

станало сега? Този, който казал, че си много прост, значи от устата излязъл малко въздух, разклатил другия, той дошъл до ухото, стига до тъпанчето, минава в мозъка и ти възприемаш някакво понятие, някаква идея, че си много прост. И веднага тебе ти стане много мъчно, че ти казали, че си много прост. Питам: Защо ви става мъчно, като ви кажат, че си много прост? Аз вземам сега една дума, която малък ефект произвежда. Казва: „Много прост човек е“. Значи не е учен, невежа е, обхода няма. Някой път под думата „прост“ разбираме човек, който няма хитрина, прост е така. Ето по какво се отличава простия човек - каквото види, счита го за реално, той счита нещата за реални такива, каквито ги вижда. Един французин посетил Париж и той искал да види църквата Нотър дам. Но по погрешка наместо да отиде в църквата, той отива в един театър и на гишето иска да му позволят да влезе да посети църквата. Те му дават билет, влиза, гледа, всички насядали и той сяда. Чуди се това ли е Нотър дам. Пък то театър, там се давало едно представление, в което се извършва едно престъпление, някаква кражба става, има съдии, там съдят престъпника на сцената, той лъже, че не е извършил кражбата, не казва истината. Този французин гледа, как всички хора гледат как става кражбата и никой не обелва дума, съдията го съди. Той става от стола отива, хваща крадеца и казва: „Защо не казваш истината, аз те видях, защо не казваш пред тия хора, как не те е срам?“ В много случаи може да кажем, че този човек е прост, не разбира, че това е представление, някаква съвсем друга идея има. Той не разбира, че никакво престъпление не е извършено, има само едно забавление. Онзи, който не знае, мисли, че престъпление се извършва. Пък то нищо не е извършено, никакво престъпление не е направено. Привидно е така. И в живота, когато някой ви каже: „Колко си прост“ - то е представление, вие се докачате. „Прост“ - какво подразбирате?

В природата има един закон, който определя стойността на думите, думите имат свое качество, своя стойност. В природата има един закон, според трептенията думата прави известно вътрешно впечатление. Ако наблюдавате когато ви кажат една дума, тя има своя стойност, свое качество, по което се познава. Именно, добри думи са тия, които имат нещо ценно в тях, не

носят двойнствен смисъл. Както да ти кажат, няма да се обидиш, понеже съдържа нещо ценно. Запример, майката казва на детето си „мойто пиленце“. Право ли е, пиленце ли е детето? Има ли една кокоша глава туй пиленце, крилца има ли, крачка? Или пък казва: „Мойто гълъбче“. Има ли глава на гълъбче? Но то ни най-малко не се обижда, като му кажат „мойто пиленце“, „мойто гълъбче“. В дадения случай защо няма да се обидиш, когато ти кажат „мойто пиленце“? Защо няма никакъв повод за обида? Онези, докачливите хора, има няколко вида докачливи хора, на тях главата върви тъй, както е показано /Фиг. 1.10/. А е предната част, В е темето, тук на задната част се намира докачението. Този човек по естество е докачлив. Тук се набрала достатъчно енергия. Нали гръмотевицата най-често пада по високите места? Има и изключения, но най-често пада по високите, по шилестите места, там се събира много електричество. То е един връх. За да се моделира предната част на главата, този докачлив човек има такава глава защото не мисли. Тази енергия няма къде да иде и постоянно слиза надолу. Ако е господар постоянно се разкресква, кара се. Всяко нещо, което каже иска да стане. Криво-право, каквото каже иска да стане. Разправяше ми един капелмайстор за един военен, който имал такава глава, отишъл веднъж да иска пари за ноти. Той се обръща към полковника и той казва: „Кажете на фелдфебела да напише ноти, пари няма да се дават да се купуват ноти, фелдфебела да напише“. Но туй, което ще свири капелмайсторът, фелдфебелът няма понятие. Някой път вие мислите, че да се възпита човек е много лесна работа. Не, много мъчна е тази работа, тя не е фелдфебелска работа. Да се възпита човек, то е един от най-трудните въпроси. Мъчна работа е. Да имаш онова съзнание, да пазиш ума си като ти говорят хората. Някой път времето така се поизмени. Духне вятър, току вие изведнъж се свиете, дигнете си яката, нахохорите се, казвате: „Духа вятър ще се простудя“. Представете си Юний месец, отвън 30 градуса топлина, духнал малко вятър, вие ще турите /балтон/ да се не простудите. Много мъчно може да стане простуда в

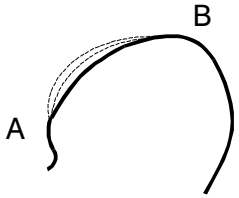

Юний на отворено, когато денят е ясен. Вие си създавате една идея, че и тогава може да се простудите. Какво е отношението на простудата статистически през месец Юний? Човек в Юний не може да се простуди, освен ако организмът му не е създаден здравословно, ако има насъбрана много нечиста кръв, веднага може да се простуди. Но отношението за простуда през Юний е много по-малко. Той има една идея външно, че може да се простуди. Какво се подразбира под думата „простуда“? Под думата „простуда“ седи, всякога когато става свиване на капилярните съдове се явява простуда. Простудата е в свиването на капилярните съдове, циркулирането на кръвта не е правилно, тогава на някои места се събира повече кръв, на други по-малко кръв, храненето на тялото не става правилно. И след туй, човек започва да чувствува едно вътрешно неразположение. За да премахнат простудата, хората вземат малко вода, вземат малко масло, малко спирт, черен пипер, размесват го, намажат цялото тяло хубаво, погледнеш този човек се изпоти, възстанови се нормалното състояние на капилярните съдове. Какво значи „свиване“? То е изгубване на нещо от обема. Значи, човешкото тяло има известен обем, нормален обем. Когато този обем се намалява иде прстудата, когато се увеличава, иде онова здравословното състояние в човека. Ние сега пренасяме това. Когато човек има тесни възгледи в живота той често се простудява. С тесни възгледи човек се простудява умствено, с широки възгледи подобрява се неговото положение. Този човек има широки възгледи. Всички хора с тесни възгледи страдат от простуда, от хрема, от треска, защото понякой път и треската се явява от простуда. Има простудна треска. Сега не говорим за маларичната треска, за обикновената треска. От какво произтича думата „треска“? От „търси“. Защото треската ще те разтърси. Ти ще трепериш. При треската джуките ти ще треперят, ставите ще ти треперят, цялото тяло ще трепери. И самата природа като ще е разумна. В туй тресене, което става, между частиците става триене. Трепериш, трепериш, постоянно се образува топлина. Половин час като те тресе, от триенето се образува топлина и няма да се мине много време, след един час ще се изпотиш хубаво. Тази треска, която те тресе, прави да тракат зъбите, след

туй ще те хвърли в огън. Та у някои хора има треска, която не тресе така. А пък, която тресе и разтърсва се отличава с това, че след като те разтърси, ти усещаш голям апетит за ядене. На втория ден, пак те тресе. Тази треска докато те тресе, понеже се извършва доста работа - понеже в туй триене работа се върши - трябва материал. Щом като престане трескавото състояние, ти се наядеш хубаво. Понеже храносмилането не става правилно, на другия ден пак ще дойде треската, пак те разтърси хубаво.

Сега туй са посторонни работи. Човек не може да разбере произхода на едно състояние, което става в него. Да кажем дойде някой и ти каже, че ти си прост човек. Тогава гледай се на огледалото, виж дали си прост. Ако челото ти има два сантиметра височина, ти си прост човек действително. Но щом е три сантиметра ти излизаш от областта на простите хора. Щом е четири сантиметра, още повече излизаш. Щом е 5, 6, 7, 8, сантиметра вече отиваш към учените хора. Тъй е. Простите хора имат два сантиметра чело. Двете е вече закачка, карат се, не му мислят много. Такъв човек се кара за лични работи, кара се на децата за ябълки. Ще хване детето за главата, ще го разтърси, казва: „Защо ми взе ябълката?“, „Защо ми каза тези думи, аз не съм от простите хора?“ Седят двама души, единият учен, другият прост. Ученият казва на простия: „Много прост човек си“. Онзи, простият е силен, казва: „Много се лъжеш.“ Хваща го за краката, дига го нагоре, казва: „Виж, аз ли съм прост или ти си прост?“ Държи го за краката, казва: „Ти учен ли си?“ Оставя го и казва: „Да не казваш, че аз съм прост.“ Щом ще свършиш една работа ти не си от простите хора. Всичките хора, които не работят, са много прости. Моето определение е това. Всичките мързеливи хора са много прости хора. Всичките немарливи хора, са много прости хора. Но туй вече е органическо, главата на този човек, както е построена. Всякога човек трябва да внася нови идеи в главата си. Никога не дръжте еднообразни идеи. Всяка идея допринася нещо. Човек, когато започне да мисли допринася нещо на своето развитие. Трябва да има органическо развитие. Някой път развитието вътре в главата може да става една десета от милиметъра, не може да се забелязва. Да кажем, ако ти в една година може да проточиш носа си с една десета от милиметъра

ти си внесъл доста култура. И една двайсета от милиметъра да си внесъл е пак хубаво. Но, ако премериш носа и за една година, и една двайсета не си проточил носа, никаква култура не си дал. Всякога трябва да остане една органическа промяна, много малка промяна може да бъде. Някой път промяната е голяма, някой път е малка, но промяна да става. Вие никога не може да намерите един математик с къси пръсти. Той може да смята, но математик с къси пръсти не може да бъде. Значи, ако ти не може да проточиш своите пръсти, ти с математика не може да се занимаваш. Всички ония, които имат дълги пръсти, математици може да бъдат. Разбира се има и изключения. Как ще обясните, на какво се дължат дългите пръсти? Защо маймуните имат доста дълги пръсти? Те са се математици. Понеже онази маймуна, като гледа плода, влага мисъл, простира ръката. Тук погледне на плода, простира ръката, там погледне, простре ръката, влага своята мисъл. Мисълта е направила пръстите й дълги. Всякога, когато човек мисли, винаги става промяна в лицето. Накъдето е насочена мисълта, към който орган е насочена мисълта, този орган всякога претърпява известна промяна. Ако например насочиш мисълта да се обличаш хубаво, да носиш хубави дрехи, хубави обуща, шапка, да имаш хубаво уредена къща, веднага ще стане промяна в лицето ти, веднага ще стане промяна в носа ти. Ако си музикант, обръщаш внимание върху музиката, в слушането, винаги ще стане промяна в ухото ти. Ако си естественик, обичаш да наблюдаваш предметите, някой геолог си, наблюдаваш насам-натам, веднага долната част на челото ти ще се развие. Ако пък си някой философ, разсъждаваш отвлечено, от причина към действие, веднага ще стане друга промяна в челото ти. Ако в живота много се приспособяваш, тогава изменението може да вземе известна посока. / Фиг. 2. 10/ Да кажем, че "А" е човешкият врат, тия линии отстрани са раменете. Вие казвате, за да бъде правилно тялото, в каква посока трябва да бъде линията, или за да бъде правилно лицето, какъв образ трябва да има? Какви са мерките за правилното лице или за правилната стойка на човека. Някои хора

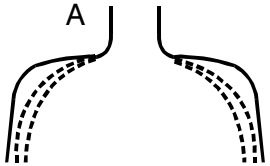

Фиг. 2.10

има, които искат да вървят изправени, коремът излиза навън. Гръбначният стълб има формата на буквата латинско "S". Това е линията на гърба. Изпъчва се напред и предната част изпъква, следствие на това коремът излиза навън и се образува буквата "а". /Фиг. 3.10/ В природата всяко наше действие се хроникира. Няма постъпка, няма мисъл, няма чувство, няма постъпка, която да не е описана, да не е хроникирана. Всичките неща, които стават в ред поколения се хроникират. В човека стават наследствено тия процеси, за които ви говоря. Хиляди поколения, като са работили в едно направление, са образували някои линии и форми в човека. Вземете например вълка. Хиляди поколения, които са работили в едно направление, са образували вълчата глава. Хиляди поколения, които са работили са образували овчата глава. Другояче е устроена главата на овците. Вземете орлите, хиляди поколения, които са работили, в тях клюнът станал завит песимистично, но същевременно задебелява. Вземете гълъбите хиляди поколения, като са работили, у гълъбът клюнът ни най-малко не е извит като в орела, в тях клюнът е прав. Откъде е дошло в орела да има един клюн малко извит? Като удря да може да къса. После и неговите крака са взели форма съобразна с неговата челюст, така са и ноктите на краката. В сегашните времена има да поправите някоя погрешка, която ред поколения са правили. Следователно, всеки един човек трябва да коригира ред процеси. Вие сега запитвате: „Защо сте създадени по този начин? Защо кокошката е създадена по кокоши образ?“ За да поправи погрешките на кокошките. - „Защо овците станаха овце?“ За да поправят погрешките на овците. Какви погрешки трябва да поправи овцата? И тя прави доста погрешки. Например, вълкът ще влезе в една заградена кошара, не му е позволено да влиза ; но и овцата ще влезне в нивата, ще пасе. И тя като вълка влиза, и тя пасе, и тя прави като вълка погрешка. Само, че по-малко са погрешките на овците. На вълка погрешката е по-голяма в количествено отношение. Вълкът ще разруши организмът на овцата, който мъчно се поправя. Овцата ще иде, отгоре ще отхапе тревата, но тревата пак ще изникне, не прави голяма пакост. Овците, като

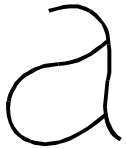

Фиг. 3.10

газят и късат тревите, те по-хубаво растат. Вълкът и той е дошъл, кога се е явил вълкът? Той се явил в едно време, когато тревопасните се размножили много, че светът се е застрашавал от много размножаване, та месоядните животни се явили да държат равновесие. Казват: „Не трябва да се размножавате много, съвсем ще развалите света.“ И започнали те повечето да го вземат за себе си. Държат една норма. Защо се явили месоядните животни? - От чрезмерното размножаване на тревопасните. Има и други причини, но и тази е една от причините. Значи, когато тревопасните правят своята погрешка и вълците, и те ще правят своята погрешка - няма да има нужда от вълци. Сега вие не може да видите вътрешната връзка. Всичките форми, които съществуват вътре в природата, това са линии, по които природата се проявява. Всяка една линия в природата показва една разумна проява. Само че, линията може да означава каквото и да е в природата. Каквато и да е линията, правите линии и кривите линии са свързани. Защото всяко нещо в природата си има своя причина. Например, вие често виждате лятно време, как лястовичките слизат, качват се нагоре, хвъркат. Вие казвате: „Щастливи са.“ Мислите, така се упражняват, насам-натам, въртят се обикалят. Но, ако изучавате всичкото туй движение, тази лястовичка ходи целия ден из въздуха, обикаля, търси мушици. Гледа къде са мушиците, ако са мушиците нагоре и тя хвърка нагоре, обръща се наляво, надясно, през целия ден тя изяла 20 мушици, ти казваш: „Много разполага, целия ден хвърка.“ Хвърка от немай-къде, търси си храната. Сега задавате въпроса: „Защо Господ направил света така?“ Ако вие създадете един свят, вие как бихте го създали? Например, понякой път вие сте недоволни от себе си. Какво искате да бъдете, може ли да кажете? Огледаш се казваш: „Не ми се харесва.“ Какъв план ще дадеш, като как трябва да се създадеш? Може ли да нарисуваш какво трябва да бъде лицето ти? Колко пъти ти в годината употребяваш думата „прост“? Колко пъти употребяваш думата „невежа“? Или колко пъти употребяваш думата „любов“, или колко пъти употребяваш думата „нехранимайко“? Защото „нехранимайко“, значи не храни майка си. Защо не храни майка си той? Според вас, коя е най-обидната дума? С лоши думи езикът на източните народи е богат. Те имат

такъв порнографически речник, какъвто западните народи нямат. Англичаните имат по-малко такива думи. Колкото човек е по-прост, речникът му е по-богат с порнографични думи, колкото е по-възпитан, тия думи се намаляват в речникът му. Например казва някой: „Какъв дявол си ти.“ Какво има в думата дявол? Тя е гръцка дума, какво означава дявол? Ако ти каже някой превода на тази дума: „Какъв дух си ти?“, какво има? Защо те засяга? Ами „дявол“, какво означава? „Дявол“ произлиза от „дева“, значи чист. Първоначално думата дявол означава дева, значи чист. Сега турили нечистотия, оцапали думата, направили го нечист. Като кажат дявол, разбират лукав. Казват: „Цял дявол.“ Значи този човек всяко нещо знае как да го направи. Дяволит човек е той. Значи, туй е една дума, която първоначално излязла от гръцки език и имала едно значение. Първоначално от там отдето излезнал, той е излязъл от чисто място. Дяволът отдето е излязъл, чист е бил, но като тръгнал по пътя, като във вода, окалял се. Думата „дявол“ показва туй състояние, като вървяла, не останала толкова чиста. Дяволът се отдалечил от първия източник. Разбираме един процес на движение. Или вземете думата „базиргянин“. Сега и тази дума е претърпяла изменение. „Базиргянин“ - то е занаятчия. Тя означава тия хора, които продават платове, и той изкарва прехраната си с труд, изкарва платове, мери, продава. Нищо лошо няма. Сега под думата „базиргянин“ - значи човек, каквото намери продава. Тогава, ако вие употребявате много думи не на място, не сте ли базиргяни? Се същият закон е.

Ако ти вземеш една мисъл от едно място на друго и всичките ти мисли са разхвърляни, нямат връзка в себе си, ти в ума си никога не трябва да допущаш. Всички ония мисли, които не спомагат за твоето развитие, дръжте настрана, за едно правилно развитие. Вие искате да се саморазвивате. Трябва един нов начин на развиване. Човешкият организъм се нуждае от всичките елементи, които съществуват в природата. Вие, например, не сте проучавали, какво принася елемента „злато“ вътре в човека. Или сребротo какво допринася? Ако има голямо количество водород, или кислород, или азот, какво допринасят те? И ред други елементи има. Строежът на човекът не е така прост. Казвам: Съвременната наука не е още определила, какво количество желязо има в

човешката кръв. Казва, че когато се намалява желязото, хората стават анемични, малокръвни, следователно, за да се подобри малокръвието, трябва да се внесе малко органическо желязо. Например, за да се внесе в човек мисъл, за да може човек да мисли повече, трябва да се внесе повече фосфор в мозъка. От липсата на фосфор в мозъка на човека, той не може да мисли. Та казвам: Има един начин, човек трябва да знае да мисли. Най-първо, за какво да мисли? Най-първо да мисли за живота, за неговата първа форма, каква е била? 10-15 /минути/ има право да мислиш за живота. Не за един болен живот, но за онзи красивия, хубавия живот. После помисли за онази светлина, при която животът се е развил, този красивият живот ; помисли за топлината, при която се е развил този красив живот ; помисли за почвата, за цветята, за тревите, за природните дървета. Мислете какъв е бил човешкия живот първоначално или в миналото какъв е бил, или за в бъдеще какъв трябва да бъде, мислете. Туй, за което човек мисли става. Мислете за един идеален свят. Мислете за един свят дето няма никакви погрешки, дето хората живеят братски. За бъдеще ще бъде, но и сега има хора, които така живеят. И на земята ги има. Между най-лошите хора на земята, има хора, които живеят много добре, идеен живот. Има идейни хора навсякъде.

В града Добрич зимно време, 15 градуса студ, минава един салепчия, продава салеп. Минава един търговец, пада кесията му с 8-10 хиляди лева. Намира я салепчията, туря я в джоба и вика: „Салеп, салеп.“ Тича този търговец след малко и пита: „Не намери ли нещо, една кесия?“ Той изважда кесията и му я дава, като продължава да вика салеп. Ако са сегашните учени, веднага ще отворят кесията, 8-10 хиляди лева, ще оставят салепа. Този човек турил кесията и не се интересува да я отвори, той се интересува от салепа. Ще кажеш: „Много прост.“ Не се знае, кой е прост - този, който продава салепа или онзи който ще остави салепчилъка. Вие продавате салеп и на вас ви дотегнало да продавате салеп. Ами, че салепчилъка това е едно условие да се запознаете с хората. Като налееш в една чаша топъл салеп и едно малко кравайче поднесеш, поусмихнеш се, кажеш:"Заповядайте!" Ти

възпитаваш хората. Казваш: „Дотегна ми този салепчилък.“ Има нещо хубаво. Или пък си някой бозаджия, носиш боза. То е начин на запознаване. Има нещо, с което човек трябва да се запознае.

Но главната мисъл: Създайте си нови начини на мислене в света. Тъй както сега се налага животът, ти мислиш, мислиш, лош е животът, простудил съм се, дрехите ми са тънки, обущата ми са съдрани. Сега ние гледаме само на тази страна. Погледнеш, къщата трябва да се поправи, пътищата трябва да се поправят. Всички тия неща са хубави, но като станеш сутрин ще гледаме да поправим къщата, но тази къща /сочи тялото/ тя трябва да се поправи. Очите трябва да се поправят, лицето трябва да се поправи, има хиляди начини за поправяне. Дойдеш някой път като остареш, къщата не може да се поправи, трябва да се направи нова.

Вие имахте една задача, колко души направихте задачата? Колко излязоха зърната? /3600-3601/. Сега какво заключение може да извадим. Когато зърната са повече, какво показва? Ако зърната са повече, какво предполагаме? Че тия зърна са расли при по-малко вода, водата е била по-малко, а където зърната са по-малко, зърната са по-едри, понеже водата е изобилна, зърната станали по-едри. Затуй, ако количествено зърната са повече, условията не са благоприятни, ако зърната са едри, външните условия са били по-добри. Ако има повече вода оризът става по-едър. Това е заключението. Или ако плодовете на една круша или на една ябълка са по-едри, крушата родила малко. Ако крушата родила много плодове, останали по-дребни. При по-малкото плодове има условие да станат по-големи да растат. Може да кажем сега, вие не може да се обидите, крушата много родила. Някои хора са по-дребни, някои по-голями.

След като направите задачата, напишете на един лист резултатите, да видим каква е разликата в зърната. Ако някъде съвпаднат, да се види. То се изискват много хубави везни, аптекарски везни, точно да премерите. Ако везните са аптекарски ще имате съвпадение или разликата ще бъде съвсем малка. Наведнъж ли го изядохте? Три хиляди зърна да изядете.

Аз ще ви дам сега един метод на самовъзпитание. Ти като станеш сутрин, хвани с дясната ръка левия палец и кажи: „Слушай

ще се учиш добре да служиш на Господа! Разбираш ли? Ще се научиш хубаво да вършиш волята Божия.“ На палеца тъй ще кажеш. Ти ще му говориш като на човек: „Слушай трябва да рабереш, тази работа няма да стане както мислиш“. После ще хванеш първия пръст на лявата ръка и ще кажеш: „Слушай ти трябва малко по-благороден да бъдеш, както досега си вървял няма благородство. Ти трябва да бъдеш благороден, да помагаш за извършването на волята Божия. Благородство трябва да имаш“. Ще хванеш средния пръст и ще кажеш: „Справедлив трябва да бъдеш, да отсъждаш работите много добре. Голяма справедливост трябва да имаш“. Ще хванеш третия пръст и ще кажеш: „Ти трябва да обичаш хубавото и красивото, музика, художество, за туй трябва да се погрижиш“. На малкия пръст ще кажеш: „Сметките си хубаво да държиш, защото базиргянин си“. Ти като дадеш туй разпореждане, като махаш ръцете, като дойдеш донякъде, искаш да направиш нещо, тия пръсти казват: „Чакай, какво ни каза господарят днес?“ Палецът казва: „На мене ми каза да изпълня волята Божия“. Първия пръст казва: „После искаше благородство, днес ми казаха, благороден трябва да бъдеш“. Средният ще каже: „Справедливо трябва да постъпвам“. Този четвъртият ще те води на концерт, музика да слушаш, на някое представление ще те подбуди да идеш. Малкият ще иска да държи сметките хубаво. Този базиргянин най-точно си държи сметката. Казва: „Господарят каза, не трябва да се харчи повече“. На него ще кажеш: „Няма да харчиш повече!“ Ако имаш изобилие, пак няма да харчиш повече. От него зависи яденето и пиенето. Ядеш повече, разполагаш повече, се от малкия пръст зависи. Говориш повече, казваш някоя дума не на място, малкият пръст е причината. Ще му кажеш: „Слушай, всичко ще теглиш, точен ще бъдеш! Ще теглиш точно, да не би да се скараме. Хубаво ще продаваш, да не би да се скараме с нашите съседи“. Малкият пръст скарва. Той е секретарят на боговете. Той като не вземе вярно всичките работи. Нали има една приказка, защо най-малкият пръст останал най-къс. Знаете ли приказката?

Това е една идея за самовъзпитание. Човек трябва да започне с лявата ръка. Погледни палеца, поглади го, даже нищо да не му казваш. Всяка сутрин като станете хванете левия палец, се ще

пренесете нещо. Сега някои хора прекръстват ръцете си. То е колективно, отпосле ще дойде. Поразгледайте пръстите си, позаинтересувайте се да ги видите, ще стане ли една промяна в ръката, микроскопически или не? Разбира се пет минути сутрин като станете ще се занимаете с пръстите, не с часове. Пет минути за една година в 365 дена, правят 1825 минути, правят около 30 часа.

Та най-първо гледайте да се избавите от еднообразието. В живота има еднообразие, което е в ума ви, което е неприятно. Не оставяйте една и съща мисъл дълго време да ви занимава. Непременно трябва да има разнообразие. Много неща трябва да ви занимават едновременно. Щом се безпокоите това не е мисъл. Мисълта се занимава, наблюдава нещата. Човешкият ум наблюдава, проучва нещата. Чувствата се безпокоят. Когато човек чувствува, ако те са приятни, те са удоволствия, ако му са неприятни, страда. Той не зависи от ума, зависи от чувствата. Умът проучва нещата. Всички неща трябва да се проучват.

Например, наблюдавате часовника. Този часовник има един токмак, който се движи нагоре-надолу. Имате махалото, което отива наляво-надясно. Пък имате и горе стрелките, които правят кръгове. Часовникът има три процеса. Единият процес движението е нагоре-надолу. Имате другия процес на махалото. Имате и третия процес, движение в кръг. Едновременно във вашия живот стават три процеса. Че процесът в кръг доказва правилността на нещата. Кръг трябва да правите тогава. Той ще покаже времето как да го използувате.

Ние започнахме в колко часа, пет минаваше. Колко беше минало пет, вие не наблюдавате. Нас ще ни представят една сметка. Вие мислите, ако седим един час, доста енергия сме употребили.

Сега щом като излезете от салона, какво ще занесете в себе си, какво може да приложите? Кажете ми сега, какво искате от живота? Кое считате най-ценното? Кой какво иска? Кое считате най-ценното в живота? Да допуснем, че най-първо искате да бъдете здрави. Здравето почива на онзи основен закон - равновесие между ума, сърцето и волята. То е здраве. Когато съществува едно пълно единство, когато съществува пълно разбиране между

ума, сърцето и между човешката воля, човек е здрав. То е основа на здравето. Функциите тогава стават правилно.

Вие искате да бъдете богат човек. На какво се дължи богатството? Вие не може да бъдете богат човек, ако не сте умен. Защото богатството се дължи на онова разбиране, да оценявате благата, които природата ви е дала. Ако вие не ги оценявате вие не можете да бъдете богат. Богатият може да има много ниви, много овци, коне, говеда може да има, пък може да има и много пари, много стока, може много неща да има богатия човек. Може да има и много знания. Богатството е разнообразно. Или пък може да бъдете много умен. На какво се дължи умността на човека? Вие трябва да цените живота. Или искате да бъдете справедлив. Вие трябва да имате една мярка. Какво нещо е справедливостта? Тъй както сега ви гледам, да приложите справедливостта ви трябват хиляди години. Може да учите, не може да намерите една мярка. Справедливи може да бъдете само тогава, когато цените онова, което Бог ви е дал. Справедливи може да бъдете само тогава, само когато на всеки един човек му отдавате, което Бог му дал, съдействувате да му се даде това, което му е определено от Бога, от природата да му го дадете. То е справедливост. Туй, което ви се пада да го вземете. И туй, което се пада на другите, да помогнете да им се даде. Да помогнете да се даде благото, което Бог е определил на всеки едного, то е справедливост. На всеки човек да се даде онова благо, което е определено от Бога. Никога да не вземаш чуждото благо. Никой да не взема твоето благо - то е справедливост. Вие трябва да дойдете до ония разсъждения. Кое е контраст на живота, кое е противоположно на живота? -Смъртта. Животът и смъртта са две противоположности. Кое е противоположно на истината? - Лъжата. Кое е противоположно на светлината? - Тъмнината. Кое е противоположно на топлината? - Студът. Та ще имате ред разсъждения. Да кажем, във вас е студено сърцето. Имаш малко топлина от външните условия. Ще търсиш причините, навън ли са, атмосферни, или причините са вътрешни. Когато хората направят една погрешка, търсят тъмни места. Когато хората направят едно добро дело, търсят светли места.

Сега, ако ви запитат вас, защо не сте умен човек? Пита ви някой, защо не сте умен. Или може да ви пита, защо не сте учен човек. Какво ще отговорите? Не сте учен, защото не сте учили. Но трябва да се създаде една форма. Пита някой: „Защо си жаден?“ - Защото не съм пил вода. Идеята е ясна. - „Защо си жаден?“ - Защото не съм пил вода. -„Защо си гладен?“ - Защото не съм ял. Вие ще кажете: „Условията са причината“. Ти си гладен защото не си ял хляб. Ти си жаден защото не си пил вода. Щом пиеш вода няма да бъдеш жаден ; щом ядеш хляб, няма да бъдеш гладен. Вие не започвате с основни идеи. Казвате: „Условията са такива, баща ми е беден“. Условията - то са посторонни въпроси. Гладът лош ли е сам по себе си? Гладът е един много добър слуга. Казва: „Господарю благото, което Бог определил за теб, да вземеш хляба да го опиташ, хубав ли е този хляб, господарю да пиеш водата, която Господ определил, да видиш, хубава ли е или не“. Гладът е много добър слуга, жаждата е много добър слуга. Стремежът да бъдеш учен, определено е за тебе да бъдеш учен, да вземеш от знанието. Вие искате статически да бъдете учени хора. Ученето е непреривно. Вие трябва да считате, че през целия живот трябва да учите. Да не мислите, че един ден ще свършите, вие ще бъдете учен човек. Вие ще бъдете толкоз учен човек, колкото като мислиш, че си се наял. След няколко часа пак трябва да ядеш. Ученето и то да бъде като яденето. Ти почувствуваш, че знаеш и няма да се минат 4-5 часа, ще почувствуваш, че има нещо, което трябва да го знаеш. Като се наядеш, мислиш, че нямаш нужда вече от учение, но като се минат 4-5 часа, има друго, което трябва да го знаеш.

Тогава, когато бяхте кокошка какво учихте? -Ровихте земята да си извадите храната. Когато бяхте като растение, какво учихте? Тогава учихте как да си спущате корените в земята и клонищата нагоре към слънцето, към Бога. Казвам: Когато бяхте като трева, какво правихте като малка тревица? Тогава бяхте много скромни. Ами когато бяхте един великан, един дъб, вие искахте да се покажете навсякъде, щастие имаше във вас. Някой път ме питат: „Откъде иде тщестлавието?“ - От растенията. Като израстнал този дъб казва: „Знаете ли кой съм аз? Всичко туй е мое, пък и в земята имам. Ум се изисква при тия лоши условия да се живее,

ум, ум трябва тук“. Тъй разсъждава този дъб. Казвате „Много е тщестлавен“. Не е лошо човек да бъде тщестлавен. Лошо е, когато е като тревата и нищо не е направила, да мисли, че е нещо голямо. Малката тревица, едно стръкче, казва: „Знаеш ли коя съм?“ - Едно стръкче си. Такива стръкчета на големия дъб има милиони. Той може да ги направи, той като погледне на тревата казва: „Имаш още да растеш“. Хубав е един дъб. Но дъбът сравнен с човешкото развитие е една тревица. Един човек сравнен с един ангел и той е една малка тревица. Така се разсъждава. Това не е за обезсърчение. Има неща, които за бъдеще ще учите. Природата е пълна само с блага. Вие седите и казвате: „Какво да правя, да работя ли или да не работя? Поет ли да стана, музикант ли да стана“ - какво да станете не знаете. Според вас какво трябва да стане човек? Какъв занаят бихте си избрали вие? Кой е най-лесният занаят? - Най-лесният занаят е да спиш. Аз след като съм изследвал, казвам, че сънят е най-лесния занаят. Каквато и да е работа в света е благородна. Няма работа в света, която да не допринесе нещо. Вие не мислете, че една работа, има разнообразие. Формите не работят в дадения случай. Известна работа, която трябва да работиш, ще ти допринесе нещо. Нея като свършиш, ще дойде втора, трета, четвърта. Ако една работа не си готов да вършиш, другите няма да дойдат. Работите вървят по един закон. Ако детето най-първо не е пъплило по земята, не може да ходи. Ходенето на два крака се дължи на онова пъплене. Ако виждаш туй животно, което ходи по земята, ако като беше във водата не се учеше да си мърда перките и опашката, тогава се учи да ходи. Ако туй животно не се учеше да хвърка във въздуха, защото млекопитающите били във водата като риби, били във въздуха като птици и после слязоха на земята, дойдоха в нова форма. През ред форми са минали докато се научат да ходят. Като риби бяхте едно време и само си въртяхте опашката. Казва: „Той си върти опашката“. - Ами риба е. - „Той си маха крилата“. - Птица е. - „Той само се върти“. - Животно е. Най-после, човек е велосипед с две колелета. Като се качиш на велосипеда, трябва да си майстор. Като се качиш на велосипеда, равновесие се иска. За да стои човек на краката си, се изисква равновесие, за да не падне. Имайте предвид, и в умствения свят законът е

същият. Човек трябва да мине през всичките форми на мислите, за да дойде до онази форма, която може сега да я използува.

Вторият път направете и донесете статистика за ориза. Ами като изядохте ориза, каква мисъл ви дойде?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
10 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 3. XII. 1937 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ИЗМЕРЕНИЯ

Отче наш.
Аз в живота ще благувам.

Коя е основната мисъл на миналата лекция? - /Каза се /.

Сега в живота от какво зависи успехът на човека? Всичките хора искат да бъдат успешни. От какво зависи успехът на човека? Например, за да улесните нещата всякога прибягвате до материалния свят. Духовният свят е отвлечен. Успехът е отвлечено, успехът в науката, в знанието не може да се види. Знанието не може да се види. Може би от постъпките може да заключиш за знанието на човека. Но за да обясниш от какво зависи растенето на едно растение. Да кажем „Ж“ : „П“, така както „П“ : „С“. Житото се отнася към почвата, тъй както почвата се отнася към слънцето. Те са главните отношения : житото се отнася към почвата, като почвата към слънцето. Туй житно зърно, ако то не влезе в почвата, то не може да се прояви. Но, и ако тази почва няма отношение към слънцето, тя не може да даде на житното зърно туй, което житното зърно изисква. Житното зърно отива в почвата, не че то не се нуждае от нея. Понеже тя е по-близо до слънцето, а слънцето кредитира почвата, почвата кредитира житното зърно. Почвата в този случай е банкерин. А пък този банкерин е кредитиран от слънцето, капиталът иде от слънцето. Ти гледаш и казваш : „Черната земя“. Някои хора тебе са ти неприятни. Мислите ли, че почвата е приятна на житното зърно? Ни най-малко не е, но от немай-къде. Влезе житното зърно, най-първо се зарови, влезе в почвата, тя го покрива отгоре. То е договорът. Ти ще идеш при банкерина, ще вземеш парите, но ще дадеш полица, обвързваш се. Като дойде житното зърно да не избяга от нея, връзва го, че го държи. Казва: „Всичко туй, което ще ти дам, ще го пазиш, няма да излизаш навън, няма да ходиш,

ще седиш, тук ще седиш. Нагоре може да вървиш, но наляво, надясно не може да вървиш“. Не че земята казва така, но верно е, че земята държи житното зърно, тя не го пуща. Защо? Понеже дала известен капитал, не иска капиталът да бъде напразно. Като узрее житното зърно, то взема само това, което му е потребно, а пък другото пак на земята го оставя. Какво спечелило? Нали къща построило, един стрък излиза от земята, класи, една година поседи, дойде човекът пожъне го, вземе класовете, другото остави пак в земята, тя да се разправя. Вие искате да успявате, коя е вашата почва? Тялото е почвата, в която вашата душа влиза. Тялото е почвата, в която вие сте посадени, вашата душа е турена вътре. Сега вие не знаете, например казвате: „Без страдание не може ли?“ - Може. Вие няма да имате никакъв растеж. Страданията представляват почва за знанието. Ти не можеш да знаеш, докато не страдаш. Страданието е почвата. Макар, че то е неприятно, но в дадения случай в тази степен на развитие, страданията са почвата. Потребни са за да можеш да растеш. И докато си в почвата, докато придобиваш знанието, ще страдаш. Щом придобиеш знанието, страданията престават. Докато житното зърно иска да придобие нещо, то е в почвата. Щом узрее, като излезе в класа, страданията му престават. Излиза туй зърно, зрее в класа. Ако сега житното зърно му стига умът да се освободи от земята, ти разумният човек като страдаш и ти като житното зърно ще излезеш да се освободиш. Колко време взема на житното зърно да се освободи? Някой земледелец има ли? Кога сеят сега житното зърно? Да кажем посеят го около Димитровден, през октомври го посяват. Кога зрее? В края на Юний. В Южна България в края на Юний жънат. Значи около девет месеца взема на житото докато се освободи. Може да ви преведа и друг пример.

Външният свят е едно предметно учение. Вие искате в живота да успявате. Искате да се подобри вашето положение. Но не сте само вие факторите. Природата е създала всичко не заради вас. Светът не е създаден заради вас. За кого е създаден? Ако каже човек, че светът е създаден заради него, то трябва да има висок идеал. От сегашното си положение усещате. Някой път казвате: „Аз нямам разположение да уча“. Хубаво, нямаш разположение да ядеш, нямаш разположение да пееш, нямаш

разположение да дишаш, нямаш разположение да мислиш. Питам сега, ти имаш се неразположение, какво те очаква? Ще ядеш, но всичко няма да изядеш. Само яж, да вкусиш нещо, не яж да изядеш всичко. Не пий, да изпиеш всичко, но пий малко. Казва някой: „Да не пиеш“. Но то е крива философия. Ще пиеш, но малко ще пиеш. На пияницата казват: „Няма да пиеш, но вода ще пиеш“. Вие употребявате думите не както трябва. Казва някой: „Не искам да живея. Не искам да пия“. Но, какво да не пия? Вино не пий, но вода пий. Не ти се живее. Ти не живей един нечист живот, но добър живот живей. Ще кажеш: „Не искам да живея нечист живот, а чисто искам да живея“. То е една положителна мисъл. - Не ми се живее този нечист живот, но чист искам да живея. Тури чистото на мястото на нечистото. Казвате: „Не ми се живее“ Защо не ти се живее? Не живей като бивол в локвата. Защо влиза биволът в локвата? Влиза от немай къде, понеже условията, при които живее са толкова лоши, има мухи, които постоянно като го хапят, за да се освободи от тях влиза в локвата, туря кал на гърба си, предпазителна мярка. Предпочита малкото зло пред голямото. Защото калта е малкото зло, отколкото хапането на мухите, които много зле хапят. Защо са дошли тия мухи, защо хапят? Понеже, туй от което млекопитающите пострадаха, то е този аристократически мързел. По-мързеливи същества от млекопитающите няма. Млекопитающите работят само за яденето. Щом се наяде легне си, само току си маха опашката. Целия ден спи. Аз го наричам мързел на млекопитающите. Разрешиха ли млекопитающите въпроса за мързела? Ако вие ме попитате днес защо воловете орат на нивите, ще ви кажа, че те орат за да изкарат мързела от тях. Дошъл човекът и казва: „Няма тъй както едно време, ще работиш на нивата 10-12 часа“. Един кон впрегнат го. Едно време само си махаше опашката, сега тегли колата. Казвам и на вас: Вие, ако не учите и вие ще разрешите въпроса толкова, колкото и млекопитающите го разрешиха. Един ден, този, който не учи ще се намери в положението на вола. Тогава защо сте сиромаси? - Защото сте мързеливи. - Защо сте невежи? - Защото сте мързеливи. Всичко се дължи на мързела. Сега какъв е произхода на мързела, кой е баща му и майка му? Отде се роди мързела у човека? Няма да го разрешавам до края. На какво се

дължи мързела? Имате ли някаква идея за мързела? Защо някой път ви мързи да се учите, мързи ви да се обличате, мързи ви да се омиете, мързи ви да говорите. А пък някой път ви мързи да станете от леглото или мързи ви да си омиете стаята. или да я очистите. За много работи може да ви мързи, но на какво се дължи.? Мързелът, ако има дърво за него не би ли си помел стаята? Най-първо млекопитающите се намират при много благоприятни условия. Първоначално имало богата паша, нямало нужда да работят. Земята раждала навсякъде плодове, нахрани се и като няма какво да оправи, седне в съзерцание. Всичките млекопитающи едно време съзерцаваха. Легне под една круша и съзерцава за невидимото. Не ги обвинявам, че това са го правили нарочно, но като нямали какво да правят всички съзерцават. Тия мухи, отпосле са дошли. Те са слуги. Пратили ги, ухапе животното и казва: „Господарю, трябва да работиш. Трябва да учиш“. Господарят се докачи, маха с опашката и казва: „Ха, да си вървиш“. После дойде друга, казва: „Господарю, стани да учиш“. Той само казва: „Да си вървиш“. Тия мухи заставили животните да работят. Волът, биволът казват: „Какво безобразие, човещина нямат, ти ги пъдиш, те пак идват. Махнете се оттук“. Защото хората се научиха да приказват от зор ето и мухите се научиха. От зор хората се научиха да приказват. Ако се проследи как е дошла речта не мислете, че речта е дошла тъй лесно. Човек имал страдания, неприятности, трябвало да изказва своите чувства, своите недоволства. След туй му дошло наум да ги тури в поезия. Нали вие описвате вашите страдания поетически. Как ще ги опишете? Вие казвате: „Учение, синко“. На ученето какво трябва? Ако сте поет и кажете: „Учение, синко“, какво друго може да кажете, което да съответствува, което да бъде като допълнение. Поетически да бъде казано, да има ритъм. - „Учение, синко“. „Учение“ значи туй, което поставило човека на място. Що е учение? Да се поставиш на онова място, на ония условия, които ти са дадени да ги използуваш. /Фиг. 1.11/ Например, някой път вие сте много нетърпеливи. Има нещо, което препятствува. Нетърпеливостта

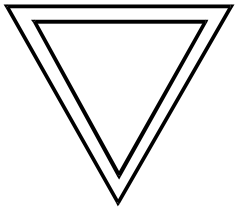

Фиг. 1.11

на човека е в тези скули. Всичката ваша нетърпеливост и своенравие в скулите. Някой път се заинатиш в нещо, причината е в скулите. Спирачка са тези скули. Имате своенравие. Не искате да учите. Туй неразположение се дължи на скулите на лицето. Казвате: „Живота няма смисъл“. Пак причината е на туй място. Понеже долната част на челото е свързана с нисшите чувства на животните. Долната част на челото е свързана с животинското царство. Те се занимават с елементарни работи. Там не се изисква голяма философия. Казва: „Аз искам само да го видя“. Един предмет искаш да го видиш колко е голям. Една ябълка искаш да я видиш колко е голяма. Защо се интересуваш колко е голяма ябълката? Ти искаш да видиш големината й, за да знаеш ще ти стигне ли за ядене. Хлябът те интересува за ядене, дали ще ти стигне. Някоя дреха те интересува дали пък ще ти послужи. Тия неща са тук долу, на челото. То е обикновеният живот, искате да имате хубави обуща, за шапка се интересувате, интересувате се за някоя къща. Всичко туй е долу на челото. Някоя птичка забелязва залязването на слънцето и започва да си търси място за пренощуване. Търси под керемидите една дупка, втора, влезе, излезе, търси удобно място. Най-после намери една дупка, намести се в хотела, прекара вечерта. На другия ден излезе. Тя мисли, търси си къща. Да кажем и вие като птичката отивате в един хотел, търсите си място не ви се харесва, отивате във втори, казвате, не е удобно, търсите други колко ще плащате. Тогава търсите някой хотел съобразно вашето положение. Някой път ви е приятно да останете в един хотел, но понеже много искат отивате в друг по-евтин. Но въпросът ни най-малко не е разрешен. То е както птичката, която влезе вчера в хотела и на сутринта излезе от там. Но на човека дошло му на ум на другия ден да покрие къщата, не с тия обикновени керемиди, но тури цигли. Представете си, че за един цял ден къщата я покриват. Дойде вечерта птичката, търси дупката, хотелът го няма. При обикновените керемиди оставаха дупки, при новите няма. Защо онези, които правиха турските керемиди оставяха дупки? Какви бяха съображенията, а в циглите по възможност не оставят място.

Тия скули отпред показват, че туй състояние, при тия линии туй е животинското царство. То е слизане. То е движение вече,

идат вече отгоре, от невидимия свят. Казвам: Човек трябва да развива своето чело на широчина. /Фиг. 2. 11/ Ако челото върви

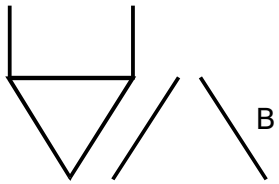

Фиг. 2.11

като у китайците, ако разумния живот върви по този начин, „В“, вие не сте разрешили въпроса. Ако триъгълника на лицето долу се стеснява, вие отивате към разрешение. /Фиг. 3. 11/ Но колкото лицето долу се заобля, то ни най-малко не е разрешение на въпроса. Туй разрешение трябва да го обърнете горе. Отгоре има място за разширение, но долу непременно трябва да се стеснява. Тогава щом долу челюстите на човека се стесняват, лицето става крушовидно, той започва да мисли. Казвам: Най-първо всичко зависи от вас. Вие днес не искате да мислите, утре не искате да мислите, най-после вие губите условията. Ти ще градиш. Хиляди години се изисква,

Фиг. 3.11

ред поколения да мислят, докато се създаде това. Сега за 60-70 години живеете, трябва да направите една промяна във вас. Сега вас ви смущава, толкоз далеч кой ще мисли. Вие трябва да мислите. Щом правилно мислите, тя ще оформи вашето лице. Има една философия в изучаването на окултната наука. Вие трябва да изучавате правите линии. Каква е цената на правата едноизмерна линия, права двуизмерна и права триизмерна? Права едноизмерна вие само в една посока ще знаете, права двуизмерна - в две посоки. Правите линии са само граници. Правата двуизмерна линия, тя е граница на плоскостта. Следователно всякога тази линия ще ти покаже каква е плоскостта, в която ти живееш. Колкото плоскостта е по-голяма, ако вие вземете по-голяма площ, в нея ще имате повече светлина, по-голямо отражение ще имате, повече може да посеете, значи дължината на тази линия, възможностите, които се крият. Правата линия може да бъде като възможност. Та някои линии има едноизмерни в човешкото лице, някои са двуизмерни, някои са триизмерни, а някои линии са четириизмерни. Тогава как ще определим четириизмерните

линии? Тогава как ще определим едноизмерните линии? Може да станат двуизмерни. Широчина имате тогава. Знаете ли какво нещо е широчина? Триизмерните линии имат не само широчина, но и дебелина. Но, ако кажем, че има и четириизмерни линии? Представете си вече дебелината нагоре. Ако представите един куб за четворното измерение и поставите всички тия линии да растат едновременно. Четириизмерното положение е растение във всичките направления. Правата линия в едноизмерния свят е толкова малка, че ти с микроскоп трябва да я гледаш. Ти една права линия за да я видиш в природата ти трябва да я увеличиш най-малко 25 милиона пъти. Ами, че вие пишете правата линия. В природата такава права линия няма. За да я видите трябва да я увеличите 25 милиона пъти. Туй пространство е увеличено. Имате една плоскост и тя е 25 милиона пъти увеличена. Имате един куб и той е 25 милиона пъти увеличен. Само за изяснение ви казвам това. Четвъртото измерение то е невидимо, то е процес във всички посоки. Растението е четириизмерно, да стане видимо. Без четвъртото измерение ние щяхме да бъдем невидими. Значи четвъртото измерение е растеж във всички направления. Туй го представят другояче. Представят го като движение навътре. Но едновременно и навътре и навън върви. Метафизиците, които твърдят, че навъре върви, то е перспективно гледано така. Но едновременно има един стремеж, и навътре, и навън. Казвам: Когато вече на вас една идея става ясна на вашето съзнание тя е четириизмерна. Дотогава докато тя е едноизмерна, двуизмерна, триизмерна, докато се движи в тия полета вие не я разбирате, понеже малка промяна се изисква. Щом стане идеята четириизмерна, вие започвате да я схващате. Щом започвате да схващате идеите вие сте в четвъртото измерение, нещата растат. Тази идея израстне, казваш: „Стана ми ясно“. Четвъртото измерение прави идеите, чувствата, постъпките ясни да растат. Какво нещо е четвъртото измерение - буквално, догматически няма да го вземете - четвъртото измерение е, което прави идеалния, реалния и материалния свят ясни. Що е четвъртото измерение? - Туй което прави нещата ясни, понятни на човешкия ум, на човешкото сърце, то е четвъртото измерение. Оправя ли ви това определение? Четвъртото измерение е мярката, която прави

нещата ясни. Нали едно нещо за да го знаеш трябва да го премериш. Като го премериш, става ти ясно. Всички неща, нашите идеи стават ясни в четвъртото измерение, понеже придобиват форма в умът ни. Следователно туй са четириизмерните линии, които правят нещата понятни на човека. Туй е четвъртото измерение. Казвам: Има едноизмерни, двуизмерни, триизмерни, четириизмерни. Вие, ако се спрете само на едноизмерните вие имате само едно понятие за дължина. Ако се спрете на двуизмерните, имате понятие и за широчина, ако се спрете на триизмерните имате понятие и за дебелина ; пък ако се спрете на четириизмерните - вие ще имате понятие за цялата форма. Когато казва Писанието, че Бог направи човека по свой образ и подобие, то е четириизмерно състояние. На физическото поле го няма, физически не можеш да го очертаеш. В ума ти е ясно, но не можеш да го очертаеш. Да кажем имате този квадрат. То е основата. Ако тия линии вие ги подвижите перпендикулярно на себе си, ще образувате куба. Сега да дойдем до практическото, до онова, което може да се разбере научно. Ако научно ви докажа, какво нещо е четвъртото измерение, то няма приложение. Какво ви интересува вас, че съм доказал, колко милиона пъти някоя звезда е по-голяма от земята. Мене ме учудва, как човек е намерил, как изчислявали, колко пъти слънцето е по-голямо от земята. За мене е много по-сложен въпрос колко пъти слънцето е по-голямо от земята, отколкото с каква бързина пътува светлината. Как са намерили туй приблизително. то е сложен въпрос. Аз имам един начин за изчисляване. Четириизмерен начин. Като погледна човека, изведнъж като го погледна, съзнателно, ако го гледам, ако той не стане като една точка, че е жив човек. В момента, в който го видя мога да определя на какво разстояние е далече от мене. Може да е на десет метра. Стига да го видя, ако го видя може да определя. Или с бинокъл може да го видя, ако стане ясно в ума може да изчисля. Има един начин, по който светлината върви. Пътища има. Сега това са отвлечени работи. Казва: „Как тъй не е ясно? Как тъй като гледаш човека, да знаеш на какво разстояние е далече?“ После може да се изчисли не само това, но може да зная, този човек след колко време ще дойде при мене. Като видя този човек, веднага направя изчисления, след един

ден, или след два, или след седмица или години, точни изчисления направя. И след една година, както съм изчислил, дойде. Понякой път правя изчисленията с няколко часа закъснение, някой път изчислявам с няколко часа по-рано. Тогава аз казвам: Тия пророчества трябва да се подчинят на фактите, не фактите да се подчиняват на пророчествата. Пророчествата се подчиняват на фактите. Моите пророчества трябва да се подчиняват на фактите, правя корекция. Не казвам, че не е вярно, но нещо е пропуснато. Такива опущения стават. Ако някой път работите не стават както вие мислите, трябва да се корегирате. Фактите трябва да корегират. И вашият живот трябва да бъде съобразен с фактите, които стават. Вие мислите нещата да станат. Не, не това което мислите. Корегирайте се с онова, което става. Казвате за много работи - тъй ще направя, и по музиката казвате - тъй ще направя. Но случва се, че не стават много работи както вие мислите. Какво трябва да правите?

Или да кажем, някои от вас имат слаба памет. Знаете ли на какво се дължи слабата памет? Слабата памет се дължи на едно съчетание - между ума и сърцето няма съгласие. На това се дължи слабата памет. Туй може да го проверите. Вземете един човек, който е много паметлив, започнете днес да го дразните, утре да го дразните, той казва: Започна паметта ми да отслабва. Чувствата влизат в стълкновение с неговата мисъл, отслабва паметта. За да се подобри паметта, ти непременно не трябва да се дразниш. Турците казват: „Светът да изгори, рогозката му не изгаря“. Да допуснем сега, че свие някоя буря. Тревожиш се, буря има отвън. Какво има? Като погледнеш на място е. Изгоряло нещо, на място е, ново ще съградиш. Умрял някой. Ще се роди друг. Ако умрял някой, ти плачеш, този умрелият ще оживее ли? Няма да оживее. Най-първо ти имаш лъжлива философия. Този човек, който умрял, напуща училището. Излиза от един университет, отива в друг. Какво има да се безпокоиш, че напуснал една къща, отишъл да живее в друга къща.? Ако втората къща е по-хубава? Да допуснем, че влезъл в една, която не е така хубава. Къща в София може да намери, като ходи от къща в къща. Вие казвате: „Защо трябва да бъдем кираджии?“ За да се учите. Защото или тия господари трябва да дойдат при вас, или вие да

дойдете при тях. Сега природата иска да се опознаете. Вие сте кираджии, ще се срещнете с един господар на къщата, с втори, с трети, ще видите кой от тях е добър и кой не. Ще си съставите една идея. Един ден като станете вие господар на къща да знаете как да се отнасяте с кираджии. Ще се учите.

Ние се отклонихме от предмета. Долната част на лицето долу широка не трябва да става. На някои брадите ви са широки долу, на някои скулите са широки. Това не е лошо. Имате повече енергия на чувствата, упоритост има. Чувствата имат упоритост. Упоритите чувства корави са. На тия упоритите чувства вода трябва да се тури. Като се тури малко вода стават по-меки. Сутрин като станеш, ако си упорит, тури малко вода на скулите си. Може да направите опит, да видите как ще повлияят, дали теорията ви е права. Щом си неразположен, имайте една малка гъбичка намокрена с вода и намажи скулите си с вода, намокри ги. Нали някои се пудрят, всички можете да се пудрите по този начин с гъбичка. Опитай туй нещо. Вие се смеете, но не мислете, че няма наука. Наука е. Като си малко неразположен, намокри скулите си с гъбичка. Неразположен, искаш да се караш с някого, извади гъбичката. Два, три пъти като направиш, ще видиш дали има резултат. Вие сте две другарки, в къщи не може да живеете, извадете гъбичката, намокрете я и намажете скулите. А пък някой път, вие сте неразположен да учите. Тогава ще вземете крушка, ще изберете светлината да бъде удобна. Лоши крушки има, не разполагат човека да учи. Вземете една крушка, има хубави крушки, турете стола удобно. Зависи от това как взимате книгата и в какво положение я държите. Аз като видя книгата как я държите, вече зная, ще бъдете ли учен човек или не. Тези, които ще станат невежи, по един начин държат книгата ; които ще станат учени по друг начин държат книгата. Хванал той книгата и я държи като поп отдалече чете, като че ли казва: „Защо си ми дал тази книга?“ Държи далеч книгата, обръща я. Някой вземе книга, постави я както трябва, така я държи, личи, че му е приятно. Всеки предмет като вземеш, не го взимай далеч да го държиш, не го дръж с пренебрежение, но дай му всичкото време и внимание. Във всичките си движения трябва да бъдете внимателни. Ти вземеш един стол. Не сте учени хора. Тъй както ви гледам, както седите,

учени хора тъй не седят. Ако имаше закон кой как да седи, много глоби щяха да се турят. Нали има закон за пазене на чистотата по улиците. Мине някой хвърли една книжка. Един българин, разправя той, бил в Германия. Като върви по улиците, без да знае, изважда билета и го хвърля на улицата. Германският стражар вижда и му казва: „Виждам, че сте чужденец, но тук не е позволено да се хвърлят книжки, защото тук минават сто хиляди души, и ако всеки хвърли по една книжка, то не може“. Ние сега мислим, може да хвърлим билета си. Но, ако сте хиляда души и хвърлите билетите, какво ще стане? То и тук вървиш по улиците и се изсекнеш, ако си в Америка ще те глобят. Сега и тук глобяват. Ако плюеш някъде ще те глобят пет лева.

Та казвам: Природата е взискателна за всичките наши постъпки. Тя всичко хроникира. Тя мълчи, но ако тя замълчава, не мислете, че работата ще мине тъй. Тя ги събира, събира и изведнъж ще платиш, не мислете, че лесно ще минете. Каквато погрешка направиш ще платиш, една, две, десет погрешки изведнъж ще платиш. И хубавото е, че тя пише, държи сметка. Някъде си направил едно добро и за него държи сметка, ще ти дойде от някъде хубавото. И за едното те възнаграждава, и за другото те възнаграждава.

Сега какво разбрахте вие? Ако имаш една погрешка, търси я в скулите, в брадата или в челото е причината. Това са резултати. Ако видиш резултата къде е, тогава измени начина на своята мисъл. Да кажем, вие имате една идея да ви уреди някой работите. Право е. така може да се уредят. То да кажем, ако вие отивате като работник да работите на един свят, където има нужда от работници, ще намерите работа, но представете си, че има повече работници отколкото трябва, някои работници ще останат без работа. Какво трябва да правят работниците, които са останали? Да кажем, ти си взел мотиката да копаеш, не те хващат като работник, какво трябва да правиш? Вземи две стомни и продавай боза. Вас ви се вижда смешно това. Значи, като нямате една определена работа, създайте си работа. Аз гледам, че у вас е чужда воля, оставете я. Въздействайте си на вашата воля. Вие правите нещо по импулс. Ако имате разположение правите го. Но туй разположение не е ваше. Сила на човешката воля се изисква.

Някой дошъл, аз ще му напълня главата, ще кажа: Това и това, така не мисли. Това не показва силата на твоята воля, това показва безсилието. Ако ти отмениш туй, което си решил, ти си по-силен. Затуй казвам: Ако направиш една погрешка, че я поправиш, ти си много по-силен, отколкото, ако тази погрешка не беше направена, ти щеше да бъдеш по-слаб. Но, ако правиш погрешка, че я поправиш, ще бъдеш по-силен, но ако не поправиш погрешката, два пъти повече губиш сила. Ако не поправиш една погрешка, двойно губиш от силата ; ако поправиш една погрешка, двойно печелиш. Изправи погрешката, двойно да печелиш, нищо повече. Природата винаги плаща за поправянето на погрешката двойно. За поправената погрешка двойно възнаграждава, за непоправената погрешка двойно глобява. Двойна глоба и двойна печалба.

Вие ще кажете, че съвременния свят е лош. Защо е лош? Защото хората всички искат да бъдат щастливи. Ако попитат розите: „Защо е туй нещастие на нас да ни варят в казаните, защо е туй мъчение?“ Как ще обясните? Казват: „Като цъфнем, отрежат ни, в казана ни хвърлят вътре“. Какво ще кажете на розите, защо ги секат? Защо ги варят? - Младите моми и момци да се мажат. То не е за старите, само младите се пръскат. Не е и за умрялите. То е външната страна на розите. Те нищо не са загубили розите. Де е загубата? Въпросът е, че много от нашите страдания мязат на страданията на розите. По същия начин и ние плащаме един данък. Аз съм привеждал този пример и друг път. Ако вие правите циментена каша не е опасна, но ако правите кашата и в тази каша си турите краката, ще видите какво ще стане, вие може да пострадате, ако не разбирате. Често и ние правим циментена каша в психично отношение. Ние страдаме от нашите циментени каши. Ти правиш такава каша, туриш крака си да видиш какво ще стане. Турите крака, той се втвърди в кашата. Хората страдат от две неща. Пазете се от две неща, които спъват човешката личност: Студенина на сърцето и леност на ума. Студено сърце и ленив ум. Това са всичките страдания на човека. При студеното сърце нищо не расте ; при ленивия ум нищо не се свършва. А пък щастието зависи от това, че сърцето трябва да роди, то е почвата. Ума трябва да извърши някаква работа. Пазете

се от две неща - от ленив ум и от студено сърце.

Разбрахте ли го туй? Да кажем, вие не искате да учите, че вие имате студено сърце. Вие имате студено сърце и ленив ум. Ще дойдете до положението на млекопитающите, ще дойде мухата със своя остен. Каквото и да ти приказват хората и кола ще вземеш, ще те впрегнат и кола ще возиш, всичко туй ще дойде. Как се стопля човешкото сърце? Любовта е, която поддържа топлината на сърцето. Вие казвате: „Какъв смисъл има любовта да дойде?“ Не мислете лошо. В какъвто и смисъл да дойде любовта тя действа нормално, тя е за вашето благо. Ако вие някой път страдате от топлината то е, че вие подпушвате сърцето си. Не бъдете еднообразни. Не гледайте само в една посока. Във всички посоки, навсякъде трябва да се движите, не само в една посока. Дойде някой върти си врата, очите стоят на едно място. Очите трябва да се движат. На 45 градуса той гледа нагоре, надолу, очите постоянно трябва да се движат. Че в туй движение е здравословното състояние. Ако не се движат, по-малко кръв иде, отслабват очите. Щом очите отслабнат, човек не може да мисли. Защото светлината, която влиза чрез очите в мозъка, тя образува условие за да мислиш. Ако човек не може да вижда, не може да мисли, ако правилно приема светлината, стимулира се мозъкът, не може да бъде ленив. По същия начин и топлината трябва да влезе в сърцето. Любовта, в дадения случай за човешкото сърце, е едно условие. Туй, което виждате в природата, бурите, които регулират дърветата, ако тия регулирания не бяха, не можеха да растат. При туй постоянно разклащане се образува туй хубавото кръвообращение, движение на соковете. Същото нещо са и страданията за вашето растене. Вие не може да растете без страдания. Страданията са за сърцето, а за ума са мъчнотиите. Страданията обработват човешкото сърце, това е закон в природата. Няма същество, което живее и да не е подложено на страдания. Колкото човек се подига по-високо, толкова страданията стават по-големи. Само че учените хора използват страданията, обикновените хора не може да ги използват. Колкото стават по-учени, по-добре, страданията са повече. Каквото и да ти говорят, ако ти разбираш природата, тогава ще започнеш да виждаш в страданията хубавата и разумна страна. Ако идете в

Америка има едни, които играят с топки, едни топки, които удрят с едни тояги. Много, които не знаят да играят, като хвърлят топката, осакатяват си лицето, ръцете. Първия, втория, третия пръст, осакатяват ги. Има други, които наблюдават, като дойде, хване топката. Страданието е една топка, ще играете. Ако знаеш как да я хванеш, добре ; ако не знаеш как да я хванеш, може да те осакати. Ти ще видиш американци, англичани осакатени.

Сега в заключение казвам: Избягвайте лености. Всякога лености е един недостатък на ума. Неразположението е недостатък на сърцето, недъг на сърцето. Избягвайте неразположението, избягвайте лености. Трябва да се намерят клиенти на неразположението, да се образува едно дружество на неразположените да се намери пазар на неразположените. Да кажем толкоз стока имаме за продан, другите може да платят, тъй щото да се пласира неразположението. От кое неразположение сте най-недоволни, кажете ми едно неразположение, от което сте най-недоволни за да му разкрием характера. /Към един брат/. - Тебе, кое неразположение най-много те спъва? Като свириш на цигулка, кое те спъва? /Ръката, малкия пръст/. Не обичаш цигулката си, причината е там. Всяка работа, която човек не може да свърши, човек не обича работата. Понеже не обичаш цигулката си, този малкият пръст не те обича. Той не се подчинява, понеже не обичаш цигулката си. Пръстите знаеш какво са? Ако, например, човек е много честолюбив, иска само да заповядва, някой път и пръстите, и те не се подчиняват, започват да противодействуват. Не може да го туриш, туриш го, но не е доволен. Някой път е добър, но някой път не се подчинява. Своеобразен е. Как държите палеца и другите пръсти, когато показвате показалеца? Какво означава единия пръст нагоре? Само един ум има в света, една личност, само един човек като мене има, само аз съм. А пък всичкото друго е подчинение, аз съм /показва показалеца/. Другите пръсти са подчинени, това е най-голямия брат. Бащата,палецът,казва: „Сега вие мълчете, брат ви да се покаже“. Палецът казва: „Аз съм първият“. Този, средният пръст, казва: „Не е справедлив, чакай да му кажа, че не е справедлив“. Палецът е бащата, тези са синовете. Щом вие не сте разположени, не считайте, че неразположението е ваше.

Нито разположението е ваше, нито трудолюбието. нито лености са ваши - те са чужди капитали. Онзи вол с остена подир него е трудолюбив, но остен има. Хубавите условия не са ваши. В дадения случай считам, ако вие може да премахнете вашата леност, то е ваше. То сте вие тогава. Вие сте там. Щом лености седи, вас ви няма никъде. Ако не си трудолюбив и го извикаш, там си. Като премахнеш лености и извикаш трудолюбието, там е силата на човека. Защо ти е дадена лености? - Да я премахнеш, да видиш колко си силен. Да извикаш трудолюбието. Когато го извикаш, ти си силен, ти си човек, който мислиш.

Каква задача сега да ви задам? За една цяла седмица да се разговаряте с лености. Щом дойде лености да й държите лекция. На лености една лекция да държите. На студенината да правите метеорологически изследвания, да видите колко градуса е. Да видите каква е топлината и какъв студ имате. Голямата горещина и големият студ еднакво действуват. И при двата случая става изгаряне. Ако има студ от -40, -50, -60, -100 градуса, ако пипнеш ще изгориш както когато е горещо. Голямата топлина и големия студ еднакво действуват. Онова, което не изгаря при студа и топлината, то е нормално. Това, което не гори, не изгаря то е нормално. Приятно е, че нещата не изгарят. Тогава ония състояния, в които вие не изгаряте, те са приятни. Всяко неразположение е изгаряне. Вие казвате: „Много ме накърни“. Това е изгаряне на чувствата. Същият закон: Там дето чувствата не се накърняват, там дето мислите не се подпушват, там е естественото положение. Там дето чувствата се накърняват то е неестествено положение, всички останали неща са посторонни. После, някой път се поддавате на внушение. Ти седиш и казваш: „От мене човек няма да стане“. Тази мисъл ваша ли е? - Не, тя е чужда мисъл. Мене ми разправяше един български студент, който учил в Америка. Един ден се отчаял и мислил да се самоубие. Седи си в стаята и чува по едно време, че някой пее една песен, в която се казва: „Където и да си, за тебе мисля“. На английски пее и казва: „Където и да си, за тебе мисля“. И този студент казва: „Аз като чух тази песен, смени се моето състояние, веднага дойде тази мисъл: Където и да си за тебе мисля“. Казва: „Където и да съм, Господ за мене мисли“. Ето правото схващане. И други думи

имала песента, не завършвала с това: „Където и да си, за тебе мисля“. После чакал да чуе другото, но там свършил. Та този пасаж от песента остава в ума му. Казвам: Онзи пасаж, който остава във вашия ум е най-добър. Не търсете другото, спрете се върху пасажа. Всичко е за добро. Страдаш, дойде ти мисълта: „Всичко е за добро“. То е най-важното. Трудиш се много, казваш: „За добро е“. То е най-важното. Че много си работил, не е в многото работа. Малката работа е приятна работа. Малките работи са приятни. Ако ви дам една малка хапка, приятна е, че може да я опитате. Ако ви дам цял един самун, може ли да го опитате такъв голям? Малкото винаги може да опиташ, голямото не винаги може да опиташ. Казвам: Затуй в природата има един закон - Бог ни дава малките неща, които опитваме, защото всичките големи неща са градени върху малките. Каквото е малкото, такова е и голямото.

Тогава напишете една поема, един куплет за мързела да го възпеете. Напишете нещо за мързела. Какво друго има още да напишем за мързела, как се казва мързела на френски, на италиански. На английски казват „лезе“, значи лази. Там дето англичанинът е мързелив, българинът се движи. МЪР-ЗЕЛ, „мър“-значи мърмори, „зел“-значи взел. Тогава мързеливият се лекува: Не мърморете и не вземайте. В ума си дръжте една идея. Дръжте в ума си по-учените хора, по-напредналите, понеже те са стимул. Трябва да държиш пред себе си една свещ, за да можеш да четеш. Напредналите хора, учените хора вземам в правата смисъл. Те са свещи, те са подбудителна причина. Ако в ума си не държиш учените хора постоянно, но като извор. Като видиш някой учен човек, който е интелигентен, един-двама най-малко, дръж, за да ти бъдат стимул. Като си ленив дръж в ума си някой учен човек. Ученикът по музика винаги трябва да държи някой музикант, който свири хубаво. Туй ще те въодушеви. Ако държиш в ума си хора, които свирят по-лошо от тебе, те не може да те стимулират. Има хора, които предават един стимул. Дръжте ги в ума си. Учените хора са един стимул. Те не са били отначало така учени, но са били прилежни. Искате да бъдете добри, дръжте в ума си добрите хора. Искате да бъдете умни, дръжте в ума си умните хора. Искате да бъдете силни, дръжте в ума си силните хора.

Искате да бъдете богати, дръжте в ума си богатите хора. Във всяко едно отношение, каквото държиш, такъв и ставаш. Законът е такъв. Хората, за които мислиш, ти се свързваш с тяхната мисъл. Търсете добрите, умните хора по целия свят, свържете се, дето ги намерите. Място и пространство няма.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
11 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 10. XII.1937 г.
София - Изгрев.

ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧУВСТВАТА

Отче наш.
Духът Божий.

Пишете върху „Отношение на прави и криви линии“.

Ще говоря върху възпитание на чувствата, сетивата.

Един важен въпрос е да възпита човек чувствата си. Например, да възпиташ пипането. Хубавите и лошите неща, които произтичат от пипането. Например, дали един предмет е тежък или лек, според усещането как се познава? Вземате един предмет на ръката, усещате каква е неговата тежест. Казвате: Усещам, че е тежък, или че е лек. Какво произтича от леките и тежките предмети? Че слабият, ако носи тежък предмет ще се осакати. Много хора са повредени от носене на тежки предмети. Ако силният носи един тежък предмет, неговата сила се развива, ако слабият носи тежък предмет, губи силата си. Този закон е верен и в умствения свят. В умствения свят, ако някой слаб ум се занимава с някои тежки идеи, това не е за него. Има леки мисли и тежки мисли, има леки чувства и тежки чувства, има леки постъпки има и тежки постъпки. Не е лошото в тежките или в леките постъпки. Тежката постъпка за един герой е на място, тя е едно благо заради него, но тежката постъпка за един слаб човек не е на място, тя го лишава от силата. Тогава, ако един слаб човек се натовари с тежки предмети, той ще започне да пъшка и може да се осакати. При сегашния живот има хора, които се занимават да пренасят тежки предмети от едно място на друго, за да спечелят повече пари. Слабият понякой път се мъчи да носи тежки предмети и след това си създава неприятности, губи. Туй е по отношение на пипането.

По отношение на яденето човек пак трябва да възпита чувствата си. Значи, храната ви въвежда в един свят особен,

светът да опитате. Но, ако вие не сте възпитали вашите чувства на яденето, може да преядеш, може да туриш повече отколкото трябва в стомаха, или пък някой път няма да турите толкоз, колкото трябва. Следователно яденето, този въпрос става по-деликатен. Някои животни, които нямат зъби, направо нагълтват храната си. Рибите направо гълтат храната си, птиците гълтат храната си, някои земноводни, змиите гълтат храната си. Но в мекопитающите, имаме един процес, природата създала зъби, едно техническо подготовление за да може по-добре да се храни животното. По-напред и хората са били без зъби. Като почнали да мислят, зъбите израстнали. Онези същества, които са измислили зъбите са много културни. Зъболекарството или зъбната наука тогава се появява. Тогава имаме втората фаза. Сега турят изкуствени зъби. Първоначално турят органически зъби, клетки, от които да се образуват тия зъби. Казвам: От храната се раждат много противоположни стремежи у човека. Например, вземете тия месоядните животни. Много лоши навици и стремежи се развили у тях от яденето, от тяхната храна, която те са изгризали. Казвам: При сегашните условия вие имате една груба черта, обичате да се сърдите, да се биете с някого. Боят и най-жестоките чувства са произлязли за яденето. За убийства, крамоли, раздори, все храненето е станало причина за произлизането на тия раздори в живота. Или мнозина от вас се сърдите, че не ви е дадена достатъчно храна, че не е изобилна. Или пък, че нямате тази храна, която искате, не е храната, която обичате, някой път храната не е по вкуса ви. Например, мнозина се сърдят, ако нямат днес една опечена кокошка, или месце приготвено на кюфтета или, ако не са хубаво опържени. В яденето зъбите играят важна роля. Ние не знаем още произхода, образуването на кътните зъби и на резците. Какви са били причините, които са образували резците, какви са били причините, които са образували кътните зъби? Онези от вас, които са изучавали зоология в тези приживните животни и у месоядните, у кои кътните са по-хубаво направени? Вземете някои от тревопасните, най-първо събират храната си, преживни ги наричат, и след това тази храна после я предъвкват наново. В месоядните този процес е изчезнал. Те не предъвкват храната си, тъй както я вземат, така си остава. Този процес,

преживянето, съществува и в човешкия ум. Най първо ти възприемаш в ума си известни факти, то е храна за ума, след туй предъвкваш, преживяш, събираш и в едно друго направиш известни заключения. Вече в този процес ти мязаш на преживните животни, които предъвкват храната си. Ти в умствено отношение, ако не си преживно, ти си месоядно. Онези хора, които не преживят идеите си те са месоядни в умствено отношение. Казвам: Това са аналогии. Трябва да се възпитате.

Ако човек иска да поправи живота си, той трябва да започне с възпитанието на петте си сетива, да ги възпита. Например, от обонянието в живота са се родили много лоши работи. После от слушането са се родили много лоши работи. И от гледането са се родили много лоши работи. Може да се каже, че падането на много висши същества, падението на някои същества, станало по единствената причина на техните очи. Човешката гордост се е явила от гледането на човешките очи. Виждаме тогава и /падението/ на човека се е родило от желанието му да яде, да опита нещата и от зрението. Защото яденето и зрението в човека са послужили за неговото съвременно падение. Един човек има желание да има някой предмет, в него ще се образува желанието да вземе този предмет. От това желание не може да се въздържи. Той става крадец. Или вижда парите, или дреха някоя, или някоя хубава шапка, или някой балтон, заражда се в него желание да ги задигне. Онова, което човек види, в него се заражда желание да го вземе. Казвате: „Как се зародила кражбата у човека? Произхода на кражбата какъв е?“ Кражбата ние сме я турили. Най-първо, ако едно малко дете види някоя хубава шапка, тури я на главата си.. Питам: Това дете, което взело тази шапка, полезна ли е тази шапка заради него? Тогава, ако вземем в живота си една идея, която не ни е потребна, на място ли е? Или, ако имаме едно чуждо чувство? Има чужди чувства, които понякой път влизат у нас по навик. Вземете някой човек, не е гладен, но от обонянието, замирише му на ракийца или винце, заговори стомахът, казва: „Дай ми една чашка“. Ако нямаш туй обоняние, нямаше да има туй желание. Но като му замирише, у него се роди желание да яде. Та всичкото ви нещастие произтича от вашите сетива, от вашите чувства, понеже чувствата са по-останали невъзпитани.

Когато вие възприемете някои неща със сетивата кои неща са ви потребни? Да допуснем, че във вас се заражда едно желание, просто желание да пипнете някой предмет. Но във всяко едно пипване в природата или вие ще дадете нещо, или вие ще вземете нещо. Не са нещата безопасни да ги пипа човек. Има неща много опасни за пипането. В природата тъй както е наредено, не е безопасно пипането. Например, ако една муха по непредвидливост, пипне една нишка от паяжината на паяка, тя иска да го пипне да види. Но ако се закачи крилцето, какво ще стане с нея? От крилцата на пеперудите, природата дълги години се мъчила да приготви човешките ръце. Тя опитвала един метод, втори, трети да образува човешките ръце. Тя започнала с перките на рибите, тя дала един модел, правила опит за човешките ръце. После в насекомите правила опит за ръце. Природата е правила опит за създаването на човешките ръце и у растенията. Тя започнала да проектира по кой начин от растенията да създаде човешките ръце. Как да ги създаде, по кой начин? Сега, ако разглеждате ръцете, ако изучавате процеса, по който човешките ръце са станали, много интересен процес е.

Та сега какъв беше въпросът? Вкусването е същото. Има неща, ако ги помиришеш са опасни, има неща ако ги вкусиш са опасни. Има неща, ако ги слушаш са опасни. Има неща, ако ги видиш са опасни. В природата има два процеса, които вървят: единият нормален процес на живота, нещата са естествени или ги наричат морални, или хармонични, а другите са неморални, дисхармонични. Да допуснем тази линия „А - В“ представя пътят, който трябва да изходите. /Фиг. 1. 12/ Да кажем, какво ще ви застави да изходите този път „А - В“? Една птица за да изходи този път, може да намери своята храна, тя от „А - В“ ще изходи няколко пъти да иде и да се върне назад. Може да изходи този път. Питате: „Каква е идеята?“ Тази идея да изходи пътя „А - В“ има отношение към „Я“. „Я“ - към неизвестна една храна. Тази храна има отношение. Ако отношението към този път“А - В“, да кажем един пътник върви по този път, да кажем един пътник върви към причината. Значи гладът е, който регулира

Фиг. 1.12

бързината на ходенето. Онзи човек, който ходи по този път, ако е гладен бърза. Гладът е по-слаб и бързането ще бъде по слабо. Сега при бързото ходене се изживява повече енергия. При бавното ходене отива по-малко енергия.

Да кажем един студент излиза от университета, тръгва към гостилницата и много бърза. Щом е гладен бърза. Питам: Какво добива от бързането? Ако вървите малко полека? Какъв трябва да бъде нормалният ход, по който човек трябва да върви? Някои хора вървят бързо. Ако вървиш бързо, или ако вземете голями крачки, има дълги и къси крачки. Каква ще бъде разликата? Има една особена наука за ходене - окология се казва. Един човек като ходи, да познаеш каква мисъл има, какво го движи? Още като ходи да знаеш каква е мисълта, с която се занимава той. Например, ти вървиш бавно с голями крачки, някой върви полека с малки и бързи крачки. Каква е идеята в единия и в другия начин? Вземете в говора. Ако един човек говори плавно, а друг бърза. Каква е разликата сега? Онзи, който бързо върви, бързо говори. Аналогия има, онзи който говори полека, полека и върви. Каква е разликата между бързото ходене и бързият говор? Има аналогия. Но не всякога, който ходи бързо не говори бързо. Но казвам: Ако ходите бързо какво ще добиете? Те са идеи във вас, които ви карат. В ходенето има цяла наука. Зависи как пристъпвате. Ако вие постоянно пристъпвате на пръстите си, ще имате един живот. Ако блъскате петите си няма да се минат 10-15 години, ще станете нервен човек. Вие, ако блъскате петите си ще си разстроите здравето. Тогава имаме, тревопасните блъскат петите си, а пък месоядните стъпват леко. Котката и другите животни стъпват на пръсти, много меко стъпват. Като върви едно месоядно, не може да го усетиш. Някое от тревопасните, като върви отдалече ще го усетиш. Един кон като върви, вдига шум. Тогава извадете една аналогия. Всеки от вас, който тропа, от коя порода спада? Сега кое е по-добре, като кон да тропаш ли или тихо да вървиш. Човек, ако иска да развива своята умствена сила, стъпва на пръстите и после на петите. Тия пръсти са свързани с по-висша нервна система. Ако искаш да събудиш своя ум трябва да мислиш да стъпваш на пръстите си. Някой път вие сте нервен. Много пъти вашата нервност се дължи на ходенето. Нервните хора, ако имам

една школа, най-първо ще ги науча да стъпват на пръстите си. Някой път не знаете как да ходите. Вървиш и тропаш с краката си силно, веднага ще станеш още по-нервен. Някои от вас като не стават нещата, ходят силно, тропат. Големи хора, учени хора, тропат. Нищо не се добива.

Казвам: Мъчните работи в живота може да се добият по един лек начин. Туй тропане е конско. Ти по навик на конете, на тия тревопасните, тропаш. Тропането, ритането дето някой път искате да ударите, то са конски работи. Човек е бил кон. От коня човек се отличава по своята еволюция. Човешката еволюция отива на изток, а на коня на запад. Сега да ви аргументирам защо. Забележете, задните крака са турени отпред, ръцете на човека са те. Ръцете на човека се свиват като задните крака на коня. Както се свиват предните крака на коня, така се свиват човешките крака. Значи главата на човека е дошла на опашката на коня. Ако разгледаме главата у животните, как е вървяло издигането, ще видим, че у някои тя е срастната с гръбначния стълб, постепенно се повдига, после в жабите се подигнала на 45 градуса, в слона се вдигнала на 90 градуса, а повдигането на човешкото лице е станало на 180 градуса. Лицето на човека е дошло успоредно на гръбначния стълб, когато у змията лицето е сраснато с гръбначния стълб, че няма никакъв ъгъл. После в другите животни започва туй лице и се повдига у човека, дошло да върви успоредно с гръбначния стълб. 180 градуса човек изминал отзад напред. Туй, което у животните е отпред, у човека станало назад. Слизането на животните, този процес го наричаме инволюция. Качването у човека го наричаме еволюция. Човек е станал човек по закона на еволюцията. Думите „инволюция“ и „еволюция“ са непонятни като думите „красив“ и „грозен“. Какво разбирате под думата „красив“ или „грозен човек“? Да допуснем, че туй представя човешката уста, затворена, има две челюсти, две бърни. Ако тази бърна е такава, какъв ще бъде този човек? Ако бърните са един сантиметър и половина и два сантиметра дебелина или ако имате едни половин сантиметър бърни, или три-четири милиметра горната бърна, и три четири долната бърна. Каква разлика има тогава? Дебелината на бърните показва до каква степен са развити чувствата. Дебелината на бърните има отношение към симпатичната нервна

система. На някои хора симпатичната нервна система е развита чрезмерно, а мозъчната е слабо развита. В някои мозъчната система е силно развита, а пък симпатичната нервна система е слабо развита. Мозъчната система може да уподобим на корените, а пък клонищата уподобяваме на симпатичната нервна система. В растенията главата е долу, мозъчната система е долу, а симпатичната нервна система е горе. В човека имаме точно обратен процес, мозъчната система е горе, а симпатичната нервна система е долу. Това е пътят, който е изходен. Този път, по който човек слиза е започнал връщането. Каква е първата причина отдето той излезъл? Та казвам сега, че ако във вас бърните са много тънки туй показва, че вашата симпатична нервна система е слабо развита. Следователно може да се яви недоимък. Такива хора са сприхави, нервни, обичат да се дразнят, ще бъдат сухички. А пък, ако са много дебели бърните тогава обичат да си угаждат, да си похапват и да си попийват. Всички онези, които обичат да пият бърните им са дебели. Има желания, които произтичат от симпатичната нервна система. Казвам: Един пияница може да го отучиш да пие, трябва да знаеш как. Може да се направи един опит, но се изисква дълго време. Трябва да пипнеш горната и долната бърни по известен начин, полека-лека ще се отучи. Ще събудиш в него нормалното желание да пие вода, а не да пие ракия или вино. Или пък аз бих излекувал един, който обича да пие вино - досега не съм казвал туй лекарство, ще ви го кажа, но вие да не го давате никому. Ако имате някой, който обича да пие вино, искате да го лекувате. Когато спи вземете една гъбичка и му наквасете с вода устните. Цяла година като мажете, в него ще се възстанови първичният стремеж да пие вода, не вино. Той като започнал да пие вино забравил вкуса на водата. Следователно, ако прекарате през неговите устни водата, ще се зароди желание и той да пие вода. Може със себе си някой път, ако ви се пие винце, вземете гъбичка, прекарайте гъбичката с вода по устните, да видите, влиянието какво е. Някои болни, които страдат намазват с вода устните. Водата действува хубаво. Когато някой път, вие сте болен, водата действува хубаво. Човек да има едно шишенце с вода да намазва устните си с вода. Ако си нервен, сприхав, обичаш да се гневиш, да си имаш една гъбичка. Щом се

разсърдиш, извади гъбичката, прекарай по устните. Другояче ще кажеш някоя дума. Тъй още в началото тури гъбичката, 4-5 пъти я прекарай. Хем е здравословно, хем с малко разноски ще те освободи от ненужни глоби, които може да ти наложат. Нали сега човека като каже някоя дума някъде при сегашното съдопроизводство, за обида може да лежи няколко месеца в затвора. А пък тъй за няколко секунди като прекараш гъбичката. Сега вие като слушате ще кажете: „Това ми остана да мажа устата си с гъба“. Ти се въздържаш, но какво нещо е въздържанието? По какво се отличават киселините от основите? По какво се отличава една киселина от една основа? Ще кажете, че изменят лакмусовата книга. Ами, ако нямате лакмусова книга по какво ще познаете? Числото 1 - то е киселина, числото 2 - то е основа. Числото 3- то е сол. Вие казвате: „Как се образува семейството?“ Има някои работи в живота, трябват киселини, има някои работи, трябват основи. Сега питат някои: „Дали човек трябва да се жени в света или не?“ Какво разбират те? Думата „да се жени“ - значи трябва да работи. Трябва ли да мислиш или не, трябва ли да чувствуваш или не.? Но ти за да мислиш и за да чувствуваш, за да работиш, трябва ти киселина, трябва ти основа и трябва ти сол. По какво се отличава киселината? Разединяват нещата, не ги съединяват, но ги разединяват, разлагат ги. Какво правят основите? Основите примиряват, събират, което тази киселина разединила. Като влезе киселината веднага разединява, основата събира сега. Някои хора в обществото са кисели, като влезат разединяват. Киселина има в него. Някои като влезат примиряват, той има повече основа. Всичките морални хора са децата. Само децата са моралните в света. Те не знаят да лъжат. Бебетата не знаят да лъжат, да крадат, да убиват, никакво престъпление не знаят да правят. Морални са децата. Бащата и майката не са морални. Колко кокошки са заклали за децата си. В дома най-морални са децата до една две години, като се родят. Отпосле бащата и майката ги научават да лъжат. Сега искате в съвременния строй възпитани хора, морални хора да бъдат. Де ще намериш моралност? Кажете ми? Щом имаш достатъчно сол, морален си. - „Ако солта обезсолее?“ Ако в живота съществуват само основи и само киселини, върху тях е създаден света. Устоят

на човека зависи от солта, която има в човека. Сега заключението ще ви се види странно понеже имате известни понятия. Човек как може да стане морален? Ти имаш желание, което може да го изпълниш. Ти си киселина, имаш идея, която искаш да постигнеш за да си пробиеш път. Трябва да разединяваш нещата. Ти имаш известна основа. Да се покаже, че процеса е правилен. Ако в тази киселина след като се съедини с основата произвела сол, процесът е правилен. Не, че сега е лошо, че някой човек е киселина. Туй показва, че тия хора имат повече кинетическа енергия. Те са запалки. Носят огъня на живота. А пък основите те са материала, който трябва да гори. Резултатът вече, който ще излезе от това горене, то вече нито се окислява, то е сол.

Та казвам: Човек трябва да има идея. Идеята в живота е, че човек трябва да има сол. Солта е потребна като основа за добиване на живота. Животът е солта. Единственият елемент, който е условие, за да дойде в човека новият живот. Човек трябва да има толкоз сол, колкото му е необходима. Нали сега много пъти консервират някои храни със сол. Значи солта помага да се консервират някои храни със сол, помага да не се развалят храните. Онзи, който изучава условията на дългия живот, той трябва да знае, как да се справи със солта в себе си. Ако яде много солено, той ще пие много вода. В него ще се образува горение. Ако яде сол ще се образува жажда. Какъв е този процес, защо се образува жаждата в човека? Какъв процес става? Горение има. Но практически в живота трябва да имате две идеи. Едно от двете, ако искаш в умствения свят, вие тази философия в живота не я разбирате. Може да ви разправим много работи, в които връзката никога не може да видите. Човек става смешен когато иска научно някои работи.

Така е направено окото. Така е направена човешката уста. Имате и човешкия нос. Те са разхвърляни. Трябва окото да поставите на своето място, устата да поставите на своето място и носа да поставите на своето място. В сегашната наука всичко това е разхвърляно. Очите са на едно място, устата на друго, ушите на трето. След като направят дълги изследвания, трябва да дойде някой голям философ, да събере отвън и да ги постави на местото. Та сега вие казвате, човек да бъде морален. Откъде ще

научите морала? Моралът ще го учите от децата. Вие искате да бъдете енергични. Откъде иде енергията? От баща /т/и. Искаш да бъдеш разположен. Ще научиш туй разположение от майка си, от основата. Трябва да го научиш отнякъде. Тогава, ако вие мислите за киселината ще събудите енергия да работиш. Щом мислиш за основите, трябва да се гради нещо. От основата ще добиеш стабилност. Щом искаш да бъдеш морален, устой да имаш, ще мислиш за солта. Сега турят в яденето сол, солено трябва да бъде. Какво показва? Морален трябва да бъдеш. Но за да стане яденето де е бащата? Аз да ви кажа. Сготвеното ядене е детето вече. Огънят, който е отдолу е бащата, на който се готви яденето. Водата, която е сипана в яденето е основата, в която яденето увира. Бащата е отдолу, майката е водата, която се туря в яденето. Къде е вашият баща и вашата майка? Топлината, която усещате в себе си е бащата. Майка ви къде е вътре? Водата, която е в човека съставя голяма част от човека, водата. Пропорция има. За създаването на човешкия организъм едновременно действува и топлината, която е в организма, а самият живот в човека е туй, което искате да сготвите, яденето. Или моралния устой на човека, това е солта. Защото без един морал, животът няма една прицелна точка.

Например, ако вие вземете четирите струни на цигулката, пък ги опънете. Турете едната струна, турете другата, един цигулар три-четири струни туря. Цигуларят като свири с цигулката имате безброй начини. Четирите струни показват четирите препятствия, които съществуват в света, които притискат човека. Лъкът показва силата, която трябва да провежда този лък отгоре-надолу. Показва победата. Цигуларят, ако знае да кара своя лък по цигулката хубаво, ако не знае от цигуларя нищо няма да излезе.

Та казвам сега: Ако вие знаете да прекарате вашият лък, човек е една цигулка с пет струни, пет сетива. На цигулката са турени четири струни. Човек е една арфа, която съдържа пет сетива. Китарата колко струни има? Пианото, колко струни има? Цигулката е направена според темпераментите. Имаме четири темперамента. Кои са те? Сангвиничен, холеричен, нервен и флегматичен. Това са четирите темперамента, с които цигуларя работи. Сангвиничният кой е? Басът кой е? Той е флегматически.

Флегматически в добрата смисъл, защото има и флегматичен патологически.

Аз искам да ви остане идеята. Някой път се спирате върху онова, което ви мъчи. Ако имаш известна киселина турена на ръката, мъчи те. Вземи, че измий, не оставяй киселината отгоре. Ти държиш една мисъл, която те измъчва, тури я настрани. Какво трябва да направиш с киселината? За да укротиш киселината трябва да намериш основа заради нея. Като се съедини с основата тя се укротява. Да кажем вие сте възбудени. Разгневили сте се. Вземи гъбичката понамокри устните си. Щом се разсърдите, вземете че прекарайте 3-4 пъти гъбичката по устните си, да проверите дали е верно или не. Вие не знаете. Направете един път, втори, трети, четвърти, да видите сполучлив ли е опитът. Как ще започнете сега? Вие не знаете надясно ли ще започнете, наляво ли, накъде ще подвижите ръката си - надясно или наляво? Най-първо законът е към лявата страна и после към дясната. Към сърцето наляво ще започнете ; ако причината е сърдечна, започваш отдясно и оставаш отляво. Ако причината е умствена започваш отляво и свършваш надясно. Направете това за опит. Неразположен си малко, разсърдил си се някому, казал ти някаква обидна дума, отиваш, мислиш да се караш с него. Вземи гъбичката, започни отдясно-наляво и обратно, попей си: „Аз няма да се сърдя вече, аз няма да се сърдя вече“. /Учителят изпя няколко пъти - „Аз няма да се сърдя вече“/. Гледайте да не е много мокра гъбата да не капе. /Всички изпяхме: „Аз няма да се сърдя вече“/.

Самовъзпитание на чувствата. Помнете, че всички лоши неща в света са излезли от сетивата. Ако се поставите не на място ще се роди едно голямо зло. Ако парите поставите не на място ще се роди едно голямо зло. Ако красотата поставите не на място, ще се роди голямо зло. Всичките хубави работи, ако ги поставите не на място, те произвеждат лоши резултати. Следователно, за да се изправи светът всяко нещо трябва да бъде сложено на място. Например, много хора са станали лоши, понеже солта им не е на място. Силният чивек знае къде да постави силата си. Умният човек знае да поставя на място умът си. И добрият човек знае да постави на място добродетелта си. Ако ти с твоята доброта освобождаваш един лош човек, даваш му

възможност да прояви злото, ти правиш престъпление. Казвам: Едно желание да имате, мислете си, човек трябва да поставя нещата на мястото. Освобождаваш един кон, но никога не освобождавай един вълк. Та в себе си по същия начин на възпитание, ще имате някои чувства свързани, някои ваши стремежи ще ги държите вързани. Вие искате да ги освободите. Казвате: „Да дадем ход на своите чувства“. Но всички чувства не са тревопасни. Всички мисли не са тревопасни. Доста мисли има, които са месоядни. Доста чувства има, които са месоядни. Следователно, като дойдеш някога да освободиш нещо в себе си, ще бъдеш много внимателен. При самовъзпитанието някой път ние освобождаваме чувствата, които природата ги свързала. Да държим вързани тия чувства, които природата ги вързала. Някои чувства трябва да бъда вързани. Някои мисли трябва да бъдат вързани. Правила трябва да има при самовъзпитанието. Искате да възпитате хората. При възпитанието, тъй както природата направила, да не пристъпваме нейните правила. Тя е правила хиляди и хиляди опити и е намерила най-добрият метод. Ако ние нарушим едно от нейните правила, ние ще пострадаме.

Та казвам: При сегашните условия трябва да изучаваме условията. Кои са добрите условия? Вземете за един музикант, кои са добрите условия? Вземете за един художник, кои са добрите условия? Един музикант не може да бъде музикант, докато не хармонизира мозъчната система със симпатичната система. Той не може да бъде музикант. Ако в него няма една добре развита и хармонизирана мозъчна симпатична нервна система, той не може да бъде музикант. Тон не може да има. Той не може да бъде музикант, ако ухото не е развито добре. При това и в музиката има вкус. Аз може да ви свиря и да ви накарам да ядете сладко. Има музика, която кара човека да яде сладко. Има музика, която кара човека да спре на едно място. Има музика, която ще ви накара да мислите. Има музика, която ще ви накара да спрете вашата мисъл. Казвам: Сега музиката е едно развлечение. Сега аз няма да ви свиря. /Учителя взема цигулката/, но ще ви дам една идея. В какво седи възпитателното действие на музиката? Ако сами не знаете да свирите или да пеете намерете някой, който знае да свири, пък му платете нещо да ви посвири малко. Дайте

му малко пари да ви посвири, не се изисква много. /Учителят свири много тихо./ Колцина от вас може да го чуят? Изисква се вече хубаво да пеете, туй е което ще спаси българите. Това е нов ритъм в живота, разрешение на една мъчнотия. Какво ви прави впечатление? Откъде излиза тона в цигулката? Туй, което слушате не излиза всичко от цигулката. То са обертонове, които идат отвън. В музикалния свят като засегнеш правилно физическото поле, вече има отглас от музикалния свят. Казвам: Сега законът е същият. Ако засегнете една мисъл в себе си веднага ще има едно съзвучие във вас. То ще ви помогне. После, ти не може да туриш пръсти на цигулката, толкоз е деликатно. Как ще туриш пръстите? Най-малкото подвижване на пръстите се отразява на тона, може да бъде много груб или много нежен. Казвам: Ако живеете добре вие може да влезете в контакт с музиката. Има области, гдето само добрите хора може да влезат в контакт, само добрите хора в света ще снемат музиката в света. Каквито са хората, такава ще бъде и музиката, според тях. Има музиканти, които свирят. Музикантите в окултната музика, има известни парчета като засвирят, турят една похлупачка, като дигне похлупачката, колкото му трябват пари и парите дойдат. Ако знаеш как да свириш златото иде. Ако не знаеш, то не се мърда. Сега аз не ви казвам да вярвате в това, но казвам: Златото има един тон. Ако хората го знаят като засвирят този тон, то ще дойде да те слуша, ако не знаеш, няма да се мръдне. Пет пари не дава. Вие сега ще се научите да пеете.

„Злато“, „живот“ и „здраве“ - то са синоними. Ти здрав не можеш да бъдеш, ако нямаш музика. Човек богат не може да бъде, ако няма музика. За да бъдеш богат, да бъдеш умен, трябва да бъдеш добър и трябва да бъдеш справедлив. То е основа на богатството. Богатството е един резултат. Не книжно богатство, но злато да имаш, скъпоценни камъни да имаш. Богатството ти трябва да има някаква цена в себе си. И знанието е също. Знанието да има сила в себе си. Да знаеш някои работи като майстор. Онзи капелмайстор знае всичките партитури. Онзи капелмайстор публиката чака, умее да дирижира. Като дигне ръката, сто хиляди събира. Онзи, който не разбира, ще си вземат хората парите назад.

Всяко нещо трябва да се направи според законите, които съществуват в природата. Вън от тия закони нищо не е постижимо. Ако върви по пътищата на тия закони то е разумно. Мислете, че всичко в света е разумно. Има голяма привилегия заради вас, ако слушате природата. Казвате: „Аз съм неразположен“. Но искам вие да бъдете разположени, както природата е разположена. Аз искам вие да бъдете разположени, както светлината е разположена. Аз искам вие да бъдете тъй разположени, /както/ пролетта е разположена. Аз желая вие да бъдете разположени, както цветята са разположени. Цветята много голямо разположение имат.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
12 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 17. XII. 1937 г., 5 ч.с.
София - Изгрев.

КРИВИ И ПРАВИ ЛИНИИ

Отче наш.

Имате ли тема? - /Имаме./ - Четете. /Чете се темата „Отношение на прави и криви линии“./

В обективната наука между две точки може да теглим само една права линия. Това е най-късото разстояние между две точки. Правата линия е най-малката величина. Що е кривата линия? - Кривата линия е отношение на много точки, следователно, тя е на безкрайността. Вечността определят с една крива линия. Отношението между две точки е права линия, отношението между много точки е кривата линия. Щом има отношение на много точки то е крива линия. Ако някой ме слуша за правата линия, какво ще разбере? Казваме „прав човек“. Кой човек е прав? Казваме: Права линия, който има отношение между два центъра, между две точки. Между центърът на слънцето и центърът на земята може да имаме само една права линия.

Сега как ще си обясните, защо двата полюса на земята са безплодни? Най-големият студ е на полюсите. А пък топлите места се падат на екватора. Или на какво се дължи студът? Вие говорите за физическа топлина. Защо именно на полюсите на земята съществува топлината, а на екватора има повече. Вие ще кажете, че на екватора лъчите на слънцето падат перпендикулярно. Но нали и на високите планини, като Хималаите падат перпендикулярно, защо там е студено?

Да оставим сега това. Има известни противоречия. Казвате: „Аз съм неразположен“. Какво означава? Казвате: „Днес не искам да уча, защото съм неразположен“. Какво означава неразположението, защо си неразположен? Може да не си ял два дена, неразположен си. Или пък може 10 дена да не си ял и си неразположен. Но какво разбираме под думата „неразположение“?

„Разположен“, значи имате добри отношения. Щом човек има добри отношения значи разположен, щом няма добри отношения е неразположен. Щом физически имаш добри отношения, си добре разположен. Щом по сърце си добър, значи разположен си, значи и умствено отношение имаш. Но там дето един човек е добре разположен, друг е неразположен на същото място.

Вземете здравия човек. Зимно време той може да ходи. Болният казва, че е студено отвънка. Но болният и лятно време не може да ходи. Казва: „Болен съм, слаб съм“. Болният и лятно време не е разположен. Казвам сега: От какво зависи неразположението? Някой път казваме, че причините на неразположението са чисто физически. Ако един беден човек е неразположен защото е сиромах, ако болният е неразположен, това разбираме. Но когато богатият е неразположен, когато здравият е неразположен, как ще го обясните? Вие в окултната наука често имате статически понятия. В метафизиката и в съвременната окултна наука има много неща, които са излезли от недоучените ученици на окултната наука, които минават за учители. Те са направили много погрешни изводи. Под права линия всякога трябва да разбираме пътят на енергията, която изтича от един център към периферията. Всичките енергии, които изтичат от един център навън, към повърхността това са прави линии. Всичките енергии, които от повърхността се повръщат към центъра, са криви линии. Значи правите линии са от центъра към периферията, кривите от периферията към центъра. Това е отношение. Ти от периферията никога не може да се върнеш по права линия към центъра. От един център никога към периферията не може по крива линия да вървиш. Когато някой човек е изкривил своя път, той не се движи по права линия, значи не излиза от центъра, но се движи от периферията към центъра. Всякога човек когато се връща към центъра, върви по крива линия. Той се движи от периферията към центъра. Той и да иска не може да се движи по права линия. Ти по крива линия ще вървиш. На този човек и да му казвате, че трябва да върви по права линия, той ще върви по крива линия. Хората, които са изгубили своя път, те се намират на периферията. Които пък направо пътуват, те са в центъра, нямат право да изменят своя път. Туй са две противоположности.

Правите и кривите линии имат точно противоположно движение, образуват се от противоположно движение.

Сега кривите линии се образуват и вън от центъра, накрая, от периферията към центъра. Правите линии се образуват от центъра, към периферията. Сега в окултно отношение може да приложите това. Ако ти всякога вървиш по права линия, ти ще изсъхнеш, сух ще станеш. Всички ония хора, които са много взискателни са все сухи хора. Никога не можеш до видиш един прав човек, който да е тлъст, но е изсъхнал, на пъстърма мяза. Пъстърма знаете какво е, сушено месо. Всичките тия, светии ги наричат изсъхналите светии, прави хора. Той всякога вижда погрешките навсякъде. Той търси навсякъде погрешки. Тази стъпка е крива. Направил си нещо казва, криво е. Казал си нещо - така не се говори. Така очите си не дръж, така не спи, така не яж. Правила има навсякъде. Казва, много не яж, колкото по-малко ядеш, по-праведен си. А пък човек като не яде пак греши. Ако човек яде много греши, но ако не яде, пак греши. Ако претоварите един кораб ще потъне, но ако го оставите съвършено празен, той може да се обърне в морето. Питам: Ако натоварите много този кораб ще потъне, но ако го оставите празен, какво ще стане? - Ще се обърне. Следователно, човек никога не трябва да бъде съвършено празен. Под думите „да не бъде празен“ разбираме да има някаква тежест.

Казвам: Изучавайте. Сега науката минава по един особен път, фактите, които са събрани в съвременната наука, вие трябва да приложите, математика, геометрия, изкуства, всички изобщо науки трябва да им намерите място. Забелязва се, онези хора, които се занимават с естествените науки изобщо, челото им тук, отпред се развива, изпъква. Ако изучавате 10-20 години, челото изпъква. Онези, които се занимават с отвлечена философия 20-30 години, горната част на челото им се развива. Значи един човек, който се занимава с философия няма да се развие долната част на челото, но се развива горната част. Ако някой човек се занимава с техническите науки, инженерство, или банкер, ще започнат слепоочните части да изпъкват. По външната форма на главата на човека може да знаете в каква област се занимава - с естествени ли науки, с философия ли, или със строителни науки.

Когато човек става добър, коя част на главата се развива? В добрината на човека едновременно влиза философия, влиза и животът. За да живееш добре, трябва долната част на челото да е развита, да имаш известно отношение с хората. Малко и технически способности трябва да имаш. Но тъй както вие по някой път разбирате да бъдете добри, вие разбирате да бъде човек мек, да не обича да се кара. Казвате: Той не се кара. Ако разбирате добър човек, който мълчи, който не се кара, не обижда никого, кои са отличителните черти на добрия човек? Той е умен. Щом е умен, има развито чело. После добрият човек има коронната част на главата добре развита, пък и задната част на главата и тя е добре развита. После на добрия човек и ръцете му са добре устроени, и краката му и очите му, на добрия човек всичко е добро. Той с добрината си действува. Добрият човек има много криви линии. И никой не може да бъде добър, който няма една обширна опитност. Добрият човек има обширна опитност. Той не е станал добър в един живот. Той е живял най-малко 100 - 200 прераждания за да стане добър. Не мислете, че из един път може да станете добри. Добрият човек е живял много животи, добротата е постижение на много животи. Казвате: Той е много добър човек. По закона на наследствеността, ред поколения са живяли добре. Неговите умствени познания, морални и физически са развити. Той работи в трите полета. На физическото поле работи добре и на духовния свят, и на Божественния свят той работи добро. Този човек е добър. Сега като говорим за добрия човек, лошият е контраст. Злият е точно обратно на добрия човек. Лошият човек какъв е? Да кажем, /Фиг. 1. 13/ А е доброто, В е злото. Те са на едно дърво за познаване на доброто и злото. Органическа работа е тази. Поставени са доброто и злото в плода. Тогава можем да кажем, че В - злото, е в корените, доброто е в клонищата горе. Злото е в гъстата материя, доброто е в редката материя, горе, където дървото се развива в по-редка среда. Злото в човека е над ушите от двете страни. Доброто на човека е отгоре на главата, свода на главата. Ако изследвате ще видите, че колкото главата на човека е по-сплесната отгоре, този

Фиг. 1.13

човек не е добър. Вземете главата на змията. Нейната глава е на една и съща равнина с грабначния стълб, никакъв ъгъл няма. Главата е широка, но няма никаква височина на главата си. Морален устой, добро в змията няма. Никакво добро няма в нея.

Сега какво нещо е добро? В света има една добра материя. Всеки човек, който няма тази материя не може да бъде добър човек. Да кажем, ако имате хубава глина може да направите най-хубавите съдове, но от обикновена кал може ли да направите едно порцеланово гърне? Глината, от която правят порцелана е специфична материя, строежът е друг. От обикновена глина не можете да направите порцеланови изделия. Да бъде добър човек, той трябва да има материя да се облече. Ти не можеш да бъдеш добър, ако нямаш такава материя да образуваш форма. Много хора не може да мислят, защото нямат мисловна материя, не може да образуват форми. Слабата мисъл не може да образува форми. Ние идваме в света до онази философия, две неща имаме: Там дето има форма, има и съдържание. Материалната страна дава формите. Ние казваме: Сила и материя. Силата е съдържанието, материята създава формите. Не може съдържанието да се прояви, ако няма форма. Формата и тя не може да се изяви, ако няма съдържание. И двете неща са необходими. Една твоя мисъл за да се прояви, трябва да има съдържание, трябва да има и форма. Една мисъл вън без форма, тя ще бъде непонятна. Може ли да си представите един човек без форма? Представете си, че един човек няма ръце, крака, нищо няма. Как ще си го представите?

Казвате, че Бог създал човека по свой образ и подобие. Какво е туй подобие? Ако един вол мисли, че Господ създал света, той ще мисли за Бога, че е като него. Ако една риба мисли за Господа, и тя ще мисли, че Господ е като нея. Волът ще мисли, че той е някой голям вол. Следователно, всички същества ще мислят, че той е като тях. Ние мислим, че Господ е като човека. Тъй както ви виждам, така си го представяте. Не е право. Че ако един грънчар направи едно гърне, гърнето може да мисли, че този който го направил мяза на него. Онази дреха, която е ушита, ако дрехата има съзнание може да каже, че онзи който ме уши е

такъв какъвто съм аз. Онзи, който ушил дрехата, мяза ли на дрехата?

Казвате: "Този човек е добър". Какво разбирате под „добър човек“? - „Добър човек“, разбираме този, който има устойчива форма, и устойчиво съдържание. Човек, който има устойчива форма и устойчиво съдържание, той е добър човек. Човек, който няма устойчива форма и устойчиво съдържание той е лош човек. Имате една научна дефиниция. В живота виждаме един лош човек, той по десет пъти се изменя. Каквото ти обещае ще се измени. Обещае нещо, после се извинява. Долапи колкото щеш. Турците казват, когато някой не си държи на думата - арменски долапи. Има един анекдот за арменците, че са много пестеливи. Пред къщата на един богат арменец в Цариград умира едно куче на пътя. Арменецът седи горе, минава един турчин хамалин. Арменецът казва: „Давам ти един грош да изхвърлиш това куче“. Турчинът казва: „Ще ти дам два - да го изхвърлиш“. Арменецът слиза, взима кучето и го изхвърля. Лошият човек мяза на арменеца, който казва на турчина: „Ще ти дам един грош да изхвърлиш това куче“. Той казва: „Аз ти давам два - ти да го направиш“. Значи лошият човек всякога може да го накараш да свърши една работа за пари. Добрият не се унижава да направи всяка работа. Добрият човек не може да го подкупиш с нищо. Добрият човек и при правите линии, и при кривите линии върви без да се изкриви, и без да се изправи. А пък лошият човек и по правите линии се изкривява, и по кривите линии се изкривява. Ако го прекараш през най-правият път пак ще се изкриви. Ако вие накарате един куц човек да върви по най-правия път, дето хората вървят, той може ли да върви право? - Не може. И по най-правия път той все ще върви криво. Сега вие казвате, че външните условия влияят. Но то е разбиране на външните условия. Външните условия как ги разбирате вие? Трудните положения, външните условия ние сме ги създали. Когато ние казваме, че условията са лоши, условията ние ги създаваме. Всеки един човек е създал за себе си условията. Ако остане от чисто Божествено гледище първоначално, всеки един човек бил поставен при най-благоприятни условия. Отпосле, под ред съществувания ние сме си образували лошите условия,

при които сега живеем. Сега вие седите и мислите и постоянно се спъвате, казвате: "Условията са лоши." Щом кажеш, условията са лоши, ти казваш: "Задачите са неразрешени." Днес имате известни задачи, утре трябва да се явите с разрешени задачи. Какво трябва да правите? Трябва да решавате. Една, две, три задачи трябва да ги разрешите. Казвате: "Не съм разположен." Питам: Един ученик трябва ли да бъде неразположен? Неразположенията са неща външни. Ученикът вътрешно винаги трябва да бъде разположен. Един българин отива някъде и се намира при много неблагоприятни условия. Като бил в България знаел малко да шие обуща, обущар бил. Дошло му на ум, че може да кърпи обуща и да помогне на себе си. Да кажем, някой от вас седи и казва: "Какво трябва да правя?" Намирате се в много неблагоприятни условия. Вие като окултни ученици какво сте измислили сега? Вие трябва да имате много измислени работи. Инженери трябва да бъдете. Да кажем вземете една мъчна задача, ако аз искам да стана окултен ученик, вземам най-мъчната задача и ще кажа: Ще реша тази задача. Не може да я решиш. Ще я реша, ще я реша, ще я реша. И като реша задачата ще ида да кажа на другите, как съм решил тази задача.

Толстой е правил опити. Той когато писал някой разказ събирал децата и им го чел. Ако децата го разбирали, казвал: "Хубав е." Щом децата кажат, че не го разбират, той поправял разказа. Където децата не го разбирали, той поправял, коригирал. Пак го чел пред децата и когато децата престанат да го корегират той казвал: "Разказът ми е хубав." Толстой е един гениален човек като писател и той приемал малките деца да го корегират. А пък вие като Толстоя не бихте направили.

На децата как ще представите правата линия, каква е, кривата линия каква е? Всичките планети вървят по криви линии, нито една от тях не се движи по права линия. Всичките разбират кривите линии и все по криви линии се въртят. Правите линии са прави, но много енергия се изтощава, понеже излизат из центъра и голяма енергия се употребява. Кривите линии са икономични. Всичките планети вървят по най-малкото съпротивление. При правите линии има по-голямо съпротивление. Най-голямото

съпротивление с телото се намира при правите линии. Следователно едно голяма препятствие в света ти може да го преодолееш само по правата линия. Силният човек действува с правите линии. Мъдрият човек действува с правите линии. Мъдрецът действува с правите линии, и с кривите линии. Мъдрецът не изтощава много енергия. Той не отива да се бие. Мъдрецът, например, ако има един неприятел, той ще остави онзи да го гони, той върви ден, два, три, онзи се се мъчи да го стигне, се остава видим пред него и не може да го стигне. Той върви подир него докато се умори и казва:" Няма да го стигна." Един лош човек го изморявате с вашите мисли. На лошите хора в света им трябва мисъл. Вие когато ставате лоши не мислите. Всеки човек, който не мисли става лош. Всеки човек, който мисли става добър. Туй като правило го вземете. Аз разбирам под думата „мисъл“, разнообразие. Щом мислите еднообразно, вие спадате под закона, вие ще се изтощите. Еднообразието изтощава, разнообразието усилва. По-добре е да ходиш с два крака, отколкото с един. Как ще ходиш с един крак? Да кажем, ако на вас ви дадат задача да ходите с един крак, как ще ходите? С един крак се означава ума. С един крак на земята не може да ходите. Може ли човек да ходи с един крак? Защото как ще си подвижиш крака? Подвижваме десния крак имаме опора на левия. Левият крак движим, понеже имаме опора на десния. Ако имаш само един крак ти нямаш опора. Десният крак като не бъде опора на левия, с какво ще се движиш? Тогава ще намериш един човек с два крака, че да те премести от едно място на друго.

Следователно, когато всички вие не може да разрешите една мъчна задача, вие имате само един крак. Когато казвате, че не може нещо, имате само един крак. Щом кажеш: „Мога“, създаваш един крак, щом кажеш: „Не мога“, оставаш с един крак. Затуй по-добре е да кажеш: „Мога“, за да създадеш един крак. Понеже, ако кажеш: „Мога“, ще създадеш един крак. Щом създадеш един крак създаваш възможност да разрешиш задачата. Психологически в закона на природата е така. Не че като кажеш нещата ще станат, но поне ще създадеш в себе си един крак. Щом кажеш: „Не мога“, един крак имаш, задачата винаги остава

недовършена. Аз бих изтълкувал сега: Десният крак на човека представлява неговата сила, левият крак представлява неговата разумност. Като ходи човек на двата крака - единият е силен, другият е разумен. Следователно, силният помага на разумният и разумният помага на силният, и двамата вървят. И в ръцете е същото. Дясната ръка е справедлива, лявата е любяща. Следователно любовта помага на справедливостта и справедливостта помага на любовта. Дясната ръка е справедливост в човека, лявата е любяща ръка. Ако нямаш лява ръка любовта не може да се прояви, ако дясната ръка я няма, не работи, тогава справедливостта я няма. Казвате:" Ние сега пишем, работим с дясната ръка, понеже тя сега се развива, развиваме да бъдем справедливи." Аз говоря за конкретни работи. Трябва да бъдеме справедливи, понеже ако не сме справедливи ние не можем да прогресираме. Вие мислите, че справедливостта се отнася спрямо нас. Ако в себе си не може да отсъдиш право една постъпка, едно свое чувство, една своя мисъл, ако не може да отсъдиш правото, някой път може да осъждаш, някой път може да се хвалиш. Трябва да бъдеш справедлив. Като се хвалим, трябва да бъдем справедливи. Може да се похвалиш, но трябва да бъдеш справедлив. Може да се кориш, но пак трябва да бъдеш справедлив. И като се кориш и като се хвалиш трябва да бъдеш справедлив. Какво означава укора? Укорът от какво излиза? Щом се укоряваме, значи има един закон, една мярка. Известна мярка имаш и мериш, казваш: "Това не е така, както представя." Укорът е една мярка. Два закона имате, единият укорява, другият похвалва. По мярката на укора, веднага ще те...*[липсва страница 7 в оригинала на лекцията, има две страници 6]...онзи казал нещо. Питам: Ние какво ще кажем? Поне ние да внесем нещо микроскопично в света. Ако ви попитам: Вие какво ново сте внесли в света? Всеки от вас какво ново нещо микроскопическо е внесъл в света? Все таки трябва да внесете нещо, колкото и да е малко трябва да внесете нещо ново. Я ми кажете вие сега, какво ново е внесено в света? В Америка има дадена една премия да се даде на този, който внесе нещо ново в света. Може би 30 години седи и до сега не се е явил един кандидат, който да каже една нова идея

в света. Една доста голяма сума за една нова идея, която не е казана досега. Вие, например, искате да знаете какъв ще бъде вашият живот. Сега мислите как ще започнете и как ще свършите. Искате да знаете бъдещето и някои може да ви гадаят. Ако дойде при мене една овца да й гадая, какво ще й бъде бъдещето аз ще й кажа. Десет години ще те стрижат по два пъти, най-първо ще вземат голямата вълна, после ярината. Някои един път стрижат овцете, други са по-лакоми, два пъти ги стрижат. Млякото ще ти вземат. Малките агънца, които ще раждаш и тях ще ти вземат, един ден и с тебе ще се свърши, няма да те има на света. При сегашните условия, ако врачувам на една овца, това ще й кажа. Ако дойде едно куче и ми каже:" Какво ще бъде моето бъдеще?" Ще му кажа: Дълго време ще зъзнеш, много треперене ще има, много недоядане ще има, лошо малко ще свършиш. Врачувам му. Че казвам ви, ти ако седиш при къщата на един богат човек, като едно куче в двора му и очакваш за един комат хляб, че трепериш да ти се уредят работите, не си ли ти куче? Господ ти създал ум да работиш, пък ти си турил всичката надежда в богатите хора, чакаш година, две три, пет. Напусни тази работа. Щом те видя при богатия човек, казвам: Дълго време ще зъзнеш. Вие понякой път си туряте идеята да дойде отнякъде един милион. Вие сте при къщата на богатия човек. Най-първо, считайте, че има един милион. Считайте, че вие имате повече от един милион. Аз ако ви дам сто хиляди лева за двете ви очи, кой от вас ще ги даде? Казвате, че сте сиромаси. Кой от вас ще даде очите си за сто хиляди лева? Ако на някой от вас ви дадат сто хиляди само единия ви крак да отсече, ще се поколебаете. Казвате: "Сиромах човек съм." Сто хиляди лева струва само кракът ви, едното ви око около сто хиляди лева. Казвате, че сте сиромах, а имате 32 зъба. Всеки зъб струва по десет хиляди лева. Колко струват 32 зъба? Ако единия зъб струва десет хиляди лева, 32 хиляди струват зъбите ви. Сега и зъбите се продават. Има лекари, които изваждат здравия зъб и го турят на мястото на болния, на някой богат човек. Много хора си продават здравите зъби. Вие мислите, че сте сиромаси, пък вие имате несметни богатства. Някои от вас можете да станете отлични метереолози, може да предскажете какво ще бъде

времето, дъждовно ли ще е или сухо, пролетта каква ще бъде? Имате тези уреди в себе си, може да давате съвет на хората. После, имате уреди, които показват, ще има ли ветрове. Вие седите и вашите уреди не са турени на работа. Аз, ако бях на ваше място, какво щях да развивам. Щях да развивам най-малкото гласа си, да достигам до три октави. Мислите ли, че ако аз вземам три октави, четири октави, аз ще бъда беден човек? Веднага ще ви заплатят, ще бъдете един първокласен певец. Казваш: "Аз това не мога да направя." Един крак имаш не можеш да ходиш. Започни да мислиш: Два крака имам, мога да ходя, мога да пея. Като кажа: ще пея, ще пея. Всички болезнени състояния в човека се явяват при едно понижение на трептенията. Щом се понижат трептенията на организма, тогава се явяват болестите. Всяко неразположение се дължи на понижение на трептенията на тялото. Всяко добро състояние се дължи на повишение на трептенията. Ако някой път се понижат трептенията на един орган, той заболява, ако се повишат трептенията му, подобрява се състоянието.

За музиката казвам, че никога светът не е бил така музикален както сега, но никога светът не е бил при такова изпитание. Много изпитания имат хората. На такива изпитания, музиката помага на хората. Хората не щяха да ги разрешат. Музиката в човека повдига трептенията. Може да направите един опит. Да кажем някого от вас го хванала хрема. Има парчета за хрема, ще пееш на хремата. Една статистика може да има. Онези, които страдат от хрема и пеят на хремата, три пъти, сутрин, обед и вечер, по-лесно оздравяват, отколкото ако не пеят. Представете си, че хремата е един джентълмен. Или имаш едно неразположение, пей му. Да кажем мързелив си, не обичаш да работиш. Пей на мързела. Мързеливите винаги започват от „ре“. Защото мързеливият мисли, мисли, да тръгне или да не тръгне. Има един котешки характер. Котката има един характер, много особен. Тя е много аристократична. Ако има една преграда една педя висока, не иска да прескочи, обикаля да намери равно място, но ако я озориш, не на една педя, а на два метра скача. Понякой път и ние имаме този характер на котката, малкото препятствие, което можем да го прескочим. Казваш: „Кой тури

препятствие тука?“ Та колкото повече учени ставате повече дъски, повече препятствия ще ви турят. Учените хора имат много препятствия. Като имате характер на котката, няма да ги прескачате, ще кажете: „Кой ни тури тия дъски?“

Преди няколко време при мене дойдоха двама души да им дам съвет. Казвам: Представете си, че и двамата сте в някой мочурляк, ще затънете до пояс. Казвам: Не се движете, стойте, чакайте. Аз и да искам да ви помогна, и аз като влеза в мочурляка ще затъна, но ще чакате да донеса най-малко 20 дъски, че от сухата земя до вас да ги поставя, да минете по тях. Като влезете в някой мочурляк, дъски трябват. Колкото повече дъски има, толкоз по-безопасно ще излезете. Когато вие се намирате в трудни места вас ви трябват дъски, мисъл трябва. Всичките трудности изискват мисъл. Ще мислите, въпросът е разрешен. Всяка една мисъл повишава трептенията на тялото. Всяко едно лошо чувстване понижава трептенията на тялото. Всеки лош човек, безсърдечен, понижават трептенията. Щом се понижат трептенията, потъваш, потъваш. Виждам законът е същ. Щом се насърчаваш, като че ли се издигаш нагоре, повишават се трептенията. Щом се насърчиш, значи издигаш се, има движение нагоре. Щом се обезсърчиш, потъваш, има движение надолу.

Хайде сега изпейте: „Учение синко, учение дъще“.

Коя е най-важната мисъл, каква друга черта имат кривите линии? Те имат още две други черти, че са огънати и изпъкнали. Имате огънатостта на котела. Ако кривата линия е изпъкнала или огъната, ще знаете посоката към която се движи кривата линия. Ако една крива линия е изпъкнала, тя се движи към центъра на земята, ако е огъната кривата линия, центъра е към слънцето. Когато някой е изпъкнал, горделив човек, той отива към центъра на земята. Когато е смирен, той е огънат. Огъната и вдлъбната линии - това са посока на движение. /Фиг. 2. 13/ Когато главата нагоре е изпъкнала, тогава разрешаваме големите мъчнотии на земята, защото налягането на тази линия, в изпъкналата линия отдолу, и е по-голямо отколкото налягането отгоре, затова е станала

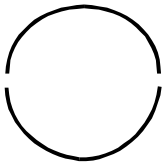

Фиг. 2.13

изпъкнала. В огънатата линия налягането е от вътре /Фиг. 3. 13/ Когато налягането от слънцето е по-голямо, линиите стават огънати, когато налягането от земята е по-голямо, линиите стават изпъкнали. Имаме две влияния - влиянието на слънцето и влиянието на земята /Фиг. 4. 13/ Ако преодолееш мъчнотиите слънцето има надмощие. Когато земята има надмощие над нас, трябва да мислим повече, понеже материята в която се движим е по-гъста. При големи мъчнотии, по-големи разсъждения, по-голяма мисъл, по-голямо усилие, при по-малките, по-малко.

Фиг. 3.13

Но създайте си една идея в себе си. Сутрин като станеш, мисли за Господа, на обед, мисли за Господа, и вечер, по пет, десет минути мисли за Господа. Всеки ден, да изоставиш всичките си работи и само да мислиш за Господа, за Този, който направил всичко. Ти сутрин най-малко десет минути за Него да мислиш, после на обед, десет минути само за Него да мислиш, и вечерно време само за Него да мислиш, ще просветне умът ти. Пък сега нашият ум е занят с много работи, но с главното, което трябва да дойде в ума, което може да ни въздигне, ние за Господа не мислим. Като мислиш за него ще си помогнеш. То е най-хубавото нещо. Помисли си каквото и да е. Като мислиш, само тогава ще почувстваш, че ще дойде нещо от Него. Онези, които имат очи, като погледнат слънцето ще видят цялата природа, но един да кажем, който няма зрение, нищо не може да види, най-сетне ще почувства нещо в себе си. Казвам: Докато хората не възстановят тяхното вътрешно зрение, но все таки ще почувствуват силата на слънцето. Казвам сега: Какво ще правиш сутрин? Мисли за Бога. Още като се събудиш, за нищо друго не мисли. Като се събудиш, концентрирай си мислите за Бога. По-хубаво нещо от туй няма. Едно упражнение. Вие ставате сутрин, за какво мислите? Да си обуя ли обущата, или да не си ги обуя, да стана ли от леглото, дали е късно? После пак се сгушите. Да стана да чета ли? Сутрин като станеш, макар и под Юргана мисли за Бога. Под Юргана или не, както и да е,

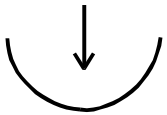

Фиг. 4.13

мисли. Като станеш не се обличай, туряй дебелото палто, мисли. Защото като речеш да се миеш, обличаш, ще забравиш, идеята ще изчезне, ще ти дойде нещо друго на ума.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
13 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 24. XII. 1937 г.
София - Изгрев

*[липсва страница 7 в оригинала на лекцията, има две страници 6, вероятно при комплектуването страниците са разменени]

ДИШАНЕ

Отче наш.

Имате ли някоя тема зададена? - /Нямаме./ - Да имаме упражнение с дишането. Ще броите 7 при поемане, 6 при задържане, 8 при издишане. Числата играят роля, както течните и въздухообразните тела. Ритмично ще броите, както пулса, както когато човек се изкачва нагоре, върви нагоре равномерно. Ще запушите дясната ноздра, ще поемете, като броите до 7. Ще задържите въздуха, като броите до 6 и после издишате и броите до 8. /Направихме упражнението няколко пъти/.

Ще седите прави. Като седите да има правилна обмяна. Понеже симпатичната нервна система е свързана с центъра на земята, мозъкът е свързан със слънцето горе, двата центъра образуват един перпендикуляр. Под думата „перпендикуляр“ ние разбираме отношението между центъра на слънцето и на земята, то е перпендикуляр. Значи възприемате отгоре. Вдишката, то е слънчево течение, което слиза чрез лявата ви ноздра, минава в дясно. Течението от лявата страна минава в дясно. Земното течение, или лунното течение, минава през дясната страна, влиза в лявата страна. Тъй както седите то слиза до гръбнака долу.

Сега вие за да познаете колко сте търпеливи ще поемете въздуха и вижте колко ви е търпението. Ако 15 секунди задържате въздуха, 15 ви е търпението. Търпението ви може да се определи от възможността да задържате въздуха в дробовете си. Ако 16 секунди задържате въздуха, 16 ви е търпението. Някой може да задържа 2 секунди, 3, 4, 5, 10, 20, 30, 40, 50, 100 секунди. Който задържа 100 секунди, доста търпелив човек е.

Сега във всяка работа умът ви трябва да присъства ; всяка една работа, в която умът ви не присъства е безполезна. Защото туй, което човек мисли е важно - умът е свързан със слънцето.

Сърцето е свързано със земята или с луната. Та сега определят разликата между човека и животните. Аз ще ви дам друго едно определение. Животните сега се учат да говорят. Когато човек не мисли, а само говори е животно. Животните не знаят да говорят. Те имат няколко думи елементарни. Те имат няколко елементарни думи. У кокошката има само няколко елементарни думи и у другите животни има само няколко елементарни думи. Човек учи животните как да говорят, а пък човек се учи как да мисли. Сега и вие се учите как да мислите. Да говорите знаете. Някои от вас може да говорят колкото искат. Това е придобивка на животните. Значи вие сте излезли от животинското състояние и сте навлезли в човешкото състояние. Говорът трябва да бъде ръководен от мисълта. Всеки говор, който не е ръководен от мисълта е енергия.

Всичките нещастия на хората, всички хора страдат, че нямат съотношение между умът и сърцето. Някой път сърцето ги води като струя и като вятър, който отвява листата. Сега тази идея трябва да слегне да я опитате, не теоретически да вярвате, но да я опитате. Казвам: Нещастният живот се дължи, че умът не работи. Казвам: Недоволен си някой път, неразположен си. Седни и чети мислено 1, 2, 3, мислено нали може да броите? Всякога трябва да има един ритъм на сърцето. То е космически ритъм. У някои сърцето не бие така ритмично, но все таки сърцето е един добър капелмайстор. Понякой път сърцето се енервира, когато музикантите не свирят добре. Капелмайсторът прави забележка. Така някой път сърцето тупа по-бързо, някой път по-бавно. За човешкото сърце има две определения - човек има две сърца: едното, животинско сърце и другото, човешко сърце. Има един животински ум и един човешки ум. Животинският ум си обяснява фактите, но не мисли. Той е като Плюшкин. Той е животинският ум, каквото намери събира. Каква работа ще направи не разбира. Както Плюшкин събира гвоздеи, събира антични неща.

Да направим още веднъж упражнението за дишането. Не си натискайте дясната ноздра, само я затворете. Турете божествения палец така, отдолу на ноздрата, леко, носът ще се докачи. /Направихме упражнението няколко пъти/.

Проточете ръцете си настрани. Започнете да свивате палците, после бавно започвайте да свивате пръстите на ръката,

като броите мислено до 7 - в това време поемете въздуха. Отваряне на пръстите и издишване. Ръцете нагоре, пак свиване на пръстите на юмрук и отваряне на пръстите и издишване, като се брои до 8.

Новата окултна хигиена трябва да се изучава сега. Сега разбира се трябва да изучаваме отношението, което съществува между етерния двойник на човека и тялото на човека. Етерният двойник, който свързва сърцето с ума на човека. Та казвам, те си влияят. Понякой път вие казвате, че се свива сърцето. Щом си свива сърцето, то е същия закон, когато някой човек се е простудил, свие се тялото. Трябва да се въдвори първото положение, разширение на капилярните съдове. Капилярните съдове са свързани с етерния двойник на човека. Когато става свиване на капилярните съдове, етерният двойник не може да функционира правилно. Или да кажем, сега вие сте неразположени, искам понякой път да пеете. В музиката например, по-лесно може да се заучава, ако турите 3-те пръста на корена на носа. Може да турите и двата пръста, и по-лесно се възбужда музикално. Може да пеете някой път, ако хванете корена на носа и мислите, ще имате един резултат, ако поставите вашите пръсти на върха на носа, ще имате друг резултат. Някой път си сърдит, милвай края на носа, като че човек утихва. Излишна енергия се събира често на носа. Нали знаете, онези които са пияници, носът им е червен. Когато човек се разсърди, носът се зачервява. Насъбрала се известна енергия, носът има връзка с известни мозъчни центрове, прави цяло разстройство. Побутни, поглади малко носа. Я, да помилвате всички носа си от корена до върха, ръката настрана, после пак, от корена до върха го милвате, после дигане ръката настрана. Какво чувствувате? Някой от вас, някой път една микроскопическа промяна може да забележите. Помилвахте носа с дясната ръка, сега го помилвайте с лявата. Показалецът и палецът минават по носа, от корена на носа до върха. /Направихме три пъти упражнението с дясната ръка и три пъти с лявата/. Изпейте упражнението: „Аз мога вече да дишам добре“ /Изпяхме няколко пъти упражнението/.

Във вас чувствата вземат участие, после мисълта. В сопрана първо мисълта, после чувствата. Как ще изпеете? - „Аз мога да дишам, аз мога да мисля, аз мога да мисля“. Щом дишаш, всичко

може да направиш. Щом не живееш, нищо не може да направиш и лошо, и добро. Каквото да направиш то е добро. Ние само така схващаме. Щом живееш, каквото и да направиш е все добро. Например, вие ще кажете как да е добро? Че не е ли добро, когато яздя един кон, на мене не е ли добро? Ако вие носите някого на гърба си на него е добро, на вас не е добро. Се таки, туй което правите се на някого е добро, на коня не е добро, на вас е добро. Казвам: В живота всичко, което става е добро. Понеже ние изхождаме от едно относително гледище, не е добро заради мене, но за цялото е добро. Не е хубаво да ядеш една кокошка, да, на кокошката не е хубаво, но на тебе е добро. Кокошката е турена вече да не прави престъпление, тази кокошка е турена на по-добро място, дето ще се мъчи в света, тя дойде да живее в тебе. Кокошката нищо не е изгубила, тя печели. Тя седне като един синовен син или като един приведен зет. Когато разглеждаме въпросът за вегетарианството, имаме предвид, че месната храна спира прогреса на човешката индивидуалност. Тогава, когато храната спира човека в неговото развитие, затова не трябва да се яде, не че в самото ядене има нещо, но ако яденето ще спъне човека, по-добре е да не го яде. Например, ако пиеш вино, че се опиеш та не може да се владееш, къде е погрешката? Ако беше пил 10 - 20 капки вино, в реда на нещата е, но като пиеш цяла една чаша и като се опиеш, това не е в реда на нещата. После защо виното не е полезно? В природата виното мухи са го направили, те са тези химици, те внесли някаква подкваса. Мухешка работа е виното. Щом пиеш вино, то е мухешка работа, на муха ще замязаш. Целият ден ходи, каца дето трябва и дето не трябва. Една муха ще кацне върху някое извержение, на някое животно и след туй ще кацне на носа ти отгоре. Тя няма понятие, не може да прави разлика между едно извержение и един човек, за нея те са едно и също нещо. Тя няма интелигентност. С тази интелигентност като кацне, какво допринася? Или тя като направи виното, като пиеш нейното вино какво ще добиеш? Ще станеш като нея, и веднага, каквото мухите правят и хората правят. Щом се напие един човек, показва че е от мухите, изведнъж повръща навън, нечистото навън. Човек е минал вече тази школа на мухите, вие сте минали тази школа, не че сте излезли от мухите, но сте били в тази школа.

Вашето мухешко съзнание не ви е потребно. Тази химия, с която се занимават мухите ни най-малко не ви е потребна. Ами, че лекарите дето правят тези инжекции, мухите отдавна ги правят. Една муха, един комар ще ти тури инжекция вътре. Казвам: Едва сега някои лекари турят инжекции. След като те ухапе комара веднага се подуе. Ако те ухапе един комар, веднага ще внесе в кръвта ти малария. След туй години ти взема, докато се освободите от инжекцията на един комар.

Казвам: Ще се научите сега да различавате. Аз не отричам, има едно знание, има едно авторитетно знание на мухите, и друго едно, което не е авторитетно. Когато една муха много се върти и скача, да знаеш, че времето ще се развали. Може да се ползуваш от нея. Ако си някъде, че хапливите мухи започнат да те хапят, ти си вземи шапката и ако си тънко облечен, да те няма там, скоро ще вали дъжд, ще те накваси. Какво казва мухата? -" Ако си човек, който мисли, не стой, тънко си облечен да си вървиш отдето си дошъл, защото дъжд ще вали." Когато времето няма да се развали, мухите не хапят. Електричеството е свързано с човешката мисъл. В човешката мисъл има електричество. Обаче, когато ще се развали времето, на хобота на мухите се набира много електричество, тази енергия не й трябва, тя е излишна, тя хапе и казва: „Да ти дам малко енергия, ти може да мислиш.“ Тя като те ухапе, ти се сепнеш. Като те ухапят седем мухи доста електричество ще влезе в тебе. Сега това трябва да го проверите, не да вярвате. Забележете, когато кацне една муха, каква мисъл имате? Аз гледам като една муха кацне, каква мисъл ми дохожда. Гледайте, като ви ухапе една муха, каква мисъл имате и след това каква мисъл ви дохожда.

Вие казвате, че сте много самостоятелни. В какво стои самостоятелността на човека? Например, вие сте неразположени, поднеса под носа ви емфие, веднага ще се измени вашето настроение. Или ако поднеса на вашето обоняние един цвят от здравец, веднага вашето състояние се изменя. Някои цветя изменят състоянието на човека, те са спомагателни средства. Някоя муха като те кацне, като те бута по носа, то е хубаво. Има мухи, които не хапят, има мухи с плоски хоботи. Знаете защо правят така? Те са много добри мухи. Много микроби се полепят

по носа, тя като иде, обира тия микроби, кацне на носа ти. Който не разбира, нека ходи да обира тия микроби, тя ще седне на носа ти, ще си тури крачката. Ти нямаш търпение, мислиш, такава инжекция не ти трябва. На носа има много микроби, учете се на търпение, като се наберат много микроби на носа, тя ще дойде, събере ги, събере ги и си иде. Сега две теории има, защо са създадени мухите. Едната теория поддържа, че млекопитающите в ония, хубавите времена, когато те са се развивали, когато имало богата храна за тях, че като се наядат целият ден спят под дърветата. Те не се учели много. И тогава се създават тези слуги да идат да ги хапят. Невидимият свят създал тия мухи да ги хапят за да работят. Те постоянно си мърдат опашката, тъй, че гръбначният мозък се учи. Животните като махат с опашка събуждат ума си. Задната опашка на животните, къде е дошла в човека? Тя е минала вече на човешкото лице, тя е човешкият нос. И вместо да си мърда опашката нагоре-надолу, сега вие туряте лявата или дясната ръка на носа, вие туряте слънчевото течение, ту лунното течение. Ако вие поглаждате носа с дясната ръка, имате слънчевото течение, ако турите лявата ръка, имате лунното течение. Със слънчевото течение ще внесете животворен магнетизъм, с лунното течение, ще внесете въображение във вас. Някои хващат носа с дясната ръка, някои с лявата ръка и с двете поглаждате носа някой път. Сега те са теоретически работи. Вие правете опити. Може да седите някъде на екскурзия, бройте от едно до шест и турете дясната ръка на носа и вижте, ще стане ли някаква промяна, ще дойде ли някаква идея. Може да ти се отвори някакъв нов аспект, нещо, което не ти идвало на ума, тогава ще дойде. Сега всичката погрешка е там, дето много работи ги казвате само теоретически, вие много малко сте приложили на опит. Проверени работи нямате.

Онези от вас, които сте музикални, как бихте изпели думите: „Аз мога да дишам“. В пението басът са земните течения, в гъстата материя е човек. Басът оперира с дългите вълни, сопранът с късите вълни. Басът и сопранът това са полюсите дето се поляризират тоновете. Тенорът и алтът това са отглас, ехо. Алтът поддържа басът, дъщеря го наричам. Дъщерята поддържа баща си. Тенорът това е синът, той поддържа майка си. Той е нависоко,

поддържа майка си. Тенорът толкоз високо не може да се вдигне колкото майката и алтът толкоз ниско не може да слезе колкото бащата, но се таки, алтът и басът си мязат. И басът не може да се повдигне по-високо от алтът. Сопранът не може да слезе толкоз, колкото тенорът. Тенорът е границата на сопранът, дето може да слезе. Между сопранът и тенорът има преплитане. Преплитане, тъкане има. Значи щом една нишка веднага се преплита и тогава иде бърдото, взема тази жичка. След туй, пак преплитане има на жичките. Когато два тона се преплитат, идея трябва да имаш, да пееш. Ако нямаш идея, не можеш да пееш. Трябва да имаш някаква идея. Казваш думата „аз“. В пеенето значи имаш една идея, която носиш. „Азът“ с тази буква „З“, тя е бент. „З“-то трябва да се опитомява. Англичаните казват „ай“. В руския е „я“. Точно обратното на английското. Когато ние казваме „аз“, в зъбите с това „з“ хапене има. Ти за да опитомиш, туй което хапе в твоята мисъл, в твоите чувства, туй личното е, какво трябва да туриш на мястото на „аз“. Затуй българският народ не казва „аз“, но казва „ас“. Народът усеща, че друго трябва да се тури на мястото на „З“-то. При „аз“ на небцето си туряш езика, при „ас“ е малко по-добре. Трябва да смекчите. Например, англичаните смекчават „р“-то. В животните има такова ръмжене. Англичаните гледат да избегнат „р“-то, едва някъде ще го чуеш. Понеже, ако вземеш грубо „р“-то огрубява гласът. Има много неща, които трябва да облагородявате. Всеки народ се стреми да облагороди някои от звуковете. АЗ, АС, англичанинът казва АЙ. Много е съобразителен англичанинът. „Й“- показва посока на движение. Англичанинът е практичен. Когато англичанинът се намира в трудно положение, много бърже разрешава. Когато е охолен все отлага, когато е на зор, веднага взема решение. Един богаташ всяка година търсил да намери едно перо да съкрати бюджета си. Много харчел и не можел да намери едно перо да съкрати. Случва се една година, че загубва една трета от капитала си, веднага намира какво да съкрати. Англичанинът мяза на този богат човек. Той като се намери на зор, бързо решава.

Вие трябва понякой път да изучавате психологията на животните. Турете една кост на две кучета, веднага ще започнат да си показват зъбите. Гледат костта и започват да мъркат. За

една кост се карат, кое да вземе костта. Най-първо се гледат, но костта става причина да се скарат. Понякой път и ние мязаме на тях. Имаш и ти на пътя турена кост. Ти за една дума кипнеш. Каже ти някой: "Ти си невежа." Какво съдържа думата „невежа“? Невежите хора се учат. Учението е за невежите, а пък за учените хора е животът. Ученият какво трябва да прави? Той ще живее. Невежият след като се научи ще живее. Учението трябва да бъде едно пособие за живота. Всичките неща, и мислите, и чувствуванията са за да можем да живеем. Животът е главното в света. Ти трябва да пееш, защото като пееш животът всичко дава. Животът обича пеенето. Ти ще му пееш на живота, като дойде живота, всичко дава. Като не пееш той е скръжав. Щом пееш на живота той е готов всичко да плати. Щом не пееш не ти плаща. Казвам: Ако човек не пее, ако той не мисли, ако не направи някое добро, или ако не седне да си почине, или ако не яде, или ако не пие вода, те са средства, външни условия на живота. Яденето има известна музика. Природата защо турила тия зъби? Хората щом изгубят зъбите, в тях работата съвършено не върви. Без зъби, работата не върви. Децата, които нямат зъби, природата им дава редка храна - мляко. Когато вече дойде да се хранят с твърда храна, те вече нямат зъби. Някои от вас, които нямате зъби в умствено отношение, не са израстнали зъбите. Аз на вас препоръчвам млечна храна. А пък на онези от вас, на които зъбите са пораснали, на вас казвам: Дъвчете! Мисленето е дъвкане. Една мисъл, ако не можеш да я разбереш, вземи, сдъвчи я хубаво. След като я изядеш, не приядай.

Да допуснем сега, че имате една мисъл, едно чувство, което ви мъчи. Да допуснем, че имате някаква болка или в коляното, или в ухото, или някъде в главата. Питам сега: Кой е естественият път да се освободите от едно бреме? Вие страдате от ревматизъм, направете му една песен. Сега вас ви се вижда смешно, че може ревматизъм да се лекува с песен. Нали усещате болка? Кой е основния тон? Вие нямате основен тон. За да се въдвори хармония в човешкия организъм, кой е основния тон? Основният тон на живота е „до“. Аз вземам в тази гама О, А, И, Е, У. Казвам „до“. Трябва да бъдеш свободен. Не ограничавай себе си, не си туряй излишни ограничения. Пратен си в света да живееш. Господ е

помислил за тебе. Ако разбираш слънцето, звездите, всичко в света е заради тебе създадено. Казваш: „Какво ще правя?“ Чудна работа, всичко имаш, пък ти си нещастен. То е неразбиране. Този, който създал света той те обича вече. Ти значи трябва да съзнаеш, да има един отглас във вас. Ами, че вашият ум, който Бог дал, ами вашето сърце, което дал, нека проговори вашето сърце. Вие страдате, радвайте се че страдате. Понеже вашето сърце като трепти, Господ се радва че вашето сърце страда. Страданието е работа. Ако вашият ум започва да мисли, Господ се радва. Когато умът ви не работи, когато сърцето ви не работи, Господ може ли да се радва? Ами, ако детето на една майка не диша, сърцето спряло, не работи, лекаря иска да възстанови неговото дишане, майката плаче, че сърцето спряло, започват да вдигат ръцете нагоре да ги свалят, възстановяват неговото дишане и после като забие сърцето, майката става весела и лекаря се радва. Казвам: Хубаво нещо е да дойде една малка мисъл. На най-малкия импулс на ума и на сърцето се радват от невидимия свят. Като започнеш да мислиш, ти си жив в умствения свят. Като страдаш, ти живееш в духовния свят, а пък като работиш на земята, ти живееш на физическото поле. Тъй щото едновременно трябва да живеете на физическото поле, да работите на физическото поле, трябва да чувствувате, за да живеете в духовния свят и трябва да мислите, за да живеете в умствения свят. Пък има и по-високи области. Та казвам сега: Мисълта е живот, чувстването е живот и усета, който имаме на земята и той е живот. Сега толкоз пъти съм ви говорил, вие сте ученици. По какво познавате, че някой човек ви обича? Някой път казвате, че някой не ви обича. Как познавате, че някой не ви обича? Казвате: "Той ме обича, но непостоянна е неговата любов." Как познавате, че в един случай любовта е постоянна, а в друг случай непостоянна. Се имате известни данни. Кои са аргументите ви? Как ще докажете? Ако един човек ви срещне, пък ви вземе на гърба си, неговата любов ще бъде ли постоянна? Ако се качи на гърба, неговата любов не е постоянна. Аз тъй познавам. Онзи, който се качи на гърба ми, казвам: Тяхната любов е ден и половина, когато ме вземат на гърба, вярвам в тази любов. Ако той ме носи казвам: Любовта му е устойчива. Та вие можете да проверите. Ти се

качиш на един кон, качиш се на гърба му, колко време ще те обича коня? Докато държиш гема и юлара, конят се подчинява, но утре щом излезе юларя от ръката ти, той дигне опашка и хайде в гората. Казва: "Такава любов да нямаме." Сега аз вземам в сравнение. Всяка една идея, която попадне дълбоко в ума и я нося в умът си, възприемам една идея и я държа в ума си, моята любов ще бъде постоянна. На тази идея разчитам. Всяка идея, която погледна и не остане, казвам: Не е време. Ако тя е някаква свещена идея да направи нещо за мене. Идея, която човек възприема и носи в ума си, може да направи много работи. Но ако се качи той на тази идея тя да го носи, от тази идея, нищо няма да стане.

Та казвам: Носете идеите си с вас. Те не тежат много вашите идеи. Колко тежи една идея? Тежестта на една идея е единица със сто нули от милиграма. Каква тежест има тогава? Но идеята, малко взема, много дава. Всяка една идея, която туряте във вашия ум, ще проверите, много малко взема. Всяка една идея като дойде във вас ще ви донесе нещо. Стига една идея да имате, да я прегърнете, тя да ви донесе всичкото благо в света. Идеята за любовта, ако влезе във вас, във вашия ум, ако влезе във вашето сърце, няма ли да ви донесе вашето благо? Всичкият живот ще ви донесе. Сега, какво е отношението когато вървите, как се поставят ръцете, с левия крак коя ръка върви и с десния крак коя върви? Лявата ръка с десния крак и дясната ръка с левия крак. Защо да не е дясната ръка с десния крак и лявата ръка с левия крак? - Не върви така. В природата то е закон - десния крак напред и лявата ръка нагоре с показалеца. Вие всички имате слънчевото течение в тях. В левия крак, който е назад имате земното течение. Две противоположни течения имате. Тия течения свършват работа. Ако турите десния крак и дясната ръка те ще се обезличат.

Вие свързвате всички тия неща с вашия личен живот, с вашето лично разбиране. То е хубаво. Но има известни идеи в човека, които са извън неговия личен живот. Много сравнения трябва да се направят за да се изясни. Да кажем, вие зимно време вървите с хубав балтон, този балтон е на място. Но влизате в една топла стая дето трябва да учите, да се занимавате, този балтон потребен ли е? Ще го съблечете. На нашия личен живот аз

гледам като на един много тежък балтон. Щом дойдем до Божествените работи, ние трябва да снемем този балтон. Ако не го снемем мъчно можем да учим. Личният балтон седи отгоре, усещаш нещо тежко. Ако един музикант се качи горе на естрадата с този тежкия балтон, как ще свири той? Ще свири нещо, но трябва да хвърли балтона, да остане с едно палто. Казвам: Когато искаме да се занимаваме с Божественото, тия големите балтони, тия високите мисли, които имаме за себе си, че сте гениален човек, ще снемете този балтон, ще останете с тънко палто. После понякой път вие се оглеждате в огледалото, казвате:" Малко красив съм, хубав съм." Обаче има една красота, която не се мени. Тази красота, която се мени тя е балтона. Има нещо в човека красиво, което не се мени, има друго, което се мени. Да кажем лицето замязало на месечина, подпухнало, не е хубаво. Този балтон трябва да се хвърли, много дебела дреха е. Някой път може носът да се подуе, подуе се носът стане дебел. Но и като отънее носът е много лошо. И като задебелее пак е лошо.

Та да се освободите от ненужните мисли. За себе си мислите много повече отколкото трябва. Да допуснем, че аз съм неразположен. Аз ето какво ще направя. Ако някой ден съм неразположен, ще взема биографията на един велик човек, който се е подигнал и ще чета. Биографиите на великите хора са имали едно възпитателно значение. Не мислете, че великите хора са минали по път послан с цветя. Вземете живота на Едисона, изобретател, но първоначално бил вестникар, ходил от една работа на друга, какви не препятствия минал, докато се издигне. Казвам: В туй положение, в което ние се намираме, ако погледнем назад в миналото, какъв е бил човек и сега, което е постигнал и за в бъдеще да достигне тия висини на ума, той трябва да се отрече от много работи. Сега вие какво мислите за отричането, как да се отрече? В дадения случай вие под самоотричане мислите човек да се отрече за цял живот. За една секунда аз трябва да се отрека от едно нещо. Да допуснем, че аз бързам, идвам в една гостилница, всичките маси са заети. Казваш: „Как да намеря място“. Седни спокойно, хладнокръвно, почакай пет, десет минути, нищо няма да изгубиш. Често аз съм превеждал онзи пример за един руски княз и един англичанин, които се срещат в една тясна

улица в Лондон със своите кабриолети. Двамата не може да се разминат. Руският княз изважда вестник „Таймс“, 16 страници има, и започва да го чете. Англичанинът праща слугата си и казва: „Господине, като прочетете вестника дайте и аз да го прочета“. Най-после, след като руският княз прочел вестника и след като англичанинът прочел вестника, англичанинът като по-практичен казва: „Господине, може ли да си разменим кабриолетите, аз на твоя и ти на моя за да може да минем?“ Разрешава се въпроса. Казвам: В живота има много противоречия, по този начин трябва да се разрешават. Ако бързаш, времето се развалило, нямаш време, нямаш пари, всичко това са факти, какво трябва да се прави? Изкълчиш си крака, какво трябва да се прави? Не трябваше да се изкълчи. Ще повикаш някой човек, който знае да прави изкълчено, ще се запознаеш с него. Ще бъдете ли толкова умни като този българин? Умни вие трябва да бъдете, когато се разрешават трудните задачи. В турско време във Варна, на един турски паша на жена му се изкълчил крака. Един чехатчия имало в Ботйово, казва му: „Искам да наместиш крака на жена ми без да я бутнеш“. Пашата му казва това. Този казва: „Може“. Пашата имал един хубав ат и му казва:" Ще го държиш три деня, няма да му даваш да пие вода." След това качват ханъмката, господарката, жената на пашата на коня, свързват и краката отдолу и на коня дават да пие вода. Като започнал да расте коремът на коня, кракът се намества. Казвате:" Много учен бил този българин." Учен човек, платил му хубаво. Той искал да му покаже на пашата своето изкуство. Казва: "Турете една стомна на чувал, счупете я на 20 - 30 парчета, завържете чувала ",и така започва да намества парчетата на стомната, докато наместил всичките парчета на място. Казват: "Умен бил този българин." Вие трябва да бъдете толкоз умни да наместите кракът на ханъмката без да я бутнете. Това е един отличен, един хубав пример. Аз бих желал и вас да повикат да наместите крака на една ханъмка. Та разрешете някой път някоя трудна задача. Няма задача в света, която да не може да се реши.

Но сега на предмета. Понеже сте дошли на земята, вие имате известни задачи. Вие не сте дошли да живеете за себе си. Тогава е въпрос: За кого сте дошли да живеете? Ако моят крак ми

каже тъй: "Защо съм дошъл?" Казвам: Ти си дошъл да ми служиш. Ако ми услужиш и аз ще ти услужа. Кракът не е създаден заради него. Той е създаден заради мене. Понякой път ние трябва да разбираме нашата зависимост. Ние искаме да се наложим на природата. Казвате: "Ние трябва да подчиним природата." Ако под „природа“ разбирате онова грубо естество на човека, да, прави сте. Но, онова, разумното, което Бог създал, да го използуваш, както искаш да го подчиниш, ти си на крив път. Как ще го подчиниш, как ще хванеш светлината? Светлината може да я хванем. Ние сме прегърнали огъня, когато огъня е сто градуса, ти се справяш с него. Но когато този огън се увеличи на 1000, 2000, 10 000 градуса, как ще го подчиниш? Ние някой път мислим, че може да подчиним природата. Най-първо вие се научете да се подчинявате. Човек, който не се е научил сам да се подчинява, никого не може да подчинява. Силните хора нали слаби се раждат. Кой се е родил силен? Всичките хора с микроскоп трябва да ги търсиш някъде, но после туй същество се увеличава, увеличава. Ние имаме един пример. Вземете семката, като я посадите в земята и й дадете добри условия, на цяло дърво се превръща. Малките неща имат възможности да станат голями. Използувайте условията, които природата ви дава. Не се бунтувайте против вашия ум, използувайте условията, които вашия ум ви дава. Не се бунтувайте против вашето сърце, използувайте условията, които вашето сърце ви дава. Ако аз бях на вашето място, и ако някой ден бях неразположен, ето аз какво щях да направя. Ако съм някъде някой голям чиновник, може министър-председател да съм, пак съм неразположен, ето какъв опит ще направя. Ще накарам домашните да ми сготвят най-хубавото ядене, което обичам. Ще ида ще намеря един беден човек, ще му дам да яде и аз ще го гледам. Като го гледам да ми бъде приятно. Аз ще го гледам, ще се възпитавам. После ще го потупам, ще кажа: Много хубаво ядеш. То е възпитание. Ти ще кажеш: "Какъв глупав съм." Много добър опит е този. Казвам: Ще завидите на този беден човек. Допуснете сега, че въпросът другояче седи. На този бедният, министърът дава едно угощение, той гледа и се радва. Той казва: "Защо министърът не ми даде аз да опитам ролята на министър." Аз ако бях на вашето място и аз щях да бъда министър.

Аз, ако съм, ще го потупам, ще кажа: Много хубаво яде, доволен съм. Мене като ми пеят някой път и аз ям, аз съм доволен. Всеки човек, който е успял в музиката радвам му се. Ти го гледай, един ден и ти ще свириш така. Няма да се мине дълго време, всички, които сте пратени на земята, ще дойде туй, което вие искате. Вие сега се бунтувате, защо да не бъде днес. То ще дойде на своето време. Някой път някои ваши желания ги искате две години по-рано, някой път десет месеца, някой път един месец. Природата не търпи такова разногласие. Тя точно на секундата като дойде, ще ти го даде. И последната секунда ще чакаш, като дойде последната секунда, блесне светлината, яденето е сложено. Ще започнеш. Някой път вие не дочаквате секундата. Много бързате. Казвате: „Много чакам“. Ти си чакал толкова време, какво ти коства да почакаш още десет секунди? Някой път казваш: „Не мога да чакам“. Заминеш. Работата е, че всичките неща за да ги постигнете изисква се и последните десет секунди да чакаш. Ако не чакаш, разваляш всичко, което е приготвено. Никога не допущайте да не дочакате и последната секунда, оставете да мине и още една секунда от уреченото време. Дал ви някой обещание да ви срещне. Той не дойде навреме. Нека мине една секунда от вас. Вие като погледнете на часовника, като мине една секунда, кажете: "Чаках, една секунда мина от уреченото време не може да чакам повече." За една секунда знаеш колко работа може да се свърши. Светлината за една секунда изминава 300 хиляди километра. За да измине човек този път, колко време му трябва? Ако пътуваш по 100 километра на ден, за колко време ще изминеш 300 хиляди километра?

Казвам: Една секунда за човек, който мисли, много значи. Има секунди, които са временни. Важни секунди има в живота. Аз да ви кажа, кои са секундите. Тия секунди, които ви тревожат, те са от евтините. Тия секунди, които не те тревожат, те са от скъпоценните камъни. Седиш спокоен, като че ли всичко е наред. В тази секунда, като че ли си разрешил много въпроси. Тази секунда е, в която се разрешават най-хубавите работи.

Та има допирни точки на ума и сърцето, при което има едно спокойствие. Казва Христос: Моя мир ви давам. Да бъде човек спокоен, значи да бъде готов да работи. Сега кои са най-важните

работи? Колко работи може да приложите? Кое е най-важното от казаното? Кое е най-важното, което може да остане и да го приложите?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
14 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 31. XII. 1937 г.
София - Изгрев.

БЪДЕТЕ ЩЕДРИ

Отче наш.

Има един стих, който казва: „Родения от Бог грях не прави“. Но още може да се каже, че родения от Бог добре се учи. Родения от Бог и добро прави. Те са взели само „грях не прави“, но какво прави родения от Бога? Например, вие вземате ръката, но за какво са създадени ръцете? Защо са създадени ръцете на хората, само посветените знаят. Обикновеният човек знае, че има някаква ръка, но защо му е ръката и той не знае. Та в старо време, когато искали да накажат някого, който бил съвсем упорит и своенравен, не се подчинявал, отсичали му двата палци. Щом се отсекат палците, човешката воля се парализира. Когато този палец се мърда навсякъде, волята е в нормално състояние. Когато не се мърда, остане в бездействие, волята не е в нормално състояние. Та сега съвременното чувство, всички чакат наготово. Казват: „Да даде Господ!“ Да даде Господ и всички молят да им се даде нещо. Но даването е едно благо външно. Може да ти се даде нещо, но как ще използуваш онова, което ти е дадено? Подаряват ти една хубава книга, но ако ти не може да разбереш писаното вътре, или дават ти един инструмент да свириш, подарен ти е. Казваш: „Дадоха ми хубава цигулка“, или „Дадоха ми хубаво пиано“, може през целият си живот да се хвалиш, казваш: „Знаете ли колко струва?-150 хиляди лева златни, знаете ли колко са?“

Представете си, че въздухът даром ви се дава, и вие не може да се ползувате от въздуха, и светлината даром ви се дава и от светлината не може да се ползувате. Слушането даром се дава. В съвременния живот нещата се възприемат анормално. Ако погледнете човешкото лице, в човешките вежди има нещо анормално. На някого устата изкривена, на някого веждите изкривени. При тази изкривеност не може да се върви напред.

Лицето е едно място, дето се отбелязват изкривените работи. Всяка сутрин трябва да видиш какво си изкривил, да знаеш какво да направиш. Има да научиш нещо, има да изправиш нещо. Сега не искам да се занимаваме с погрешките. Но казвам, че погрешките са причина да не може да приемем новите неща, които Бог ни дава. Ние сме много закъсняли, толкоз закъсняли, че за в бъдеще трябва да пътуваме с бързината на светлината, за да може да я настигнем, към която се стремим. Много хора, като се проявяват духовно, казват: „Закъснял съм“. И действително са закъсняли. Пък и най-добрите хора и те са закъсняли. Има някой, който не е закъснял. Такива казват: „Какво трябва да се прави?“ Сега изкуството е да се увеличи бързината, да се ходи с бързината на светлината, като светкавица. Та бързината на светлината не е най-голяма, има неща, които се движат с по-голяма бързина. Мене преди години ме питаха, с каква бързина се движи човешката мисъл? Дадох им само едно сравнение, че ако се сравни бързината на светлината с бързината на човешката мисъл, то бързината на светлината е като биволска кола. Видя им се това чудно. Наскоро някой чел, че един французки математик изчислявал, че човешката мисъл се движи с три квадралиона трептения на секунда. Значи това пространство три квадралиона за да изходи това пространство, на светлината колко време й е нужно? Трябва да сметнете сега, една грамадна мисъл е. Но казвам: Има обикновени работи, които не ни са ясни. Например, всеки един от вас минава за много търпелив. Казва: „Аз съм много търпелив човек“. Гледам една сестра, която е много напреднала с търпение, една друга сестра й казва една обидна дума. Гледам, тази много търпеливата сестра, сълзи й потекли, два извора потекли от очите й. Сега има два начина на разбиране. Не, че не е търпелива. Аз го тълкувам. Казва: „Обиди ме“. Онзи невежа, който живее в нея е обиден. И онази, реалната, която живее в нея. Трима човеци живеят едновременно. Тя плаче, как досега да не е знаела тази истина. А пък онзи, който разбира тази работа, той се радва. Ха сега едно противоречие. Казвам: Единият се докачи, вторият плаче, третият се радва. Как ще ги примирите? Невежият се обижда, реалният, той плаче, как да не е знаел досега тази истина, онзи, който разбрал, той започва да се радва. Та аз виждам едно положение -

вие не знаете кога се радвате. Радва се третият, който разбрал. Като ви обидят, третият започва да се радва. Единият скърби, другият плаче, казва: „Как досега да не зная тази истина?“ Казва: „Каква хубава истина да ми кажат - ти си голям простак“. Започва да плаче, как досега не е знаел, че е голям простак. Какво разбирате вие под думата „простак“? Всеки човек, който не знае да греши, да лъже, да краде, който не знае да смета хората, е един първокачествен простак. Сега невежият ще се обиди, ще си каже: „Аз да бъда простак! Да крада мога, много учен човек съм, мога и да убия, как мисли че съм простак?“ Ами, че всички вие казвате: „Докажи му, че не си толкова глупав човек“. Че как ще му докажеш? Представете си, че вие срещнете един разярен бик, как ще му докажете, че вие сте едно благородно величие?-Отмахни се от пътя. Та ще ви приведа примера за един невежа Симеон в Елинско живее. Невежа, той една солена идея има. Един ден излиза и като изкарват от Елена говедата, върви и бикът. Като вижда тази бука, която мучи и вика, казва: „Заповядвам ти, в името на Исуса Христа да не мучиш“. Хваща буката за рогата, но като го натиснал бика едвам го спасили. Казва: „По-силен излезе от мене“. Казвам: На този бик, като го хванеш, като му извиеш врата в името на Христа, да познае, че Христос е в твоите ръце. Ако Христос не е зад тебе минаваш за хафиф. Тогава под рогата на буката. В дадения случай бикът представя невежият човек. Щом ти си невежа, ти си бик. Когато започваш да плачеш ти си във втората фаза, човек още не си станал. Когато започнеш да мислиш, ти ставаш човек. Докато си бик, само говориш. Щом ти кажат, че ти си невежа, значи учиш се да говориш. Невежите се учат да говорят. Щом напуснеш невежеството, животът трябва да стане реален, да започнеш да мислиш. Аз определям животните с ония изостанали души, които са деца. Как виждате за мене едно бърбъзънче, малкото дете, което се учи, една птичка, един славей ще станат човек, след време ще израстнат. Това е по закона на времето, вие сте понапреднали. Сега, както е казано в библията, човек е създаден най-после. Но ето аз как разсъждавам: Когато някъде ще стане някакво тържество, царят ли иде най-напред или войниците? Войниците се нареждат най-напред, царят иде после. Сега човек като дошъл, най-после, другите животни

дошли преди него. Законът е обратен, че който иде най-после, той най-много знае, който иде най-напред, той най-малко знае. Който има най-големи претенции в света за учен човек, той най-малко знае, който минава за най-голям светия, той е най-малкият светия, в каквото и да е отношение, това е вярно. Мене са ми препоръчвали много хора, казват: „Намерихме, един човек много добър“. Аз другояче съдя за хората. За мене има много животни облечени в човешка форма. Като снемеш човешката форма, ще видиш, че седи едно своенравно дете, което обича само да къса листа. Някое дете като вземе една книга, започне да дере книгата, откъсне едно листо, друго листо, накъса книгата. То мисли, че е свършило нещо. Когато ви обиди един човек и ти се обидиш, не си ли ти малкото дете, което си скъсало книгата. Ти си простак, ти си голям невежа, ти не знаеш това, онова. Две сестри спорят и едната казва на другата: „Ти си голям простак, не знае нито един език“. Тази, която знае езици, ако иде да говори на френски, няма да й дадат пари. Ученият човек не проси. Всеки, който проси е невежа. Остане ли човек да проси, ще ви дадат пет, десет лева ще ви похвали. Всеки, когото хвалят, той е прост човек. Засега само вземат стиха и казват: „Христос тъй казал, Христос инак казал“. Тъй писал Моцарт. Какво писал Моцарт. Трябва да се учим, туй което Моцарт казал, не се чете, то се пее. Казва: „То е поезия, музика“. Каква музика, я ми кажете? От Моцарт, какво може да ми пеете? Или, ако ви кажа първата симфония на Бетовен, какво ще правите? Казвате: „Това не се отнася до нас“. За нас ангелските песни. Казвам: Я, ми изпейте една ангелска песен. Казва: „Забравих“. Ти нищо не си слушал. Туй, което си забравил показва, че ти не знаеш, нищо не си слушал. После някой иска да покаже, че е много учен. - „Аз не мисля, но в мене има нещо, което мисли“. - Че как го знаеш? Ти не мислиш, пък знаеш, че друг мисли. Туй, което в тебе не мисли как знае, че мислиш? За да знаеш нещо ти трябва да мислиш.

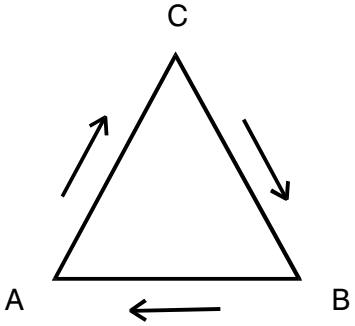

Фиг. 1.15

/ Фиг. 1. 15/ Представете си, че имате един триъгълник. Представете си, че „А“- е едно разумно същество, взема едно място на деятелност. Движението върви от „А“ към „С“ към „В“. Питам: В един момент де се намира „А“? „А“ в дадения случай се намира в ляво, но след малко „А“ ще мине в „С“, „С“ ще мине в „В“, „В“ минава в „А“. И тогава ще ви питам, де се намирате? Туй положение дето знаете, няма да бъде, след един момент, вие не може да се намерите на същото място. Често се случва във вас, че забравяте нещо. Защо забравяте нещо? - Понеже нещата се движат, те са се преместили. Вие ги туряте на старото място, затова забравяте. Като започнеш да забравяш, ти търсиш нещата на старото място. Наука трябва да имаш. След един час, месец, година, след десет години, туй, което ти си ценил ще мине на друго място. Трябва да знаеш къде да го търсиш. Туй не спада от лесните работи. Вие като идете в небето знаете ли какво ще учите? Вие мислите, че ако идете на небето ще учите детински работи. Така, ако идете в небето, небето ще го видите точно както земята. Само че, и там ще има за вас непостижими работи. Има в другия свят, писал един американец „Писма от другия свят“, „Писма от оня свят“. Той казва, че всичко има там, има богати трапези, само, че не може да ядеш. Ако речеш да се приближиш до яденето, то се движи, ако речеш да го бутнеш, то отлита. Ти се преместиш и то се премести пред тебе. Ти вървиш, отиваш подире му и като простреш ръката, яденето тръгва. Ха тъй, малко остава да го вземеш, пак върви, не може да го вземеш. Казва: „Богати трапези има, много ядене, плодове, дрехи, но като речеш да бутнеш, не може да го вземеш“. Какво ще бъде вашето положение? Понеже всичко имате, но не може да го използувате. Как ще решите въпроса? Казвам: Ссега това е една фантазия, той си въобразява. Но да кажем, вие влизате в такъв един ред, един свят, какво ще бъде вашето положение? Вие мислите, че като идете в другия свят ще ви посрещнат. Кой ще ви посрещне? В оня свят като идете, ще ви посрещне този, който обичате и който ви обича. Ако има някого да обичате и да ви обича той ще ви посрещне. Другите, ако не ги обичате няма да ви посрещнат. Там всеки мисли за себе си. Тогава как ще те посрещне баща ти, ти не си го обичал, той няма да те посрещне. Как ще те посрещне

майка ти, когато ти не си я обичал, няма да те посрещне. И брат си когото не си обичал и той няма да те посрещне, и сестра си, която не си обичал и тя няма да те посрещне. Кой ще те посрещне? Казваш: „Господ Исус Христос на когото се моля“. Но и него не си обичал и той няма да те посрещне. Какъв е сега признакът да покажем, че обичаме някого и ние? В какво седи новата любов? Новата любов седи в туй, да може правилно да произнасяте думата „любов“. Ти ако влезеш в другия свят и не знаеш да произнасяш правилно думата „любов“, никой няма да може да те разбере. Ти ще се намериш в положението на онзи българин, който отива в Лондон, мисли, че е като в България. Отива при един англичанин и го пита на български: „Моля, къде е еди коя си улица? Къде се намира?“. Англичанинът казва: „Какво иска“ /на английски/ Но не е български да се разбере тази работа. И тъй като започнете някои да остарявате, какво ще стане с вас? Докато сте млади насърчавате се, понеже майка ви, баща ви, насърчавате се. Гледам младите насърчават се, въодушевяват се. Не е това. Всички съвременни хора са роби на стари идеи, стари мисли, стари желания, които сега у тях функционират. Ако реката ми се похвали, че много вода минава, не са двата бряга, които образуват водата. Водата от друго място иде. Вие казвате, че обичате някого. Аз другояче разбирам любовта. Малко хора съм срещал да обичат. Щом той те обикнал, той веднага ще се докачи, че не го обичаш. Всеки търси другите да го обичат. Че той щом те обича, ще се докачи, че ти не го обичаш. Хубаво, ако ние искаме хората да ни обичат, за какво ще ни обичат? Слънцето се обича за какво? -За онова, което дава слънцето, затова се обича. Животът се обича, за онова което дава. Аз влизам в света, защо ме обичат хората? Какво ще дам? Вие се запитайте, какво ще дадете? Или само за една празна дума? Да кажем, аз ви кажа: Аз идната година на всинца ще ви дам по 1000 лева. Вие цялата година ходите и разправяте, че ще ви дам 100 хиляди лева. Дойде годината казвам: Ще чакате още една година, за идната година. Тази година не става. Питам: Какво ще каже човек в даден случай? Не сега, след една година. Казвам сега: Давам. Изваждам, давам, свърши се въпросът. Един лев струва повече отколкото сто хиляди лева. Един лев, ако ми даде сега, струва повече. Един лев, ако ми

даде, и аз мога да го впрегна в работа струва повече. Ако ми дадат един лев от сребро, аз ще направя четири жички, ще направя една тамбура, ще опна тия жички да свиря. Като започна да свиря всеки ден ще печеля, щях да имам по 200-300 лева. Като свиря навсякъде ще ме слушат. Вие казвате: „Един лев само за какво ми е?“ За невежия нищо не струва, за учения то е едно велико условие. Че Бог вас ви дал богатството на вашия език. Седнали ли сте вие някой път да произнесете думата „любов“, да произнесеш думата „любов“ по различни начини. Произнесете думата „любов“!-Това е ревене, пак я произнесете. -Това е съскане. Аз бих желал някой да я произнесе. Аз давам хиляда лева, ако някой от вас може да произнесе думата „любов“. Ето, тази сутрин давам хиляда лева, банкет давам на този, който може да произнесе думата „любов“. Ама аз ще изгася лампите, той като каже думата „любов“ - да се запалят. Хайде, давам две хиляди лева, три, четири, пет хиляди. Ще загася лампите и като произнесе думата „любов“, лампите да се запалят, даже червеничка светлина да се образува. Не е лесна работа ще кажеш. Аз съм бил между хора, които са ми говорили за любовта, аз съм ги слушал. Казвам: От туй всичко става, но любов не става. Туй ви говоря не за обезсърчение, но то е наука.

Ако взема един тон и ви кажа: Това е „сол“. Но това не е „сол“, нито „ми“, нито „ре“, и „ла“ не е. Какво е? Се е нещо. Като кажа „сол“, какво е? Най-първо то е музикално. То е се музика, но трябва да се преведе. В даден случай и аз като взема един тон, моят глас не е в съгласие с всички други, които пеят. Има един човек, който е музикален, като го слушам някой път и аз се опитвам да пея правилно. А пък тогава, ако река да преведа сега неговото пеене, криво вземам тоновете, вземам тоновете, но не съм в акорд с него и следствие на това се ражда един дисонанс. Постарайте се някой път да пеете, когато сте разтревожени, сърдите се. Ни най-малко не върви. Започнете да пеете, когато сте разположени, когато имате Божествено разположение, сладко върви, отлични са думите. Човек за да може да пее той трябва да има разположение. Казвате: „Лоши работи има“. Но лошите работи са за учените хора, за децата не са лошите работи. Аз не ви препоръчвам лошите работи, понеже вие сте деца. Един ден като

станете възрастни, много учени, тогава лошите работи нека дойдат, ще има с какво да се занимавате. Защото голямо богатство има в лошите работи. Защото едно пеленаче, какво ще го ползува баница, вие ще го уморите това дете с баницата. Или какво ще му дадете, една печена кокошка? Или какво ще му дадете, ябълки? Казвам: Сега вие сте се научили да гледате на въпроса лично. Считате, че туй състояние, което имате ще продължи. Вие след една година няма да бъдете такъв, какъвто сте сега. Тогава, какъв ще бъдете след една година? Например, какви бяхте миналата година на днешния ден?

Иде една сестра и казва: „Кажи ми Учителю за мене нещо?“ Какво да й кажа? Носеше ми позлатени работи. Казвам: Позлатено е това, не струва. - „Как да не струва, лъщи учителю!“ Лъщи, но като го изтриеш няма да лъщи. Какво да ти кажа? Да кажа, че е злато, значи да те излъжа. Струва 5-6 лева, но не струва колкото ти мислиш. Не мисли, че е злато. Ти казваш, че обичаш някого, позлатено е това, не е злато. Ти не го обичаш, ти си турил отгоре малко любов. Ама говори за любов. Хомеопатическа любов. Силна е тази любов, но тя е от 30-то деление, от 40-то, от 50-то, от стотно деление. Знаете какво е стотното деление от някой лек? Аз ви харесвам в това отношение, понеже вие имате голяма любов и ви поздравявам, не трябва по-голяма любов хомеопатически. Но трябва да разбирате хомеопатия. Вие с думи казвате: „Аз много ви обичам“. Дадете един алеопатически цяр. Казвате, че много обичате, пък малко давате. Това трябва да има съответствие в думите. Ще кажете, много ви обичам. Три дена сте гладували, давам ви малко трошици, казвате: „Достатъчно“. Като близне, счита че съм го нахранил. Казва: „Много те обичам“. Казвам: Много ме обичаш, малко даваш. Представете си сега ви кажа: Не ви обичам, много малко ви обичам - пък ви нахраня, дам ви баница, ябълки. Казвам: Я се нахрани, пък за любов после ще говорим. Кое е по хубаво? -Да ви кажа че ви обичам пък да ви дам само да си близнете от яденето, или да ви кажа, че не ви обичам пък да ви дам добре да се нахраните. За предпочитане е последното. Ако ви кажа, че много ви обичам, пък ви дам и много, то е нормално. Учете се сега. Да има едно съответствие между думите ви и онова, което правите. Защото ние седим на изпит, не

пред хората. Хората са предметно учение. В даден случай, когато ти кажеш, че обичаш хората, ти си пред учени хора, пред хора светии, които са любили. Значи комисия седи, ти казваш: „Много те обичам“. Те те изпитват, те, пишат бележка. Ще те скъсат. Ще ти дадат един човек, който е лош, ще ти кажат: „Я го обикни, лош, първокласен вагабонтин. Ще го обичаш, каквото и да ти прави, добро ще му правиш“. Как ще му направиш добро? Като се разгневиш, скъсат те на изпита. Кажат: „Единица“. Сега минаваш за много сръчен човек, че си готов за жертва. Тогава те карат да бягаш от страх. Ти се уплашиш от едно малко страдание, хукнеш да бягаш. Даже и пророците са бягали. На Йоана му казва Господ, да иде в Ниневия, той хукна да бяга. Господ му казва: „Иди на изток“,той отива на запад.

Та казвам: Ако в сегашното състояние влезете в небето, кое ще ви препоръча? Ще цитират от Библията, какво казал Христос. Христос казва: „Донесете плодовете от семената, които аз оставих на земята“. Първите плодове ще занесете. Аз казвам: Ако аз ида в невидимия свят, какво ще нося със себе си? Няма да казвам, че съм проповядвал, то е друг въпрос, ако идете на онзи свят и занесете много плодове те ще ги опитат ще кажат: „Не са доброкачествени тези плодове, не може да ги възприемем“. Ти отиваш в оня свят, носиш една стока, те ще я опитат. Оня свят е място дето само най-хубавите работи се вземат. Ти носиш всичко, но те казват: „Не можем да купим стоката ти“. Ще вземеш стоката си и назад ще се върнеш, без да си продал нито една ябълка. Казвам: Знаете ли колко ще ви коствува всичко това? Да си върнете капитала на земята, трябва да се родиш наново, да започнеш търговия наново. Не е лесна работа. Ти казваш: „Ще умра“. Няма да умреш, ще фалираш. За мене умиралката е един фалимент. Щом умреш, значи, фалирал си. После има друго, вие сега казвате, че еди кой си се влюбил в еди кого си. Оставете се сега от тия лъжи. Оставете се сега от тая любов. Казвате: „Той се влюбил“. Че какво лошо има, ако се влюбиш? Ако се влюбил, казва: „Любовта зло не прави“. Влюбил се. Не е любов. Така не се мисли. Не се обичат тия хора. Любовта зло не прави. Аз имам това предвид, защото имам други схващания. Един човек, който обича Бога, той трябва да обича всичките хора. Този, който обича, то е

тъй, той ще се научи как да обича хората. Първото нещо: Ти никога не може да се научиш да обичаш хората, ако не обичаш Бога. Може да учите каквото искате, онзи, който не обича Бога, той не може да обича хората. И да иска, то е невъзможно.

Както е невъзможно при тази светлина да узреят плодовете, тъй е невъзможно при една обикновена любов да излезе нещо добро. Може да говорим, може да четем някоя хубава книга. Ако очакваме на тази електрическа светлина да се сгреем или да узреят плодовете, това няма да го бъде. Тя може да ми направи една малка услуга, но казвам: Тази любов не е онази любов, която ще внесе новият живот. То е предисловие, един път, който отваря за новото разбиране. И вие знаете, когато сте се влюбили в някого, вас ви изпитват. Вие казвате, така сте се запалили от любов, търсите да обичате някого. То е и изпит. Влюбили сте се. То е един изпит. Любовта е да те изпитват. Като мине изпита, ще дойде любовта. Представете си, че вие обичате едного, след една, две години го разлюбите. Питам: Каква е тази любов? Сега според вас има влюбване, има и разлюбване. Има и любов, има и безлюбие.Тъй е, в какво седи любовта? Този, когото обичате да е винаги млад, този когото обичате да е винаги добър, този когото обичате да е винаги здрав, този когото обичате да говори винаги сладки думи, този когото обичате да е отличен певец, отличен поет, отличен философ. Този когото обичате всичко трябва да има, светлина, въздух, земя, той всичко трябва да бъде. Тъй разбирам аз любовта. А такъв е само Бог. Аз като съм дошъл на земята не търся да ме обичат хората. Вие най-първо търсите любовта. Аз най-после търся любовта. Аз любовта не я търся. Защо? -Казвам: Хората имат толкоз любов, колкото и аз имам. Какво ще ми кажете, аз беден и ти беден, какво ще търся да ме обичаш. Ако е въпрос за думи и аз ги имам цели кошове, много богат съм с такива архаически работи. Мога да ви дам любов на заем, колкото искате, с килограми, мога да ви дам. Вие ще кажете: „Учителят много голяма любов има“. Не, много малка е моята любов. Който е близо при мен ще рече. Като дойде някой казвам: Много малко знаеш. И аз много малко зная. Мислиш, че си млад, ти съвсем си остарял. Какви не стари идеи имате. Знаете ли какво нещо е младостта? Христос казва: „Ако не станете като

малките деца не може да влезете в Царството Божие“. Ние сме деца на грехопадението, трябва да се освободите от него. Всички хора, които сега се раждат, те са все деца на грехопадението, на недоволството, на лъжата. Трябва да се освободите съвършенно от това състояние. Те и двете неща в нас вървят паралелно. Трябва да знаете къде се проявява злото, и къде се проявява доброто. Едновременно в тебе две неща вървят. От една страна ти си добър, току виж дошло нещо лошо. И мене често ме изпитват. Иде и ме изкушава дяволът. Донесат ми много хубави плодове - 4-5 плода. Иде една сестра, каже: „Дай ми един плод“. Окото ми отиде на малките плодове. Дяволът сега казва: „Дай най-малкото!“- Не, казвам, трябва да дам най-хубавото. Не само единия, но понякога давам и трите, и за мене остава само единия, най-калпавия за себе си. То е Божественото. Като замине дяволът казва: „Какво ще разбере тя от тях?“ Казвам: Ще се подмлади. Дали тя или аз, все едно. Казва: „Тя учена няма да стане с тия плодове, ти трябва да ги изядеш, те са за тебе“. Та и вие като мене разрешавате. Понякой път казва: „Дай само малкото.“ Не, че аз съм лош в дадения случай, онзи който ме учи, той е духът на изкушението. Казва: „Ти тия камъни може ли да ги направиш на хляб? Ти от камбанарията може ли да се хвърлиш? Туй всичкото царство на земята ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш. Какво ще ти коствува на тебе да ти дадат всичките царства, да се поклониш?“ Ако се наведеш да му се поклониш, не че никакво царство няма да ти дадат, всичко ще изгубиш, но и живота си ще изгубиш. Ще кажеш така: „Аз съм научен прав да седя, не съм се научил да се кланям. В света има само Един. Той като дойде на него може да се поклоня, пред всички други хора прав стоя“. Питам сега вас, вие прави ли стоите или се кланяте? Кой на кого се кланя сега, кажете ми? Аз съм гледал, един казва: „Моля ти се, прости ми“- и се кланя. Но защо се кланя на жена си? Или пък жената се кланя да й прости. Не, но и да прости така не се прощава. То са криви разбирания. Я ми кажете, когато вие искате прошка, как казвате сега? Ако аз бях направил една погрешка пред вас и искам да ме извините, ще кажа: Ела с мене, аз направих една погрешка пред тебе, ти я констатира, ще идем и двамата пред Господа, ще коленичим, че Господ да каже тази

работа как седи. Така може да ни се прости прегрешението. Ако някой мене ме обиди, че иска извинение, ще ида пред Господа ще кажа: „Господи извини ме, аз чух лоша дума бръмчи в моя ум. Опетних се със злото. Той ми казал лоши думи, аз съм виноват, че съм ги възприел“. Той е виноват, че ми казал тия думи. Той е виноват, че ми е продал тази стока, аз съм виноват, че съм купил да я продам на другите. Който обижда и който е обиден, и двамата са виновати. Тъй седи работата с новото учение. Щом се обидят и двамата са виновни. Единият продавач, другият препродавач. Новото учение изключва всякаква продажба. Никакво продаване, никакво купуване. Тогава щом се обиждате, тогава вие сте търговци. Този въпрос за земята остава. Дойдат при мене казват: „Кой е крив, кой е прав?“ Казвам: Идете при Господа, коленичете, аз не разрешавам въпроса. Аз не съм съдия, нямам кодекс, как ще кажа, кой е прав, кой е крив. Аз не виждам никакво зло. Неговият език се огънал, той му казал, че бил много голям простак, много лош човек. Каквото казал, той само разлюлял въздуха. Какво излезло, що казал, подвижил въздуха, дошло някакво трептение до твоето ухо, ти сега правиш своите заключения, че ти казал нещо. Не, грехът не седи в разместването на въздуха. Всяко престъпление седи в една промяна, която става в сърцето. Не е престъпление, ако взема една свещ и я духна да я угася. Само разклатя въздуха и въздуха не е виновен. Но, ако угася свещта, там е престъплението. Че аз разклащам пламъка, нищо не значи. Ако някой може да изгаси моята свещ, аз правя друго заключение. Като духна да не изгася. Ако в мене, моята любов може да изгасне от духането на хората, ако моето добро може да се събори само от духането, това не добро, то е слабо добро. Не, че не е добро, но доброто трябва да устои. Затова всеки, който духа, вас ви причинява добро. Вашето добро трябва да бъде устойчиво. Каквито и страдания да дойдат, те имат за цел да укрепят вашето добро и вашата любов. Страданията са помощник на любовта, на всички човешки добродетели. Както вятърът, който иде да разклаща дърветата, да подобри тяхното кръвообращение, така са и страданията за вас. Аз така разсъждавам за себе си. И не съм намерил никакви други церове. Каквото и да мислиш, никога не казвам, че някои неща не съм знаел. Невежия погрешки

не прави. Само учените хора, които много знаят, те правят погрешки. Кой прави прегрешения? Който много говори. Който малко говори, не прави прегрешения, той минава за мъдрец. Почни да говориш и веднага ще видиш, че ще направиш някакво прегрешение. Аз понякой път като говоря, забелязвам някой граматик, който изучава българска граматика, тук свие вежди, значи някоя дума не е произнесена както трябва, някой глагол не е турен на място, някое местоимение не е турено на място, някой период не добре изказан, някой глагол не е бил в еди-кое лице, бъдеще или минало време. Ние го констатираме така. Казвам: Прав е този човек. Аз веднага му казвам: Ти си майстор в граматиката, не си невежа в смисъла на онова, което думите съдържат. Ние на български казваме: „Аз казвам“, но може да кажем и само „Казвам“. Англичаните казват само „Аз казвам“. На български има само два начина на изказване. Кой език е по-богат, българския или английския? Англичанинът като каже „Аз казвам“, прави една погрешка, българинът като каже „Аз казвам“ и „Казвам“ прави две погрешки. Казвам: По добре думите да имат едно значение. То е богатство на речта. Защото много пъти като се повтаря „аз“ не е толкова звучно. На български „аз“ не е толкова звучно. Английския е по-звучен, руското е по-звучно „Я“ и“АЙ“. Българинът казва „АЙ“, когато нещо се очуди, само в особени случаи. Той казва: „АЗ, АЗ“. Има едно съскане. Туй съскане е лошо. Когато се казва „АЗ“, чува се „С“. Българското „АЗ“ мяза на един ченгел. Като обърнеш“З“-то нагоре и „А“-то отгоре мяза на ченгел, с който българинът иска да хване нещо отдолу да го извади. „АЗ“, това е Божественото дете, което се родило да влезе в Божественото училище. Когато кажеш „АЗ“, ти трябва да знаеш, че си дошъл в света, да учиш закона на любовта, закона на мъдростта и закона на истината. Това е „АЗ“. Това е личността, това е Божественото дете. Ти ще се спреш. Ти казваш: „АЗ това, аз онова“. Ти казваш: „Аз дойдох в света да се уча, аз дойдох в света да разбера страданията, да науча мъчнотиите в света, аз дойдох да науча грехопадението, дойдох всичко туй да науча." - „Ама защо?“ - „Аз дойдох да науча сиромашията, аз дойдох да науча богатството, аз дойдох да науча пеенето, да науча музика, за всичко съм дошъл“. Значи за всичко дошъл и

всичко това е „АЗ“. Тогава като казваш „АЗ“, ще се обърнеш към Господ, ще му благодариш, че си роден. „АЗ“ в тебе е роден. На Господа благодари. Аз съзнавам, че съм дошъл да се уча, аз съзнавам, че съм дошъл да видя всичко онова, което е създадено заради мене. И тогава на Господа ще му бъдеш признателен и за водата, и за въздуха, и за слънцето, и за мушиците, за всичко, което виждаш, то е предметно учение. Разгъваш листата, четеш написаното. Във всяко бръмчене има написано нещо. Казвате: „Какво ще ми причини една мушица вътре?“ Мене ми разправяше един мой познат една своя опитност. Един ден казва, бях крайно обезсърчен, не ми се искаше да живея, исках да си замина от тук. Отива той при морето вижда една пещера, зимно време било, влиза тоя в дупката, седи той така обезсърчен в живота. По едно време, къде се пръкна една мушица, казва, току дойде, кацна на носа ми. Казва: „Почувствах, че има някой да ме обича. Тази мушица, като че ми каза: „Ето, аз те обичам“. Тя кацна на носа, погали ме и като че ли всичката тъга и скръб, всичко от мене го снеха, просветна ми, казвам, ще живея. Ако тази мушица по студеното време дошла да ми направи услуга. Тази мушица, казва, ми причини голяма радост. Разбрах, че Бог се проявява в малките работи. Господ ми казва: Знаеш колко мушици могат да те обичат, милиарди мушици има на едно място. Аз я изпратих при тебе да те насърчи. Тази мушица дойде, погали ме по носа, казва: Господ е уредил тази работа братко, не се обезсърчавай. Качи се на носа, ходи по носа казва много деликатно. Като лазеше по носа ми беше приятно“. Вие ще кажете:“Това е илюзия“. Когато вие мислите, че сте обидени, това не е ли илюзия? Я ми кажете, какво реално има в обидата? Обиди ви, какво станало, в какво седи обидата? Как няма кой да ме обича, вие се заблуждавате. Слънцето изгрява, значи ви обича. Въздухът се движи, значи ви обича. Кучетата лаят, обичат. Петлите пеят, обичат. Всичките хора приказват, обичат. Звездите светят, обичат ви. Вие сега казвате, че никой не ви обича. Каква философия е това? Не може така да се мисли. Тогава значи де е Рождество Христово? Роденият той каза мисли. Студеното, то /е/ обич на студа. Той дошъл сега да ни види. Сега има сняг и той ни обича, дошъл в бяла дреха. Студът дошъл, казва: „Слушах за вас много

работи“, хваща ни, прегръща ни. Ние треперим от студ. Студът е любовник, като хване онзи когото обича, той трепери. Ти си влюбен, но тебе те е страх от онзи в когото си влюбен, да не ти вземе живота. Тази мома, която е обичана, страх я е от момъка. Нея я е страх да не й вземе живота. Понеже тя знае, че много пъти я прегръща и като я прегърне един ден, един сокол като носи една птичка в краката, я носи прегърната, отиде нанякъде.

Сега какво да ви кажа? Ще благодарите, че аз съм отворил вашите гардероби, извинете, че без позволение влизам да ви видя гардеробите и колко прах намерих. Малко съм любопитен човек. Понеже, като екскурзиант човек, дойдох да видя из гардеробите и каквото видях извадих го. Туй из гардеробите го извадих. Сега скрих едно нещо. Аз намерих само старите ви дрехи. Забелязах, че имате един гардероб, него не го отворих, там са сигурно новите дрехи. Каквото отворих само за него разправям. Аз видях само старото, но предполагам, че имате и нови дрехи. Та втори път пак ще ви изненадам, тогава ще отворя и този, хубавия, гардероб.

Сега вземам методически. Най-първо започвам с прането. След като се опере, тогава започва гладенето. Най-после трябва чистене. Та казвам: Аз изнасям тия неща, понеже тази година майката казва, да идеш да видиш тия деца из гардеробите какво имат. Всичко туй, ще им кажеш, че не може да го обличат вече. Та идната година като дойде деветте. Майката ще се грижи, какво трябва да се прави тази година. Тя казва: „Всичко туй трябва да си върви. Тази година, казва, никой да не се облича със стари дрехи и скъсани дрехи, никой да не носи стари обуща, никой да не носи скъсани шапки, скъсани връзки“. Казва: „Тази година никой да не туря медни пари в джоба, само златни. И книжни пари да не туря в джоба, никакви книжни пари, само злато. Всички медни пари и книжни пари навън!“

Я сега ние да направим едно упражнение. Всяко едно дишане е свързано със закона на любовта. Ти не може да изучаваш любовта, ако най-първо не приемеш въздуха. Не може да изучаваш и мъдростта, ако не издишаш навън. Всяка вдишка, това е любов, а издишането, това е мъдростта. Знанието - това е светлината. Като дишаш, трябва да знаеш, че от себе си светлина трябва да

пращаш. Казвам сега: Ръцете настрани с длани нагоре, започнете постепенно да си свивате пръстите на ръцете. Ще хванете горните два пръста с палеца. Туй е вземане. Същевременно ще поемете въздуха. Започнете да поемате през двете ноздри. Ръцете ги свивате, в това време палците отгоре. Тогава започнете да приближавате ръцете пред гърдите със свити юмруци. Сега започвате да издишате като ръцете ги поставяте настрани, постепенно отваряте пръстите на ръцете. /Направихме няколко пъти упражнението/. Упражнението има смисъл, ако ти седиш и осмислиш нещата. Свиваш пръстите, то е интелигентност. Свиваш всичките си пръсти, че всичко онова, което Бог ти дал, поемаш го, и хубаво го поемаш. Силите на любовта поемаш хубаво. Вие всички бързате, като направите едно упражнение, искате бързи резултати да имате. Микроскопическа полза ще имате от едно упражнение. Хиляди и милиони упражнения трябва да направите за да имате един резултат. Понеже нашите ръце са свързани със съзнанието, трябва да работите. Понеже ръцете са свързани с онази страна на съзнанието, и вие не можете да преодолеете вашата мислеща страна, ако не работите с ръцете. Природата е турила ръцете да работят, очите, краката ни, всяко нещо, което се движи, събужда известна част от мозъка. Клепачите даже като се движат и те събуждат предната част на вашето чело. Ако работите без да си движите ръцете, ако вие спрете без движение ръцете, пак тогава тази дейност не е правилна. В Индия, там дето има някои да спират движението да не правят никакво упражнение, но то е закон за онези, които са работили вече. Може да има едно състояние, дето човек никакво движение не трябва да прави. Но вие още движения не сте правили. Човек трябва да научи възможността на всичките движения в света, че тогава да може да прави движения, без движението на ръцете, умствено. Тогава умствено може да прави упражненията. Аз може да правя упражненията по следният начин: Мислено протягам ръцете си, но то е другото тяло, мислено ще проточа ръцете, пак ще ги свия. Мислено може да свия ръцете, мислено може да дишам. Но по този начин на втората фаза, ако дойдете, ще може да задържите по 5 минути, по 6 минути, по 7 минути, може да дойдете до положението на 20 минути. Ако 20 минути вие може да задържите

въздуха, вие сте един адепт. Но за да задържите 20 минути, знаеш колко години трябва да се упражнявате. Някой човек може да го накарате 20 минути сега да спре дишането, но той ще изгуби съзнание, ще бъде мъртъв. За да бъде съзнанието му будно, се изисква грамадна воля, разумна воля. Някой човек като го обесят, за половин час пак може да го събудят. Много хора има като ги обесят има един начин, по който могат да върнат тяхното дишане.

Та казвам: Всичките неприятности в света се дължат на онова неправилно дишане, неправилно мислене. Ние мислим по много обикновен начин. Най-първо имаме за задача всичките хора да се отнасят с нас хубаво. Аз турям закон: Аз трябва да се отнасям с всичките хора добре. При мене като дойде някой човек, аз след като му направя каквато и да е услуга, аз казвам, че много направих заради него. То е старото положение. Че какво съм направил на този човек? Аз не съм направил толкоз голямо добро, колкото Бог е направил. Направено ли е колкото Бог прави? Но казвам, че силата на едно добро, което направя, седи в моето съзнание, не в количеството. Ако ти дадеш пари някому, и ти мислиш, че малко си му дал, пък той мисли, че много си му дал, казва: „Много ми даде този човек“. Ако в този човек се роди желание, че си му дал повече отколкото му трябват, и ако ти мислиш, че малко си му дал, доброто е направено. Ако ти мислиш, че много си му дал и ако той мисли, че малко си му дал, доброто не е направено. Всякога, когато във вас е идеята, че много сте дали, доброто е заради вас. Тогава на кого е направено доброто? Казваш: „Много голямо добро му направих“. Ти да кажеш: Много малко добро направих. Христос казва: „Като извършите всичко, да кажете: много малко свърших“. Може да кажете, че аз много съм направил, но в сравнение с другите, какво сте направили. И за себе си какво съм направил например? Даже на себе си, колко пъти на ден ние се безпокоим за нищо и никакво? Седнеш, тъй спокоен, да ти е приятно. След като са те обидили, след като си сиромах, че нямаш пет пари, бос ходиш, ти да седнеш да се усмихнеш и да кажеш, колко хубави крака ми направил Господ. Дрехите ти са скъсани, дупки имат, месото ти се вижда, да кажеш, колко хубаво месце имам. Изстинали ръцете. Не е лошо

да ти изстинат ръцете. Мене никога не ми идва на ум да си помилвам ръцете като изстинат, започвам да ги галя, да ги милвам. Едната ръка поглади другата ръка. Досега те сладка дума не са си казали, седят като аристократи, сега ще се сприятелят. Дойде студът казва: „Братко да живеем хубаво, как си ти?“ Като изстинат ръцете казвам: Братчета запознайте се, не се карайте, много добре си живеем, обичаме се. /Учителя си милва ръцете/. Потрият се, погреят се. За мене тия работи не са безсмислени. Аз виждам и вътрешните процеси. Като дишаме, възприемаме въздуха, казваме: "Благодаря ти Господи, каквото вземам, давам /издишам/ Сега давам." Като дойде студът давам по-лесно. Но научете се да бъдете щедри. Не, че не сте се научили. Бъдете щедри, както вашата майка е щедра. Бъдете щедри, както вашият баща е щедър. Бъдете щедри, както вашият брат е щедър. Бъдете щедри, както вашата сестра е щедра. Бъдете щедри, както вашите слуги са щедри. Бъдете щедри, както вашият господар е щедър. Бъдете щедри, както изворът е щедър. Бъдете щедри, както слънцето е щедро. Бъдете щедри, бъдете щедри. Навсякъде носете тази щедрост на великата Божия любов, която се излива в света, която казва: „Излейте моята любов, предайте тази любов в света, за да се прослави името Божие“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
15 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 7. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ЖИВОТА

Отче наш.

Имате ли някаква тема? - /Нямаме./ - За следния път нарисувайте един гълъб.

Втората тема ще бъде „От какво се страхува младият? Или страхът на младия“.

Да направим едно упражнение с дишането. Нека всеки да си брои. Гледайте, както бие пулсът на сърцето ви, така бройте. Най-първо ще го направим като броим до шест, три пъти и после като броим до десет. /Направихме упражнението три пъти. Учителят броеше: Шест поемане, шест задържане и шест издишане. После направихме упражнението три пъти. Учителят броеше: Десет поемане, десет задържане и десет издишане./

Вие се смущавате от неудобствата в света. Всичките хора се смущават, безпокоят се от големите противоречия. Знаете ли, ако хората нямаха никакво противоречие на земята, какво щеше да стане? Сега вие познавате живота с противоречията, които съществуват, но не познавате един живот без противоречия. Какъв ще бъде един живот без противоречия на земята? Представете си един живот без майка, без баща, без братя, без сестри. Защото щом имате братя и сестри сега на земята, се ще се поскарате малко. А пък за да не се карате не трябва да се явяват. Все таки, ако имате баща и майка, с които имате нещастия, умират, ако ги няма, няма да имате тъги. Но какъв ще бъде животът на земята без бащи и майки, без братя и сестри, без господари и слуги, задавали ли сте си този въпрос? Какъв щеше да бъде животът, ако нямаше горчивини?

Сега съществува едно противоречие. Вие не сте влезли във философията на противоречията. Когато Христос привежда онзи пример за рая, ние го считаме идеално място. Умря Лазар и

отиде в лоното на Авраама, умря богатия и отиде в пъкъла. И гледат се ; едните в рая блаженствуват, другите в пъкъла се мъчат. Питам: Какъв ще бъде този рай, дето се вижда мъчението? Не трябва да виждате мъчението. И всички вие имате един рай и един пъкъл. Хубаво, може ли да има един рай без пъкъл? Не трябва да има ядене, не трябва да има говорене. А пък раят е място дето говорят хората. Щом се говори, ще има противоречие. Понеже земята е място, дето се учат хората да говорят, тогава се ражда противоречието. Сега нали вие мислите: „Защо е създаден пъкълът?“ Ами той е една функция на живота. Живот без пъкъл не може. Аз сега не искам да ви отегчавам. Аз не искам тия противоречия в живота. Но не мислете, че противоречията, които съществуват, са нещо произволно. Красотата в живота седи в големите противоречия и в големите добродетели. Тогава вие казвате, че големите добродетели са нещо непостижимо, а казвате че нашите погрешки са постижими. На всяка стъпка правите погрешки. Защо погрешките да са постижими, пък добродетелите да не са постижими? Защо така мислите? Но човек може да бъде добродетелен, той може да бъде добър и лош. Едновременно на земята човек може да бъде и добър, и лош. Да изключим от себе си злото е невъзможно. Да изключим доброто от себе си и то е невъзможно. Две невъзможности има: никой не може да изключи доброто от себе си и никой не може да изключи и злото от себе си. Как ще ги примирите? Примирението е в това: да подчиниш злото на доброто, че злото да стане слуга, а пък доброто - господар. Имаме сегашния порядък на нещата, какво трябва да направим? -Трябва доброто да стане господар, а злото да слугува. А в сегашния порядък, злото е господар, а доброто е слуга. И там сега е лошото, че злото е господар, а доброто е слуга. Защото, ако слугата стане доброто, злото ще бъде господар ; ако доброто стане господар, злото ще стане слуга. Та едновременно доброто и слуга, и господар не може да бъде. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Наблюдавайте сега, кой е господар и кой е слуга. Когато човек върви, кой е господар? Левият крак, който е отзад, на който няма никаква тежест, само заповядва, пък десният крак е слуга. Но в следния момент, стане обратното ; господарят се обърна в слуга и слугата стана господар. В следният

момент пак има смяна, левият е господар, пък десният е слуга. Единият отзад, другият отпред и така вие вървите. Сега вие ще кажете: „Лесна работа, така трябва да бъде“.

В природата онзи, който създал раците, отде му дошло на ума, едни от раците да вървят наляво. Кривият рак наляво върви. И после има други, които вървят назад, с опашката си напред. Отде им дошло на ума, защо едните да вървят криво, пък другите да вървят назад? Каква употреба има, едните с опашката назад да вървят, а другите напред? Две философии има. Едните раци казват: „Наляво трябва да се ходи“; а пък другите раци казват: „Назад трябва да се ходи“. И се разделиха, едните си създадоха опашка, пък другите не си създадоха. Но според закона на еволюцията, кои са подбудителните причини? Едните срещнаха мъчнотии, че криво тръгнаха, кривите раци без опашки. Та казвам: Ако вие вървите накриво, то е кривият рак, нищо повече. Поддържате теорията на кривите раци. Един крив човек върви по теорията на раците, върви накриво. Ако оставате назад, че се оттегляте, поддържате другата теория на раците. Раците не си направиха опашка да ги подтиква напред, но да вървят назад. Много умни са тия раци, които вървят назад. Те имат психологически съображения, за които няма да ви говоря.

Вие седите, мъчите се, казвате: „Не съм много умен“. Ами знаете ли какъв ще ви бъде хала, ако станете много умен? Благодарение, че има по-глупави от вас, та вие сте по-умни. Ако глупавите биха станали умни като вас, вие щяхте да бъдете на тяхното място. Но да приведем един пример. Вземете както в сегашния свят, милиони дървета са осъдени на смърт, да бъдат отсечени, изгорени за топливо. Не е от някаква омраза, има ли някаква омраза? Ни най-малко няма омраза. Защо ги секат? - Понеже им е потребно гориво. Ако имаше гориво нямаше да ги секат, а пък сега няма гориво и трябва да се намери от някъде това гориво. Тогава дайте един проект. Сега хората трябва да станат много умни. Този порядък е временен, но там дето са достигнали хората, не са достигнали още да разрешават всичките противоречия. Всеки един човек, който отсича едно дърво, той му принася едно благо. Щом ти отсечеш едно дърво, то пострадва, но същевременно тебе те глобяват, и туй дърво прогресира.

Сечените дървета прогресират, които са ги секли ги глобяват. Сега да ви докажем. Може много лесно да докажем как прогресират дърветата. Прогресът седи някой път в подобрението, което става вътре в самия живот.

Да допуснем, вие някой път имате голямо страдание. В себе си казвате. Седи един ден една ученичка тука и плаче. Питам я: Защо плачеш? - „Мъчно ми е“. Хубаво, като ти е мъчно, носи си мъчението, защо ще плачеш, защо даваш обявление? Като плачеш, значи ти си дала обявление, че ти е мъчно. Защо, без обявление не може ли? Мъчно ти, носи мъчнотията си. „Не може“, казва, „мъчно ми е нещо“. Ами, ако тази сестра не плаче, дъжд няма да вали. Следователно, трима ученици като плачат през лятото, дъждът ще дойде. В туй отношение икономия има в природата. Ако плаче някой, дъжд ще дойде непременно. Вие наблюдавайте сега, щом плачете, след колко време ще се развали времето. Щом сте раздразнени, след колко време ще се подобри времето. Сега някой път вие мислите, че сте суеверни. Каквото и да е, и суеверието е наука. В какво седи суеверието? Че суеверният човек вярва в нещо.

Някой път дават възражения, може ли човек да вярва, че магарето може да хвърка. Може да хвърка. Но магарето за да хвърка трябва да се смени. Туй обикновеното магаре не може да хвърка, но необикновеното магаре може. Много хора, на които им казват, че са магарета, но хвъркат. Казват, че си едно магаре. Качиш се на аероплана, хвъркаш. В света кой е, който разбира, че има магарета? Самите магарета знаят ли, че има магарета? Човек е, който знае, че има магарета. Магаретата не знаят, че има магарета. Конете не знаят, че има коне. Човекът е, който знае, че има коне. Човекът е, който знае, че има риби. Туй дето казвате, че има магарета, коне, волове, то са ваши понятия. За вас съществуват магарета, коне, както вие съществувате. В същност магарето ни най-малко не знае, че е магаре.

Аз съм привеждал онзи пример за един турски бей, който живял един порочен живот. Като умрял, влязъл да живее в едно магаре. Хванал стая да живее в едно магаре, наемател станал в къщата на едно магаре. Магарето му дало една от стаите си под наем. Той разбрал, че в другия свят, в животинския свят, цялата

къща се движи. Като видял, че цялата къща се движи, погледнал, че магарето натоварили с дърва и го накарали да занесе дървата в неговата къща. Той като се видял в тази магарешка форма ; как така по-рано беше бей, княз, сега като магаре дърва да носи, и то не искало да влезе. Теглят го, то не влиза, упорито магаре. Най-после минава един дервишин, който казва: „Аз ще му кажа да влезе“. Отива, че му пришепва на ухото: „Тебе не те познават кой си“. Като казал това, магарето влязло в двора.

Сега запример, вие някой път констатирате, че имате една погрешка, но то е ваше заблуждение. Тази погрешка е заради вас, но хората не виждат. Ти казваш: „Аз съм много лош човек“. Де ти е лошото, в какво седи лошото в човека? Че много говори. Какво има, че много говори? Воденицата, която дрънка, има ли зло, мели брашно. Изворът, който дига шум има ли нещо лошо в това? Казваш: „Много съм лаком“. В какво седи лакомията? На место да изядеш едно кило хляб ти си изял кило и половина. Къде е лакомията? С половин кило, лакомия може ли да се роди в света? И какво трябва да разбираме под думата „лакомия“? Тъй както разбирате лакомия, лаком човек, какво трябва да се разбира в най-простия смисъл? Ял повече, взел повече, за някой друг не оставил, изял яденето на другите. Но този, който яде повече, работи повече. В природата нещата не са произволни: онзи, който яде повече трябва да работи повече, плащат му за това. И който не работи, и на него плащат. Аз понякой път уподобявам богатите хора, на хора, които са работили повече, затова са богати. Богатството е почивка, сиромашията е работа. Когато човек е сиромах, работи. Казват: „Да няма сиромаси хора в света“. Ами, че няма кой да работи. - „Да няма богати“. Ами, че няма кой да почива. Ако липсват богатите хора, и ако липсват сиромасите, ще изчезне от света почивката, ще изчезне и работата. Де е злото? Ако изчезнат скърбите ще изчезнат и радостите. Ако изчезнат радостите ще изчезнат и скърбите. Тогава вие ще имате един живот дето няма скърби и радости. На какво ще мяза този живот? Скръбта трябва да стане служителка на радостта. Когато радостта заповядва на скръбта, по-добро нещо от скръбта няма. Но когато скръбта заповядва на радостта, по-лошо нещо от това няма.

Та вие сега имате една задача: Имате да управлявате един свят на противоречия, да се справите с големите противоречия. Например, трябва да ядете. Няма какво да се отказваш от яденето. Няма какво да се отказваш от дишането. Няма какво да се отказваш от слушането, от гледането. Защото вие казвате: „Аз разбирам любовта“. Ти не може да разбираш, ако не вкусиш нещата. Любовта е онова разумното в света, което опитва всички неща. Любовта като намери, че нещо е много горчиво, тя вземе захар, тури, разбърка, че го направи малко горчиво. Българите някой път турят във виното пелин, че като пиеш туй винце, става хубаво, малко горчивичко. Като пиеш, лечебно действува. Ти ще кажеш: „Без вино не може“. Защо някои хора могат, други хора не могат? В даден случай все трябва да има един чешит, един пияница в света трябва да има, от един повече не може. Да изчезнат пияниците е невъзможно, но на сто души десет души пияници да има. В този стремеж пияница може да стане, който и да е, може да образува този навик. Пак този навик лесно може да се изкорени. Сега някои от вас искат да бъдат много кротки, искат да не се гневят. Че гневът подтиква света. Като се поразгневиш ще свършиш някоя работа.

Ще знаете, че красотата на земния живот седи в голямото противоречие. То е красотата. Тия големите противоречия не се стремете да ги премахвате, ами ги характеризирайте. Че ако нямаше сенки в света, как ще рисуват художниците? Каква ще бъде една картина без сенки? Ако човешкото лице го нарисуваме така без сенки, как ще нарисувате един човек на земята? Че носът още не е изработен, човек още няма един правилен нос. Като рисувате когото и да е от вас, вашите носове са още разхвърлени. знаете ли защо носовете са разхвърлени? Защото постоянно като си чистите носа, искате да го проточите, като го дърпате. Казвате: „Хрема имам“. - „Не може ли човек без да си тегли носа?“ Кой е бил първият, комуто за първи път дошло на ума да си потегли носа? Българинът ще си изчисти носа, ще се изсекне и в дрехата ще си обърше двата пръста. Нали първият, който направил това изобретение да си проточи носа, да си бара носа, то има свои психологически причини. Ако човек никак не си бараше носа, знаете ли какво щеше да бъде? Той се запознава с

носа, това е едно запознанство. Като побара човек носа, той се запознава със себе си. Някога направете един психологически опит. Когато не сте разположени, погладете носа си от 6 до 10 пъти, погладе нежно носа си и вижте, какво ще стане с вашето състояние. Да кажем имате неразположение, готов сте да направите една малка сцена. 3-4 пъти като потеглите носа си, веднага ще стане една смяна. Та трябва да знаете, че в носа има известни течения, които вървят от лявата и от дясната страна. И в устата има две противоположни течения отгоре и отдолу. Някой път щастието на човека зависи от неговите уста, зависи от горната и от долната бърна как са устроени. Защото по тази повърхност така се развиват известни сили, че в дадения случай ти не можеш да бъдеш мек. Ти не може да говориш хубаво, красноречиво, ако устата ти не е устроена горе. Ако на едно пиано не са турени хубави корди, направени от чист метал, онзи прекрасен звук не може да прозвучи. Значи има един закон, който хармонира нещата. Казвам: Човек постоянно се нагласява. Например, ако горната му бърна е по-добре разработена, той е по-активен. Ако долната бърна е по-развита, този човек е по-пасивен, само взема, по-малко дава. Ако искаш да бъдеш щедър горната бърна трябва да бъде развита, да бъде издадена навън, да бъдеш активен. Сега давам тия неща, не искам да ги вземате на вас. Трябва да правите опити. Аз искам да ви кажа да изучавате живота във всички негови най-големи противоречия, нищо да ви не смущава. Каквото и да видите, да знаете, че то си има предназначение в частност, след туй може да е зло за хората, но изобщо то е за едно велико благо в света, и за самия живот едно велико благо. Например, някой път трябва да ядеш такава храна, от която ще имаш болка в стомаха си. Казвам: Не е зло, след тази болка измени се малко твоят характер. След всяка една болка, която дойде вътре в човека, каквато и да е, малко характера на човека се променя. След всяка болка се внася известна светлина. Всяка радост и тя внася известна малка светлина. Скърбите внасят друга светлина, скръбта внася тъмнина. Скръбта става причина за тъмнина. Не става причина за светлина.

Та сега вашето щастие в какво седи? Вие искате да се освободите от сегашния си живот и да ви се даде някой ангелски

живот - нещо, което никога няма да бъде. Аз понякой път ви наблюдавам. Дали подарък на един невежа, една кутия с най-хубави бои и четки за рисуване, пък той само ги носи, изважда ги, изважда четките, отваря, затваря кутията. Тия бои не ги опитва, иска да намери някого да ги продаде. Най-после иде един негов приятел, взема четката и боите и нарисува нещо. Той знае как да работи с боите. Значи с тия бои може да се препитаваш, ако си умен човек. Трябва да знаеш къде да туряш тия бои, къде как да цапаш.

Да допуснем сега, че вие имате голяма скръб, някаква скръб ви нападнала. Тъгата ви може да произтича от някой вълк, може да произтича от някоя змия, може да произтича от някой паяк, може да произтича от някоя овца, най-после може да произтича от някой беден човек, някой път може да произтича от някой богат човек, от някой учен човек, от велик човек, от цар. Вие не знаете каква е вашата скръб, какъв е нейният произход. Защото има скърби от ниско произхождение, пък има скърби от високо произхождение. Сега може ли да ми кажете една скръб от високо произхождение? Ако вие се спрете да разисквате в себе си вашите скърби, вие ще отворите един нов свят. Ако имате скръбта на едно същество, и това същество е един богат човек, който скърби, защото няма деца. Казва: „На кого ще оставя имането?“ Той търси някой да влезе в положението му, да го обича, понеже не е намерил такива, на които да остави богатствата си, изпитва една вътрешна скръб. Тази скръб се предава, тя влиза в твоя ум. Той мисли, че животът няма смисъл. Тази мисъл влиза в ума ти. Ти казваш, че животът няма смисъл. Той е без деца, казва, че животът няма смисъл. Ти имаш деца и казваш, че животът няма смисъл. Че как така? Тогава какво трябва да стане? Вие не разглеждате работата добре. Какво трябва на този, богатия, човек? Трябват му деца. Колко деца му трябват? Да допуснем сега, че вие понякой път искате да бъдете богати. Колко богатство е потребно? Природата е създала така: Например, ако вие математически намерите, колко богатство ви трябва, веднага ще даде богатството, законът в туй отношение няма никакво изключение. Законът в туй отношение няма никакво изключение. Щом природата тури числата, с които функционира, ти щом намериш

тия числа, веднага отговаря. Щом туриш числа, които ти искаш, тя оставя ти сам да си отговаряш. Трябва да знаете друго нещо: Кога идват скърбите и кога идват радостите. Скръбта винаги показва едно състояние на безлюбие, което ти си имал. Всякога когато отсъствува любовта, в един малък момент, мигновено в човека, в душата си пренебрегнеш съзнателно или несъзнателно любовта, става една междина, в която се явява една скръб. Щом обичаш, скръбта се обръща на радост. Скръбта съществува, докато отричаш любовта. Щом приемеш любовта, скръбта си заминава и се обръща в радост. Щом отричаш любовта, радостта се обръща в скръб. Че радостта и скръбта вие я създавате. В момента, в който любовта присъствува, ражда се радостта. В момента, в който любовта отсъствува, ражда се скръбта. Сега остават във вас резултатите.

- „Туй, което ти говориш, вярно ли е?“ -То е наука. Може да го проверите десет пъти. Може да го проверите навсякъде. Ако тръгнете да изследвате хората: жени, мъже, богати, сиромаси, ако изследвате учени хора, ще видите един закон съществува, който е верен - скръбта показва отсъствие на любовта. Любовта не функционира. Например, гледам някой път някой човек, който скърби, дряхъл е. Щом като го видя, зная, че тази дряхлост произтича, че пари няма. Срещам друг, който е пак дряхъл. Той пък приятели няма. Срещам друг, той пък къща нямал. Той е неразположен, разни степени има на неразположение. Разни са подбудителните причини на дряхлавостта. Аз правя опити. Като видя някого неразположен, аз му казвам: Слушай, ти си много способен човек. Виждам, писано на челото ти, скоро ще имаш 20-30 хиляди лева, ще ти се паднат. Веднага се изменя неговото състояние, казва: „Отде знаеш?“ -Скоро ще дойде някой твой чичо. Казва: „Минава ми такава мисъл. Да, имам един чичо, вярно ли е?“. Казвам: Колко ще платиш? -Колкото се може повече ще платя. И веднага той се развеселява. И действително, той ще дойде, той ще срещне един свой чичо, няма да се минат 10, 15, 20, дена ще срещне познанство с някого и работите му ще тръгнат другояче. Случва се често на онези, способните ученици, добрите професори на богатите ученици, вземат доста, трябва да им се плати богато, на някой беден студент като го погледне казва: „На

тебе даром ще преподавам“. Ще кажете: Съдбата така определила, любовта така определила. Онези, които нямат любов, с пари трябва да плащат. Онези, които носят любовта, като ги погледне професорът, казва: „На тебе без пари“. Та сега вие искате да бъдете късметлии всичките. С любовта е с късмет, без любовта е с пари. Късметлиите хора навсякъде имат късмет. Едните са късметлии с любовта, другите с пари. Имаш много пари, много ще платиш. Като нямаш пари, какво ще платиш? Аз имам само един такъв случай. Намерих един учител по музика, един добър учител, един добър музикант, роден музикант, гледам. Като отидох да вземам уроци, казвам: Ще ми кажеш правилата, как да държа цигулката, лъка, как ще постъпвам и каквото ми каже, вече ще го слушам. Гледам беше много сприхав. Аз като влизах, той ще се усмихне много добре, казва ми: „Аз ще свиря, ти ще ме слушаш, каквото аз правя ще правиш“. Не ми показва как да държа цигулката, лъка. На другите преподава уроци, на мене само той ми свири и аз да се уча от неговото свирене. Аз като отивах той си почиваше, не кряскаше. Като дойде някой друг ученик и като вземе някой тон, той ще излезе из стаята, и пак ще се върне -по десет пъти излизаше из стаята. Понеже някой път не искаше да се гневи, махне с ръката и излезе навън, не може да търпи неправилни тонове. След пет минути пак влезе, пак разправя как да си държи лъка. Този човек правеше усилия, другояче трябваше да кряска, затова ще излезе навън да не слуша. Аз като отивах, никак не излизаше навън, ще вземе цигулката, свири. Аз седях и го гледах, много хубаво държи лъка. И мене ми даваше забавления, той ми свиреше. И първоначално не ми даде никакви упътвания, как да хвана лъка. Аз наблюдавах как трябва да държа лъка, как поставя цигулката, всичко туй наблюдавах внимателно. Казва: „На тебе не ти трябва повече от това“.

И на вас сега искам този метод да туря. Ще наблюдавате как аз свиря. Няма нужда да ви казвам, ще наблюдавате. В природата трябва да се наблюдава. Мене ми казваше: „Наблюдавай, каквото аз правя и ще научиш повече. Да се спра някой път да ти разправям, голям харч струва то“. Казвам: Вие се обезсърчавате за противоречията. Най-първо, знайте, че всичките противоречия в живота, които съществуват, ще ги опитате. Няма

да остане противоречие, което да не ви дойде до главата. Няма да остане благо в живота, което да не дойде. Нещата не са произволни. Нищо в природата не е произволно. Всичко в природата е закономерно, всичко, което става, е за общото благо. Една ваша погрешка е за ваше и за благото на другите. Една ваша добродетел е за общо благо на цялото. Някой път вашето добро може да ползува вас, после другите по-малко. Вашата скръб може да уврежда вас повече отколкото другите. Сега вие не може да се убедите. Гледам на някои сестри дотегнал Изгрева, искат да бягат оттук, мислят, че ще намерят рая някъде. На земята най-добрият рай е Изгревът. Пък много райове ще намерите, колкото искате. Раят е вътрешно състояние, разбиране. Ами, че условия за рая съществуват. Слънцето изгрява, вятърът вее, реките текът. Питам сега: Къде е адът? Някой път реките като дойдат повече, прелеят, че завлекат нещо. Дъждът отгоре лее, разкаля се земята. Казвам: Де е лошото в света?

Сега, понякой път казвате, че не ви разбират хората. Много хубаво ви разбират. Някой човек просто е пратен да ви наругае. След това ще дойде контрастът, ще дойде друг да ви донесе едно благо, което никога не сте чували. След всяко ругаене, се ще се намери някой да ви говори тъй сладко, както онзи, който ви ругал. Вие ще имате опитността на нашия брат Граблашев. Той като се занимавал със спиритизма, тръгнал из България да държи лекции по спиритизма да покаже на опит. Бил в Плевен да държи сказки. Като свършил сказката, иде един господин и казва: „Господин Гръблашев, искам да ви кажа нещо, да не го чуят другите“. Казва: „Давам си ухото и той ми казва: Голям вагабонтин си, шмекер си, знаеш какъв лъжец си“. Казва братът: „Не ми остана време нищо да му кажа. Той ми каза това и си замина“. Какво лошо има в думата „вагабонтин“? Думата „вагабонтин“ не е лоша. ВА-ГА-БОН-ТИН. Че това са най-хубавите звукове. /От/ гласните букви „А“, „О“ вагабонтинът се научава на философия. Предприемчив човек. Иска да му каже, че ти си предприемчив човек, от нищо нещо изкарва. Шмекер-“Ш“-то, един човек, който не лъже, истината ти казва,право куме та в очите. Казва: "Така го видях, така го казвам." Но, ако ти казваш истината право в очите, знаеш, че ще огорчиш човека. Аз след това го изтълкувах, казвам: Той те похвалил.

Той ми казва: „Научих нещо. Втори път никога не позволих да ми кажат близо до ухото. Първото заблуждение в мене беше, че аз мислех, че той ще ми каже: - Господин Гръблашев, много съм ти признателен, че се осветлих, особена светлина ми даде - тъй мислех, че ще ме похвали“. Та първото нещо е необходимо търпение. Търпението се придобива при големите противоречия. Ако светът можеше в сегашния момент да бъде създаден по друг начин, природата би го създала, но то е необходимо в дадения случай. Може да се измени и сегашното състояние е временно, то ще се измени, но и в другото ще има противоречие. Само, че противоречието ще става по-разумно. Ние ставаме по-умни, започваме да надделяваме на скърбите, започваме да ги използуваме тия скърби, които имаме.

Представете си, че една въшка, която е на вашата глава, като я хванеш може да се превърне на малко злато. Помисли си, десет въшки като ги хванеш да се превърнат на злато, ще съжаляваш ли? Но понеже не могат да се превърнат на злато, тогава причиняват неприятност. Ако се превръщаха на малки скъпоценни камъчета, ще съжалявате ли? Сега вие имате една паразитна мисъл, неразбрана мисъл. Защото паразити съществуват и в мислите, и в чувствата на човека. Бълхи и въшки съществуват в чувствата на човека. С бълхите и въшките с тях доста работа може да свършиш. Разправяше доктор Бъкли, ходил в Чикаго, виден доктор е той, по богословие. Ходил той на разходка в Чикаго. Среща по едно време един приятел, казва: „Къде си ходил?“ - „Ходих да гледам как бълхите маршируват“. - „Остави се от тези шеги, кажи къде си ходил?“ - „Казвам ти, ходих да гледам, как бълхите маршируват“. Казва: „Остави твоите шеги настрана. Аз съм доктор по богословие, ще ми разправяш сега“.

Завежда го и него. Народ, пълно, да гледат. Виждат на една голяма площ, между две площи едната стъклена, прозрачна и там хиляди бълхи. Този човек седи и отгоре командува; разделят се на взодове, батальони, на дружини, на полкове, маршируват. Онзи говори, те маршируват. Богословът се чуди. Казват му: „Бълхата, най-мъчното е докато я отучиш да скача. Щом се отучи да скача, може да марширува“. Мислите, че бълхите са глупави. Как този човек им предал туй движение?- Елементарни идеи. Казвам: Ако

този човек могъл да дресира бълхите вие не можете ли да възпитате вашите чувства? Тия чувства, които ги имате, не може ли да ги възпитате? - Може.

Казвам: Когато дойдете да се срещнете с лошите хора, не се дразнете от тях. Гледайте вътре да ви стане приятно, каквото и да говорят, да виждаш добрата страна. Някои хора може да ви срещнат и просто да ви наругаят. Те мислят, че вие може да ги засенчите или нещо друго. Те ще ви кажат много горчиви думи. Като ви срещне някой път е разположен да ви обиди. Някой път като ви срещне е разположен да ви каже сладка дума. Някои от вас казвате: „Аз не скърбя“. И това не казвайте. Не казвайте, че и много се радвате. Кажете: „За нас и скръбта и радостта са добре дошли“. Когато дойде скръбта, добре дошла ; когато дойде радостта, добре дошла. Ако кажете: „За нас скърби не съществуват“ - той тогава ще ти докаже, дали не съществуват. Съществуват скърби и засега скърбите съществуват много повече от радостите. За вашето съзнание има повече скърби, не че има повече скърби, но съзнанието ви не е будно за радостите. Много радости са минали, без вие да ги съзнаете.

Разправяше ми един приятел, минава той и една слугиня пее една песен. Хубав глас, но тя не подозира, че има хубав глас. Той се спира и гледа какво богатство има, което не оценява. Ако я попитате защо пее, ще каже, че пее да се мине времето ; „Но така хубаво, казва, пее, че се спрях да я слушам“ Има нещо хубаво в гласа й. Природата е турила нещо хубаво, което вие не съзнавате. Вие сега търсите едно благо, което тя не е вложила във вас. Вие искате по някакъв начин да видите някое благо в другите хора. Използувайте само онова благо, което тя е вложила в дадения момент във вас. Вие ще кажете: „Не съм одарен“.- Имате повече дарби, отколкото ви трябват. Сега например, мнозина от вас мислите, че не сте паметливи. Защо не сте паметливи? Има си причини. Когато съзнанието е разпокъсано, има много неща, които отвличат вниманието на екрана на съзнанието, тогава паметта слабо действува. Не мислете, че ако един философ, който в своята философия така е отвлечен, че в него паметта е слаба. Много забравлив е Едисон. Той се сгодил и трябвало да се жени. Забавил се в лабораторията и отиват да го

вземат оттам. Булката седи, чакат го, отиват да го вземат, той прави своите изследвания. Човек може да е толкова занят с някоя идея, че най-същественото някой път може да забрави.

Та искам да ви наведа на мисълта: Радвайте се на противоречията, които съществуват, радвайте се на радостите, които съществуват. Защото скърбите на живота предават дълбочина на човешкия характер и мекота. Човек, който минал през много скърби, има гъвкавост. Онези хора, които са много страдали, дълго живеят. Растенията живеят по-дълго. От всички живи същества най-много са страдали растенията, и затова те най-дълго живеят. Едно животно, ако дойде буря, ще се скрие или в някоя пещера, или в някоя дупка, ще се промени положението. Растението не може. Те имат страдания, каквито животните ги нямат. Някои мислят, че растенията нямат страдания. Най-големите страдания имат те, но и най-дълъг живот имат те. Казвам: Страданията дават по-дълъг живот, по-добри условия за живеене и разбиране. Радостите дават условия да използуваме живота. Скърбите дават материал за живот. Радостите дават условие да се използува този материал. Сега в евреите има един закон - хигиената всякога препоръчва да се ядат предните части на едно животно, а не задните части. В задните части са поставени членовете на нечистотата. Предните части, дето са дробовете, са за ядене от чисто здравословно гледище. Тогава, когато ядете плодове не е хубаво да се яде и семето. Не яжте семето на плодните растения.

Научете се да мислите, че всичко, което става в живота е на място. Не мислете, че нещо, което става, не е на място. Кажете: „Бог всичко предвижда и допуща. Онова, което Бог допуща в даден случай, то е на място“. Не се спирайте да казвате: „Защо ми се случи това нещо?“ - На място е. Може да не ти е приятно, но туй което е станало, на място е, то е за твоето благо, защото е станало. Някой път казвате: „Защо счупих тази стомна?“ Защо не си отваряш очите, сляп не беше? Стомната вече е счупена. Аз имам три билника, които сега счупих. Кому да се карам? Студът ги счупи. Ако е дете ще се караме, но студът ги счупи. Казвам: За добро е. Какво добро може да излезе от туй? Сега бих ви превел,

но всяка една несрета в живота, тя е за добро.

Тръгват двама души, срещат се по пътя. Един човек с много хубав кон, среща друг добър човек, той язди магаре. Вървят и двамата, и приказват, единият на магарето, другият на коня. Единият от новите, не вярва, че има промисъл, човек сам трябва да си уреди работите -така мисли. Другият поддържа, че Бог е, който урежда живота. Спират се вечерта да си почиват и през нощта вълците изяждат магарето на онзи, който мисли, че Бог урежда работите. Онзи, който мисли, че човек си урежда работите, качва се на коня и отива, другият остава да върви пеш. Като отива, онзи с коня, градът, където отивал бил в обсадно положение и там го убиват. Другият не могъл да пристигне навреме, закъснял, понеже вълците му изяли магарето, но пък спасил живота си, останал жив. Ако вълците не бяха изяли магарето и той щеше да бъде убит. Но той пристига след няколко дена в този град, следователно, остава живота му.

Разправяше един наш брат, като бил търговец, качва се на един кон, пътува. Дохожда до едно място, конят не иска да върви напред, връща се назад. Този брат се връща. Друг човек минава на това място дето конят спира. Този човек вечерта бил убит от разбойници. Конят на брата се върнал, за да го спаси. Ако той насилеше коня, можеше и с него да се случи нещастие, но той се връща назад. И досега животът му е продължен. Онзи, насилил коня си и го убиват разбойниците. Казвам: Ха сега, вие разсъждавайте, защо единия го убиват, а другия не го убиват. -За да приказваме. Например, ако вие нямахте любопитство, какво ще ви гадая по ръката. Ако нямахте любопитство, нямаше да ви интересува. Казва: „Не ми говори, не ме интересува“. Каквото е писано на лицето и в него не вярвате, каквото е писано на главата, и в него не вярвате, не може да ви интересува.Та понякой път човек трябва да вярва.

Разправяше ми един господин, който не вярвал и как после повярвал. Казва: „Направих си къща във Варна, направих си казва, много хубава къща и търся кираджии. Иде един и ми дава една почтена сума за наем. Иде един и ми казва: „Много лоши хора са, не ги туряй“. - „Как са лоши?“ Иде друг и даже половината не дава. Онзи човек ми каза: „Не ги туряй първите, ще съжаляваш“.

Но аз си мисля, ще ги туря, той не разбира. Като влязоха, тогава повярвах, че не трябваше да ги турям. Седяха няколко години, нищо не платиха, повярвах. Сега предпочитам някой да ми даде по-малко. Първо, ако имах вяра в по-малкото пари, щях да взема нещо. Аз не повярвах, после станах вярващ". Сега ние придобиваме вяра. Ние не вярваме в някои неща, трябва да се убедим. Повечето от вас сте безверници, ще се учите от вашата опитност.

Вярвайте, че противоречията са за добро в света, защото, ако не вярвате ще опитате. В туй, ако вярвате, веднага ще имате спокойствие. Ще кажете: „Защо да е така? -Тази сиромашия на мене ли се даде?" За човека е, за добре е. Дойде някоя болест, за добре е. Дойде здраве, пак за добре е. Та казвам: Вие сега искате да се учите. Ако влезете в света, какво ще учите? Сега учите окултна наука. Като идете в света, какво ще учите, на какво ще ги учите? Аз, ако съм на ваше място, ако ида в света, на какво ще ги уча? - Ако видя един орач, ще кажа: Всичко имаш, само едно малко не ти достига. Ще го науча този орач добре да се отнася с воловете, ще го науча да говори малко, да не псува много. Ще го науча да не се кара с жена си, да й говори малко любовно, да се отнася с любов. Сега и вас много малко искам да ви науча: Да се отнасяте добре. Вие сте много добри, но само малко любов ви трябва да носите. Ако бях на вашите години, ако искам да се запозная с вас, ще нося мускалче, ще кажа: Я, помириши мускалчето, пък разправете ми малко за розовото масло. Кръвообращението ще бъде добро, дишането ще бъде добро и двете ще бъдат добре. Другите работи ще се оправят.

Тук вземаха билет от лотарията. Аз го изчислявам, че не се пада, но понеже те са мераклии за мене да вземат билет, аз искам да се обезверят малко. Казвам: Колко мислите да спечелите?-Един милион, 500 хиляди, 200 хиляди. Питам после: Колко спечелихте? - Едва, казва, си взели стоте лева. В числата има едно съчетание. Има числа непроизводни. как мислите 1 и 2 производни числа ли са? 3-те е неутрално число. Трите знаете ли какво казва? - Светът да изгори, но чергата ми да не изгори. Ти очакваш от трите да те донесе някакво щастие. Та знаете ли, отива един млад американски проповедник, знаменит, на курорт, дето отиват богатите американци. Там имало една празна църква.

Казва: „Даром ще им проповядвам през сезона". Събират се всички, той проповядва. Сезонът се затваря и той остава, да му благодарят, гледа дано дойдат. Казват му: „Много ти благодарим за голямата услуга" - и си отиват. Време е да си тръгва и гледа някой да дойде да благодари. Иде един маха с ръка, но той му носи една сметка да плати за осветлението на салона. Вие ще кажете: „Какви непризнателни хора!" Как мислите вие, какво трябваше да направят тия? Ето, вие може да направите тази грешка на тия богаташи. Всеки ден всички го правят. Някой път даже колкото повече ни услужват, повече индеферентни сме. Един приятел трепери да ни услужи, ние вземаме обратното. Някой, който пакости, на него гледаме да направим нещо. Кое е по-хубаво, добро ли да ти правят или зло да ти правят? Ако имате песмети от мамулено брашно от преди една година, или ако ви дадат сега смляно мамулено брашно, пресно, кое е по-хубаво? Един чувал песмети да ви дадат или едно кило прясно брашно, кое е за предпочитане? Аз бих желал килото, прясно брашно. Чувала с песмета бих оставил за другите. Не бих взел чувала с песмета, от преди една година правен. С килото прясно брашно ще си направя мамалига. Нали знаете как се прави мамалига? Аз да ви кажа: Стопля се вода, взема се една паница брашно, ще вземеш пръчица и ще туриш малко брашно, ще бъркаш. Ако искаш го направи гъсто, ще бъркаш, ще бъркаш, ще изваряваш. Другояче може да вземеш две шепи брашно, ще ги туриш в тиганя, ще направиш дупка, ще ври, ще ври и после ще го разбъркаш. Третият начин, след като го свариш, ще го сипеш в тавата, ще туриш малко сирене, ще туриш малко масло, ще го подпечеш да се зачерви. Има разни начини. Аз го харесвам в тиганя. Туй, което става в природата с малки разноски, то е за предпочитане.

Казвам: Не правете характера си много сложен. Не чакайте да ви задоволяват с много, от малкото, с една малка услуга. Вие някой път искате много. Да кажем, как бихте похвалили някого, който ви чел нещо? Някой поет, след като сте му чели поезията, с какви думи трябва да му благодарите? Как бихте казали на този поет? Един брат чел „В царството на живата природа", казва: „Намерих една много малка погрешка в глаголите, във формите

на еди кое си място“. Пък то може да се пише и така, и така. Една форма много рядко се употребява, другата по-често. Казвам: Не се спирайте на такива дребни работи. Един англичанин ще каже: „Ай-тел-Ю“. Българинът казва: „Казвам ви“. Може да кажете: „Аз ви казвам“. Англичанинът ще каже: „Аз казвам на вас“. Англичанинът не може да го каже другояче. И да иска, в него е определено, аз ви казвам, личността. Българинът казва: "И лично може, може и глаголната форма само да се каже". Казвам: Природата има един език. В нея двусмислени неща няма. Тя казва: „Аз казвам това нещо на Драгана, на Стояна, на Петко. Определено, аз го казвам това нещо". Кой го казва?-Аз го казвам, който съм видял, което е проникнало в моето съзнание. Аз го казвам, което не сте опитали, не го казвам. Казват някои: „Аз го казвам, понеже съм опитал някои работи". Туй, което сте опитали, него говорете. Стремете се да опитате, в психологията вътре, в сегашния живот трябва да опитате нещата.

Да допуснем някой път, вие се интересувате, вие искате да знаете причината, защо хората не ви обичат. -Не ви обичат, понеже имате малко магнетизъм и имате много електричество. Обичат хората с вас да се карат, понеже имате малко магнетизъм, повече електричество. Малкото магнетизъм става причина да се карат хората. Всички избягват болните хора, понеже са демагнетизирани, няма онази живата радост, която искате да почувствате. Има някои хора, от които тече живот. Всички гледайте да бъдете проводници на живота, да тече от вас нещо свежо, свежи чувства, свежи мисли. Не да бъдете страхливи като зайци. Заекът и той допринася голяма полза в света. На заека ние много дължим. На заека му влияе луната, силно въображение има. Като чуе най-малкият шум, той се изправи на краката си, като свирне нещо той се изправи на краката си. После в заека има една черта много чудновата. Някой път ти може на равното да го видиш, ти си до него, той те гледа. Той мисли, че не го виждаш. Ти минаваш до него, гледаш го, а той седи. Един път аз го помислих за умрял, но като го хванах за ушите, започна да скача. Питам го: Защо седиш тук? Рекох да не е болен нещо. Като го пуснах избяга. Той е единствения заек, който хванах, помислих, че е болен. Да му направя услуга, пущам го. И досега разсъждавам, защо седи?

Сега може да кажете, защо заекът не бягаше. Вие ще кажете: „Може учителят да мине и заекът да не се мърда, по благоволение седи“. Аз предполагам ето какво: В дадения случай, когато аз минавах, над мене хвъркаха орли, пък той ги вижда и се слегнал да го не видят. Аз съм опасен, но онези са още по-опасни. Той предпочете аз да го хвана. Тези орли отлетяха. Разбирам, че той ял попарата на орлите, сляга се. Аз ни най-малко не мисля, че за друго седи. Казва: „Той е лош, но те са по-лоши“. Аз не съм му правил никаква пакост, а заради онези сгушил се, гледа да бъде невидим. Избрал място в тревата. Аз като минавах го видях, но този орел не може да го забележи, той се скрил в тревата да го не видят от страх.

Противоречията са едно благо в света. В сегашния живот са едно благо за умните, а едно нещастие за глупавите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
16 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 14. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София - Изгрев.

СЪРЦЕТО НА ПРИРОДАТА

Отче наш.

Имате ли тема? - /Имаме./ - Каква е темата? - /„Да нарисуваме един гълъб“./

Тогава може да кажете, кой е най-силният глагол в българския език? - Ям. Съгласни ли сте всички, че той е най-силният глагол. Тогава откъде му дошло на ума, туй което яде да го нарече „ям“? Защо англичанинът казва, го рекъл „ийт“, на френски как се казва? - „Манж“.

Запример, ако вземем функциите, какво е създало сърцето у човека? Ако ви се зададе една тема да пишете, не как се създало, но какво сърцето е създало? Ако вземем видимото сърце на човека, има две системи в него - артериална и венозна. Тогава на какво се дължи радостта ви и на какво се дължи скръбта ви?- Радостта на човека се дължи на неговата артериална система. Когато тя функционира правилно, човек е винаги радостен. Когато функционира правилно венозната система, скръбта и тя е на мястото. Когато венозната система се напълни с венозна кръв, винаги човек добива песимистично настроение. Следователно защо са скърбите? Имаш стока непродадена. Стоката, която ти си изпратил за продан, тя се връща непродадена. Ражда се една органическа криза вътре. Ражда се такава криза, както се ражда на пазаря, вследствие на това, че всичките банки, които имат вземане даване, намират се в трудно положение, няма пазар на стоката. За да има пазар, как трябва да се пробие пазара за радостта? Радостта е стока, която се продава, разкупува се навсякъде. Сега вие имате по-друго понятие за радостта. Как си представяте вие радостта? Радостта е едно състояние, но от какво се явява вашата радост? Вие мислите много идеално за себе си. Я ми представете една идеална радост, в която няма

никакъв материален обект. Казвате: „Радостта е нещо идеално“. В идеалния свят са причините, подтикът, дето започват нещата. Реалният свят взема материал от идейния свят, където нещата се промислят, в реалния свят се проявяват. Реалният свят пък туй, което в идейния свят е промислено, в реалния свят въплотено, в материалния свят е проявено. Тъй щото, материалният свят е проявление на идейното плюс реалното. Проявлението вече на тия двата свята, имаме вече материалния свят.

Сега представете си една ваша идея. Казвате: „Много съм радостен“. - За какво? Издържал си изпита, радостен си, не си издържал изпита, не си радостен. Търговецът направил един оборот, радостен е. Цигуларят свири на цигулката, радва се. Математик си, решаваш една отвлечена задача, решиш я, изключиш една нула, зарадваш се. Задачата е решена. Какво спечели? - Една нула, но задачата е решена. На една нула се радваш. Една нула, това е едно яйце, което може да се измъти. Яйцето е мощно. Казвате: „Една нула е нищо“. Нищо е, когато човек не може да я измъти, но щом може да я измъти, магическа сила съдържа нулата. Аз бих ви дал една задача. Седиш някой път и не ти стига ума, не си разположен. Започни да пишеш така /Фиг. 1. 17/. Още си неразположен. Това е подпис. Някой като се подписва, пише няколко яйца. Тоя човек мъти някаква идея. Отгоре прекарва една идея, отдолу друга идея - две идеи. То е един закон. Като се движиш ще се измени твоето състояние. Ако тия нули ги пишеш идеално, така като ги завъртиш, ти ще имаш един резултат /Фиг. 2. 17/. Какви са килийките на пчелите? Каква форма имат? - Шестоъгълници. Отде дошло на ума на пчелите да си направят такива килйки? - Най-малкото препятствие има. Не мислете, че пчелата е глупава. Не е глупава пчелата. Доста голяма глава има пчелата за тялото си. Една пчела разбира доста от химия. Пък и разбира доста и от хигиена. Пчелата разбира и от времето, от метероология. После те поддържат една

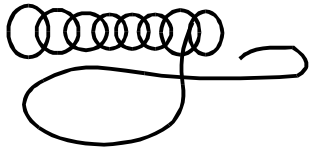

Фиг. 1.17

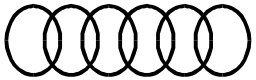

Фиг. 2.17

идеална топлина. Пчелите са първите, които образуваха ветрила, с които дамите се разхлаждат, когато им стане топло. Една хладина образуват със своите крилца. Сега нас ни се вижда животът на пчелите смешен понякой път. Ами, че знаете ли колко учени хора работиха докато създадат този кошер. Знаете ли, колко учени същества работиха, докато създадат тези пчели да работят. Сега понякой път вас ви се виждат странни формите на някои същества - отде накъде тази форма се е родила? Представете си, ако някое съвременно млекопитающо, което няма понятие за човека, ако то би започнало да го изучава, като лети из въздуха със своите аероплани, със своето бучене, какво понятие ще си състави за човека? - Че той има опашка, че той има крила, пък има крака с колела, които се въртят. Това ли е човекът? Та казвам: Вие в пчелите имате едно същество разумно с формата на един аероплан, което за свое удобство влиза в аероплана и се движи с него. Туй същество е разумно. То влиза в туй малкото аеропланче, с малко се задоволява. Пчелата има радиоапарат. Пчелата като намери цвят, предава по радиото, даде известно движение. Отдалече предават по радиото. Пчелните кошери си имат апарати. И даже, ако вие се намерите в трудно положение, ако минете през голяма скръб, страдание, всичките косми на главата ще се обърнат на апарати, за да възприемат. Всеки един косъм ще възприема какви ли не неща. От всеки един косъм ще потекат идеите, че ти ще се уплашиш вътре. Космите това са апарати, ако знаехте. Учените хора в природата, за да ги накарат да мислят, някои хора оголяват главите им. Защото, ако не падаха космите, не щяха да се родят толкоз идеи. Остават колкото се може по-малко косми, защото де ще ги обработят. Та казвам: Космите съставят едно условие. Когато сърцето функционира добре, косата е добре. Когато сърцето функционира зле, косата е зле. Между косата и сърцето има известно съотношение. После вземете, че всичките тия косми имат известна нервна система. Всяко едно коренче в природата, всеки един косъм, всичко е разумно. Всеки косъм си има известни коренчета.

После вие не може да преобразите вашия характер, ако не може да преобразите вашата коса. Имате някакъв недъг, някакъв недостатък по наследство. Вие не може да се справите с този

недъг, ако не се справите с косата си. Например, вие сега сте говорили за силата на човешката мисъл, но не сте правили опити, в какво седи силата на човешката мисъл. В една вечер ти с мисълта си може да почерниш косата си. С една мисъл може да направиш косата си бяла. В една вечер може да направиш косата си черна, портокалена, какъвто цвят искаш. Ако искаш зелена може да боядисаш косата си. Защото от страх може да побелее косата на човека за една нощ.

Един господин обичал да пие. Учен човек бил, но слабост имал да пие. Една вечер преминал една голяма пропаст, минал над нея по една греда. Като минавал бил пиян и минал благополучно. На другия ден в трезво състояние, като погледнал отде минал, веднага му побеляла косата. Като минал през такова опасно място, как не е паднал да се убие. Престанал да пие, но главата му побеляла. Отде накъде сега се явява туй чувство в него? Нещо го стимулира. Ако нещо може да стимулира вашето сърце с една голяма радост, веднага ще почернее вашата коса. Но радостта вече е свързана не с венозната система, а е свързана с артериалната система. Значи всяка една радост подобрява артериалната система, всяка една скръб подобрява венозната система. Когато венозната система се подобрява, оплита се финансово, оборот няма, човек материално закъсва. Много стока, но пазар няма. Вземете, когато човек затлъстее като бъчва. Туй богатство вече не е нужно. Има хора, които започват да постят, малко ядат, настава едно особено състояние, натрупване на чужди вещества.

Вие сега изучавате съвременния живот и намирате, че някои хора са много лоши. В какво седи лошавината на един човек? Ако той има една ширина на главата от 16 сантиметра или повече, ако дългия диаметър на мозъка е 20, знаете какво ще бъде отношението? Имате един човек, който с девет чифта биволи не може да го мръднете от неговите релси, от онова, което той си намислил. Някои хора нямат устои, не може да издържат, а някои издържат. Този, който издържа обсадно положение той има широка глава. Тези кавалеристите са с дълги глави и с тесни глави. Нападнат и оттеглят се. Те като някой сокол, грабне и си замине. Казвам: В морално отношение, на физическото поле, в

него ще се зароди отмъщение. Ако речеш да го бутнеш, ако в него са развити личните чувства, каква линия има на главата? Ако у него са развити личните чувства, той до девет рода ще те гони, мяза на албанец. Албанците са отмъстителни, не прощават. Ако ти си неприятел на един албанец и попаднеш в дома му, той ще те нагости хубаво, ще те изпрати и след туй ще ти каже: „Пази се, ще те гоня сега, отсега нататък не си мой гост“. В едно семейство има завещание - някой е обиден, той щом е обиден не може да не отмъсти. Казвате: „Ако човек има една идея и той повярва, че има една идея, той е готов и мъченик да стане, той не е човек, когото може да го сплашите, той издържа във всяко едно положение“.

Казвам: При сегашните условия да моделирате вашата глава. Като се възпитавате най-първо трябва да знаете, какво най-първо трябва да моделирате. Вие мислите, че всичко във вас е наред. Много моделиране трябва да се направи на човешката глава. Като ида някой път на концерт, гледам музикалното общество ми харесва, доста хубаво устроени глави имат. Има музикално сбутани глави, но изобщо прави впечатление хубаво, но главите са хубави. В религиозните хора има най-сбутани глави. Защо? - От Любов. Чувствата изобщо дават разширение на главата. Чувствата дават материал, но трябва мисъл. Мисълта /е/, която строи хубавите форми. Виждам главите, които са създадени от сърцето. Природата има сърце. Сърцето на гълъба създаде гълъбовската глава. Макар да го считат за символ, но не зная, каква научна глава има гълъбът. Има една хубава черта гълъбът. Някой път аз се озадачавам, как е възможно той да остане вегетарианец при всичките лоши условия, при които са се намирали животните, той как е намирал само плодна храна да се храни? Да не хваща мушици тук там, но храни се само със зрънца. Но гълъбът е вътре в човешката глава. Ако някой от вас би се спрял да изучава гълъбовската глава, по какво се отличава от другите глави? Казвам: Сърцето е създало речта, на речта в света и говора сърцето е дало подтик. Сърцето е послужило да се образува човешката реч и говора, а формите на тази реч, да се изрази, се дължат на човешкия ум. И лицето, което човек има се дължи на ума. Колкото силовите линии на сърцето и силовите линии на ума са хармонични, тези последните се посрещат в

лицето. Човешкото сърце е застъпено само в крилата на носа, в ноздрите. Една малка запетая има, която показва, че периодически човек ще мисли, след това ще туриш една малка запетая, една малка почивка. Тя казва: „Не бързай много!“ Например, на колко сантиметра ще турите една запетая? Аз, който познавам вашия характер, какво трябва да турите? Аз, който познавам, представете си, че аз нищо не зная от български език, къде ще турите запетая? Защо след пълните периоди туряте точка? При почивките имате главна станция, точка. На обикновена станция, имате малка станция, туряте запетая. Имате точка и запетая, после две точки, когато се изброява, но мене ме интересува запетаята. Във всяка реч трябва да се спреш някъде. Една малка спирка е запетаята. Сега ти пишеш, но трябва да се спреш на онова, което изказваш.

И тъй казвам: В природата има едно сърце. В слънцето има един ум. Във вселената има една душа и във вечността има един дух. Над всичко това е един Бог, който е незнаен. Той чрез тях се проявява. Какво ще разберете вие под думите, че в природата има едно сърце? Родиш се туй е. Природата те е създала. Природата създала едно гърне, вижда, че то не става за нищо, смачка го и роди ново, пак не е хубаво, пак го смачка. Природата не /е/ нищо друго освен строите/л/, моделира. Което не харесва смачква го. Онези, които не разбират казват: „Как, няма сърце“. Пък то сърцето в нея, иска да направи нещо по-хубаво. Вие сега казвате: „Защо тя ни създала?“ Тогава слънцето има един ум. Значи, земята мачка хората, слънцето ги моделира. А пък разумното в света то е вселената. Самата вселена то са обществените закони, по които трябва да живееш ти. Цялото човечество съставя цяла една вселена от души. Има пък един дух, туй е силата, която показва с какво се твори. Вечността има един дух.

Та казвам: Когато вие искате да имате един силен дух на него ще турите. Понякой път окултната наука казва: Духът. Ти за да станеш дух, тогава ще кажеш: „Има един дух във вечността“. Искаш душа - ти стани силен и кажи: „Във вселената има една душа“. Искаш да имаш ум-"В слънцето има един ум". Искаш сърце, ще кажеш: „В природата има едно сърце“. Аз, ако съм ученик, какъвто и да е изпит бих го издържал. Ще кажа: В природата има

едно сърце. Като налегна на това сърце, всичко става. Като дойде до ума, ще кажа: В слънцето има един ум. Като налегна на този ум, няма нещо слънцето да не може да разреши. То като народило толкова деца, толкова милиарди същества създало на земята, мислите, че туй слънце няма да разреши един въпрос? Най-после казвам: Във вселената има една душа. И най-после, като дойда до онова великото в света, казвам: Има едно същество, има един Бог, който никой не го знае какъв е, без граници, но чрез този вечния дух, чрез душата на вселената, чрез ума на слънцето и чрез сърцето на природата пак се проявява. Той става достъпен чрез тях. Сърцето на природата ни тълкува нещо. Каквото се проявява от сърцето на природата ние знаем. Каквото се проявява от ума на слънцето и него знаем. Каквото се проявява в душата на вселената и него знаем. Каквото се проявява и от този дух на вечността, и това знаем. Сега вие знаете как постъпва. Вие току изведнъж минавате за големи авторитети. Всичките хора казват така: „Защо Бог направи света така?“ Ами, че те знаят. То е най-голямата галиматия, никаква философия няма. Той нищо не знае за сърцето на природата, нищо не знае за ума на слънцето, нищо не знае за душата на вселената и нищо не знае за духа на вечността, а пита за онзи, който няма никакво отношение. Този, вечният, той ни най-малко няма отношение, той ни най-малко не се интересува от нито едно същество на земята. За този, един народ пет пари не струва. И цялото човечество нищо не струва. Те започват да струват дотолкоз, доколкото сърцето на природата, умът на слънцето, душата на вселената и духът на вечността - вечният дух може да ги препоръча. Тяхната препоръка за даден човек е важна. Ако тия четирите кажат нещо за тебе, Той ще се заинтересува, и ако тия четирите кажат нещо за един народ, ще се заинтересува, но ако те не кажат, нищо не струва един народ. Вие някой път питате: „Защо Господ така създал света?“ Вие не вървите по онзи канал, по пътя на разумното. Питайте сърцето на природата, питайте ума на слънцето, питайте душата на вселената, питайте духа на вечността и те ще хвърлят известна светлина във вашия ум. Та аз бих поставил въпроса математически на един, който пита има ли Господ или няма. Вие задайте въпроса на един математик, на един учен човек: „Какъв е центърът на вселената,

материалният център на цялата вселена какъв е?“ Ако нашата слънчева система има един център, ако всичките други системи имат едно вечно движение, в какво направление е туй движение, де е този общ център на движението? Вие никога не сте мислили заради него. Ние сега изучаваме неща, за които нищо не знаем. Ние сме работили. В незнанието човек работи. Но в нас сърцето на природата работи, умът на слънцето работи, душата на вселената работи и духът на вечността работи. А пък сега когато се пробуди нашето съзнание, тогава ние започваме да изучаваме това, с което те се занимават. Те са неща непонятни.

Сега ако ви попитам, какво е отношението на един йон, който е в човешкия мозък, какво е отношението към човешките разсъждения? Какво извършва един йон, какво извършва една молекула, и най-после, какво извършва, какви функции има една клетка? Една клетка, тя е цял един свят сам по себе си. Та казвам: Вие сте си дали една голяма цена. Всичката погрешка на хората е там, че са си дали една цена, по-голяма отколкото струват. Например, вие искате да издържите един изпит в университета. Аз да ви кажа: Аз бих желал да издържа добре изпита в университета за да тръгне на човечеството. Защото, ако не го издържа, на цялото човечество няма да му върви. Като го издържа хубаво и на човечеството ще му върви. Ако попитате тогава: „Защо искаш да станеш богат?“, вие какво ще кажете? Аз ще кажа: Аз искам да стана богат за да върви на хората напред. Ако ме питате: „Защо искаш да бъдеш добър?“, ще кажа: Ако не бъда добър на цялото човечество няма да му върви. Та аз сега искам ученици от този род. Казвам ви тази година какво нещо е ученикът. Тъй както сте сега, няма да си направя заключение, вие сами ще си го направите. 38-та година изисква да боравите със сърцето на природата, да боравите с ума на слънцето, да боравите с душата на вселената и да боравите с духа на вечността и онзи проявения Бог, Който чрез тях се проявява. Тогава ученикът е на място и може да стане каквото иска. Сегашният човек е стар аероплан, ще го продадете „пощо защо“. Старите аероплани се продават. Онова, което имате, вие сте постигнали, туй което сега имате, бъдещите постижения, които имате предвид, те може да се постигнат само по този начин. Вземете, когато човечеството

се е намирало в гъстата материя, те са имали богове подобни на тях. Ще си направят един идол от дърво, от камък, или от злато, или от сребро, ще паднат пред него ще му се покланят да им помогне. То са техни разбирания. Или ще образуват една система. Хората уповават на себе си. Един човек като го страх, ще повика още един човек. Той се въоръжи, но го страх да върви сам. Двамата ги е страх, повикват трети. Тримата ги страх, повикват четвърти, образуват една дружина от 5-10 души. След туй постепенно, колкото вървят понататъка, увеличават се. Колкото хората стават по-страхливи, увеличават се, колкото хората стават по-страхливи, повече се събират. Един народ се е образувал от страх. Няколко милиона хора, да си помагат един на друг, съединяват силите си. Сега не вземайте страха като нещо особено. Страхът е предвиждане на бъдещите мъчнотии, които се раждат. Един човек не може да се справи, трябват 10, 100,1000, трябват няколко милиона хора да се координират. Същият закон е и в човешката глава, същият закон е и в човешкото сърце, и в мускулите, навсякъде човешките клетки се координират по същите правила. Казвам: Имате нови правила, да ги извадите. Има един морал, една наука, която трябва да се извади из човешкия организъм, тогава аз бих ви казал.

Сега някои от вас са музикални, как бихте изпели: „Има едно сърце в природата“, как бихте го изпели? Може да го разширим - „Има едно сърце в природата, от което чисти води извират, всеки, който пие от нея вода, живот придобива“. Казвам: Как ще изпеете вие „Има едно сърце“, то вече има един подтик, едно движение има - „Има едно сърце“ - значи сърцето е първия път, по който човек може да тръгне в света. Що е умът? Той е вторият път, по който човек може да тръгне. Що е душата? - Третият път. Що е духът? - Четвъртият път. То са пътища. Следователно, пътят на сърцето той е един цял свят. То са закони, организирани същества. Не мислете, че сърцето е нещо дезорганизирано. Това е един красив свят. Но сам по себе си този свят без другите, вие ще имате определена функция. Ако във вас не се прояви умът, вие ще замязате на едно гълъбче, на един орел, ще мислите само да си хапнете, целия ден ще ходите из въздуха, ще се разхождате, ще гугуцате. Някъде ще свиеш едно

гнездо, ще снесеш някое яйце, ще измътиш пилета, ще хвръкнеш, пак ще дойдеш. Никаква книжнина, никаква поезия, никаква музика, никакъв разум, малко гугуцане. Гълъбът има известна музика. Как гугуцат гълъбите? Някой от вас ще каже ли как гугуцат гълъбите? Аз съм слушал, казват: „гу, гу“. Слушали ли сте гълъбите? Не е глупав гълъбът. Казва: „Трябва да има нещо, за което да се хванеш - „Г“, после - „У“, да приемеш нещо. Той когато е в най-добро разположение, казва: „Гу, гу“. Но то е мощна дума това „гу“. Аз наблюдавам, когато котката казва: „Мяу“, то значи, какво трябва да се яде. Тази котка, която стои при моята врата казва „мър-мяу“. Когато не е при моята врата, казва „мяу, мяу“. Погледнеш хване някоя птичка. При вратата казва, аз тълкувам сега, „Аз не искам да употребявам тия котешки прийоми, ти си благороден човек, каквото има дай“. Това „мър, мяу“ го произнася много меко „мър, мяу, мър, мяу“. Казва: „Решила съм да не употребявам насилие. Аз може да хвана мишка или птичка, но искам да постъпя благородно, ако има нещо друго за ядене“. Това са мои тълкувания. Дали в същност е така то е въпрос, но приблизително, като наблюдавам и като говоря слухът й е толкова изтънчен, че ако взема нещо за ядене отзад вратата, тя казва „мър, мяу“. Като бутна само да взема хляба, казва „мър, мяу“. Ако взема книга да чета, „мър, мяу“ няма. Тогава тя мълчи. Някой път взема дърва да туря в собата, тя мъчи, но бутна ли хляба или нещо друго за ядене, веднага казва „мър, мяу“. Значи като бутам нещо за ядене, разбира. Казва: „За мене няма ли нещо?“ Та сега ще ви приведа закона какъв е, тази котка ме подсеща. Като ми каже „мър, мяу“, разбирам. Щом ми каже „мър, мяу“, вземам хапката, натопявам я с мляко, значи вече „мър, мяу“ има смисъл. Вземам сирене, отрязвам някакъв сладкиш. Туй „мър, мяу“ забелязвам много музикално става, не казва грубо, но много мекичко. Аз съм внимателен.

Казвам: Каква е вашата мощна дума, с която вие хлопате на Божиите врата? Котката дойде на вратата, каже „мър, мяу“ и аз зная, че е гладна. От туй, което имам давам. Преди даже да съм взел за себе си, й давам. Сега изваждам заключението: Ти отиваш при Бога, Бог е занят с работа. Как ще обърнеш вниманието му, как ще похлопаш на неговата врата? Бог взема

участие. Ти искаш умът ти да работи, ти ще похлопаш на Божията врата. Ти няма да хлопаш само за ядене. Като изяде едно казва: „Повече не ми трябва“. То са пропуски в живота. Трябва да имате всякога една дума, която е пропуск за говорене. Човек има два пропуска. На сърцето си има един пропуск и на ума си има един пропуск. Ще направите един опит със себе си.

Трябва да знаете, че всичко, което става в природата е разумно. Ако не разбирате нещата ще се заблудите. Аз съм правил някой път наблЮдения - и в растенията има признателност. Може да вземете и да направите опит: круша, която дава хубав плод, полейте я 10, 15, 20 пъти лятно време, когато е сухо времето. Когато плодовете узреят и като идете там, веднага ще забележите, че като седите, някой плод ще се откъсне, ще падне на земята. Туй дърво вече познава, че ти си му направил една услуга. Ще падне плодът, откъсне се. После ще забележите друго: отиде друг човек, не се откъсва и вятър духа, пак не се откъсва. Вятърът има съвсем друга цел. В природата има един такъв закон, че когато някое дърво има много плодове, ако има 100, 200, 300, 400, 500, плода на една круша, която вие сте поливали, като идете, две три круши ще паднат. Ако иде друг, който не е поливал не падат. Той може да си вземе. А вие като идете няма да си откъснете, веднага ще паднат. Трябва да имате тънък ум за да видите, че в природата всички същества са разумни. Туй същество, което живее в крушата е разумно. Отплаща се за една услуга, която сте му направили. Сега тия работи вие може да ги вземете непроверени, да кажете: В крушата има разумно същество. Те са свещени работи. Туй е израз, показва се, че съществува една връзка, интимна връзка, която сърцето на природата е турило между всички животни и човека, една вътрешна връзка. Тази връзка щом я късате, смъртта ще дойде. Всеки, който скъсал веднага умира.

Та сърцето на природата държи живота. Скъсате ли тази връзка на природата, веднага смъртта ще последва. Та казвам: Дългият живот се дължи на сърцето на природата. Щом скъсате вие втората връзка, с ума на слънцето, веднага ще дойде умопобръкването. Следователно законът е: Трябва да държите връзка със сърцето на природата и с ума на слънцето. Трябва да

се държи връзка. Има и трета връзка с душата на цялата вселена. Ако вие бихте скъсали тази връзка, тогава идват всички нещастия, тъги, скърби, които не сте сънували. Човек, който иска да бъде щастлив, той трябва да държи тази връзка на душата си. Религиозните хора са турили, че вярват в Бога, в духове, в ангели, в ръководители, но съществува един принцип. Първата връзка, с която трябва да бъдете свързани е сърцето на природата. Вашето сърце, човешкото сърце, пулсира приблизително според пулса на природата. Отмерени са тия движения. У някои хора, ако се отличават ударите на сърцето, то е според гъстотата, както е организиран човек така са и ударите. Има едни математически отношения на ударите, като се усили или се намали, има вътрешни връзки на организирането. Казвам: Трябва да имате едно сърце, което да ви е понятно. Сърцето на природата и сърцето на другите хора, на животните са свързани. През сърцето на природата вие ще влезете в общ контакт. Когато искаме да приложим лЮбовта, да обичаме всичките хора, трябва да се свържем със сърцето на природата. Докато не познаваш сърцето на природата, докато ти функционираш с твоето сърце, твоята лЮбов ще бъде ограничена. Тъй щото, едно учение, лЮбов към всичките хора, при туй разбиране е изклЮчено. Не може да се обичат хората. Как ще ги обичаш? Пожеланието да станете богати, значи искаш да станеш богат, зарази цялото човечество. Искаш да станеш богат, то е сърцето на природата, за благото на човечеството. Сега искаш да бъдеш богат за себе си. Но сега представете си, вие когато изучавате биология на човешкия организъм, туй вашето сърце, което имате във вашия организъм то е емблема, то е подобие на сърцето на природата. Всяка една клетка във вашия организъм и тя си има сърце. Всяка клетка си има сърце. Следователно, тия младите клетки техните сърца са свързани с общото сърце. Те пулсират съобразно туй сърце. Когато туй сърце не функционира правилно с общия организъм, тялото се разкайва. Когато ти признаваш сърцето на природата, целият организъм функционира правилно. Докато ти признаваш сърцето на природата, ти може да се лекуваш, ако не признаваш сърцето на природата, тогава всичко в тебе става аномалия. Аномалия значи, че ти нарушаваш връзката с природата, тогава няма кой да поправи погрешката на

природата. Природата е в нас, която поправя погрешките. Например, ако ти се нараниш, тогава туй сърце на природата и нейните клетки се постаряят и веднага тази рана заздравява. След няколко деня замазано е всичко.

Сега да видим какво разбрахте? Тия двете линии това са двете връзки. Сърцето не мисли, тъй както са го направили. Казвате: „Вземи тази стомна и я пренеси!“ Пренася я. - „Наяж се!“ Ще се наяде. - „Легни да спиш!“ Ляга да спи. - „Стани!“ Става. - „Излез се разходи!“ Излиза. Защо стават нещата сърцето не пита. Сърцето не се безпокои, защо му турили шестица или единица, това не го интересува, не се безпокои. Какво е неговото обществено положение, не се интересува. Няма безпокойство. Понеже общото сърце, което е разумно, сърцето на природата то има предвид. Ти си на мястото на ума на сърцето, ти започваш да мислиш. Казвате, че сърцето трябва да бъде добро, да има известни качества. /При/ разумното сърце вече умът взема участие.

Сега аз виждам мъчнотията. Аз засягам един въпрос, но то е се таки на един стар човек, на когото са опадали зъбите, да му дам круши и ябълки, хубави работи да яде. Казва: „Защо не беше на млади години?“ Той трябва да ги чука в хавана, да ги чука да ги направи на каша. Новото учение иска много здрави зъби. Дето казват, аналитичен ум. Аналитичният ум, това са здравите зъби. Здраве се изисква. Какво ще критикуваш като нямаш зъби?

Ако вземете отношението на тази линия - широчината на човешката глава и дължината на човешката глава, направете едно изследване, ще намерите отношението на тия два диаметъра. Като вземете дължината на човешкия мозък и широчината му, ако сравните тия линии във всичките глави, ще намерите едно математическо съотношение, или геометрическа пропорция. Ще видите по какъв ред са наредени мозъците. Ще видите вече каква разумност съществува, какво правилно отношение съществува. Не е произволно значи. При това, зависи каква трябва да бъде дължината, каква трябва да бъде височината на човешката глава. Защото, ако вземете красотата на човека, ще видите, че единственото нещо, което дава красота на човека то е новият елемент. Ако отрежете главата на човека, тялото не е красиво. Ако отрежете главата, тялото не е хубава фигура. Главата турена

на тялото, придава нещо особено. Главата е божествена мярка. Главата на човека показва мярката, с която се мери. Лицето влиза близо десет пъти във височината на тялото. Например, ако дължината на лицето е 16 сантиметра, дължината - 19 сантиметра, колко трява да бъде височината? Някои лица са удължени, някои са по-къси. Имате 5 сантиметра на челото, пет сантиметра на носа, пет сантиметра на брадата, значи имате височина 1 метър и 50 сантиметра, за да влезе лицето десет пъти във височината на тялото. Ако е 16 сантиметра лицето, височината ще бъде 1.60 м. Ако е 17 см. - 1.70 м. Ако е 18 см. - 1.80 м. Ако е 19 см. ще бъде 1.90 м. Та онези, красивите хора имат правилна пропорция в строежа на тялото. Между главата и тялото пропорция трябва. Красотата на едно тяло се дължи на Божествената пропорция. Сега всичко туй казано няма да ви ползува.

Та казвам: Когато дойдете до непоносимите страдания, спомнете си за сърцето на природата. Щом линията на носа е права, показва, че умът действа. Ако се изучава сега от това гледище, може да се даде съвсем друго направление на човешкия характер. Ако за бъдеще един човек се възпитава по този начин има известни съразмерности, лесно може да се измери.

От астрологическо гледище, понеже се е намесила луната, човек има склонност да преувеличава. Казва, че го боли нещо, казва: „Болката е нетърпима“.-А той я търпи. Значи е търпима. Защото когато болката е нетърпима, човек изгубва съзнание. Казва, че е нетърпима, а той е в съзнание, търпи я, значи е търпима. Щом болката е нетърпима, той изгубва съзнание. Природата отделя съзнанието, тази чувствителност на съзнанието отделя, за да не страда повече. Като се събуди, веднага пак започва болката. Както и ние да се ухитряваме, природата е по-умна. Оказва се, че при тези наркотическите средства, когато правят операция или го упояват, или турят кокаин. Когато правят една операция с кокаин, като мине действието на кокаина, болката се увеличава. Ако е направена без кокаин, по-лесно заздравява. Ако е направена операцията с кокаин, два пъти по-мъчно заздравява. Значи страданието, което трябва да го преминеш, трябва да го преминеш, понеже туй страдание действа възпитателно, внася нещо ново в организма. Ако издържиш,

страданията носят един елемент нов. Страданията не са нещо произволно. Те са едно благо, дотолкоз, доколкото задържа страданието една енергия, тя ще бъде едно ваше благо. Не мислете, че ако сте богати ще избегнете страданията. Или, ако сте сиромаси, не може да ги избегнете. И сиромахът не може да избегне страданието. Сиромашията носи благословение, носи друг вид богатство. Всички сиромаси хора са добри. Ако търсиш добри хора, търси ги между сиромасите. Ако търсиш богати хора търси ги между умните. Богатите хора са умни. Ако търсиш богат човек, ако той е богат човек, ще видиш главата му, той е учен човек. Но онзи, който станал сиромах, той станал сиромах от доброта. Защото доброто се придобива не чрез богатство. Сиромахът е по-силен от богатия. Защото сиромахът след като стане богат, той е по-умен от богатия, понеже знае, какво нещо е сиромашията. Богатият след като стане сиромах, не може да понесе сиромашията, самоубива се. Като стане сиромахът богат, отваря се неговото сърце, стане щедър. Затуй трябва да имаме хора, които от сиромаси са станали богати. Бедните хора са умни хора. Бедният човек, който не роптае, има правилна глава. На онзи, който роптае, главата му е сбутана. Богатия, като знае няма да бъде сбутан. Онзи богат, той има хубава глава, той трябва да има хубава глава.

Да остане във вас задачата, щом ви дойде едно голямо страдание, гледайте да се свържете със сърцето на природата. Кажи: „Има едно сърце в природата“, започни да мислиш за туй сърце. Виж твоята болка, която чувствуваш, какво ще стане? Представи си едно сърце, което схваща, то е сърцето на природата, което чувствува болките на всичките. Ти като мислиш за това сърце, то е разумното. Ако ти за него не мислиш, работата няма да се оправи.

Абсолютно ще бъдете мълчаливи като риби, няма да говорите за сърцето на природата. Като направите един опит, тогава ще кажете, че е вярно. Защото другояче може да кажете някои работи, които не са верни. Някои казват: „Има едно сърце в природата, то ще се погрижи за нас“. Туй сърце се грижи само тогава, когато кажеш като моята котка „мър-мяу“. Изважда онзи, говори това сърце. Детето докато се движи, живее, майката се

грижи за него. Щом умре, тя не се грижи. И природата на човек, на който сърцето е мъртво, тя не се грижи. Докато се радваш в страданието, ти се държиш с природата. Когато страдаш, ти си свързан с природата. Радвайте се, че и в радостите сте свързани. Страданията и радостите са връзки с природата. Ако не искате ни радости, ни скърби, тогава вие не може да функционирате.

Да имате сега една ясна представа. Скръбта е една връзка с природата, тя ще ви услужи, ще ви даде едно благо, ще ви освободи от страданието. Не й давайте какво да прави, тя ще направи по-добре отколкото вие мислите. И когато сте радостни, да знаете, че пак сте свързани. Вие често си губите радостта. Погледнеш след половин час радостта изчезнала. Радостта пада като скъпоценен камък. Една радост е като скъпоценен камък, трябва да се пази. Само сърцето на природата може да я пази. Следователно, скърбите може да ги превръщате в сърцето на природата, а пък радостите може да ги пазите. Сега ви отговарям на един въпрос: „Защо се изгуби моята радост, защо дойде скръбта?“ Скръбта дойде, за да разберете сърцето на природата. Радостта ви дойде, да се заинтересувате, да запази/те/ за по-дълго време радостта. И скръбта иде за малко.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Ако ви попитат каква беше лекцията ще кажете научно: Има едно сърце в природата. Ако някой е готов да направи един опит, тогава сърцето на природата и умът на слънцето се интересуват от нас. Има едно сърце, което се интересува за нас, и което може да превръща нашите страдания и да запазва нашите радости.

XVII година.
17 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 21. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София - Изгрев.

РАЗУМЕН И НЕРАЗУМЕН СТРАХ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Каква? - /„От какво се страхуват младите?“/ - Четете темата! /Прочете се темата/.

Тогава се задава въпроса: „От какво се страхува водата най-много?“ - От какво се страхува младият най-много? Това са две теми.

Трябва някой път да се пазите. Вие се намирате в едно бедно положение, от няколко стари костЮма искате да изкарате един нов костЮм. Прекроявате старото, да направите нещо. Както и да кроиш старите форми, те си остават все стари. Нищо ново не може да има в старото. Нищо старо не може да излезе от младото. Това са афоризми.

Какво разбирате под думата „страх“? От какво го е страх младият? От много работи го е страх. Страх го е, че баща му няма да му остави от имота си, пари няма да му остави, имот няма да му остави - страх го е. Няма да може да завърши образованието си, страх го е. Младият защо го е страх? Понеже страхът съставя почва, в тази почва са поставени корените на справедливостта. От това го е страх младият. Понеже младият живее без закони, прави, каквото иска. Младите, децата правят каквото искат. Туй, което старият никога не го прави, или той това може да го направи само, когато е болен, децата правят това когато са здрави. Здравите деца правят туй, което никога не се позволява на възрастните. Детето казва на майка си: „Ти ще го изправиш!“ Детето постоянно прави погрешки и казва на майка си: „Ти ще изправиш, ще изправиш“. Всякога когато търсите погрешки у другите, вие сте млад. Казва: „Изправи ги, изправи ги, ти си млад“. Този въпрос е отвлечен.

Страхът произтича от наслояването на известни идеи и чувствувания или постъпки. Защо се страхуват учениците най-много? Някои се страхуват от онези предмети, които не разбират. Аз съм виждал ученици, страх ги е косите им настръхват от математика. Тогава по това правило, за да бъде човек смел, за да не бъде страхлив, трябва да знае. Щом като знае няма да се страхува. Има един неразумен страх, има и един разумен страх. Два страха има. Та онова, което спъва човека, то е неразумният страх. Онова, което го подтиква, то е разумният страх. Страхът е един подтик. По низшите животни страхът ги подтиква. Заякът казва: „Ще направиш краката си дълги, ще бягаш. Колкото по-добре бягаш, толкова по-добре“. Страхът на птиците казва: „Ще хвърчаш, колкото по-добре, по-силно хвърчаш, толкова по-добре. На един кон казва: „Бягай!“ Та този страх навсякъде подтиква. Този страх на човека казва: “Ти ще мислиш“. Човек мисли от страх, от разумен страх. Защото мисълта дошла от страх. Ако не мислиш, много нещастия могат да те сполетят. В чувствения свят и там има страх. Там ти се страхуваш да не изгубиш. Кое е най-същественото в света на чувствата? Туй, което в даден случай усещаш, някой предмет искаш да го придобиеш. Аз наричам астралния свят, свят на търговия, на даване и вземане, на печалби. Всичките печалби са в астралния свят. Светът на чувствата е свят на търговски обмени, на общи обмени между хората, обмени на чувствуванията, които хората имат. Обичаш някого, значи стока си му дал. Имаш стока за продан, искаш тази стока да се купи. Вие сте една фирма, продавате стока. Ако той купува стоката, образува се известно отношение на вземане и даване. Вие се сприятелявате. Щом не си купувате от стоката, връзки не се създават.

Казвам: Всички тия понятия сега са в стълкновение с един временен порядък, който съществува. Ако бяхте между конете, лесно се разрешава. Веки спор се разрешава със задните крака. Конят, всяко нещо, което не му е приятно, рита го. Добре, има въпроси, които конят разрешава с ритник, човек как трябва да ги разреши? Човек не може тъй да рита. Тъй майсторски не може да рита. В туй отношение, конят по-майсторски рита, човек така майсторски не може да рита. И човек мяза на коня със своите

ръце. Той знае как да бие. Ритането на коня и биенето на човека е едно и също нещо. Ръцете на човека са построени, както задните крака на коня. Както се свиват ръцете на човека, така се свиват задните крака на коня. Както човек работи, така и конят работи. Той рита, косо рита. Свиването на Юмрук откъде е дошло в ръката на човека? От краката на коня. Човек така, с Юмрука си удря, както коня, когато рита. Като отишъл вълкът за пръв път при коня, той произвел първия ритник. Вълкът искал да се поразправи с коня. Той завел едно дело срещу коня при един съдия. Викнали коня да го съдят. Конят казал: „У нас всички гости, които не идат отпред да ги помиришем, които идат отзад, ние ги ритаме. Всеки, който иде отзад, ние го ритаме". Прав ли е конят в туй отношение? Аз го намирам, че е прав. Тогава какво отсъдил съдията? Ритането е една самозащита. То е един начин за една самозащита у коня. Хубаво се защищава конят. Конят някой път и рита, и хапе. Вълкът не рита, но той хапе. Тогава в човешкия живот как ще пренесете хапането? Де се явява хапането? Когато някой каже една лоша дума, казва: „Ухапа ме, много зле ме ухапа". Значи, казал му една лоша дума. Човек като изкаже някоя лоша дума, хапе. Казва: „Каза ми тежка дума, ухапа ме“.

Тогава ще имате предвид онзи, разумният, страх. Ние всякога искаме нещата да бъдат без страх. Съществува страхът. Без страх при сегашният живот е невъзможно. Само, че страхът съществува като орган. Този орган не знаем къде е, не е разкрит. Тези същества, които са много страхливи, в известна област тяхната глава е развита. Тези, които са много страхливи, този орган е силно развит. У които този орган е слабо развит, те са безстрашни. Всичките неразумни хора са безстрашливи, много смели са. Смелостта произтича от един факт, тя не подразбира страха, но че тия хора не са си претеглили силите. А пък някои хора, у които този орган е чрезмерно развит, те се страхуват от малките работи. Някои от големите работи не се страхуват, някои у които страхът е развит се страхуват от малките работи. Те са две крайности. Страхът влиза като един елемент на благоразумието. Благоразумните хора имат разумен страх. Значи в света съществуват известни опасности, които човек трябва да ги вземе предвид. Да кажем един умен човек от десет метра няма

да се хвърли долу. Един, който няма опитност, може да скочи да си нанесе някаква вреда. Тогава, ако се зададе въпроса: „От какво ги е страх хората най-много?“, какво ще отговорите? Въпросът се разрешава. Хората ги е страх най-много от това, което много пъти са опитвали, и не са го постигали. Най-много ги е страх, което много пъти са опитвали и не са го постигнали. От него ги е страх. В съзнанието вече има наслоени опитности. Ти се боиш от онова, което си опитал. Например, децата ги е страх от горещата соба, понеже са опитвали. Децата ги е страх от кучета, понеже много пъти ги е хапало куче. Страхът върви по наследство. Аз съм привеждал този пример. Птиците ги е страх от сокол. Ако се яви на една птица сокол, магически влияе, бяга и се крие от него. Като се скрият тия животни, не си обръщат гърба, скрие се някъде, оттегли се вътре, не се обръща, гледат неприятеля, в очите го гледат. Веднъж аз имах случай да видя повече от две хиляди врабчета, събрани на едно място, вдигат шум, чува се на един километър чуруликането им. Изведнъж, моментално, като че някой ги пресече, млъкнаха. Отивам да видя какво станало. Гледам, един сокол се изправил насреща, а всички те се наредили като ученици в шубраките. Той гледа по кой начин може да хване едно от тях. Те се оттеглили в храста, той колкото и да бърка, не може да стигне, нито едно. Отлична картина, като че слушат някакъв урок. - Защо дигате вие шум, не знаете ли, че не е позволено тъй да се дига шум? Аз съжалявах, че нямам апарат да ги фотографирам. Тъй наредени внимават, с благоприличие, само си въртят очите. Гледам, главите не си мърдат, само очите си движат. Той си върти главата навсякъде и гледа да хване някое. Той седя повече от 20 минути тъй. Казва: „Какво да ви правя? Хайде казва да хвръкна“. Той като хвръкна, изведнъж всички зачуруликаха. Казвам: Един човек не може да произведе такова магическо състояние. Аз на тия птиченца не можех да произведа такова впечатление. Казват: „Отиде си учителят“. Ако аз бях им казал: „Я, стойте мирно“. Нямаше да ме слушат. Ако той дойде, ако го повикам да дойде, всички ще млъкнат. Безбройни векове, те са имали тези опитности, но има и по-дълбока връзка. Всяко птиченце от тия врабчета седи и наблюдава главата му, краката му. Той е толкова ловък, че някой път изненадва ; толкоз бърз, че

много пъти преди птиченцето да се оттегли, ще бъде хванато. Те така се оттеглили и наблюдават краката му. При всяко подвижване, вземат мерки да се предпазят. Казвам: И вас като врабчетата ви е страх от нещо. Има защо да ви е страх. Аз като отидох, вдигаха шум, но като дойде соколът, всички са в тръните, нито едно не бяга. Знае, че при всеки опит за бягане ще стане жертва.

Понякой път вие питате: „Не може ли без страх?“ - Не може. По-добре да имате свещен страх, отколкото да нямате страх, за да не опитате последствията на неразумния страх. Когато дойде неразумния страх може да пострадате. Казва: „Аз всичко ям“. Когато дойде някоя болест, че започнеш да се увиваш, разбираш своя неразумен страх. Болестта е един резултат на безстрашието. И след като боледува човек няколко пъти, започва да се бои от болестта. Болестите идат от яденето.

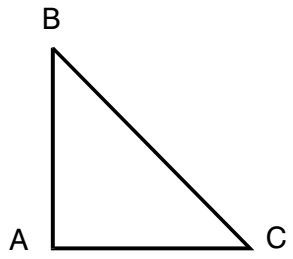

Фиг. 1.18

Добре, ако ви попитам, защо в един триъгълник единият ъгъл е равен на 90 градуса, а другите ъгли са равни на 45 градуса? /Фиг. 1. 18/ Защо? Геометрически може да се докаже. Да допуснем сега, че този ъгъл „А“ - то е бащата, „С“ е майката, а „В“ е техният син. В един триъгълник двамата имат еднакви права. Щом дойде дъщерята и майката има 90 градуса. Ако има само дъщеря, бащата има само 45 градуса. Когато майката има дъщеря, тя има два пъти повече право. Когато майката ражда син, бащата има два пъти повече право. Тогава се образува квадрата и синовете, и дъщерите имат по 90 градуса. Щом дойде квадрата, тогава и синът и дъщерята имат еднакви права. /Фиг. 2. 18/ В квадрата правата на бащата, правата на майката, на сина и на дъщерята са еднакви. То е идеалния дом. В триъгълниците, имате равностранни триъгълници, където всички пак имат еднакви права. Добре, сега какво трябва да направите

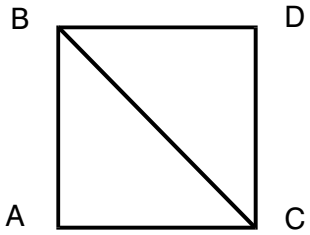

Фиг. 2.18

за да се приспособите? Един има повече право, вие имате по-малко право. Какво трябва да направите? Понякой път вие искате приравняване на правата. Ти трябва да увеличиш силата. Един човек в силовия свят, правото ти зависи от силата, която имаш. Значи трябва да се упражняваш. Трябва да имаш един с когото да се бориш. Трябва да се упражняваш, да придобиеш сила. Следователно, ще придобиеш еднакви права, когато имаш еднаква сила. Сега под еднакви права, всичките хора подразбират еднакви права във физическия свят, еднакви права в духовния свят, в умствения свят и в Божествения свят. Правата са различни. В умствения свят еднакви права се достигат, ако умът ти е развит, ще имаш еднакви права. Ако не е развит, не може да имаш еднакви права. В духовния свят, ако сърцето ти е развито, ще имаш еднакви права. Ти не може да имаш в духовния свят права, ако сърцето ти не е развито. Ако търсиш правото в духовния свят, ти трябва да имаш развито сърце. Ако във физическото поле търсиш еднакви права и волята ти не е развита, ти не може да имаш права. Във физическото поле за да имаш еднакви права, трябва да имаш силна воля. В духовния свят, за да имаш еднакви права, трябва да имаш развито сърце силно. И в умствения свят да имаш еднакви права, трябва да имаш силно развит ум. Понякой път социално искате да имате еднакви права. Може да имате, този е пътят. Казвате: „Трябва да имаме права!“. Но във физическият свят се изисква най-голяма интелигентност. А при това най-глупавите хора са дошли тук. Всичките хора, които са на земята, трябва да бъдат най-умните, защото имат най-големи препятствия на физическото поле. В умствения свят ще създадат една известна идея. Тази идея ще се снеме от духовния свят, ще се тури съдържание, след туй ще се снеме на физическото поле, ще се даде форма. Но тя в тази форма ще се прояви.

Да кажем, създавате една бомба. Пукването на бомбата ще стане във физическия свят. Най-първо събират се тия материали някъде в природата, изработва се тази бомба хубаво и се туря. Кога ще си прояви тази бомба? Като я хвърлят с пищялката, дето падне, ще се пукне. То е на физическия свят. Всичко онова, което става във вас, то е на физическия свят. Имате сполука, във физическия свят. Имате несполука, във физическия свят. Болен

сте, във физическия свят. Здрав сте, във физическия свят. Умен сте, във физическия свят. Глупав сте, във физическия свят. Бомбата не се пука, слаба е тази бомба. В умствения свят ще направите една корекция. Защото всяка бомба, която не се пука, не е на място ; всяка, която се пука е на място. Та физическия свят е пробното поле. В умствения свят, които спорят, който е умен, пращат ги на земята. От умствения свят идат тук на земята да проверят, кой колко е умен. Ако бомбата му се пукне на място, умен е ; ако не се пукне на място, не е умен. Всяка една идея, която лесно се разрешава на физическото поле, тя е бомба, която се пука. Аз разглеждам широко въпроса. Всяко цвете, което се разцъфти, е една бомба, пука се, цъфне и завърже, даде плод. Този плод като се пукне бомбата, ще убие няколко души. Този плод като ги убие, събира се в себе си. Плодът колко души убива? Колкото плодът е по-малък, по-малко убива, колкото е по-голям, повече убива. Динята като се пукне, много убива, че ги събира всичките. Казва: „Виж колко ги убих!“. Гледам една череша, може ли да събере хората тя? Давам ви една фигура за пукането на бомбите, цъфтенето и пукането на бомбите. Тъй щото има добър смисъл. Казва: "Да не се пукне бомбата". То значи пъпката да не цъфне. Вие намирате, че пъпката е потребно да цъфне, да даде плод. Ако не цъфне, плод не може да даде. Само че, природата направила пукането на бомбите разумно. Човекът направил един цвят, не е разумен. Той ще направи един цвят, ще убие ближните. Неразумното е там. Когато се пукне една бомба в природата, всички пчели отиват на гости. Когато се пукне човешката бомба, всички бягат. Когато се пукат бомбите на природата всички отиват да събират плодове. Хората отиват да видят, какво станало при пукането на бомбите. В човешкия свят, като цъфне човешката бомба, никой не иска да бъде наоколо. Тъй щото в туй отношение човек е неразумен в правенето на своите цветове.

Та сега, ако вашите бомби се пукат както бомбите на природата, вие сте умен човек. Ако бомбите ви се пукат както се пукат бомбите на човека, не сте умен. Значи, ако без страх бомбите ви се пукат и привличат пчелите, вие сте умен. Ако всичките бягат от бомбите ви, спадате към друга категория.

Смъртта е една човешка бомба, а животът е една Божествена бомба. Като умира човек, то е човешка бомба. Като умре, пукне се, всичко се свършва. Като умре човек, то е човешката бомба, ръцете, краката, намериш разхвърлени. Като се пукне човешката бомба, навсякъде ще намериш парчета. Като се роди човек, то е Божествена бомба. Като се ражда човек, то е Божественото, там се събира всичко, то е цъфтенето. Умираш, по човешки. Живееш,- по Бога. Искам да ви дам идеята да разберете. Да живееш по човешки, значи да умреш. Да живееш по Бога, значи да се родиш. Следователно, когато казваме: „Трябва да се родиш“, разбираме, Божественото трябва да живее. - „Да умреш“, значи по човешки да живееш. Аз когато казвам: Ти трябва да умреш, значи по човешки живей. То е равносилно. По човешки като живееш непременно ще дойде смъртта. Казва: „Защо по Бога трябва да живея?“ Защото, ако живееш по Бога, ще се родиш, животът ще дойде. Ако живееш по човешки, ще изгубиш живота си. Де е страшното в смъртта? - Страшното е, че в смъртта ще изгубиш живота. Де е хубавото в раждането? - Ще придобиеш живота си. В раждането - придобиваш живота ; в смъртта - изгубваш живота. Турям един паралел. Пукването на човешката бомба е изгубване на живота. Пукането на Божествената бомба е придобиване на живота. Казвам: Щом изгубвате нещата, човешки бомби сте, щом придобивате нещата, Божествени бомби сте. Щом умирате, човешки бомби сте. Всеки ден умирате по колко пъти? Вие казвате: "Ти си се обезсърчил в живота, че не ти се живее". Казваш: „Не ме интересува нищо, да умра“. Хубаво, като си умрял, какво си придобил? Не те интересува живота. Старият вече не го интересува живота. Какво интересува стария? Ученето не го интересува. Казва: „Едно време ме интересуваше химия, физика, сега не ме интересува. Едно време ме интересуваше музика, сега не ме интересува“. После като изгуби всичко, нищо не го интересува. Какво остава?

Тогава заключението е следното: В една конференция в Америка, като спорили все учени хора върху много въпроси, един от учените казал: „Спорихме върху всичките въпроси, няма въпрос, върху който да не сме спорили. Няма какво да спорим вече. Един въпрос вече остава, не ни остава нищо друго, освен да си идем по

домовете“. Щом на земята няма какво да спориш, не ти остава нищо друго, освен да умреш. Щом няма никакъв въпрос да спориш в конференцията, остава ти да си идеш в къщи. Та сега ще разберете: Всякога трябва да има един въпрос, върху който да спорите. Не е разумно да изчезнат всичките въпроси.Все трябва да остане един въпрос, върху който да има да спорите. Понеже, ако няма, какво да говориш, отиваш си. Помнете това. Вие някой път искате всичките спорове да изчезнат, да няма никакъв спор на земята. Какво ще правите тогава на земята, кажете ми?

Страданието е един спор, но без този спор не може. Ако страданието не иде, смъртта ще дойде. Когато казваме, че трябва да страдаме, аз подразбирам, че за предпочитане е да страдаш, отколкото да умреш. Защото в страданието ти ще придобиеш нещо, а в смъртта нищо няма да добиеш. Сега казваш: “Ще умра“. По добре е да страдаш отколкото да умреш. Тогава има друг един контраст. Не може да се родиш, ако не умреш. Ако някога казваме, че човек трябва да умре, подразбираме, че за предпочитане е някой път да умре човек, за да се роди наново. Ако умирането подразбира раждане, смъртта е на място. Ако умираш без да се раждаш, смъртта не е на място. Ако туряме сега другия контраст: трябва да се родиш за да умреш. Какво ще разберете? Трябва да се родиш. Всеки, който се роди трябва да умре. Всеки, който се родил по Божествен начин, а е живял по човешки начин, непременно ще умре.

Сега това са психологически наблюдения. Откъде произтичат нещастията на хората? Не искайте да се освободите от страха, то е невъзможно. Понеже като се освободите от страха опасностите съществуват. Щом се освободиш от страха, погледнеш, на някой безстрашен ръката я няма, на друг безстрашен окото му няма, на някой безстрашен ухото няма. Какво ви ползува това безстрашие, когато изгубваш крака, ръката? - По добре да си страхлив, да са всичките ти удове на място, и умът ти, и сърцето ти да е на място, отколкото да си от безстрашните и да си лишен от много удове. То е ново становище, да се осмислят нещата в хората. Така трябва да мислите. Казва: „Защо светът е така създаден?“ Не че светът е лош, но преимущество е за неразумния страх. При неразумните страдания

в света съществува смъртта. В света има по-малко страдание, повече смърт. Хората имат много малко страдания, хората повече умират. Човек преди да страда умира. Имате ли някой паметник на страдащи хора? Но на умрели хора колкото искате паметници има. Светът е пълен само с паметници на умрели хора. Та сега желая вие да си образувате паметници на вашите страдания. Да има повече паметници на страданията, отколкото на смъртта. Единственото почистване, което трябва да стане в света, е да се намалят паметниците на смъртта и да се увеличат паметниците на страданието. За сега за предпочитане е да се увеличат паметниците на страданието. И в ума ни когато остане една идея като паметник, онзи който извел поука от своите страдания, той избягва смъртта. В ума си се трябва да имате паметник на страданието, а не на смъртта. И в сегашното верую, че хората въздигат паметници на Христа, в неговата смърт, там е грешката. Трябва да се подигнат пометници на страданията на Христа, а не на неговата смърт. Да страдаме като Христа, не да умрем като Христа. Че какъв позор е то! Христос като умре, какво придоби? Достатъчно е един човек да умре от такава позорна смърт, няма защо да умират двама души. Да няма нужда да се повтаря опита. Казва: „Да умрем като Христа“. Не, да страдаме като Христа има смисъл. Но да умрем като Христа няма смисъл. Да умрем и да възкръснем като Христа има смисъл. Защото Христос умря и възкръсна, а ние умираме само, не възкръсваме. Ако умреш и възкръснеш то е разумно. Ако умреш и не възкръснеш, то не е разумно.

Вие не сте мислили така. Сега искам да знаете, защо страдате. Аз ви отговарям, защо трябва да страдате. За да не умрете. Защото какво лошо има, ако страдате за да не умрете? Едно разрешение турям сега, за което трябва да се утешите. Защо трябва да страдате? - За да не умрете. Страданието продължава живота. От страданието произтичат всички несполуки, но каквато и да е несполука, може да се поправи. Всички несполуки са за полза. Човек трябва да разсъждава добре.

В музиката имате цяла нота, имате половин нота, имате четвъртинка, имате осминка, имате шестнайстинка, после имате тридесет и вторина. Хайде да ги турим. /Изписват се/. Какво

означава цялата нота? Имате един център и една окръжност. Що е цяла нота? - Имате едно начало и една възможност. Какво означава половината нота? - Имате едно проявление. Половината нота е проявление. Сега четвъртинката какво означава? - Едно постижение. - Осминката има една заплата за постижение. А шеснайстинката? - Има една радост. А тридесет и втората? - Има една любов в света. Аз като пея на цели ноти, казвам: Има едно начало и една възможност. Като пея половини, има едно проявление, искам да се проявя. Като пея с четвъртинки, искам да имам едно постижение. Вие защо пеете цели ноти, не знаете. И половинки, и четвъртинки и осминки защо пеете, не знаете. Като пеете шестнайстинки има една радост. Като дойде тридесет и втората, ще дойде любовта. Истинската любов е в шестдесет и четвъртината. Неуловима е любовта. Вие искате в началото любовта. При шестдесет и четвъртината е любовта. Вие искате в началото любовта, затова се разочаровате. Много мъчно се взема шестдесет и четвъртината.

Сега може да кажете: "Верно ли е това?" Проверете! Досега сте свирили. Попитайте, кой да е професор, какво означават целите ноти. Какво ще ви кажат. От чисто музикално гледище, в музиката какво означава цялата нота? Как се определя в музиката цялата нота? То е вече музикалност. Битието е започнало музикално. Щом имате музика, всякога с музика се е създал светът. Музиката е творчески процес в природата. От нищо, когато става нещо, то е музика. Първото нещо, което се чуло, очертава се цялата нота, очертава се мястото, дето се създала цялата вселена. След туй, тази вселена, започнала да се разделя, образували се всичките музикални ноти. Това е музикалното обяснение на космоса. И в живота е така. Когато разрешавате един въпрос принципално, от начало започнете. Ще дойдеш тогава на половината нота. Кои тактове съответствуват на вторинните ноти? Неправилните тактове в музиката имат отношение. Неправилните тактове са минаване на един свят в друг.

Я сега, измислете една дума за да я изпеете. Изберете една мощна дума. Една дума, която да съдържа "О", да съдържа "А" да съдържа и „И". -Чистота. Думата "чистота" започва с движение. „И"-то означава цел, път, по който трябва да вървите. „О"-то

означава закона на свободата. Всякога този кръг, пък и нулата, и яйцето е обло, това показва, че птичето е свободно, може да се роди. Ако след като пишете една дума, туриш в ума си, искаш да бъдеш свободен, седни да пишеш кръгове. Усещаш, че не си свободен, иди да пишеш нули, и мисли, че си свободен. Де е свободата? Де е турена свободата? Щом имаш очи, трябва да знаеш, че си свободен. Щом си сляп, остави тогава. А пък окото е цяла нота. Ухото е половин нота. Окото е четвъртинка нота с носа, опашката обърната надолу. Мога човека да го построя музикално. После осминка има тук на ноздрите, кривата линия около ноздрата отгоре е опашката на осминката.

Ха да изпеем думата „чистота". Ако бяхте музиканти, щяхте да създадете една нова идея. Сега понеже не сте музиканти, не можете. Ако някой е гениален музикант, веднага ще направи нещо. Как да запомним думата „чистота"? Къде да турим ударението на думата, на първия слог, на втория или на последния? Не всеки път ударението пада там, дето е най-лесно. Има един закон, който определя, де е най-лесно. На някои думи ударението се мести. У някои е постоянно. В български език, гледам на един слог се пада ударението, друг като изговори думата на друг слог слага ударението.. На еднозложните думи де пада ударението? На двусложните, на трисложните? Вземете думите „да", „не". Или после вземете една двусложна дума, де ще бъде ударението? Силният слог винаги привлича ударението на думата.

Нека дойдем сега до думата „чистота" - музикално да я изпеем. /Учителя изпя „чистота"- до, ми, сол/. Право ли е? Приятно ли ви е? Ако обърнем сега и изпеем обратно думата „чистота". /Изпя се - сол, ми, до. Всички изпяхме няколко пъти думата „чистота" нагоре и надолу. Учителя пя в различни вариации думата „чистота"/. Ако изпеем думата „чистота" в хармония, законът е друг. В българската музика, вземете, хармонията има цяло едно разрешение. Свириш една българска песен, да минеш естествено от мелодия в хармония. /Учителя пее „чистота" в хармония, подобно на българските песни./ В хармонията законът не е такъв. Там е погрешката на българина, понеже не се е научил още на чистота. „И"-то показва, че трябва да търпи. Като не търпи, дига прах, безпокои се. Когато не търпиш, да знаеш, че чистота липсва.

Когато малко търпиш и на място търпиш, чистотата е на място. Туй „и-и-и-и“ в българското пеене е недоволството. То е законът на недоволството, което имате в себе си. Българинът е много недоволен, песимист е. Като седи и като гледа, като че му са потънали девет парахода. /Учителя пее „чи-и-и-и-и-и-и“/. Нали когато се карате, някой път ви треперят джуките? Казваш: „Какво искаш?“ Музикално когато се караш, искам да ви покажа, че вашата постъпка не е на своето място. Как ще изпеете думите: „Искам да ви покажа, че вашата постъпка не е на своето място.“ Вие пеете, ха го изпейте хармонично: „Искам да ви покажа, че вашата постъпка е на своето място“./Учителят изпя тия думи и продължи да пее: „Ти си се заблудил защото не си намерил своята постъпка, ти си се разгневил, защото никаква работа не си свършил, а знаеш ли как да поправиш своята постъпка?“. Всичко туй Учителят го пее и пак продължава да пее: „Мисля, че има за какво да говориш“./ Ама да допуснем, че вие сте неразположени. Аз съм неразположен днес. Липсва ми нещо, не зная що е то. Мъчи ме нещо у мене, умът ми се смущава, не зная защо. Тежко ми е. Бреме тежко нося аз и не зная защо. Ходя, лутам се навсякъде, без да зная защо.

Ха станете сега!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
18 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 28. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА ХАРМОНИЯТА В ТЯЛОТО

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Нямаме./

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? /Каза се./ Какво произведение е страхът? Има го в човека и в животните го има. Всичките животни и големите, и малките имат нещо от страха. Кои същества притежават страха повече, кои по-малко и кои никак не притежават страха? Кои същества имат най-много страх и кои нямат?

Представете си, че вас ви оставят в тъмна стая и ви е страх. Някои деца ги страх от тъмната стая. Децата, когато чувстват, че няма никой около тях, плачат. Когато човек е гладен, страхът се събужда в него в един смисъл; когато човек е богат, страхът се събужда в друг смисъл. Например, гладният се плаши да не умре. Богатият се плаши да не го оберат. Ученият се плаши да не би да изгуби знанието. Ученият, който учи, се плаши да не би да изгуби нещо. Сега може да направим една философска дефиниция, по какво се отличава един страх, по какво се отличава други, изобщо по какво се отличават тия страхове?

Да ви дам едно изречение да го корегираме: Има едно нещо ценно в живота - да дишаш добре. Изказано ли е правилно? Каква форма трябва да се тури, за да бъде най-добре? С каква дума друга, може да замените думата „добре?“ /Дълбоко/. Тогава, ако турим „дълбоко“, какво означава „дълбочина“? - Да диша човек дълбоко. Но в трептенията на думата „дълбоко“ и думата „дишаш“, в тоновете на тия двете думи, няма хармония, не са хармонични. Да дишаш дълбоко, повтаря се сричката „да“. „Д“-то се повтаря три пъти. И при „добре“ се повтаря.

Я сега изпейте: „Аз мога да дишам вече добре“. /Всички

изпяхме: „Аз мога да дишам вече добре“/.

Ако кажем, че едно се отнася към две, към три и т.н. /1 : 2 : 3 : 4 : 5 : 6 : 7 : 8 : 9/. Отношението се поставя така: Едно към три какво е? - Терца. Едно към четири е кварта. Едно към пет - квинта, едно към шест - секста, едно към седем - септима. Сега какво ни интересува нас терцата? Но терцата това е отношение на живи същества. Двама приятели, това е секунда. /Няма хармония/. Има хармония, но всякога между двама приятели изниква едно разногласие. Разногласие изниква понеже едното е мощно число. Числото 1 /едно/ съдържа тия, мощните, сили в себе си. Числото 2 /две/ носи мекота. В това число едно, ти може да станеш на пепел, а в числото две може да се удавиш. Двете представя голяма чиста река. Но човек в чистите води и в най-бистрите води се дави. Сега всичките хора са свикнали да мислят обикновено, животът им да е уреден. Но човек може и в най-добрия живот да се удави. И в най-лошия живот нищо няма да остане, но и в най-добрия живот нищо няма да остане. Питам: Ако се обърнеш на пепел, и ако се удавиш, каква е разликата? Да допуснем, че и двете може да станат. Следователно, за да не се удавиш, трите, това е терцата. Терцата е мост, който се прави на двата бряга - 1 /едно/ е първия бряг, 2 /две/ е втория бряг - 3 /трите/ е мостът, който съединява противоречията. Те са двата бряга, тук текат мощни сили на природата, и меките, и силните. Между двама души приятели ти не може да се намесиш. Може ли да влезеш между двама приятели, които се обичат? - Не може, завличат те и двамата. Ако се намесиш, ще те завлекат. Често всичките стълкновения произтичат, че те искат да се намесят между числото едно и две, да влезеш вътре. Който се намеси там, или ще изгори, или ще се удави. Това е най-грубата страна.

Двама музиканти трябва да се родят сега. Отношение трябва да се създаде. Терцата вече създава едно отношение хармонично. Тази терца може да бъде голяма и малка терца. Каква е разликата между голямата и малката терца? /В обема. Голямата терца има два тона, малката има тон и половина./ Защо сега голямата има два тона, то е като правило, защо малката има тон и половина? Защо е така? Че е така, тъй е, но защо е така? /Различен характер имат. Голямата терца звучи мажорно, малката - миньорно/.

Голямата терца може да те избави на пепел да не станеш, а пък малката терца ще те избави, да не се удавиш. В малката терца ще се удавиш, в голямата, ако не разбираш закона, на пепел ще станеш. В музиката има тънки страни. Не е лесна работа. В музиката, когато някой пее или когато свири, като свириш на пиано, при такъв един инструмент, трябва да вземеш известни пози. Когато някой пее, ти не трябва да се приближаваш много до него и не трябва да се отдалечиш много от него. От един певец, публиката трябва да се постави на едно разстояние. Някой път в театъра вземат първите места, или в една консерватория, дето се дават концерти, едни отиват на първите места, други - на последните. За някои хора първото място съответствува, за други - вторите, третите. Всеки трябва да избере такова място, дето звукът ще иде най-добре до ухото, ще произведе най-добри трептения. Сега някой казва: „Безразлично е дали съм на края.“ Не е безразлично. Но от какво зависи пеенето на човека? Една теория. От какво зависи, толкоз вие сте учили по музиката, свирили сте по музиката. Човек трябва да се роди музикален. Той трябва да се роди музикален и цялото му тяло музикално да трепти, като че треперят мускулите, да се образуват тоновете. Някои певци, като ги е страх, от страх се образуват тоновете. Тези тонове са меки. Когато те е страх, ще образуваш един мек тон, когато не те е страх ще образуваш един твърд тон. Страхливите образуват меките, треперливите тонове. То не са тремоли, но колоритно, малко трепери. И човек, за да пее и за да свири, трябва да бъде музикален. Не само да има орган на музиката, но цялото му тяло трябва да издава музика. Всеки трепет, всяко движение трябва да бъде музикално. Когато някой свири или когато някой пее, ако на лъжичката му не издава музика, тогава дрезгав излиза гласът. Онзи, който свири дрезгаво, на лъжичката му не излиза музика. Когато на лъжичката има топлина, тогава тоновете са много верни. Туй е вярно и за пианисти, и за цигулари, и за певци - законът е се един и същ. Не всичките хора имат музика в себе си. Всичките хора не са музикални. Всички музикално не треперят. Като те е страх, музикално да трепериш. Като мислиш, музикално да мислиш. Като вървиш, музикално да вървиш. Не като вървиш да тропаш. Музикалното вървене е тихо, едва стъпва, ритмично.

Никой да не те усеща. /Учителят показва, върви тихо, едва се докосва до земята/. Аз като вървя слушам краката си, музикално зная какъв тон издават. Понякой път аз започвам да ходя, рядко употребявам секунди, някой път употребявам терци, кварти, квинти, в редки случаи употребявам нони, ундецими и т.н.

Музиката трябва да се вземе като възпитателен метод. В природата музиката съществува като възпитателно средство за човека. Страданията са все миньорни методи. Страданията са музикални парчета. Като започнеш да страдаш, това са музикални парчета. Професорът е много взискателен, казва: „Повтори, повтори, не вземаш верно, коригирай, коригирай!“ Най-после не те оставя, не ти дава нов урок. Прати те професорът пак, наново да учиш и ти стане неприятен животът. За да ти стане приятен научи се да пееш. Какво има от туй? Казва: „Аз не съм роден да пея“. Ами за какво си роден? Че като ядеш това е музика. Имаш арфа с 32 струни. Ти пееш. Таман разгневиш се някому, като се разгневиш, удряш тъпана. Вие не може да видите в малките работи красотата, която съществува в природата. Гледате на външната страна, която не е съществена. Гледате на хубавите дрехи, как е облечен, обущата, шапката. Те са второстепенни работи тия. Най-първо, една дреха за да бъде хубава, ти трябва да имаш едно тяло построено музикално. Тогава казвам: На каква музикална форма е създадена ръката? - Терца: Китката, лакетната част и раменната. Пръстите и те са създадени по терца. От мисълта до чувствата на човека това е секунда. От мислите до човешките постъпки е терца, а от реализирането на нещата, това е кварта. Да ви приложа музиката. Пръстите на ръката това е петолинието. Ръката е петолиние, на което са написани нотите. Петолинието не е нещо произволно. Онези, гениалните музиканти са го взели от ръката. Сега това на вас не ви дошло на ум. Петолинието - това са петте пръсти на ръката. Под петолинието, под малкия пръст, е „ре“. На първата линия, на малкия пръст е „ми“, на безимения - „сол“, на средния - „си“, на четвъртия - „ре“ горно. Показалецът показва движение. Я вземете „ре“ на четвъртия пръст. Показалецът иска да направи всичките хора да се движат, трябва да направят това музикално. Тогава аз, ако съм един певец, искам да науча „ми“-то правилно да го пея, ще хвана

малкия пръст. Той ще ме научи правилно да пея „ми“. Правилно да пея „сол“ ще ме научи безимения пръст. Средният ще ме научи правилно да пея „си“. То е Божественото в света, то е Божествената правда и човешката правда. „Сол“ има винаги връзка, то е красотата на нещата, то е узрелият плод, който носи красотата, нещо изработено в себе си. Като се изучава хиромантически, когато този пръст е дълъг и добре устроен, всички са музикални, обичат природата, красотата, естествените науки. Които не са музикални, този пръст не е развит. Като се развие добре безименния пръст, наричам го „слънчев пръст“, другите го наричат безимен. Малкият пръст е Меркурий, безименият е на Слънцето, средният е на Сатурн, показалецът на Юпитер. А палецът на кого? - Нека остане нещо, което да не знаете. Дайте ми една форма на „ми“. Де е „до“? Какъв тон е „фа“? То се ражда между двама. „Фа“-то носи качества на „ми“-то, носи качества и на „сол“. Ние може да поставим този закон така: Тия ноти, които са отгоре и тия ноти, които са отдолу не са еднакви. Нотите, които са горе, са силните ноти, под и над кривината. /Фиг. 1.19/ У някои хора така е направена устата - една музикална линия. Двете страни на устата са изпъкналите части на линията. Трябва да се знае, как тази уста е създадена приблизително.

Фиг. 1.19

Но сега може да минем от терцата към квадрата. Някой път линията на устата е права, някой път е вдлъбната, но ще вземете линията на горната устна, не линията, която се образува от допирането на двете устни. Сега за да възпита човека, природата го създала по известни закони на хармонията. Човека докато не се запознае със строежа на хармонията, по която тялото е създадено, не може да се възпита. Съвремените хора искат да живеят добре. Трябва да разбираш законите. За да можеш да пееш, ти трябва да разбираш законите на музиката. За да можеш да свириш, ти трябва да разбираш законите на музиката. За да може да живееш добър живот, това е най-великата музика, която съществува. Животът не е нищо друго освен велика симфония в света. И най-великото нещо, което е създадено, външната форма

на живота, това е велика симфония. Трябва да разбирате живота, тази хармония трябва да разбирате. Вие искате да бъдете щастливи в живота. Че щастието е обосновано на един разумен живот. Вие искате да благувате, но благото съществува по един велик закон на хармонията. Искате да бъдете добри и справедливи, каквото и да е, това са положения, които могат да се придобият, ако имате знание. Изучавайте човека! Казвам: От чувствата на човека трябва да започнете. Яденето е секунда. Всичките хора, които бързат, те вървят по закона на секундата. Току вземе секундата, колкото искаш секунди: „До“, „ре“, „до“, „ре“, „до“, „ре“, „до“, „ре“. „Ми“, „фа“, „ми“, „фа“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, „си“, „до“, горно „ре“.

Сега каква е разликата между „ре" в първата октава и „ре“ във втората октава? Да допуснем, че в първата октава основният тон има 32 трептения. Във втората октава „ре“ колко трептения ще има? Сега в съвременния живот ето къде има едно опущение. Ние мислим, че не знаем някои работи. Най-първо знанието започва от един усет. И в музиката има усети. То е най-низшето чувство, с което може да се събуди твоето музикално съзнание. Пробуждането на съзнанието става по музикален начин. Може да те пробудят или чрез някоя миньорна терца, или мажорна. Тогава ето как се определя: В мажорната терца дава ти се нещо, затова е мажорна, половина ти е дадено, а в миньорната нещо ти е взето. В мажорната ти е дадено, затова тя има два тона и половина, в миньорната ти е взето. Но можорната има и друго тълкувание. В една мажорна терца, ти обичаш да взимаш отнякъде. Миньорната показва, че обичаш да даваш.

Та най-първо ще видиш, пръстът е построен на терца. Като погледнеш формата, има закон. Кото погледнеш един пръст да знаеш, този пръст мажорна терца ли е или миньорна? На тази терца дават ли, или вземат? Или той сам взема, или той сам дава. Философски работи. Сега като слушате туй знание може да го приложите. Да кажем, дълги са ти пръстите, или къси. Пръстите как са построени? Ако пръстите са къси, какво означават? В пианото как са създадени басовите корди? Те са дълги. Следователно, щом пръстите са дълги, това са басови корди. Щом пръстите са къси, вече имате високите тонове в горните октави. Следователно този, който има къси пръсти, той иска

всякога в малко време много работа да свърши. Нали тази струна, която е къса, много трепери. В малко време дава хиляди трептения повече отколкото голямата. Голямата струна, като бутнеш в пианото тя ще даде най-малко трептения. Най-долната ще даде най-малко трептения, най-горната като бутнеш, ще даде много повече трептения. Ти ще кажеш: „Аз искам бързо“. Хубаво, не може само бързо. Знаете ли колко струни има? Има много струни у човека, те са наредени тия струни. Бутнеш някой път някоя струна, някой път басова, някой път сопранова, но различни са постиженията, които може да добиеш. Вие някой път, ако бутнете някоя басова корда, ще произведете един тон. Те са поставени на известни отношения. Отношение имат. Този, малкият пръст у човека, какво отношение има към безименния? Към първия пръст, каква пропорция, какво отношение има? Щом хората започват да стават страхливи, щом започва да се образува страхът у хората, този, палеца го крият. Палецът съставя главата на човека, която мисли. Палецът у човека не е нищо друго освен главата на човека, която мисли. Че има едно отношение, то е следното. Когато човека замерват с камъни, той най-първо си крие главата. Щом хвърлят камък, той си наведе главата. Щом човек започне да се страхува, той си крие палеца. Понякой път хората крият палеца да не би да им ударят главата. Крие си палеца, страх има. Щом му вървят работите, току палецът е отгоре над другите пръсти. Някой държи показалеца си вдигнат, а другите пръсти свити. Който иска много да се прослави в света, той така си носи показалеца. Някой път учителят като влиза в клас, показва показалеца. Казва: „Знаеш аз съм Юпитер“. И вие като ходите, дигнете пръста нагоре. Хубаво вдигате единия пръст нагоре, ами като дигнете двете ръце нагоре, какво е това? Двете ръце това са два симфонически оркестъра, които се състезават. Аз ги наричам басова и сопранова партиди - междина се образува. Тогава според вас, коя е сопранова партида и коя е басовата? Ами тия работи трябва да ги проверявате. Има закон, че природата създала човека разумно. Бог, който създал човека, го създал по известни закони. Сега се изучава човека, създаден по образ и подобие. Но то е глас в пустиня. Как е създаден? Казва: „Страшно и чудно съм създаден“. Всички

религиозни хора цитират, че страшно и чудно е създаден човек. В какво седи чудното и страшното?

Тогава петолинието го имате и на лицето. Под брадата е първата линия. Устата е втората. Под носа е третата, очите са четвъртата, петата линия е при косата. Пак ноти имате. Някои ноти са написани на брадата долу. Широкото лице е за мене едно музикално парче. Високото лице е друго музикално парче. Един човек с отворени очи е музикално парче, с един дълъг и слеснат нос е друго музикално парче. С къс нос е друго музикално парче. Като гледам човешкото лице мога да взема цигулката и да ви свиря веднага. Като погледна лицето на човека, може да ви изпея една песен, аз рисувам музикално. Музиката на природата доста добре я чета.

/Една сестра пита: „Какво ще ни кажете за Падаревски?“/ Една гениална памет. Възприема малко работи, дълго време ги задържа. Падаревски е човек с грамадна енергия, събрана, не може да намери място да излезе навън. От голямо притеснение остарял. Тъй както го видях в Америка, много красив човек беше, с лице валчесто, лунно, всичките моми лудуваха по него. На един концерт ще се съберат стотици да им се подписва. Невръстения го беше хванала от подписване, че беше отишъл шест месеца да си почива. Той иска да се отнесе хубаво, внимателно, деликатно, като музикант, че после трябваше шест месеца да си почива. Как се създала тази памет?/ В туй отношение показва, че духът ценил душата, умът - сърцето. Той е пропуснал нещо. Очите както са създадени, те са очи на един гениален човек, но не може да намери разрешение. Затворените очи показват, че той не е намерил разрешението на живота. Той свири „Лунната соната“, но какво означава? „Лунната соната“ има приложение при слънчевата светлина. „Лунната соната“ тъй, както се свири изстудява човека. Човек става с някое сухо религиозно чувствуване. Всичките религиозни хора са все „лунни сонати“. Вие обичате ли тия изсъхналите? Една „Лунна соната“ изсъхва човека. След като си прекарал един топъл ден, че се набрала излишна енергия, няма какво да прави човек, тогава като те погледне „лунната соната“, като мед пада на човека. Това е музика, музикално разгледан въпроса. „Лунната соната“ е една

модулация на самия живот. Да се модулира, да се вглъби в себе си. Понеже в слънчевата светлина или в щастието на човека, той се разсейва, така се разширява, не може да се познае. В „Лунната соната“ при тъмнина се ограничава, човек се събира в себе си, започва да се буди съзнанието, да си даде отчет. Разбирам, когато човек си дава отчет за живота, то е „Лунната соната“, какво си спечелил. Има нещо, което трябва да придобиеш в живота. Казвам: Има музика в природата, която ще учите. Ще плачете, ще тъжите, но трябва да учите. Всичко правете, но учете. Може да се обезсърчаваш, но учи. Ама може да дойде отчаянието, учи! Безмислен е животът, учи! Учи, нищо повече. При всичките неща учи! Ученето е, което спасява човека. И след туй ще дойде, ще служиш. След служението ще дойде приложението. Служението има приложение, при приложението идат резултатите. Ние търсим резултати.

Щастието е вече завършен процес. Щастието е завършен процес на ученето на сърцето и на слугуването на сърцето, на ученето на ума и на служението на ума, на ученето на душата и на служението на душата, на ученето на духа, и на служението на духа. Това е щастието. Който не се е учил в тия четири свята и който не е служил, той щастлив не може да бъде. Вземете един музикант, той много лесно решава акордите. Веднага като седне, разрешава мъчнотиите и коригира много лесно. Някъде има акорди, някъде няма. Но в обикновения живот не може да коригираме, не може да се съпоставим. Тогава като погледнеш ръката си, партитура е. Гледаш ръката си, искаш да работиш, партитура е. Отде трябва да захванеш? Ако разглеждаш своето достойнство, ще започнеш от първия пръст. Ако разглеждаш в света, дали нещата са прави, ще започнеш от средния. Ако разглеждаш красотата в природата ще започнеш от безименния. Ако практически трябва да се разбира, ще започнеш от малкия. Ако започнеш работата от великото Божественото, ще започнеш от палеца. Искаш да направиш нещо музикално, велико, ще започнеш от палеца. Партитурата е в палеца. Сега вие казвате: „Кое е онова, от което човек се учи?“ По закона на наследствеността хиляди поколения в него са работили, хиляди поколения преди него са учили музика. И Падаревски е кръшнал,

той има повече възможности, отколкото е постигнал. Единствената малка погрешка е там, че той добил от музиката повече пари отколкото му трябват и с това се е спънал. Така се спъна и Кубилик. Само че Падаревски се е спънал разумно. Той се е спънал, че станал музикант политик. Той обичал политиката много. Като отива да свири, той иска да помогне на своето отечество. Тъй както е построена главата е много музикално построена, валчеста, издръжлива, като намисли нещо не се отказва. Падаревски това е едно общество. Падаревски е личност, но що е личност? - Колективитет от хиляди същества на едно място. Колективитетът е цял народ. И зависи, ако в него има хора учени, които да изразят неговите копнежи. Всичките хора имат една погрешка: Те обичат да се сърдят на природата. Човек от природата трябва да се учи. По-добра възпитателка от природата няма. Тя е безлична. Природата не обръща внимание, какво ти мислиш. Безлична е, тя иска правилно да станат нещата. И когато те надарява и когато те наказва няма нищо лично в себе си. Казва: „Не правиш добре!“ Ще ти каже нещата тъй както са. Нито те хвали, нито те укорява. Та като дойдете до природата, тя казва: „Направи нещо. Мисли право!“ И този закон е верен. В едно училище, да кажем, някой иска да бъде добър. Ти в едно музикално училище за да бъдеш добър, ти трябва да се учиш добре, да пееш добре. При всичките професори да учиш добре, те ще имат добро мнение за тебе. Но ако не се учиш добре, не пееш добре, каквото и да направиш и да си богат, ще погледнат, ти нямаш цена. Но, ако се учиш добре и ако пееш добре, ти вече имаш цена. Аз ви казвам понякой път: Живейте добре! Вие казвате: „Защо?“ Да живееш добре, значи да учиш, да пееш добре. Тогава вратата ти ще бъде отворена в живота. Вие се спирате и казвате: „Много хубаво пее“. Нека ти бъде поощрение. Значи, учи се и пей, ума си и сърцето си тури на работа. Казвам: Турете всичкото желание на вашето сърце и стремежа на вашата душа да се учите, да пеете. Не може да работиш, ако не знаеш да пееш. Не може да работиш, ако не знаеш да свириш. Аз, ако съм на вашето място, ако исках да образувам в себе си закона на търпението, щях да взема една цигулка, един лък и най-първо ще се уча на търпение. Бавно ще дърпам лъка по струните на цигулката. Това ще правя и без да

имам цигулка, като че свиря с цигулка. После ще започна по-бързо да движа лъка. Падаревски като свири, ту на една страна, ту на друга, после едната ръка отгоре, другата отдолу. Падаревски е един опит, който прави едно общество за приложение на музиката. Той свири хубаво, не си отваря очите, със затворени очи свири. Той мисли. Той като мисли свири. Ако си отвори очите ще си отвлича вниманието. Както са построени очите показват една гениална памет. Добър изпълнител е той. Пък някой път вие много си държите очите отворени. Той като сяда на пианото, си държи очите затворени. Вие примижавате, недовиждате нещо. Например, защо не се запитате. Седите вие, наведете очите надолу и гледате. Вие държите очите си надолу, мислите дали ви гледат. Не. Гледате природата през една малка цепнатина, понеже ще имате повече интензивно желание да видите. Някои свиват очите си. Когато светлината е много силна човек свива очите си, за да възприеме по-малко светлина, да не става дразнене на нервната система излишно. Та нали в модата някой път турят мрежа на очите. Туркините нали носят яшмаци? Знаеш как са се образували яшмаците? Понеже жените, като децата са любопитни. Тази, която има яшмак, тя само през малките дупчици вижда повече, отколкото през големите. През големите дупки виждаме много работи, но вниманието е интензивно насочено, когато малко неща виждаме. В дадения случай, човек за да прогресира в света, малко работи трябва да го интересуват. Целият свят представя едно поле за научни изследвания. С хиляди години има какво да учите.

Та първото нещо, дръжте идеята в ума си, че вие имате известни заложби, нещо заложено във вас, което вие трябва да обработите. Онова, което вие свършите, то ще ви ползува. А пък когато всичките хора работят в света, каквото придобият, един ден то ще бъде общо достояние за всички. За бъдеще всичките тия велики музиканти каквото придобият те ще го вложат за общ капитал на цялото човечество. Тъй щото, след време малките деца ще свирят като Падаревски. Децата на 5-6-10 години ще свирят като Падаревски. Сега понякой път човек изждивява 30 години и едва може да постигне нещо. Казва после: „Остарях“.

Каква мисъл сега остана в ума ви? Човек е музикално

създаден по закона на хармонията. Едва сега в музиката се изучава отношението на секундата, терцата, квартата, квинтата и т.н. То е външната страна на човека. Например, ти искаш да си туриш шапката. Една шапка каква песен ще изпее? Като туриш шапката какъв тон ще издаде? Като туриш шапката да чуеш тона на шапката. Или обуваш си обущата, чувате ли вие тона на вашите обуща? Или вечерно време изуваш чорапите си, чувате ли тона на чорапите? Или обличаш горното или долното палто, или жилетката. Всичко каквото туряш тон си има, има музикален тон. Колко хубави работи има, вие не ги слушате. Туряте го, не знаете как да пеете. Копчетата, които сте турили, каквото и да турите, се музикална страна има. Сега туй трябва да бъде за поощрение, не само една подбуда, само да подкупи човека, но казвам: Законът, по който човек е създаден, всичките работи, които върши, трябва да знае, че седи в един музикален свят и да ги върши добре. Човек няма да седи се на едно и също положение. Забележете в една терца. Терцата е един триъгълник. Квартата е квадрат. Ако поставите един триъгълник с върха нагоре и ако през всеки връх прекараш права, то ще се образува друг по-голям триъгълник, който ще бъде обърнат с върха надолу. Или законът е, че вие трябва да разбирате закона на ритъма, на хармонията. Че всякога едно музикално състояние има две пози: едната е обърната нагоре, другата надолу. Едната е движение на горе, другата е движение надолу. Който не разбира така идат противоречията в живота. Туй е, което наричаме изгубване равновесие. Някой път човек върви и пада на земята. Аз го обяснявам музикално. Сменило се състоянието, туй движение не е нагоре, но туй движение е надолу. Тогава внезапно туй движение, което е надолу човек пада на страната си. Та смяната трябва да бъде разумна. Трябва да има едно завиване да се смени движението. Нали когато имате един завой, какво правят инженерите, когато поставят релсите? Те са поставени хоризонтално, но имат един наклон, математически определен. Този наклон се прави за да се балансират силите в туй криво движение. Ако са направени право, ще изскочи влакът из своите релси. Когато казваме: Човек трябва да знае да се обхожда, той трябва да разбира законите на сърцето си, законите на своя ум. Не мислете, че всякъде може да се оцени едно ваше чувство.

Някъде, като погледнете хората, да знаете какво обичат, какво да им изпеете. Аз, например, съм слушал да казват: „ Ние трябва да се обичаме“. Под думата „обичаме“ аз разбирам нещо много велико. То значи всичко онова, което природата определила, да направим един опит. Обичта не е нещо ограничено. То е безбрежен, безграничен свят, хиляди възможности има. Трябва да покажеш възможностите. Ти в този начин на любовта трябва да разбираш нейния метод. Например, „любов“ и „обич“ не се пишат еднакво. „Обич“ на български се пише с „О“. Ти трябва да знаеш как да въртиш колелото. При обичта колелото може да въртиш. Трябва да бъдеш земеделец, трябва да знаеш, как да посаждаш семената. А пък любовта тя услужва, тя дава на слабите - навсякъде показваш двете си ръце. Даваш ръката от себе си хващаш някого да дадеш нещо, помагаш му навсякъде. С обичта се услужва, с любовта се помага. Думата „любов“ помага, а обичта услужва. Та и в музиката имате две категории. Едните тонове помагат, другите услужват. Две съществени качества на тоновете: едните услужват, а другите помагат. Онези музиканти, които разбират това, казват, че имат израз, вдъхновение, разно го кръщават. Едни музиканти работят едновременно с обичта. Обич трябва да имаш и любов трябва да имаш в музиката. Сега във вас остава идеята: Тази работа не е за нас. Хубаво, вие отивате да чуете, как свири Падаревски. Какво ви ползува като видите и чуете Падаревски? Като погледнете как свири Падаревски, ще можете ли да свирите като него? Каква полза ще извлечете? Падаревски е един разцъфтян цвят, който праща своето ухание, казва: „Всички пчели, излезте да идете по цветята, да съберете мед“. Следователно, аз като слушам Падаревски, всичките от кошера да излязат да събират мед. Що е „Лунната соната?“ - Да излезеш да събираш мед. Вечерно време събира ли се мед? Младите все вечерно време събират. Има нощни мухи. Един вълк вечерно време ходи да си търси храна. И после човек вечерно време, след като си легне, в съня обработва всичко онова, което придобил през деня. Цялата нощ прави една преработка. Сънят е хубаво, прекрасно състояние. Всичко каквото си припечелил, в съня ще го обработиш, ще го складираш. Другия ден пак си готов за работа. Та „Лунната соната“ - това е преработка на спечеленото, да го настаниш навсякъде. То е „Лунната соната“.

Там е свиренето на пианото. Това са сега мои тълкувания. Може да ги проверите, ако съответствуват на реалността. В дадения случай аз тълкувам музикално по същия закон. Щастието има основен тон. Доброто има основен тон, всичко има основен тон. Това са музикални парчета. Ако ти не може да вземеш вярно, постижение не може да имаш. Няма по-хубаво нещо. Мисълта това е едно музикално творчество на човека. Да мислиш правилно, значи музикално да четеш. Мислите това са ноти написани, ти ще четеш, ще правиш проверка, веднъж, дваж, триж, докато ги научиш хубаво. Щом не ги учиш, казваш: „Не разбирам тази работа. Щом вземеш вярно, разбираш; щом не вземеш вярно не разбираш. Някой път хората по сърце не се разбират. Не са взели вярно тоновете. Някой път хората по ум не се разбират. Не са взели вярно тоновете, дисонанс има. Щом се тури хармония в тия отношения, веднага се изменя средата, музикално ще знаеш да влезеш. Аз, ако съм един учител, като вляза в едно село, ще зная как е построена цялата местност. Музикално ще разгледам. Няма нещо невъзможно в света. Всичко е възможно, който знае. Който не знае, нещата стават невъзможни.

За да бъде един добър оратор, човек трябва да има две октави на гласа си - да започне на първата октава и да свърши на втората. При ораторството трябва да се научите да декламирате.

Някой път вие казвате: „От мене човек няма да стане“. Ти седиш, обезсърчил си се. Кажи си: „Колко ми е приятно обезсърчен като те гледам, сърцето ми трепери“. Защо иде обезсърчението? Да допуснем, че ти си един борец. Излезеш, видиш другия с когото ще се бориш, виждаш, че е по-силен от тебе, трепериш. Няма да се мине дълго време, обезсърчиш се. Какво трябва да правиш в дадения случай? Ти иди при него и му пришепни, кажи му: „Да отложим сега нашата борба“. Ти започваш една борба в себе си. Много пъти вие се борите, вие водите пехливанство не на място. Вие се борите в себе си, изложен си. Вие често страдате, защо? Че вие сте на арената, изпратили ви да се борите, да страдате пратили са ви. Когато този българси борец Дан Колов отива да се бори за славата на България, но му плащат най-малко за една борба сто хиляди лева. Та когато човек се бори, все има нещо, което му дава един стимул. Казвате „идейно“. И идейното е

заплата. Всякога, когато човек прави нещо, все има възнаграждение. Самата постъпка има възнаграждение. Самата обич има нещо, което те възнаграждава, самата любов има нещо, което те възнаграждава. Ядеш нещо, защо?-Яденето те възнаграждава.

Сега разбрахте ли вие? Какво разбрахте? Много разбрахте. И пак ще започнете старото пеене. Старото пеене, гръцкото пеене „и-и-и-и“ то е хубаво, за носа да мисли. Но трябва и сърцето да пее. Сега ние считаме едно пеене хубаво, човек сам да пее, да бъде музикален. Ако не станеш музикален, не можеш да пееш. Цялото тяло трябва да бъде музикално, от петите до главата - туй всичко трябва да бъде музика, да можеш да пееш. Не само гласът ти, но и цялото ти тяло в дадения случай да бъде музикално. Когато мислиш, цялото ти тяло трябва да взема участие. Всичко да се пробуди. Може ръцете ти да не съзнават, но ще вземат участие в онова, което ти вършиш. Казвам: Радвайте се! Вие не може да се радвате. Вие казвате: „Аз нищо не съм спечелил“. Радвай се на онези придобивки, които природата има. Тия придобивки са и твои. Радвай се и на небето, защото тия придобивки, които са на небето един ден ще бъдат и твои. Радвай се, защото живееш в един свят на възможности, които един ден ще бъдат и твои възможности. Радвай се на въздуха, радвай се на светлината. Радвай се на земята, радвай се на реките, радвай се на моретата, радвай се на всичко онова, което е около тебе. Радвай се, защото то ще ти въздействува и ще ти даде един подтик, за да може да събудиш в тебе възвишеното, доброто. Ти седиш и гледаш мрачкаво, някои хора не са разположени. Щом лицата им не са разположени, не са музикални. Та като сте музикални, лесно е, разгласени са струните, нагласете ги. Цигуларят като свири, изведнъж понамаже лъка с колофон, вземе цигулката, изчисти с кърпа, ако са влажни пръстите, изчисти пръстите да са сухи, понеже влагата овлажнява струните, те сухи трябва да бъдат. Някой път изчистй ръката си, намаже лъка, нагласи струните и тогава вземе да свири. Главата ти е да мислиш. Главата ти е за мислене. Най-първо, запалете лампите си, осветете салона, дето концертът ще бъде. След туй запалете печката в сърцето си, да бъде отоплено, за да може, като дойде великият

артист на светлината и топлината, да може да изсвири нещо. Вие се приготовлявате, започвате да мислите, значи запалвате лампите започвате да чувствате, отоплявате стаите. След туй ще дойде великият артист, той като дойде в салона, всичко ще бъде чисто, вие ще седнете да бъдете публика. Той ще ви изсвири нещо, ти усещаш, че много хубав излязъл този концерт. Всеки ден вие имате условия да ви се даде един отличен божествен концерт, че като си отиде, вие да кажете: „Има животът смисъл“.

Трябва да се живее сега, а пък някой казва: „Не можах да свиря“. Ти не свири, само запали лампите, запали печките и чакай, нека дойдат другите да свирят. Той като замине ти може да идеш малко да посвириш. Но чакай, той като дойде, ще си учиш. Туй е в една окултна школа, то е предназначението: Да създадете условия в себе си, за да може Божественото, онзи велик божествен артист на мисълта, на любовта, да дойдат да изсвирят нещо във вас хубаво. Тогава може да научите нещо. Ако те не дойдат, ще имаме един живот без постижения. Мисля, че тази мисъл е ясна в себе си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
19 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 4. II. 1938 г., петък 5 ч.с.
София - Изгрев.

МОЗЪЧНА И СИМПАТИЧНА НЕРВНА СИСТЕМИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Не./ - Изпейте една песен. /Изпяхме „Фир-фюр-фен“/.

Може ли да направите едно упражнение с дишането? Направете го сами, като броите на ум до 6. /Направихме упражнението три пъти, като броихме до шест за вдишване, задържане и издишване/.

В какво седи правописанието? Наблюдавали ли сте, когато човек става нервен, какъв става почерка? Някой път имате една нерешителност, колебаете се, искате да направите нещо, но се колебаете. Мислите дали да го направите или не. Някой път, когато предизвикат човека, обидят го, той става упорит. Малките деца имат такова свойство. Понякой път, в същи така се разгневяват, каквото бащата иска и майката иска, те все отказват. Децата отдавна са правили гладни стачки. Детето казва: „Няма да ям!“ Сега на вас ви се вижда малко смешно, че едно дете може да се гневи за храната, но и възрастните хора се гневят за нищо и никакво. Възрастните хора, пък и напредналите, и професори, и владици, и те имат особеност като малките деца са, като се разгневят. Туй не е гняв, но има едно особено разположение. На какво ще отдадете, как ще обясните, когато не сте разположени? Изменя се времето, вие сте неразположен ; поправя се времето, вие сте неразположен. Вали дъжд, вие сте неразположен ; престава дъждът, вие сте неразположен ; щом чуете гръмотевица, вие сте неразположен, щом престава гръмотевицата, веднага се изменя вашето настроение.

Сега много писатели говорят, че човек е свободен. В какво седи свободата? Казва: „Аз съм свободен човек“. Ако започнеш една работа и не може да я свършиш, ти свободен ли си? Например,

ако изкарам някого от вас да вземе една точка и около точката да направи с ръка една окръжност и всичките точки да са равномерно отдалечени, колко от вас да го направите? Ако вземете пергел, ще можете, пергелът има по-голямо знание отколкото вие. Колко време трябва човек да се упражнява, колко време ще ви вземе, да направите една правилна окръжност? Сега вие може да зададете въпроса: „Какво се постига, ако направим една правилна окръжност?“ Например, вие имате един процес на мисълта. Имате една проста мисъл, едно желание да идете на екскурзия. Не знаете какъв сложен процес трябва да стане във вас, в мозъка ви и в дишането ви, и в храненето трябва да стане, докато се реализира туй, което желаете. Сега вие искате да кажете, че сте свободни, но същевременно трябва да убедите краката си да вземат участие. Трябва да убедите и ръцете си, трябва да убедите и очите си, и ушите си, и носа си, и устата си, всички трябва да убедите. Когато ще ядете, трябва да убедите стомаха си, в тази работа да вземе участие. После трябва да убедите целия си мозък. Сега вас ви се вижда, че е една проста работа, пък то се изисква цяла дипломация. Там преписка ще има. Като решите, цяла една преписка ще има. Във вашия парламент, в събранието, трябва да се реши въпроса да идете. Вие казвате: „Аз може да ида на екскурзия“. Но докато вие решите да идете на екскурзия, цял процес, цяло народно събрание трябва да реши да идете ли или не. Някой път решавате, казвате: „Не може да ходиш“. Или пък някой път не ти се ходи, или пък налага ти се да идеш. Та казвам: Защо тогава много от вашите желания не се постигат? Колцина от вас може да изядете един килограм халва отведнъж? Колко души може да изядат? Кой от вас може да изяде? Много ядене е болезнено състояние. Разправя един американски автор, за един млад момък, който отишъл в едно сиропиталище, където се приготвяло кафе за 72 деца. Той като влязъл, изпил кафето, приготвено за 72-те деца, изял и хляба, всичко туй изял сам. Същият господин веднъж се домогнал и изял един обяд приготвен за 20 души. Влиза и всичко това го опапва. Те са неестествени положения. Защо трябва да изяде обеда на 20 души? Какво ще придобие? Много голяма, непоносима работа е тя, която човек може да свърши. Как във физическия свят има неестествени

процеси, значи преповтаряне е то, има и разни желания, разно го обясняват. Но в човека има много неестествени желания. В човека се зараждат такива неестествени желания, както в яденето. Онзи, който изучава човешката природа и онези хора, които са ядливи, как ги наричат тия хора, които много ядат? Ако много ядат, слепоочната част се издува, разширява се главата в слепоочната област. Тези хора, на които стомашната система е много добре развита, разширява се главата им там. Казват: „Какво има като яде?“ Ще се разшири мозъка в слепоочната област. После, обоянието е свързано с яденето. Например, онези хора, които са много ядливи, в тях обоянието е много развито. Имат тънък вкус за ядене. Например, котката е много лакома. Котката не може да я препоръчаме, тя е много лакома. Хигиенично разбира известни неща много добре. Аз я считам, тя е една месечинно същество. Месечината има влияние, настроенията в нея се менят. Много голямо настроение има. Особено настроение има. Сутрин като изгрее слънцето, някъде избрала някое закътано място, ще си тури гърба на слънцето, ще легне, ще се пече, ще си тури корема да се пече хубаво. После, знае как да се облича. Ще вземе ще си оглади дрехата. Щом дойде до яденето, котката е много нетърпелива. Изведнъж, една мишка с козината, с червата, нагълта я. Та когато някой път казвате за някого, че той има котешки характер, това е по отношение на яденето. Ако котката както добре хигиенично живее, ако и така хигиенично знаеше да се храни! Казват за котката: „Какво й липсва на котката?“ Има морски тюлени, на които ако хвърлят риба, той най-първо ще й извади червата, че тогава ще я яде. Питам: Този тюлен откъде учи тия хигиенични правила? Откъде знае, че нечистотиите на рибата не са хубави? Щом му хвърлиш риба, той най-първо ще изчисти нечистотиите, червата и тогава гълта рибата. Защо котката с червата ги гълта мишките? А онзи тюлен, който във водата живее, не ги гълта. Казваме, че котката е по-културна, понеже тя е извън водата, а този тюлен във водата не е толкоз културен, колкото котката. Това е един видим пример. Вземете главата на котката е валчеста, а муцуната на мишката, която яде е заострена. Всички животни, които имат заострена муцуна, са много интелигентни в животинското царство. Котката яде мишката по съображения, че

мишката е по-интелигентна, нагълтва я с червата да стане и тя като мишката. Сега това е една хипотеза. Права ли е тази хипотеза? Може да се образува теория. Права ли е теорията, че тези са съображенията на котката, че котката познава, че мишката е по-интелигентна. Тя казва: „И аз бих желала да бъда толкоз умна“. Другите съображения, че котката, когато направи едно престъпление, не иска да остави никакви факти и следи, навън да я обвинят, че е направила нещо. Като изяде една мишка, не оставя нито едно косъмче. Ако повдигнат едно криминално дело да я съдят, казва: „Веществени доказателства има ли, или кракът, или нещо да е останало?“ Всичко туй изчезва. Например, лисицата, когато яде една кокошка, тя вземе, че оскубе кокошката, тъй щото тя ще остави доказателства-оскубаната перушина. Другото изяде, но перата остави. Значи, че лисицата яла. Котката такива веществени доказателства не оставя.

Вие направите една погрешка, гледате да ви не хванат. Нямате ли разположението на котката? Вие казвате - „котешки характер“. Направите една погрешка, че искате да не оставите никаква следа, да не ви хванат, косъмче не оставяте. Нямате ли характера на котката в дадения случай? Аз ви давам едно правило, което трябва да имате предвид. Всяка една мисъл, всяко едно желание си има една страна, която трябва да отделите от туй желание. Например, вие се ръкувате с един болен човек. След като се ръкувате, влезе една мисъл, като се върнете, вас ви страх, да не би да и вие да се заразите. Кога хората се заразяват? Правени са опити: хората се заразяват, когато кръвта не е чиста. От степента на чистотата на кръвта зависи заразата. Колкото кръвта е по-нечиста, толкоз заразата е по лесна ; колкото кръвта е по-чиста, заразата е по-мъчна. Например, човек може да се лекува. Да кажем дойде чумата или холерата, вие може да се лекувате. Ако те хване болестта на холерата, ти изведнъж пий топла вода, гореща вода - чаша, две, три, пет, десет, петнадесет, двадесет чаши топла вода и холерата ще мине. Може да се лекуваш. Оказва се, че човек боледува по единствената причина, понеже тия болести се дължат на известни микроорганизми, които след като влезат в човешката кръв, се размножават, значи намират известна храна. Ония хора, които заболяват, болестта е

едно благо в туй отношение, понеже като влезе тази болест, всички нечистотии, които има във вас, в кръвта набраните, тези нечистотии излизат, когато изчезне болестта. Вие се оплаквате от болести. Като влезат тия микроби, те ви причиняват, едно добро, изчистват ви кръвта. Ще забележите, че след треска, човек се чувствува много весел. Като те тресло, три-четири месеца и като те напусне треската, усещаш се весел и разположен след треската. Понеже като си имал треска, всичките нечистотии, които си имал, в този огън, който се образувал от горенето, нечистотиите се отмахват. Мислите са му малко по-светли, той се усеща разположен. Тогава ви питат: „Защо са болестите?“ Тогава, защо е здравето? При едно болезнено състояние вие сте нервен, имате нечистотии в нервната система. Нервността се дължи на вашите мисли. Дразните се, сърдите се, имате нечистотии във вашите чувства, в симпатичната нервна система. Когато нечистотиите са в симпатичната нервна система, ако разгледате тия нерви с микроскоп, ще видите, че са увити. Ако гледаме с голямо увеличение и в мозъчната система, и в симпатичната нервна система, заболяването почти на всички органи, които имаме, се дължат на натрупвания на някои нечистотии. Когато се натрупат нечистотии в капилярните съдове, тогава усещате болка в ръката, в краката, в коляното, в пръстите, някъде по носа, ечемик ще излезе - навсякъде може да има натрупване.

Та най-първо, човек в лекуването на симпатичната нервна система, да лекува своите чувства. Никога да не допуща чувства, които носят в себе си нечистотии. Никога да не допуща мисли, които носят в себе си нечистотии. Малките деца трябва да се учат. Вземете например, вие отивате при едно дърво, отнимате един плод и го слагате в устата, изядете го. Мислите, че е чист. Не е чист. Все таки, този плод трябва да го вземете, да го умиете хубаво с вода. Или трябва да имате чиста кърпа, да извадите, да го обършете, или най-малко да вземете да го одухате, че тогава да го ядете. Често децата, след като са яли сливи, погледнеш, хванало ги треска. В сливите има едни мухи, доста микроби оставят. Ако всинца бяхте ясновидци, когато имате един плод, колко животинки има, тогава щяхте да видите. Много хора мислят, че са вегетарианци. Може би с хиляди живи микроорганизми ги

изядате на общо основание, а пък минавате за вегетарианци. После на какво се дължи, че някои храни не са хигиенични? Нека вземем свинското месо, защо не е хигиенично? Онези, които са изследвали, щом изядете свинско месо, свинските клетки ще станат част от вас. Свинщината ще стане част от тебе. Ти вече не си човек, но си една свиня. Ти имаш свински поданици в себе си. Но понеже клетките на свинята са много индивидуализирани, те са мързеливи, не обичат да работят. После мързелът от свинята е дошъл у тебе. Тя е много разположена, след като се наяде, влезе в тинята и се върти, приятно й е. Сега аз не зная, казват и биволът влизал в локвата. Понеже го хапят мухите, може би. Може би същите съображения са и за свинята. И тя все цапа в тинята. Но за да накараш свинските клетки в тебе на работа, ще харчиш повече енергия, отколкото те може да свършат работа. Щом оставиш надзора си, всички напущат работа и излизат навън. Затуй хората, които ядат свинско месо, всякога боледуват, понеже тия клетки не остават вътре.

Да допуснем сега, че вие имате едно желание да си хапнете. Много хубаво желание е да си хапнете свинско месо. Ако ти дълго време мислиш за свините, ще придобиеш техните качества. Защото туй, за което човек дълго време мисли, предава му се. Туй е по отношение на храната. Значи днешният културен свят, за да създаде една хигиена на храненето, трябва да знае качествата на разните храни. Например, ако ядете агнешко месо, какви качества ще добиете? Ако ядете кокошо месо, какви качества ще добиете? Ако ядете месото на гъска, на пуйка, на всички тия разнообразни животни, ще придобиете известни качества. Например, ако ядете постоянно все кокошо месо, ще станеш много тщестлавен, тъй както кокошката. Кокошката като снесе едно яйце, ще окряка „хорталъка“. Например, кокошката откъде се е научила да кудкудяка? Тя в диво състояние не е кудкудякала никога. Като снесе яйцето, мълчи. Кокошката като дошла при човека кудкудяка. Сега човекът ли учи от кокошката, или кокошката учи от човека?

Във вас понякой път се заражда въпроса: „Защо понякой път работите не ви вървят?“ Вие не сте се занимавали дълго време с храненето. Всяка една храна е дотолкоз полезна,

доколкото е свързана с разумните същества. Затова считат плодната храна за здравословна, понеже тя е изложена на слънчевите лъчи. Ние правим една аналогия, както познаваме природата, кои храни съдържат повече интелигентност и кои не. Там дето светлината постепенно се увеличава, там има повече разумна енергия, повече природна енергия. Там дето светлината се намалява, има по-малко разумна енергия. Там дето топлината се увеличава, има повече разумна енергия отколкото там, дето топлината се намалява. Там дето бързината се увеличава има повече разумна енергия, отколкото там, дето бързината се намалява. Сега ние може да констатираме, че сегашния свят е по-умен. Защо? Понеже треновете се движат по-бързо, аеропланите се движат бързо, движат се със 750 километра в час. Автомобили има, които се движат с 400 километра в час. Такава бързина! Та казвам: Понякой път нервната система трябва да се приспособи, да измени известен род енергии. Например, ти обичаш да ядеш, но яденето вече е побуждение. В яденето не мислиш много, в яденето имаш само едно желание, искаш да постигнеш желанието си. Има в тебе нещо неприятно, дразни те, искаш тази неприятност, която съществува в тебе, да се премахне. Най-първо онези хора, които са гладни, какво усещат? Забелязва се у тях, че са много нетърпеливи. Аз съм наблЮдавал малките деца, майката приготовлява хляба, направила една малка пита или пък баница, детето седи и тя още сее брашното и то казва: „Мамо готова ли е?“. - „Не, мама, както виждаш сея брашното още“. Тъкмо тури водата, пак пита: „Мамо, стана ли?“. - „Не е още“. Тя го меси. Като го замеси, казва: „Мамо стана ли?“ - „Не е станало още.“ То ходи, обикаля наоколо, чака. Най-после майката зарови питата в жаравата и не се минат една-две минути то пак пита: „Опече ли се?“ -" Не е мама, не още“. Погледнеш, детето излезе от търпение, като минат 15-20 минути, заплаче. Като се опече, майката извади питата и му дава. Или пък каже: „Трябва да го обърна долното горе, горното долу“ и пак го зарови. То седи, чака да се опече питата. Някои деца чакат, пък някои деца плачат.

Понякой път и ние, възрастните хора, имаме детински характер и ние бързаме всички неща да станат скоро. Брашното да се просее, да се омеси, да се опече. Като се опече питата,

като се извади от огъня, пак трябва да се почака да поизстине. Преди няколко години донесоха топъл хляб, печен с яйца, но горещ. Котката седи и замяука. Аз и отчупих едно парче, като го хвана горещо, опари се, хвърли го и с краката го мята. Отдалече го гледа, че само с крака си го бута. Като се опари, вече не отива да яде. Мисли, мисли, отдалече мирише, наблюдава, дали е топло или не. Казвам: Тя мисли, че е живо, усеща едно опарване, не е свикнала с тази топлина.

Някой път и вие имате едно желание. Чакате да се реализира всяко желание. Всичките неща в живота си имат определено време. Животът е като в музиката. Така е определен. В музиката времето е определено. После има един колорит, колоритна система, тя е ритмична система. Тя е особена система, дава колорит на пеенето. Ритъмът дава изражение на времето, колко време трябва да продължава пеенето, как трябва да се изрази?

Казвам: Вие искате да направите едно добро някому. Трябва да мислите върху това. За това, за правенето на добро трябва да се намери време. И после, трябва да знаете как да го направите, колорит трябва да има. Да кажем пеете вие една песен. Как ще я изпеете? Изпейте ми песента: „Аз мога да ям добре“. Как ще я изпеете музикално? Пели ли сте: „Аз мога да ям добре?“ - Не сте пели още. Ако вие вземете едно парче от храната, сдъвчите го добре и го глътнете, после второ, трето, четвърто, знаете ли какво ще стане в стомаха ви? Веднага ще усетите една болка. Стомахът ви е свикнал на тази работа. Или може да направим опит. Да допуснем, че вие седите и три-четири деня пишете числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Ако три деня пишете тия числа, какво ще изпитате. Вие не сте сядали да пишете числата. Или ако вземете само три числа наред да пишете, или ако пишете 1, 2, 3, до девет, какво ще се зароди във вас, каква промяна ще стане? Забележете, при писането на всичките числа, някой път се повлияваме от движението, което правим с ръката. Туй движение има известно влияние върху вашата мисъл. Ти може едното да го пишеш с ръка във въздуха, да правиш движението, което се прави, когато се пише числото едно. Ако ти само пишеш числото едно, ще имаш един характер.Ако постоянно пишеш само две, ще имаш друг

характер. Ако пишеш само три, ще имаш трети характер. Ако пишеш четири, ще имаш четвърти характер.

Та казвам: Онези, които са измислили тия числа, писането на числата има възпитателен метод. Азбуката както е измислена, както се пишат буквите, и те имат възпитателен метод. А-то ще напишете по един начин, Б-то по друг. В туй написване има вътрешна разумност във всичките букви. Например, в арийската раса както пише отляво надясно, или както китайците пишат отгоре надолу, евреите отдясно наляво - този метод е инволюционен - отдясно наляво, влияе се симпатичната нервна система. В нас, в кавказката раса, движението е отляво надясно. То е влиянието вече на мозъчната система. Какво ще бъде писането на шестата раса? Писането на шестата раса ще бъде геометрическо: кръгове, триъгълници, четириъгълници, точки, права линия, един триъгълник и един квадрат съчетани. Такива ще бъдат писмата.

Тогава какво означава точката? - Че се движи и мисли само за себе си. Щом пишеш точка, точката мисли само за себе си. Защо туряш точка? Туряш точка, казваш: „Не искам повече да работя“. Значи спреш там. Ние туряме точка, да не би писмото да изтече. Точката е турена като предпазително средство. Точката е предпазителна мярка, да не би да изтече това написаното. После има точка и запетая, две точки има. Те са предпазителни мерки. В мозъка, ако не туриш точка, тече тази енергия. Като туриш точка, спре. Ако не туриш точка, енергията изтича. Някой път турите точка, видите, че не е право, зачеркнете, пак пишете, пак зачеркнете, пак пишете, енергията ви в мозъка тече. Понякой път цяла една дисциплина е да знаеш, как да пишеш. Не бързай! Определи мислите си! Не пиши много! Сутринта като станеш напиши едно писмо на себе си. Вие писали ли сте писма на себе си? Да ви кажа сега, как да пишете на себе си. Стани сутрин и напиши си: „Здрав съм“. Ако напишеш веднъж, дваж, ще се предаде. Станеш сутрин, кажеш: „Болен съм, температура имам“. Температурата ще дойде. „Неразположен съм“. Неразположението ще дойде. Това са писма. Имате една трудна задача или имате едно трудно музикално упражнение, или някоя трудна математическа задача, веднага ще се разболееш. Мъчнотията

ще създаде едно вътрешно противоречие. Ако имате една задача, която не може да разрешите, как тази задача може да се разреши? Тази задача не може да се разреши. Някои хора искат да разрешат задачата, какво нещо е животът? В живота няма какво да се разрешава. Най-първото нещо в живота, не искайте да доказвате, какво нещо е животът.

Сега, ако ви дадат един въпрос, какво нещо е животът, как бихте го определили? Що е животът? ЖИВО- Туй, което е било незнайно и туй, което става знайно, то е животът. Животът е сила, която изявява всички скришни работи. Туй, което изявява всички скришни неща, то е животът. Животът като дойде всичко изявява, не изведнъж, но постепенно изявава кришните работи. Тогава трябва да изучавате себе си. Ако изучавате себе си, и ако разбирате всичките кришни неща, които са във вас, вие вече живот имате. Щом не разбирате скришното във вас, малко живот имате. Какво нещо е човекът? Ако един ден във вас дойде онази мисъл, схванете, вие гледате една бубулечица, която се движи по земята, вие не можете да намерите никаква връзка между тази бубулечица и себе си. Гледате на едно растение и не можете да намерите връзка между растението и вас. Вие не може да намерите връзка между въздуха и вас, не може да намерите връзка между светлината и вас. А природата, тя иска да ви запознае със светлината, иска да ви запознае със звука, иска да ви запознае с растенията, иска да ви запознае с бубулечиците. В природата има желание да ви запознае с всичко онова, което тя е направила. Всичко онова разнообразие, близко или далечно, в нея има желание да ви запознае. Следствие на това, ще ви хване, ще ви обърне, казва: „Обърна ли внимание на някоя канара или цвете?“ Тя ви обръща вниманието. Какво иска да каже природата с цветето? Или какво иска да ви каже с онази вода, която тече? Природата иска да ви запознае с теченето на водата. Вие как се запознавате с водата? -Лекувате се. Сутрин като станете, току измивате си ръцете, измивате си лицето. Туй е запознанство с водата, лекуване. Не само символическо, казва: „Ако човек не се роди от вода и дух, той не може да влезе в Царството Божие.“ Вие се миете всяка сутрин. Ако умът ви е малко слаб, мийте го повече. Ако умът ви е слаб, по 4-5 пъти мийте челото си. След като

решаваш една трудна задача, изпотявате се от голямото напрежение, овлажнява се челото. Когато се овлажнява челото мисълта по-спорно работи. Някой път, ако много се овлажнява, изгубва се човешката мисъл.

Много пъти сме слушали за самовъзпитанието, но един от най-хубавите методи за самовъзпитание е човек сам да знае, как да се самовъзпитава. Аз много пъти съм виждал хора, които си хващат малкия пръст, някой милва безименния си пръст, някой - средния. Вие искате справедливо да разрешите един въпрос в себе си. Хванете вашия среден пръст с дясната си ръка и кажете: „Какво ти мислиш по този въпрос, как да се разреши?“ Средният пръст е авторитет, с който ти трябва да се допитваш. Често съм виждал английски учени хора, учен човек, но правописанието е много мъчно в английския език, той има един речник и като пише двуочи се, как се пише някоя дума, отвори речника, справи се. Та казвам: Всякога човек трябва да се допитва до своите ръце.Ръката е справочна книга. Всичката астрология е вътре в ръката. Всичките планети са тук турени, на ръката. Всичките действуващи сили в природата действуват в ръката. То е едно голямо богатство дадено. Искаш да образуваш някой път една благородна черта, да знаеш как да се обхождаш. Ами, ако ти дигаш показалеца си, това какво означава? -"Едно, за хората, четири за мене". От всичките онези работи, които ти ще свършиш, едно за тебе, четири за мене. Трябва да знаеш това - това казва този, който показва показалеца. Като покаже цялата ръка, какво означава? - "Всичкото, което имам, всичко за вас го давам". Аз тъй разбирам. Който дига показалеца си казва: „Едно парче за теб, четири за мене. Една ябълка за вас, четири за мене.“ Не е лошо, хубаво е това. Често ученици, като искат да кажат нещо на учителя дигат двата пръста. Какво означава туй? - То е противоречие. Този символ е противоречие. Този ученик казва: „Аз вярвам във всичко, което изтича от тебе, защото двата пръста, лъчите, които излизат, както ти мислиш, както ти чувствуваш, ако ме питаш, аз ще ти кажа.“ Ученикът казва: „Господин учителЮ, ти си първият, аз съм втори. Ти каквото кажеш, аз искам да си изкажеш мнението.“ Това казва ученика, но безсъзнателно. В ума на ученика това не съществува. Той прави този знак, без да го знае. Когато ученикът

иска позволение от своя учител, какъв знак трябва да даде? /Дига си двата пръста/. Значи до двата пръста мисълта дошла, най-първо единия, после вторият, после ще дойде и третия. Трябва да направим опити. Доста опити се изискват в една окултна школа.Трябва да се направят опити. Да кажем, ти си неразположен. Някой път си неразположен. Тогава съединете палците и показалците на двете си ръце. Щом поставите така ръцете, вече имате геометрическа хипербола. Нещата, които са хиперболични са непостижими. Ние считаме, че хиперболата е нещо непостижимо, като съединиш ръцете, намираме, че е постижимо. Тук нямате страшни работи. Имате две хиперболи, които се срещат, образуват една фигура. Те образуват тия хвърчила, които децата правят, и които хвърчат. Много деца си правят тия хвърчила. Много деца са бити за тия хвърчила. Но те много хубаво действуват. Децата казват: „Едно време правех хвърчила“. Казват: „Възможно е човек да разреши всички неразрешени въпроси“. Има въпроси, които в детинство не са разрешени, но след 3-4 години се разрешават. Има въпроси, които след 20- 30-40 години се разрешават. Има въпроси, които след 120 години се разрешават. Възрастта на човека не е нищо друго, освен че всичките мъчнотии в разните възрасти се разрешават. Дойдеш до старини, трябва да разрешиш най-важният въпрос за Бога. Понеже човек като остарее, няма за какво да работи. Човек като остарее се подига. Човек в детството работи с основата на мозъка, после работи със средната част на мозъка, а в старини работи с горната част. Всичките работи ще обработи, като няма какво да прави. Той на хоро не ходи да играе като момък. По кръчмите не ходи да пие вино, остарял и не може. Седи той и не може да се движи, мисли и чувства. Като няма какво да прави, за Бога почне да мисли. За Бога мисли, то е за дома мисли. Кой е старият човек? Казва: „Дълго време не съм писал на нашите домашни“. Той казва, че вече близо 50, 60 години нито едно писмо не съм получил. Седи, мисли, започва да пише писмото, на Господа пише. Седи и мисли, забравил адреса. Забравил адреса на баща си и майка си. Не знае как да направи молитва. Не знае как да започне молитвата - значи не знае адреса.

Казва: „Не зная да се моля“. Щом някой ми казва, че не знае да се моли, казвам: Забравил си адреса. Веднъж един ме пита: „Как казва да се моля?“ Казвам: Знаеш как да се молиш.

Отива един турчин при един учен турчин ходжа, и го моли да му напише едно писмо на баща му. Казва: „Ходжа ефенди, ще ми напишеш едно писмо. -Господин учителЮ, искам да ми напишеш на баща ми едно писмо. Баща ми е в Призрен. В Призрен има една улица, на улицата има една врата, на вратата има халка, на халката ще изтропаш, един стар човек ще излезе, с брада, брадата му е бяла, после той носи бяла аба на гърба си. Той е, казва, моя баща на него писмото трябва да се даде.“ Тази улица в Призрен много знатна трябва да е. Нас ни се вижда това смешно, но и ние се намираме понякога в положението на този човек, понякой път и ние разрешаваме по същия начин. Въпросите не са определени. Ти седиш и мислиш, защо трябва да се молиш. Молитвата, това е една обмяна. Всякога една обмяна в молитвата значи слизане и качване. Молитвата е едно състояние на слизане и на възлизане. /Учителят търси молива си/. Аз ще направя същата погрешка, както онзи, който турил лулата на ухото си и я търси. Казва: „Къде ми е лулата?“ Най-после отива при жена си, казва: „Къде дянахте лулата ми?“ Тя казва : „На ухото ти е лулата.“

Вие се занимавате с молитвата. В молитвата има слизане надолу, но има и две възлизания нагоре - „М“. Ти не може да се молиш, ако едновременно в тебе чувството на лЮбовта не подействува, и ако умът ти не подействува. Ти не може да се молиш, ако умът ти и сърцето ти нямат стремеж нагоре. Стремежът определя движението на сърцето. Или трябва да бъдеш във връзка с лЮбовта в света и със светлината. Ти не може да се молиш, ако в тебе едновременно светлина няма и топлина няма. Ако нямаш светлина в ума си, ако нямаш топлина в сърцето ти, ти не може да се молиш. При молитвата всякога трябва да се регулира топлината и светлината, трябва да се регулира магнетизма и електричеството. Щом не се молиш има нещо анормално. Някои мислят, че без молитва може. Молитвата е дишане. Както човек диша, така и трябва да се моли. Много хора дишат, но не са здрави, защото не дишат дълбоко, дишат много плитко. Молитвата може да е плитка. Ти се молиш, но в молитвата имаме обмяна на известни енергии,

които трябва да проектирате в човешката душа. Ти идваш да се молиш на Бога, идваш във връзка с най-разумното същество, с най-доброто същество в света. Или пък някой път мислиш за ангели, за светии, ти влизаш във връзка със същества, които са напреднали, от които ти може да почерпиш нещо. Трябва да изменим начина на молитвата. Да мислим другояче. Молитвата е придобиване на едно благо, което без молитва не може да се придобие. Най-официално казано: Една работа, в която умът и сърцето вземат участие, то е молитва. Там дето умът и сърцето заедно работят то е молитва. Молитвата не е външно приказване. Всяка работа, която вършиш в сърцето и мислиш заради нея, и всяка мисъл, в която влагаш и чувство, чувствуваш, то е вече молитва. Туй го казват сега права мисъл. Мисълта не може да бъде права, ако няма достатъчно топлина, не може мисълта да бъде права, ако няма достатъчно светлина вътре в човешкия ум. Или пък ти дотогава не може да се молиш, докато не си доволен от себе си. В молитвата недоволството трябва да изчезне, всеки страх трябва да изчезне, да дойде вътрешно успокояване, да бъдеш господар, да знаеш, че при най-големите мъчнотии, при които ти се намираш ти може да ги разрешиш в молитва. Успокояваш се, вярваш в туй разумното, великото в света. Мъчнотията, в която ти се намираш, ще се разреши въпроса. В писането туй са пречупвания. Цялата наша писменост показва едно ограничение, ние всякога се ограничаваме. Може да дойдем до едно положение на мисълта, която да ни ограничи.

Имате един триъгълник, нали. Математически доказвате, че този триъгълник колко положения има? Той има три ъгъла и тия ъгли може да имат различни качества, може да бъдат и еднакво големи. Един ъгъл може да има 90 градуса, 95, 100, 120, може да има 10, 5 градуса, но не може да бъде по-малък от един градус. Защото, щом не е един градус, туй отношение вече се изгубва. Тогава да допуснем, че в единия ъгъл е бащата, във втория - е майката и в третия - е детето. Ако се увеличава ъгълът на бащата, какво трябва да разбирате? Ъгълът при бащата е 90 градуса, тогава другите ъгли по колко градуса ще бъдат? -По 45? Тогава двата ъгли ще бъдат равни на 90 градуса. Какво заключение ще извадим? Че бащата трябва да е работил повече от майката, на

половина колкото детето е работило и майката. Майката и детето работили толкоз, колкото работил бащата. Двамата свършват толкова работа, колкото свършил бащата. Щом имате вече един равностранен триъглник, ние подразбираме, че бащата е работил толкова, колкото майката и детето е работило толкова, еднакво работили и тримата. Равни страни и равни ъгли. Всяка енергия е резултат на една работа. Ако аз напиша една буква, известна част от енергия аз съм изразходвал. Работата, която съм направил в моя мозък, то е резултат. Моята работа, която съм извършил, като съм написал буквата „Б“. Едно разумно същество ще знае от това как съм написал буквата, как съм свършил работата. Ако пишете „А“ ще свършите един вид работа. Ако пишете „Б“ ще свършите друг вид работа. Как пишете сега буквата „Б“? Вие може да напишете горната част по-голяма, може и по-малка да я направите. Всяка една буква написана значи известен процес е станал вътре във вашия мозък За да разместите вие въздуха отвън, трябва да стане някакъв процес във вашия умствен свят.

Допуснете, че вие сега имате една хрема, една обикновена болест, хрема. Как бихте лекували хремата? Ако можете да лекувате хремата със своята мисъл, как ще лекуваш хремата? /С мисълта си./ Щом имаш хрема увеличи топлината. Подобното, подобно лекува. При хремата се образува топлина и ти при лекуването увеличи тази топлина. Като станеш хремав, дишай топлия въздух, поеми своя собствен топъл въздух, повръщай го с една кърпа. Прекарай топлия въздух и тогава по-скоро ще излекуваш хремата, отколкото ако прекарваш студен въздух. В тия канали има известни микроби, които понякой път като гъбички се развиват, намират доста нечистотии. Направили са някаква пакост, започват да се размножават, глождят всичките нечистотии, започват да излизат. Хремата като изтече, всичкото лошо ще престане. Хремата е един процес на чистене. Ако спреш хремата, ще дойде нещо по-лошо. Остави да изтече. Щом започне да тече, усили хремата, не я спирай. Да поплачеш повече. Ако излизат по 10 капки, усили този процес, нека излезе повече. Там дето се усилва процесът всякога лекуването става по-бързо. Работата се свършва. Казвам: Природата, без да знаем ние, тя си направила много процеси, които следват естествено. Ако ние

не се месим в нейната работа, щяхме да сме по-здрави отколкото сега. Ние спираме хремата да се премахне. Някои сол смъркат, някои студена вода и влошават работата. Топло трябва на хремата.

Та казвам сега: Трябва да пазите вашата нервно-мозъчна система, трябва да я държите в изправно състояние. Всяко безпокойство в ума ви,ви вреди. Вие не пазите вашата нервна система. Сега не искате да имате страдания. Страданията не са лоши, те са потребни за нервната система. Те са разклащания, които са потребни. Страданията вътре в мисълта са едно разклащане на нервната система. Но страданията, чувствуванията са разклащане на симпатичната нервна система. Едновременно трябва да държим в изправно положение мозъчната система и симпатичната нервна система. Ти като ядеш даваш работа на симпатичната нервна система, да не би твоята симпатична нервна система да се облени. Тя трябва да бъде на работа. За туй се дава работа. С дишането, с яденето, с работенето, ние събуждаме симпатичната нервна система, а с мисленето ние събуждаме, поощряваме мозъчната система. Казвам: Ако вие не искате да мислите, вие правите пакост на вашия ум. Ако не искате да чувствувате, че всяка промяна в чувствата е едно страдание, вие като не искате да чувствувате, правите пакост на симпатичната нервна система. Щом тия двете системи се развалят, тогава изгубва се хармоничното съчетание на мозъка вътре, хармоничното съчетание на органите. Казвам: В здравословно отношение човек няма тъй да се наяде. Тази е старческа светлина. Казва: „Няма какво да се прави.“ Как няма какво да се прави? Ти нищо не си направил. Има много да се прави. Съвсем другояче е въпросът. Няма какво да се прави, не, но сега има какво да се прави. Ще се научиш как да гледаш, ще се научиш как да слушаш, ще се научиш как да възприемаш с обонянието. Ще се научиш как да говориш. Ще се научиш хубаво да ядеш, ще се научиш хубаво да работиш. Ще се научиш хубаво да ходиш. Някои от вас гледам вървят като гемии. Всеки ден половин час ще вървите сигурно, макар, че не ти вървят работите, стъпвайте сигурно. Скъсал те някой професор. Ще се оправи тази работа, ще се научиш. Казвам: Всинца ви трябва да проникне един вътрешен оптимизъм. Оптимизъм значи „О“, песимизъм значи - „П“. Какво означава

песимизъм? Злото в песимизъмът е в „Е“-то. Песимистът яде повече. Песимистът е човек, който яде много, не може да смила храната. Всичките песимисти имат развалена стомашна система. Всичките оптимисти имат здрава стомашна система. Това е според моите наблюдения, на 100-те ще има едно изключение. Всякога песимизъмът се дължи на разтройство в стомаха. Оптимизъмът се дължи на здравословно състояние на стомаха. То значи, симпатичната нервна система правилно функционира. Аз го свързвам, правилното функциониране на симпатичната нервна система с правилни чувства. В когото чувствата не се изразяват правилно, той винаги е песимист. Казва: „Ще се мре“. Какво нещо е смъртта? Умира човек. Какво нещо е умира човек? „У“, турете запетая, МИРА. Човек, който умира, значи отива в широкия свят. Досега бил в малкия свят, сега отива в големия свят. Какво умиране има? От къщи излиза, отива в училището. В къщи имал едно братче, сега има сто братчета. Казва: „Умрял“. Едно дете като влезе в училището не е умряло. Казва: „Умрял този човек, започнал да гние“. Няма никакво гниене в света. Тези частици, те са живи. Тия милиарди, и милиарди клетки, след като умре човек, всяка клетка взема отпуска да си иде, откъдето дошла. Събрани всичките клетки в човека са се учили, понеже сега са завършили и човек като ученик, отива в дома си. Всичките негови другари и те отиват по работа. Казва: „Умрял“. Всички отиват на отпуск, дали им безсрочен отпуск. Засега отпускът е 45 години. Като умре човек, след 45 години пак го пращат на училище. По-рано беше повече, сега е 45 години. 45 години като седите в онзи свят, пак ще дойдете на земята. Ако животът ви е нормален, ще влезете в земята, ще дойдете в училището да учите. Сега ние засягаме един въпрос, за който някои казвате: „Кой го знае това?“ Аз другояче разсъждавам: Ако завържа вашите очи, че ви развеждам някъде, аз, който ви развеждам, зная всичко, вие с вързани очи нищо не знаете. Сега в този свят сме дошли с вързани очи. Като умреш, като ти се развържат очите, ще видиш, че тази работа не е така страшна. Умирането не е страшно. Душата мяза на едно балонче, направено от много фина материя, турена в тялото и се държи за една много тънка нишка, държи се с един тънък синкав конец под лъжичката. Като умира човек, туй балонче се отделя,

скъсва се тази нишка, туй балонче вече не се връща, излиза навън.Ако някой е майстор да я хване, пак да я свърже. Ще гледате да се не къса конеца. Ако бяхте ясновидци, ако вечерно време гледате и сте ясновидци, ще видите разни конци има. С милиарди конци, конци, конци - целият свят е прошарен все с конци, навсякъде. Вечерно време излизаш по този конец и пак по него се връщаш в тялото. Ако го няма, не може да се върнеш. Желанието у човека да живее, показва, че този конец е як. Когато в тебе се явява желание да умреш, не искаш да живееш, конецът е изтънял. Като изчезне и последното желание да живееш, конецът толкоз изтънява, че душата като излезе този конец се скъсва. Затуй сега ще мислите, че трябва да живеете. Бащата казва: „Трябва да живееш“. Задебелява конецът, да не би да си заминеш преждевременно. Казвам: То е едно гледище.

Ние живеем в една голяма душа. Вие сте малката душа, която живеете в голямата душа. Като излезете от себе си ще идете в голямата душа. Някой казва - „умрял“. Ти не може да умреш. Ти за себе си ще умреш, но ще живееш за другите. Но въпросът другояче седи: Да създадете оптимизъм във вас. Какво може да се постигне? Задайте си една задача. Започнете да проучавате нещо. Искате да изпеете една песен, например „Аз мога да ям добре.“ Как бихте изпели песента „Аз мога да ям добре?“ Ако пее един англичанин, хубаво се пее „ай“, българинът пее „аз“, „з"-то малко не е музикално. Казвам: Трябва да се образува една опитна школа. Сега имаме познания само теоретични. Ние говорим за добрите хора, за умните хора, но в същност не знаем отличителните черти на един добър човек. Един добър човек диша много добре. Всичките добри хора имат една отлична дихателна система. Добрият човек има добра дихателна система.Умният човек има отлична мозъчна система. В умните хора мозъкът е много добре устроен. В добрите хора мозъкът е добре устроен, в здравите хора стомахът е добре устроен. Добър си, дробовете са добре устроени. Умен си, мозъкът е добре устроен. Тези неща са необходими. Да искаш да имаш здрав стомах, значи да имаш здраво тяло. Туй тяло трябва да има добра дихателна система. Под „добро“ ние разбираме добра дихателна система. Понякой път като говорим за любов,

подразбираме в хигиенично отношение. Аз съм говорил толкоз за любовта, имам предвид подобрение на симпатичната нервна система. Не може ти да обичаш, докато не подобриш своята симпатична нервна система. Тогава дишането, храносмилането, движението на ръцете, на очите, на всичките удове, когато можеш да ги владаш, да бъдат под твоя контрол, ти си научил закона на любовта. В Индия изучават как стават тия процеси. Тук на запад ние казваме: „ Господ да уреди тия работи“. Господ отдавна ги е уредил, но ние не сме ги уредили. Ние като не разбираме неговия закон постоянно сме в противоречие. Питаме: "Защо господ ги направил?" Той ги направил за да ги проучваме. Казвам: Всеки ден трябва да знаете какво количество въздух трябва да влезе в дробовете и по колко време трябва да седи. Всичките бронхи в дробовете трябва да бъдат отворени и всякога въздух трябва да прониква, понеже въздухът носи една отлична енергия, без която човек не може да бъде здрав. Хубавата храна трябва да проникне в стомаха и чистият въздух трябва да проникне в дробовете и после електричеството и магнетизмът трябва да проникнат в човешкия мозък. Това е цяла наука да знаеш магнетизмът и електричеството как да проникват в мозъка. Мозъкът е електрическо динамо, пълно с енергия. Че вие елетротехници трябва да бъдете, защото най-сложната електротехническа машина е вашият мозък. Трябва да проучвате електротехниката, да знаете какво количество енергия изразходвате всеки ден и какво придобивате.

Станете!

Мислете върху подобрението на симпатичната и на мозъчната нервна система.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
20 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 11. II. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПРОГРАМАТА В ЖИВОТА

Отче наш.

Имате ли тема? - /Нямаме./ - Пишете върху темата: „Какво допринесла човешката уста на човека?“

Ако имате две плоскости, да кажем едната плоскост е кръгла и е перпендикулярна върху другата. Като се завърти първата плоскост, какво ще се образува? - Ще образува една сфера. Но тази сфера каква ще бъде? Отгоре ще има едно отверстие. Това е малко абстрактна мисъл. Да кажем имате две мисли, едната мисъл се върти перпендикулярно върху първата като върху плоскост. Какво ще образува тази мисъл? Едната мисъл става като основа, а другата мисъл гради нещо върху тази основа.

Казвам: Вие сте дошли тук на земята, но не следвате онази програма. Вие сте влезли в живота, но не учите. Вие сте записани в университета, но не учите онова, което ви се преподава. Влизате в университета, излизате, казвате: „Аз ходя в университета.“ Хубаво е всичко туй, но предметите, които се изучават не учите. Например, предметът „живот“, какво означава? Или предметът „човешката мисъл“, или „човешката икономия“? Например, какво са дали очите на човека? Очите са създали изкуството да рисува. Какво са създали ушите? - Те са създали човешката музика, говора. Да говори човек, музика да има, това ушите го създали. Какво създал човешкият нос? - Всичките тия парфюмерии за наръсване на лицето, носът ги е създал. Защото вие се ръсите се с нещо, което има благоухание. После, цветята в природата ние ги обичаме, понеже там е изкуството. Като миришете едно цвете вие се парфюмирате, напръсквате се. Защо искате да миришете цветето? - То е козметика. Туй ухание, което излиза, тия вълни, които излизат от цветето, напръскват, като се приближиш при едно цвете, цялото лице се напръсква. Ако имахте един микроскоп,

който увеличава 50-60 хиляди пъти, щяхте да видите ония малки частици, полепени по вашето лице навсякъде. Какво е дала човешката уста? - Човешката уста е спомогнала на говора, после образувало се изкуството за готвачество, кухнята се образувала. Пак тъй, както сега се разглежда, не може. Понякой път мислите, казвате: „Какво да правим сега?“ Вие казвате: „Как ще живеем?“ Вие не сте дошли да живеете. Вие сте дошли, искате да бъдете щастливи, богати, да разполагате. То е за бъдеще, то е един резултат. Сега не може да го очаквате. То ще дойде за бъдеще. Сега ученикът, който постъпва в едно училище, трябва да добие знание, трябва да добие сила. Защото какво се ползувате, ако имате най-хубавата храна и ако нямате сила да възприемате тази храна, да я сдъвчете, какво ще ви ползува? Може да я гледате отвън. Или искате да бъдете свободен. Но какво ще ви ползува вашата свобода, ако нямате сила да я пазите. Трябва сила за да се пази свободата. Какво ви ползува само знанието, ако нямате място където да го употребите? Знанието не може да се употреби без любов. Любовта е онази сила, която употребява знанието. Любовта е, която туря знанието на работа. В живота, от туй трябва да започнете. То е основата. Ако вие не турите любовта като основа, от знанието не може да се ползувате. Има много работи, които изисква любовта, но тя изисква три неща - честност и справедливост, изисква чистота, изисква и безкористие. Те са форми, в които любовта може да се прояви. Без честност, без чистота, без безкористие, любовта ще остане неразбрана. Щом любовта е неразбрана и животът, и той ще остане неразбран. Защото, ако храната не се смила в стомаха правилно, образуват се тия нечистотии, сокове и вие страдате, боледувате. Тогава животът е безсмислен, защото животът подразбира здравето. Здравето, това е най-голямото богатство на физическия свят. Най-голямото богатство в духовния свят, това са добрите чувства. Туй, което чувствуваш, здраво да го чувствуваш. Тия чувства, които те подигат. Най-голямото благо в духовния свят, Божествения свят, това е мисълта, онази здравата, светлата мисъл, която дава сила на човека. Та сега на вас ви казвам, какво трябва да се прави. Ако бих преподавал музика, ето как щях да направя. Ще начертая петолинието на една сфера, около центъра

ще начертая пет концентрични кръга. Тогава музиката трябва да се разбира. Някой музикант разбира, от центъра излизат някои известни тонове, после слизат към центъра, образува се една крива линия. Зависи всичките тонове, какво отношение имат от центъра към периферията. Това петолиние, са пет концентрични окръжности, после има и други спомагателни кръгове, които не са писани. Та някои ноти седят на проявените кръгове. Петте кръга може да ги уподобим на петте сетива в човека. Другите кръгове остават непроявени. Имате спомагателни кръгове. Близо, към центъра има спомагателни кръгове. Да кажем, вие вземате „до“. В първата октава то има 32 трептения. Във втората октава, колко трептения има? /Методиците изчисляват 64 трептения./ Ами в третата октава? /Два пъти по 64./ Тогава в седмата октава, колко трептения ще има „до“? /32 по 2 на седма степен/.

Когато аз казвам „извира“ имам предвид, в музиката „до“. „Извира“, значи известни мъчнотии, които се разпукват. И вие в себе си имате известни мъчнотии, стеснителни условия имате. Някой път се мъчите в себе си, нещо ви стяга. Във вас се образува една сила, която иска тия мъчнотии да ги премахне. Но за да се премахнат, тази вашата сила трябва да извира и да й се даде път да тръгне някъде. Изворът извира, реката потече. Каквото тече, то е вече „ре“. Реката потича и двата бряга мие. Туй е вече „ми“. Тревата изниква, това е „фа“. Растенията цвят дават, имате „сол“. Плодовете връзват, имате „ла“. И на човека храна доставят, това е „си“. Туй е елементарно понятие за музиката. Ти искаш да победиш, да се освободиш от известни условия по един неразбран начин. Вземаш тия 32 трептения, защото в дадения случай 32 е едно мощно число. Мощното число е числото 2. Трите е резултат в дадения случай. Имате туй число, може да имате 32, пък може да го напишем 23. Ако се напише по единия начин има един смисъл, ако се напише по втория начин има друг смисъл. Отношение има. Като напишете 23, с колко се намалява от 32? /С 9 /. Имате 3Х3=9. Ако един човек се обърне три пъти около себе си, какво се образува? Той трябва да се обърне четири пъти около себе си, за да се образува един кръг. Като се обърне три пъти, то е три-четвърти от кръга. Ако да кажем той е бил на изток, като се обърне три пъти, накъде ще бъде? Коя точка на света ще показва?

Три пъти завъртане около себе си, това са три кръга, които съставляват три части от един кръг. Човек трябва да разбира, три пъти ли има завъртане около себе си, или четири пъти завъртане около себе си.

Да допуснем, че вие имате една физическа работа, орете една нива. След туй хвърляте семето, пожънете, извадите храната. Тази храна след като извадите, както семето отива на нивата, така и вашата храна отива в стомаха. Стомахът е вашата нива. Започва този процес на храносмилането. Вторият процес, че това което излиза от стомаха, влиза в дробовете, предава се и след туй минава в мозъка. Там се обработва, тази материя, която излязла и се разпространява. Тя е, която дава живот. Енергията, която слиза от вашият мозък, тя е която дава живот. Всяка една работа, която свършвате, какво ще допринесе? Яденето усилва стомаха. Музиката усилва дробовете, очите усилват мозъка. Някои казват: „Защо на някои хора дробовете са слаби?“ - Защото не слушат. „Защо стомахът на някои хора е слаб?“ - Защото не си упражняват устата. Човек, който не знае да говори, винаги стомахът ще му бъде слаб. И човек, който не знае как да гледа, умът му ще бъде слаб. Три неща има : Трябва да гледате - за да бъде мозъкът здрав, трябва да дишате - за да бъдат гърдите здрави и трябва да говорите, - за да бъде стомахът ви здрав. Те са основни работи. Ако не, вие ще ходите при някой лекар, ще ви преглежда. Какво ще допринесе лекарят? Той ще констатира една болест, кои са причините на болестта? Да допуснем, че вие обичате да вземате пари на заем. Вземете от едного, от втори, трети, подпишете полица. Една полица подпишете след един месец, друга след два, три, четири, някоя след 12 месеца. Вие сте образували известна връзка. Погледнете, тия хора започнат да ви посещават. Най-първо са много любезни. Най-първо и вие се покланяте. Ако вие извадите веднага да платите, ще ви считат за благородни, но ако вие отложите един-два пъти, най-после тия заемодавци, щом като се явите, ще ви кажат нещо, което никак няма да бъде звучно. Същият закон: Вие сте ученик или студент, учителите или професорът имат високо мнение за вас, поздравяват ви. Но щом като ви изпитат един-два пъти и не може да отговорите, както трябва, дали сте в академия или в университета по правото,

или по естествените науки, професорът вече изгубва доброто мнение за вас. Пред него вие губите. Този закон навсякъде е така.

Вие сте влезли в живота, искате Господ да има добро мнение за вас, да ви обича. Че вие като го полъгвате, бягате от училището, не учите, връщате се у дома не говорите истината, обичате да полъгвате, употребявате белите лъжи, казвате: „Ще живея тъй отгоре“. Но вие сте дошли тук на земята да учите. Като се върнете вечер, Господ ще ви пита: „Какво правихте днес?“ - „Учихме.“ „Какво учихте?“ - „Не знаем.“ Питам: Какво понятие ще има Господ заради вас? Туй същество, което е толкова благо, погледнете, казва: „Но учете сега!“ Да ви обясня въпроса конкретно. Представете си, че вие /имате/ един много тънък конец. Този конец на силите на външния напор в природата не издържа. Тогава онзи, който ще ви победи, казва: „Всеки ден на тази тънката нишка ще прибавяте по една тънка нишка“. Значи първия ден като дойдете, ще имате една тънка нишка, която лесно може да се скъса. Втория ден вие трябва да носите още една, третия ден - трета. Ако всеки ден прибавяте по една нишка, вашето въже ще стане дебело, ще стане за работа. Представете си тия нишки, които ви дават, не ги прибавяте, оставяте ги настрана и вашето въже остане тънко. Какво ще направите сега с една нишка?

Да се развива човекът в света, значи да се моделира, да развива своите сили, своите способности в едно, за да може пътя, по който върви в живота, да си служи. Тогава вие ще идете при някой, ще искате пари на заем. Вашите ближни не могат да ви дадат вашето въже може веднъж, два пъти да ви услужат, но вие като пътник, трябва да имате ваше въже, да го носите. И дето минете, да го пуснете в кладенеца, да си извадите вода и пак да го носите с вас. Ако остане вие да разчитате на чужди въжета, тази работа е празна. Въжето е един капитал. Да допуснем, че вие сте голям търговец без капитал, без стока, без пари. Какво ще продавате? Фирма имате написана много хубава, слуги имате, капитал нямате. Без капитал сте, без стока сте, но слуги имате. Имате десет души слуги, определили сте да им плащате. Колко време може да седят вашите слуги при вас?

Тази работа, както сега ви я представям, знаеш на какво мяза? Всички разрешават въпроса, както никога не може да се разреши. То е когато един човек направи едно престъпление. Представете си, че детето счупило една стомна. Ходило за вода и счупило стомната. Един закон има, че който счупи стомната, ще го подведат под отговорност. Счупването на стомната се гледа като убийство и заведат углавно дело. Работите аз ги преувеличавам, заведат углавно дело. След като го осъдят на десет години затвор, питам, стомната ще дойде ли? - Няма да дойде. Та когато казвате: „Не съдете, за да не бъдете съдени“, че някой счупил стомната, не го съдете. Този, който счупил стомната, трябва да бъде грънчар. Ще му кажат да иде да опече тази стомна. Той може да я направи. Когато вие скъсате дрехата, може да си поправите погрешката. Ще станете шивач, ще ушиете нови дрехи. Ако вие сте музикант в музиката лесно се поправят погрешките. Музикално аз да ви създам колкото стомни искате.

Вие ще кажете така: „Ние мислим, че видимите неща са реални“. Видимите неща тъй както се виждат, реални ли са? Когато се разложи светлината, цветовете реални ли са? Този цвят, който виждаш, реален ли е? Реално е туй, което не се вижда. Виждането то е сянка на нещата. Реалността има свои сенки. Реалността е невидима на физическото поле. Реалността не може да се види. Вие виждате лицето на човека, че е червено, казвате, че човек е здрав. Но то е по отношение на здравето, ти здравето го чувствуваш. Когато си здрав, ти го чувствуваш, и когато си болен пак го чувствуваш. Видиш някой човек пожълтял, казваш: „Болен е“. Жълтият цвят го турят на болното състояние, червеният на здравото състояние. Когато казваме, че някои неща са реални, то реалните неща принадлежат. Реалното представя съдържанието, а материалното представя външната форма, сянката на нещата. Не, че сянката не е реална, тя е една опаковка. Но казвам: Кога едно шише е потребно за нас? - Когато е пълно с вода. Шишето е едно условие, за да се запази тази реалност. Сянката е един признак, де се намира реалността. Казваме: „То е сянката на нещата“. Представете си, че един художник рисува един плод. Този плод представя реалността. Но нарисуваният плод реален ли е? Та онова, което остава във вас, което ви дава

сила, то е реално. Туй, което не остава във вас и което не ви дава сила на вас, то не е реално. То за вас е материално. Всяко нещо, което не остава във вас и което не ви дава сила, то е материално. Та когато ние говорим за материалните неща, подразбираме неща, които няма да останат във вас. Когато говорим за реални неща, за реалния свят, подразбираме неща, които ще останат в нас. Да кажем, аз се разхождам. Туй, което остава за мене то е реално. Изходения път, който съм извървял в себе си, то е реално. В този път онова, което съм придобил, което нося в себе си, то е реалното знание. Материалното ще остане. Следователно, материалният път, материалният свят е определен в живота. Той с тебе няма да дойде. И по-добре, че не иде с тебе. Ако целият материален свят тръгне с нас, какво ще бъде? То ще бъде голямо нещастие. Ако тръгнат всички дъски, всичките столове подир нас, какво ще бъде? Благодарете, че материалните неща остават на своето място. Те са пособия, които са необходими за великото училище на живота. Материалния свят, то са пособия на това велико училище. Тялото, очите, ушите на човека, са временни пособия. Вие ще кажете тъй: „Как тъй, няма ли да имаме уши?“ Питам: Де са нашите рога, къде е човешката опашка? Рогата ги няма, копитата ги няма и сегашното положение на човека ще се измени. Казват, че човек е направен по образ и подобие. Но то не подразбира сегашните хора. Че човек е направен по образ и подобие, но то още не е реализирано. Човек е далеч да е подобие на Бога. Ако е по образ и подобие на Бога, трябва да бъде един отличен човек. Тия неща в света не щяха да съществуват. Един ден, когато станем по образ и подобие няма да има неправди. Неправдата е в това, че на един човек днес му трябва един хляб, той взел десет кила, девет остават. То е неправда. Защо му са десет кила? Утрешната дажба пак ще дойде. Старите евреи, като ги изведе Мойсей в пустинята, всеки ден трябваше да ходят да събират манна, само в петък се позволяваше да събират двойна порция, защото в събота, според закона, не трябваше да работят. Някои по еврейски събират повече манна и за другия ден. Казва: „Кой знае, утре я падне, я не!“ Но разбраха, че повече събраната манна се разваляше за другия ден. И пак всеки ден трябваше да ходят за дажба. И там е всичката погрешка. Казват: „Утре как ще

живеем?“ В Божествения закон, ако днес живееш добре, и утре ще живееш добре. Ако днес не живееш добре, и утре няма да живееш добре. Ако днес мислиш правилно и утре ще мислиш правилно. Ако днес не мислиш правилно и утре няма да мислиш правилно. Ако днес си здрав и утре ще бъдеш здрав. Ако днес не си здрав, и утре няма да бъдеш здрав. Та казвам сега: Вие сега искате да знаете, какво ще бъде за бъдеще? Днес каквито сте, такива ще бъдете и за бъдеще. Туй днешното ще го отделите от вашите заблуждения, които сте ги носили със себе си, заблужденията на миналото. Имате достатъчно въздух, имате достатъчно храна, имате достатъчно светлина. Какво ли нямате! Всичко, каквото е необходимо за живота, е дадено, какво искате повече?

Да допуснем, аз ви давам една книга по музика, в дома ви има един инструмент, всичкото е нагласено. Какво се иска от вас? Да започнете да се учите. Въздухът ще разнася тоновете, светлината ще ви помогне да виждате нотите, силата като дойде, ще вземете инструмента. Трябва да работите. Ако свирите, вие може да се ползувате от музиката. Мене, например, като ми /се/ развали стомаха някой път, аз пея „до“. Докато пея поправям стомаха хомеопатически. Ама туй, което ви говоря, то цена не хваща за вас, понеже вие нямате вяра. Вие казвате: „Как ще бъде това?“ Вие искате да разберете. Неразбраното е реалното. Ти мислиш, че знаеш. Аз вземам „до“. Може да го взема в първата октава, може да го взема и във втората октава, дойда до третата октава, не може да го взема, в четвъртата, в петата октава не мога да го взема. Имаме седем октави. Тогава „до“ в колко октави мога да го взема? Казвате: „Аз мога да пея „до“. Може ли да го пееш в седемте октави? Да го пееш в най-горната и в най-долната октава, туй разбирам музика. Вие една-две октави вземате. Две октави и то е доста. Някои вземат октава и половина, някои две октави. Три октави като пеете, вие ще бъдете мощни и в мисълта си. Само някои от вас мислите. И човешката мисъл може да поставим в октави - някои мислят на една октава и половина, някои мислят на две октави, някои мислят на две октави и половина, някои на три октави. В мисълта си може да имаме 4-5

октави. Каква е мисълта на 4-5 октави? /Фиг. 1.21/ Има една илюзия. Като нарисувате сърцето от едната страна се вижда сплеснато. То е переспектива. Човешкото сърце има почти такава форма. От този център А излизат три фокуса. Елипсовидно е човешкото сърце, елипсовиден е човек. Значи, няма един център, поляризирало се, два центъра има. Едната страна на сърцето е свързана със симпатичната нервна система, другата страна на сърцето е свързана с мозъчната система. Следователно, когато няма хармония между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система, то се отразява на сърцето на човека. Сърцето не може да бие редовно, смесва се пулсът, няма този редовен пулс. Щом се измени пулсът, нарушава се здравето. Сърцето трябва да има един определен, ритмичен пулс и по време, и по ритъм. Вие казвате: „Сърцето ми не бие“. За да поправиш сърцето си, трябва добре да мислиш и добре да чувствуваш. Щом чувствуваш добре и щом мислиш добре, сърцето ти бие добре ; щом не може да мислиш добре и щом не може да чувствуваш добре, сърцето не може да работи. Значи умът ти и симпатичната нервна система не способствуват. Ритъмът, тази обща мисъл на цялата природа, не може правилно да иде във вашето сърце и да се предава по цялото тяло. Сърцето с този пулс предава пулсът на човешката мисъл. Тъй щото, вземете този ритъм, той е капелмайсторът, предава се редовно по мускулите, по артериалната и венозни системи. Този ритъм се предава на цялото тяло. Някой казва: „Трябва да се мисли хубаво“. Значи с ума си трябва да възприема тази Божествена мисъл на светлината. Чрез симпатичната нервна система трябва да възприема онази топлина на духовния свят. Топлината и светлината трябва да си служат в твоето сърце едновременно. Сърцето трябва да има трептенията на светлината и трептенията на топлината. Това са пробуждания. Светлината показва мисълта, топлината показва чувствуванията. Когато топлината е нормална и чувствата са нормални ; когато светлината е нормална и мисълта е нормална. Това са диагнози. Приятната

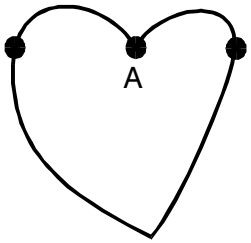

Фиг. 1.21

светлина образува хубавите мисли. Приятната топлина способствува за образуването и проявяването на чувствата. Та казвам: Светлината и топлината те са като един градеж, който постоянно трябва да се обработва. Вие трябва да мислите правилно. Вие се обезсърчавате, защо? Защото вас ви заблуждава вашето тщеславие. Няма нещо по-страшно от човешкото тщеславие. Вие вярвате в хората. Каже ти някой: „Ти си гениален, ти си талантлив“. Казвам: Ако някой ти каже, ти си гениален, ставаш ли гениален? Пък ако ви каже, че сте много прост, нищо не разбирате, вие ставате ли по-прост? Нито ако ви кажат, че сте гениален ще придобиете гениалността, нито ако ви кажат, че сте прост, ще станете прост. Вие сте точно такъв, какъвто Бог ви създал. Ако кажа, че сте гениален, значи да ви говоря една лъжа. Ако ви кажа, че сте прост, то е друга лъжа. И едното е лъжа и другото е лъжа. Трябва да ви кажа, което е истина. Тогава ще кажа: Способни сте. Значи имате всичките способности. Способни сте в музиката, но не сте гениален в музиката. Защото гениалността е развиване на способностите. Гениалността е един резултат. Когато кажем, че един човек е талантлив, то е вече един резултат. Ако ви кажа, че вие сте милионери, туй ще ви направи ли богати? Кажа ви, че вие имате няколко милиона в банката, богат сте. Ако някой ви каже, че вие сте беден и нямате пет пари, вашите пари ще изчезнат ли от казването? Няма да изчезнат. Та вие сега уповавате на това, на което не трябва да разчитате. Всички трябва да разчитате на онова, което Бог е вложил във вас. Нищо повече. Да бъдете благодарни на туй Божественото, което ви се дава. Него развивайте! На туй, което хората ви казват, благодарете. Каквото да ти кажат хората, то за тяхна сметка остава. Вие всякога разчитайте на онова, което Бог вложил във вас. Понякой път не разчитайте на природата, понеже и природата понякой път обича да изпитва хората. Вие не разчитайте понякой път на баща си на майка си, понеже баща ви и майка ви може да са ви предали някаква слабост, може по баща да сте слабохарактерен човек. Бащата имал слаб характер, вие сте наследили неговите черти. Майка ви не обичала да мисли, ти си наследил тази черта. Какво ще правиш? - Ще корегираш мисълта на майка си, ще корегираш слабохарактерността на баща си,

затова си дошъл. Как ще ги корегираш? Да кажем, вас един професор ви преподава по математика. Ако този професор направи грешка в решаването на задачата, ще мълчиш ли? Ще кажеш: „Господин професоре, там има нещо“. Ти само загатваш и той ще поправи погрешката. Ни най-малко да не мислиш, понеже той е професор, не прави погрешки в решаването.

Казвам: Знаете ли кога вашата мисъл е права? Вие сте недоволни от живота, прави ли сте? Вие сте недоволни от вашия живот, че Господ не ви надарил. Най-първо вие не разсъждавате. Вие казвате, че на вас не ви върви в света. Може да ви приведа много примери. Има някои хора в света не им върви, защото той не е хванал своя път. Защото ти може би си роден с музикални дарования, а си хванал друга професия. Когато не ти върви в една посока ти не си силен там. След като не ти върви в едно направление, тръгни в друго, ще видиш, че ще ти тръгне. Дойдеш в музиката, тръгне ти. Да кажем сега, вие за какво сте родени в света? Вие за какво мислите, че сте родени? За какво сте родени? Ще кажете: „Отде да зная, за какво съм роден“. Роден си да бъдеш готвач. Най-първо ти си роден да станеш готвач, да знаеш да си приготвиш храната. Ако ти сам не може да си приготвиш храната, какво трябва да правиш? Най-първо, научи се да дъвчиш храната си много добре. Ще сготвиш много добре, оттам зависи твоето бъдеще. Тебе, ако за готвач не те бива, ти и другите работи няма да ги направиш. Аз например, най-първо ще приема готвачеството, готвач ще стана. След туй ще се науча да ходя. След готвачеството ще се науча да ходя. То е вече работа, право да ходя. След туй ще се науча да работя с ръцете си. Хиляди начини има, по които работата може да се изяви. Може да бъда художник, може да бъда цигулар, може да бъда каменар, може да бъда шивач, с ръцете си какво ли не мога да бъда? Казва някой: „Какво трябва да правя?“ Като имаш ръце, ще видиш. Ако можеш с четката да рисуваш, за художник си, ако можеш с чука да чукаш, за склуптор си. Ако можеш да държиш ралото да ореш, за орач си. Ако можеш да шиеш, за шивач си. Ако можеш да пишеш добре, за писар си. Тогава иде занятието с очите. Какво можеш да правиш с очите? - Книжовник може да станеш, архивар някъде да нареждаш книгите, да четеш. Имаш още занятието на ушите,

после на носа. По носа може да станеш зоолог, може да станеш ботаник, минеролог, с носа си ще станеш минеролог. Някои от вас имате хубави гласове. Ако аз бях на вашето място, щях да развия гласа си. Някои от вас може да пеете тъй хубаво, че всеки би ви слушал. Досега с тази дарба, която имате, вие сте я заровили. Като дойдат, ще видят, останал ви талантът така. Вие казвате: „Остана сега с пеене да се занимаваме!“ Някои от вас сте добри говорители и сте занемарили вашето говорене. Вие не говорите музикално. Може ли някой от вас да ми каже музикално, на девет степени да промени говора си? Като вземе от най-ниското да се качи до деветата степен. Едното започва низко, после постепенно, постепенно да усилва до деветата степен и после пак да направи една крива линия. Сега като говорите, на колко степени говорите? Казвате: „Аз ви казвам туй да го направите!“. /Учителят го изговори бързо и с един тон/. Ама това е „до-до-до-до“. Някой казва „до-ре, до-ре“. Прогрес е „до-ре“. Вие се спирате във вашата мисъл. Истинската мисъл е много хармонична. Всяка мисъл, която ви причинява радост и веселие, то е хармонична мисъл. Ти слушаш с вътрешното слушане, че като мислиш, нещо ти е приятно, слушаш нещо хармонично. Мисълта е музика вътре.

Та казвам: Силите, които са около нас, трябва да се турят в действие, трябва един метод. В музикално отношение, ако ти можеш да прекараш една енергия от твоя мозък, през твоята симпатична нервна система, тогава да я прекараш през дясната страна на твоето сърце, да мине и през лявата страна на сърцето, ще се изрази в устата, ще имаш тон приятен. Тия двете течения ще раздрусат гърлото и тогава ще дойдат тия трептения, и в този тон ще има смисъл вече. Да кажем, някой пее „до“. /Учителят изпя „до“ нечисто/. - Какво показва? Но когато мисли, човек ще пее така /Учителят взе много чисто „до“/. Вие може да направите един опит. Ако имате един приятел, който е много разгневен на вас, ти започни да му пееш. /Учителят пее „Колко си ми сърдит, колко си ми сърдит, колко си ми сърдит, сърдит, сърдит“/ Питам: Като му попеете, ще ли ви се сърди? Ще му стане приятно, че от неговата срърдня, вие сте създали една песен - „Колко си ми сърдит“. Какво означава срърднята? Станал си немузикален. Като

се сърдиш, то е без музика. Сръднята е немузикално състояние. Човек, който не е музикален, всякога се сърди ; който е музикален, не се сърди. Не се сърди, понеже от сръднята образува музика. Щом се тури в музика, вече дава енергия, импулс. Да кажем, ти си се разсърдил. Пей си тогава /Учителят пее/ „Колко съм сърдит“, не навън, но на себе си попей - „Колко съм сърдит“. /Учителят го изпя/. Вие вместо да пеете, ще се дразните. Тогава идат болезнените състояния. А в природата Бог обича хубавото в света. Веднага щом ти си се разсърдил, дадат ти една задача. Преведи я в музикално отношение задачата си, нищо повече. Казвате: „Не може“. Трябва да се образува школа. Двама души се съберете, единият се разсърди, другият да иде да му попее. Аз искам да зная, как ще ми изпеете моята сръдня. Съберете се трима души, двама се разсърдите, двамата идете изпейте на сърдития. Преди да пеете физически, трябва да се научите да пеете вътрешно. Има едно пеене на сърцето, има едно пеене на ума. Вътрешно дойде в съзнанието, ще започнеш да пееш умствено сърдечно. Като се научиш отвътре да пееш, тогава ще дойде пеенето отвън. То трябва да бъде едно изражение. Та казвам: Тогава вече съставлява една музика. То е едно здравословно състояние. Ако хората така се биха упражнявали, 75% от сегашните неприятности, които имат, биха изчезнали. Защото най-първо, трябва да се освободите в мозъка си от калта. В мозъка се образува кал, прах се образува, който трябва да се извади от човешкия мозък. И в човешкото сърце се образува такъв прах, от който човек постоянно трябва да се освобождава. Задръстване става.

Страданията не са нищо друго, освен процес на чистене. Някой път притеснение на мозъка става. Те са процеси за чистене на мозъка, на сърцето. Без страдание при сегашните условия, хората биха се схумили. Както обичаме да перем своите дрехи, така и природата чрез страданията чисти хората. Всичките велики хора в света са минали през голямо чистене. Чистенето е туй, от което вас най-много ви е страх. Някои деца, като ги къпят в корито не дават, кряскат. Дълго време не обичат водата. Пък миенето е потребно, понеже порите да бъдат отворени. Понеже

децата много обичат да ядат, следствие на това се образуват нечистотии и майките им трябва да ги къпят, да се отварят порите да дишат чрез тялото и може да станат здрави. Та казвам: Вие трябва да мислите, трябва да чувствувате добре. Помнете, че един окултен ученик трябва да се научи да мисли хубаво. Трезва мисъл трябва. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да остави сила на характера. Ти си се обезсърчил. Щом внесеш една трезва мисъл, веднага не те е страх ; щом внесеш едно благородно чувство, не те е страх. Казвате: „Имаме слабости“. Ако мисълта е права и чувството е право, слабост няма. Човек има една слабост - непостоянство. Непостоянството е лоша работа. Искаш да направиш нещо, но отлагаш. Или пък те е страх. От какво те е страх? Ленивите хора всякога ги е страх. Човек, който не работи, всякога го е страх. Учете се да работите. Вие изгубвате времето си, казвате: „Нямаме условия, пари нямаме“. Че нямате пари, то е вярно. Че нямате пари то е право. Но вие имате злато. Всеки един от вас, който е здрав, има злато органическо в кръвта си. Здравето почива на златото. Значи валута имате. Здравето, което имате, съдържа известно количество злато. То е органическо, то е вашият капитал. Златото, което се намира във вашата кръв, златото, което се намира във вашия мозък, то е вашият капитал. Следователно на туй злато съответствува известно количество злато на физическия свят. Ония сили, с които вие разполагате в малко количество във вашия мозък, във вашето сърце - тия сили са на ваше разположение във физическия свят. Когато силата на мозъка се намалява, намаляват се и възможностите ; когато възможностите на мозъка се увеличават, увеличават се и възможностите във физическия свят, когато казваме: „От вярата зависи“. Туй, което човек вярва, то става, понеже е Божествен закон. Вие трябва да се научите да вярвате. Трябва да ви убеждаваме, че сте способен човек. Няма какво да ви убеждаваме, че сте способен човек. Щом може да ядеш, ти си способен човек. Щом може да дишаш, ти си способен човек. Щом можеш да гледаш, ти си способен човек. Щом може да слушаш, да обоняваш, ти си способен човек. Щом можеш да си движиш ръцете, щом можеш да си движиш краката, ти си способен човек. Вие трябва

да гледате на природата. Щом можеш да се движиш правилно, ти си способен човек. Щом може да си движиш ръцете правилно, ти си способен човек. Има закон на движението има хигиенични движения. Да кажем аз съм дал красивото движение. То е една от най-хубавите форми. /Учителят допря палеца и показалеца, другите три пръста са свободни, а с двата пръста като че държи нещо/. Ти вземаш житното зърно и го поставяш в земята. /Учителят направи това движение/. Една красива форма е това, ако ти покажеш Юмрук някому и той ще ти покаже Юмрука, ако допреш палеца и показалеца, палецът това е Божественото, показалецът - благородното, и двете съединени в едно. Малкият пръст, той е меркуриянец, „базиргянин“ е той, този е слънчевият, а средният е на човешката правда. Те казват: „Ние подкрепяме тези двамата. Каквото правят те, ние го подкрепяме“. Средният ги финансира, безименния им дава възможност за здраве и веселие, те казват и трите: „Каквото те направят, ще го финансираме туй предприятие“. И тримата души казват: „Ние сме съгласни с тях“.

Когато искаш да реализираш една идея, съедини палеца и показалеца. Този кръг - това са възможностите на твоя живот. Туй, което Бог определил за човека, то ще стане. Трябва да го посееш. Вие отваряте ръцете. /Учителят отвори ръцете и пръстите отделени един от друг/. Аз, ако съм на вашето място, ще взема две мамулени зрънца с двете ръце, ще ги хвана само с двата пръста и ще ги посея. /Учителят направи такова движение: палецът и показалецът допрени на двете ръце, като че държи нещо, наведе се, остави нещо в земята/. На другия ден ще взема три зрънца и ще ги посея, и ще кажа: Туй, което Бог казал ще бъде. Сега вие се отдалечавате от Божествените работи, искате вие сами да направите нещо. Вие сами никога не може да направите нищо. Вие трябва да се ползувате от опитността на всичките велики хора, които са работили преди вас, от всички трябва да се ползувате. Да се ползувате от онова, което е преди вас, да се ползувате от тях. Защото има велики хора преди вас, има велики хора след вас, има велики хора с вас заедно. Да се ползувате от тяхната опитност. Вие понякой път искате самостоятелно да решите нещо. Какво ще създадете, кажете ми. Как бихте се

изразили музикално, ако пеете? Как ще изразите тези думи: „Изворът извира, реката тече, бреговете мие, тревите растат, дърветата се развиват, цветята и плодовете завръзват и на човека храна дават“. Как ще поставите музикално това? Аз, ако бих работил, най-първо ще накарам този извор да извира в мене. Тази мисъл да започне от сърцето да излиза. След туй ще я накарам през моя мозък да върви. Тогава ще видя, какви брегове ще мие, тази мисъл, какви условия има. За мене, ако дойде една мъчнотия, няма да питам, защо дошла мъчнотията. Ще кажа: Защо те пратиха при мене, я си дай писмата! Тя е дошла при мене, аз да я уча нещо. Затова тя е дошла при мене, да се научи нещо. Щом я науча, ще се върне. Щом се върне ще каже, че аз съм учен човек, учил съм я нещо. Тя ми донесе писмата и в писмата пише: „Господин учителю, пращам ви моето дете, което е своенравно, има лоши черти, дайте му най-доброто възпитание, ще ви бъда много благодарен. Един ден ще ви се отплатя за услугата“. Детето, което носи това писмо нищо не знае. Баща му ми пише. Ще се заема да го възпитавам и след една година го изпращам и казвам: „Направих всичко за вашето дете, което моето знание ми даваше. И се подписвам. - Ако обичате, пратете пак вашето дете за идната година“. Вие ще кажете: „Това ли дете намери да ми прати, защо не ми пратиха учен човек“. Ако дойде учения човек, ти ще дойдеш при учения да се учиш. Невежата ще дойде при тебе, а ти ще идеш при учения човек.

Та казвам сега: Ще преведете тази мисъл. Всяка сутрин трябва да идете при Бога, да се учите. Сега вие търсите в живота си, без Неговата помощ да имате постижения. Не може да имате никакви постижения. Ако ти не съзнаваш благото, което е скрито във въздуха, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в светлината, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в топлината, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в храната, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в твоите ръце, в твоите крака, в твоя мозък, в цялото ти тяло, какъв човек може да станеш? Трябва да съзнаваш, и след като съзнаваш, ще потече една нова мисъл, светът ще се отвори с нови възможности. Аз да ви дам една красива форма. Тъй както вие мислите без Бога, това

показва зимно време, когато всичките дървета са заспали, всички се скрили в себе си, пъпките мълчат. Щом дойде пролетта отвън, природата разбира, че е изпратила топлина и светлина, всички растения се отварят и цъфтят. Та казвам: Когато вие изпратите вашите хубави мисли, вашите разбирания, всичко наоколо, всичките форми безплодни, които вие ги считате неблагоприятни, те изведнъж под вашата мисъл и под вашите чувства те ще цъфнат, ще дадат своето ухание. Ще видите, че светът е красив. Значи Божествения свят ще ви се разкрие. Тогава, когато имате Божествената любов на страната си, Божествената мисъл на страната си, Божествената сила, Божествената истина на страната си, цялата природа, всички хора на вас ще се разкрият. Ще видите, че светът има смисъл, то е новото. Ако туй, новото не внесете, всичките други неща са стари. По стария път хората ще минат, и нищо няма да постигнат. Животът няма смисъл. Сега, лошите условия, при които живеете да накарате всички тия дървета да се разцъфтят. Да кажем, вие сте дъщеря, тревожите майка си, непослушни сте. Вие мислите, че майка ви не е толкоз умна, колкото вас. Не мислите право. Значи, майка ви, която ви родила, баща ви са ви услужили, пък вие считате, че баща ви не е толкова учен, колкото вие. На крив път сте. Значи онази вода, която излязла от извора, понеже са влезли други води, станала по-голяма и колкото отива към морето е по-нечиста. Онази вода, която излиза от извора е по-мощна. Силата на една вода седи не в количеството, но в силата, която съдържа в себе си, тя е мощна сила, която съдържа. Има въглища, които горят хубаво. Колкото горенето е по-силно, по-малко дим образуват. Колкото по-малко дим, по-добри са, колкото повече дим, не са добри. В нашия живот, колкото по-малко дим образуваме, толкоз сме по-културни, колкото повече дим образуваме, по-малко културни сме. Най-после, по възможност вие да бъдете хора на най-малкия дим. Сега какво мисъл остана? - Ръцете създадоха доброто ръкуване. Тогава имате съединение. Ако съедините „до“ и „ре“, какво ще се образува? От „до“ до „ре“ имате секунда. Секундата е вече мъжки принцип. Секундата трябва да я превъзпитате, ще вземете терца. Терцата съдържа мек елемент. От „до“ до „ми“. Тогава квартата е

пак твърда. Мощен елемент, електрически елемент съдържа. Казвам: И в музиката сега има степени. В човешката мисъл трябва да минавате от светлина в топлина, от мекота в сила, хармонично. Ако една мисъл е напрегната, всичките ви мускули ще бъдат напрегнати. Непременно трябва да си починете. Когато пее, човек трябва да минава през две състояния. Сегашните хора казват: „Лоши са условията“. Сегашните условия са много напрегнати, голяма динамичност имат, че всичките хора искат да станат богати, силни - то е мъжкият принцип - никой не иска да работи. Всеки иска лесният начин. Например, една война е земеделие, то е градинарство. Големите бомби дето се хвърлят и експлодират, считам посяване семето. Като се пукне бомбата, то е разцъфтяване. Всичките земеделци, препращат снесените яйца. Че в една война изпращат се яйцата и след като мине войната, хората вадят една поука от войната. Та казвам: Понякой път и вие воюватe със себе си. Вие казвате: „Защо стават войни?“ Но питам: Защо във вас воювате? Има нещо, вие сте недоволни във вас. Казваш на себе си: „Колко съм прост, колко съм невежа!“ Кому се сърдиш? На себе си казваш: „Аз ли съм най-будалата?“ Но когато говориш на себе си, кому се сърдиш? Трябва да се оправи работата. Ти воюваш вътре. Има една същество в тебе, което казва: „Не искам да слугувам, аз роб няма да бъда, искам да бъда свободен“. Сега вие искате светът вън от вас да се оправи. Светът вътре във вас трябва да се оправи. Този вътрешният човек и външният, физическият човек, трябва да се съгласят. Физическият човек трябва да се подчини на духовния. Физическите мисли трябва да се подчинят на духовните, на Божествените мисли. И постъпките трябва да се подчинят. Изобщо музикална хармония трябва да има.

Тогава да кажем: „Аз мога да кажа, че утре слънцето ще изгрее. Аз мога да кажа, че днес ще постъпя добре. Аз мога да кажа, че днес ще постъпя много добре“. Не само да кажеш, че слънцето утре ще изгрее, но много хубаво е да кажеш: „Аз мога да кажа, че днес ще постъпя много добре“. Сутрин ще изпееш: „Аз мога да кажа, че ще постъпя добре. Аз мога да кажа, че днес ще свърша добре всичките си работи. Аз мога да кажа, че днес

ще пея добре. Аз мога да кажа, че днес ще мисля добре. Аз мога да кажа, че днес ще чувствувам добре. Аз мога да кажа, че всичките мъчнотии, които имам, ще ги преодолея“. Защо да не кажа, което зная. Ние живеем в един свят хармоничен. Всичко е възможно, който вярва. Няма нещо, което е невъзможно. Защото в живота, който няма вяра, тогава нещата са невъзможни. Птицата, която има крила за нея е възможно да хвърка, но която няма крила, не може да хвърка. Птицата без крила, трябва да ходи, а с крила трябва да хвърка. Човек, който има вяра, трябва да хвърка, човек, който няма вяра, трябва да ходи. Та всичките мъчнотии лежат в безкрилието. Та аз считам надеждата и вярата в човека - те са двете крила. Надеждата е лявото крило, вярата е дясното крило, а пък любовта това е главата, която показва целта. Любовта показва целта, към която човек се стреми, да се осмисли. Та като помислиш за вярата, това е едно крило, надеждата е другото крило, крила трябват. Да имаш любовта, трябва да имаш цел да постигнеш. Дошъл си да работиш. Ще учиш. Каквито мъчнотии и да дойдат, ще се радваш. Мъчнотиите, това са задачи, не се спирай! От разрешаването на тия мъчнотии, зависи вашето бъдеще. Като ги разрешавате, Бог ще бъде доволен от вас, ще ви помага. Най-малкото усилие, което може да направите за Господа, ще ви благослови. Гениални, талантливи хора са дошли да служат на Господа. Вие по техния път вървете! Всеки, който слугува на Бога, той ще получи неговото благословение. Гениални, талантливи, бащи, майки, всички да служат на Господа! Кой както може да служи, музикално да служи. И готвачът да пее, и който пише и той да пее тихичко, лекичко, на себе се да пее. Каквато и работа да правиш, навсякъде да виждаш една хармония. Като се срещнат двама, песен трябва да има в света. Туй е новото учение. Новото учение е една радост, която трябва да изтича из човешкото сърце, която трябва да изтича из човешкия ум. Всеки да каже: „Има за какво да се живее“.

После да се поощрявате. Всеки, каквото направил, да се поощрявате, да оценявате другите. Радвайте се на онзи цвят, на малкото кокиче, радвайте се на минзухара, на черешата, на сливата, на всичко, което цъфти се радвайте! Радвайте се и на хората, на всичко се радвайте в света!

Я ми изпейте сега: „Аз мога да кажа, че днес ще постъпя добре“. Аз да ви дам основния тон. /Учителят изпя на много различни мелодии: „Аз мога да кажа“/. В човека има една спънатост, вие се притеснявате, един страх имате, като пеете да не направите една погрешка. По-добре да направиш погрешка и да се научиш да пееш. По-добре погрешка с учение, отколкото без грешка да се учиш. Ние се страхуваме да мислим, или да направим нещо. В природата законът е такъв: Направи колкото искаш погрешки, но научи нещо. Хиляди погрешки може да направиш, заличават се, ако се учиш ; пък ако нито една погрешка не си направил и не се учиш, не се предпочита. За предпочитане е хиляди погрешки с учение, отколкото светийство без нищо да си направил. Не /се/ бойте от погрешките! Те са позволени. Сега нали ви е страх, като пеете как ще ви критикуват другите? Какво важи тяхното мнение за вас? Защо ви интересува тяхното мнение? Защо се плашите? Онези, които ви критикуват, трябва да ви поправят. Изслушайте го, поправете се! Ако дойде някой да ме поправи, аз ще слушам. Аз не правя разлика. Едно дете може да ми донесе един скъпоценен камък. Дете може да е, може да е учен човек, се едно, за мене камъкът е интересен. Че може това дете да е невежа, не знае нищо от скъпоценни камъни. Който й да е, който донесе камъка, приемам го на драго сърце, че той ми донесъл камъка. То е една услуга. Не се бойте от критика! Най-после вие не знаете дали ще ви критикуват. Като пеете вие се притеснявате. Като рече някой да пее, вас ви се стисне сърцето, че не може да пее. Вие не му давате кредит. Отворете сърцето си, когато някой пее. Той си стиснал сърцето, и ти си стиснал сърцето, който пее не може и да мисли. Вие приличате на онзи ученик, който бил много невежа, не си знаел урока, казва: „Господин учителю, моята религия не ми позволява да говоря“. Не си знае урока, религията му не му позволява да говори. Всичките хора, които не искат да учат казват: „Господ ме е така направил“. Не говорете така! Господ ви е направил да говорите добре, да учите добре, да постъпвате добре. И талантливи да бъдете, и гениални да бъдете. Господ иска всички да бъдете талантливи, защото дарби имате и гениални да станете. От вас зависи. За бъдеще всички ще станете. Господ ще се радва, се

гениални деца да има. Ако станете обикновени, трябва да знаете, че не сте учили добре. Обикновените показват, че не са учили. Талантливите са по-способни ученици, гениалните са още по-способни ученици. Има три степени ученици, но вас ви стига да бъдете талантливи и гениални. Две степени ви стигат. Като постигнете в този живот това, всичко ще тръгне напред.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
21 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 18. II. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ОБИЧ И ЛЮБОВ

Отче наш.

Новото упражнение може ли да го изпеете? - /Изпяхме няколко пъти упражнението: „Аз мога да кажа, че денят иде вече, слънцето изгрява да постъпим ние добре ; Слънцето изгрява да мислим ние добре“./

Музиката, за да разбере, това е едно възвишено състояние. Не мислете, че туй, което пее човек, е музика. Музиката е нещо разумно, това не е само издаването на един звук. Тя може да засяга физическия свят като движение, може да засегне човешките чувства, това е като един усет или като едно чувствуване, или като едно вдъхновение, пък може да засегне и човешката мисъл. Но музиката иде от един възвишен свят. То е външната форма. Затуй трябва да проучвате човешките обвивки, човешките тела. Например, ако вашият стомах не е в нормално състояние, вие не може да пеете. Ако вашите дробове не са в нормално състояние, вие пак нямате разположение, ако и мозъкът, и той не е в нормално състояние, вие нямате разположение. Какво представя стомахът? Той представя най-низшите стремежи на човека, желанието. Стомахът представя най-низшите желания, но вземете смисъла на най-елементарните желания. Искаш да ядеш, понеже яденето представя този материал, с който трябва да градиш нещо. Имаш желание да си купиш някой плат. Защо? - Да си направиш една дреха. Защо ти е дрехата? Понеже тази дреха ти е потребна да запази топлината на тялото или да те избави от някои несгоди в живота. Дрехата е потребна, понеже имате едно външно желание да сте хубаво облечен. Или имате този вътрешен усет, имате глад. Какво нещо е гладът? Усещате, че ви липсва нещо, имаш едно силно желание да хапнеш нещо. Може да вкусиш един бонбон или захар, или каквото и да е. Но туй е залъгване отвън, ти може с вкуса си само да имаш вкус. И в

музиката има вкус. Ти все опитваш отвън, не е нещо съществено, но е потребно. Без него не може. Защо? Защо трябва да принесе нещо вкусът?

Да кажем имате мъчнотия. Аз наричам „Благата песен“, тя тонира. Ти си се обезсърчил в живота, нямаш смисъл: „Защо ще се живее?“ Започва тонирането, изважда те от едно състояние, в което ти си ограден. Мислиш, мислиш, казваш: „Няма смисъл животът“. Какво може да кажеш сега? Мога аз да кажа, какво? Може да кажеш тъй: „Аз мога да кажа“, или „Мога аз да кажа“. Често вие се спъвате. Вземате, че искате тоновете да се приспособяват към думите. Имайте предвид, че човешкият език трябва да се изглади. Много пъти, много думи не са съдържателни, имат едно или две съдържания. Някой път искаме да пресилим, музикалните тонове да се приспособят към нашия говор. Ако аз кажа: „Мога да кажа“, или „Мога аз да кажа“, или „Аз мога да кажа“ - значи съм натоварена камила. „Мога аз да кажа“ - показва движение, мога да сляза в глъбините до един извор да пия вода. Аз мога да кажа, че лош ми е животът. Или може да кажете, какъв е животът. Може да кажете едновременно: „Аз мога да кажа, че животът ми е лош. Аз мога да кажа, че животът ми е добър“. Каква е разликата? В първия случай - „Аз мога да кажа, че животът ми е лош“ - значи, натоварен си ти с нещо непотребно. Във втория случай - „Аз мога да кажа, че животът ми е добър“, значи разтоварен си. Те са две състояния различни. Следователно, как ще ги пеете музикално? Първия път ти си натоварен, каква музика ще имаш? Ти ще се натовариш с музика. Музиката натоварва, но музикално натоварва. Всякога вие скърбите, когато сте натоварени. В света вие сте натоварени с известни идеи, чувства, усети - битпазар, вие сте насъбрали хиляди работи непотребни, усещате голям товар. Ще дойдете да ги изхвърлите. Ще наредиш тия тонове, но всеки тон той си има свой смисъл. В музикалния свят всеки тон „до“ - то е един ангел, „до“ е един тон на един ангел толкоз умен, че много знае. Целият този тон е музика. Самият тон и в него има музика. Той има и други тонове. „До“-то е образувано пак от 7 тона. Казва се седемте тона на „до“-то. Седемте тона на „ре“, седемте тона на „ми“. Какво ще разберете? - Те се различават по качество.

Например, червения цвят по какво се различава? - Щом дойде червения цвят, усещате възбуда, разширение, движение има. Портокаления цвят се обособява, индивидуализира се. Този цвят завзема само известно място. Червения цвят има да се запали, да се разпространи, да запали целия свят. Неговото желание е всички да горят. Портокаления цвят има желание само едно нещо да изгори, той индивидуализира се. Зеления цвят в същото време, когато гори къщата, той има желание да влезе, че каквото вземе, да го задържи за себе си. То е само една идея това. Зеления цвят прибира нещата навътре. Ти искаш да забогатееш, зеленият цвят в тебе действува. Ти всичко събираш навътре. Но, след като събереш, ти само натрупваш, започва да ти тежи нещо. Виждаш, че този товар е повече, много си взел. Тогава си заставен да мислиш, какво да правиш. Иде жълтия цвят. Жълтият цвят е разтоварване навън. Нали и в природата е така? Като дойде жълтият цвят, започва да снема хубавите прекрасни украшения на дърветата, техните листа капят. Тия листа са голяма тежест на клонищата, на дървото. Тия листа опадат. Вие разглеждате дървото и го съжалявате. Казвате: „Окапаха листата!“ Защо? Понеже те са били средство за дишането, външно средство за дишането. Добрите условия, при които вие живеете, това са вашите листа. Като нямате сега условия да живеете, значи са окапали листата ви. Следователно, вашият живот влиза в едно упокоително състояние на безразличие. Седиш и не може да се подигнеш, трябват ти листа. Като започнат пъпките да се развиват, почва този гений на музиката, той да композира. Седи и мисли, какво да прави, отде да започне. Пъпките турят една малка нота, тури една нота, втора, трета, четвърта, нареди ги, после започва да ги развива. Започва с най-малките ноти, после с по-големите. Разширява ги, туря някъде цели ноти, някъде половини, някъде четвъртини, осмини, шестнайстини, тридесет и втори, той работи.

Та казвам: Като преведете лошите условия, музика ви трябва. Всяко едно желание, това е една нота. Едно микроскопическо желание имате - имате желанието да ядете. Но сега например, как ще ядете? - Ще вземете арфата, 32 струни има, ще започнете акорди да вземате. И тогава капелмайсторът - езикът, и той

започва да дава такт. Вие понякой път забелязвали ли сте когато се храните, колко хубаво капелмайсторът се движи? Той има особен такт вътре. След туй втората хапка, второто парче. Ако яденето е много хубаво, сладко, вие ускорявате или забавяте. В музиката, някъде свирите по-бързо, някъде по-полека. Ако яденето не е хубаво, започвате по-полекичка, един бавен такт. Мислиш, как да се избавиш от това парче, как да го снемеш от репертоара? Как го снемате, когато парчето не е на място? Имате една публика, която слуша вашата музика. Не е един, не са двама, то са милиони, всички турили ушите да слушат, какво ще свирите. Виждате, публиката не е доволна. Понякой начин трябва да снемете този репертоар, защото публиката иска вие да им свирите това, което те обичат, а не онова, което те не обичат.

Та трябва да изучавате себе си. Най-първо трябва да изучавате вашата стомашна система, поне да не препятствува на мозъка ви. Стомахът е свързан с жизненото тяло на човека. Значи, ако искате, по един музикален начин може да повлияете на стомаха. Има известни тонове, тонът „до“ влияе. Но в сегашната музика тонът „до“ вече влияе на стомаха. Ако ти пееш, ти може да пееш добре. След като си ял, ти трябва да пееш една песен, при която храносмилането да стане правилно. Ако стане туй храносмилане правилно, ти се ползуваш. Тогава тия сокове ще минат в дробовете - това е вече духовното тяло на човека. Там ще се пречистят и най-после ще мине в твоя мозък горе - то вече е Божественото тяло, отиваш в най-висшия свят. Пак ще се образува един кръг, имате едно движение. Та казвам: При сегашното състояние, трябва да пеете някои песни за стомаха, някои песни за дробовете си и някои песни за мозъка си. Тези за стомаха са активни, груба енергия. Онези за чувствата, те са по-деликатни. /Учителят пее: „Аз мога да кажа, че добре днес ще ям“/. Онова няма смисъл, „да постъпвам добре“. В какво ще постъпвам? Аз мога да кажа, че днес хубаво ще ям, здраво ще ям, прилежно ще ям. Коя е най-съдържателната дума за яденето? Коя е най-хубавата дума, която може да турим? Коя дума вие мислите, че в български език най-подхожда? За вас, коя е най-хубавата дума? Ако аз изпея: „Аз мога добре да ям“, музикално ли е? Вие как бихте изпели, „Аз мога добре да ям“? Сега във вашия ум седят известни

идеи. Вие казвате: „Какво ще кажат хората?“ В яденето, когато започваме да ядем ние не мислим, какво ще кажат хората. Забележете, когато някой човек дойде гладен, той е концентриран в яденето, в паницата, той хич не обръща внимание какво е наоколо. Ако вие обръщате внимание, кой гледа на вас при яденето, вие не мислите за яденето. При яденето ще мислиш само за яденето. При яденето ще ти дойдат гости от невидимия свят. Една ябълка, знаете ли какво представя, ако вие я вкусите? Знаете ли тия малките клетки, от които ябълката е съставена, откъде идат, или някоя круша, или житното зърно? Онзи, който не е музикален, така може да мисли, но онзи, който е музикален, той има друго отношение. Временно аз разглеждам музиката. То е свещено чувство. Ти ще чувствуваш. Казва Христос: „Аз съм живият хляб“. Как ще разберете това? Ако от този жив хляб ви се даде едно малко парче, как ще го ядете? Значи ние се самозаблуждаваме. Ние мислим, че туй парче е само една част. Но ние вече сме в съприкосновение с един живот. Всяко парче от хранителни вещества, то показва целокупния живот, от който ние възприемаме сила. И всяко едно ядене показва услугата, която този съзнателен живот ти е направил. Ти си гладен. Ти обръщаш тогава своята мисъл по един или по друг смисъл към Бога, веднага той да ти даде нещо от себе си. Тази храна като влезе, този живият хляб като влезе, ти ще се почувствуваш радостен. Ако си радостен, значи си музикален. Ако си скръбен, значи има някакво препятствие. Например, ако вие сте тъжни, ако сте скръбни, каква е разликата между тъгата и скръбта? При скръбта тебе те режат на парчета, парче по парче те режат. А при тъгата тебе те натискат. При тъгата тебе те натискат. При тъгата, отгоре те натискат, то е тъга. При скръбта, режат малко оттук, оттам. Само за обяснение е туй между тъгата и скръбта. Едното е подтиснато състояние, при другото ти отнемат нещо. То е само едно обяснение. Защото една скръб може да има.

Представете си, че вие имате едно дете. Влезли са въшки в главата му, оставили са своите гниди по космите. Виждали ли сте вие деца с нашарени косми? Аз съм виждал гниди така се наредили, белички, белички по космите. Някой път с гребена може да ги извадиш, всеки косъм изтегляш, детето започва да плаче. Като

теглят да извадят гнидите, изтеглят и космите из корена, та боли. Може да се образува една скръб. Ама тази скръб е на място, понеже чисти. Майката вземе гребена, навързва зъбците с конец, като прекарва гребена в косата, между тия зъбци на гребена гнидите остават и главата се освобождава от гнидите от малките „пичинета“. Пицикато имате в музиката. Пицикато е изваждане на гнидите навън. То е така само едно уподобление. Каква роля играе едно пицикато? Даже онези, които го правят не знаят.

Питали един испански поет, след като написал много хубаво стихотворение: „Отлична поезия, му казват, но на еди-кое си място, в еди-кой си куплет, не може да разберем“. Казва: „И аз не мога да го разбера“. Той я писал, но не знае. Например, човек казва: „То е грандиозно!“ Но, какво е грандиозно, не го знае. Велико! Тази идея,„грандиозно“ е много неопределена. Грандиозно, велико е това. Туй аз разбирам, мога да го направя. Туй, което не може да го направиш, не си го разбрал. Всяко нещо, което може да го направиш, ти си го разбрал. Всяко нещо, което не може да го направиш, не си го разбрал. Кое е разбраното? Ако може да говориш на един чужд език, не да търсиш думите в речника, ами те да идат естествено, защото в света има едно знание, което иде естествено. Човек носи едно знание в себе си, но туй знание за да дойде, трябва работа. Сега да направя едно сравнение. Представете си, че нашето невежество в света се дължи на следното: Ние сме учени хора. Ние сме невежи, учени хора. Невежи, но учени хора сме. Казва: „Как може тъй?“ Аз съм в една тъмна стая, учен човек съм, зная да чета, няма светлина. Сега седи един казваш: „Чети“. Какво ще чете, той не може да чете. Даваш му книгата, той е невежа. Аз, който нищо не зная и той, който много знае и той не може да чете, и аз. Но, ако дойде светлината, той изведнъж ще започне да чете. Който не знае да чете, невежият, и да дойде светлината, той не знае да чете, трябва да се учи да чете. Казвам: Сега мнозина от вас сте учени, невежи. Тия условия нямате. Под думата „условия“ какво разбирате? Като дойдат условията, вие веднага започвате да четете. Имаме такива случаи, че някои деца се раждат музикални, гениални, това дете на 4-5 години свири, няма да го учат. Значи

носи своето знание. Детето, което не е гениално, трябва да се учи.

Сега мнозина от вас трябва да учите. Някои трябва да учите, понеже е дошла светлината, ще знаете, доколко разбирате. Сега, кое е по-хубаво да кажеш: „Аз мога да кажа или мога аз да кажа?“ Българският език е малко по-богат в туй отношение. Ако кажеш: „Аз мога да кажа“, много се ангажираш. „Мога да кажа“, ако кажеш не се ангажираш. Може да кажа, ако има условия. Може това да кажа, ако има условия. В английски има два спомагателни глагола: „уил“ и „шал“. Ако кажеш „Ю уил“, значи че можеш да направиш нещо и може да не го направиш, но ако кажеш „Ю шал“ във второ лице, значи искаш, не искаш, ще идеш. Значи нямаш избор. Та казвам: Ако кажеш „Аз ще ида“, значи нямаш избор. Като кажа: „Трябва да ида, каквито и да са условията, трябва да го направя“, значи извън условията е. Пък има неща, които са условни. Има една музика, която е условна. Има една музика, която е извън условията. Някой от вас може да каже: „Аз не мога да пея“. Прави сте. Дотогава, докато вие казвате, че аз не мога да пея, вие сте невежи в музиката. Като кажеш, че мога да пея, значи разбираш.

Сега някои от вас мислите, че вие в музиката, в този свят на музиката, вие може да успявате. Че то е разумното, в което човек се проявява. Пението е вече присъствие на Бога вътре в нашите души. Човешката душа има нещо общо с Божията душа. Когато ти дойдеш да пееш, ти може да пееш само в Божествения свят. Може да пееш само на онзи, който ти дал живота. Може да пееш само на онзи, който ти дал ума. Може да пееш само на онзи, който ти дал сърцето. Като го видиш, ти вече мязаш на него, на него можеш да пееш. А пък заради него може да пееш и на другите. Значи като пея на него и другите може да ме слушат, но само на него може да пея. Ами, че как? Кат иде животът като любов, как няма да пея! Тогава идат две неща - ще пееш и ще говориш. Те заедно вървят. Музиката, това е най-добрият начин, по който може да говориш. В музиката няма по-груба работа, да говори човек немузикално. В живота виждате тия животни, говорят много немузикално, „бу-бу“-няма никаква музика.

Наблюдавайте се! Щом си недоволен, вижте в гласа ви, какво има. Като сте радостен, нервен, веднага нещо рязко има в говора ви. Изтича енергията ви. Или понякой път плачете. Какво означава плачът на човека? Оцапана е душата ти. Ще вземеш малко водица, всяка сълза показва, че с тази водица ще вземеш накрая да очистиш петното на душата. Затова са сълзите. Вземеш кърпичката, изтриваш. Всяка сълза, това е една нота. Значи, ако плачете, ако един ангел е при вас, като плачете, той след плача ви, ще ви направи едно парче музикално, как са падали сълзите. Виждали ли сте как падат сълзите на човека? Не сте ги наблюдавали? Някой път като заплачете, вземете едно огледало, да наблюдаваш, как сълзите излизат и какво направление вземат. Сега вие считате, че това е малодушна работа. Не е малодушна работа, благородна работа е. Защо някой път плачем? - Когато вътърът духа, плачем, когато болките са непоносими, когато някой човек го огорчите, всичките хора, които усещат голяма тъга, се ще излеят сълзи из тяхните очи.

За мене въпросът седи в следното: Пейте на стомаха си! Тези процеси, които опитвате, живота на ония работници, които работят, не заслужават ли да им попеете? Те са десет милиона работници, които работят даром за вас. Та след като сте яли, изпейте една песен. Като чувствуват те казват: „Ето нашият господар, трябва да му направим тази работа“. Вие казвате: „Те трябва да работят така“. Как не! Че то е голямо пре/силване/. Пък, ако не пеете на тия работници, те няма да смелят храната. Тогава вие искате да бъдете красиви. Тогава тази козметика, която вас ви е потребна за лицето, веднага цветът ще покаже какво е вашето състояние. Сега да кажем, вие седите и сте недоволни от живота. Какво ви липсва, кажете ми? Какво ви липсва на вас? Ти си ял и си бързал, не си сдъвкал добре храната, след като влязла храната в твоя стомах, работниците казват: „Нашият господар не е сдъвкал добре храната“, започват те малко да критикуват вътре. Стомахът ти е неразположен. Този капелмайстор туря едно парче, дава един такт, ама дава го набързо. Защо някой път той като дава такта, бърза? Казва: „Да се свърши работа“. Пък някой върви бавно, тържествено става дъвкането. Аз виждам млекопитающите имат тържествено

преживяне. Най-първо събират, събират храната, след това вземе онова животно да дъвче храната, преживя. Казвам: Този капелмайстор е много добър. Сега вие казвате: „Къде ще му иде /краят/, аз да седна и да ям бавно?“ Да седнеш да ядеш и да пееш. След като си ял, пей! В яденето най-първо се написва пиесата, то се композира нещо. След като си се наял, се композира, ще почнеш изпълнението. При стомаха парчетата се правят, при дишането се изпълняват, при мисленето се слушат. Следователно, като дойдем да мислим, ние слушаме музика. То е публиката. Слушаш как се изпълняват нещата. Най-първо стомахът прави музиката, грубата работа. Онзи вече на пианото го изпълнява. Значи музиката, която се пише, която се изпълнява, която се слуша. Та едновременно, ти трябва добре да я направиш, добре да я изпълниш и добре да я слушаш. Вие понякой път казвате: „Послушай ме Господи!“ Значи, ние като пеем Господ ни слуша. По-добра публика няма. Ние като пеем, като постъпваме в живота, Господ ни гледа в света. Трябва да знаем, че има един, който оценява постъпките. Ти си направил нещо, никой не те е видял, но Господ те видял. Ти си направил едно добро някъде, на една мушица си помогнал, никой не те видял, гледаш наоколо, никой не те видял, но има един, който те видял. Казва: „Много добре направи!“ Ти като попееш, усещаш една вътрешна радост. Значи като пееш, имаш най-хубавата публика. Казваш: „Сам пея, кой ще ме слуша?“ Аз като пея сам, Господ ме слуша. И тогава пеем най-добре. Защото като има публика, публиката ме слуша, като няма публика, Господ ме слуша. Затуй пейте най-хубаво, когато сте сами! Пред публиката пейте по-слабо. Затуй сами пейте, пред Господа пейте хубаво! Тогава Той ще ви коригира. Веднага се коригират работите.

Сега аз ви говоря върху музиката, по този начин вие имате постижения. След като сте пели добре, може да имате постижения в каквато й да е област на живота. Защото благото на живота седи от малкото постижение, което човек може да има. Може да е микроскопическо, но има работи, които са потребни за живота. Да кажем, някой път вас ви трябва нещо. Вие имате силно желание да четете. Може тази книга да е, може да е някоя поетическа, или някоя философска книга, или някоя научна книга. Но във вас има

някой път желание да четете някоя книга. Да кажем с години сте чакали. Като намерите тази книга, във вас се заражда желание с жадност да отворите книгата и да започнете да четете. И сте доволен от това четене. Казвам: Ако намерите една книга, как трябва да се живее добре.

Сега мнозина казват, аз съм говорил толкоз върху любовта, знаете ли какво нещо е да обичаш? Да обичаш, значи в даден случай да оцениш, да дадеш една преценка, най-хубавата преценка, която може да дадеш на нещата. Когато обичаш, ти даваш най-хубавото си внимание, всичко си готов да направиш, времето, всичко си готов да жертвуваш. Наскоро ми дойде една българска песен. Майката казва: „Синко Стояне, ако ме синко обичаш, добре ще се учиш. Ако ме синко любиш, добре ще работиш“. За да обичаме някого, трябва да се учим. А пък за да може да работиш заради него, трябва да го любиш. В любовта има работа. Без любов не може да работиш. Без обич, не може да учиш. Някой казва: „Аз искам да уча“. Ще обичаш, не може да се учиш, ако не обичаш. Ако няма кого да обичаш, не може да се учиш. Не може да работиш, ако няма кого да любиш. Сега в живота де е любовта и де е работата? Де мислите, че е работата? Де е учението и де е работата? В главата, горе е учението, а в стомаха е работата. За стомаха се изисква любов, а за ума се изисква обич. Туй е вярно. В умствения живот вие не може да прогресирате с любов. Любовта е за стомаха, а пък обичта е за учението. Ти една книга може да обичаш, не може да кажеш, че любиш една книга. Ти може да обичаш една книга. Обичаш някой предмет, може да го учиш. Пък храната ти може да я любиш. В любовта се обръща по-голямо внимание. Онези предмети, които предават в областта на любовта, те са зависими от нас. По-голяма жертва се изисква в любовта. Любовта изисква голяма жертва. Много големи несгоди има. В обичта имаме един уреден свят, лесно стават работите. Вземеш билет, качиш се на трена. Тренът те носи. Дойдеш до любовта, ти пеш ще пътуваш. Зимно време може да е 20-30 градуса студ, облечен си с кожух, ти тръгнеш, отиваш. То е любов. Дойдеш до обичта, качиш се на аероплан, по въздуха отгоре, свършиш си работата. Та казвам: Любовта е една сила, която работи във физическия свят за

уреждането му. Любовта работи за уреждането на физическия свят и тогава стават всички стълкновения. Не че любовта ги прави, но тя е една сила, която може да се справи с всичките неразбранщини, които хората имат. По-своенравни деца от хората няма. Те са най-умните и най-добрите деца, но и по-своенравни деца от хората няма. Всички са царски синове, професори, не знаеш какво да му кажеш. Те имат достойнство. „Как казва, ти знаеш ли кой съм аз? - Царски син, че с мене трябва да се обхождаш добре“. Не искат да учат, не искат да работят. Искат да имат високи бележки, най-високи оценки. Нали във вашия живот искате да ви оценяват? За какво ще ви оценят? Ако правите хубаво, ще имате една хубава оценка. Ако учите хубаво, ще имате една хубава оценка. Но да кажем, не пеете добре, не учите добре, не работите добре, не рисувате добре, каквото захванете, не го вършите добре, в какво ще ви оценят? Въпреки всичкото добро желание на учителя, казва: „Добро е това дете, ама неспособно“. Аз изключвам това. Тия деца, не са добри, които не се учат. В тях има нещо скрито лошо. Много добра конструкция имат на главата, като гледам - лицето правилно, черепа правилен, пръстите правилни, казвам: Това дете е пълно с енергия. Та където условията са лоши, хората го считат, че е лошо. То иска да работи. Аз в своите наблюдения имам един опит. Един свещеник ми разправяше: „Нехранимайко беше синът ми. Аз го пращам в училище, поп да стане, да се учи, ти видиш ли го него, не отива в училище, ами отива на реката и си прави воденички, играе си. Стана, може би, да съм го бил повече от 25 пъти“. Тъкмо направил воденицата да види, как се върти, баща му иде с тоягата да го праща на училище. Казва: „Ти човек няма да станеш. И в края на краищата, аз исках поп да стане, а той стана инженер. Трябваше, казва поп да стане“.

Аз да ви кажа: „Господ не ви е пратил за попове в света. Пратил ви е за инженери. Всички ние изучаваме изкуството на инженерството. Като ходим, това е мерене. Все мерим. Няма някой, който да не е мерил. Имате големи инженери и малки инженери. Ние всички изучаваме изкуството на иженерството - измерване. Нали в музиката, като се композират някои неща, се измерват тактовете, времето определят, поставят се по местата.

Туй е инженерство. Туряме „до“ на спомагателна линия. Казваме: „До“-то долу туряме“. Не може да го туряте без спомагателна линия.

Та казвам: Сега ние имаме една работа. Знаете ли какво означава „поп“? - Поп да станеш, то е една от най-великите работи. А пък ти докато не станеш инженер, поп не може да станеш. Ти първо трябва да изучиш инженерството и тогава поп да станеш. Попът си дига ръката и благославя. Какво означава? - Той е онзи инженер, който направил всичките свои измервания, казва: „Тъй ще се направи, тъй ще се направи“. Ако той не е учил, работите как ще се поправят? Вие сега искате попове да станете. Ами, че трябва да се поправи характера на човека. Как ще го поправиш, я ми кажете? Ако вие сте беден човек, при мене дойдете, аз пътувам с вас. Ако вие сте закъсали, че навсякъде не ви приемат, а аз певец или музикант, навсякъде показвам изкуството си. Вие казвате, разправяте ми: „Лоши са тия хора, гонят ме навсякъде, не ме приемат“. Аз щом се спра някъде, извадя си цигулката, започна да свиря. Всичките тия хора казват: „Заповядайте“. Аз нищо не им говоря. Защо тия хора постъпват спрямо мене така? - Защото зная да свиря и да пея на тях, пък ти нищо ни си направил и искаш да те приемат хората. Като идете в света, какво трябва да направите за хората? Ами вие в света какво трябва да направите за себе си? Най-първо ще ядеш, ще направиш една малка услуга. Значи, всичките ония жители, които са в тебе ще им дадеш храна. Те ще имат едно добро мнение заради тебе. След туй втората фаза. Щом станеш, ще възприемеш въздуха, ще дадеш и на тях храна. На другите ще направиш нещо. Следователно, ще почувствуваш радостта на дробовете, те са доволни. После ще дадеш предметно учение и на ония жители, които са в твоя мозък. Това е човекът. Ще ядеш, ще дишаш, ще мислиш. Като ядеш добре, като дишаш добре, като мислиш добре, ти правиш услуга на твоите поданици. Следствие на това, те имат за тебе едно отлично понятие и може да свършат каквато работа искаш. Те могат да я направят заради тебе. Тази е малко отвлечена работа. Какво разбирате под думата „отвлечена работа“? „Отвлечено“ - в българския език има двояко значение. „Отвлечена“ - значи далечна, неразбрана работа, значи още и отвлечена овца,

отвлечена мома, значи задигната, подразбирате, че момата е неразбрана. След като кажат „отвлечена мома“, аз разбирам, че с тази мома са направили една неразумна постъпка с нея, отвлечена. Ако една лисица ви посещава на гости, за какво ви посещава? Когато лисицата иде на гости ,за вас ли иде на гости, или за вашата кокошка? Когато вълкът иде на гости, за вас ли иде или за овцата? - За овцете разбира се. След като дойде лисицата, погледнеш, задигнала кокошката, отвлякла я. Вълкът като дойде и той задигнал. Казвате: „Изгубих едно чувство“. Някой път усещате, че някое ваше чувство е отвлечено, задигнато. Питам: Кога вашите чувства се отвличат някъде, кой ги задига?

Да допуснем просто, че вие имате разположение, изгубвате своето разположение. Коя е причината за изгубването на вашето разположение? Допуснете, че имате едно шише с вода. Представете си, че вие сте в пустинята, дойде един и излее водата на земята. Какво ще стане с вас? Веднага вие си изгубвате настроението. Ще кажеш: „Защо вършиш това, тази постъпка не е разумна“. Ще започнете да му давате морал. Но представете си, че този господин, който ви излял водата е при извора, вие си наливате вода. За същата постъпка, какво ще бъде вашето разположение? Защо в първия случай, като ви разлеят водата, вие сте недоволен, защо във втория случай като ви излеят водата, вие напълно сте доволен. Коя е причината? Че в първия случай, като излеят водата шишето остане празно ; във втория случай, излее се водата, но пак напълни шишето. Всичките погрешки в света седят не в изливането на водата, но понеже сте оставили шишето празно. Та за това, всякога след като изпразните едно шише, напълнете го. Ако не може да го напълните, не го празнете. Щом искаш да изпразниш нещо, трябва да го напълниш. Щом го изпразниш, казват: „Вие не правите добре!“. Много хубаво. Как трябва да направите? - Намери някой учен да те научи. То е изпразнено шише. Казва: „Ти не пееш добре.“ - „Ами как трябва да пея?“ - „Ти не пееш добре, но аз не мога да ти кажа“. - Ти си изпразнил шишето и не си го напълнил. Съвременните хора казват: „Мога ли да ти изпразня шишето и да ти напълня друга /вода/?“ Казва: „Не ми бутай водата!“. Ако ние сме двама певци, кой от двамата пее хубаво? Допуснете, че двамата се конкурираме. Ето

какво трябва да направите. Ще идем в света, ще пеем. Ще идеш в една богата къща, ще пееш. Ако ти дадат нещо, добър певец си. Ако не дадат нещо, аз ще ида да пея. Пея, дадат ми. Той пя нищо не дадоха. На второ място ти пееш, на трето аз пея и така на десет места пеем. На петте места дето аз съм пял, дадоха ми, дето ти си пял, не ти дадоха. Сега от спечеленото, дето пях, разделям с тебе, давам ти половината. Ти казваш: „Тия хора не разбират от моето пеене“. Възможно е. Някои от вас сте много нетърпеливи. След като ви говорят, вас започват да ви се мърдат мускулите на устата. Казва ви някой човек нещо, започва да ви се мърда устата. Най-първо трябва да имате характер да изслушате човека. Защото зло и добро в човека изпитват човешката твърдост и човешкото търпение. С доброто какво може да направиш, а със злото може да покажеш своята сила, какво можеш. Ако може да противодействуваш на злото, ти си силен човек. Ако можеш да изтърпиш една обида, ти си силен човек. Ако може да служиш на доброто, пак си силен човек. Който служи на доброто е силен човек. Който издържа на злото, пак е силен човек. Злото и доброто са два метода, с които Бог изпитва хората. Опитва ни Господ. Казва: „Защо е злото?“ То е проба, за да опита характера ти. Господ ще дойде да те опита, какво може да направиш и какво може да издържиш.

Сега, ако вие имате една музикална задача, как бихте турили музикално „Аз мога да слушам другите“. Или да турим музикално „Аз мога да слушам добре“. Като каже някой: „ Аз мога да пея добре“ - разбираме, че мога да слушам добре. Сега, когато дойде злото, когато човек изтърпява злото, как може да каже музикално? Всичките паузи в едно музикално творение са по закона на злото, да знаеш как да мълчиш на време. Като държиш такт, да пазиш такта. Музикално нали има един удар, някой път паузата има четири удара, после има половинки паузи, четвъртинки, осминки. Пауза - значи да знаеш, къде да мълчиш. Казвам: Търпеливият човек е мълчалив, да знаеш паузите как да ги вземаш на място. Защото, ако туряш една пауза не на място, ти не си търпелив. Ако ги туряш на място, че издържаш, ти си търпелив. После пак започваш. Там дето има пеене, там е доброто. Дето се пее, е доброто ; дето се мълчи е злото. И тогава знаете ли, кога ние

може да мълчим? Казва: „Да мълчим всички, да говори Господ“. Когато Господ говори, всички да мълчим. Защото Господ се намесва да поправи злото в света, понеже той като говори на злото, то се поправя. Когато Господ говори, злото се поправя. На Бога гласът е толкоз музикален, че злото, което е толкоз страшно, като чуе Божия глас, престава вече да прави зло. Господ е толкоз музикален, че туй зло, забравя да прави зло. Господ трябва да започне да говори, да поправи злото. Господ като говори, злото в света се поправя. Затуй на хората понякой път Господ трябва да им говори, че злото във вас да млъкне. Злото да се заинтересува в музиката. Когато се говори на злото, музикално да се говори. Затова всички ще се учите добре да говорите.

Сега нека вземем да направим едно упражнение. Сега вие искате да пеете „до“ нали? Тонът „до“, той е за стомаха. Тази грубата работа трябва да се свърши много добре. Ще работиш, не че си невежа, но самите условия са такива. И самите учени хора, може понякой път да работят в една рудница и невежите може да работят там. Много пъти възвишени същества слизат на земята да работят с нас заедно, с хората заедно. Когато дойдат, животът се изправя. При сегашните условия се изисква добри работници. Значи се изискват няколко неща. Любовта не може да се прояви, ако ти не си чист. Да се изяви трябва честност. Отлични форми са честността и справедливостта. Те са две фази. Честност и справедливост на една страна, чистота и безкористие те са други две фази. Без тях любовта не може да се прояви. Нищо не можеш да направиш, ако не си честен и не си справедлив, ако не си чист и безкористен, любовта не може да се прояви. Проявената любов ние вече наричаме висшето, разумното, то е великото, щастието в света, висшият идеал, с който означаваме нещата. Проявената любов е честност и справедливост. Проявената любов е чистота и безкористие, това е онзи идеален живот, за който нашата душа копнее. Само честността и справедливостта, чистотата и безкористието може да внесат хармония между хората. Ако влязат тия неща, ако ги направите основа, вие ще се споразумеете. Всички тогава може да работите, всичките противоречия може да се изгладят. Най-първо ще мислите. Ще имате една идея. Да кажем, искате да пеете. Другото

правило - значи трябва да създадете ония условия, при които мъчнотиите може да се премахнат.

Вземете сега, вие искате да направите една услуга на едно яйце. Представете си, че в едно яйце е затворено едно разумно същество, в тия лошите условия. Как ще го освободите? Вие не можете да вземете туй яйце да го блъснете с един чук, да го освободите, ни най-малко не може да го освободите по този начин. Но туй яйце ще го турите при някоя квачка, под нормалната топлина на квачката. След 21 ден тази топлина, която влиза, ще създаде всички негови органи, ще създаде всичко онова, което е необходимо. След като създаде органите вътре, тази същата сила ще разнищи външните условия и пилето ще излезе навън. Най-първо, ако вие искате да премахнете една мъчнотия от вашата душа, ще идете при Господа, ще влезете под неговите крила, ще седите 21 ден, докато тази топлина на Божията любов влезе във вас и създаде ония възможни удове, да създаде вашето зрение, вашето слушане, вашето обоняние, вашият вкус, вашата уста, крака, ръце, да създаде вашата воля и след туй ще чуете гласа: „Излез, стани!“ Първото нещо в Божествения свят ще ви кажат - „Стани, ти, който спиш!“ Казвам: То е „до“. /Тогава Учителят пее „до“ и после пее „Стани, стани, стани....стани!“/ Ако аз съм меланхоличен, ще започна да пея. Не вървят работите, „Стани!“. Може да си пея: /Учителят пее/ „Ще се оправи, ще се оправи.“. Пей на себе си, ще се оправи, ще се оправи. Защото около мене музикалния свят с тия трептения взема участие. Казват: „Ето един певец“. Всички се приближават, публика има. Публиката отваря джоба си, започват да се отварят. Има един свят около вас, те са готови да направят услуга. Щом пеете всеки дава по нещо. Та имайте една жива вяра за Господа. Свещено чувство имайте! Като станете сутрин, с благоговение пристъпвайте при Него, помисли си, че той ви дал всичко. Обърнете се към Него с хубавото име. Вие не се молите. Ти си пипнеш брадата, казваш: „Остарял съм“. Ни най-малко не си остарял, ти си едно малко детенце, брадата е дегизиране. Едно дете може да го направиш стар дядо, да му туриш брада. Не се лъжете от космите. Представи си, че си едно малко детенце, помоли се. Казваш: „Станах голям човек, какво да правя?“ Не мисли, че си станал голям. Станеш

сутрин, представи си, че си малко дете, застани пред Господа и кажи: „Днес татко какво да направя?“ Да бъдеш готов за всяка работа. Каквато и да е работа, да я свършиш - да донесеш вода, да пометеш, или да пишеш поезия, или да рисуваш, или да свириш. Всичките работи, ако са свършени здраво, те имат еднаква цена. Еднаква цена имат пред Бога, еднаква цена имат, но те са на разни степени. Най-първо трябва да не се унижаваш. Не мисли, че ти като хванеш метлата, това е унижение. Значи има учено метене. Аз, ако мета, няма да вдигам толкова прах, колкото слугинята. А пък аз, ако работя, няма да дигам толкова шум. Понеже онзи, който не работи, вдига повече шум отколкото онзи, който знае да работи. Който знае да работи, по-малко шум вдига. Туй е приятно. Онзи, който знае да пее, няма да пита ; онзи, който не знае пита: „Пях ли хубаво?“ Какво ще му кажеш? Казваш: „Много добре пя“. - Харесва ли ти? Какво да му кажеш, кажете ми, когато някой ме пита: „Пях ли хубаво?“ Казвам: Чакай аз да ти попея. Аз се въодушевих от тебе, досега мислех, че не мога да пея, казвам, като те слушам насърчих се. Аз да ти попея“. Казва: „Че ти знаеш да пееш?“. Казвам: „Благодарение на тебе“. Защото всякога, когато вие слушате много добър певец вие се вковавате. Като чуеш другия, насърчиш се, казваш: „Мога и аз да пея“ Казвам: Всеки певец, който може да пробуди желание да пееш, е много добър певец. Този, който не насърчава, за неговото пеене ще каже: „Съсече ме това пеене“. Този, който в мене подигне едно желание, той е добър певец. Този, който много хубаво пее при мене, той е близо до фокуса. Този човек, който е надалеч, не мога да чуя гласа му. Ония прости певци са гениални, само че много надалече, че не мога да ги слушам. Казвам: Много хубаво, чакай аз да ти попея. Казва: „Не мислех, че ти толкова хубаво пееш“. Казвам: Понеже сега дойдох близо при тебе, едно време аз като бях далече, не можех да пея. Човек само в един добре отоплен салон може да пее. Но като излезе горе на Мусала при 24 градуса студ, не може да пее, условията са лоши.

Любовта е, която създава всичките благоприятни условия в живота за какъвто и да е успех. Туй го турете като основа - Честност и справедливост, чистота и безкористие, това са Божествени възможности, при които работите стават. Един

музикант трябва да бъде честен, да има желание да пее хубаво, да не взема фалшиво тонове. Аз като пея, трябва да пея не за публиката, не трябва да вземам фалшиво, нечисто. Като взема един тон и аз да съм доволен от пеенето, според музикалните правила, според музиката. И всеки тон да е доволен. Като взема „до“, не „до“-то да каже: „Така не се пее“, и „до“-то да остане доволно от мене. И „ре“ да остане доволно от мене, и „ми“ да остане доволно от мене, и господин „фа“ да остане доволен, и господин „сол“, и господин „ла“, и господин „си“ - всички да останат доволни от мене. Като дойда при тия половинките тонове, тоновете са семейни, взема „до диез“. То е полутон. Какво е полутонието? „До диез“ е син, а „до бемол“ е дъщеря. Значи „до“-то има семейство. Всеки бемол е дъщеря. В една песен дъщерите идат по-рано, а в някоя песен синовете идат по-рано. Но ето „до“-то като вземеш, имаш възможност да има една дъщеря и един син. Синът повишава, дъщерята понижава. Вие не разбирате музиката. Синът дава. При повишението на един тон обмяната става по-голяма, а в бемола дълбочината на тона е по-голяма. В един мек тон има по-голяма мекота, в повишението има сила. Силата е потребна. Тази сила, ако няма мекота тя не може да постигне своята цел. Сила и мекота, това са две неща потребни. За да се извърши една работа, трябва сила. В „до“ едновременно има сила, има и мекота за постижение. За да се постигне един тон, трябва сила. Мекото трябва, за да се приложи, да се реализира. Без мекота в света нещата не могат да се реализират, без сила не може да се постигнат. Това са методи за пеене. За мене силата е диезът, мекотата е бемолът, тонът е капиталът. Основният тон „до“ е капиталът, с който аз мога да оперирам в даден случай или едно разумно същество, което може да бъде на мое разположение. Аз като взема „до“-то, това е език на много разумни същества. Има цяла една категория същества, безброй същества разумни, че като вземам техният тон, „до“ е език, всички са на мое разположение. Колкото по-правилно пея, повече ще ми дадат. Колкото криво пея, те не дават да вляза във връзка с онзи разумен възвишен свят, който може да дойде на помощ, за да може да ни избави от тия, неблагоприятните условия. Защото много неблагоприятни са условията, при които живеем, изложени

сме на хиляди и хиляди опасности. Всеки ден животът виси на косъм. Всеки ден може да изчезне животът ни. Затуй именно, трябва да се молиш. Обръщай погледа си към Бога! Всяка сутрин като станете, не се обленявайте, отправете сърцето си към Бога и ума си към Бога, след туй за да влезете в съобщение с вашите братя, попейте си и целия ден ще ви бъде леко на душата, лесно ще учите. В каквато и да е област искайте работа, която може да свършите и ще ви бъде приятно. Казвам: Това е един начин за работа, за една такава продуктивна работа в света. Защото на нас сега ни липсва сила, любов нямаме. Искаш да работиш, но нямаш разположение. Искаш да работиш, но не си справедлив. Работил си повече, искаш да оценят работата отвън. Искаш да се учиш, но веднага искаш да ти турят висока бележка. Пък ти ще учиш не за бележка, ще учиш за самото знание.

Та сега оценявайте туй, което имате. Благодарете на Бога за това, което Бог ти е дал. Значи, колкото материал имате, върху него да работите. Сега, колцина от вас имате туй благородното търпение? Колцина от вас имате милосърдие? Човек да бъде милосърден. Някой път аз слушам някоя муха бръмчи в стаята ми, моли се тя: „Милосърдие искам“. Казвам на паяка. Понеже аз съм там, чувам, че бръмчи, казва: „Няма ли кой да ми помогне?“ - праща молитвата си. Казвам на паяка: Слушай ще я пуснеш! Това е милосърдие. Казвам: Ще я пуснеш, иначе бастун имам, в стаята аз разполагам. Казвам: Навсякъде трябва да проявявате милосърдие. Щом чуете зов на едно малко същество, което ви се моли, кажете: „Пуснете го!“ Видите някой човек, който страда, кажете някоя сладка дума. Да кажем някой ученик го скъсали на изпита, кажи му: „Няма нищо, то е за твое добро, втория път ще издържиш“. Някой музикант закъсал, кажи му: „Не бой се, ще станеш музикант“. Някой е болен, каквото и да е положението, счупен е крака, кажи: „Ще оздравее!“ Навсякъде носете радост и на себе си кажете: „Ще се оправи тази работа“. Бог, който направил света е толкова всесилен, че няма нещо невъзможно. За Бога е всичко възможно. Ако идете при него всичко ще постигнете. В този свят онези, даровити ученици, които са намерили даровит учител, нещо са станали ; които не са намерили, не са постигнали. Ако идем при Бога не с туй разбиране, което

сега имаме , ако идем при Бога, нашият живот ще се развие, ще имаме постижения, че и ние ще бъдем доволни от себе си. Няма по-хубаво нещо човек да е доволен.

Египтяните, откъде е започвала тяхната музика? - Те са имали една гама, употребява ли са пеенето, за да въздействуват на своите чувства. Те са пели да въздействуват на своята дихателна система. Индусите са имали една музика, с която са въздействували на своя мозък. Ние в съвременната култура, ние въздействуваме на своя стомах. Ние сме направили една хармония отдолу нагоре постепенно в тия трите области: стомаха, дробовете, главата. Всичките тия музики да влязат в една музика и тогава ще имаме музика, която ще повлияе на стомаха, на дробовете, на главата. То са тия трите метода, чрез които ще работим, и бъдещата музика ще се прояви. Великите същества ще изпратят учители.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Любовта е, която внася честност и справедливост, любовта е, която внася чистота и безкористие. Това е новата култура.

XVII година
22 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 25. II. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

УЧЕНИЕ

Отче наш.

Тема имате ли? - /Нямаме./ - Пишете върху „Отношението на твърдите и течните тела“.

Миналото упражнение може ли да го изпеете?

Онова, което липсва на младите е координирането. Младите изобщо трябва да учат координирането. Вие нямате координиране на нещата или казано другояче: Нямате едно убеждение, на което да разчитате. Защото човек може да има една временна опора, като се измени, иде обезсърчението. Трябва да имате една мисъл, на която да разчитате по всяко време. Или да кажем, разчитате на вашето здраве, имате донякъде самостоятелност, но щом се разболеете, изгубите тази вяра, иде обезсърчението. Идеята, тази величина, трябва да бъде постоянна, неизменна величина.

Например, представете си, че вие денем тръгвате на път някъде, из някоя гора. Нещата денем са ясни, лесно може да се намерят, но представете си, че нямате никаква опитност, още не знаеш, че слънцето залязва. Излизате, когато слънцето изгряло, нещата стават ясни, по-ясни до обяд. Оттам започва тази светлина да се намалява. Виждате слънцето отива на запад, залязва. Тогава вие загубвате светлината, не може да се ориентирате. Представете си, че небето е облачно, мрак настане, вие изгубвате вашата ориентировка, не знаете, къде е изток, къде е запад, къде е север, къде е Юг. Какво ще бъде вашето положение? Когато човек се отчая, намира се в мрачна нощ не знае накъде е.

Сега понякой път казвате, че човек трябва да има верую. Верую трябва върху нещата, които изтичат от един център, на който да разчитате. Например, човек всякога може да разчита на въздуха. Разчиташ, понеже имаш отношение към него. Щом

поддържаш дишането, веднага животът се проявява. Отношение може да имаш към храната. Дотолкоз, доколкото има отношение между храната и тебе, силите на тялото ти може да се поддържат. Третото положение - дотолкоз, доколкото човек мисли, дотолкова животът може да се проявява. Три връзки има: трябва да има връзка с храната, връзка с въздуха, връзка с мислите. Те са три допирни точки. Най-първо, ние имаме отношение с твърдата храна, туй което ние наричаме материално, допирни точки с материалния свят. После имате допирни точки с духовния свят. Духовният свят е свят на движение, на промени. А пък умствения свят е свят на разширение. Туй е едно произволно деление. То е само, за да ви стане идеята по-ясна. Мисълта се разширява, чувството се движи, материалното седи на едно място. Материалното е туй, което носиш. Духовното е туй, което носи. Умственото е туй, което дава направление на движението, накъде да го носят. Например, вие вземате една храна в ръката си. Храната е материална. Движението, с което вие пренасяте храната, то е духовното. Пренасяте до устата си. И най-после, туй което вие учите да дъвчите храната, то е умствено. Имате процес. Допирате се до нещо, казвате, такъв и такъв е този предмет. Казвам: Често си задавате въпроса, казвате: „Трябва /ли/ да се живее? Какво нещо е животът?“. Най-елементарното, във вас се явява едно желание. Първото желание, което се явява в човека, то е храната. Първата реалност е да се запознаете с вашата храносмилателна система, с вашия стомах. В живота казваме: „Кое е, което съставя реалното?“ Туй видимото, което вие в даден случай може да опитате. Материалното е работа. Туй, което е малко по-отвлечено, то е духовното. Пък туй, което съвършенно е отвлечено, то е умственото. Или нещата седят така: материалните работи са най-близките работи, духовните седят малко по-далеч, умствените са най-далеч. Когато отиваме при материалните работи, ние се движим много медлено. Ние се движим, тъй както микробата. Нещо е близо до нас, ние едва се преместваме. Представете си, че едно растение се движи. Растенията ходят като хората. Едно растение в десет години ще се премести на един сантиметър. Сто години, като прави усилия, ще се премести на един метър. Двеста години като върви, ще извърви два метра. Триста години

като върви ще извърви три метра. Хиляда години като се движи туй растение, колко ще изходи? В хиляда години то ще изходи десет метра. За растенията туй пространство е грамадно, понеже хиляда години му взело да ги изходи. Едно малко дете за колко години може да изходи това пространство, което растението изминава за хиляда години? Растението с всичкия си ум, с всичката си опитност на своята история, едва се е преместило за хиляда години на десет метра. Всичките места, почвата дето се местило, ги знае. Растенията разбират всичко наоколо. Но в туй отношение растенията имат специфично знание за окръжаващата почва. Те от почвата може да извадят това, което човек никога не може да извади. Хиляда години са учили върху десет метра. Хиляда години са учили върху едно малко разстояние, как няма да го научат? Ти за един час, какво може да научиш? Едно дете за колко години може да изходи десет метра като пъпли? Произволно му дайте, колко време ще измине като пъпли десет метра. Десет метра за десет минути няма да може да ги изходи. Да допуснем, че за един час ще ги вземе. Даваме му кредит, може да се случи катастрофа.

Понякой път вие искате да знаете, какви ще бъдат резултатите. Имате някаква мисъл, имате някакво чувство, не знаете, какви ще бъдат резултатите. Едно означава причината, да кажем, две е основата. Едно плюс две, какъв ще бъде резултатът? Едно и две е равно на три. Едното това е семето, двете това е почвата, посято семето в почвата, какъв е резултатът? Три е вече семето, което се разпукало. След като се посее едно семе в почвата, туй семе ще се разпукне. В геометрическа форма, имате израстване. Какво ще стане с едно семе? То ще израстне. /Фиг. 1. 23/ След израстването, вие искате да знаете, какъв плод ще даде, когато цъфне. След колко време ще цъфне? Имате втория процес. Вторият процес започва четири плюс пет имате девет. Вече законът се изменя. В това вече се поражда едно изключение. Тогава за да знаете, какъв ще бъде истинският резултат, тук имате една илюзия. В деветте вие очаквате един голям резултат. Ще имате изключение. /Учителят извади три./ Тогава ще имате девет минус три е равно

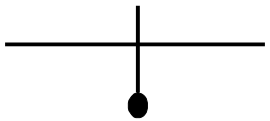

Фиг. 1.23

на шест. Един резултат е. Шестте го наричат илюзия. Нестабилните чесла са в шест. Там има едно изключение в живота. Изключението седи в това, че като дали на един циганин една гърне, пълно до половината с мляко, той го турил на огъня даври, вижда, че се подига млякото нагоре, казва: „Като напълни гърнето, ще напълни стаята“. Отишъл от комина да гледа как ще се напълни стаята. „Да идем, казва да видим, къде отиде млякото“. Влиза вътре и вижда, че млякото изкипяло. Той мислеше млякото да напълни гърнето, после цялата стая, но няма да напълни. Значи млякото станало шуплесто, да се подигне. Казвам: Ние често се смеем на циганина, но всички вие младите, претърпявате опита на циганина. Казвате: „Най-после, човек трябва да е хубаво облечен“. Вие се обличате модно първокласно - с шапка, с дрехи, с връзка, с ръкавици, с обуща, всичко туй. Тръгнете, мислите, че като че всичките работи са оправени. Действително са оправени. Тялото ще ви бъде топло, приятно. Но, ако идете да търсите работа, след като ви видят, няма да ви приемат по дрехите, но трябва да разбирате работата. Хубаво сте облечен, явявате се да станете професор в университета. Вие гимназия не сте свършили, много добре сте облечен. Питам: Дрехите ще ви помогнат ли на вас? Най-първо, хората ще обърнат внимание на вашите дрехи, после ще искат да знаят, какво знание имате, ще искат да ви опитат. Допуснете, че този, който отива за професор, ще предава по храненето, как трябва да се яде. Но представете си, че зъбите му са опадали. Зъби трябват. Как ще покаже на другите, как да се яде храната? На всичките ония ученици, на които той преподава за яденето, той вече ще им даде едно лъжливо понятие за яденето. Той няма да го даде тъй както трябва. Или представете си друго обяснение. Един цигулар, на който пръстите не са свикнали да свирят добре, свири на цигулката, но не взема позициите, местата на тоновете не знае и започва да свири. Мислите ли, че цигуларите, които свирят, че право свирят? Много малко. Дали от българските цигулари един ще свири на свет. Другите го карат като тъпан. Всеки цигулар мисли, че свири, но много цигулари ще ги глобят, дето не знаят да свирят. Природата е много строга. Тя всеки един цигулар, който не знае да свири, тя го глобява. Всяко същество, като започне да се храни, трябва да се учи да свири. Като си

мърда устата, отваря зъбите, това са една арфа. Като удря зъбите, чува глас, тонове. Знаете ли какъв е тонът, чувате нещо. Вие си ударете зъбите, сега имате пиано, цигулка. Някой път ударите, все ще имате половин тон разлика. Ако вие не знаете да ядете, ако не сдъвчите добре храната, ще се образува коремоболие. А коремоболието е наказание на цигуларя, че не знае да свири. След като се научите да свирите с устата, туй е свирене на арфа с 32 струни е тази арфа, тогава като се научите хубаво да свирите, ще ви дадат друг орган, дишането ще дойде. Той е един инструмент много по-сложен. След като се научите как да дишате, тогава ще ви дадат друг инструмент, как да свирите - то е пък човешката мисъл. Мисълта е нещо музикално.

Когато ние говорим за любовта, ние разбираме най-хубавото свирене в света, което човек може да има. Най-хубавата песен, най-хубавото свирене, най-хубавата работа в живота - ние разбираме онова, което е най-добро в природата. Вие търсите своето щастие в света. Него може да го намерите само в музиката на любовта. Та казвам: Любовта не е нещо, което ти може да слушаш. Любовта всички забавлява, но който не работи, нищо не дава. Любовта всички забавлява, но който не работи с нея, нищо не дава, тя върви, тя оставя всички. Който иска любовта, той с нея да върви, тя не се връща. Щом не ходиш с нея, тя ще те остави. Назад може да останеш, както искаш. Щом ти каже веднъж: „Тръгни!“, тръгни, не я питай, къде отива. Върви с нея и я наблюдавай какво става. Вие като дойдете до любовта, питате: „Къде ни водиш, какъв ще бъде нашият живот? Какво ще бъде бъдещето?“ Кой от вас, като я питал толкова пъти, кой от вас знае, какво ще стане с живота? Като се родиш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Като се раждаш, ти не знаеш кой ще ти бъде бащата и майката, ти не знаеш кои ще ти бъдат братята и сестрите, и тях не знаеш. Какво ще бъде обществото наоколо, какви ще бъдат условията, как ще идеш в този свят, как ще си заминеш от този свят, всичко туй е неизвестно. Сега се заражда едно желание: „Защо да е така?“ - Ами, че как трябва да бъде? Да бъдат нещата неизвестни или да бъдат известни? Нещата са неизвестни, понеже човек като тръгне по закона на любовта, веднага всичките му способности, всичките му чувства не са отворени. Той има един

свят затворен. И да му разправят той няма да разбира. Като тръгнеш в пътя на любовта, ти трябва да чакаш докато ти се отвори.

Най-първо научи да свириш на арфа на физическото поле, да се научиш да управляваш ръцете си, краката си. Има една наука, по която аз мога да определя, още като тръгне човек, ще сполучи или няма. Един цигулар, още като видиш, как си туря пръстите, как взема цигулката, може да кажеш, ще взема ли вярно тоновете или не. Някои цигулари си държат ръчката на цигулката, с оглед да вземат по-вярно тоновете, по-модерно държат с двете стави, за да може ръката да върви по-лесно. Но в единия и в другия случай цигуларите свирят фалшиво. В първия случай той трябва да прави повече усилие, за да взема тоновете, във втория - другата ръка е свободна, че взема фалшиво. Единият с минус не достига до мястото, другите са с един плюс. Та на едните на тона им липсва нещо, не са до позицията, другите са надминали, както когато надхвърли един камък.

Наскоро ми разправяха един факт от войната, какво там се случило, когато правят атака по превземането на Одрин. Полковникът заповядва да свири музиката на бойното поле, понеже атаката започва, дадоха разпореждане на всичките музиканти, извадиха инструментите. - „По едно време, казва, гледам една граната ни надхвърли, втората падна сто метра пред нас. Втората падна дето бяха музикантите, та около десет души от музикантите отидоха във въздуха, като се пукна гранатата. Като се пукна гранатата, съсипаха ни. Трябваше да предвидим“. То станало както този, който свири на цигулката и не му достига, а другият, който има плюс. Едната граната надмина позицията, другата падна пред позицията, но онази падна точно на позицията.

Понеже вие казвате, че животът /е/ едно бойно поле. Бойно поле е за кого? - За глупавите хора. Там дето има война, показва, че хората не са умни. Там дето хората разбират живота, животът е една възможност за проявление. Ние казваме понякой път: „Тежък е животът“. Тежък е животът защото нямаме вяра. Не мислете, че животът е така създаден произволно. Всеки човек е оставен сам да си устрои своето бъдеще. Това не е вярно. Всяка

една работа, която е оставена на човека, тя е в сравнение много малка.

Сега вие младите, ще проучавате приказките на „Хиляда и една нощ“, но туй което се пише в „Хиляда и една нощ“ те са приказки. В живота работите не стават както в „ Хиляда и една нощ“. Казваме: „Човек да помисли и нещата ще станат". Вярно е, че каквото помисли човек ще стане. Туй, което почувствува ще стане и което направи ще стане. Сега, какво е отношението когато стават нещата ; като помисли, как стават, като почувствува как стават и когато ги направиш как стават? Кое е най-сигурното: което помислиш ли, което почувствуваш или което може да направиш? Сега да ви дам една картина: Туй, което помислиш е брашното, туй което почувствуваш е замесеното брашно с вода, а туй което направиш е опеченият хляб, който ядеш. В умствения живот ти ще имаш брашното, в духовния живот ти ще имаш брашното замесено с вода - тестото и във физическия свят ти вече ще имаш опеченият хляб. Казвам: В умствения свят ние не може да очакваме ония резултати, които вече имаме на физическото поле. Сега да направим една вътрешна връзка. Ако един от вас постъпи в университета, той ще се грижи ли за издръжката на този университет? Как ще се издържа университета, или ще се безпокоите ли вие дали професорите вас ще ви преподават добре материала, тия предмети, които вие искате да изучавате? Да кажем, някой от вас може да се съмнява, дали професорът е достатъчно учен да предаде този предмет, както трябва. Достатъчно ти е да знаеш, колкото един неспособен учител. Най-неспособният учител знае повече отколкото ученикът, който никак не се е учил. И най-неспособният учител е способен. От това, че е направил погрешка - нищо. Ученикът, който не се учил никаква погрешка не може да направи. Който никаква погрешка не може да направи, от него нищо не излиза. Човек, който прави погрешки, от него ще излезе нещо. Който не прави никакви погрешки, от него нищо няма да излезе. Доказвате сега, че имате много мирна соба, в която нищо не може да запалиш, нищо не гори в нея. Казвате: „Аз не обичам да измъчвам никого“. Питам: Тази соба, която не обичаш да измъчваш никога, какво ще ви донесе? Когато вие обичате собата, когато измъчвате дървата

вътре, следователно, тя като мъчи дървата вътре, вие се радвате на мъчението. Казвате: „Колко е хубаво, колко хубаво гори!“ - То е едната страна. Тази соба като измъчва тия дърва, казва: „Дебели глави сте вие, нищо не разбирате, вие излязохте от слънцето, там може да бяхте аристократи, тук сте се уплели на земята, много добри сте станали, ние ще ви се отплатим, ще ви освободим от този материален свят, ще ви пратим пак към слънцето. Духовни ще станете“. Туй разправя собата, професор е станала, тя ги учи. Най-първо учениците не вярват, по какво знаем, че не вярват - димят. Щом се усили тяхната вяра, станат на пламък. Като повярват съвършено излиза топлина. Вие ги намирате способни ученици, че онова, което собата ги учила е право. Димът го пращат през тръбите навън да върви, да си замине този дим. Защото димът, ако наместо вън, влезе в стаята вътре, какво ще стане с тяхното разбиране? В света, вие често имате едно знание, което е дим. Та вие сами се опиянявате вътре.

При какви условия човек може да бъде щастлив в света? За да бъде щастлив, той трябва да има едно добре устроено тяло по всичките правила, както природата иска - съвършено здраво тяло, хармонично. За да бъде човек щастлив, той трябва да има чувства, които съвършено да действуват, да няма никакво разногласие в чувствата. За да бъде човек щастлив, той трябва да има една отлична мисъл, никакви противоречия не трябва да се явяват в мисълта. Тогава човек ще бъде щастлив. За щастието на човека не се изисква много. Представете си, че вие имате храна, но ако вашият стомах е развален или зъбите не са здрави, или устата разранена, ако имате много хубава храна, щастието е при вас, но ако вземете тази храна, ще имате коремоболие. Казвате: „Животът не е добър“. Животът ли не е добър или причината за щастието е в самите вас?-В самите вас е причината. Сега представете си, че и вашето сърце не работи правилно ; да кажем, че и дробовете не функционират правилно, пак ще имате друго нещастие. Или представете си, че вашият мозък не действува правилно, ще имате трето нещастие. Ще дойде нещастието на физическото поле, после ще дойде нещастието в духовния свят, в чувствата, и най-после имате нещастието в умствения свят. Туй нещастие произтича от факта, че стомахът не е в нормално състояние, че

сърцето не е в нормално състояние и че мозъкът не е в нормално състояние. Какво трябва да се прави? Трябва да идете до Първата причина, да идете до Онзи, който ви изпратил на земята и от Него да искате да ви разправи какво трябва да правите. Сега работата е, как да идете до Бога? Ако ти идеш в Англия и искаш ти един англичанин да те разбере, ще му говориш на неговия език. Ще говориш с англичанина на английски. Ако идеш в Турция, ще говориш турски. Ако идеш във Франция ще говориш френски. Ако идеш в Германия, ще говориш немски. Тогава ще те разберат хората, ако им говориш на техния език. На природата вие на какъв език ще й говорите? В природата за да говориш, ти най-малко три позиции трябва да вземеш, за да дойдеш да направиш едно действие. Най-първо трябва да помислиш, после трябва да почувствуваш и трето трябва да работиш. Ти като видиш чешмата, най-първо ще помислиш заради нея. Ще почувствуваш тази вода, че ти е потребна, тогава ще наточиш вода да пиеш. Ако ти не помислиш, ако ти не почувствуваш и ако ти не проточиш ръката си, ти не може да бъдеш във връзка с благото на природата. Тогава природата ти дава: имате първа позиция, втора позиция, трета позиция на цигулката. Три позиции основни. Остават още девет позиции. Шест позиции са турени в пръстите. Всичките цигулари не знаят да свирят. Някои цигулари си движат ръката в раменете, някои цигулари тия позиции, които са в пръстите, някои, които са в дланите. Онези, майсторите в цигулката вземат тия позиции вярно.

Сега аз разглеждам музиката, но за мене музиката е как трябва да живеем. Тази музика е за живота, не за цигулката. Защото цигуларят, който свири на цигулката, той си движи ръката на шийката. Той постоянно души цигулката, казва: „Кажи ми как да живея?“ Все я стиска за шията. Пък главата й е с нея. Казва: „Кажи, какво трябва да се прави?“ Пипа дихателната система на цигулката. Тази ръчка аз я наричам дихателна система, тя е 30 сантиметра. Всичкото изкуство на един цигулар е в тия 30 сантиметра. Един цигулар 30 години като свири едва изходва 30 сантиметра. 30 години, 30 сантиметра изразходва. Той като носи цигулката, проучава. Всичките позиции знае съвършенно. 30 години, 30 сантиметра изучава, по един сантиметър на година

извървява. Казвате: „Гениален“. Гениите се раждат, но гениите са работили повече от всичките хора. Хора на труда са гениите, те са работили с векове. Като се роди един гений на 30 сантиметра работи. Ако е на пианото там е повече от един метър. Измервали ли сте пианото колко е дълго? Измерете, че да знаете. 30 сантиметра на една ръка. Пианото на двете ръце, аз предполагам един метър и половина. Вече в пианото имате закона на хармонията. В цигулката имате една част, само хармония се свири, в пианото вземате изведнъж акорди. Три по четири колко прави? В хармонията имате четири партии по 30 сантиметра - 30 сантиметра на сопрана, 30 на тенора, 30 на алта и 30 на баса. Значи в пианото имате един метър и 20 сантиметра. Сега може да ги разширим. Туй е разширението на хармонията. Значи, щом свирите на цигулката, вие може да свирите само мелодия на 30 сантиметра. 30 години ще се учи на цигулката и само мелодия свири. Пианистите отпосле дойдоха. Пианото, което имате, туй пиано е направено по законите на стомаха. Сега пианистите са стомахосвиристи. Та казвам: В свиренето то е третият принцип. Вие ще изучавате трептенията, колебанията, които стават. Да кажем казвате: „Всичко в живота се колебае“. Но животът седи в туй колебание, в туй движение. Трепетът, който става, в туй се проявява животът. Ние едва когато започваме да се храним, да дишаме, да мислим елементарно, ние сме започнали да живеем. В яденето, в дишането и в мисълта ; животът в тия трите форми се проявява. Вие схващате всички промени, които стават в живота, вие ги схващате като нещо отрицателно. Не искате да страдате. Тогава, ако едно дете би разсъждавало, да каже: „Че какво аз ще науча на цигулката на 30 сантиметра?“. Че на 30 сантиметра, чудеса може да се правят. Цигуларите правят фокуси. Някой път майсторски работи вземат. Паганини на цигулката свирил мелодии. След туй на цигулката си давал, акомпанимент на някоя китара. На цигулката си давал, като че флейта свири. Сегиз тогиз, като че се чува един оркестър. Но туй е майсторлък, Паганини го е правил. Някои сегашни цигулари казват: „Какво направил Паганини?“.

Вие имате един инструмент със себе си, тялото. Как свирите вие? Вие казвате: „Трябва да живеем“. То е музика да живееш.

Значи в даден случай да живееш, значи да знаеш как да направляваш своята мисъл, своите чувства и своите постъпки. Слушам един мъдрец е дал едно разрешение такова. Той обидил приятеля си и казва: „Какво да ти кажа? Заповядай втори път!“. Приятелят след като го обидил, казва: „Какво да ти кажа? Заповядай утре пак да разговаряме, искам да чуя това, което сега ми каза“. Какво му е казал? - „Ти си невежа, ти си профан, ти си лентяй, неспособен, от тебе нищо няма да излезе“. Пита: „Какво да ти кажа?“ - „Утре, пак ми кажи тия хубави работи, които сега ми каза. Приятни ми са“. „Лентяй“ е звучна, мелодична дума. „Неспособен“, то е нещо приятно, т.е. сега си неспособен, но кандидат си за способен. „Лентяй“ съм, но за бъдеще. Може ли да ми изясните думата „лентяй“. Аз искам да зная вашето разбиране. Ако ви кажат на вас „лентяй“ какво ще разберете? Лентяй е човек, който се протака, но нищо не прави. Се носи книгите, като онази учена дама в Борисовата градина, която взела един френски вестник „Ле тън“, че го обърнала наопаки. Минава един господин и казва: „Госпожо, вестника държите наопаки!“ Казва: „Никак не съм обърнала внимание“. Много хора, задълнали, обръщат вестника.

Сега вие може да се смеете с тази дама, но колцина от вас не държите вашите чувства с краката нагоре, колцина от вас не държите в същото положение вашите мисли? Погрешките са в нас. Например, вие често казвате: „Трябва да обичаме!“. Как се обича човек? Просто нещо, как се обича един човек? Как ще обичате вие един ваш приятел? Един приятел, когото обичаме, иде от път, не сме го виждали три години. Като дойде ще му дадем вода за краката да си ги измие, след туй ще приготвим ядене, ще кажем: „Заповядай да си похапнеш!“. След туй ще му приготвим стая да си почине. На другия ден да си приказваме. Любовта трябва да се прояви в конкретни работи, не в прегръдки и целувки, те отпосле ще дойдат. Според мене, целувките то е заплата за една работа, която си свършил, ще ти платят. Какво направила една американка на един банкерин, след като й направил една голяма услуга? - „Нямам, казва с какво да ви се отблагодаря, не зная“. Взема, че го целува. - „Това е единственото нещо, с което може да ви се отблагодаря“. Казва /банкерът/: „Достатъчно,

много ви благодаря, повече от туй не искам!“. Вие ще вземете сега всяка целувка в добър смисъл. Казва: „Друго не искам“. Тя му се отплатила за онова, което той направил заради нея.

Тогава, ние сме изпратени на земята да работим за Господа. Какво трябва да направим ние? Да турим реалното. Какво трябва да направите вие, младите? - Всеки ден на ухото ще му дадем една целувка ; заповед влязла, ще го изпратят навън, на яденето пак - ще му дадеш една целувка. Вземеш хляба, целунеш го. Ние в света се с целувки - хляба целуваме, водата целуваме. Едва в мислите ние имаме нещо конкретно, отдалечените неща, които не са близо, протакаме ги. Но реалните работи, храната, въздуха, те са неща, с които ние оперираме. Следователно, трябва да разглеждате въпроса. Ако вие не знаете как да дишате, ако в дишането не чувствувате Божието присъствие, ако в храната вие не чувствувате Божието присъствие, в яденето като ядете, трябва да знаете, че вие възприемате една Божествена сила, която ще ви научи какво трябва да правите. Че тогава вие ще помните тази Божествена сила, която ще ви научи, какво трябва да правите. Чрез въздуха вие ще поемете тази Божествена сила, как правилно да чувствувате. А пък чрез светлината, която ще дойде отвън, ще ви даде указания, как трябва да живеете. В даден случай, как трябва да постъпим. Ти виждаш някои неща, но не знаеш, защо са. Аз правя едно различие между учения човек и невежия, в какво седи. Ученият и невежият си мязат в едно, в друго не си мязат. Ако турите в тъмна стая ученият и невежият, и двамата са невежи. Невежият ще каже: „Какъвто съм аз, такъв си и ти“. Ученият казва: „В тъмнината, при която сме и двамата сме равни, но като дойде светлината ние няма да бъдем равни“. Щом дойде светлината, ученият не е равен на невежия. В тъмнината те са равни. Нито ученият, нито невежият могат да четат. Като дойде светлината, ученият извади книгата, чете, невежият и при светлината не може да чете.

Та казвам, в живота вие казвате: „Ние всинца сме братя“. Да, в тъмнината синца сме братя, обаче в светлината синца не сме братя. Ако единият знае да чете, а другият не, за да бъдат братя, единия ще стане учител, другият - ученик. Ако единият не иска да преподава, а другият не иска да учи, не може да имат

отношение в света. Виж този закон е навсякъде. Ти ядеш, ти си ученик. Ти дишаш, ти си ученик. Първото предметно учение е яденето. Ти, ако се откажеш да ядеш, тебе те изключват от училището, навън. Всеки човек, който се откаже на земята да яде, изключват го. Всеки човек, който се отказва да диша, изпъждат го из училището. Като те изпъдят от училището, какво става? Каквото има да се учи на земята, ще остане затворена книга за тебе. Като дойде човек на земята, трябва да диша, като дойде човек на земята, трябва да се храни. Той трябва да знае, че яденето е учение, ученичество. Като се научите да ядете добре и да дишате добре, две позиции ще знаете да свирите вече. Ще знаете как да дигате ръката нагоре, как да движите лъка, как да движите ръката във втората позиция - в лакета. Тогава ще дойде ума да можеш да вземеш нещо в себе си, да можеш да го употребиш. Ако вие имате нещастие в света, то се дължи, че не знаете как да дигате ръката в рамото. На някои нещастието седи в рамото, на някои в лакета, на някои в китката.

Та втория път бих желал да ми кажете, защо не ви върви. Да намерите причината де е, в рамото ли, в лакета ли, или в китката. Сега, както се проповядва щастието в света, такова щастие в света не съществува. В света съществуват разумни отношения между всички същества. Разумността е основен закон. Без един разумен закон, щастие не може да има в света, и добруване не може да има, и живот не може да има. Животът е нещо разумно, щастието е нещо разумно, добруването е нещо разумно. Всичко онова, което ни пълни - красотата в света е нещо разумно. Хармонията е нещо разумно, богатството е нещо разумно. Ако богатството е неразумно, то ще причини страдание. Всяко нещо в света, което ни причинява страдание, е неразумно. Всяко нещо, което ни причинява радост, то е разумно. Радостта е проявление на разумното. Тогава аз турям друго значение: страданието това е ученикът, радостта това е учителят.

Сега искам да ви дам, как трябва да се справяте със страданията. Страданието е, което научава ученика да учи. Представете си, в гимназията сте ученик, имате учител много взискателен, по няколко предмета ви скъса. Връщате се, скръбен сте. Има нещо във вас, което плаче, обезсърчавате се, но във вас

се заражда едно чувство, казвате: „Аз ще докажа на учителя, че аз не съм толкова неспособен.“ Едното чувство е скръб, другото чувство - започвате да учите. Едното плаче, другото учи. Колкото се увеличава знанието в ученика, че разбира придмета, толкоз се намалява неговото страдание. Като научи този предмет, страданието изчезва. Отива при учителя, учителят го изпитва, на всичко отговаря, туря му шест. Връща се той, скръбта си отишла и двамата са радостни.

Като дойде скръбта, колкото и да сте скръбен, учете. Като дойде скръбта и като учите, и научите предмета хубаво и ти, и тя сте разположени вече. Идете двамата, издържите изпита, получите 6! Скръбта и вие като се върнете, скръбта вече станала радостна и вие сте радостни, вие сте проучили добре предмета си. Та сега скръбта е, която учи ученика. Ученикът без скръб не може да учи.

Аз давам един пример. Един турчин чукал кафе. Те имат един такъв камък дето житото грухат, „кишке“ го казват. Чукал кафе и казвал „хъ“ при всеки удар. Минава друг и му казва: „ Защо се мъчиш така, ти ще удряш, пък аз ще казвам „хъ““. Вие ще учите, ще дигате чука, скръбта ще казва „хъ“. Спестяване на труд. Та ще работите, когато дойде скръбта. Скръбта всякога подразбира една разумна работа. Скърбиш ли разумно, учи разумно. Скръбта, която е неразумна, ражда отчаянието.

Казвам: Всички в света вие сте пратени на земята, за да се учите. И ви са дадени всичките условия. Трябва да имате една отлична идея за Бога. Никога не трябва да се отчайвате. Макар да дойде отчаянието, вие учете! Като дойде отчаянието, учете. Като дойде неверието, учете! При всичките отрицателни състояния, които имате учете! Учението е, което ще спаси човека. То е работа. Учението е работа.

Сега направете един опит. Като ви се случи една неприятност, допуснете, че имате хрема, кихате. Като кихнете веднъж, какво трябва да кажете? Ами, че то едно изречение „их“. Какво означава на български „их“? Че не станало, както вие искате. Та то има двояк смисъл. Като кихнете втори път кажете: „Заповядайте, какво искате на ваше разположение съм!“ Трети път като кихнете, кажете: „ Какво мога да сторя за вас?“ 4-5 пъти: „Обедът сега ще стане готов“. Като кихнете 5-6 пъти, кажете:

„Имам тази вечер един билет за концерта“. Но кихането носете навсякъде. Ако му говорите, туй кихане ще си иде. После, заболи ви ръката, кажете: „Какво обичате?“ Ами, че той е ваш приятел, който ви е хванал, казва: „Забравили сте ме вече!“. Той ви хванал за ръката. Някой път нали сте виждали, някой ви хване за ръката, казва: „Толкова време не съм ви виждал да ви видя“. Всичките болести в света не са нищо друго, освен да ни накарат да мислим върху забравените неща. Всяко едно страдание в света напомня за нещо, което сте забравили. Затова са страданията. След като си спомним за забравеното, страданието само по себе си престава. Всички несгоди в живота, са напомняне на онова, което трябвало да направим, пък не сме направили. Следователно, щом дойдат несгодите - учи! Туй, което ти е дадено от Бога да го направиш. Дошли сте всички на земята да се учите. Ако се учите добре, аз да ви кажа, всичко най-добре ще върви. Щом не се учите, там е лошото. И Писанието казва: „Каквото и да ви се случи, за всичко благодарете, понеже всичко туй ще се превърне за ваше добро“ Мислете разумно! Като скърбите, учете! Тогава работите ще се оправят.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
23 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 11.III.1938 г., петък, 5 ч.с.
София-Изгрев.

**На 4. III. 1938 г. Учителят не е държал лекция - бележка на стенографа; и в каталога на Елена Андреева също не е отбелязана.*

ИЗЛИЗАНЕ, РАБОТА, МОЛИТВА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Може да четете. /Чете се темата: „Отношение на твърдите и течните тела“./

Ако бих ви запитал: От какво зависи твърдостта? Кое обуславя твърдостта на едно тяло? - /Сцеплението между частиците/. От какво зависи туй сцепление? Например, казвате, че едно дете се държи за майка си. Че се държи, държи се, но държането е един процес. Кое кара детето да се държи за майка си? Някъде наляга нещо отвън. Всичките твърди тела имат голямо налягане. Ако вземем факта, че един квадратен сантиметър тежи, колкото наши 50 килограма на нашата земя. Винаги физически трябва да проверите. Целият физически свят е един резултат. Например, някои неща, които са сцеплени, на какво се дължи сцеплението? Например, когато човек се уплаши, се вцепени, не се мърда. Или когато се уплаши, вцепенил се. Колкото сцеплението е по-голямо, каква е връзката вътре? Тогава, ако ви запитам, на какво се дължи, че едни тела са твърди, но са крехки, други са твърди и са пластични? Досега стъклото минаваше за твърдо и крехко, сега го направиха и меко. Изгуби се тази крехкост на стъклото.

Да кажем, вие имате едно чувство, което е крехко. На какво се дължи? Тогава ще ви попитам: Може ли човек да бъде учител по рисуване без да знае да рисува? Или може ли да бъде учител по музика, без да знае да пее? Някой път някой казва: „Няма нищо, този човек може да бъде много умен, стига да е добър“. Ако вземете в едно училище, ако учениците са много добри, пък не разбират предмета, тогава какво отношение има тяхната добрина? Въпросът не е турен правилно. Глупавият човек не може да бъде

добър. В него може да има привидна доброта, но добротата е нещо разумно. Добротата извън разумността не може да се прояви и не съществува. Или умът, и той извън доброто, и той не може да се прояви. Сега често се казва, че човек, който има слаба воля, той има малко желязо в кръвта. Слабата воля се отдава на малкото желязо. Когато мисълта е слаба, отдават, че малко фосфор има в мозъка. Когато паметта в човека се губи, малко светлина има. Ако лицето има жълт цвят показва едно разстройство на черния дроб. Сега, от какво се разстройва черния дроб? - От неядене или от много ядене?

За втория път пишете върху „Функциите на черния дроб“ - малко физиология.

Допуснете, че едновременно живеете в трите свята: във физическия свят, живеете в духовния свят и в умствения свят. Но представете си, че във вас физическия свят има главно влияние, а другите, двата свята, стават спомагателни на физическия свят. Забелязва се, че ако физическия свят вземе надмощие, увеличава се стомахът, храносмилателната система. Ако духовния свят вземе надмощие гърдите се увеличават, сърцето, кръвоносната система. Ако умствения свят вземе надмощие, увеличава се главата. Значи, духовния свят строи дробовете. Тогава, ако физическия свят е развит, той заповядва в мозъка, аншлус има. Щом гласуват за стомаха голям бюджет се отваря. Каквото иска стомахът, ще се задоволяват всичките нужди. Сега например, ние минаваме през един свят, когото срещнеш, казва: „Хляб!“ Сега всички аншлус имат вече. Гладен, казва, не се живее. То физическия свят е свят, дето се вземат ровките материали за обработване. Сега всички държави се нуждаят от ровки материали, от сурови материали. В духовния свят се обработват, в умствения свят се пласират. Той е пазарът. В умствения свят има широк пазар за продажба на всички работи. Например, в умствения свят, един певец чрез ушите той продава въздуха. Той след като разлюлявал въздуха на сцената казва: „Ще платиш 100-тина лева дето си слушал, или 50 лева“. Нали сте слушали час, час и половина и сте плащали 50 лева за въздуха, дето иде до ушите ви? От този въздух, който дошъл по някакъв начин, вие изваждате

някакво съдържание. Чрез ухото въздухът дошъл до тъпанчето, вие казвате: „Усетих много приятно“. Та казвам: В нас има едно неразбиране, в което ние се намираме, в едно голямо противоречие. И вследствие на това, имаме голями нещастия. Когато въздухът опира ухото, зад въздуха има нещо друго, което допира по-рано. Когато някой певец пее, казват: „Той е солист“. Аз считам гласа за един автомобил, той ще дойде. Гласът е един автомобил. Защото без автомобил той не може да дойде. Никой певец без автомобил не пътува. В умствения свят пеш не се ходи. Един певец, той един сантиметър не може да мръдне без автомобил. Той ще се качи на своя автомобил. Само като се качи на сцената, излиза из автомобила. И тогава запява на своя автомобил, с каквото е дошъл той. Вие казвате: „Защо е така?“ Питам: Ако дойде един цигулар на сцената без цигулка колко пари струва? Значи, цигулар без цигулка не може да дойде. За да се прояви и нему трябва автомобил. Какво струва един човек, ако се родеше без език? Какво струва един оратор без език?

Казвам: Има много работи, които трябва да се проучават. Вие понякой път казвате: „Какво има да се учи? Бог направил човека по образ и подобие свое“. Но „по подобие“, какво означава? Какво означава „по образ и подобие“? - Думите „образ и подобие“ трябва да се преведат. Какво съдържа думата „образ“? „Образът съдържа условията, при които човек може да се развива, а подобието то са зреещите плодове. Външно, наподобява човека, прилича.

Сега защо ни е твърдостта в света? Не можеше ли светът да се създаде без твърдата материя? Казва някой човек, че твърдата материя създава формите, а течната материя създава съдържанието. Тогава въздухообразната материя какво създава? Съществува духовен свят. Истинският духовен свят е тъй твърд, че е неделим. Най-твърдият свят е духовният свят, частиците са толкова дребни, безкрайно дребни. Твърдите тела на физическия свят са много големи, безкрайно големи са те. Една частица на физическото поле, сравнена с една твърда частица в този духовен свят, то е да сравните един атом със земята. Казваме: „Твърдата воля“. Значи твърдостта подразбира какво? Ние подразбираме

това, което не е. Под твърдите тела разбираме онези устои, с които се строи света. Тези, течните тела, то е пластичността вече. Пластичността е пак едно качество на материята за подвижване от едно място на друго. Тогава се проповядва теорията, че една твърда частица има свойства в себе си и качества да се превърне в жидка без да изгуби своята твърдост и да стане въздухообразна без да изгуби своята жидкост. Как ще го разберете? Нали казвате някой път: „Той е мек човек“. Но сравнете един човек, който е мек и един, който е твърд, по какво се отличават? И единият е твърд, и другият е твърд, и единият има кости и другият има; единият има мускули и другият има, а при това казвате, че единият е твърд, а другият е мек. На какво се дължи тази твърдост? Та в един добър човек твърдата материя е /дребна/, в добрия - малка е, много дребна е. А във физическия човек е едра. Те са сега твърдения, то не е обосновано. Какъв опит бихте направили сега да се докаже това? Как ще се докаже?

Например, ако вземете цветните лъчи. Ако вземете една живо същество и прекарате през него червените лъчи, огрявате го само с червените лъчи, да видите каква промяна ще стане. Пък, ако прекарате портокалените лъчи, жълтите лъчи, зелените, сините, ясносините, виолетовите лъчи, веднага ще забележите, има различни направления. Ако прекарате червените лъчи, той ще стане активен. Ако прекарате портокалените лъчи, той ще се индивидуализира. В червените лъчи той ще стане активен, ще иска да завземе по-голямо пространство. В портокалените ще се индивидуализира малко, ще каже: „Това е мое“. Ако прекарате зелените лъчи, ще се зароди желание той да си похапне повече. Ако прекарате жълтия цвят, той ще се отрази в мозъка, той действува върху нервната система. Ако прекарате ясносиния цвят в известна част на мозъка, вие ще създадете веднага религиозно чувство. Понякой път, природата когато иска да събуди религиозното чувство, туря тъмнина отвън, а светлина отвътре. Отвън направи света толкова тъмен, че го направи непоносим, къса всичките съобщения с външния свят, затвори го като в затвор. Той става тогава набожен, религиозен. Като го пусне от затвора, той си е пак светски. Та набожните хора, които са в

света, са, които са в затвора. В затвора и в света, еднакво разположение имат. Те са хора религиозни. Под думите „светски човек“ трябва да разбирате, човек, който дава цена на външността на живота. Под думите „духовен живот“ разбираме вътрешната страна на живота. Светският живот и духовният живот това са две страни на живота. Тогава къде ще турим Божественото в човека? Божественото еднакво се намира и в света, и в духовното.

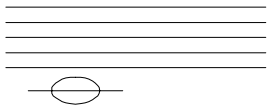

Фиг. 1.24

Материалния живот е външен живот, духовния живот е вътрешен живот. Божествения живот е и външен, и вътрешен. Що е Божественият живот? - И външен и вътрешен. Що е духовният живот? - Вътрешен живот. Що е физическият живот? - Външният живот на човека. Тогава казват: „Светският живот е външен живот“. Не е лош светският живот. Не е лошото в яденето. И малко като яде човек е лошо, и много като яде е пак лошо. Сега имате закон в музиката. /Фиг.1.24/- Какво означава, каква нота е? Според сегашните правила, на спомагателната линия се пише „до“. „До“-то може да бъде цяла нота, половин нота, четвъртина. То е по отношение на времето, колко трае. Между една цяла нота и една четвъртинка, ако нотата е една и съща, има ли различие? - Няма. Само по отношение на времето цялата нота четири пъти по-дълго трае. Та казвам: В музиката е много просто.Но в музиката няма достатъчно букви да се изразят гласовете. Ти като пееш, на колко малко места може да се покаже, че човек е скърбен. Как бихте изпели вие, че човек е скърбен, или как бихте изпели, че някой има неразположение на духа? Защото неразположението на духа е едно болезнено състояние, а пък музиката не се занимава с паталогични състояния. Скръбта е едно патологично състояние на човека. Недоволството е друго патологично състояние. Страхът и той е патологично състояние. Безверието е патологично състояние. Безнадежието е патологично състояние. Отчаянието е патологично състояние. Музикалният свят е над тях. Ако прекараш една музикална вълна в този свят, той веднага ще се измени. На един безверник щом му пееш, той става вярващ. Казваш: „Е, то

как?“ Представете си, че ти го виждаш и казваш: „И той като мене, какво струва, пет пари не давам“, като го погледнеш отвън. Но като го видиш на сцената, като вземе да пее, обърнеш се, значи веднага се създава вяра, че може да пее. Най-първо мисля, че не знае да пее. Като го чуя казвам: „Ето музика!“ Обърне ми ума. Казвам: „Пее човекът“. Ставам вярващ. За половин час ме обърна. Може десет деня да му говорите, казва: „Не вярвам в тия работи". Щом му пееш, казва: „Вярвам в музиката“. Много скоро повярва. Затуй понякой път казваме: „Болестта е едно живо същество, като дойде тя пет пари не дава“. Казваш: „Какво искаш?“ - Никаква цена не давам. Но щом й пееш, тя те напуща. Тя е безверница. Казва: „На тебе нищо не давам“. Като се убеди, че може да пееш, напуща те. Сега вие казвате: „Много пъти съм пял, но не ме напуща болестта“ .- Песента ви не е дошла до ухото на болестта. До ухото трябва да дойде. Сега аз ви питам: Кое ви дало повод да се обезверите? Защо сте се обезверили? Коя е причината? Вие толкоз млади хора, сте се обезверили толкоз рано. Аз например не намирам, че вашата вяра е както трябва да бъде. Вие сте се обезверили. Аз употребявам тази дума в малко по-друг смисъл. Вие като вярвате, сами не знаете, дали вярвате или не. Сега да определя, защо човек не вярва. Значи, когато няма никаква опасност, човек вярва. Въоръжил се заякът, носил два кобура. Който дойде, показва кобурите. Той на всички зайци се хвалил, казва: „Тия кобури виждате ли ги?“ Като бил в полето нищо не се докосва до него, хвалил се. Щом дошъл в гората, бутнал го един храст, оставил кобурите, избягал. Казват му другите зайци: „Защо бягаш?“ Аз сега няма да ви кажа, какво отговорил заякът, защо бяга. Защото страхът у него е по-силен отколкото неговия разсъдък. Страхът всякога произтича от онзи факт, че щом сме поставени в съприкосновение с някое същество, като не сме уверени в неговите истински отношения към нас, всякога в нас има една неувереност. Туй, в което ние не сме уверени, ние се страхуваме.

Сега, аз бих ви попитал, ако имате вяра, каква трябва да бъде:твърда, течна или въздухообразна? Сега, ако се сравнят твърдите и течните тела, кои са по-тежки? Ако вземем живака е

течен, но е тежък. Ако вземем водата и тя е течна. Какво е относителното тегло на желязото и живака, желязото ли е по-тежко или живакът? - Живакът. Понякой път за да се обяснят някои свойства на материята, може да си послужим с известни примери. Представете си, че имате един приятел, който ви поканил на гости да идете и хванал ви за ръката, може да е приятел или приятелка. Хванал ви за ръката и не ви пуща ръката, но ви кани да идете на гости. Вие казвате, че трябва да учите, че нямате свободно време, но той не ви пуща. Казва: „Не, ще дойдеш!“ Сега онзи, който така ви държи ръката е по-силен, не ви пуща. На какво почива туй постоянство, че ви държи ръката? Или да ви дам друго едно определение. Вземете един апаш, който бръква в джоба ви, пълна е кесията със златни монети, той хване тази кесия и не я пуща, държи я. Ако той бръкне в джоба, хване кесията и усети, че е празна, хвърля я. Значи, зависи от силата на вашите чувства, онова, което имате, онова което знаете повече, за него се държите вие по-силно. Едно убеждение или едно знание, на което вие разчитате, вие се държите с по-голяма сила. Туй, което малко го цените, привързаността ви към него е по-малка. Онези, по-тежките тела, живакът е по-тежък, значи живакът има много желания. Той е пълен с желания. Тогава в древността много пъти, когато човек изгубил своите желания, той ставал индиферентен, давали са му много дребни, мгкроскопически дози живак. Живак са му давали, понеже чувствата са му били много слаби. Но както и да вземете живака, той влиза и излиза, както влязъл. На работа не може да го турите.

Та сега, в окултната наука, за да си помогнете, какво трябва да направите? Вие си изгубвате вярата. На какво се дължи изгубването на вярата? Да вземем, не, вие какво мислите? Първо възможно е, че малко светлина има този човек. На второ място, възможно е желязото да се е намалило у него. Изгубил си вярата, понеже златото се намалило у него. Изгубил си вярата, понеже сребротo се намалило у него. Изгубил си вярата, защото храната се намалила, плодовете се намалили. Има много причини в човека, които обуславят изгубването на вярата. Тогава, понякой път окултните ученици казват: „Каквото си мисля съществува“.

Мислиш, че нямаш пари. Казва: „Ти се лъжеш, пари имаш, ти мислиш, че нямаш пари“. Вие казвате: „Как аз не зная ли, че нищо нямам в джоба си!“ Представете си, че около вас имаше някой фокусник, майстор фокусник. Ти седиш, бъркаш в джоба си, нямаш нищо. Този фокусник бръкне в джоба ти и ти след него, като бръкнеш, намериш по един наполеон в джобовете си. Току изведнъж се изменя състоянието. Изваждаш ги. Онзи фокусник като бръкне, тури още две. Ти бръкнеш, намериш още две златни монети. Изваждаш ги. Онзи тури още две. Питам сега: Ако така се случи, как ще си го обясните? Казва: „Едно чудо“. Този фокусник няколко чудеса прави. Но, ако влезе една мисъл, реална мисъл във вашия ум, тя е една мисъл, може да узрее. Ако вие посадите една ябълчна семка, след две години като седи в земята, ще имате ябълки, ще се изпълни вашето желание. Но, ако вложите една идея в ума си, беден студент сте, ако вложите в ума си едно житено зърно от злато, туй злато след една година ще даде плод. След една година вие ще имате тази сума, която сте определили. В дадения случай вие сте нямали сто лева. Трябват ви сто лева. Ако тази идея в необходимостта на златото остане във вашия ум, след една година вие на този ден ще имате сто лева. Разправяше ми един гимназист една своя опитност, която му се случила в Пловдив. Пътувал през града, три дена не е ял, гладувал три дни, пет пари нямал в джоба, не познава никого, пък не иска да проси. Минава покрай една турска гостилница, гледа 15 тенджери наредени, като замирисали, не му се живее. Въздъхва и казва: „Господ на мене ли даде три дена да гладувам? Половин лев ми трябва“. Защото в това време 10 стотинки стигаха за едно ядене. - „Половин лев да нямам“, си казва. Вървя и нещо ми казва: „Погледни към земята, вземи и иди да ядеш, не пъшкай!“ Гледа на земята половин лев.

Та закон има в природата: Туй, от което имаш нужда, не излишните неща, но ония необходимите неща в живота, за днешния ден каквото трябва, всичко туй е промислено. Ако някои неща има, които не са промислени, те не са ни необходими. В далечното бъдеще ние искаме да се осигурим за 120 години. В природата за един ден те осигуряват. Гладен си, за този момент ти си осигурен,

в следния в тебе пак трябва да се роди желание. Защото всеки момент трябва да бъде свързан с някоя идея. Вие сега казвате: „Тия нужди!“ Ако вие сега нямате тия нужди, всички тия нужди, които се явяват във вашия живот, това са връзки. Ако нямахте тия нужди, знаете ли какъв щеше да бъде вашият живот? Страхът, например не е даден човек да се плаши. Четеш в духовния свят: „Тук има опасни работи, не бутай!“ Страхът казва: „Бъди внимателен, понеже е опасно!“ Страхът казва, да бъдеш внимателен, че като буташ нещо, да знаеш как да буташ, да не направиш някакво сътресение, да не стане някакъв взрив. Сега, ние разбираме страха като нещо външно, от което се плашим. Никаква полза няма тогаз. И в човека страхът образува елементите на неговото благоразумие. Човек не може да бъде благоразумен, ако няма страх. Един от елементите на благоразумието е страхът.

Добре, сега ако се даде едно изложение „до-ми-сол“ от чисто музикално гледище, какво означава? „До-ми сол.“ - Ако си в затвора, гледай да излезеш навън-това е „до“. След като излезеш от затвора, намери си някоя работа да работиш - „ре“ е това. След като работиш, наяж се хубаво, пък не мисли. - „До-ми-сол“. Сега преведете. Ако си в затвора, излез навън, намери си някоя работа и се наяж хубаво! Преведете сега, втори превод. Затвора, на какво да го уподобим? Влез в училището, излез из затвора, влез в училището и учи добре, за да получиш хубава бележка, да се наядеш добре. То е превод. Преводът е точно обратен. Първо казвам: Излез из затвора, работа си намери и се наяж добре. Второто положение, вътрешната страна на живота, влез в училището, учи добре, за да получиш хубава бележка, да се наядеш добре. Защото бележката и тя е обед. Аз виждам защо плачат учениците. Не е ял човекът. Щом го видя да плаче, не е ял. Децата, като не им се даде храна, плачат. Трети превод - отвън и отвътре. Аз искам от вас да се поуча. Аз ви направих два превода, сега вие направете третия превод. Туй са го казали. Пуснете вашите затворници из затвора, пратете вашите деца в училище! Половината ви казвам, едната трета остава. Да извадиш затворника от затвора и да го пратиш в училище, това е Божествен закон. Но сега туй не е оригинален превод. Аз ще ви кажа:

Пратете го в църква да се моли. Извадете го от затвора, пратете го в училище да се учи и най-после го заведете в църква да се моли. То са три различни състояния. Ако, значи, на затворника станало тежко в затвора, пратете го в училище ; ако в училище му стане тежко, заведете го в църква. Ако там му стане тежко, къде трябва да го заведете? Има още един превод. Та вие всички минавате тия състояния. Някой път вие мязате на затворници, някой път на ученици, някой път на богомолци. Ти си в затвора и не знаеш, защо си затворник. В училището си и не знаеш, защо си ученик. Богомолец си и не знаеш, защо си богомолец. Та в дадения случай, психологически трябва да се лекува човек. В затвора мъчни работи имате, които трябва да ги разрешите. Излезте из затвора! Нищо повече. намерете си работа! Ти се самозаблуждаваш. Ама представете си, че вие сте осиромашели, отчаяли сте се, отивате при реката, искате да се удавите. Защо? Защото нямате пари. Ти се самозаблуждаваш. Ти седиш при реката, представи си, че си богат, разполагаш с пари. Аз може да ви спася. Искаш да се хвърлиш в реката, казвам ти: Имаш наследство от един милион лева от баща си. Ще имате ли желание да се хвърлите във водата, като се научите, че имате един милион наследство? Веднага ще станете вярващ. Само като ви покажа книжката написана за наследството, вие се отказвате да се хвърлите във водата.

Та казам: Ако човек има една вяра и тя не може да му послужи във всичките условия да се справи с мъчнотиите. Онази вяра е силна, която може да се справи. С колкото повече мъчнотии може да се справи, толкова вярата е по-силна. Вярата понякой път се уякчава с мъчнотиите. Идат мъчнотии, като разрешиш мъчнотиите с вяра, вярата се усилва. Пък вие очаквате някой друг да ви разреши мъчнотиите. Има ученици, аз гледам, като им дадат домашна работа, търси по-големия си брат, който разбира, да му реши. Той е в 8-ми клас изведнъж решава. По този начин голяма пакост прави брат му. Той не се опитва сам да ги реши, но друг му ги решава. Днес брат му, утре брат му, погледнеш, не разбира. Някои учат сами, но някои разчитат на брата си. Хубаво е да имаш един такъв брат.

Кое е сега същественото? Кое остана съществено? Каква идея остана съществена? Я да видим, какво остана на морските вълни написано? Всичко онова, което написахме на морския бряг, вълните го заличиха. Защо? Защото покрай морето каквото се пише, се заличава. Напишеш нещо, минат морските вълни, заличат го. Работите трябва да се пишат далеч от морските вълни, да не се заличават.

Ще пишете върху „Функциите на черния дроб“. Представете си, че имате една нишка толкова тънка, но яка, че не може да се скъса. Ако речеш да дърпаш, ще се вглъби в мускулите, ще пресече мускула. Ако имате такъв конец стегнат около ръката, какво трябва да правите? Тънка нишка, но ограничава ръката ви. Какво бихте направили, как ще се освободите? Ако конецът е толкова здрав, копринен, трябва да имате едно ножче, да разрежете конеца. Често вие имате такива конци, с които се връзвате. Често вие се връзвате с някой конец. Казваш: „Аз съм неспособен човек“. То е един конец, с който ти се връзваш. Аз често уподобявам хората на тези базуняци. Знаете ли думата „базуняк“, какво значи? Думата „базуняк“ означава ония бръмбари, на които горните криле са яки, те покриват други тънки крила. Често, децата хващат един такъв бръмбар, връзват го с един конец за крака, той хвръква донякъде, пада на земята. Та казвам: Та и ние понякой път се връзваме с една мисъл като този бръмбар. Свързваме се с тази мисъл. Скъсай тия връзки, никога не връзвай своите мисли, остави мисълта си свободна! Когато мислиш за нещо, не мисли, че е невъзможно. Всичко е възможно при дадени условия. Възможността е нещо разумно. Аз цялата земя на гърба си не мога да я дигна, но една малка част от тази земя мога да дигна на гърба си. Казвам: Както дигам тази частица, така мога да дигна и цялата земя. То е въпрос на време. Тази земя, като се движи, на кой гръб седи? Вземете сегашните аероплани; качил се този човек, на кое разчита? Като се движи това колело, от бързината на колелото зависи. Нито аеропланът може да седи във въздуха, нито човекът. Като се качи човек на аероплана, като се завърти колелото с голяма бързина във въздуха и двамата се държат. Човекът, който мисли, със здравата мисъл той се държи в

пространството. Който престава да мисли, пада долу. Докато здраво мислите, вие сте в аероплана. Докато вие мислите здраво и за аероплана е добре, и за авиатора е добре. Затуй човек не трябва никога да изгубва връзката си със своята мисъл. Трябва да знаете, в Божествения свят всичко е възможно. Трябва да се знаят законите, при които тази мисъл е възможна. Няма нищо невъзможно!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
24 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 18. III. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА МУЗИКАТА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Четете! /Чете се темата „Функции на черния дроб“/ Контраст има. Щом има черен дроб, има и бял дроб. Пишете нещо за белия дроб!

/Фиг. 1. 25/ Имате една обикновена линия АВ. Какви резултати ще произведе? Представете си, че АВ е корда. Какво представя в дадения случай кордата АВ, какво представя С? Всички тия трептения, които се образуват от тия линии се срещат в точката С. Значи тонът има три елемента А, В, С. Имате правилен тон, който може да турите на работа всякога. Този тон има материална основа, добра материална основа. Същевременно той има достатъчно сила, има и достатъчно изразителност. Да кажем, ако /на/ едната страна АВ или АС, /или/ ВС, удължите линията, скъсява се другата, веднага тонът изменя своето качество. Или пък, ако измените АВ на тона, веднага ще се измени неговата материална основа. Ако измените АС, вие ще измените силата на тона. А пък, ако измените ВС, ще се измени изразителността на тона. Сега туй е едно предположение, как ще се провери? Говори се за нещо, което е невидимо. Тук имате една корда, тонът е нещо отвлечено. Да кажем „до“. Но де е мястото на „до“? Какъв тон е „до“? Вие казвате тонът „с“. Какъв тон е „с“? „До“ и „с“ еднакви ли са? - /Еднакви/. Не са еднакви. Подир „до“ върви „о“, подир „се“ върви „е“. Следователно, тоновете, които може да произведат, ще се различават. Единият ще има добри

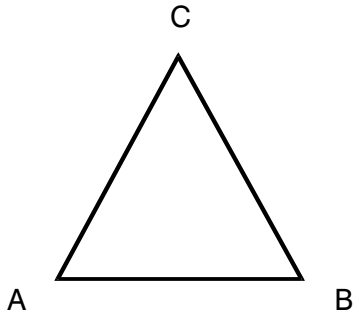

Фиг. 1.25

условия във всяко направление да се прояви. „Се“ ще има специфично, в едно направление да се прояви, да се разшири само тонът. И тогава в сегашната музикална система имате една система на тонове, които не са произволни работи. Разбирайте, че онази музика, която може да се прояви от вас, тя ще се обуслови от три фактора. Тя ще се обуслови от вашето материално положение. Ако искате да проявите музика, тя ще се обуслови от вашите чувства, ще се обуслови и от вашата мисъл. Най-първо ще се обуслови от вашата мисъл, ще се обуслови от вашите чувства, ще се обуслови от вашето тяло. Сега този тон може да се обуслови, ще дадем съвсем друго направление. Ако преместите този тон той ще бъде все същият тон, но ще има различни качества. Ако този тон го преместим надясно /Фиг. 2. 25/, ако горе С изменим, основния тон, какви са възможностите по линията? Този тон може да се измени в основен. На този основен тон С, А е бащата, В е майката. Те са възможности на тона, пак може да се прояви А - това са ония качества, които човешката сила дала на този тон. Сега работата седи в това, че не може да се тури приспособление на тона. Казвам: Какво отношение има „до“ към нас? - Че всяка една мъчнотия, която ние искаме да преодолеем на физическото поле, това е „до“. Дотогава, докато ти не си преодолял мъчнотията, ти казваш само, че това е мъчнотия. Щом я преодолееш, ти не само вече произнасяш „до“, но и пееш го. Как ще го изпееш? Докато го произнасяш ти не си решил мъчнотията, ти казваш: „Мъчнотия, мъчнотия“. Щом решиш тази мъчнотия, вече има песен, щом не се реши, само говор има. Следователно пеенето, музиката е произлязла от разрешаването на всичките въпроси. Когато се разрешават въпросите, постепенно се образуват музикалните тонове. Сега тия работи трябва да се проверят. Не, че вие ще ги проверите, те са проверени. Трябва да вярвате за да може да ги опитате. Защото

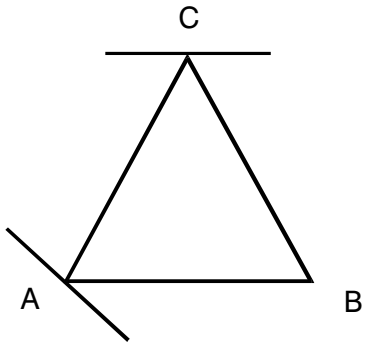

Фиг. 2.25

не е безверието, което дава съдържанието. Казва: „Обезверил се“. Но обезверяването в едно отношение е усилване вярата в друго отношение. Казват, че някой човек се обезверил. Но той като се е обезверил, той се уверил в друго нещо. Защото всеки човек, който се обезверява в едно нещо, се уверява в друго нещо. Например, ти се уверяваш, че ще умреш, значи ти си престанал да вярваш в живота, започнал си да вярваш, че ще умреш. Друг се уверил в живота, обезверил се в смъртта. Казва: „Няма да умра, ще живея!“ Значи обезверил се в смъртта. Ако усилваш вярата в смъртта, ще умреш ; ако усилваш вярата в живота, ще живееш. Ако усилваш вярата в ума, ще поумнееш. Ако намалиш вярата в ума, ще обезумееш. Значи, ако усилваш вярата в ума, ще произнесеш правилно „до“ - основният тон на мисълта. Трябва да имаш един основен тон.

Имаме тук в песента „Фир-фЮр-фен“ започва с „ре“. От „ре“ започва. Ти не можеш да вземеш правилно „ре“, ако не си взел правилно „до“. Пилето не може да ходи докато не се измъти. Първото ограничение се разрешава с основния тон в природата. Основният тон е, който разрешава мъчнотиите. Ще излезеш от едно инертно състояние на неподвижност. Имаш желание да направиш нещо, но си инертен. Туй състояние, с което можеш да се освободиш, да излезеш от туй положение, вече вземаш основния тон „до“. След туй тебе в природата ти се дава „ре“. Вече /има/ един наклон. Най-първо човек започва живота си с инволЮция. От „до“ ти вече ще имаш един наклон. Искаш не искаш, слизаш надолу. То е инволЮция. Пилето щом излезе из яйцето, то слиза надолу. Тъй щото как ще се движиш, няма какво да се смущаваш, ще имаш достатъчно сила да слизаш, ще вземеш правилно „ре“. Тогава „ми“-то, как се е образувало? „Ми“-то вече е първата спирка, когато отново туй движение един малък завой е направило. То е вече „ми“. Второто положение, вие имате да вземете вече една успоредна линия, паралелно движение на „ре“, но в друга посока, обратна посока. Посоката, в която се движите от „до“ до „ре“ и от „ре“ до „ми“, са успоредни, но в противоположни посоки. Трептенията на тоновете не се движат в една и съща посока.

Да кажем, онова желание, което имаш да проточиш ръката си, ти искаш да хванеш един предмет, проточиш ръката си. Като хванеш предмета, ражда се в тебе противоположното желание - този предмет да го привлечеш към себе си. Каква е целта сега, че искаш да го привличаш? Най-първо ти искаш да вземеш един тон. Защо искате? Ами, че в дишането има пеене. Най-първо вие поемате въздуха, после правите обратното движение. Ако вие имате едно хубаво дишане, достатъчно е да си турите ухото на гърдите, за да знаете дали дишането е правилно. Когато дишането е правилно, има една музикалност в дробовете. Пък, ако не е нормално, имате едно хъркане в дробовете. Често лекарите като турят ухото, казват, че дробовете не функционират правилно. Ако дробовете функционират правилно, има музика, отлично е. Всяка една бронха в дробовете издава един тон хармоничен, не издават един и същи тон. Тия бронхи, които са в средата на дробовете, тия, които са горе и долу, различно пеят. Всички пеят, един чуден хор има. Онези, които дишат правилно, като турите ухото, ще чуете едно симфонично пеене. Акламират. Кой такт имате? - / 2/4/ /Учителят тактува 2/4./

Често в музиката искат да пеят вярно, да може да хванеш една песен. Често много песни не са вярно нотирани. Онези, които ги пеят, не ги пеят правилно и онези, които са ги нотирали, не са ги нотирали правилно. Да допуснем сега, че вие нотирате „Изгрява слънцето“. Как ще го нотирате? Може да го пеете по много начини. Но има един начин, има една музикална линия, по която слънцето върви. Тя не е перпендикулярна, но тя е крива линия. Значи „Изгрява слънцето“, ще дадеш музикален подем отгоре надолу, не перпендикулярно, но една крива линия ще дадеш. Как ще го дадеш музикално? Как ще дадеш музикално кривата линия? /Фиг. 3. 25/ Сега в природата тия линии, ако се поставят в точките А и В, двете линии успоредно се прекарат в пространството, някъде вие ще видите, че се приближават. Двама хора се скарали. Де може да се примирят? Във С. Туй е точката на примирението. Тия хора за да се примирят трябва да се подвижат. Двама хора, които се скарали, на същото място не ги

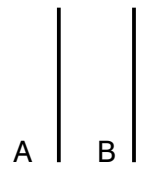

Фиг. 3.25

примирявайте. Турете ги успоредно да вървят. Нека да вървят в живота 1, 2, 3, 4, 5, 10 километра, като дойдат там ще се примирят. Ще дойдат до едно място, дето ще се примирят. Ще се яви желание да се примирят. Но, ако искате А и В да ги примирите то е невъзможно. Но като извървят туй разстояние АВ, в тях ще се роди желание да се примирят. Този закон го приложете в себе си, ще видите, че е верен.

Имате противоречие в себе си, някой път скарали сте се със себе си, не искате да се подчините с нищо. Изходи туй разстояние! Ти като изходиш това разстояние ще кажеш: „Не съм прав“. Ти ще примириш една своя мисъл с едно чувство. Някой път една мисъл и едно чувство не могат да се примирят. Никога вие не може да примирите чувствата в А и В. Трябва да си гениален. Винаги ще се примириш в С. Само в С може да вземете правилно тона. Туй разстояние то е движение, то е „ре“. „До“ може да се примири. „До“ може да излезе из мъчнотията само, когато влезете в пътя на „ре“. „Ре“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „ми“. „Ми“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „фа“. „Фа“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „сол“. „Сол“ може да постигне своята цел, само когато тръгне в пътя на „ла“. „Ла“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „си“ и „си“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на горно „до“. Всички тонове са в зависимост. Всеки тон спомага за реализирането на предния. „Ре“ е път за „до“, за освобождение. А пък „ре“ се освобождава чрез „ми“. „Ми“ се освобождава чрез „фа“. „Фа“ се освобождава чрез „сол“. „Сол“ се освобождава чрез „ла“. Или „ре“ е възможност на „до“. Какво е възможността на „ми“? „Фа“ е възможността за „ми“. „Сол“ е възможност за „ла“, и „ла“ е възможност за „сол“. „До“ горно е възможност за „си“.

Та вие понякой път искате да пеете „до“. Тогава най-първо намерете възможността на „ре“. /Учителят взе цигулката си/. Представете си, че имаме няколко дисонанса, в които музиката не може да се прояви. Първият дисонанс е от тия корди. Тия материали не са хубави да образуват тоновете. Някой път самото дърво не е така акустично. Някой път в устройството на инструмента липсва нещо. Трябва една математическа точност в

звуковите отражения. Пък някой път и самият цигулар, и той не е нагласен. „Ре“ показва, че баща му е малко сприхав. Вземете от „сол“ долно „до“! Сега да кажем, имате „ре“ във „Фир-фюр-фен“. Я я изпейте, тъй както я знаете. /Изпяхме я/. Като дойдете до основния тон - горно „до“, имате едно колебание. Казвате: „Въпрос е дали ще може да се освободим“. Понеже „до“ представя известно ограничение, вие се спъвате в „до“-то, имате съмнение, гласът ви трепери при „до“, съмнявате се, а музиката не търпи никакво съмнение. Всяко съмнение произвежда известна анормалност. /Учителят пее сам/. В пеенето трябва да влагате идеята, да вземате вярно. Вие се съмнявате дали ще го изпеете хубаво. Имаш съмнение. Щом чувствуваш добре, щом мислиш добре ще го изпееш добре. Щом не мислиш добре, щом не чувствуваш добре, не може да го изпееш. Трябва да мислиш добре. Тогава може да турим така: „Движа се ще цъфна“. /Учителят го пее/. Щом започнеш да се колебаеш, не можеш да вземеш "сол" вярно - „Движа се ще цъфна“. Дали ще цъфнеш, ти се колебаеш. Може да го изпеете: „Движа се ще цъфна“.

Какво означава „фир-фюр-фен“? На български не може да се изрази. Ти имаш светлина, имаш най-лошите условия. Но тия условия, нещо разумно има в тях. Например „фир-фюр-фен“ ето как се представя: Гледате грънчар, който си оцапал ръцете. Този човек взема таз кал, меси, меси, направи едно гърне. След време виждам извади един много хубав съд. Та „фир-фюр-фен“ значи, от тия условия, от тази кал, от тази материя, от условията, при които се намираш, има един грънчар, който от тебе ще извади най-хубавото гърне. Туй значи. Ще кажете: „Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне. Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне“. - За изяснение на „фир-фюр-фен“. Зависи не от калта. Тя сама по себе си нищо не може да направи, но от това разумното начало.

Сега когато вие пеете, най-първо считайте, че имате възможности. Вие казвате някой път: „Аз не мога да пея“. Значи другото разумно трябва да работи у тебе, не калта. Но от тази кал ти може да извадиш нещо. Този, който не пее, той не може да се научи да пее. Кои учат сега да пеят, които знаят или които не знаят? Ти на богатия човек нищо не може да му дадеш. Той е

дошъл до крайния предел. Богатият човек е съвсем инертен. От богатия човек нищо не става. Този, богатия, човек, за да изкараш от него нещо, ти трябва да го направиш беден, да изгуби богатството, да има желание да придобие богатство. Тогава той ще може да пее. Богатият, за да го накараш да пее, вземи му парите. Дотогава седи. Като си изгуби парите казва: /Учителят го пее/ „Изгубих си парите“. Първата песен съчинява. А пък онзи казва: /Учителят пее/ „Спечелих богатство“. И двамата пеят ; единият, който изгуби и другият, който печели. Има един начин за пеене, то е учение. Учиш да пееш, защото самата музика, то е велико благо. Музиката е велико благо, което слиза от Бога в човешката душа. Трябва да пееш! Само чрез музиката можеш да приемеш пълното благо Божие. Божиите блага идат чрез музиката. Ти като пееш, Божието благословение в тебе ще дойде. Ти ще се почувствуваш радостен и весел. Ако не си музикален, Божието благо не може да дойде. Ако ти си зле настроен, не искаш да пееш, не може да дойде Божието благословение. Не в пеенето, но в разположението да пееш, ще дойде Божието благословение. То е процес. Музиката има външна и вътрешна страна. Чрез външната и вътрешната страна на музиката иде Божието благословение, иде в душата. Туй е правилното. Вие трябва да имате един стимул, пеенето, за да възприемете Божието благословение. Външно и вътрешно да пеете. Тогава за да може да пеете трябва да мислите добре, да чувствувате добре, трябва да постъпвате добре. Щом добре мислите, щом добре чувствувате и щом добре постъпвате, ще пеете добре и Божието благословение ще дойде.

Тогава, ако дойдете до „Тао би“ - „Тао“ е благословението. В „тао“ очакваш благословението, ти се подготвяш, за да влезе туй благословение в тебе. За да влезе благословението трябва да съзнаваш. Щом съзнанието се отвори, тогава веднага ни става ясно, започва да ни се открива. Щом си отвориш очите, виждаш. „Аумен“ означава това, което си придобил, приел. След като си ял храната, усещаш в себе си нещо приятно. „Аумен“ е храната. Чувствуваш се много добре и казваш: „Много ми е приятно, че възприех тази храна, или много ми е приятно, че четох тази книга“. Възприемаш тези мисли, усещаш благото. „Тао“ означава

туй, което съдържа хлябът в тебе - Божието благословение. А пък „аумен“ значи това, което влиза в тебе. Калта, която е у тебе разработвай я на хубави грънци. Условията, които са около тебе използувай ги! Благото, което влиза в тебе, радвай му се! Преводи ви правя сега. Сега тази песен трябва да я пеете хубаво. Какво е „фир-фЮр-фен“? - Калта в грънци да я направите. Като кажеш „фир-фЮр-фен“ лошото, което е в тебе трябва да се опече. Печенето как става? Как се печат? Трябва да дойде законът на любовта да работи. Самото горение, в огъня, който гори, има музика. Слушали ли сте огънят как пее? Слушали ли сте кога се пекат грънци? Огънят казва: /Учителят пее/ „Добри грънци ще излязат от вас, добри грънци ще излязат от вас“. Вие се мъчите, това е пещта, в която се пекат вашите грънци. Казвате: „Защо е туй мъчение?“ - Ако не се печеш, нищо не може да излезе от тебе. Ако тази кал не се пече, нищо не може да излезе от нея. Това е един необходим закон. Туй е един разумен закон. Ако минеш по този път, човек ще станеш. Ако не минеш по този път, глупав ще останеш. Ако минеш през пещта, умен ще станеш. Кое е по-хубаво? - По хубаво е през пещта да минеш. По-хубаво е да послушаш песента на огъня. Защото, като ти попее огънят е хубаво. Другите не пеят. Огънят ще ти попее, ще те насърчи. Ако го обичаш той няма да те изгори. Изгарят тия неща, които не обичат огъня. Онези, които обичат огъня, той на тях им донася благо.

Та казвам: В музиката, ако пеете хубаво, тя ще ви донесе Божието благо. Казваш: „Това ми останало, да пея!“ Без пеене, нищо не може да се постигне. С музиката може да постигнеш много работи. Единственият правилен път за постижение на Божието благо, то е музиката, вътрешната и външна музика. Музиката отваря един път, едно разположение в човека, за да възприеме Божието благословение.

Хубаво, сега защо са турени осминки с точка, има шестнайстинки, имате бемоли, повторение? Защо едното „ре“ е осминка, другото е осминка с точка, другите са шестнайстинки? - В дадения случай, времето се съкратява понеже, „сол“ е за цел. Тия са разумни същества, не искат да останат дълго време, но колкото се може по-скоро да дойдат до „сол“. Имате три осминки, три точки. Имате една шестнайстинка. Времето се скъсява.

Всякога, когато едно желание е интензивно, то скъсява времето. При интензивните желания времето се скъсява. При хубавите изгледи времето се продължава. В музиката някои неща са продължени, приятни са, някои се скъсяват. Има второстепенни, третостепенни, четвъртостепенни неща, които бързо се минават. Тия работи, които в музиката се вземат набързо, те са украшения. „Фир-фЮр-фен“ - ти тръгваш. Второто положение - „тао“ като вземеш, слизаш, не се отива нагоре, но слизате надолу. Горе имате „ла“, после „сол“. Пак се слиза при „сол“. Имате „си“, вие сте на края. Започвате от „ре“ и пак пристигате на „ре“. Но при второто „ре“ имате дълга почивка. Ако сега вие измените този ред на нещата, ще измените съвсем вътрешното си състояние. Ако измените този ред, музикалния ред ще измените. Ако пеете по друг начин, ще измените съвсем реда на нещата. Този е най-късият път за постижение. Всички други пътища са по-далечни.

Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Всички други линии са по-дълги от правата. Следователно, за предпочитане е правия път понеже спестяваме време и разходи. Правата линия носи най-хубавите постижения. Кривата линия нищо не носи освен опита на много прави линии за постигането на целта. Кривата линия е опит на много прави линии за постижение, за постижението на една цел. - Я изпейте сега „Фир-фЮр-фен“!

Сега ви давам за цяла една седмица да пеете „фир-фЮр-фен“, да го пеете и като го пеете, вие да сте доволни от себе си. Благословението после ще дойде. „Фир-фЮр-фен тао би аумен“ - Калта на грънци трябва да се превърне. То е хубавото. Всички божиите благословения трябва да ги приемете. Да бъдем радостни, това значи калта да се опече, условията да се използват и благото Божие да го получим. Туй значи „Фир-фЮр-фен, Тао Би Аумен“. Трябва да пееш, за да почувствуваш, че калта е опечена, условията са използувани, благото е почувствувано.

На малките деца им дават по-малко. Трябва да се научите малко гладни да оставате. Всички вие искате да достигнете крайните предели на живота. Щом се достигне до крайния предел на живота, смъртта е неизбежна. Никога не искайте да достигнете

крайната цел на живота. Избягвайте крайните цели на живота. Смъртта е крайната цел на живота. Крайната цел на живота е смъртта. Една смяна е крайната цел. Целта на смъртта е живот да дадеш. Ако всички сме разумни, тя сама има интерес да даде живот, че да има кого да мори. Смъртта, в неин интерес е, да даде подтик на живота, да има кого да мори, че работа си създава. Крайната цел на живота е смъртта, той иска да ограничи малко човека. Та казвам: Не търсете крайната цел на живота! Крайната цел на живота е смъртта. Като дойдете до смъртта мислите, каква е крайната цел. Но кажете, веднага турете мисълта, че крайната цел на смъртта е живота. Съедини ги и смъртта, и живота да дадат тон. Ако пееш ти няма да умреш. Като дойдеш до смъртта, ако пееш, няма да умреш. Минаваш по един начин. Защото, като дойде смъртта, ако пееш няма да умреш. Смъртта, която иска да те умори, казва: „Нека да живее, за да го моря пак“. Или вие имате съвсем друго разбиране за смъртта. Не, смъртта е много приятна. Нали сте виждали децата, когато намерят някой хубав плод, някоя ябълка или круша, децата обичат да я пипат. Като погледнеш, гледат наоколо, искат да вземат тази ябълка. Някой път само пипат и им е приятно. Смъртта само като пипне някого, не да го умори, уморяване може само като го откъсне. Някой път само да го пипне. Казва: „Да го пипна веднъж“. Желание има в смъртта да ги пипне. И смъртта от обич ви пипа. Някой път толкоз ви обикне, че може да ви откъсне. Ако вие запеете, казва: „Сега може да живееш, че втори път да го пипна“. Когато човек пее, мисли че е постигнал крайната цел. Човек като върви да знае, че не е постигнал крайната цел.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
25 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 25. III. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ОЧИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ -Четете. /Чете се темата „Функции на белия дроб“/ - Пишете върху темата „Ползата от историята като наука“.

Трябва да се създаде интерес. Да имате интерес, да има неща, които да ви привличат. Например, по какво се отличава твърдата почва? По какво се отличава водата? По какво се отличава въздухът? По какво се отличава светлината? Казваме, че земята е твърда. По какво се отличават твърдите вещества? Те се отличават по това, че каквото хванат, задържат за себе си. Казват: „Това е за нас“. Нищо повече. А течните вещества, те всичко разтапят и го завличат, носят го. Въздухообразните вещества подигат нещата. Като дойде въздухът, ще подигне листата, ще започне да ги дига нагоре, играе си с тях. А пък светлината като дойде, тя разкрива всички тайни, всички скрити работи. Като дойде тя, като някой репортьор ще започне да човърка оттук-оттам, да извади нещо, което са го скрили, ще го извади на белия свят. Питам сега: Ако всичко излезе на белия свят какво ще остане? Нали казвате: „Бели да бъдем“. Ако всички бяхме бели, какво щеше да стане с материалния свят? Всичките хора искат да бъдат чисти, всички искат да имат бели дрехи. Всичките, ако бяха бели какво щеше да стане със света? Думата „бял“ това е едно отношение, това е една дълбока философия. Ако не разбирате отношението на белия цвят, и белината сама по себе си ще ви създаде неприятност. Ако идете на северния полюс, ще ви заболят очите от белия цвят. Всичко наоколо като погледнеш, все бяло. Туй е отчасти вярно, така може да се говори.

Казвате: „Няма нищо добро в света“. Вярно е, няма нищо добро в света. Но и другото е вярно: няма нищо лошо в света.

Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Няма нищо добро в света - вярно е, но и няма нищо лошо в света. И туй е вярно. Кое е вярно? То е отношение. Казваме: „Няма нищо добро в света“. Какво трябва да подразбираме под думите: „Няма нищо добро в света“. Вие трябва да разбирате в света в дадения случай, в твоя живот, в твоето разбиране, тъй както си неразположен. Казваш: „Няма нищо добро в дадения момент“. Един момент, който не може да го определиш каква част от времето завзема. С моменти се мери времето. Моментът е мярка за времето. Моментът мери времето, не времето момента. Нищо повече. Защото един момент е Божествен момент. Моментът включва хиляди години. За Бога, туй което е момент, като се е кратковременно, векове може да минат за хората. Казва, в едно мигновение щяло да стане всичко, но туй мигновение години ще минат, докато мине. Казвам, под думата „мигновение“ разбираме разумното, когато всички неща ще се оправят. В един миг светът ще се оправи. Какво трябва да разбираме под думите: „В един миг светът ще се оправи“. Каква част от време съставя едно мигане? Колко време завзема едно мигане? Те са два момента: затваряне и отваряне на очите. Един момент, когато в твоето съзнание всичко потъмнява. Казваш: „Няма нищо в света“. Значи затворени са моите очи. Значи, никаква светлина не виждаш. „Всичко е добро в света“ - отварям си очите всичко виждам. Аз тълкувам. Като кажеш: „Няма нищо добро в света“ - затворени са очите ти, сляп си. Отваряш очите си, всичко е добро. За да има нещо добро в света, какво трябва? Очите трябва да се отворят. Като са затворени очите, няма нищо добро в света, нищо не те интересува. Като се отворят очите, всичко те интересува. Виждаш ябълки, круши, сливи, книги четеш. Затвориш очите си, няма нищо в света. Вие казвате, че вас ви дотегна да живеете. Затворени ти са очите. Кажеш: „Живее ми се“ - Отворени ти са очите. „Мене не ми се учи“ - Затворени са очите ти, какво ще учиш. Казваш: „Учи ми се“ - Отворени ти са очите. - „Нямам никакъв стимул за живота, нищо не ме интересува“ - Затворени са очите ти. За да се интересуваш, какво трябва да имаш?-Ще си отвориш очите.

Сега например, вас кое ви застави тази сутрин да дойдете тук? Какъв е поводът, за да станете в четири часа, в пет часа да

дойдете тук? На легло трябваше да бъдете, да почивате под Юргана. Вие напущате топлото легло, Юргана. За какво сте дошли тук, за топлата соба, за изгрева на слънцето? Може би за тия четири лампи, които светят? Но и у вас има лампи. При това, сега минавате всички за философи, разрешавате много важни въпроси, социални въпроси, морални въпроси: има ли Господ, няма ли Господ, какъв е смисълът на живота, отношението на хората, в музикално отношение какъв трябва да бъде човек, за силата на човека, за сиромаси, за богати, учени, какви ли не въпроси. Всичките въпроси остават неразрешени. Какво представлява един социален въпрос? Един социален въпрос, това е сбор от нерешени задачи, един сборник. Какво трябва да се прави с този сборник? Ще вземеш този сборник, ще започнеш задача подир задача да разрешаваш. Всичките задачи ще ги разрешаваме. Казваш: „Аз изучавам социалните въпроси“. Какво си изучил? Коя е първата задача в социалните въпроси? Онези, които сте завършили гимназия, в задачника, коя е първата задача? Коя е първата задача, която започват в първо отделение? В първо отделение, това е буквата „А“. Въпросът е: Написано ли е туй „А“ както трябва? Ще каже някой, че е написано. Как трябва да се пише „А“-то? „А“-то е кръгът на живота. Що е „А“-то? - Първата буква. „А“-то е първата буква с която тебе те натоварват. Като кажеш „А“ ще се учиш как да се товариш. „А“-то ще те товари. Всеки, който казва: „Аз съм“ - той е натоварен вече. Този учен човек казва: „Аз съм учен“. Умът му е натоварен. Дойде моралният човек, казва: „Аз съм“ - Сърцето му е натоварено. Дойде физическият човек, казва: „Аз съм“ - И той е натоварен. Тялото е натоварено, този човек има 150 килограма, бабачко! Другият, който сърдечно е натоварен, много страдания има, той постоянно се тревожи - тревоги, тревоги, морални тревоги ; погрешка тук, погрешка там, тук скъсан, там опърпан постоянно. Моралът не е нищо друго освен чистене. Вземеш четката и се чистиш. Допрял си се до някоя стена, бяло има на дрехата, вземеш четката и се изчистиш. Какво има, че има бяло на дрехата? Ще дойде слугинята да ти чисти. Не става така. Защо не става? Бялото може да е на плата отгоре. Вие от стената не искате бяло, а туряте бяла панделка. Черното не ви е приятно. Но някой път на една бяла

шапка може да турите черна панделка. Панделка: „пан“ - значи голямо, „дел“, значи с големи работи се занимава. Панделката сама по себе си е нищо, но с големи работи се занимава. Панделката, която нищо не знае, но името й е голямо. Каква е големината? Два-три пръста широка, една корделка около три сантиметра, носи името панделка.

Хубаво, казва: „Аз съм моралист“. - Панделка. „Аз съм учен човек“. - Панделка. Коя е учената панделка? То е един кръг. Значи това са условията. „А“-то, това е условие, при което започва животът. Значи, първата буква „А“ е това, което събужда. Щом се събуди съзнанието на човека, иде гласната буква „А“. Имаш вече две идеи в ума си, две противоположности имаш. Минаваш от едното състояние в другото. Едновременно две състояния трябва да имаш, образуват се два полюса. Това са двата полюса на земята /Фиг.1.26/ Около тия двата полюса

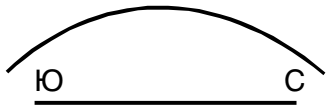

Фиг. 1. 26

текат силите, кръвообращението ; артериалната и венозната кръв на земята, електричеството и магнетизма. Електричеството и магнетизма - това е кръвообръщението. Електричеството е артериалната кръв, магнетизмът е венозната кръв. Вие електричеството виждали ли сте го? Като течение не се вижда. Ние виждаме туй, което не е електричество. Например, светлината сама по себе си е невидима. Тя прави нещата видими, а тя самата е невидима. Виждаш една книга, но светлината не виждаш. Светлината прави да виждаш книгата. Светлината прави нещата видими. Тя сама е невидима. За да видиш нещо то трябва да е в статическо положение. Туй, което вечно се движи, то е невидимо, не може да го видиш. Нещо, което ти виждаш трябва да се спре един момент. Светлината, която за един момент се блъсне в един предмет, това е едно отражение, ти виждаш предмета, тя светлината е заминала, виждаш предмета на мястото. Сега, колко е мъчно да се разискват идеите!

Ще ви приведа един пример. Да допуснем имате един револвер. Веднага ударите един куршум. Питам, като мине вече куршума в чашата, вече е пробита, счупена. Питам: Туй, което

произведе туй явление, счупи чашата, къде е? Няма го, но вие вече имате резултатът. Дупката виждате. Кушумът там ли е? Няма го. Светлината, която прави в даден момент нещата видими, тя е изчезнала, но останал само резултатът. Следователно ние виждаме само резултатът на светлината. Същинската светлина още не е видима на хората. Следствие на това, имаме за себе си понятие. Казвате: „Светът е тъмен". Именно в света туй, което е тъмно, то е реално. Туй, което не знаеш, то е реално, а туй, което знаеш, то е нереално. Трябва да разсъждавате. Сега вие казвате: „Защо е така?" Но твоето незнание, това, което ти не знаеш, другите го знаят. Тебе те интересува един въпрос, за друг човек този въпрос е обикновен. Той го проучил.

Та представете си сега едно същество, което знае толкоз, то разбира научно работите. Туй същество знае, какво има да ви се случи откакто се родите, докато свършите живота си, знае какво ще ви се случи. Ще кажете: „Как го знае?" Нали сега вие казвате: „Как може да знае всичко? Не може да знае всичко". Та вие сте всезнающи. Първата буква е „А", последната коя е? Аз съм невежа. Мисля така се пише „I-А". Колко букви са всичките? Хубаво, да кажем, че са 32. Кажете точно, колко са? - 32, опасна работа! Един дом дето майката е жива и синът, бащата е в странство, работите не вървят. Но както и да е. Имате 32. Те са 32 елемента, с които е устроена речта. Всякога в живота всичките противоречия произтичат от това, че вие не знаете да произнасяте буквата „А". Не знаете как да произнасяте буквите. Като ги произнасяте по различни начини, като ги съчетавате, правите какви ли не работи. Някой път лошо ви се случва. Да кажем ти напишеш „горчиво" какво ще ти стане? Ще се вгорчиш. Напишеш „зло", зъл ще станеш. Напишеш „богатство", богат ще станеш. Напишеш „светия" светия ще станеш. Каквото напишеш, туй ставаш в даден случай. Вярно ли е това? Вярно е, само че вие като напишете светия сам не вярвате в светията. Ето аз как обяснявам. Представете си, един сляп човек служи на вас и вие му дадете една кибритена кутия. Този сляп човек се научава да пали свещта, макар, че не вижда. Драсне, напипва лампата, запали свещта. Той запали свеща, но сам не се ползува от свещта. Понякой път гледам много хора има между вас, вие говорите за

някои неща, но сами не се ползувате. Казвате :„Добро", но доброто заради вас е непонятно. Вие не може да схванете, какво нещо е добро. Например, някой път вас ви е мъчно, ставате сутрин неразположен. Защо сте неразположен? Сега философската страна, защо човек е неразположен? Неразположението значи има малко светлина. Когато няма светлина, затова е неразположен! Защо е неразположен гладният? - Защото не е ял. Защо е разположен сития? - Защото е ял. Защо е разположен богатият? - Защото е забогатял. Защо е неразположен сиромахът? - Защото е осиромашал. Защо е неразположен ученият? Всеки човек е неразположен от това, което няма. Значи, ти си разположен в даден случай, когато си придобил нещо, колкото и малко да е, придобивка. То са относителни неща. Но всяка една придобивка, която донесе на човека една малка радост, тя е реална. Всички неща, които се явяват в съзнанието и придобиват една малка придобивка, колкото и малка да е, те са неща реални. Всички ония неща, които не придобиват, които носят страдание, изгубваме нещо. Щом изгубим нещо винаги страдаме. Казвам: Сега страданията имат две страни. Страданието е един подтик. Страданието иде всякога в един момент, когато ти ще печелиш нещо. Страданието иде като страха. Казва: „Внимавай господарю, зад тебе има нещо оставено, гледай да го вземеш, да не го изгубиш!" Страданието е една малка спирка. Ти си толкоз голям аристократ, че всяка спирка ти причинява вреда. Светлината, като се спре само една триста хилядна от секундата, причинява едно малко страдание. Всякога, когато се спираш някъде, се ще пострадаш. Всякога, когато тръгваш, ще се образува една малка радост. Спираш се - страдание ; тръгваш - радост.

Какво разбрахте сега? Разбиране, значи светлина. Разбирам, че се спирам. Защо се спирах? После може да питаш пак. Тръгнах, защо тръгнах? Всякога в природата ти тръгваш, за да придобиеш нещо. Защо тръгваш? Отиваш на търговия. Отиваш да се учиш. Отиваш да се молиш. Или размишляваш, какво може да правиш в себе си - имаш едно движение. Тази сутрин вие тръгнахте на търговия, дойдохте да спечелите нещо. Осиромашал си. Защо отиваш в гостилницата? Защо? Да забогатееш. Излизаш из гостилницата. Като влизаш в гостилницата, отиваш да забогатееш,

понеже са те натоварили повече в гостилницата ти излизаш навън, пак да печелиш. Аз говоря за вътрешните процеси, не за това, което става отвън. Ти отиваш като търговец, като учен човек, каквото и да правиш на земята този процес трябва да го намериш вътре в природата.

Съществува един процес. В природата казват, че сте пратени на земята, в невидимия свят сте седели в бездействие. Горе като сте нямали работа, станало ви тежко. Да ви представя пример. Детето, майка му го много обича, говори му много любезно, възлюбленото е в къщи. Но майка му като работи, то е постоянно палаво ; днес направи една пакост, утре друга пакост. То иска да направи нещо. Майка му, за да се освободи от неговите пакости, го праща в училище да има с какво да се занимава. Вас сега от невидимия свят, понеже сте бъркали, искали сте да направите нещо, пратили са ви тук да не бъркате. Сега трябва да учите по единствената причина, понеже като се върнете в другия свят за да не бъркате. За да може да останете там, да ви дадат служба, тук трябва да учите. Ако не се учите тук, работа няма да има горе. Ще кажете какво сте научили. Представете си, че ще държите една лекция в другия свят - представете си, че тук на земята сте били странник, 50-60 години сте били на екскурзия. Представете, че като идете, ще държите лекция за този свят. Представете си, че сте в онзи свят, държите лекция за този свят. Как ще държите лекцията, да направите този свят понятен за другия свят. Представете си, че аз на вас ви говоря, какво нещо е изгаряне, какво нещо е светлината, разправям ви, разправям ви. Казвате: „Не разбирам“. Този човек на когото разправям никога не се горил. Разправяш, че има една сила в света, която гори, гори и изгаря човек. - „Че как може да изгори?“ Какво трябва да направиш? Много лесна работа е. Ще извадиш една кибритена клечка, ще драснеш клечката и като я туриш на неговата ръка, ще разбере. Дето ще разправяш с часове, като го опариш с огъня, той веднага разбира, какво нещо е горението.

Та природата най-първо ни осведомява с реалността да почувствуваме, какво нещо е горението. След това тя започва да ни обяснява, какво нещо е изгарянето. Ние на земята искаме да разберем нещата преди да сме ги почувствували. Казвате: „Аз

искам да бъда добър“. Какво нещо е доброто не го знаеш. Какво нещо е доброто сега? Не се смущавайте, защото и най-големите философи в света и те не знаят, какво нещо е доброто. Може да се говори относително, какво нещо е доброто, но конкретно какво нещо е доброто и най-големите философи не знаят. Какво нещо е злото? Като попитали най-големия египетски мъдрец, какво нещо е злото, той само си стиснал устните. Какво нещо е доброто, никой до сега не е разрешил. И най-големите мъдреци като ги попитате какво нещо е доброто, мълчат. Ако искаш да ти е мирна главата не хвали доброто и не укорявай злото, ако си умен. А пък вие правите точно обратното, туй което е забранено. Не хвали доброто и не укорявай злото! Вие веднага казвате: „Той е много добър човек. Той е много лош“. Ами това не е наука. Вие казвате, че е много лош човек. Представете си, че един добър човек ви даде една торба със злато 10 килограма, вие го вземете на гърба си и тръгнете. Трябва да минете през една река, мостът е тесен. По едно невнимание хлъзнете се и с товара в реката.

Сега представете си, че един човек отвън тръгнал подир вас, един апаш върви по стъпките ви да ви обере. Вие като паднете в реката той се спуща, извади ви от реката и задигне торбата. Вас ви извади на брега, макар той да ви взима торбата. Вие сега казвате, че този човек е лош. Този, който вас ви е турил торбата, той ви е създал едно зло. Щяхте да се удавите. Лошият човек ви извади из водата и ви тури на сушата да се сушите на слънце. За него вие казвате, че е лош човек. Разсъждавате ли право? Кой от двамата е по-добър ; който ви даде торбата, или който ви взе торбата? В дадения случай онзи, който ви взе торбата, той е по-добър. Онзи добрият човек казва: „Като срещнеш доброто то ще ти даде една торба“. Доброто казва тъй: „Аз съм добро, но от мене има нещо по-добро“. Ти като се давиш в реката ще дойде един, който ще те извади из реката, ти да знаеш, той е по-добър от мене“. Така се тълкува. Онзи, който те изважда от реката и ти взема торбата е по-добър от онзи, който ти дал торбата.

Питам: Сега кой е по-добър, който пее или който слуша? Ами че ти като слушаш някого като пее, той те е глобил 50 лева. Отиваш на концерт, давате 50 лева за билет, то е глоба. Ти мислиш, че е достойнство. То е глоба. Ако знаеше да пееш, този

музикант нямаше да ти вземе 50 лева. Понеже не разбираш, той те глобява 50 лева, някои с 100, някои с 150, някои с 200. Издаде се един закон в София, че не трябва да се плюе на земята. Минава един наш брат около халите, плюе на земята. Стражарът казва: „Пет лева глоба, защото не се плюе на земята. Ти си бил толкоз добър човек, че си искал да дадеш от своето богатство на земята. Защото плюенето по земята е да покажеш, да й дадеш от сладката си плюнка. Стражарът дойде, пет лева ще платиш за пренасянето на плюнката. Пет лева ще платиш за пощата.

Но да дойдем до същността на нещата. Произнасянето на една буква е събуждане на съзнанието. „А“-то във физическия свят има едни отношения, в духовния свят има други отношения, в Божествения свят има трети отношения. Ако ти „А“-то не може да произнесеш на трите места, ти ще създадеш мъчнотии. В дадения случай каквото и да ти се случи, умният човек е онзи, който може да се приспособи към условията. Даже и животните, понеже много са бити някои от тях, като речеш да му хвърлиш нещо бяга. Ще направи едно движение за запазване. Умният човек е онзи, който при даден момент може да се приспособи към условията на живота. Да кажем, тебе ти е мъчно. Що е мъчението? Ако ти се приближиш до собата, ще ти стане много неприятно. От тебе зависи да ти е приятно. Значи постепенно ще започнеш да се отдалечаваш от този предмет. Ще дойдеш на такова разстояние, дето ще взимаш от тази топлина толкоз, колкото ти е потребно. Или пък имаш по-малко количество топлина, ще се приближиш. Да кажем имаш една мисъл, която ти е неприятна. Много си се приближил при този предмет. Всяко нещо, което ни е приятно, ние сме се приближили. Трябва една естествена дистанция, следователно, предметът произвежда едно приятно впечатление.

Да дойдем сега до музиката. Кое е „А“? „А“-то аз го наричам първата буква в музиката. „С“ или „до“. „До“ е „А“-то в музиката. Но при какви условия може да пееш „до“? Боли те кракът, коляното те боли, пей му „до“! Туй е негативната страна. Пеенето, то е изучаване на миньорните гами. Оздравее ти кракът, пак пееш „до“ на мажорна гама, не с понижение, с повишение. „До“ повишено. „До“ понижено не се пее. Можете ли взе обикновено

„до“? Аз харесвам туй „до“. Какво означава „до“? „До“ означава едно семе, което е посято -„do“- тази частица нагоре показва, че то е израстнало. „О“-то в дадения случай показва условията, при които това покълнало семе може да се развива. Всяко нещо в тебе в съзнанието като стане успокоение започваш да го разбираш. Разбираш един предмет. Да кажем иде една нова идея. Онова елементарно разбиране, това е „до“. Всякога елементарното разбиране на един предмет, това е „до“. Очертава се. Когато този предмет има движение, движението ще дойде с втората буква. Що е движение? Вземете едно дете, което се роди. Най-първо в него има желание да се подвижи. След като излезе от утробата на майка си където е седяло дълго време, в него има желание да лази по земята. Но в туй лазене, каква е целта на природата? - Туй дете търси храна за себе си. Движението всякога показва една нужда в природата. Ти се движиш за да придобиеш нещо. Желанието на движението подразбира, че ние се движим в една посока, дето е нашето щастие. Какво е нашето щастие? Нашето щастие е целта или центърът, към който ние се стремим. Туй, което осмисля живота, то е щастието. Ние искаме да бъдем щастливи. Ние можем да бъдем щастливи, ако така разбираме, понеже ние се движим към това щастие. То е цел на един разумен свят. В света всички разумни същества са свързани. Ти като влезеш между тях те ще те разберат. Между тях всяко същество е толкова умно, че каквото пожелаеш, веднага ще ти го дадат. Ти като идеш в този щастлив свят и пожелаеш цигулка, цигулката ще дойде. Като пожелаеш шапка, шапката ще дойде. Като пожелаеш обуща, обущата ще дойдат. Каквото ти дойде на ума, всичко ще дойде. Същевременно, каквото ти помислиш ще стане. Искаш да пътуваш, пожелаеш да пътуваш с един аероплан, аеропланът ще дойде. Каквото помислиш, с каквато бързина пожелаеш ще те носят. Ето щастливият свят. Ти тук мислиш за шапка, шапката не иде. Мислиш за обуща, обущата не идат. Мислиш за книги, книгите не идат. Разбира се как може да бъде човек щастлив. Казва: „Да бъдем щастливи!“ Щастлив човек е онзи, който каквото помисли, да стане.

Тогава казвам: Бог е щастието на човека, понеже той всичко може. Следователно, щастието е само при този, който всичко

може. И ние всички трябва да идем при Бога, за да придобием това щастие. Понеже ние всичко можем и Бог всичко може. Той е, който всичко може, щастието е там. Знанието и мъдростта, добродетелта и силата, всичко е само при Онзи, Който всичко може.

Тогава вземете „до“ да видим може ли да излезете из вашата черупка. Вземете горно „до“ и долно „до“. То е достатъчно от едната октава до другата. Каква линия може да дадем на „до“? В каква посока ще тръгнете? Значи, ако вие вземете „до“ и желаете да се учите, тогава ще тръгнете по посока на вашата глава. Мисловният свят ще ви влияе. Или пеете „до“. Туй е един импулс. Искате духовния свят. Духовния свят то е сърцето на човека. Божествения свят то е умът на човека. Физическия свят то е тялото на човека. Като говорим за физическия свят, трябва разбиране. Той е добре уреден - тялото ви. Тогава не трябва да има никаква спънка във физическия свят, всичките органи трябва да функционират правилно.

Какво ще разберете от това „до“? /Учителят пее: „До, до, да, да“. Или - „Свърши се стана тя“/. Вие сте взели една дума „стана тя“. „Станал си“, значи бил е под Юргана и станал. Когато бил под Юргана, станал. Станал, но пак спи. Вие казвате: „Стана“. Стана нещо неприятно, стана някаква работа.

Казвам: Трябва да се създаде една философия в живота. Тъй както сте сега, вие се намирате в едно пасивно състояние. Искате благото на вашия живот да ви дойде от някъде, като някой лотариен билет. Те само философите имат нужда да вземат билет. Те като нямат работа, те трябва да вземат лотариен билет. Вие, простите работници, вас не ви трябват лотарийни билети. Защото тя е опасна работа с билета. Забележете, вие в една лотария имате сто хиляди билети. Вземате един билет, вземате една сто хилядна част. Или да кажем, че единия билет печели един милион. Значи на 100 хиляди случаи имаш възможността да вземеш един милион. След колко години тебе ще ти се падне един милион? Може още в първия път, като вземеш билета, или в началото в „А“ или в края в „IA“. Представете си, че тази лотария се тегли веднъж в годината, сто хиляди билети. Вие вземате един билет, значи може след сто хиляди години да ви се случи да спечелите.

Най-щастливия случай ще бъде „А“, най-нещастния след сто хиляди години. Питам: Един прост човек, трябва ли да изгуби сто хиляди години, за да придобие един милион лева, след сто хиляди години? Ако работи, той сам щеше да го добие, няма защо да чака. Има хора, които не трябва да чакат, има хора които в 20-30 години печелят не един милион, но 5-6 милиона. Следователно няма защо да се занимават с тази работа. Онзи, ученият човек знае, какво да пита, когато се върти барабана, само /дръпне/ и изкара своя билет. Ученият човек като види, неговия билет изкаран. Винаги кои билети печелят? Глупавите назад остават. Понякой път дето вашите билети не печелят, вие сте от глупавите. В сто хиляди билети кой е най-умният билет? - Най-умният е, който печели един милион. Вторият, който да кажем,печели 500 хиляди, после печели 200 хиляди, 100 хиляди, 50 хиляди, 10 хиляди и най-после имате този, който печели толкова, колкото си дал. Ще вземеш само парите си. Трябва да познаеш, най-умният билет кой е. - Онзи, който печели един милион. Трябва да знаеш, той е белязан. Ако вие сте в една европейска стая и турят на гърба N 13 никой няма да влезе при вас. В Европа, толкоз културни са, щото като иде някой в хотела, N 13 няма да намери ; 12 и 1/2, но в 13 никой не влиза. Защо ги е страх хората от 13? Пък не само това, но знаете ли едно число, което се дели на три, какво може да ви донесе? Едно число, което се дели на 7 какво може да ви донесе? Едно число, което се дели на 9 какво може да ви донесе? Ако сега се бяхте занимавали, всякога, когато досега ви се случи неприятност, като сте били ученици, някой път учителят ви дигне и ви тури единица. Случи се тъй, учили сте, но един ден какво става? Ходили сте на забавление, не сте приготвили урока, отивате мислите, че учителят няма да ви дигне. А пък него ден погледнете, дигнал ви, не сте приготвили урока си. Способен сте, но не сте се подготвили. Ако знаеш кой ден, може да е първият месец януарий на десето число. И втори път, ако намерите, кога ви турят тия единици, ще забележите една закономерност. Някой път хубаво сте си научили урока, но не ви изпитват. Друг път не сте го учили, изкарат ви. Случва се, че учителят ви дига точно, когато не си знаете урока. Някой учител е много добър, пък се случва точно когато не е научил урока си да го дигне. Учителят казва: „Ленивец,

нищо не е научил“. Други го изважда на време, когато си научил урока, пък вас ви изважда, когато не сте подготвен. Най-хубавото е всякога да бъдете подготвени.

Как бихте разделили един хляб на трима души? Щом един хляб се дели, винаги ще има един спор. Не може да има равномерност. Една ябълка щом се дели не може да има равномерност. Понеже едната страна на ябълката, която е печена на слънце, по-хубави сокове има, отколкото отдето не е печена ; там е по-кисела. Тогава двама души делят ябълката, единият взема сладката част, другият - киселата. Казва: „По равно делим“. По равно сте делили, но има нещо, което не е право. Една ябълка на колко части трябва да я разделите? Най-първо ще я разделите на четири части. Вие като разделите ябълката, най-първо не знаете къде да я ядете. Вие вземете разделената ябълка и не знаете, коя е печената страна на слънце и коя не е. Следователно, започваш с печената страна и свършваш с неопечената страна. Винаги трябва да започнеш с неопечената страна и да свършиш с опечената страна. Защото слънцето казва тъй: „Всички от мене не могат да се доопекат“. Затова недопечената най-първо ти ще изядеш, ще се доопече в тебе. Някои недоопечени работи ще влязат в твоята фурна да се доопекат. Една ябълка ще се доопече в тебе. Представете си, вие като изядете една ябълка, в духовния свят израства едно дърво. Там се проявява. Ще дойде едно същество от другия свят, ще изяде ябълката. След като я изяде, тя ще изникне в Божествения свят. В Божествения свят пак ядат ябълката. Само, че в духовния свят знаят по-добре да ядат отколкото на земята. А пък в Божествения свят съвършено ядат. В Божествения свят всичките неща са добре опечени, няма недоопечени работи. Когато ви дадат недоопечени работи, вие сте недоволен.

Днес да кажем, станете, погледнете времето, кажете: „Облачно, не е хубаво времето“. Тя е работа недоопечена вече. Създавате една неприятност. Казвате: „Не си струва днес времето“. Право ли е вашето заключение? - Не е право. Ако на земята небето беше всякога ясно, както вие бихте искали какво би станало? Ако никога не се заоблачваше нашето небе, какво ще стане със земята? И ако никакви бури не стават, ако никакъв

дъжд не става, грее слънцето, пече от единия край до другия, какъв ще бъде животът?

Вие на земята сега искате едно щастие, което носи нещастие. Сегашното ви разбиране е такова.-„Ама да бъдем богати". Но за да бъде богат човек, какво трябва да предшествува богатството? За да бъдеш богат, първо трябва да бъдеш умен човек, второ трябва да бъдеш добър човек и на трето място - силен човек - тогава богатството е на място. При умния, при добрия и при силния човек богатството е на място. Богатството при глупавия човек не е на място.

Та сега представете си, че аз ви давам един милион. Какво ще направите? Ако разрешите добре, милиона го имате, ако не разрешите, отиде милиона в една минута. Какво ще направите, кажете! Вие започвате да се колебаете, нищо няма да стане. Милионът отиде вече. Изведнъж трябва да зваеш вече, един милион за какво ще го употребиш. На мене, ако ми дадете един милион какво ще направя? Подарявам го. Ще бъда по-свободен. Сега мисля какво да направя, в коя банка да ги вложа, отиде милиона. Банката ще вземе милиона. Аз като отида в другия свят на слънце, ще ходят да го търсят, къде съм оставил милиона. Щом подаря милиона, вие сега ще кажете: „Как да го подаря?“ То не е разрешение. Дадат ми на мене ябълчна семка, ще я посадя, туря я в земята. След 4, 5, 10 години аз ще се върна. Туй дърво, което съм посадил ще даде плод. Пък ако взема семката за себе си, тази семка никакъв плод няма да даде.

Доброто е туй, което ти даваш, което посаждаш. Това, което мислиш, което чувствуваш и което правиш, то е доброто в света. Туй, което не мислиш, не чувствуваш и не правиш, то е лошото в света. Значи приходи не придобиваш. Казвам тогава: Трябва да мислите! Всеки човек като стане сутрин, трябва да направи нещо. Да благодари на Бога, че е пратен в света. Като станеш, благодари, че Господ те пратил на земята с един билет даром ти е дал. Дошъл си на това кълбо. Знаете какво голямо кълбо е земята? С каква бързина пътува земята? Един билет гратис ви е дал да пътувате със земята. Ти седиш и си недоволен. Не знаете защо сте недоволни. Ти си се качил на кораба и гратис

ще пътуваш. После ще кажеш: „Не искам втори път да пътувам.“ Понеже морето било бурно ,облачно, не сте прекарали хубаво.

Та понякой път и духовното пространство е бурно. Макар да пътуваме през етъра, бурно е морето. Някой път, когато вие сте неразположени, морето е развълнувано. Утре станете, щастлив сте, морето е тихо. Те са външни условия, през които земята минава. Те се предават навън. Нещастен сте, морето е бурно. Щастлив сте, морето е тихо. Тъй аз разсъждавам.

Посаждайте вашите семки! Един милион като ви дадат, давайте го, не го оставайте в банката!

Станете!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
26 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 1. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ИМПУЛСЪТ

Отче наш.

Зададена тема имате ли? - /Имаме./ - Каква? - /„Ползата от историята“./ - Четете! /Чете се темата „Ползата от историята“/.

За другия път пишете „Ползата от вегетарианството“.

Като ви се дават темите мислете! Някои теми са давани за да привлекат вниманието ви. Някои теми не могат да се развият. Историята не е нещо настояще. Тя се занимава с минали работи. Исторически работи, значи туй, което минало, не ни интересува. Счупила се стомната. Исторически се описва как се счупила, какви са били причините. Може да се разгледа тази стомна как е станала, къде била намерена пръстта, как са я направили, къде са я пекли, де е била на служба, как слугувала и най-после как се счупила стомната. Или може да описвате как се създал човекът. В историята се описват неща неверни. Защото всеки пише за това, за което не е бил свидетел, той не знае точно как било, само догатва как е станало някое събитие. Онзи, който описва, той не е бил там. Има някакви данни. От тия данни той сглобил, направил нещо. Казвам: Въпрос е сега човек да мисли за миналото по един вътрешен начин, да може да се ползува, да знае именно де нещата в историята са верни и де не са верни. Ако кажем, ако нарисуваме тия чела, имате тия две фигури /Фиг. 1.27/, как се образували. Какъв е поводът за създаването на трапеца и за създаването на правоъгълника? Или какъв е поводът за създаването на третата форма - С? Ако тази форма няма отношение към самия живот, ако не произтича от един разумен

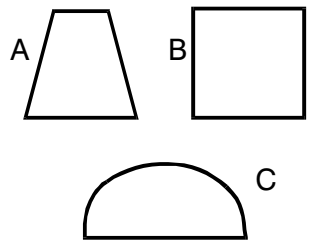

Фиг. 1.27

център, тя няма ценност в себе си. Но всички тия хора произтичат от една разумност. Сега как мислите, коя е най-разумната форма /от/ тия трите: правоъгълната, трапеца или полукръга?

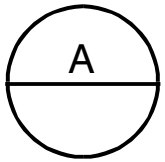

Фиг. 2.27

Но сега да се повърнем към историята. Не е въпрос да се нахвърлим върху историята, че не е наука. Наука е туй, което човек заучава. Запример, ако заучава историята на месоядството или ако изучава историята на вегетарианството, в дадения момент по какво се отличават? Вегетарианството в миналото и месоядството в миналото, вегетарианството в настоящето и месоядството в настоящето, по какво се отличават? По какво се отличава едно животно, което е вегетарианец и по какво се отличава едно животно, което е месоядец? /Фиг. 2. 27/ Имате кръга А. Ако изучавате главите на месоядните животни, ще видите, че главата, на екватора, на всички месоядни животни се разширила, пък екваторът на тревопасните животни се е смалил, полюсите се удължили /Фиг. 3. 27/. На всички месоядни животни напречния диаметър, който показва широчината на главата, е голям. Главата на всички животни, които са вегетарианци, е тясна, не е широка главата. Във всички месоядни животни главата е чрезмерно широка. Какво отношение има философски тази широчина? Свързана е широчината с месоядството. Свързано е тесноглавството с вегетарианството. Всичките глави, които са тесни са вегетариански - общ извод. То не е наука вече. Всичките глави, които са широки, са месоядци. Всички тесни глави са вегетарианци. Този човек е с тясна глава. - Вегетарианец е. С широката глава е месоядец. Ако искате да имате един съсед, кой ще изберете с тясна или с широка глава? Защото, ако имате един съсед с широка глава, днес една кокошка ще изчезне, утре едно агънце, после вол ще изчезне, крава ще изчезне. Всичко туй се стопява при месоядеца. Ако имате съсед един вегетарианец, кокошката ще остане, агънцето ще остане, няма да го закачи никой. Следователно, ако имате един вегетарианец, добре ще

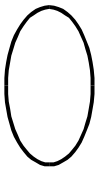

Фиг. 3.27

живеете. Тогава изваждам друго заключение. Когато двама души се скарат и се борят, вегетарианци ли са или месоядци? Ако двама души се спорят, за какво може да се спори човек, какво може да дели? Например, човек иска да бъде много богат, да има пари. На какво се дължи туй? Че иска да има пари, че е много умен или че е много твърд, на какво се дължи желанието му да има пари? Или вземете желанието, че някои хора обичат червения цвят, някои портокаления, други обичат жълтия, синия. Разните хора имат разни предразположения. Туй е общо казано, но какви са подбудителните причини, остават неизвестни.

Сега, това чело заобленото, то е честно чело. Човек с такава глава е честен човек, който няма да ви лъже. Каквото каже може да разчитате на думата му. Този, който има трапецовидно чело, той е материалист, той винаги има съображения, когато прави нещо. На него не може да разчиташ. Защо на него не може да разчиташ? Разсъждавам малко конкретно. Защо не може да разчиташ на един слаб? На един слаб и хилав човек може ли да разчиташ за една яка работа? Казва: „Трябва да разчиташ“. Може ли да разчиташ, че той може да носи сто килограма на гърба си? Не може да разчиташ. Тогава ние засягаме другия въпрос. Кой човек е силен? Силен е онзи човек, който изобщо на физическото поле може да работи, може да носи тежести, голям товар, той е силен човек. Той има силни мускули. На когото мускулите са слаби, той е слаб човек. Но има слабост физическа, има слабост на човешките чувства, има слабост на човешките мисли. Мисълта може да бъде слаба. Да кажем, сега, от ваше гледище, кога мисълта е слаба? Да кажем вие се безпокоите за някоя работа. Вашата мисъл е слаба. Всякога, когато мисълта е силна, когато човек мисли, той не се безпокои. Човек, който много се безпокои, той е влязъл в чувствения свят, има неща, които го вълнуват. Не е лошо вълнуването. Ако океанът се вълнува, има ли нещо лошо в туй вълнуване? Не е лошо, че ние се вълнуваме. Лошото не седи в самото вълнуване. Когато се вълнува океанът, има ли нещо лошо? Във вълнуването на океана има един закон, че с вълнуването става опресняване на водата. Ако няма туй движение да се предава, водата изменя своето естество, няма да бъде тъй прясна както сега. Постоянно трябва да става

раздвижване. Ако един кораб влезе в океана, когато той е тих и спокоен, няма вълнуване, той ще мине по един начин ; когато се вълнува, ще мине по друг начин. При тихия океан ще има приятни впечатления, при развълнувания океан, ще има неприятни впечатления. Да кажем океанът е развълнуван. Питам: Океанът заради него ли се развълнувал? Сега, както някой път океанът се развълнува, така и вие се вълнувате някой път. Вие казвате: „Да не се вълнуваме“. Да не се вълнувате е невъзможно. Не се вълнуват само умрелите хора. Живите хора най-малко по десет пъти в годината се развълнуват. Някой път ще се развълнуват, че по десет, петнайсет метра вълни ще има и ще се блъскат в брега. Да кажем сега, вас ви кажат, къщата ви изгоряла. Да кажем вие сте на угощение с вашия приятел, ядете, пиете, седите спокоен, разговаряте се с вашия приятел и дойде някой, и ви каже: „Къщата ви изгоря!“ Вие веднага се развълнувате. Защо се вълнувате за вашата изгоряла къща? Да отговорите, не можете. Че се вълнувате това го знаете. Колко причини има човек да се вълнува, заради къщата? Изгоряла къщата, защо се вълнувате? Може да кажем: „Да не се вълнуваме“. Но не може. Така казваш, но отиде нещо изгоря. Но представете си, че имате едно известие, че къщата изгоряла, но това е лъжливо известие. Казва: „Изгоря вашата къща“. Вие се развълнувате. Вие си мислите, че нямате никакви приходи, много социални въпроси влизат в ума ви. Измениха се условията на живота. Кое се събужда сега вътре в човека. Кое чувство играе важна роля, като кажат, че къщата изгоряла, кое чувство започва най-силно да действува в човека?

Да допуснем, че вие сте войник, кажат ви, че кавалерията иде. Всички войници, като чуят, че кавалерията иде, всички бягат. Кое чувство подбужда войниците? - Страхът. Страхът ги импулсира. Виждаме, че страхът дава импулс. После гневът у човека и той дава импулс. Твърдостта не дава импулс на човека. Твърдият човек не го ангажираме. Човек, който има самоуважение и той има импулс. В импулса аз считам, че има разширение. В твърдостта на един човек няма разширение, твърдостта не може да направи човека импулсивен. Ако си много учен човек и то няма да те направи импулсивен. Но, ако си страхлив, ако имаш едно предчувствие за нещо, в тебе веднага ще /се/ роди импулс да

излезеш от едно положение. Казвам: Има известни чувства, които правят хората импулсивни, затова човек трябва да изучава себе си. В дадения случай може да станеш импулсивен, без да има причина. Да кажем, кажат ти, че къщата ти изгоряла. Какво чувство ще дойде във вас? След като кажат, че къщата ти изгоря, вие сте взели един билет от лотария и след като ви казали, че къщата изгоряла и вие сте паднали духом, съобщават ви, че вашият номер печели един милион. Кое чувство се събужда във вас? - Любов към придобиване. Придобиеш нещо. Тогава във вас се раждат ред чувства и мисли. След като ви кажат, че имате един милион на разположение, какви чувства ще дойдат най-първо във вас? Представете си, че ви се паднал един милион. Първата мисъл каква ще бъде? Ако сте били беден, най-първо ще се зароди желание един хубав първокласен обяд. Един милион, ако ви се падне, ако сте от месоядците, веднага ще си представите една вакла кокошка, хубаво изпечена, чорба направена с яйце. Ако сте вегетарианец, ще имате тогава най-хубаво, някоя баница изпечена или сладкиши, или най-хубавите плодове, се ще имате едно желание да имате един хубав обяд. Ако сте турили единия крак в духовния свят, вие непременно ще искате да бъдете хубаво облечен. Вие сте ходили беден, ходили сте опърпан, във вас ще се зароди желание да бъдете добре облечен. Ако навлезете в умствения свят, щом ви се падне един милион лева, веднага ще ви дойде на ум някаква книга. Ако сте художник, ако сте музикант, веднага ще ви дойде на ум някакво хубаво пиано, ако сте цигулар, някаква хубава цигулка. В дадения случай милионът ще подействува на чувствата в човека. Тия чувства ще събудят един вътрешен импулс. Та някои хора са повече импулсивни, някои нямат импулс. Кое е по-хубаво? Да бъде човек импулсивен или да няма никакъв импулс? Допуснете, че вие затворите два килограма вода в едно шише. Тази вода е в тихо спокойно състояние, няма никакъв импулс. Представете си вода в един извор, която блика, излиза, изтича, в дадения случай кое е по-хубаво? Импулс трябва да имате. Но представите си, че този импулс иде по друг, неестествен начин. В една местност падат поройни дъждове, пороища, дойде импулс. Както реката Мисисипи в Америка заля едно голямо пространство, всичко отнася този импулс. Човек в

себе си трябва да се пази от неестествените импулси. Има благоприятни неща, но има и неблагоприятни неща. Например, имате един такъв импулс: някой се докосне до вас и вие веднага кипвате, измени се цвета ви, вие кипнете, разсърдите се. Какво се добива в сръднята? Каква полза добива човек от една сръдня? В природата всички неща, които стават са целесъобразни. Гневът е нещо целесъобразно, ти трябва да се разгневиш. Хубаво е, че си се разгневил, но трябва да употребиш гнева на място. Погрешката е, че ти не използуваш този гняв. Трябва да впрегнеш гнева на работа. Ако ти го оставиш от самосебеси да върши, едного ще ритне, другиго ще удари, ще направи много големи пакости. После ще има да плащаш за него. Представете си сега, че влизате в един двор на един грънчар, който направил гърнета и ги оставил навън да съхнат. Вие въвеждате един кон импулсивен, пущате го малко на свобода. Този кон като влезе между грънците на свобода, какво ще направи? Представете си, че се разскача. Туй гърне ритне, онова гърне ритне. Конят не вижда пакостта, която прави, но неговият господар вижда. Грънчарят казва: „Господине, конят ви изпочупил грънците!“ Аз ви привеждам един пример, малко измислен, но този пример в живота ни става. Често нашите коне, като ги пуснем, строшават грънците. Колко пъти се връщате и грънците ви са изпотрошени. Представете си, че вие сте ученици, добри ученици сте, хвалят ви, добри бележки имате. Един ден вие се скарате с учителите и оттам насетне работите не вървят добре. Грънците са изпочупени, бележките не са 6, но някой път може да слязат на 3 или на 2. Някой път учителите може да ви заставят да напуснете училището. Ученикът е много импулсивен. На какво се дължи тази импулсивност? В дадения случай, трябваше ли да бъде импулсивен? Той трябваше да бъде импулсивен, но само трябваше да се въздържа.

Та казвам сега: Ако се разгневите, направете един опит. Като се разгневите, радвайте се, че сте се разгневили. Но щом се разгневите, турете си ръцете от двете страни на главата, над ушите. Това ще бъде отдушник. Сега педагогически, ако туриш двете ръце на главата, какво ще се постигне? По този начин нищо няма да се постигне. Но, ако ти си учител и знаеш, ако ти туриш палците си от двете страни на главата при ушите на туй дете,

после туриш първия пръст, после средния, после безименния, после малкия и най-после всички заедно ги туриш, почти шест различни явления ще се явят у детето. Казвам: Ако вие бутнете вашата глава с палците, казвате: „Какво искате?“ Казвате: „Защо трябва да бутам с тия палци?“ Туй дете, което се разсърдило, природата иска да го събуди, иска да каже на това дете, че то трябва да бъде по-активно. Той не разбира. Най-първо в него се заражда един импулс. Значи този импулс не е разумен, волев не е. Защото под думата „воля“, разбираме един акт, който е разумен. Без воля може да направиш нещо необмислено. Имате едно желание, което може да бъде волево желание, пък може да бъде просто едно желание, като един импулс. Да допуснем сега, че вие искате да пеете хубаво. Може ли туй пеене да дойде изведнъж? Най-първо трябва да разбирате качествата на седемте тона. Трябва да разбирате числото седем много добре. После трябва да разбирате специално повишението на тоновете и понижението. После вие трябва да разбирате във време и пространство как се проявяват, какво време трябва да има един тон, каква част от времето трае. После този тон има известен ритъм. Ритъмът е нещо разумно в природата. Например, ритъм има в скърбите и в радостите на хората. Всякога един ритъм на скръб се заменя с един ритъм на радост, и всякога един ритъм на радост се заменя с един ритъм на скръб. Става смяна. Всякога богатството се сменя с ритъма на сиромашията, и всякога ритъма на сиромашията се сменя с ритъма на богатството. Всякога ритъма на доброто се сменя с ритъма на злото, и ритъма на злото се сменя с ритъма на доброто. В природата съществува така законът. Сега вие някой път казвате: „Злото да не съществува в света“. Но злото съществува. Може да кажем, че лоши хора няма в света. Хубаво, да кажем, че ти имаш една философия, че няма лоши хора. Някой вас ви задига парите. Вие казвате, че няма лоши хора, но вас парите ви ги няма. Изчезнаха парите. Казваш: „Всички са добри“, пък парите ги няма, всички са добри пък дрехите ги няма, всички са добри, ябълките са обрани, всички са добри, пък имането изчезнало някъде. Тогава в себе си казвате: „Светът е много добре направен“. В тебе липсва нещо. Имал си едно приятно чувство, изчезнало, къде отишло това чувство? Да кажем, вие

имате едно приятно настроение, изчезне. Къде отиде туй настроение? Ако се обезверите, да изхвърлите Бога от ума си, веднага светът ще потъмнее за вас. Ако във вас милосърдие, любов към ближния изхвърлите, веднага ще се яви втвърдяване. Милосърдието дава импулс на човека. Човек трябва да бъде милосърден, понеже в милосърдието има импулс. Да бъдеш твърд не е лошо, но в твърдостта няма никакъв импулс. Ти като си милостив, в тебе се заражда едно желание ти да направиш нещо. Ако вие мислите за музика и само запеете така, нищо няма да направите. Но, ако във вас се зароди желание да пеете хубаво и по някакъв начин да дадете концерт да свирите, да направите някакво добро, милосърдието ще ви поощри да пеете. То ще бъде един канал, един път, по който може да добиете тия средства. Ако милосърдието влезе във вашия живот като учен човек /и/ се зароди желание да измислите нещо, тъй че да бъдете полезни на човечеството, милосърдието ще ви научи на една импулсивност, деятелност. Ако нямате този импулс на милосърдието, ще бъде една отвлечена философия, една суха философия без да има никаква придобивка.

Казвам: Любовта към Бога дава един импулс. Любовта към ближния дава един импулс. Затуй, понякой път, когато се обезсмисли вашият живот, ставате апатични, нямате никакъв импулс. Нищо благородно не ви стимулира. Вие мязате на една пустиня, нищо не расте, няма какво да ви радва. Трябва да дойде един импулс. Ако имате любов към себе си, то е един импулс. Ако имате любов към баща си, към майка си, към брата, към сестра си, каквото и да е отношение в света, дето влезе любовта да действува, тя ще внесе импулс на ума да работи. Някой път вие нямате импулс. В някои светски хора има много импулс, много импулсивни са, работливи са, но в тях има идея. Че един човек, който иска да забогатее, иска да направи една къща, една черква, какъв импулс има? Или някой иска да направи едно сиропиталище, или някой приют за старци, или да направи училище за млади. Кой е импулсът, какво е събудено в него? Че всички учени хора, които работят имат импулс да бъдат полезни. Всички не са еднакво полезни, понеже всички не разбират еднакво живота. Казвам: Всякога едно чувство към Бога ще даде един импулс. Колкото туй

чувство бъде по-благородно, толкова и импулсът ще бъде по-благороден. Милосърдие и любов към Бога ще ви дадат импулс да преодолявате мъчнотиите в живота. Когато вие не може да работите, показва, че този импулс е слаб. Щом милосърдието е слабо и любовта към Бога и тя е слаба, тогава човек няма импулс. Ако тия възвишени чувства не са стимул, каквито придобивки да имате, вие ще мязате на онзи американски говедарин, каубой, комуто се паднали 6 милиона долари наследство от негов чичо. Намерили го в степите на Америка, той напуснал говедарството, започнал да дава угощения на целия град Сан Франциско. Три деня давал угощения на целия град и след шест месеца изпохарчил всичките пари, връща се пак говедарин.

Да кажем, вие сте млади. Какво подразбира младостта? Младостта подразбира, 6 милиона долари ви се паднали. Вие ходите като млади - угощение след угощение, но угощението не е осмисляне на живота. Върнете се като каубой, пак говедарин. Дойдат старите години, наведете глава. Казвате: „Свърши се!“ Пак почнете говедарството. С какво ще имате работа? - С говедата. На тия говеда какво ще им разправяте, че си загубил 6 милиона. Казвам: Всеки един от вас трябва да се стреми. Когато се говори, че човек трябва да има идеал, в какво седи идеалът на човека? Да кажем вие искате да се обличате хубаво. В туй чувство има един малък импулс, да имате хубави обуща, да се обличате хубаво, да имате хубаво ядене, но тия импулси са малки. Хубав и силен импулс е любов към Бога, любов към ближните. То е силен импулс, който може да се използува, като динамическа сила за развиването на човешките способности. Тогава, ако ме попитате, че някой човек е религиозен, какво ще стане от него? Религиозен човек не може да бъде онзи, който няма любов към Бога, любов към ближните. Двата елемента трябва да дойдат. Като стане човек религиозен, човек трябва да стане. Ако ти не си станал човек, да имаш в себе си благороден импулс или идеал го наричат, какъв идеал ще туриш? Идеал за тебе ще бъде Бог, идеалът за тебе ще бъдат твоите ближни. Ближният не може да бъде индиферентен. Ближен е онзи човек, който като те види, влиза в твоето положение и иска да ти помогне. Всеки човек, който иска да ти помогне в каквото й да е отношение, считай за свой ближен.

Не считай ближен някой, който ти е съсед. Ближен е онзи човек, който влиза в твоето положение, споделя отношенията, които вие имате, иска да ви помага в тази работа. И вие сте ближен на всеки, комуто искате да помогнете. Казвате: „Мене никой не ме интересува“. Ако човека нищо не го интересува в света, какъв ще бъде?

Сега за една седмица мислете върху идеята за Бога като импулс. Има за какво да работиш. Идеята за ближния, която да даде импулс. Те са области, от които човек може да черпи сила, вдъхновение. Бог е място, от което ние може да черпим вдъхновение и от ближните също. Аз ги наричам два велики закона на онази импулсивност на човешката душа, пътища, по които човек може да постигне всичко. Да любиш Бога и да любиш ближните, то са двата единствени пътища, по които може да постигнеш всичко, да се радваш и да си доволен от себе си. Другояче, така отвлечено да имаме любов към Бога, ние нищо няма да му предадем. Но, ако имаме любов към Бога, Той ще ни предаде известен импулс. Ако се печем на слънце, какво ще му предадем? Ако аз се пека на слънцето, какво ще предам на слънцето? Аз на слънцето нищо няма да предам, но слънцето ще ми предаде, ще ми даде един импулс. Импулсът на слънцето ще придобием. Като вярваме в Бога какво ще добием? Ще получим един импулс. Без импулс животът не може да се прояви. Животът започва с един импулс. Първият импулс, то е Божественото вътре в човека. Да живееш, да се движиш, то са Божествени импулси. Пратил ви Господ на земята да се учите, какво трябва да учите? Най-първо ще се учите какво да ядете. Научно да подбирате храната си. Каква храна ще изберете - плодна или месна храна?

Но да се повърнем към въпроса. Да остане във вас същественото. Мислете върху двата импулса. Човек трябва да има импулс, любов към Бога и любов към ближните. Любовта към Бога и любовта към ближните дават най-силният импулс. Има и други чувства, които дават, но тия чувства дават най-хубавият импулс за живота. Ако понякой път във вас изчезват тия импулси, показва, че не сте дошли до това място. Кога импулсът на слънцето е по-силен, сутрин, на обед, или вечер? Импулсът най-приятен е сутрин, най-силен е на обед и най-слаб е вечерно време. Ако

търсите приятното в живота, търсете го сутрин, ако търсите полезното, по обед го търсете.

Сега практическото положение е следното: когато останете един ден без импулс, че нищо не ви интересува, казвате: „Мен нищо не ме интересува, не виждам никакъв проспект“, вие тогава нямате Божествен импулс, към Бога и към ближния. Ще излезете из туй пасивно състояние. Вие сте влезли в някое подземие, ще излезете из туй подземие навън. Да кажем, че във вас се заражда мисълта, казвате: „От мене нищо няма да стане“. Аз ще ви запитам: Може ли едно гърне да каже на себе си: „От мене нищо няма да стане?“ Гърнето е направено, каквото вече му туриш. Какво може да бъде едно гърне? Може да събира две кила и половина вода. Направено ли е туй гърне да събира два килограма и половина, то и възможността, и силата му е на две кила и половина. Ако в туй гърне турите две кила и половина кал, и ако вложите в туй гърне, ако го напълните със злато, питам, ако го напълните със злато или ако го напълните с кал, еднаква ли цена ще има гърнето? Аз правя едно сравнение. Ако вие напълните вашата глава като едно гърне, което има 15 сантиметра широчина и 19 сантиметра дължина, ако вашето гърне напълните с кал, или ако го напълните със злато, какъв смисъл ще има вашето гърне? Та пазете се да туряте кал във вашето гърне! Не туряйте кал вътре във вашата глава, нищо повече! Калта е потребна отвън. Но тази кал не трябва да бъде в човешката глава. Сега, ако ви пратя при някой грънчар и вие отидете, и ми купите един ибрик - знаете ли какво е ибрик? По какво се отличава един ибрик? Тя не е българска дума. Ибриците имат едно място, отдето водата влиза и друго място отдето излиза. Има известни стомни, откъдето наливаш, оттам и празнят се. Ибрикът има два отвора: вход, отдето водата влиза и изход, отдето излиза. Кое е същественото на ибрика? На ибрика има един показалец, който стои като един клон израстнал отдолу.

Мисловият свят се нуждае от един импулс. И сърдечният и той се нуждае от импулс. Някой път вие се плашите от онова, което ви раздрусва. Раздрусването е необходимо в света като импулс да даде живот. В импулса седи великият живот, който слиза в света. И човек трябва да знае как да се нагоди в този живот.

Но сега за една седмица мислете за любовта към Бога, не като идея, но за любовта към Бога като импулс в живота. Като мислите за Бога, мислете какво искате да направите и когато мислите за ближните мислете, какво искате да направите.

Любов към Бога и любов към ближния като идея!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
27 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 8. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

НЯКОЛКО ВЪПРОСА

Отче наш.
Изпейте „Сила жива!“

Какво означава думата „учен човек“? Имате понятие за учения човек, който знае много. Не е невежа, не е прост. А има и едно друго разбиране за учения човек: учен човек е онзи, който постоянно изправя своите погрешки.

/Фиг. 1. 28/ Елементарна азбука. Как се определя точката? Точката в обикновен смисъл, е място отдето ти трябва да тръгваш.

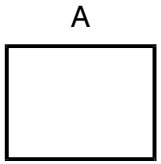

Фиг. 1.28

Пътят, който си извървял, това е права линия. Разширението на тази права линия какво образува? Значи, каква е идеята, когато излизаш от точката? - От една точка ти се стремиш да бъдеш до друга точка. В ума ти седи само една идея. От една точка до друга точка се образува права линия, образува се отношение. Питам тогава: Ако в дадения случай, като тръгваш, имаш в ума си две точки, ще се образува ли права линия? Щом имаш две точки в ума си, какво ще се образува тогава? Правя геометрически разсъждения. Казвате: „Това е лесна работа“. За да се образува една площ, какви условия трябват? За да добие една идея във вас широчина, какво се се изисква от нея? Или, ако на вас ви дадат идеята да определите какво нещо е време, какво нещо е пространство, как ще определите времето и пространството? По видимому много елементарни работи, много лесни работи. Във времето станало някакво събитие. Пространство - мястото, дето е станало.

Та казвам: От идеята за точката вие вече имате едно напрежение. Щом имаш едно напрежение в себе си, нещо неопределено. Какво нещо е точката в човека? Как ще определиш,

че имаш точка? За всяка една точка се казва, че не завзема никакво пространство. Ние казваме: „Ония неща, които не завземат никакво пространство, не съществуват“. Права ли е идеята? - Отчасти. Да кажем, ако нещата не завземат никакво пространство, без пространство, или извън пространството да живеем, как е тогава? Човек, като излезе из физическото пространство къде отива? Като напусне физическия свят, къде отива? Пространственият свят е физическият, духовният не е пространствен. Щом като излезеш из пространството, къде отиваш? Тогава каква е разликата между пространствено и непространствено? Сега кой ограничи пространството?

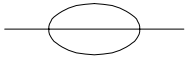

Фиг. 2.28

Сега да кажем имате една нота. /Фиг. 2.28/ Може ли да определите каква е тази нота? Може да бъде „си“, може да бъде „ла“, може да бъде „ми“, може да бъде „сол“. /Фиг. 3.28/ Това е петолинието. То е една система, която служи за разбиране на някаква идея. Да имате вече една спомагателна линия. По какво се отличават ония ноти, които са на линията, от ония, които са между линията? Имате „ре“ /на/ междулинията, „фа“ е /на/ междулинието, „ла“, също „до“. Кои са на линията? Ако ги прекарате в една по-висока октава, къде ще падне „до“? - /На/ междулинието. Тогава всички, които са на линията във втората октава, ще бъдат /на/ междулинието. Онези, които са на междулинието, ще бъдат на линията. Тогава, каква е разликата между ония ноти, които са на линията и ония, които са между линията? Има разлика, разбира се. По какво се отличава „до“? Ако вземете трептенията на „до“ и трептенията на „ре“, се отличават. Ако аз ти пея „до“ на тебе, постоянно, в тебе ще се роди едно желание нещата да се разширяват, да разпуснеш някаква линия. Като ти пея „до“ ще се роди желание да премахнеш едно препятствие, което те ограничава. Затворен си, ще се зароди желание да излезеш от затвора. Ако ти пея „ре“, в тебе ще се роди желание да вървиш по права линия. Ако ти пея „ми“ в тебе

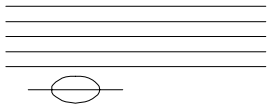

Фиг. 3.28

ще се роди желание, като имаш известни мъчнотии, да се справиш с мъчнотиите. Като ти пея „до“, ти имаш желание, да разпръснеш мъчнотиите. Като ти пея „ми“, в тебе ще се роди желание да мислиш, като как да се справиш с мъчнотиите. Защото в „ми“ пак се повтаря мъчнотията на „до“, но в друга форма. И следователно, мъчнотията на „до, ти в „ми“ може да я разрешиш. „Фа“ ще разреши мъчнотията на „ми“. Като влезеш в „ми“, имаш желание да събереш нещата, че да върви.

/Дойдоха двама стражари и казаха, че не е позволено да говори Учителят. Някакво недоразумение станало, защото ни беше позволено/.

Понякой път тренът се туря в крива посока на релсите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Сега упражненията.

XVII година
28 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 22. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

**На 15.IV.1938 г. в каталога на Елена Андреева не е отбелязяна лекция от Учителя*

ЕДНА ОСНОВНА ИДЕЯ

Отче наш.
Изпейте „В начало бе Словото“

Пишете върху темата: „Учението като метод за постижение“.
Изпейте песента: „Мога да кажа“.

Коя е основата на правата линия? Ако някой ви запита: „Коя е основата на правата линия?“, какво ще отговорите? Или някой да ви каже: „Коя е основата на живота?“ Под думата „основа“ на физическия свят разбираме това, върху което може да се гради. Тогава как бихте разграничили вие, каква е разликата между физическия свят, духовния свят и Божествения свят? По какво се различават? Казвате: „Физически свят“. По какво се отличава физическия свят от духовния? По какво се отличава духовния свят от Божествения? Сега може да се дадат много отговори, но има една идея, която трябва да седи вътре в живота. Знанието съществува и дава сила на човека. Ако някой ви попита: „В какво седи новото учение“, какво ще отговорите? Или имате едно ново верую, в какво седи това ново верую? Казвате, че вие вярвате, както едно време, хората вярвали. Че няма нищо ново, ако вярваш, както волът вярвал, ако вярваш както мравята вярва, или ако вярваш както птицата вярва. Какво ново има в тази вяра? Казвате: „Вярвам както едно време са вярвали“. Тогава няма ново. Новото се различава коренно от старото. После във вас седи идеята, вие искате да се покажете на окръжаващата среда, че вие не се различавате от тях. Казвате: „Двама хора мязат ли си?“ Те най-първо, ако си мязат един на друг, няма да се обичат. Ама то е едно противоречие. Какво разбирате под думите: „Няма да се обичат“? В живота, ако на двама души дадете едно малко парче хляб и двамата да са гладни, турите им едно малко парче, тогава ще се зароди едно състезание - мязат си. Значи и двамата искат

да ядат. Ако единият не искаше да яде, а другият искаше, ще се обичат, защото единият, който не иска да яде ще даде на другия и той ще яде повече.

Коя е основата на дишането? - Въздухът. Без въздух дишане няма. На какво дишането се обосновава ? - На въздуха? - Въздухът е потребен за дишането. Без въздух не може да се диша. Каква е основата на яденето? - Храната. Без храна не може да ядеш. - Коя е основата да чувствуваш? Сега малко новото ще влезе в противоречие със старото. /Фиг. 1. 29/ Теоретически казваме, че между две точки може да се прекара само една права линия. Тук тази идея, колко прави имаме? Туй, което аз съм начертал, между две /точки/ може да се прекара една права линия. Значи, щом може да се прекара една права линия, има само дължина. Сега се твърди, че между две точки може да се прекарат много прави линии. Тогава какво разбирате, че може да се прекарат много прави линии между две точки? - Щом се прекарат много прави линии между две точки, вие вече имате широчина. Следователно физическият свят е едноизмерен, духовният свят е двуизмерен, а Божественият свят е триизмерен. Туй е само за обяснение. Тази линия, за да стане духовна, трябва да се разшири. Правата линия, за да може да се прояви, трябва да има широчина. Ако може само една права линия да прекарате между две точки, тя ще се движи безконечно в една и съща посока. Сега трябва да знаете, че тъй като говоря, в природата има едно Божествено измерение, което е праволинейно. Всичките измерения се мерят с праволинейното измерение. Сега туй го вземете като една идея. Когато вземете например тона „до“, ти едновременно чувствуваш колко трептения има. Знаете ли, колко трептения има „до“? Или като го вземете във втората или в третата гама, като го вземете, знаете ли колко трептения има? Не знаете. Един тон може да го вземеш верен, без да знаеш, колко трептения има. Най-първо 32-те трептения виждат ли се? Тогава, ако вземем 32 трептения за основа, ако това е един закон - едни подържат, че най-низкия тон има 16 трептения, други - 32. Както и да е, без разлика, дали е 1 и 6 или 3 и 2. В дадения случай, то е само една

Фиг. 1.29

идея. 1 и 6, и 3 и 2 какво означава? 1 и 6 е силно творческо число. 3 и 2 това е меко число, число на възприятия. Ти може да вземеш един музикален тон с 16 трептения, тия вълни ще бъдат по-дълги. Теоретически, механически, ако се обяснява е едно, но ако изпееш с 16 трептения, тонът ще бъде силен и мощен, няма да има мекота. Ако го изпееш с 32 трептения, веднага малко изменени ще бъдат вълните, мекота ще има, ще се различават вълните. Един остър тон се различава. Единият ще има /Фиг. 2. 29/ такова движение, другият ще има /Фиг. 3. 29/ друга форма на движение. Сега туй твърдение трябва да се докаже. Как ще се докаже, че едните образуват корубести вълни, другите вглъбнати? Учените имат ред начини за доказване. Как ще докажеш, че един човек е религиозен? Научно как ще докажеш, че един човек е религиозен? По какво се отличават религиозните хора, как може да определите? По какво се отличават учените хора? Ученият човек изучава външната страна на нещата. Учението е нещо, което се занимава с външната страна на предметите. Религиозният човек опитва нещата отвътре. Той иска да знае. Да бъде идеята по-ясна, може да кажем, че религиозните хора са хора на вкуса. Те искат да опитат вътрешната страна на нещата. Един религиозен човек иска да му е приятно. Религията донася нещо. Религията не е празна дума, но тя доставя нещо на човека. Религия значи свързване. Религията ни свързва с онова същество, от което ние сме излезли. Трябва думата „религия“ да ни даде наука да се свържем с онова същество, от което сме излезли или от източника, от който сме излезли, за да става една постоянна вътрешна обмяна между нас и туй същество.

Фиг. 2. 29

Фиг. 3. 29

Сега целият свят е построен върху два центъра. Засега „А“ го наричам егоцентричен, „В“ е теоцентричен. Значи една права линия може да се начертае тъй, че азоцентричната да се отправи към теоцентричната. Имате един азоцентричен живот. Какъв може да бъде този живот, на който основата е „аз“-а? - Искаш всичките неща в света да се подчиняват на твоите възгледи, на твоята сила, искаш да те слушат. Туй може ли да стане? Виждате, че във

всичките животни в природата, като влезе едно голямо куче някъде, ще изгони всички по-малки кучета, ще ги накара всичките да се подчиняват наляво, надясно. Дойде от него по-голямо, то му покаже, че и то трябва да се подчинява. Питат най-голямото куче - кое накара всичките кучета да му се подчиняват? Най-първо на голямото куче му се подчиняват всички кучета, като дойде по-голямото куче, то образува друга една система, която от егоцентрична е станала теоцентрична. Как ще се усещаш ти? Ти ще се усещаш, че фасонът ти е паднал. Като кажат, че фасонът паднал, показва, че вашата система се променила. Когато вие се обезсърчавате, не е нищо лошо, че вашият център се е променил. Вашата основа е съградена върху пясък, и като дойдат изпитанията, казва Христос: „Една къща, съградена върху пясък, като дойдат бурите и ветровете, рухне“. Казвам: Правата посока на правата линия трябва да изхожда от Божественото начало, не от нас. Бог да е в центъра и ние в периферията трябва да бъдем. Всякога, щом се обезсърчите, трябва да знаете, че има една погрешка, че ти си създал един свят, който не е естествен. Защото човешкият свят е свят на измененията, Божествения свят е свят на постоянство. Щом чувствувате, че вече нещата са изменени, вие вече имате една система, която хората са образували.

Сега някой път питате: „Защо светът е така създаден?“ Най-първо, този въпрос не е право зададен. Ако свирите някое музикално съчинение и питате: „Защо е така написано?“ - То е написано, тъй ще го свириш. Другояче не може. Тогава направи го тъй, както казваш. Може да питате деветата симфония на Бетовен защо е така написана? Напишете вие. Не само да критикувате. Питате, защо светът е така създаден? Че как трябва да се създаде? Казва: „Защо само една уста имаме?" Че ти едва една уста може да нахраниш, ами ако имаш две, три усти, четири? Казва: „Защо трябва да имаме два крака?“ Ти едва може да обуеш двата си крака, 400 лева даваш за обуща, ами ако имаш десет крака по 400? Казва: „Защо ми е една глава, да имам две“. Той едва може да се справи с една глава, ако има две? Най-първо защо са му две глави?

Та сега вие казвате: „Ние сме окултисти“. Какво разбирате под думата „окултист“? Тя е много неразбрана работа. Казвате: „Окултизмът е наука“. Че каква наука е тя? „Те, окултистите много знаят“. - Че окултистите много знаят, но какво знаят? Тогава вие ще замязате на римските патки, които едно време казали: „Не знаете ли, че нашите прадеди едно време освободиха града Рим?“ - Те са второстепенни работи.

Най-първо трябва да имате една идея за Бога. Една идея за Бога да мислите, че Той е всесилен. Може да мислите, каквото искате, но една идея за Бога трябва да имате, че вие сте излезли от Него, дошли сте на земята да служите най-първо на Него, после на себе си. На Бога трябва да служите. Ако изворът престане, реката ще съществува ли? Значи, изворът, който изтича, животът който изтича от Бога, ако ти се държиш за този живот в Божественото, тогава твоят живот ще има смисъл. Някой казва: „Аз не вярвам в Бога“. Какво искате да кажете? Каква философия има да вярваш или да не вярваш, научно засягам въпроса? Той се е докачил нещо и не вярва. Защо? - Защото не е постигнал нещо. Казвате: „Аз не вярвам в Бога“. Добре, в кого вярвате? - „В себе си вярвам“. Много добре, тогава обосновете живота си! Започнете да видим какво сте намислили. - „Ама мен ми дотегна животът, не ми се живее“. Като не искаш да живееш, като не ти се живее, знаеш ли, какво нещо е да не живееш? Аз ви отговорих отчасти, какво е да живееш. Да не живееш, значи, вечно да бъдеш гладен, а пък да живееш, значи вечно да бъдеш сит. Има един вътрешен глад, от който няма никакво разрешение. Да живееш, значи да бъдеш вечно сит. Кое е по-хубаво сега, кое е практично, джобът ти да бъде празен, без да имаш петаче, или джобът да бъде пълен, кесията ти да бъде постоянно пълна? Кое е по-хубаво? Допуснете, сега казвате, че известен предмет, че го виждате. Ако известен предмет не виждате, показва ли, че този предмет не съществува? Казва: „Ама ти Бога видял ли си?“ Но то е само едната страна на нещата. Само с виждане ние не познаваме нещата. Колко начина имаме на физическия свят за опознаване реалността на физическия свят? Имате пет сетива, пет канала има, по които ти може да се домогнеш до известна реалност. Виждали ли сте Бога, то е вече физическият свят. - „Ти, казва,

слушал ли си го някога?“ Вземете, имате един орех непосаден и един орех вече посаден, който израстнал. По какво се отличават посаденият орех и непосаденият орех? - По формата си. Сега значи може да имаш една идея за Бога, която да мяза на един непосаден орех и имаш една идея за Бога, която мяза на посаден орех. Непосаденият орех остава неизменен, се като орех, но този непосаден орех след десет години ще има ли качествата, които имал в началото? Да кажем, първата година, втората година, третата година, ако се тегли, ще има ли същото тегло? - Ще изгуби нещо от теглото си. Ако този орех седи 10-20 години ще стане неспособен да се произвежда. Казвам: Вие имате идеята за Бога, както един орех, който е непосаден. Идеята ви за Бога, трябва да бъде посаден орех. Именно познаването на Бога, страданието в живота не е нищо друго, освен научен начин да познаеш Бога. Че страданието е единственият начин на земята, по който ние може да познаем Бога. То е страданието. Страданията и радостите, които дойдат то са двете опорни точки, по които познаваме Бога, с който ние сме свързани. Защото страданието може да бъде привидно. Може да имате физическо страдание - един удар, или страданието ви може да бъде от такъв, морален характер.

Представете си, че вие носите в джоба си една крупна сума. Вървите весел. Бъркате в джоба, търсите кесията си, няма я. Почувствувате една болка. Но тази болка не мяза на удара. Къде е тази болка? Но представете си, че вие се обезсърчите, казвате: „Отиде вече!“ Представете си, че вие сте ученик, отивате в странство да се учите. Бръквате в джоба, няма ви парите. Казвате: „Свърши се!“ Трябва да се върнете назад. Бъркате пак в джоба, парите са там. Пак се върнете. Само един момент на бръкване, казва: „Свърши се всичко!“ Какво се свърши? - Няма учение. Бръкнеш пак в джоба, казваш: „Всичко ще стане!“ Сега, каква е разликата между едното бръкване и другото бръкване? Какво ново е влязло, че в първото бръкване, бръкнеш, няма нищо, във второто бръкване ще напипаш нещо. Когато бръкнеш в своето сърце и не може да напипаш Бога, казваш: „Свърши се всичко!“ Когато бръкнеш и напипаш Бога, напипаш го в сърцето си - всичко ще стане. Аз да ви дам една ясна идея. Вие може да си

турите друга идея. Не туряйте идеята за Бога /като/ нещо, без което може човек. По никой начин. Не казвайте, че човек може да живее без Бога. Кажете ли така вие се осакатявате. То е се таки да кажете, че човек може да живее без глава. Може ли аз да живея без глава? - Че как ще живея? Може ли да живееш без сърце? Как ще живееш без сърце? Казвате: „Че без очи не може ли?“ Как ще живее без очи, на какво ще замяза тогава човек? Без уста не може, без очи не може, без уши не може ли? Тогава откъде тази идея? Какво ще турите на мястото /им/? Ако кажете: „Без очи не може ли?“ Тогава какво ще турите на мястото на очите? Прах трябва да турим. Тогава ние туряме онази идея за Бога, която ни е достъпна в следното: Бог е любов. Значи любовта ни е достъпна. Достъпна форма, с която може да знаем Бога. То е вътрешната страна, то е любовта. Ти Бога може да чувствуваш външно, във външните условия. Но щом чувствуваш по закона на любовта, ти ще имаш права идея. Без любов ти не може да разбереш Бога. Нищо в живота не може да се извърши без любов. Всичко е осъдено на фалимент. Онзи, който в живота иска да мине без любов е осъден на всички страдания. Всички страдания произтичат, че ние искаме да постигнем нещата без любов. Всеки, най-малък, опит е съвпрегнат със страдания. Всеки опит, в който влагаме любовта, това е радост, философия е това. Може да правите опити. Казвате: „Моят живот се свърши, аз страдам“. То са човешки работи. Страдаш защото искаш да извършиш работите без любов, без Бога. /Защо Йов страда, нали беше праведен?/ Никак не беше праведен. Щом страда, не е праведен. Христос страда защото носеше греховете на хората, за тях страдаше. Казва: „Той понесе греховете, Той изплащаше“. Както и да схващате, страданията произтичат от безлюбие. Всяко едно страдание произтича от безлюбие. Аз искам да ви насоча на философията. Вие може да мислите, каквото искате, то е друг въпрос. Ако искате може да обосновете живота си. Ти може да пееш както искаш, ти може да пееш с наведена глава, или може да пееш с обърната глава назад, но има един правилен начин за пеене. В пеенето най-първо ще имаш една мисъл и едно чувство. Защото музиката има един умствен характер. Мисълта дава

посока, чувствуването дава широта. Първо посока се изисква. Да пееш, трябва да имаш идея.

Та казвам: Всички трябва да имате една идея за Бога, да изучавате, като сте при Бога. Аз понякой път изучавам хората, гледам, вие понякой път нямате любов към Бога. Понеже се намирате при едно същество, което е най-благородно, най-умно в света, ако с Него вие се проявите такива, каквито не трябва да бъдете, тогава аз вас, хората, ви уподобявам на една мома, една млада мома, която била много ленива. Кои хора са лениви? - Лениви са ония хора, които искат всички да им шетат, а те да седят на едно място. Тя била богатска дъщеря, от леглото ще я дигнат, ще я турят до огъня, оттам ще я дигнат и ще я турят до софрата и с лъжичка ще я хранят в устата. Тя само казвала „примъч и отмъч“. „Примъч“- да я довлекат, „отмъч“- да я отвлекат. Дошъл един момък и тя била доста угледна, харесал я и искал да се ожени заради нея. Майката казва: „Както виждаш, тя не е научена на работа, трябва ние да я донесем до огнището, после да я отнесем“ Той казва: „И аз ще го правя, стига тя да ме хареса“. Като се оженили, той я занесъл до огнището, пък наклал голям огън и излязъл навън. Тя викала „отмъч, отмъч“, но никой не дошъл да я отвлече. Тя казала: „То няма кой да ме отвлече, но чакай аз да се отвлека. Значи тя намерила, че и сама може да стане. И по едно време се намерила на крака. Тя разбрала, че не само другите хора може да я носят, но че и тя може да става. И ние понеже сме от тия много работливите, някой път Господ ни донася до огнището и ни оставя. Като накладе голям огън, ти викаш: „Отвлич, отвлич“, но няма кой да чуе. Тогава казваш: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ“. Помогни си сам на онова, което ти можеш, а пък на онова, което ти не можеш, Бог ще ти помогне. Има нещо, което ние сами може да си помогнем. Най-първо ти ще дишаш въздуха, ще го приемеш и тогава, онова Божественото, въздухът като влезе, каквото ще произведе в тебе, това е Божественото. Въздуха като приемеш, ще го задържиш. Сега дишането в какво седи? Западните хора дишат и източните хора дишат, но има разни теории за дишането. Не бързай да дишаш! Ти като приемеш въздуха, този въздух ще задържиш, Бог да свърши своята работа. Като усетиш, че Бог свършил своята

работа, тогава ще издишаш. И тогава като издишаш, кажи по една хубава дума: „Добър съм“. Под думата: „добър съм“ какво подразбираме? „Добър съм“ - Значи, че си добър създаден. „Добър съм“, не че си добър пред хората, но да разбираш идеята, че си добре създаден. Следователно, благодари за онова, както Бог те създал - „Добър съм“. Ако по този начин вие дишате, като вдишвате, вие си концентрирате ума към Бога и като издишате, казвате: „Добър съм създаден“, веднага тъгата, която имате, ще изчезне. Та казвам: Вие трябва да имате характера на мъчениците. Дойдат и кажат: „Ти вярваш ли в Бога?“ Не само да кажеш, че вярваш, но и се надяваш, и обичаш Бога. - „Не само вярвам, не само се надявам, но и аз любя Бога“. Вярата е излязла от любовта, надеждата е излязла от вярата. Следователно, любовта в случая това е основата, пък вярата е майка на надеждата. Надеждата е детето. Надеждата в света, с която уповаваме, то е детето на вярата. Някой казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ Ти ще кажеш в себе си: „Не само вярвам, но аз обичам Бога“. Някой ще каже: „Ти виждал ли си Бога?“ - Ами ти човека виждал ли си? Казвате, че виждате някого. Ако това е вярно, този човек утре умре, къде е човекът? Туй, което се изменя човек ли е? Но туй невидимото вътре в човека, то е човекът. Видимото, то изявление на невидимия човек. Видимият човек е изявление на невидимия човек. Следователно, ние хората сме видимата страна на Бога. Като виждаш себе си, то е външната страна, външното проявление на Бога. Онова начало, което не се изменя, което при всичките условия, в каквото отношение и да се намираш, ти веднага отправи ума и сърцето си към Бога ,и него слушай. Тогава се разрешават всичките въпроси. Жаждата се разрешава само при извора, гладът се разрешава при хляба. Вие ще си извадите своите заключения. Скърбите къде се разрешават? - При радостите. /Къде да ги намерим?/ Къде се намира водата? Въздухът къде се намира? Нали навсякъде се намира въздухът?

Тогава, аз ви препоръчвам, ако сте нещастни, всеки един от вас да си вземе една саксия, едно карамфилче или едно друго цвете, което цъфти по няколко пъти в годината, посади го и го обикни. Погледни и обикни това цветенце. Ти ще кажеш, че не може да обичаш цвете. Човек и той е едно цвете, което е цъфнало.

Ти срещаш един човек и го обикваш. Като видиш един човек, или като чуеш гласа му, или по говора му, или по хода му, или онова, което ти виждаш, ти го обикваш. Аз искам да ви наведа, да имате една наука за нещата. Тия старите неща, старите баби да ги оставите. - „Мен ми дотегна животът“ - То е бабешка работа. - „Не вярвам“. То са стари работи, на пастърма са станали. Този речник, оставете го настрана! Вие се сърдите. Сръднята е метод. Като се сърдиш, ти мислиш, че ще постигнеш нещо. Аз съм виждал музикант, като свири, че хвърли цигулката, хвърли книгите, не иска да свири. Защо не иска да свири? Неразположен е да свири. Давам му една английска, не е раположен, като му дам 100, веднага е разположен, като му дам 200, 300, 400, 500, 1000, свири човекът. Значи, нему му трябват хиляда английски. Даже, ако не е толкова гениален, пак ще свири. Я, ти дай на шивача две хиляди и ти ще видиш, как хубаво ще шие. Плати му 5-600 лева, той ще направи дупките голями, голями.

Сега аз не искам да ви убеждавам. Вие имате стари идеи, които ви измъчват. Всичкото ново в света, то е което причинява радост. Аз наричам нови неща, които изтичат от Бога, които причиняват радост. Старото е човешко. А пък старото трябва постоянно да се обновява. То трябва да се обновява от Божественото. Затова, щом се усетиш, че си неразположен, то е човешко чувствуване. Веднага внесете Божественото! Вие страдате. То е човешко. Радвате се, то е Божественото. Казва: „Да се весели Бог в своите дела“. И да скърби човек в своята глупост. Защо? За да се поправи. Сега туй ви препоръчвам като един метод. Често в съвременното възпитание хората правят опитите на тези, които са образували изкуството на цимента. Вие забърквате циментена каша, туряте крака си вътре. Най-първо е приятно да си туриш крака. Но да бъдеш внимателен. Ако туриш крака си и го държиш няколко часа, после ти ще се сковеш. Никога не си туряй крака в една циментена каша! Безверието в света е една циментена каша. Нищо повече! Недоволството в света е една циментена каша. Ти ги бъркай с дърво, с желязо, но краката и ръцете да бъдат далече. Влезе ли ръката, влезе ли кракът, ти ще пострадаш. Когато дойдете до безверието, ние знаем какво е. Това е циментена каша. Тогава каква е кашата на

вярата? Понякой път аз гледам някой, той сам не вярва в Бога, казва: „Онзи не вярва“. Той го преценил. Ти, който не вярваш в Бога, ти не може да знаеш, кой вярва в Бога. То е невъзможно. Може да се определи, онзи, който вярва в Бога, който има тази вяра, която е основата на любовта, вярата и надеждата. Който има тия трите неща, то е основното учение на онези, които вярват в Бога. Той се познава по това. Срещне го някой беден човек, поиска му, бръкне в джоба, той има само една монета, даде му я и върви. Като върви, бръкне пак, в джоба има пак една монета, пак дава. Той никога не се съмнява, съмнението не влиза в ума му. Не мисли, че джобът му ще се изпразни. Той вярва, че джобът винаги ще бъде пълен. Както изворът, колкото и да дава, всякога ще има, ще бъде пълен, колкото и да дава, този извор ще блика. То е любовта към Бога. Онзи човек, който при всичките условия се блика, извира, той е човекът, който има вяра, надежда, който има любов към Бога. Онзи, който като някоя щерна се изпразва, той няма любов.

Сега разбрахте ли? Какво остава във вашия ум? /Зададе се един въпрос за Фидеас - склуптора/. Всичките хора са склуптори. Децата умират, вземат тия деца. Дойде смъртта, вземе детето, не е ли същото? Най-после и ти сам изчезнеш от света. Когато дойде човек, трябва да знае, какво нещо е умирането. - Да ти вземат всичко, каквото имаш, да те оставят без нищо. Представете си, че вие уповавате на ръцете си, вземат ви ръцете. Уповавате на краката, вземат ви краката. Уповавате на очите, ушите, вземат и очите, и ушите, и дробовете вземат, вземат всичко и представете си, че ви лишат от всичко онова, на което вие уповавате. Турят ви в един свят, на какво ще уповавате? Няма ли да бъде туй най-голямото разочарование? Има нещо по-красиво от очите. Кое е то? - Това, което не знаете. Има нещо по-красиво от ушите. Кое е то? - Което не знаете. Има нещо по-красиво от сърцето. Кое е то? - Което не знаете. В това седи Божественото. Божественото може да възстанови всичко онова, което ние сме изгубили. Всичко може да го възстанови в много по-хубава форма, отколкото изгубеното. Защото, вземете и Йов в своите страдания, и той казва: „Говорил съм много пъти в незнанието си, но сега няма да

говоря“. Призна погрешка в своите разбирания. Дойде туй вътрешно просветление. И тогава Писанието казва, че той тогава получил двойно богатство, богатствата му били в двоен размер по-големи. Казва Писанието и дъщерите, и синовете му били по-красиви, отколкото първите. Неговите разбирания след туй изпитание са били други. Следователно, във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят в Йов станало едно изменение, едно подобрение.

И тъй всички трябва да бъдете герои. При всичките изпитания в света, като дойдете до изпитанията, да видите сила, да се не обезсърчите, да минат година, две, десет, двайсет години, да опитате, че вашата идея, върху която сте съградили вашия живот е вярна. Да кажете, че това, в което вярвате е така, не може да бъде другояче. - „Отде знаеш?“ - Зная го. Казва: „Няма Господ“. Че туй доказателство ли е, че няма Господ. Доказали го учените хора. Че как са го доказали? Бог не е една идея, която може да се отхвърля. Бог никога не може да се отрича. Туй е абсолютно немислимо. Ако отричаш Бога, ти веднага ще умреш, ще изчезнеш. Онези, и те правят опити, дето казват, че не вярват. Те са привидни работи. Казва: „Аз съм се обезверил в хората“. Щом намери добър човек, че му помогне, казва: „Имало и добри хора“. Изменя се неговото мнение. Те са пресилени работи. - „Няма добри хора в света“. Щом му помогне някой, казва: „Имало добри хора в света“. Казвам: Пазете се! Може някой път на човека да му е мъчно. То е едно вътрешно изпитание. Бъдете благодарни, понеже вие не сте благодарни. Благодарили ли сте за онова богатство, което Господ ви дал сега? Вие не сте се отблагодарили. Постарайте се да се отблагодарите! Ако не се отблагодарите, тогава ще ви дойде някое страдание. Защо ще дойде страданието? - Защото в страданието вие ще познаете, какво може Господ да направи за вас. Писанието казва: „Познайте ме в ден скърбен и аз ще ви помогна“. Значи, в този, скръбния ден какво ще познаете? - Ще познаете Божията любов. Виждаш, че в Бога всичко е възможно. Всичките ваши мъчнотии, които срещате в живота, ще изчезнат. Всичките хора те са условия: баща ви, майка ви, това са се условия. Онова начало, на което вие може да разчитате, то е

Бог във вашата душа. Дръжте се за Него, не като слепец за тояга, но дръжте се с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си сила.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
29 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 29. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПРИЧИНА, СРЕДА, ФАКТИ

Отче наш.

Тема зададена имате ли? /Чете се темата „Ученето като метод на постижение“./ - Пишете върху темата „Разлика между честност и справедливост“. По какво си приличат и по какво се отличават?

Изпейте една песен. /Изпяхме „Фир-фЮр-фен“/.

Природата има няколко начина за разглеждане на живота. Например, къде може да приложите числеността на нещата? Когато нещата са разделени, например, вземете отделните тела, които съществуват в природата. Нашата земя, слънцето, всичките други звезди се са отделни. Може да ги изчисляваме колко са на брой, може да приложим аритметиката, численността на тях да знаем, когато дойдем да изучаваме вътрешните отношения на нещата, телата, които са отделени едно от друго, например, разстоянието между две слънца, които са далеч на три светлинни години. Колкото светлината може да измине за една година, като пътува 300 хиляди километра в секунда, това е една светлинна година. Та едно слънце седи от друго на такова голямо разстояние. При това тия двете тела имат отношение едно към друго. Обикновените хора даже не подозират за тия работи, те не подозират отношението на звездите една към друга, както мравите не подозират, че има някакви хора на земята. Мравите и досега не знаят, че съществуват същества по-високо от тях. Мравите мислят, че единствените разумни същества са само те, над тях други същества сега няма. Тя е така построена, че и да види, ако иска да си състави едно понятие за човека, ще го мисли, че е една голяма мравя. Питам сега: Какво може да се постигне с един мравешки ум? Някой път хората поставят въпроса: „Каква е целта на човешкия ум?“ С разширението на чвешкия ум се

разширява човешкото съзнание. Там се включва прогреса на човека. Без развиване на човешкия ум и на човешкото съзнание, не може да има вътрешна култура. Ако престане човешкия ум да се развива, то идва упадък. Цялата история на природата показва, че ония тела, които не се развиват имат упадък. И съществата подлежат на същия закон. И те като не се развиват, явява се един упадък, регресивен упадък, израждане. От израждането на нещата се явява смъртта. Всички същества, които се израждат са подложени на смърт. В дадения случай, смъртта е един обновителен процес в природата. Всяко нещо, което постига крайния предел на своята инволюция, е вече предразположено към преживяване на ония условия, при които то може да съществува. Разбира се ние засягаме смъртта не така както се разбира. Смъртта в природата е едно ограничение на деятелност. Сега, разбира се науката може да се занимава със сегашните условия на живота. Понякой път всичките хора се спират върху въпроса, казват: „Да прекараме добре на земята". Представете си, че един пътник е в кораб, казва: „Да прекараме добре в кораба". Пътува с един параход и се занимава, как ще преплава той океана. - „Вън, казва, на сушата като излезем това не ме интересува". И действително, докато човек е на кораба, не трябва да го интересува другото. Един ден, като излезе на сушата какво трябва да прави? Или ние, онзи, бурния живот по морето го уподобяваме, когато имаме големи неприятности в живота. Той е бурният, морски живот. Животът при пътуването е неприятен, няма тия удобства, както на сушата. Тогава, разбира се, условията в кораба са други, и условията на сушата ще бъдат други. Често мнозина не правят разлика, казват: „Един бурен живот и един тих живот". Ако се попита, в какво седи бурния живот? Има известни изпитания, които не произтичат от самия индивид. Някои от вас може да сте пътували в Атлантическия океан, от България за Америка, да ви посрещне някоя буря, ще видите в какво положение ще се намерите. Приятно спане няма. Ще се държиш някъде на кревата, ще гледаш да не те изхвърли, ще се тласкаш от едно място на друго.

Сега запитвате, защо се случват тия работи. Да допуснем, че не биха съществували никакви бури, никакви ветрове не биха

съществували, знаете ли какво ще бъде положението на земята, на водните течения? Представете си, че бурята на земята, би била еднаква навсякъде. Да кажем, ако нямаше никакви ветрове, температурата беше еднаква по цялото земно кълбо, какво щеше да бъде положението на земята? Сега нали вие се занимавате с философия? Понякой път вие си задавате въпроса: „Защо са тия промени в живота?"-Туй, което става на земята, става и в човека. Туй, което става във вселената, става и в самия човек. Човек не може да избегне промените, които съществуват в природата. На тия промени всички същества са изложени. Ония същества, които са на по-висока степен на развитие са изложени повече на промени, отколкото ония същества, които са на по-ниска степен на развитие. Те са изложени по-малко на промени.

Понякой път във вас се заражда желание на недоволство. Хората обичат да се сърдят. Какво нещо е сръднята? Всеки човек може да го разгневите. Върви някой човек, пее си, изведнъж спрете го, в него ще се зароди едно неприятно чувство. Човек моментално, ако се спре с този подтик на енергия, щом се спре, ако в даден случай ти не можеш да намериш правилен път, за да насочиш своите енергии, в тебе се образува едно вътрешно триене, загорещяване. Веднага ти си раздразнен. Казва: „Кипва". Ще се образува топлина. Знаете, че като се образува топлина има кипване. За да има кипване, трябва да има горещина отдолу.

Следователно в живота човек трябва да изучава вътрешните движения. Течения има на мисълта. /Фиг. 1.30/ Това представя челото. Имате горна част, долна част и средна част. Долната част на челото се занимава с онази, грубата материя, необработена материя. Областта над веждите има наблюдателен ум, който се занимава с фактите, отделните факти, какво се случва, без да има някаква връзка между фактите. Средната част се занимава с набраните факти, туря ги в известни системи. В горната част се търсят причините, системи се образуват. Горната част търси причините, които са произвели тия факти. Например, вие чувствувате студа, това е един факт. Сега трябва да обусловите на какво се дължи студът. Или топлина чувствувате, то е един факт. Природата е пълна се с

Фиг. 1.30

отделни факти, които срещате. Фактът е нещо, което не можеш да го обясниш, но не може да го отречеш. Умира човек, един факт е. Защо умира не го знаеш. Може да видите, един човек се разболява, става известна промяна, не знаете в какво седи промяната. Или виждате понякой път изгубвате равновесието на своя ум. В какво седи изгубването на равновесието? - Някаква промяна стане в неговия мозък.

При сегашните условия физическия живот не е поставен на една точна основа. Често стават промени. И каквато система и да употребим за самовъзпитанието, ние трябва да вземем много работи. Например, вие понякой път си задавате въпроса, че при най-малките промени в атмосферата, вие усещате едно чувствуване, става ви студено. Вие не може да си обясните, защо ви става студено. Първо, тази студенина зависи, че вие не употребявате една хубава храна. Второ, че у вас окисляването не става правилно, белите дробове не работят правилно. На трето място имате изобилно венозна кръв и организмът ви не функционира правилно. Следствие на това, в природата вие започвате да чувствувате едно изстудяване на крайниците, на вашите ръце и на вашите крака. Някой път краката изстиват и то /е/ един болезнен признак, изстиват краката ви. Или изстиват ръцете ви. Краищата на ръцете ви изстиват. Тогава се забелязва един процес, че кръвта се събира във вътрешните съдове на тялото. Кръвообращението не е правилно. Щом кръвообръщението не е правилно и мисълта на човека не работи така правилно. Във вас се явява едно угнетено състояние. Вие сте неразположени, усещате, че има нещо, което ви стеснява. Не го знаете /от/къде е. Туй състояние, което угнетява, може да е наследствено, може да го носите от четири-пет поколения, вие го усещате. Случва се така, че дядо ви страдал от някаква ипохондрия, или имал някаква болест. След четири поколения, вие нямате нищо общо с дядо си, но във вас идат тия страдания по симпатия на дядо ви. Сега казвате, че какво има, какво вършил дядо ви - живял не добре. Какво отношение имате вие с дядо си?

Представете си сега линията АВ /Фиг. 2. 30/. Тя е една желязна линия. Представете си, че А се постави в едно огнище. След време, какво ще стане с В? Ще кажете, че този влязъл в

огъня, какво съм виноват аз? След време от А и В ще се нагорещи. Ще проникне тази топлина от А до В. Да допуснем, че туй нагорещяване е благоприятно условие. След време в даден момент, ще мине известно време и то ще мине във В. Може всеки един от вас да направи известно наблюдение, след колко време топлината ще мине в центъра А. И в живота между дядо ви и вас, вие сте поставени на една линия, вие вървите по една линия и по необходимостта на този закон последствията ще сполетят и вас. Сега има два начина за констатиране на нещата. Може да се констатират без обяснения. Някой казва: „Защо е така?“ Така е този въпрос. Как стават нещата и защо стават те, са различни методи. Защо стават никой не знае. Защо се ражда човек? Че е роден може да се обясни и как се ражда, но защо е роден, то е един въпрос, не може да се обясни. Защо човек се сърди, не може да се обясни. И всякога може да направите един опит. Вие може да разсърдите, когото й да е. Пък може и да утешите, когото й да е. Взели сте пари от някого, не му плащате. Той се разсърди на вас. Има нужда от пари, но вие сте в състояние да внесете мир в неговата душа, да не го сърдите. Може да му платите и лихвите, и да му дадете един подарък, веднага ще има разположение.

Фиг. 2.30

Понеже ти си излязъл от дядо си, ти си вече свързан. То е една свързана верига. Най-първо казвам: Турете си една мярка. Трябва да имате една абсолютна мярка, която не се мени. Тази мярка ще турите. В природата има една абсолютна разумност. Вземете тази мярка, с нея ще мерите. Защото, да допуснем, че известно страдание има в света. Но някои страдания произтичат от неразбиране. Ако на едно новородено дете му дадете твърда храна, вие ще произведете болки в неговия стомах. Това дете няма зъби, не може да дъвчи. Ако му дадете жидка храна, която природата приготвила, то ще се чувствува добре. Казвате, че природата не е разумна. Природата предвидила и приготвила млякото за малкото дете. Друга храна приготвила когато порасне, може да се храни самостоятелно, дава му твърда храна.

Сега вие не искате да страдате. Страданието в света е привилегия. Страданието е твърда храна. Всяко страдание е твърда храна. Трябва да разбирате. Нещо ви се случва в живота. Това е нещо, което трябва да обработвате с вашия ум. Ония, по-висши същества имат повече страдания, по-низшите имат по-малко. Един, който е в университета, се занимава с по-трудни задачи, който е в гимназията с по-прости. Като влезеш в първо отделение, там са елементарни работи. Понякой път вие се спирате върху въпроса: „Защо са тия страдания?". Излез из училището! Един студент всякога може да не се главоболи, ако иска да не си бие главата, да учи 4-5 часа, да го късат, да се дразни, че работите не му вървят, да напусне университета. Но след като напусне университета, работите няма да се улеснят. В университета работите донякъде ще се оправят, но като напусне няма да се оправят. С университета работите ще се оправят по-лесно отколкото без университета. Животът е училище. По-добре университет на живота, отколкото училището на смъртта. Тогава някой казва: „Да умрем, да напуснем училището". Нямам нищо против, но с напущането на училището, и със свършването на училището вие имате два различни резултата. Казвам: Придобивките на живота са повече, отколкото придобивките на смъртта. Да приближите смъртта и животът. Практически и смъртта е потребна, и животът е потребен. Животът ще приложите в доброто, а смъртта ще приложите в злото. Смъртта ще приложите в злото за да се освободите от злото. Непременно трябва да умрете. А за да се свържите с доброто, непременно трябва да оживеете. Следователно, всеки който умира, свързва се със злото; всеки, който се ражда, се свързва с доброто в света. Ако той не разбира този закон, той се самоосъжда. Като живее, той постепенно умира. Един човек, който не е разбрал закона, постепенно умира. Защото, като погледнеш един човек, може да се чете в неговото лице, че той умира. Може да се определи след колко години ще умре или след колко дена. Дойдат някой път лекарите, лекарят като пипне пулса на болния, като го погледне, казва: „Още два-три дни, ще свърши". Как познава лекарят? Много лесна работа. Имате един аероплан. Като се качи онзи, който кара машината, може да определи за колко дена ще стигнат

въглищата. Знае, че на половината път ще остане влака. Тъй щото може да се изчисли енергията на човека, да се види колко време ще живее. Ако някой се разболее, един съвременен учен човек, като бутне задната част на ухото на болния, знае, ще умре или ще оздравее. Някой път лекарят казва: „Ще умре". Като побутне другият казва: „Няма да умре". Някой път лекарят казва: „Ще живее". Онзи като побутне зад ухото казва: „Ще оздравее". На ухото има един белег, който показва, ще живее ли човек или ще умре. Тъй щото, искате ли да не умрете, когато се разболеете, бутай те се зад ушите, ще живеете по-дълго време. Като се разтриваш, ще живееш повече, отколкото ако не се разтриваш.

Та казвам: Знанието е потребно за да се облагороди нашият живот. Човек е свързан с три свята: със света на мислите, със света на чувствуванията и със света на постъпките си. Или физическият свят, духовният свят и Божественият свят - те са три свята съвършени. И тогава връзката е Божественият свят, причината, това е духовният свят, това е средата и физическият свят, това е резултатът. Следователно, на физическото поле ние от резултата ще съдим за причината. От причината може да знаем, какъв ще бъде резултатът в Божествения свят. А пък тази причина, да кажем слънчевата светлина, минава през известна среда. Коя е средата между земята и слънцето? - Етера. Тук на земята има и една друга среда - въздуха, през която минава светлината. Казвам: Всеки един човек се нуждае от известна среда за да може Божествената енергия да премине. Следователно, духовният свят съставя средата, през която човек възприема благата, които идат от великия свят. А сам човек е един резултат на ония причини, които действуват извън неговия обсег. Тъй щото вие живеете на земята, но съдбата ви е разрешена от друго място. Съдбата на човешката глава зависи от неговата глава. Неговият мозък зависи от неговото съпоставяне, както е съпоставен той в отношение с разумната природа. Казвам: Всякога се пазете да не изгубвате връзката, която природата е турила във вас. Например, вие имате връзка с вашите очи. Ако вие ги продадете, изгубвате връзката. Имате връзка с вашите уши. Ако вие ги продадете, изгубвате връзката. Имате връзка чрез вашия нос, имате връзка с вашата уста, имате връзка с вашето осезание.

Те са основните връзки, от които зависи животът на човека. Вашият усет на пръстите трябва да бъде нормален.

Та казвам: В съвременната наука има едно приложение - химията има едно приложение, физиката има едно приложение, съвременната педагогия трябва да има едно практическо приложение за самовъзпитанието. Знанието трябва да се приложи. Знанието, което не може да се приложи, то е безполезно за човешкия живот. Имате известна литература, трябва да разбирате това, което е полезно. Или четете някое духовно съчинение, трябва да разбирате онова, което е за облагородяването на чувствата. Или четете физическа наука, трябва да четете онова, което е полезно за неговото тяло. Всеки един трябва да разбира ония условия за своето тяло, ония условия за своите чувства и ония условия за своята мисъл. Или тъй нареченото, трябва да разбира условията за тялото, условията за симпатичната нервна система, която е свързана с неговите чувства и да разбира условията за своята мозъчна система. Човек трябва най-първо да започне възпитанието от тялото, възпитанието на симпатичната нервна система, която е свързана с неговия стомах. Човек трябва да възпитава своя стомах. Той се намира в най-низка степен, той е най-невъзпитан. Животът му няма да тече така благоприятно, ако не може да възпита, да тури в хармония своя ум, своята мисъл. Той не трябва да се безпокои от всички промени, които стават в природата, той трябва да ги изучава. Например, вас може да ви сплаши идването на силна буря, или повдигането на праха в атмосферата, или някои дни, когато става горещина, или зимно време на някое място може да се увеличи спадането на температурата, може да бъде 25 или 30 градуса, туй веднага може да ви сплаши. Но как ще си обясните, когато човека го тресе лятно време? Отвън има достатъчно топлина, а вие треперите вътре. Как ще си обясните този студ, който става? Казвам: Много неща има в природата, които трябва да се обяснят. Индивидуално човек трябва да изучава своя организъм и трябва да изучава природата, да се постави в хармония. И като изучава природата, като изучава себе си, той ще знае във всеки даден случай, как да се постави.

Сега, например, ако на вас ви дадат една тема да развиете: „Кои са причините, които създават водните течения, обръщането на големи маси вода, които постоянно се движат. Кои са причините, които заставят водата да се движи?“ Туй, което става в океана, което става на сушата, става и в човека. Има общност в законите. Ние считаме, че законите, които управляват нашия организъм, не са общи със земята. Пък ония закони, които движат земята, движат същевременно и човека, и онези закони, които движат слънцето. Да кажем, нашата земя има две движения. Едното около себе си, около своята ос, на какво се дължи, да се обясни? При това има и друго едно движение, около слънцето. Питам сега: Ако земята не се движеше около себе си, ако не се движеше около слънцето, какво щеше да бъде? Движението на земята около слънцето, това е идеята за Бога. Разумният живот на човека се движи около един голям център. Движението на земята около себе си, разбираме личния живот на човека. В туй обръщане има практическо приложение. Понеже земята, ако не се движеше, едната част щеше да бъде осветена, щеше да има благоприятни условия, другата не щеше да има. Сега при туй движение равномерно земята се осветява, тъй щото всичките части имат еднаква привилегия. Сега понякой път вие задавате въпроса, защо трябва да се движи около слънцето? Накъде трябва да се движи човек? Кое е по-хубаво - движението или застоят? - Движението. Посока на движение в природата трябва да има. Новите идеи в света идат, да се даде една правилна насока на ония енергии, които са вложени, да дойдем в съгласие с великите закони на природата. В това отношение и обществото, и народът, само така може да се повдигне човечеството. Ако човек се движи в пространството като комета без никаква идея, нищо не може да се очаква от него, всякога ще дойде един катаклизъм. Там дето светът няма общ център, катаклизми се случват често ; дето има общ център, катаклизмите са изключение. Но всичките неприятности в живота произтичат от известни колебания. Понеже сме свободни същества, ние искаме някой път да изменим живота си. При туй изменение, ако изменим своя център, по който трябва да се движиш, ще се случи някаква промяна нежелателна. Та казвам: Обща идея трябва да имате. Трябва да имате една обща

идея за Бога, която да може да я турите на изпит, на един личен изпит. Не философите да ви доказват, има ли Господ или няма. То е съвсем друг въпрос. Защото тия философи, които са доказвали досега дали има Господ, този въпрос - съществуването на Бога, не може да се докаже. Казва: „Да се докаже, че има Господ“. Туй, което се доказва, то не е реално. Туй, което не може да се доказва, то е реално. Какво ще ми доказва един философ, дали има въздух. Аз го зная, аз дишам. Какво е въздухът сега, ако остане аз да чакам той да ми доказва, дали има въздух, че тогава да го употребявам, ще се свърши. Какво ще ми доказва един човек, има ли светлина или не. Трябва да ви се говори за онова, което вие знаете. Да ви се говори за светлината като факт, за въздуха като факт, който сте проверили, може да ви се говори. А пък за ония неща, които не съществуват като факти те са извън човешкия ум. Казвам: Опитната наука, онова, което мислят хората е хубаво, но всякога трябва да вярвате в онова, което вие сте опитали. В човека има едно чувство. Та казвам: Опитът важи повече от всички философи. Туй, което е опитано, което е проверено, туй върху което почива твоят живот, е по-реално от всичко онова, което може да четеш.

Та казвам: Свързвайте причините, свързвайте средата, свързвайте фактите! Изучавайте живота без да се обезсърчавате!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
30 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 6. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЧЕСТНОСТ И СПРАВЕДЛИВОСТ

Отче наш.
Изпейте „Духът Божий“, „Всичко в живота е постижимо“.

Пишете върху темата „Разликата между постоянство и твърдост“. - Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Каква е? - Четете. /Чете се темата „Разлика между честност и справедливост“./

Доста труден въпрос, понеже е отвлечен. Честност и справедливост - това са отвлечени въпроси. Как може да се конкретизират, да станат по-ясни? Разликата между студено и топло каква е? Когато имате топлина и когато имате студ, какъв е резултатът, какво се произвежда? Или при друго едно състояние, да кажем когато човек е твърд, какъв е резултатът? Между твърдостта и мекотата каква е разликата, или вземете разликата между други две състояния - болен и здрав. Каква е разликата, когато човек се намира в едно болезнено състояние и когато се намира в едно здравословно състояние? Или разликата между гладния и сития, каква е? Вие може да вземете честността като ценност и справедливостта като друга ценност. Те по качество се различават. На какъв скъпоценен камък може да уподобим честността и справедливостта?

Всякога трябва да имате много определена идея в ума си. На какъв предмет да се уподобят? Как си представяте честността? Физиогномически каква черта ще дадете на честния човек и на справедливия? Ако един художник иска да нарисува един честен човек какви черти ще тури? Особени черти има честния човек. И справедливият има особени черти. Ако нарисувате едно животно и човек, те си имат особени форми. Животното има своя форма и човекът има своя форма. Вие понякой път разглеждате работи/те/ поотделно, както някои анатомисти разглеждат костите. Вземете

една кост, анатомистът изучава я, вижда че има известно различие от друга. Но тия кости имат една вътрешна връзка. Не може да турите костите където и да е. Да кажем, човешката плешка, къде ще я турите? Или костите на пръста, къде ще ги турите? Ако искате да образувате човешкия организъм, човешкия пръст къде ще го турите? Честността къде ще я турите? Представете си, че честността е като една кост, къде ще я турите? Честността е опашката, справедливостта е главата. Туй е едно уподобление. Всяко куче, като го срещнете, маха опашка. Като си маха опашката, показва, че то се убеждава, че живее, ходи. Има някакво достойнство - постоянно си върти опашката. Чрез опашката животните се карат да мислят. Ако животното престане да си върти опашката, то не може да мисли. Щом като престане да си върти опашката, то или заспива, или си подвие опашката и бяга някъде. И човек постоянно си трие носа. Защо? - Карате го да мисли. Тъй, че хване те хрема. Хремата е един процес да мислиш и ти постоянно се секнеш. С туй се събуждат тия центрове на мисълта.

Справедливостта е свързана с човешката мисъл. Честността е свързана с човешките чувства. Френологически те са два противоположни полюса. Ще разсъждавате. Имате АВ - една права линия. /Фиг. 1. 31/. С - е справедливост, Ч - е честност. Тези ъгли са равни. Казвам: Зависи от продължението на тия линии.

Справедливостта има свои качества. Справедливостта има седем качества. Честността и тя има седем качества. Тогава, ако ви попитат тъй: „Кое е първото качество на справедливостта?“ За изяснение да кажем вземете тона „до“. Колко отношения има в музиката? Седем тона имате, нали? За да се изясни тонът „до“, има отношение към „ре“, към „ми“, към „фа“, към „сол“, към „ла“, към „си“. „До“, ако се тури във връзка с другите тонове, то е едно съзвучие. Трептенията на „до“, ако дойдат до трептенията на „ре“, какво се образува? Образува се секунда. „До“ - „ре“. Ако вземете „до“ и „ми“, какво се образува? - Терца. Тогава каква е разликата между терца и секунда? Различието в трептенията зависи от разстоянията, че трептенията

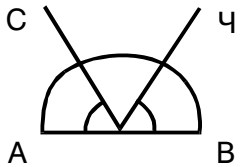

Фиг. 1.31

на „до“ са по-далеч от трептенията на „ре“. Трептенията на „ре“ са по-близо до „до“ отколкото до „ми“. На „фа“ са още по-далеч. Когато изучавате в музиката трептенията, ако вие изучавате тона „до“, ще имате един резултат. Сега под думата „резултат“, какво подразбирате? Ние влизаме в една област, където човек трябва да се интересува. Например, един гладен човек се интересува от храната, на сития безразлично му е. Щом говорим за резултати вие всички сте сити. Да кажем, един човек взел един билет от лотария и очаква от билета да получи 400-500 хиляди лева. Докато не се теглила лотарията, интересува се от билета, какво станало, теглена ли е или не. Щом се тегли лотарията, вече не се интересува от билета повече. Казва: „Не ме интересува“. Защо по-напред се интересуваше, а сега не се интересуваш? Билетът пак го имаш. Преди от този билет очакваше нещо. Сега билета го имаш, но нищо не спечели, не те интересува.

Та понякой път вие може да разглеждате честността като един билет на нетеглена лотария, може да разглеждате честността като теглен билет. Може да разглеждате справедливостта като нетеглен билет, пък може да я разглеждате като теглен билет. Една конкретна идея. Сега щом разглеждате честността и справедливостта, всички тия билети не са теглени. Честността досега не е изтеглена. Ами че, представете си една честна лотария от сто хиляди билета. Тегли се първия билет, нищо не излиза. Но цялата лотария е честна. Тегли се втория, третия билет, а има билети на честност. Някои не допринасят, но се таки, най-малката печалба от честността е един лев. Първият билет като се извади, един лев ще има. Сега от вашето гледище, кажете по колко се продава един билет на честността? С колко пари може да се купи? Представете си, че книгите на които се пише честността, са направени от злато. Понякой път са доста тежки, тежат по няколко грама. Тогава, колко ще платиш, ако тежи един грам? Ако книгата е направена от чисто злато? Колко карата е чистото злато? - /24./ Колко струва чистото злато единия грам? - /93 лв./ Дадеш 93 лв., получиш 1 лв. По този начин има друго едно разсъждение като, че няма никаква печалба.

Представете си, че имате една ябълчна семка. Вие я посаждате и първата година тя не допринася нищо. На втората

година пак не дава нищо. Работите, разкопавате я, поливате и третата година, и едва на третата година може да даде един плод. Хубавите работи в началото не всякога дават плод. В природата има един закон, че всичките ценности по видимому не допринасят никаква полза. Колкото времето минава туй, което ни се виждало неценно, става мощно и ценно. Тази ябълка след 20-30 години може да образува хиляди други ябълки, да образува ябълкови градини с хубави плодове.

Но сега, когато се говори в съвременния свят, всичките хора разглеждат по-повърхностно живота. Казват: „Какво се ползува човек, ако е добър?“ Работиш 3-4 години на халост, работиш, дървото расте, листата падат, пак растат, казва: „Празна работа, изгубихме си времето напразно“. Обаче има и други работи в света, които в началото дават големи резултати. Например, вземете едно такова състояние на пороен дъжд. Веднага се образува река, порой има, напълни се коритото на реката, залива всичко. Не се минават четири, пет или десет часа, остане само кал. Та едно лошо състояние на човека по какво се отличава от едно добро състояние? Едно лошо състояние е порой в човека, а едно добро състояние е извор. По този начин, като разсъждавате ще видите, че ония добродетели са постоянни. По какво се отличават те? Постоянните добродетели градят. И онези, и пороите са полезни. Пороят е излишъкът дъжд, който паднал, и който земята не е погълнала ; минава отгоре по земята и се връща към своето предназначение, откъдето дошъл.

Та казвам сега: Силният човек и справедливият човек по какво се отличават? Имате отношение. Ако имате един справедлив човек без сила, какъв ще бъде? В дадения случай на какво може да уподобим това? Уподоблението иде. Справедливостта е семка, а силата е вече почва, в която справедливостта може да расте. Следователно, ако една справедливост се посее в силата, силата е, която може да тури справедливостта в действие. Щом един човек е справедлив и силен, той ще тури справедливостта в изпълнение. Обаче, ако той няма сила, справедливостта ще остане в бездействие, потенциална. Някой казва: „Каква е разликата между справедливостта и силата?“ Справедливият човек трябва

да бъде силен, не само това, но той трябва да бъде и умен ; не само да бъде умен, но той трябва да бъде и любещ. Свързани са всички тия качества, които постоянно създават човешкият характер. Трябва да имате сила. Без сила нещата не може да се приложат. Не механическата страна на този въпрос.

Какъв беше въпроса, който разглеждаме? - Честност и справедливост. Честността е качество на човека, тя произтича от самия човек. Честността е за човека. То е единично отношение към човека. А пък справедливостта засяга не нас, но и другите. Справедливостта е спрямо другите. Честността е спрямо себе си. Справедливо човек постъпва спрямо другите, човек постъпва честно спрямо себе си. Тогава разликата между справедливия и честния човек как ще определим? Честния човек казва: „Мен това като човек, не ми подобава да бъда безчестен“. Справедливият не казва, че не му подобава, но той търси същността, казва: „Това е несправедливо“. Не казва, че не му подобава, но казва, това не е право. Една постъпка оценява сама по себе си, казва: „Тази постъпка не е справедлива“.Човек може да бъде честен по закона, по външната форма на закона може да бъде честен, а в същото време може да бъде несправедлив. Може да е спазил всичките форми на закона честно, обаче същността я няма вътре. Честността е нещо външно. Справедливостта е нещо вътрешно. Честността е мазилката отвънка, справедливостта е съдържанието отвътре. Честността лесно се измива. Трябва човек често да маже, да измазва. Справедливостта, то е градеж вътре, съградено е едно здание, съдържание има. Тогава кой е за предпочитане, честния или справедливия? Честния човек е черна събрана вода, справедливият човек е извора. То е само за уподобление, за да имате ясна представа, идейно. Честността има и друго изяснение, по качество се отличават. Справедливостта е изгрев, честността е залез. Изобщо старите хора говорят за честност. Като остарее човек, той става много честен. А младите говорят повече за справедливост. Младите в началото са справедливи, в края са честни. Човек като се отдели от Бога най-първо е справедлив, като дошъл до себе си, обеднял, станал честен, да не би да изгуби и малкото, което има в себе си. Защото

честността е най-малката връзка, която го държи свързан с Бога. Защото и нея като изгуби, той е изгубен. Честността е последната

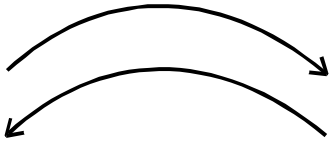

Фиг. 2. 31

връзка, която те държи с Божественото. Последната връзка е тя. Нея като изгубиш, всичко отива. Справедливостта показва, какво е бъдещето на човека. А пък като дойдеш до честността ще знаеш, че нито крачка повече напред не може, отдето си дошъл, ще се повърнеш назад. Тогава имаме две движения. Честността е движение напред, справедливостта назад. /Фиг. 2. 31/. Справедливият човек гледа назад, честният трябва да гледа напред. Справедливият трябва да гледа назад, понеже опасността е отзад, напред е всичко уредено. Той се връща отзад, за да уреди работите, а пък честният трябва да върви напред. Разбира се честността и справедливостта вече функционират. Съчетанието на способностите, чувствата и действията на човека са по особен начин съединени на справедливия. Особен начин има на съединение и при честния. В справедливостта ти имаш предвид да уредиш работите на другите, не своите си работи, но повече работите на другите. В справедливостта ти уреждаш първо работите на другите, после своите работи уреждаш. Щом уреждаш своите работи и после уреждаш работите на другите, ти си честен. Сега, ако зададете въпроса: „Защо е така?“ Защото честността урежда своите работи, защото работите й са неуредени. Защо справедливостта урежда най-първо работите на другите? - Защото работите на другите не са уредени. В справедливия човек всичките работи са уредени, а работите на другите не са уредени, той ги урежда. На честния, работите не са уредени, а на хората са уредени, той урежда своите работи. Всеки, на който работите не са уредени е честен. Затуй той ги урежда. Всеки, на който работите са уредени е справедлив. В справедливостта работите на другите хора не са уредени. В честността моите работи не са уредени. Честността е на място, когато нашите работи не са уредени. Честни трябва да бъдем, да приложим честността в себе си. Когато работите на

окръжаващите не са уредени, трябва да бъдем справедливи. Справедливостта е, която иде на помощ да помага на общото. Справедливостта помага на общото, честността - на частното. Това са разсъждения, може да ги опитате в живота. Аз ви говоря за една теория, която може да опитате доколко е вярна. Защото може да я вземете като хипотеза, може да опитате, да направите своите наблюдения. Вие не сте имали тази дефиниция и никъде няма да я срещнете. Тя е ново положение на човешкото съзнание. Хората го съзнават тъй. Сега, понякой път, туряме /честността/ да уреди обществените работи. Тя не може да ги уреди. Честността ще уреди малките работи. Един малък извор е тя. Справедливостта е голям извор. Тя може да урежда и големите работи. За Бога никога не се казва, че той е честен, но справедлив е Той. За Бога не можем да кажем, че той е честен. Като кажем, че Той е честен, значи работите му не са уредени. Той е справедлив, в него всичко е уредено и слиза да урежда нашите работи. Справедлив е Бог. То е Божествено качество. Затова по-добре е да бъдем справедливи. Хубаво е да бъдем и честни. Потребна е и тя. Сега не вземайте да извадите едно заключение, да кажете: „Значи, не ни трябва честността“. Казва: „Без чест“. Какво означава „без чест“? „Без чест“, значи няма нищо уредено и трябва да бъде честен, да има какво да урежда в живота. Безчестен, значи няма никаква сила, няма нещо, което да урежда живота му. Този човек е изучен, няма какво да урежда. „Безчестен“, „без“ - на турски значи платно. На

Фиг. 3.31

български какво означава? Без храна, без платно, значи човек няма платно, с което да се облече. Гол е той, изложен на най-лошите условия навън. Без чест. Както са поставени трептенията „без“, в „б“-то имате знака на безконечността. Показва, тази енергия, която се движила така неизползувана, веднага я спираш, посееш я, туриш семката. „Е“-то отгоре, показва този плод /Фиг. 3. 31/ една мисъл, която е спусната в материалния свят. „З“-то е зърното, което е разчупено и поникнало. Туй „З“ показва, че човек почва да работи. На туй „З“, къде е опасността му? - То е отворена уста. Като отваря и затваря устата. Като говориш отваряш устата, като

ядеш отваряш устата, една работа е. Казва: „Без“. Ако тази енергия в тебе не я спреш, ако тази енергия не пусне корени, ако ти не ядеш, ти съвсем ще загазиш. „Без чест“. Турете запетая след „без“, какво ще имате тогава? Ако се тури една запетая, какво ще се образува? Какво може да ни помогне една запетая? Без чест, но и без добродетели. Може ли да направите думата „без“ положителна? Може ли с „без“ да образувате една положителна дума? - /Без грях./ Хубаво, на място е. - /Без болест./ Тогава в математиката, като съберете две отрицателни величини, какво дават? - Положителна. Имаш да даваш на едного, имаш да даваш и на другиго. Като събереш, на едного имаш да даваш 500 на другия 200, какво стават? Но даването може да бъде в разсъждението. Ти имаш да даваш на земята. В природата има едно даване, което е полезно. Най-първо даваш на земята, едно кило жито й дадеш. След туй, житото, което ти си дал, тя ти го връща назад. Та понякой път ние се заблуждаваме. Казваме: „Не си струва да дам“. Ако даваш, в природата съществува един закон - като даваш ще дойде обратното движение.

Ако си справедлив може да станеш и честен. Справедливостта е от един по-висш свят. По-долните светове са създадени от по-висшите. Любовта е създала много светове, но долните светове не могат да създадат горните. Долните светове могат само да проявяват любовта. Любовта създава световете, а долните светове само проявяват любовта. Бог е създал света, създал хората, за да се прояви. Бог чрез нас се проявява. А ние за какво служим? Ние в Бога какво правим сега? Ако Бог сега в нас се проявява, ние какво правим? Ние като идем в Бога какво ще направим? Да дойдем до конкретната мисъл, реалното, което трябва да остане. Може да наблюдавате децата в ранната възраст имат ли понятие за честност? В тях честност има ли? На всяко дърво се качват, във всяка кутия бръкват. Често ги учат на честност, майката казва: „Няма да буташ!“ Туй дете навсякъде си позволява да бута из кутиите. Децата са много справедливи. Има една страна в човешката мисъл, когато разсъждаваме правилно. Правилно трябва да се разсъждава, понеже правата мисъл създава сила. Силата е необходима в живота. В живота, ако нямаме сила в

каквото и да е отношение: може да имаме сила на физическото поле, може да имаме сила в сърцето си, може да имаме сила в ума си. Казвам: Сила е необходима. От Божествено гледище е необходима, за да се приложат нещата. Как ще постигнем ония стремежи, които имаме? Та справедливостта е един метод за постижение. За да добие известна сила, човек трябва да бъде справедлив. В хигиенично отношение справедливостта дава устой на човешкия организъм. Нали, ако ви дадат една задача, че между две точки може да теглите една права линия, нали вие, които сте математици, така ще кажете. Един математик казва, че между две точки могат да се теглят много прави линии. Някой път може да се спрем, да се даде конкретно една идея: как могат да се теглят много прави линии между две точки. То е право по отношение на духовния свят. Кога може тази идея да стане ясна? Когато не можем да си проправим път в живота, ние се намираме в идеята, че между две точки може да се теглят много прави линии. Ние разбираме целият кръг на нещата. Разрешението на въпроса става по-лесно. Кажеш: „По кой начин е възможно, за да се постигне една добродетел?“ - Само по един път може да я постигнеш.

Представете си сега, че имате 7 гами, 7 октави имате с по 7 тона. „До“-то в първата октава, и „до“-то в седмата октава какво ще бъде? Каква ще бъде разликата? - Грамадна е разликата. В едното „до“ ще имате едно постижение, в другото „до“ ще имате друго постижение. В първата октава вие се движите с биволска кола, а пък в седмата октава вие се движите с бързината на светлината. Тия малките трептения проникват много бързо. Та казвам: Ако разгледате музиката, трептенията в долните гами са за един материален свят. Ако искате да постигнете нещо на земята, вие трябва да разбирате първата октава. Ако дойдете да разбирате духовния свят, в средата ще се спрете. Ако искате да разберете Божествения свят, седмата октава трябва да разбирате. Това аз взимам като символ. Музиката има свои постижения. Горните октави са, които боравят с постижението. Някой път вие без да знаете пеете. Вие седите и правите нещо, и като не може да го направите, казвате: „Хо!“ То е песен. После

пак правиш, правиш и пак кажеш: „Хо, ох!“ Тебе току ти светне. 4-5 пъти като кажеш „ох“ ти си изказал тази нота и за мъчнотиите, които са някъде в живота, дойде ти някакво разрешение. Като дойде туй разрешение светне ти, отмахне се тъмнината. Ти казваш: „Не може вече, отвори се пътят“, тръгнеш напред.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
31 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 13. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ОПОРНА ТОЧКА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Четете. /Чете се темата „Твърдост и постоянство“./ - За следния път пишете върху „Взаимните отношения на слуха и зрението“.

Изпейте „Духът Божи“.

Какви бяха положенията в миналата лекция? /Каза се/.

За какво служи честността? За какво служи справедливостта? Какво предназначение има честността и какво предназначение има справедливостта? Те в живота имат смисъл като един закон, който оформява нещата. Човек се родил и тепърва трябва да се учи, как да живее. Има всичките възможности. Но как трябва да живее, той трябва да се учи. Имате един музикант, той трябва да учи да пее, да свири. Но за да се научи да пее и да се научи да свири, трябва да направи известни усилия, трябват няколко години. Да кажем, някой път ние казваме, че някой човек е добър, че някой е справедлив. Добрият човек, като идеш в дома му, ще те нахрани, а справедливият човек ще ти помогне в някакъв мъчен въпрос, да го разрешиш. В добротата има една мекота, а в справедливостта има някой път една вътрешна строгост. Справедливият не може да бъде мек, добрият не може да бъде твърд. Ако добрият човек изгуби своята мекота, доброто в него не може да се прояви. Когато моралните качества в живота се проявяват, трябва да се допълват. Много хора, които стават чрезмерно справедливи, ако не влагат доброто, те ще станат сухи. Справедливостта носи сухота.

Например, вземете синия цвят, вземете виолетовия цвят, вземете и розовия цвят. Ако ги изучавате, по какво се различават синият от розовият? Синият цвят е сухо и хубаво време, розовият - влажно. Като погледнеш, небето е синьо, защото е сухо. Та

казвам: Виждате един човек, който има розово лице - значи има повече влага в организма. Ако лицето посинее, това показва отсъствие от влага, и се явява болезнено състояние. Като посинее, изгуби своята влага. Следователно, синият цвят на физическото поле вредно действува, ако се пренесе от физическия свят в духовния, той означава чистота. Със синия цвят може да виждаш, небето ти ще бъде ясно. Ти със синия цвят може да бъдеш отличен астроном, да наблюдаваш звездите. При розовия цвят може да бъдеш отличен градинар, ще имаш достатъчно вода. Следователно, ако градинарят замени розовият със синият цвят, той ще фалира. И ако астраномът замени синият с розовия, и той ще фалира. Често хората правят погрешки в своя избор. Някой, да кажем, иска да придобие в науката. Той не знае, кой цвят да привлече. Например, ти искаш да бъдеш добър човек. Кой цвят трябва да привлечеш? Или пък искаш да станеш умен човек. Кой цвят ще привлечеш? - Жълтият цвят, който е в умствения свят, ако го пренесеш във физическия свят, означава известно болезнено състояние. Ако се пренесе в организма, разстройва черния дроб. Жълтият цвят усилва мозъка, разстройва черния дроб. Следователно, много хора страдат от черен дроб защото не мислят. Когато почне човек да мисли, мисълта е, която може да погълне жълтия цвят от ума и да се тури на работа.

Те са отвлечени работи, вие не сте ги наблюдавали. Сега ви говоря на теория. Туй твърдение е теоретическо. Да кажем, че аз ви казвам, че ако вие изпеете една песен, вие може да си поправите положението. С една песен може да си поправите положението за цял живот, и с една песен може да си развалите живота за цял живот. Един американец повикал един европейски виртуоз да му попее и само за половин час, като му свирил, толкоз харесал, че му дал хиляда долара. Половин час свирил и получил хиляда долара. Хубаво, ако му беше свирил обикновено, щеше ли да даде тия пари? Кое е онова, което го разположило? Значи в онази музика трябва да се вложи нещо и в пеенето трябва да се вложи нещо. Един тон може да го направиш сочен, да му дадеш качествата на една череша, може да му дадеш качествата на една слива, може да му дадеш качествата на една ябълка, може да му придадеш уханието на един цвят, на някой карамфил, на

някоя роза. Та казвам: Съвременните певци, които се учат да пеят, искат да ги харесват другите. Когато пеете, най-първо трябва да изучавате, кое е основното в музиката вътре. Ти за да познаеш, че си добър певец, пей на себе си най-първо. Ако си неразположен, изпей си една песен и ако тази песен измени твоето състояние, което имаш, ти си добър певец. Ако състоянието остане същото, не си прави илюзии. Цигулар си, свириш. Ако си добър цигулар и свириш, когато имаш лошо състояние, трябва да се измени твоето състояние. Ако не се измени, ти не си добър цигулар. Искаш да знаеш, че си красноречив, може да говориш. Кажи на себе си десетина думи. Ако от говоренето се измени твоето лошо състояние, ти знаеш да говориш. След като говориш и не се измени твоето състояние, не знаеш да говориш. Сегашните хора едва са започнали, не знаят да говорят. Някой оратор може да говори, колкото иска. Те са празни работи. Те са камбани, които бият някъде „дан-дун, дан-дун“. Или може да говорите колкото искате. В природата има един закон: Всяко нещо е осмислено. Когато кажете български десет лева или сто лева, или хиляда лева, то е се едно. Добре, не е се едно. Най-първо, човек когато произнася една дума, като каже „добро“, какво казва? Доброто си има свои качества. В доброто влиза закона на равновесие. Един човек, който няма равновесие, не може да бъде добър. Доброто е едно уравновесяване между ума и сърцето, между човешките мисли и човешките чувства. Доброто съдържа един закон за равновесие. Следователно, за да задържаш една права стойка в себе си, ти трябва да имаш доброто. Тогава ще бъдеш свързан с двата центъра: центърът на слънцето и центърът на земята. Тогава ти ще бъдеш трети център - човекът, който разсъждаваш, ще ходиш. Ако ти нямаш туй равновесие, ти на всяка стъпка ще падаш, ще ставаш. Защото падане има не само физическо, или крака ще удариш, или ръката, или лакета. Има и духовно падане. И чувствата, и те падат, и мислите падат. Една човешка мисъл и тя може да падне. Една хубава мисъл, която имаш, може да се изгуби. Едно хубаво чувство, което имаш, може да се изгуби. Казваме: „Изгубило се чувството“. Но всяко изгубване е падане. Изгубил си равновесието. Как се изгубва едно чувство? След като си се ударил, ти ще изгубиш онова

настроение, което си имал. След като изгубиш едно чувство, пак ще последва падане от друга една категория. Когато изгубиш равновесието на своя ум, пак има падане. Казвам: В света има три закона на равновесие: равновесие във физическото поле, равновесие в духовния свят и равновесие в умствения свят, в Божествения свят. Сега, когато човек се разгневи, в гнева има една възможност да паднеш. Гневът не е падане, а гневът е подтик. Но ти в този гняв може така да се засилиш, че да паднеш. Ще изгубиш своето равновесие. Например, някой казва: „Без гняв“. Гневът е излишна енергия. Ако изучавате научните теории, гневът винаги дава широта на човека. Ако измервате главата на един човек, ако има 14 сантиметра един човек на 25 години, или ако има 12 сантиметра или 15, или 16, 17 сантиметра, това е голяма разлика. Сега вие не сте правили наблЮдение и за вас това са само цифри. Какви качества има една глава, която има широчина 12, или 14 сантиметра, или 15, 16, 17 сантиметра? - Голяма е разликата. Един човек със 17 сантиметра широка глава е крайно устойчив. Трябва с топ да го избиеш, за да го изкараш, да го изместиш от мястото, трябва да го убиеш. Този с 12 сантиметра широка глава е миролЮбив човек. Ако е на бойното поле казва: „Тази работа не е за мене“. Този с 17 сантиметра, ако е на бойното поле, залости се там, за да го изместят, трябва да го претрепят. Та казвам: Числата в живота на човека не са случайни. Когато човек е създаден зависи от съчетанието на числата, как са положени числата. Например, отношението на 1 и 2, или отношението на 2 към 3, или на 3 към 4, или отношението на 4 към 5, на 5 към 6, на 6 към 7. Някой казва: „Тия работи при известни условия не са важни“. Но вземете един цигулар, който туря пръстите на струните, той измерва. Всеки тон е отмерен. Мерки има на цигулката, зависи на кое число ще измериш струната, колко е дълга. Правилността на тона зависи колко точно си премерил, колко точно си турил тия пръсти ; трябва да има разстояние на един тон от друг. То са се числа. Правилните числа дават правилни тонове. Онези от вас, които сте цигулари, ако вземете при сегашното измерване на метричната система, ако вземете разстоянието между струната „ре“ и „ми“, между „ми“ и „фа“, и „фа“ и „сол“, може да измерите да видите какво е

разстоянието. Туй е вярно. Ако вземете един човек, който има нос 3 сантиметра и друг човек, който има нос 6 сантиметра, че ги турите дипломати и двамата. Мислите ли, че ако турите един човек с 3 сантиметра и друг с 6 сантиметра за дипломати, ще бъдат еднакво полезни на своята страна? Онзи с 3 сантиметра чело и да иска да бъде умен, не може. Неговият ум не може да проникне далеч. Дългите носове не са за деца. Късите носове са за деца, средните за възрастни и дългите носове за стари. Тогава законът за младостта и старостта има отношение. Законът как седи в природата? Съвременните научни изследвания какво показват? /Фиг. 1. 32/ Ако тази част дето са поставени веждите, представя младите - децата винаги живеят над веждите, така може да кажем. Те постоянно наблЮдават. Вземете едно малко дете, ще отвори стомната, ще погледне, ще отвори, ще разкъса, наблЮдение прави. В своите наблЮдателни способности, човек започва да расте постепенно. Като мине 7, 8, 9, 10, 15 години идва в средата на своите способности. Тогава започва да се развива времето, изучава понятието за времето, или за музиката. Тя спада към средната възраст. В стари години човек започва да мисли за причините, ще започне да мисли, защо е остарял, защо се е родил. Той като дете, ни най-малко не е мислил има ли оня свят, или няма, но сега като остарял и ще напуща земята, започва да мисли. Дошъл отнякъде, отива някъде, мисли. Следователно, какъв ще бъде другият свят?

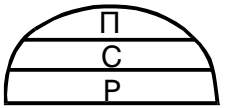

Фиг. 1.32

Та казвам: Сега хората са определи. Онези, които са деца мислят за този свят, за физическия свят. Онези, които са станали възрастни, мислят само за своя си свят, старите мислят само за оня свят. Единствените хора, които мислят за оня свят, то са старите хора. Онези хора, които мислят за своя си свят, са възрастни ; онези, които мислят за този свят са деца. Децата са на правата страна, възрастните и те са на правата страна, и старите, и те са на правата страна. Тия трите свята са свързани. Тук в долната част на челото, детето представя своите наблЮдения - най-елементарната работа. После в средата ги оформява, после придобива смисъл, влиза в онзи правилен, Божествен свят където

са причините. Казвам: Първия свят е Божествения, това е причината на нещата. Нашият свят е средата и детинският свят е резултатът П, С, Р. Следователно, всички физически тела това са деца, които се разхождат в природата, из пространството. Вие казвате: „Това е едно тяло“. Човекът и той имал една форма, която не е била както сегашната. Сега с видимата форма, се разхожда с нея. Дотогава, докато има тяло, той е дете. Като напусне тялото, той ще бъде възрастен. Като се научи, как да мисли, той ще живее в Божествения свят. Тогава ние казваме: „Какво нещо е мисълта?“ - Една мисъл е една връзка, която ни свързва с Божествения свят. Промените, които постоянно стават в света, те означават онази среда. Забелязваме, че в живота постоянно стават промени, понеже нито един човек не седи в едно състояние. Постоянно се сменят състоянията. Смяната на състоянията зависи от средата, през която минават. Например, ако вие като един учен човек, който се движи от екватора към полюсите на земята, постепенно ще забележите, че става промяна с топлината, намалява се. Растителността става по-бедна и най-после ще дойдете до полюса. Ще се чудите, кои са причините за изгубването на топлината. Най-очебийните причини са, че на екватора светлината пада перпендикулярно, а колкото отивате на север, пада под ъгъл, светлината пада полегато. /Фиг. 2. 32/ Земята в тази област възприема по-малко топлина, понеже падат лъчите полегато. От този удар, от тази топлина става отражение. В природата има един закон: Когато лъчите падат перпендикулярно, тогава е най-силен ударът, на другаде става отклонение на светлината.

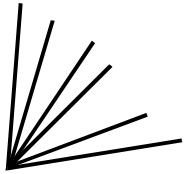

Фиг. 2. 32

Често и във вас стават такива промени. Зависи една мисъл как пада във вашия ум, ако пада мисълта перпендикулярно, или ако пада под известен наклон вашата мисъл, вие ще имате две различни реализирания, две различни постижения. Ние считаме хубавите неща, Божествените неща, тия които падат перпендикулярно в нас. За да пада една тежест перпендикулярно, човек трябва да бъде умен. Падането е състояние, как силата трябва да се използува. Един умен човек трябва да използува

своята мисъл. Ако не използувате тази мисъл, тази динамическа сила, която се заражда в него, ще му създаде ред страдания. Всички хора днес страдат от чрезмерни желания. Като наблюдавате искате всичко да постигнете. Следствие на това във вас се явява чрезмерна енергия, която ви създава излишни страдания. В даден случай, всеки един човек трябва да използува туй, от което той има нужда. Не трябва да има никакво натрупване. Представете си, ако един човек би имал тяло голямо като слона, какъв щеше да му бъде халът? На един слон му трябват 75 килограма ориз на ден. 75 килограма по 20 лева, колко ще струва? Достатъчно е един слон да вкарате в едно село, за да го обеднеете. Ако го турите на работа, той ще изкара прехраната си. Ако не знаете да впрегнете слона на работа, той ще бъде излишно същество. Често ние в нашия живот храним слонове. Някой слон го храним с години. Се даваш и казваш: „Ще стане нещо“. То е станало нещо. Чрезмерните желания - то са нашите слонове. Имате някой голям слон, имате някакво желание да постигате. Ще постигнете това, че вашия слон ще изяде по 75 килограма ориз на ден.

Допуснете сега, че вие искате да бъдете най-силния човек на света. Питам сега, какво ще ви ползува? За какво ще я употребите вашата сила? Да допуснем, че наместо да имате голяма сила, имате голяма тежест. Представете си, че вие тежите 200, 300 килограма. Започвате да вървите по земята. Тази земя, която не е устойчива, ако затънете с тази тежест някъде, как ще излезете? 200 килограма, ако турите краката как ще ги извадите? Вие мислите, лесно е. Но вие трябва да имате опорна точка. Представете си, че нямате опорна точка. Силата има отношение, само когато имаш опорна точка. Сега в дадения случай, причината, това е опорната точка. Средата има свое развитие, трябва да има опорна точка, за да може да се използува силата на ума.

Сега да допуснем, че един организъм има достатъчно количество топлина, пък няма достатъчно количество светлина. Пък е познато, че без светлина човешкият ум не може да работи. Без топлина човешките чувства не могат да работят. Следователно при съвременното самовъзпитание трябва да знаеш, какво количество топлина трябва да има, за да се проявяват чувствата.

Ако тази топлина се усили, тогава чувствата стават нормални. Светлината трябва да бъде определена. Ако е повече, тогава ще се роди анормалност. Тогава се раждат съвременните нервни болести. Нервността е суша, изсъхване. По-голяма светлина има, по-голяма топлина има, която изсушава. Нервните хора нямат влага. При това те са егоисти. Те мислят само за себе си. Един нервен човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Ако този нервен човек започне да мисли за своите ближни, веднага се изменя неговото състояние. Казвам: Ако човек мисли само за себе си, той ще стане нервен. Ако постоянно само наблюдава света, той ще стане материалист. Трябва да има опорна точка, за да започне да разсъждава. Следователно, ти като войник отиваш на бойното поле. Цял живот няма да воюваш. Като се свърши войната ще се върнеш дома здрав или ранен. Човек, който е дошъл на земята, той е дошъл да се учи. Той няма да остане во веки веков тук. За хиляди години може да остане, но и няколко хиляди години да остане, се таки трябва да се върне дома. Да се върне дома си с диплом, че е свършил, че е научил нещо. Ако се върне и нищо не е научил.

Вие казвате: „Да поживеем малко“. Какво разбирате под думите „Да си поживеем“? Често употребяват тези думи, казват: „Да си поживеем на земята“. Живот без любов, не може да има. Любов без знание, не може да има. Любовта без знание смисъл не може да има. Знанието без истина, смисъл не може да има. За да се осмисли животът - любовта е потребна. За да се осмисли любовта - мъдростта е потребна. За да се осмисли мъдростта - истината е потребна. Значи казвам: Ако в живота си човек няма опорна точка на любовта, опорна точка на мъдростта и на истината. Три опорни точки трябва да има: опорна точка на любовта на живота, опорна точка на знанието на мъдростта, опорна точка на свободата на истината. Човек за да бъде свободен трябва да има опорната точка на истината. Човек за да има знанието, трябва да има опорната точка на мъдростта. И човек за да има живота, трябва да има опорната точка на любовта. Следователно любовта във вас трябва да дойде като една опора, основа, върху която вие да може да градите. И мъдростта трябва да бъде една опора, върху която вие да градите. И истината трябва да бъде

една опора, върху която да изхождате. Сега това са практически приложения. Ако един музикант знае как да приложи любовта, той ще има един отличен глас, мек, хубав. Ако той знае как да приложи знанието, тогава неговото пеене ще има простор. Един певец трябва да има три опорни точки, за да бъде добър певец. Като пее, трябва да пее с любов. Той като пее, трябва да пее със знание. И като пее, трябва да бъде свободен, трябва да обича истината. Туй, което дава на хората, трябва да бъде за тяхна полза. Като пее, трябва да има желание да подигне окръжаващите. Ако той една публика не може да подигне, в даден случай, той не е певец. Ако в даден случай певецът не може да хвърли светлина върху слушателите, не е добър певец. И ако не може да им даде въодушевление, няма любов вътре. Казвам: Не е лесна работа да си певец. Да пееш като жабите, които сега се учат. Аз ги слушам, те са нови певци. Доста музикални са жабите. Три месеца постоянно пеят. Казвам: В жабите има постоянство да пеят, не се уморяват. Само когато ще се развали времето, млъкват. Когато времето става сухо /пее/, като започне да става много влажно, размеква й се гърлото, че тя млъква да си почине. Когато жабите млъкнат да пеят, показва, че влага има. Казвам: При влажно състояние не пеят. Щом салонът е добре отоплен и сух, те крякат три-четири месеца. Казвам: Пейте на сух салон. Някой казва: „Жабите крякат“. По жабите познаваме времето. Жабата метеорологически познава времето. Когато е влажно времето не пее, за да не се развали гласът. Когато е сухо пее.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
32 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 20. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ

Отче наш.

Зададена тема имате ли? - /Имаме./ - Четете. /Чете се темата „Отношение на слуха и зрението“./ - Пишете върху темата „Взаимното отношение на храненето и дишането“. Изпейте „Изгрява слънцето“.

Има много работи, които човек трябва да учи. Да си представим, че това е един светилник, /Фиг. 1. 33/. Едно малко дете се ражда, вижда, че има светлинка, иска да опита да хване. Майка му запалила тази свещ. Вижда, че запаля, иска да я хване. Казва: „Щом майка ми бута, трябва да е нещо много приятно“. Като бутне светилника долу, работата върви, но като дойде до пламъка, дръпва си ръката. Питам сега, как ще си обясните туй противоречие. Детето като бутне два, три пъти пламъка, вече не бута. Сега, туй дете какво понятие ще си състави за свещта и за майка си. Сега често младите и учениците се намират в туй положение на малкото дете, което опитва свойствата на свещта. Какво нещо е свещта? Че в основата свещта е безопасна, но там дето се проявява пламъкът е опасна. След туй детето се научава горе-долу да бута свещта. Не разбира предназначението, че тази свещ може цяла нощ да свети. Вие се занимавате конкретно с реалността на тази свещ. Същият процес се случва, щом си наситен ти си добър, щом си гладен ти ставаш лош. Какво отношение има? Всичките хора, които са лоши, липсва им нещо. Всички, които са тъй способни, добри, значи придобили са нещо. Да кажем, че си недоволен някой път. Един певец е недоволен, защото му липсва нещо. Някой път певецът е доволен защото е

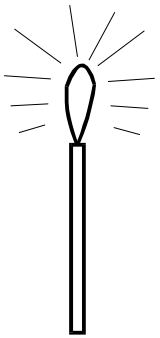

Фиг. 1. 33

придобил нещо. Искате да знаете защо сте недоволни. Липсва ви нещо, изгубили сте нещо в дадения случай. Туй, което ви липсва ви прави недоволни. Може да е микроскопическо, една иглица да е. На някой човек се скъсало копчето, дето се държат гащите и той трябва да ги хване с ръка да държи своите гащи, защото другояче ще паднат. В дадения случай няма игла с конец да си зашие копчето, той е недоволен. Казвате: „Защо той да не е предвидлив?“ Оставете вашата предвидливост. В ежедневния живот ние се намираме пред такива факти. Ти се безпокоиш, че копчето на твоите гащи е скъсано. Другите не се безпокоят, защото тяхното копче е на място. Може би на някоя сестра да са се скъсали копчетата на роклята, не се държи същия закон. Казвам: Това са отношения.

Вие понякой път казвате: „Защо животът е такъв създаден?“ Как трябва да се създаде животът? Например, вие искате да бъдете обичани някой път. Не искате ли всички да ви обичат? Представете си, че един стол има съзнанието, че обича някой да има да седне отгоре му. Но, ако се съберат 10-15 души, че той започва да усеща тежестта, че може да му се счупят краката от тази тяжест. Всяко нещо в нас е дотолкоз потребно, доколкото може да ни причини някаква полза. Представете си, че столът иска да седнете отгоре му. Сега може да ви направя едно твърдение, което може да внесе смут във вас. Казвам, че столът се нуждае от храна. Всеки, който седи отгоре му го храни. Верно ли е туй? Ако един добър човек седне на един стол, по-дълго време живее. Ако седи един лош човек върху него, по-малко живее. Казвам: Има една вътрешна обмяна. Туй е вярно по отношение на битието. Има столове, които са щастливи, има столове, които са нещастни. Има столове, които са направени със съответни трептения имат, трептят. Този стол живее. Докато живее столът, той е цял. Столовете са живи. Като умре се разглобяват, не държат, разглобяват се, умират. Отвътре започва едно гниене на нещата. Казвам: Ако един ден вие имате един стол, трябва да изберете стола си от такова дърво, което има отношение към вас. И вие да имате обич към дървото и дървото да има обич към вас. Ако имате едно дърво, което няма обич към вас и вие нямате обич към дървото, туй дърво ще ви причини

вреда. Понякой път наблюдавайте, може да направите опит. Идете до една река, която е бистра, турете въдица, турете червейче, рибките има такива плавачи с доста големи очи, доста умни са. Хванете една от тях, щом я подържите извадете въдицата от устата и и пак я пуснете във водата. Като я пуснете, втори път тя ще идва ли да хване въдицата? Няма да хване въдицата, но ще хване въдицата за гърба, за кривата страна, разнася я нагоре, научила се вече. Като дойде някоя друга може да хване. Как ще обясните този факт? Какво е станало в съзнанието на тази риба? Аз бих ви привел един факт, който съм наблюдавал. Преди години във Варна имаше две реки, сега ги няма, децата ученици, ходеха да ловят риба, седнат на моста, ловят. Някои деца цял ден седят, не може да хванат една риба. Аз гледам рибата хванала въдицата разнася из водата. Туй дете премести се от туй място, онази риба пак дойде, пак хване и разнася въдицата. Значи една риба, която придобила една опитност да нагълта въдицата в устата си, помни тази болка. Докато се извади из нейната уста, придобила едно впечатление.

Вие казвате, че имате една опитност. Каква опитност? Защо са страданията? Страданията - това е въдицата. Понякой път като страдате се хващате на някоя въдица. Доста въдици има. Мислите ли, че всички червейчета са за ядене? Някои червейчета са много опасни. И в обикновения живот хората казват: „Дяволът“. Дяволът в света, това са много умни същества, които искат да ви използват и то ви използват по един много умен начин. Ще ви турят въдица с едно червейче, ще я пуснат долу. Ти като видиш казваш: „Какъв Божествен Промисъл“. Бог го пратил, като го хапна, ще придобия нещо. Като го хапнеш, видиш, че ти си мислил, че е от Господа, виждаш, че тази работа не от Господа. Най-първо рибата хоризонтално ходи, играе из водата. Като я извадят из водата, главата вече отива нагоре, перпендикулярно я изваждат. Казва: „Какъв човек ще стане.“ Мислите ли, че тази риба излиза на своето време. Едно време птиците излязоха от зор над водата, все нагоре подскочиха, имаше едно усилие. Мислите ли, че всяка една риба, която биха извадили от водата отива в разумния свят? Мислите ли, че всяка една риба, която е опечена на скара тя е придобила нещо? Не, човек е придобил нещо, а

рибата е придобила една малка опитност, че не трябва да се хваща на въдицата, нищо повече. Та онези, които разискват. Сега аз правя една аналогия. Рибата казва: „Дотегна ми тази среда да живея, искам да изляза навън, не в гъстата среда, в по-рядка да изляза, между другите хора, както живеят. Мислите ли, ако рибата излезе във въздуха при туй положение, ще й бъде по-добре? Как ще я посрещнат хората? Ще я посрещнат, ще я хванат, след туй ще я занесат в къщи. Най-първо ще отворят стомаха й, ще извадят червата навън. Тя има съзнание, не е умряла. След туй на една скара ще я турят, ще започне да цъцри, ще започнат да /я/ обръщат на една страна, на друга. Те казват, ти като не си допечена, не си културна. За да влезеш между нас, трябва да станеш културна. Ще й изменят дрехите, ще я направят червена, ще турят лимон, зехтин, после някакъв примес. След туй ще започнат, ще отрежат една малка част, ще я турят в една свещена уста. След туй ще влезе в свещеното място на човека, дето излизат най-хубавите работи. След туй рибата ще влезе в ада. Аз ви разправям един процес, който е верен. В ада ще влезе тази риба. Тя ще пита: „Какво голямо прегрешение направих аз, че Господ ме тури в този ад?“ Ще кажат: „Голямо е прегрешението, че Господ те тури в този ад, големите риби гълтат малките риби, малките риби по-малки, на общо основание. Като дойде някоя риба глътне малката. Понякой път ще видите една голяма риба глътнала по-малка, малката глътнала още по-малка, някой път се случва три се нагълтали една друга. Защо е влязла в стомаха, в ада вътре?

Всяко страдание показва, че ти си излязъл от една среда в даден случай и си минал в друга, която на тебе не подхожда. Има нещо, което те мъчи. Някаква мисъл те мъчи. Може тази мисъл да е била полезна. Често съм виждал децата след като ядат дини стават смешни. След като ял, иска да види дали семката ще влезе в ухото, че като я тури не може да излезе. Тази семка като влезе мисли, че са я посадили започва да се подува. Два-три дни ще минат, ще се подуе. Детето след като яло дини, иска да направи един опит, като тури семката в ухото, какво ще излезе. Какво ще излезе? - Ще причини болка.

Та понякой път аз гледам хората, някой зная защо страдат. Казвам: Той преди 2-3 дни ял дини и след туй турил в ухото семката. Че семката трябва да се посади, вярно е, трябва да се посади, но не трябва да се посади в ухото, но трябва да се посади в земята. Детето, като не знае това изкуство я посажда в ухото. Допуснете, че вие чувате една дума, която ви обижда. Тази дума е една семка. Тази дума може да е посадена на место, но ако една дума ти посадиш там дето не трябва, тя ще ти причини страдание.

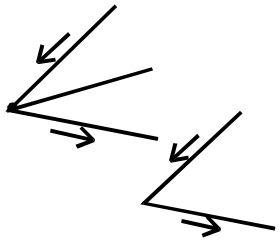

Фиг. 2. 33

/Фиг. 2. 33/ Това е геометрическо обяснение. Представете си, че имате един център. Какво ще бъде положението? Ако кажем един предмет се движи по тази плоскост, откъде ще има движение? Ако е отдясно, ще има движение наляво, надолу ще се движи. В първия случай движението отива към центъра, във втория случай движението излиза от центъра. Имате две положения. Значи имате двама души, може да бъдат в същия център, единият се движи към центърът, другият излиза от центъра. В дадения случай те не могат да се разбират.

Докажете кой човек е духовен и кой човек е материалист? Като ги събереш не може да се споразумеят във вярването. И двамата са прави. Материалистът излиза из центъра навън, религиозният в центъра се връща. Казваме: Той е материалист.

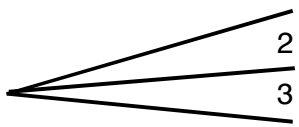

Фиг. 3. 33

Под „материалист“ разбираме излиза от центъра навън да добие някаква опитност. Ти ставаш материалист, да се отделиш от своя център, да добиеш някаква опитност, да се учиш. Казвам сега: Друго обяснение има. /Фиг. 3. 33/ Тук имате първа степен на честолюбие. Тук имате втора, трета степен и обратно. Имате седма степен. Тук имаме четвърта степен. Този човек е крайно докачлив, той е като един огън. Сухото трябва да го пазиш, навсякъде то е като барут. Огънят най-малката дума като чуе, веднага избухва. Динамит

е той, взривно вещество. Тук имате един човек, колкото и да го обиждате, той все се усмихва. Казва: „Като нямаш работа, дрънкай“. Той не се обижда, в него честолюбие няма. Кое е по-хубаво, човек да има честолюбие или да няма честолюбие? Кое е по-хубаво, с ръце ли да бъдеш или без ръце, да бъдеш с ръце и да биеш или да бъдеш без ръце и да не биеш? По-добре е да имаш ръце и да знаеш да биеш, отколкото да нямаш ръце и да не можеш да биеш, да бъдеш кротък човек. Че по-добре е с език ли да бъдеш, или без език да бъдеш? Без език няма да обиждаш, но то е една неволя, която ти е наложена, не че си от добрите хора. Ти мълчиш, минаваш за много мълчалив човек, за много добър. То ни най-малко не е така. Езикът трябва да бъде дълъг. Красноречивите хора, доста дълъг език имат. Казва: „Дълъг му е езикът“. И действително, ако търсите речта, ще я търсите под очите. Има известни сенки, които показват силата на речта. Пък, ако търсите този човек може ли да говори, премерете езика му. Има особена дължина езикът, колкото е по-дълъг, по-красноречив е той. Не е лошо човек да има дълъг език. При това езикът има няколко функции. Езикът има три функции. Едната функция е да опитва нещата. Той е изпитна комисия. Всяко нещо, което ще влезе в човека, той като някой директор, митничар, той трябва да подпише. Докато той не подпише, без неговия подпис, нищо не влиза в държавата. Той е най-големият директор митничар. Каквото той подпише ще мине. Тогава се пуща да влезе. Във всичките животни е така. Някой път мислите, че петлите са много глупави. Не са толкоз глупави. Директорът, езика, разбира. Дайте едно царевично зърно, ще го глътне, дайте му едно зърно от кафе, хване го, пусне го на земята. Директорът казва: „Това не е за ядене“. След туй езикът има друга служба. След като влезе някой в устата, той иска да го опита, ще го повърти насам, натам ще го прекара през зъбите, дъвче. Казва: „Гледайте да го съблечете хубаво“. Той инспектира нещата. Вие, например, казвате: „Дъвчите, той е директор, той ви учи какво да дъвчете“. Това е втората му служба. И най-после, третата му служба е да говори. В говора трябва да бъде културен, да ви каже най-хубавите думи. Като говори ще каже: „Многоуважавани господине, мене ми е много

приятно да ви се представя“. А пък някой път ще каже някои неща от неговия речник, който той има. Има неща, дето езикът ги казва, дето друг не може да ги каже. Ръката никога не може да каже, например туй, което езикът може да каже. Ръката може да те удари и да забравиш този удар. Езикът може да те удари само като размърда въздуха, през въздуха ще ти прати една бомба, ще те блъсне и години минат, казваш: „Обиди ме той“. Ти помниш тази бомба. Сега казвате: „Ти помниш тази бомба“. Понеже, щом може да хвърля бомби, може да пуща по същия начин и хубави работи. Понякой път казвам: Злото не е в лошото говорене. Вие се радвайте, когато човек може да говори лошо. Този, който може да говори лошо може да говори добро. И обратното, този, който може да говори добро, може да говори и лошо. Вас ви се вижда някой път странно. В какво седи лошото сега? Може да кажеш на един човек така: „Не ви обичам“. Де е лошото, в какво седи лошото, който казва, че не ви обича? Но в тази дума едно изпитание има. Някой казва: „Не ви обичам“, за да ви изпита. Казвате някому: „Не ви обичам“, за да видите дали той ви обича. Значи, ако той ви се разсърди, знайте, че не ви обича. Ти му казваш: „Не ви обичам“. Той казва: „Вие не ме обичате, пък аз ви обичам“ и се чуди защо вие не го обичате, а той ви обича. Как ще примирите двете неща? Някой път казваме: „Не може да обичаш туй, което не те обича“. Законът е верен. Само, че този, който казва, че не ви обича, той не говори истината. Той лъже. Щом вие го обичате и той ви обича. Мислите ли, че аз не обичам боба? Неварен боб не обичам, но след като го сварят, го обичам. Значи, ако бобът стане малко по-културен, аз го обичам. При това условие, при което се намира, при дадените условия, има външни неща, за които не обичам. Ти обичаш един човек, има нещо в него, което обичаш. В него има нещо, което обичаш. Казвам: Прави сте, когато сте при един професор, който е горд, нагрубява, понеже вие не разбирате нищо от музика, пък той разбира, обичате го. Кое ви заставя в дадения случай да го обичате? Музиката в него. Вие сте дошли в един свят чужд за вас, от странство сте дошли, тъй както човек идва във Франция, в Англия, в Германия или в Америка, вие веднага трябва да се съобразите с езика на този народ, с

обичаите, с правата им, които на са както в своето отечество. Защото вие сте дошли от един свят, тука сте като патета в решето. На земята вие сте дошли и се намирате в положението на кокошката, на която българинът насадил - той е много изобретателен, насадил пилета, патета, после и мисирчета. Кокошката ги поведе, гледа половината от децата й влизат в реката, другите седят с нея. Тя се чуди откъде дойдоха тия деца. Понякой път вие носите такива мисли и вие сте като квачката със своите пилета. Някой път с вас вървят такива патета. Ни най-малко не ви са по естеството, пък вървят големи пуйки един ден. Пуйките са много тщеславни. Хубаво нещо е тщеславието. Който не е щеславен да яде пуйки. Който е много тщеславен да се въздържа от пуйки. Пуйчиното месо усилва тщестлавието. Ако обича някой човек да стане учен човек, всичко да рови навсякъде, кокошо месо да яде. Като му дадат цяла крина с жито, научно търси да научи нещо, навсякъде рови. Според едно научно изследване, кокошката като ровила земята, изкарала житото из земята. Тя няма понятие как се сажда житото, казва: „Като рових земята го извадих“. Туй е научно, научни данни.

Сега да дойдем до въпроса. Вашият живот е несносен. Ако имате самоуважение, ако задната част на главата е издигната и предната е снишена, вие ще се намерите в противоречие. Казвате: „Той е смел човек“. Смелият човек има нещо в главата. Ако задната чост на главата е тясна човек не е смел, ако има 10-15 см широчина на главата, смел е човекът. В смелия има нещо. Онзи, който не е смел, липсва му нещо. Някой е страхлив, някой е безстрашен. Страхът си има своето място в света. Не страхът, който е развит в животните, в горната част, но в задната част на главата. - Ако страхът създава основа за съвестта у човека, пред страха в главата на човека седи съвестта, съзнанието за право и криво. Сегашното съзнание, което /се/ създало в човека. Та казвам: Ако някои хора са безстрашни, сега ще бъдат смели, но за в бъдеще ще бъдат безсъвестни, ще бъдат несправедливи. Следователно, страхливите хора за в бъдеще, понеже са плашили навсякъде, като дойдат в човешкия живот, върху този страх ще се създаде справедливостта. Тя ще направи човека да бъде приятен

за окръжаващата среда, на окръжаващите хора. За да бъде човек благоприятен трябва да има съзнание на справедливост. Понякой път, когато туй съзнание в човека не е развито, човек постъпва несправедливо. Причинява вреда на себе си и на другите. Казвам: Трябва да бъдете смели, трябва да бъдете и страхливи, но страхливи, не боязливи. Какво е разликата между страхлив и боязлив? Страхливият човек от всичко се стряска. Боязливият, когато каже нещо е внимателен. Страхливият го е страх да не направи нещо. Боязливият е внимателен да не би да направи нещо, да не би да каже една дума, с която да огорчи хората, или да направи престъпление. Боязливостта е там, а пък страхът е нещо по-външно, да не би да направи някое по-голямо престъпление, ще започнат да го съдят. Боязливостта се отнася до по-интимния живот на човека. Вземете, например, вниманието на какво се дължи? Вниманието е степен на страха. Ти си внимателен към някого, има едно преплитане, внимателен си, този човек искаш да го предразположиш. Ти седиш отдалече да не би да го обидиш. Страхът влиза като елемент, да бъдеш внимателен. Ако не беше страхът, не щеше да бъдеш внимателен. Сега си внимателен, слушаш един професор, защото искаш да научиш нещо от него, имаш една цел. За да придобиеш нещо. Всички не сте еднакво внимателни, защо? Защото вниманието на хората седи в слепите очи на човека, има един център на стяженолюбие го наричат. Стяженолюбието е на физическите работи. Искаш да те обичат хората. - Същият център. Искаш да станеш музикант. - Същият център. Много предразположения. Някой казва: „Аз нямам желание“. Трябва да имаш желание. Ако нямаш желание ти не може да се избавиш. Но туй желание, за да се избавиш действува в трите свята едновременно. Трябва да го изявиш на физическото поле, трябва да го изявиш на духовното поле и трябва да го изявиш в умствения свят. И всичките способности, които имаме функционират в трите свята. Та оттуй гледище, всяко нещо, което имаме, трябва да го разбираме.

Някой човек казва, че е груб. Но грубостта произтича от смелостта. Без смелост ти нямаш никаква инициатива. Грубостта е, че се образува повече смелост, излишна енергия, липсва ти

друга някоя способност, да употреби/ш/ тази енергия. Казвам: Мнозина от вас като ви гледам има много работи, които не са развити, недоразвити са те. Трябва да се създаде една школа да се възпита човек. Да кажем, някой иска да стане набожен. Някой човек е доверчив, развито е това чувство. Някой е недоверчив, той е страхлив. Казва: „Аз не вярвам“. Но неверието се дължи на страха. Щом не вярваш, ти си страхлив. Щом си дошъл до отрицателната страна на своето неверие, ти си вече като риба, ще опиташ въдицата на своето вярване. Казва: „Мене ме е страх да вярвам в тия работи. Ще се занеса в друг свят“. Няма какво да се занасяте. Религиозното чувство в човека дава най-ценните постъпки в човешкия живот. Когато видите някой човек да постъпи тъй хубаво, че да ви е приятно, то се дължи на неговото религиозно чувство. Има една ценна обхода. Най-хубавата обхода се дава с религиозното чувство. Че за да изявим любовта към Бога, трябва да развием това религиозно чувство, за да имаме най-хубавата обхода, туй което ние желаем, най-хубавото се добива, с религиозното чувство. Казваш: „Липсва ми нещо“. Дойдете някой път, неразположени сте, туй чувство не работи. Ако то функционира правилно, ти ще бъдеш щастлив. Щом то не работи, казваш: „Липсва ми нещо“. Какво ти липсва? Някому липсва нещо. Някой път не наблюдава, не разсъждава. Някой път музиката липсва у някого, някой път речта липсва, не може да говори. Да си помилва окото отдолу. Вие понякой път не си барате очите. Та казвам: Целият сегашен живот на човека зависи от неговото тяло. За в бъдеще и самовъзпитанието на човека /ще/ зависи от човека. Три начина има за възпитание. Едно възпитание, което произтича от цялото тяло, друго възпитание, което произтича от лицето. Духовният човек за да се самовъзпитава трябва да изучава лицето на човека. Ако знаеш как да бараш лицето си имаш методи да се възпитаваш. Третото възпитание е умствено. Ако човек иска да стане гениален, той трябва да знае как да бара главата си. Ако знаеш как да бараш главата си, как да я буташ, то е само за гениалните. Наблюдавайте хората как се движат, някой учен човек, някой професор, когато пише нещо, мисли, турил ръката на главата си, на челото си и мисли. Мисли, турил си пръста до челото. Той

бута трите пръста, които му дават материал. От всяко място, което бутне на главата излиза нещо. Тече нещо вече, пише. Пък някой, който не знае да пише, зачерква, почесваш се на другата страна, пак няма, дращи, казва: „Не върви“. Когато пишеш, отзад не бутай главата си. Онзи, който пише трябва да знае къде да бута главата си, челото си. Тя е особена школа. Аз само давам пример.

Та казвам: Бог ти дал едни ръце, да знаем как да се възпитаваме. Ако ти се намираш в трудно положение, ако разумно буташ челото си, веднага от разумния свят ще ти отговорят. Ако бутнеш където и да е, ако разумно буташ ще ти отговорят. Целият свят аз го наричам разумен. Щом разумно буташ ще видиш, че наоколо цялата природа е разумна. Щом не буташ разумно, природата минава за много мълчалива. Започнете от себе си, като едно предметно учение. Например, някой път мислите защо е създаден вашият нос. Някой път мислите защо е създадено вашето ухо. Мислите ли защо са създадени вашите очи?

Ако вие не се интересувате от музиката, значи този център е слабо развит, ако се интересувате, развит е. Ако се интересувате от религиозни работи, от лика на Бога, развит е съответният център, ако не се интересувате, не е. Ако философия ви интересува, значи този философски център е развит ; ако не се интересувате от философия, този център не е развит. Или ако изкуството не ви интересува, значи липсва ви нещо. Ако животът не ви интересува, липсва ви нещо. Казва някой: „Мене много работи не ме интересуват“. Много работи не те интересуват, много ти липсва. Щом много работи те интересуват, то е много хубаво, много работи трябва да те интересуват. Човек не трябва да тури преимущество, трябва да тури деятелност, едновременно да действува, защото човек трябва да бъде смел. Трябва да бъде и малко страхлив. Казва: „Безстрашен“. Безстрашните хора са разумни. Те знаят, че зимно време една боа е безопасна, която е замръзнала, тя е безопасна. Ученият човек трябва да го знае. Страхливият като види змията ще бяга от нея. Учения ще се приближи. Лятно време, ако не е замръзнала, ученият човек знае, че е опасна. Ученият човек знае отношенията на нещата, а глупавият не ги знае. Ученият като види някой, че се колебае,

знае че е страхлив. Ако ти не разсъждаваш, знае че разсъдливостта в тебе не е развита. Ако си немърлив, не зачиташ този-онзи, той знае, че едно хубаво чувство не е развито в тебе. Онзи, невежият ще каже: „Такъв го е Господ създал“. След като си оцапал дрехата с петна, дрехата не е така създадена, тя отпосле се оцапала. Човек трябва да я очисти. Казвам: Нещата, отношенията в живота се дължат на един вътрешен недоимък.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Всичките качества на човека имат геометрическа проекция. Може да се намери едно качество в човешката глава за в бъдеще. Може да е една стотна от милиграма. Всички неща са реални.

XVII година
33 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 27. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ПРАВАТА ЛИНИЯ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? - /Имаме./ - Четете. /Чете се темата „Взаимни отношения между хранене и дишане“./

Храненето и дишането това са два процеса. От хиляди години човек ги изучава не само на теория, но и на практическо приложение и хората още не са се научили да се хранят и да дишат, още се учат. Не е лесна работа човек да говори за дишането.

За втория път пишете: „Отношенията, които съществуват между жидката, твърдата и въздухообразната материя, какви промени стават?“

Вие имате да кажем песните: „Фир-фЮр-фен“. Как започва тя? - /От „ре“/. Ако някой ви каже: „Фир-фЮр-фен“, какво ще разберете? Ако някой пее „фир-фЮр-фен“ с отворена уста и друг го пее много медлено, какво ще разберете между първото и второто пеене? Едното е бързо, другото е много медлено. Представете си, че вие проточите „фЮр“, протакате тия работи, работите ще бъдат неразбрани. Да кажем, ако два предмета вие ги държите надалеч, че не може да имат отношение, картината ще бъде неясна. Та много философски въпроси са неясни, понеже не съвпадат.

Фиг. 1.34

Да кажем имате една права линия АВ /Фиг. 1. 34/. Тази права линия няма само едно отношение. Тя не е една черта, но ако тя е направена от злато, тогава нали има една цена. Тъй както ние разбираме философски, какво е една права линия? Философски правата линия е невидима, понеже тя има само дължина, точката е непространствена, не завзема никакво пространство. Туй, което

не завзема никакво пространство, проявява се в един свят пространствен. Точката е безпространствена. Точката като се подвижи в една посока, образува едно пространство, нарича се неизвестно. Какво разбирате под думите „неизвестно пространство“? То е все същата идея. Неизвестно пространство, или казва: „Грозен и хубав“. Каква е разликата между грозния и хубавия? /Фиг. 2. 34/ Между тия линии има ли отношение? Никой не иска да бъде грозен. След като е грозен, той се мъчи да направи смекчаващи условия. Щом като е грозен, той иска да направи смекчаващи условия, да направи грозотата да я носи. Той иска да покаже, че и в грозотата има нещо хубаво. Кои са хубавите страни на грозотата? В красивия човек тщестлавието се развива. Всички красиви хора са тщестлавни. Всякога туй чувство е силно развито в тях. Грозните хора са груби изобщо. Тия центрове при ушите са развити. Всеки, който е грозен, всеки като го погледне, казва в ума си :„Колко е грозен“.

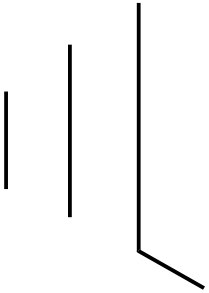

Фиг. 2.34

Понеже грозният го поглеждат, че е грозен, той започва да се сърди. Най-после свиква, престава да се сърди. Първоначално, ако ти кажа, че си грозен, ще се разсърдиш, ако ти кажат, че си красив, ще ти стане приятно. Вие казвате: „Грозен“. Де седи грозотата на човека? Вие имате известна мярка. Някой казва: „Де седи грозотата, може да не зная де седи грозотата, но да зная какво нещо е грозотата“. Например, ако ми дадете една бучка захар, няма ли да зная какво нещо е сладко? Казва: „Как знаеш, че е сладка?“ Как зная, че е сладка, тъй както и ти знаеш, че е сладка. Дайте една бучка захар на когото и да е, ще чувствува сладчината. Има един начин, в който хората еднакво чувствуват нещата. Та в нас, в очите ни като дойде един образ, не ни се харесва, вярваме, че има нещо нехармонично съчетание. Допуснете сега, че в един грозен човек линията на устата е такава. /Фиг. 3. 34/ Представете си, че един човек има една такава уста. Ще бъде ли красив? Не, няма да бъде

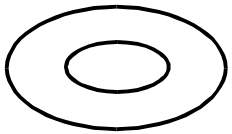

Фиг. 3.34

красив. В обикновеният живот, красивите неща имат по-голяма цена, а грозните неща имат по-малка цена. Щом си красив пътят ти е отворен. Красивият човек цена има навсякъде. Щом си грозен не те поставят на изпит. Един красив човек дето и да иде, даже един богат банкер ще му даде повече доверие, ще му даде нещо. Ако банкерът види грозен, няма да го кредитира. Така ние свързваме добротата с красивите хора, грозният свързваме с лошите хора. Всеки, който е грозен ние го считаме, че той е лош човек. Има някой път изключение. Всеки добър човек ние считаме, че е красив. И там има изключение. Но в пълния смисъл, ако идеално е красив не може да бъде лош човек и ако идеално е грозен, той не може да бъде добър. Казвам: За да бъде човек красив три неща трябва да дойдат: най-първо трябва да дойде любовта, после трябва да дойде знанието и свободата. За да бъде човек красив в него трябва да дойде животът - животът трябва да е излязъл от любовта. Знанието трябва направо да е излязло от мъдростта и свободата трябва да е излязла направо от истината. Този човек, който така получава, той ще бъде красив. Всеки човек, който има ясна представа за живота, който обича живота, обича знанието, обича и свободата, той е красив. Всякога, когато човек започне да не обича живота, става грозен. Ако започне да не обича знанието пак погрознява, ако започне да не обича свободата, пак погрознява. Ти обичаш свободата за себе си, но когато друг човек е свободен ти това не обичаш. Свободата трябва дето я видиш да я обичаш. Даже като видиш една мравя като се движи, да ти е приятно, че е свободна да се движи. Това е само за пояснение на нещата. Понеже някои искат да бъдат красиви, но не знаете как да бъдете красиви. Трябва да обичате живота, трябва да обичате знанието, трябва да обичате свободата.

Песента е един метод, който ретушира нещата. Ти чрез пеенето може да знаеш като един художник, който с четката, оттук вземе, оттам, смесва бои, тегли линии, погледнеш, направи една хубава картина. Музикантът и той по същия начин, и той като художника вземе една черта от „до“, запример, от „ре“, от „фа“, от „ми“. Няма изведнъж. Някъде вземе „до“, „ми“, какво ще направи? „До“ е червен цвят. Като смесваш червен и жълт цвят какво ще ви даде? - Оранжев, портокален. Портокаления цвят е

цвят на индивидуализиране. Най-първо червения цвят дава подтик за живота, освобождава човека от известно ограничение. Под думата „индивидуализиране“ разбираме, когато в даден случай даваш оценка на една постъпка. Тази постъпка не може да оцениш. Ако не се индивидуализира, ако не се постави на място, няма смисъл. Ако една нота не я поставиш на известно място на петолинието, тя е без съдържание. Сега напишем една нота на една спомагателна линия. Сега може да кажем че е „до“. Въпрос е дали е „до“. Или можем да кажем „до“-то има една спомагателна линия. Но спомагателна линия има и „ми“. Спомагателна линия има и „сол“, после и „си“, и „ре“ имат спомагателна линия. Казваме, ако вече са написани на петолинието, имаме обикновен тон.

Една права линия в света. Правата линия в света, в природата е мярка за всичко. Това подразбира. Една права линия има в Божественото съзнание, която измерва всичко. Ако имаш тази права линия в себе си, тя ще ти даде мярка, може да се измерят всичките неща. Правата линия мери всичките работи. Когато казваме, че човек трябва да се движи, разбираме този Божествен импулс. Правата линия разрешава най-добре. Представете си сега, че вие излизате от този център /Фиг. 4. 34/, обикаляш, каква е целта, къде отиваш след като се въртиш? Децата, нали понякой път имат прашка и така въртят, въртят прашката, че като я пусне камъкът хвръкне. Туй движение, дъгообразно да го обърне по права линия, пусне прашката хвръкне камъкът. То има за цел да удари нещо. Някаква точка има. Тази крива линия се движи, за да се образува после една права. Трябва да се образува тази кривата линия, за да дойдем до положението на правата линия. Представете си, че ти въртиш прашката, но единия край не е свободен. Единият край на прашката трябва да бъде свободен. Единият ще бъде закачен на пръта, че като завъртиш другия като го пуснеш /да хръкне камъка/. Ако не може да го пуснеш, тогава и да въртиш, няма да има постижения.

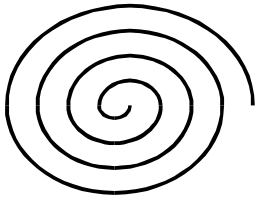

Фиг. 4.34

Сега приложението на закона. Вие имате една мисъл се върти във вашия ум или едно желание се върти във вашето сърце,

или някоя постъпка се върти. Казвате: „Не мога да го постигна“. Щом не може да го постигнеш, единият край на твоята прашка не е свободен. Единият край трябва да се пусне. Да направя една аналогия. Да допуснем, че ти някой път искаш да завържеш известно приятелство. Въртиш тази идея в ума си. Искаш да имаш един приятел, но за да имаш един приятел, все таки се иска да му хвърлиш един камък да го удариш на място, да почувствува удара. Всеки един, който става приятел, той е все ударен. Сега ще ви докажа, че е ударяне. Ами този човек върви, тръгнал си по своята работа. Ти като въртиш, като го удариш в сърцето, обикне те. Той те удари, нарани те. След туй той ще дойде да лекува сърцето ти. Ти ще почувствуваш, че той ти е приятел. Казва: „Аз може да те нараня и може да те лекувам“. Това е само за изяснение, но идеята е права. Онзи, който искаш да ти бъде приятел трябва да го удариш в сърцето. Да го удариш, но да му е приятно. Светлината като иде от слънцето все ни удря. Като влезе в окото удря, но нейният удар е музикален, че произвежда един цвят, произвежда някоя идея. Пък има удари в света безидейни. Казвам: Движението на приятеля ще произвежда разумни действия в нас. Сега не е толкоз удрянето, но все таки падането на един слънчев лъч ще произведе един удар. Някой път светлината, която иде произвежда дразнение, един удар, който не е приятен.

Сега да ви наведа един пример. Ако една граната падне върху един твърд предмет, веднага избухва, но ако падне в мека почва, някой път гранатата не избухва. Слънчевите лъчи, ако паднат на една камениста почва, какво ще произведат? И ако паднат на една мека почва, какъв ще бъде резултатът? Че на каменистата почва като паднат, камъните ще се сгорещят, като паднат на меката почва, тя ще произведе известни растения, ще роди растителността. Растения ще се появят. Та казвате: „Защо човек може да бъде мек?“ Защото мекотата в човека е един събирателен процес. Ти със своята мекота събираш нещата, а със своята якота ти ги отблъскваш. При твърдите тела има този процес да отблъскват нещата. Меките ги възприемат. Казвам сега: И в закона на възприятието има една мекота, която задържа нещата. Сега водата каква е, мека ли е? Когато един камък падне

във водата, отваря му място. Този камък падне на дъното. Ние под думата „мекота“, разбираме, мекота, която задържа нещата. Мекият човек задържа по-дълго време нещата в себе си, отколкото грубият човек.

Сега, каква е вашата идея? Казвате вие понякой път, че сте груб. Какви са външните черти на грубия човек? Вие сте изучавали физиогномия. Мъчна работа е да се определи. Общо казано е груб човек. Груб е човек в постъпките си. Пушката сама по себе си е груба, но ако няма груб материал в нея, тя не може да се прояви. Кой е грубият материал на пушката? Барутът. Този барут, след като се тури в пушката, барутът и пушката дойдат на един ум, имат туй разширение, запали се, а пък пушката е тъй направена, че не му дава да се разширява навсякъде, ами ще го ограничи, ще го пусне само в едно направление. Че като се съединят тия, двамата души, барутът и пушката, пушката го прати по права линия. Ще дойде умният човек, ще я тури на рамото и той ще насочи накъде трябва да върви. Има още едно твърдо тяло, което пази барутът да не излезе навън. Този, твърдият сега, грубият барут, грубата пушка, грубият, който седи вътре и грубият човек, който държи пушката. Най-първо, самата пушка е груба, човекът, който държи е груб, барутът, който е вътре е груб. Куршумчето е грубо. Четирима души, като се съберат на едно място /и/ още един фактор, като дойде огънят да уйдиса на тяхния ум. Че той ще дойде отнякъде, като запали барута, той ще стане петият елемент. Най-после имат някаква цел, наранят някой човек. Откъде излезе огънят тогава? Какъв е произходът на огъня? Съвременните учени хора какво казват за огъня? От триенето става. Но в природата откъде иде огънят? Огънят иде от любовта. Дето има огън, има любов, дето няма огън, няма любов. Има любов, дето има светлина и топлина.

Та казвам: Правата линия. Казваме ние: „Прав човек“. Винаги любовта върви по права линия. Знанието и то върви по права линия. И свободата и тя върви по права линия. Три неща вървят по права линия. Всичко, което излезе от любовта и то върви по права линия. Пък всичко, което се отклонява от любовта, от мъдростта, от истината, по крива линия върви. Всяко отклонение от правата линия дава крива линия. Да допуснем, че ти искаш да вървиш по

права линия, искаш да видиш Бога. Най-първо виждаш, че няма резултат. Богат си, искаш да бъдеш щедър. Дойде един, даваш, дойде втори, даваш, най-после никой не иде да ти благодари, от тези, които взели. Ти казваш: „Няма да давам вече“. Щом решиш да не даваш, какво е това състояние, по каква линия вървиш? - То е крива линия. Правата линия отива в центъра, а с кривата линия не се постига целта. Човек върви в кривата линия. Кривите линии са за продължение на времето. Когато един ученик не иска да учи, той продължава времето, по криви линии върви. Прилежните ученици искат бързо да свършат. Онези, които не са прилежни, искат по криви линии да вървят. Една, две, три, четири години подир другите. Не стигат успешно другите. Ленивите ученици вървят много бавно. Те въртят прашката и ако не може да я отпусне, всичкото въртене на прашката остава напразно. Представете си, че вие 120 години въртите една прашка и след 120 години се оставите. Питам, ако след 120 години отпуснеш краят на прашката, какво ще придобиеш? Представете си, че вие държите една череша до следната година, докато дойдат нови череши. Като дойдат нови череши, тая череша, която вие носите каква ще бъде? До идната година, като държите тая череша на какво ще замяза вашата череша? Ще остане костилката на черешата и от месото на тази череша ще остане много малко. Като дойдат новите череши, вие ще ядете ли старата череша или нови ще ядете? Кои ще опитате по-рано? - Новата.

Не оставайте вашите стари идеи да дойдат до новите идеи. В съвременния свят вие искате да примирите старите идеи, старите ваши понятия на живота с новите. Тия неща не може да се примирят. Всяко нещо има свое време. Не отлагайте нещата. Казвате: „В някое друго прераждане“. Ти при сегашното възпитание не отлагай за една година. Една мярка имай, денят. Ние туряме за цяла седмица. Днес! Отсега до довечера, каквото направиш, туй е. Днес, ако не е, като заспиш, утре като станеш, пак ще кажеш, днес, за един ден. Не казвай, след една седмица, или след една година, или след един месец. Кога трябва да турите за една седмица? Да кажем искате да направите едно добро. След колко време трябва да го направите? Още днес трябва. Искаш да пееш. Още днес ще пееш. Ти чакаш да се научиш да

пееш, че да излезеш на сцената. Днес пей. По-добра публика от тебе няма. Някои певци искат да имат публика. По-добра публика от самия певец няма. Онзи, ако на себе си не може да пее, не може да пее и на другите. Ако вие разсъждавате, че една ваша мисъл, ако не е приятна на вас, тя не може да бъде приятна и на другите. Туй, което е добро за вас е добро и за другите. Туй, което не е добро за самите вас, не може да бъде добро и за другите. Искате да направите едно добро. Направете го най-първо на себе си. Единствения човек, който може да оцени доброто, то сте вие самият в дадения случай. Ако туй добро е добро за вас, то ще бъде добро и за другите. Вие искате да дадете някому череши. Най-първо опитайте ги вие. Ако вас ви са приятни, сочни, дайте ги на другите. Но, ако вие сами не харесвате черешите, не ги давайте на другите, не ги убеждавайте, хвърлете ги. Ако искате да напишете едно писмо на един ваш приятел, напишете го. Ако на вас ви хареса и вашият приятел ще го хареса. Да допуснем, че вие пишете тъй: „От всичките хора на земята най-много обичам вас“. Пишете ли истината? Човек никого не може да обича. Казвате: „Аз ви обичам повече от себе си“. Това не е вярно. То не е вярно, понеже един извор, ако искате да го прекарате някъде, този извор не може да се подигне повече от нивото, на което извира. Ти не може да обичаш другите хора повече от себе си. В тебе няма никаква възможност. Ти може да ги обичаш, колкото себе си обичаш. Пък някой път може да ги обичаш по-малко, малко по-малко от себе си. Пък ти не си виновен. Сега графически това може така да ви го представя. Имате един извор, който прекарвате през няколко плоскости. Ако го прекарате през разните плоскости, силата ще бъде ли една и съща? Да кажем, че вие обичате някого, той се намира на четвъртата линия, или ако се намира на първата линия, на уровена на който сте вие, или ако се намира на втората или на третата линия, все по един и същи начин ли ще го обичате? Представете си, че той е по-учен от вас, друг е малко по-учен и третият е още по-малко учен. Питам: Вашата вода, която минава, ако отива при умния, ако отива при този, който не е учен и ако отива при простия, има ли някакво различие във водата, която им пращате? Ако напишете еднакво писмо и на четиримата, които не са еднакво учени, те ще оценят

ли еднакво писмото? Те и да искат да го оценят няма да могат, понеже няма да има разбиране. Кой ще бъде, който ще оцени писмото? Първият, който е на същият уровен с вас. Тогава, какво ще бъде състоянието на втория, на третия и на четвъртия? В музиката вие пишете нотите на петолинието. Може ли една нота от първата линия да се покачи на четвъртата?

Сега понякой път вие се спирате и казвате: „Кажи ни същественото“. Ето казвам ви. Ти седиш и му разправяш за хубавите череши. Казва: „Покажи ми, дай ми същественото“. Значи, бръкни в торбата си, пък ми дай същественото. Като говориш за същественото, бръкни в торбата, извади, дай на тия хора. Те в дадения случай ще имат много по-вярна представа, отколкото ако ти им разправиш за черешите. Има един свят на опит. Така ти ще се освободиш от известни описателни работи. Като дадеш, те всичките разбират какво е. Казва сега, че човек не трябва да решава. Казва: „Аз искам да бъда добър“. Под думата „добър“, разбираме носи туй реалното в себе си. Човек е като една книга, в която всичко се пише. Онова, което човек преживява, всичко се пише в съзнанието. Ако е едно добро, или ако е една добра постъпка, или какъвто и да е идеал, ако го имате, ако този идеал няма никакъв модел, не е написан, ако не е във вашето съзнание, вие не може да го реализирате никъде. Значи всички неща, които са написани в нашето съзнание, ние може да ги реализираме. Следователно, говорим за неща, които са написани. Има едно обикновено съзнание, има едно подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Какво разбираш? Подсъзнанието е в низшето царство на природата. Съзнанието е в животинското царство. Самосъзнанието е в човешкия свят и свъхсъзнанието е животът на ангелите. Имаме четири съзнания. Съзнанието е процес на животните, самосъзнанието е процес на нашия живот, ние самосъзнаваме. Свръхсъзнанието, това е процес на напредналите същества. От обикновен човек те имат туй свръхсъзнание. Едновременно в нас подсъзнанието го има като нещо минало, съзнанието е в животинското царство, самосъзнанието ще го видим в себе си. Свръхсъзнанието го считаме като нещо в бъдеще, което ще го опитаме. От туй свръхсъзнание вече има известни зачатия в нас. Някои въпроси

ще ги разрешите по образа на подсъзнанието, някои по образа на съзнанието, някои по образа на самосъзнанието и някои по образите на свръхсъзнанието. Представете си сега, че имате четирима души певци. Първият е гениален, вторият е талантлив, третият е обикновен, а четвъртият е бездарник. Талантливият, като ви изпее една песен, колко ще му дадете. Ха да кажем, изпей българската песен „Цвете мило, цвете красно“, на гениалния, колко ще му дадете?

При един английски милиардер отишъл един европейски музикант, давал концерт, но той като пристигнал, концертът бил свършен. Отива в хотела дето спрял музикантът и му казва, че иска да го чуе. Онзи казва: „Не може“. Казва, че сто долара ще му даде, онзи не иска да свири двеста дава, пак не иска да свири. Давам казва, хиляда долара. Онзи му свирил. След като го чул казва: „Дай и аз да ти посвиря малко“. Гениалният за сто, двеста, триста долара не свири, но след като му дал хиляда долара, става от леглото и му свири. Казва: „Дай аз да ти посвиря, да си дадеш мнението как аз свиря“. Аз ви говоря за неща, които са реални. Някой път вие искате да опитате някой човек колко е добър. Отивате там, пък и вие искате да покажете вашето добро. Аз да ти покажа, дай ми цигулката! И аз да ти покажа колко съм добър.

Та човек все трябва да направи някакви жертви. Правата линия, която действува в даден момент. Някои хора са успешни, защото действуват по права линия. Никога не отлагайте нещата. Никога не отлагай една права мисъл. Щом дойде да искаш да пееш, не отлагай нито минута. Като ви дойде на ум не отлагай, след 1 час, след половин час. Никога хубавото, което ти дойде по пътя не отлагай. Ти отклоняваш водата, не чакай да дойде от някъде благоприятно. Хубавото още на пътя започни. Доброто като дойде, каквато и да е добра мисъл не отлагай. За лошото е друг въпрос. Всеки човек, който иска да има полза, като дойде една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка, в даден случай, не отлагай! Всякога отлагането носи в себе си лоши последствия. Защото този момент, ако не го използуваш, за другия момент има други /условия/. В природата, като ти дойде една мисъл, приложи я в този момент, защото за следния момент има друга мисъл. Тогава другата остава неопитана. Не отлагай!

Дойде една мисъл, приложи я. Дойде втора, трета, приложи я. Те идат по един разумен път. От отлагането на нашите идеи се е образувала нашата карма. Когато някои говорят „карма“, аз разбирам отлагане на добродетелите на хубавите работи. Щом отлагаш хубавите работи, кармата иде. Отлагаш, отлагаш, някога в бъдеще ще поправяш тия работи. Може да се поправят, но най-добре е сега да се реализират. Не отлагайте каквато и да е хубава мисъл. Всяка една мисъл, която дойде, тя има време за реализиране. Дойде ти нещо да начертаеш, започни, начертай го, в дадения случай не отлагай, след един час, след един ден, след една седмица. След като отложите кажете: „Не излезе сполучливо“. Всякога нещата стават несполучливи, когато се отлагат. Ако започнеш точно на време, ще бъдат сполучливи.

Аз съм дал следния пример и досега не може да разберете примера. Един баща често пътувал с трена. Един ден както машината засилено иде, дете си играло на линията и бащата само извикал: „Лягай!“ Като каже: „Лягай!“, лягай. Защо така, не питай. „Лягай“, то значи идея. - Ама защо трябва да легна? - Лягай! Лягай. - Ставай! Ставай. - Бягай! Бягай. - Мисли! Мисли. Значи в дадения случай туй значи идея.

Има неща, които са извън времето и пространството. Не питай: /„Защо да/ лягам?“ Лягай. Като мине локомотивът, след туй може да мислиш какво щеше да бъде, ако не беше легнал. Но в дадения случай, като легнеш, постига се целта. Детето е живо. Бащата се радва, че детето го послушало. Казвам: Когато ви кажат :„Лягай!“, лягай, когато кажат:„Ставай!“, направете работата. Две неща: лягай и ставай. Ако легнеш навреме ще спасиш живота си, ако не легнеш навреме, отиде животът. Лягай и ставай, те са два процеса опасни. Опасност има, лягай. Ставай, опастността е минала.

Тогава аз разбирам „да“ и „не“. - Лягай! - Не. - Ставай! - Да. Щом кажеш нещо „не“, никога не отменявай. Хайде да идем да пием в кръчмата! - Не. - Да излезем от кръчмата! - Да. Казвам: Ако сега човек може да употреби „да“ и „не“ на място, той е спасен. Защото животът във всинца ви има изкушения. Вие се намирате в два свята. Между два вида същества, които са заинтересовани. Едните искат да ви съблазнят, понеже от всяка съблазън печелят.

Другите искат да ви избавят от съблазън, понеже като ви избавят и те печелят. Когато вие грешите, първите печелят. Когато вие не грешите, вторите печелят. Едните искат всякога вие да не грешите, те да печелят, другите искат вие всякога да грешите, те да печелят. И едните, и другите искат да печелят нещо от вас. Вие на едните ще кажете „не“, на другите ще кажете „да“.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
34 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 3. VI. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

КАКВО ТРЯБВА НА МЛАДИТЕ

Отче наш.
Изпейте „Аз мога да кажа“.

Пишете върху темата „Какво се очаква от младите?“

Често хората не могат да си обяснят от какво произтичат противоречията. Вземете слънцето както сега е поставено, произвежда две неща, които са противоречие едно на друго. Изгревът на слънцето произвежда едно явление, залезът произвежда друго. Но противоречието произтича от самата земя. Защото когато слънцето изгрява, образува се ден, пък когато залязва, образува се нощ. Как ще примирите това противоречие? В какво седи противоречието? Сега учените хора ще го обяснят с въртенето на земята. Но как ще го обясните на един човек, който не е учен? Или вземете чувството глад у вас. Вие сте гладен, после се насищате. Каква е разликата между глада и насищането? При глада вие чувствувате, че ви липсва нещо в стомаха. След като турите половин килограм храна вътре във вашия стомах, започва един процес. Вие казвате, че сте вече сит, не сте гладен. Питам: Разрешили ли сте вие въпроса на глада? С едно ядене разрешавате ли въпроса? Сега би се разрешил въпроса, че след като се наядете веднъж, не щеше да ви се яде. Какво щеше да ви бъде вашето състояние? Забележете другото противоречие. Туй, което ви плаши е сиромашията. Що е сиромашията? Сиромашията е глад. Богатството това е ситост. Ако всичките хора са богати, какво ще стане в света? Представете си, че вие всинца сте богати все милионери. Няма най-първо да бъдете тук. Къде ще бъдете, какво ще бъде вашето състояние? Да допуснем другото, че вие минавате за невежа, че нищо не знаете, едва може да пишете. Да допуснем, че едва пишете от едно до десет. Това са

вашите понятия. Представете си, че някой от вас вече знаете да пишете до няколко милиона, от 100 до 200. Единият, който знае да пише до десет и другият, който знае, до няколко милиона да пише. Каква ще бъде разликата между двамата? Онзи, който знае да брои до десет, кога ще свърши работата? Много по-скоро. Онзи, който знае много да брои, нему ще му трябва много време. Всички хора, които много знаят, много малко работа вършат. Онези, които малко знаят, повече работа вършат. Ражда се едно противоречие. Как тъй? Онзи с малкото знание по-малък товар има, по-свободно може да ходи, или онзи, който голям товар има на гърба си? Ако вие турите едно кило на гърба, еднакво ли ще ходите или ако ви турят сто килограма на гърба? Това са неразбрани идеи.

Казвате: „Идеята за Бога, тя е неразбрана идея“. Вярата и тя е една идея отвлечена. Надеждата, богатството, всички тия неща са отвлечени работи. Ти си въобразяваш да имаш пари. Какво нещо е да имаш пари? Казва: „Без парици не може“. Хубаво, съгласен съм с вас, без парици не може. Вие сега сте дошли да се учите. Защо? Защо се учите? Задавали ли сте си въпроса, защо учите? Често, например, дойде някой, че се оплаква, казва: „Мен ми е много мъчно“. Защо му е мъчно? Де седи мъчнотията? Мъчнотията виждали ли сте? Какво нещо е мъчнотията? Каква форма има мъчнотията? Може ли да ми опишете, каква форма има мъчнотията? Някой, като му е мъчно, усеща тежест на корема. Някой като му е мъчно, боли го глава. Някой като му е мъчно, боли го рамото. Някой като му е мъчно, боли го коляното, боли го малкият пръст. Някой казва: „Мъчно ми е, че нямам хубава дреха“. Някой път може да има хубава дреха и пак да му е мъчно. Туриш хубавата дреха, имаш болка в гръбначния стълб, болката не се вижда. Как ще предадете на един човек, че имате болка? На какво се дължи, например, болката в рамото? Значи на рамото влязла някаква чужда материя, която не е свойствена на твоята ръка. Вследствие на това дошла някаква странница, отишла на гости някъде по ставите, иска дълго време да седи на гости, няколко седмици, не иска да се мърда, не иска да работи. Той трябва да работи. Той трябва да работи заради

нея, той не може да си движи ръката, да я мърда. Тогава, ще дадеш едно заявление, ще викаш лекар, ще започнат да го мажат, да убеждават този, който дошъл вътре, да си иде. Та всичките болки в крака, това са вашите любими гости, които са дошли и не си отиват. То е верно за някаква идея. Тя като дойде не си отива. Започва да причинява известно главоболие.

Сега на младите трябват много неща, които не са реални. Какво му трябва на младия? На младия му трябва една оформена глава, отличен мозък. На младият му трябват много добре оформени дробове, че като диша да не хърка вечерно време, да не се чува хъркането. После младият трябва да има отличен стомах. Като яде, да има един отличен, здрав стомах. Това е младият човек. Човек, който няма добре оформена глава, човек, като няма добри дробове, който няма здрав стомах, той не е млад. Всеки човек, който няма нужда, подразбира млад човек. Млад е само онзи, който няма никакъв товар. Щом имаш товар ти не си млад, ти си започнал да остаряваш. Стар човек е онзи, който е обиколен с какви ли не идеи. Синца вие имате желание да станете стари хора. Например, турите идеята, казвате: „Къща трябва да имаш, живее ли се във въздуха?“. Имаш къща имаш дънъци. Казваш: „Не се живее така, трябва да имаме удобства“. Автомобил му трябва. Щом имаш автомобил, шофьор му трябва, бензин. На шофьора трябва да му плащаш. На един шофьор, колко се плаща? На един файтонджия, колко се плаща? Ще дойдем до файтонджията, до шофьора, после пилот може да е или капитан на някой параход. Често аз съм привеждал примера. Един садил череши. След като /народили/ череши, обрал най-хубавите в една паница, напълнил я с първокласни череши, турил ги на главата си и отишъл да ги занесе на царя, да ги опита, какво нещо са черешите. Той вървял по пътя и си вземал по една череша, вкусвал ги дали ще ги хареса царят. Най после, като отишъл при царя, видял, че има само една череша. Казва: „Садих череши много хубави“. Пита царят, как се яде това нещо? Той му показал. Питам: Какво научил царя, като изял онази череша? Аз ви наричам вас всинца млади царе, на които идат да носят череши и вие не знаете как се ядат. Той ви показва, глътне черешата. Туй е

знанието, което сега имате. Младите са на кривия път. Кой е на кривия път? Че не знаят да ядат череши. Всеки един човек, който не знае как да живее, той е на кривия път. И млади, и стари, всеки един човек, който не знае как да мисли, е на кривия път. И млад, и стар, какъвто и да е, който не знае как да работи и използува ония блага, които Бог му дал, е на кривия път. Сега казвате: „Какво да се прави?“ - Трябва да знаете да ядете череши. Хубаво. Сега едно време, този цар не е знаял да яде череши. Вие сега никога няма да правите тази погрешка, която този цар направил. Но има неща, които вие не ги знаете как ще ги направите.

Представете си, че туй представя „до“. И това е „до“, но в трета октава. Първото „до“ е в първата октава, второто е в третата октава. Едното е в началото, другото е в началото на четвъртата октава. Аз сега ви давам една премия от 100 хиляди лева, който може да ми вземе това „до“ от четвъртата октава. Ето 100 хиляди лева, сега ще ви ги дам. Не се шегувам, ако някой може да вземе това „до“. Ето едно щастие за вас. Но вие не може да го вземете. Имате възможност, но не сте упражнявали. Ето дойде черешата. Вие ще ми кажете, че аз ви давам една череша. Казвате как се яде това нещо? Аз съм уверен сто на сто, че няма да вземете това „до“. Уверен съм, няма нито едно изключение. Ако зная, че има едно изключение, ще си мълча. Че всеки един от вас можеше да развие гласа си. Този германски боксьор Шмерлинг, преди две години победи този негър. Сега след две години онзи като го удари, го повали на земята.

Имат едно число, до което бият и онзи не може да дойде на себе си. Той е победен. Преди две години Шмелинг наби негъра, той беше в ужасно положение, след две години работата се обърна, онзи негър се е научил и германецът се е намерил в едно ужасно положение, че едва ли ще може да придобие своите сили. Погрешката на Шмелинг е там, че той мисли, че онзи не се е упражнявал. Негърът се е упражнявал, с бързината си го поразява, има вече знание. Шмелинг най-първо му удари един удар. Той след две години, като се упражнявал, че му дава такъв един удар, че спечелва всичката слава. Пръв боксьор става. Питам ви как му е името? - Този боксьор е Джон Мис. Вие сега някой и да имате

смелостта на Джон Мис, нямате неговата сила. Аз ви виждам, често от вас да сте бити, изгубили сте сражението. Четири реда сълзи капят. Казвам: Защо ходи да се биеш на арената, като нямаш сила? Дяволът в света е един голям боксьор. Казваш на някого: „Да се бориш с дявола." Като те удари, той ще те повали. Като не знаеш да се биеш, не ходи да се бориш с дявола. Като не знаеш да удряш на място, не се бори. Той ще те бие по всичките правила.

Вие всички младите, казвате: „Да имаме вяра, да имаме надежда, да имаме знание, да имаме пари, изкуство". Какви ли не работи. То са все голи думи. като дойде да се боксираш, няма да го гледаш, но ще застанеш да се бориш. Кикири, микири няма. В живота мислите, че ще гледате. Като дойдете в живота, като дойде някой боксьор, като го ударите, да го повалите на земята. Някой се отчаял, на какво се дължи отчаянието? Той получил един удар, такъв хубав. Най-първо, като дойдете в живота, ти трябва да бъдеш един боксьор. Един войник бяга от бойното поле, ще го ранят. Казва: „Ходих на бойното поле". Намирам раната отзад. Казвам: Тези, които са ранени отзад, на гърба, герои ли са? Знаете, че ще ви ранят, но по-добре да ви ранят в гърдите отколкото в гърба. Ранят ви в гърба, казвате, че сте ходили на бойното поле. Ходили сте на бойното поле, но сте бягали. За мене не важи, че един човек страда. Че страда, то е в реда на нещата. Ако някой ви каже, че в света няма да страдате, той не ви говори истината. Неизбежни са страданията. Цял живот ще страдате. Такова е устройството на живота. И богати да бъдете, ще страдате. И бедни да бъдете, ще страдате. През целият си живот ще страдате. В живота ви страданията са необходими. Всяко страдание е залез. Ако разбирате страданията, ако разбирате закона на страданията, ще бъде като един залез, ще намерите какво да работите. Ще се справите с тази мъчнотия. Ако не разбирате страданието, тогава ще се образуват мъчнотии. Та казвам: Мъчнотиите са от разни категории. Например, вие имате мъчнотия, че сте гладен. Какво трябва да правите? Друга мъчнотия, наял си се, но имате мъчнотия, че пари нямате. Екскурзиант сте, имате мъчнотия, обуща нямате за път. Има

разни мъчнотии. Как ще се справите с една мъчнотия? Искате да идете на планината, нямате обуща. Но не само това. Да допуснем, че вие искате да идете на планината, но имате мъчнотия, че сте слаб. Мястото е високо, какво трябва да се прави? Или да допуснем, че нямате вяра.

Вие сега представете си, че имате още едно „до". Вземем последното „до". Едно подир друго като се пеят, какво ще произведат? Представете си, че като изпееш това „до", образува се движение. То е един удар. Значи представете си, че след като изпея едното „до" се блъсна в тази стена, като изпея второто „до", втори удар ще има в стената. Питам: Ако туй „до" пея няколко милиона пъти, аз ще пробия стената. Туй е теория, никой не е правил това. Никой досега не изпял един милион пъти „до", да пробие стената. Предполагаме, че е така, дали е така не се знае още. Всичките противоречия в живота произтичат от еднообразните движения. Седите и казвате: „Тази работа няма да я бъде". Един удар. Няма да я бъде тази работа. /Учителят удря дъската/. Ако вие така удряте, какво ще стана. Ако така удряте, какво ще стане на пръстите ви? След като ударите 1000 пъти, ще ви заболят пръстите. Понякой път вие седите и правите същото. Понякой път гледам, смешни са хората. Той сам се блъска. Казва: „Тази работа няма да я бъде. Тази работа няма да я бъде". След като се блъска казва: „Боли ме главата". Защо казваш, че няма да я бъде тази работа? Казва някой, че може да пееш. Казваш: „Не мога да пея. Аз не мога да пея, изгубил съм таланта". Аз бих желал да купя вашият изгубен талант. Досега още не съм намерил, някой да е изгубил таланта. Може ли една дарба да се изгуби? Дарбите не може да се изгубят. Може да се осакати, не да се изгуби. Например, ако ви ударят на ръба на челото, дето е музиката, може да се разпеете, че няма да млъкнете. Има такива примери. В този център ударят някого, той започва да пее непреривно. Ужасно положение. Не може да спре човекът.

Тогава вие замязвате на онзи американец, който си взел един електрически будилник. Той не се събуждал, обичал да си поспива. Този будилник като започва да дрънка, не престава, докато не стане и се облече. Като стане и се облече, тогава

престава. Този американец обичал да си поспива и след като взел будилника, като не знаел как да го спре, блъскал го в земята да спре. Той отивал пак да спи и пак закъснявал. Някой път вашият будилник ви безпокои, вие като не знаете как да го спрете, блъскате го в земята и пак заспивате. Дойдете тук, разрешавате въпроса. Разрешавате въпроса по един естествен начин. Минава покрай мене един човек. Аз се мъча да нося един камък от стотина килограма. Иде някой, не иска да ми помогне. Казвам: Помогни ми, половината от камъка ще ти дам. Минават и заминават тия хора. Казвам: Защо е така в света? Но има едно разрешение. Ако аз нося два камъка от по сто кила, но ако бяха от по сто килограма злато, тогава мине някой, кажа: Ще ти дам половината, ако ми услужиш. Мислите ли, че той няма да дойде да носи този камък. Някой от вас ще се отрече ли? Всеки ще задигне камъка, ще го носи. 100 килограма злато колко правят? Един килограм има двеста наполеона, десет килограма две хиляди наполеона, един наполеон по 600 лева, всичко един милион и двеста хиляди.

За да успеете в живота, никога не предполагайте, че сте стар. Ти и музикант да си, никога не може да изпееш един тон в музиката, основното „до“, никога не може да го изпееш по един и същи начин. Може да го пееш по хиляди и хиляди пъти, във всяко пеене, ще има едно различие в изпяването на този тон. После всякога, когато изпееш основния тон, ще стане нещо чудно в живота ти. Някой път като изпееш „до“, слънцето може да изгрее. Друг път като пееш „до“, слънцето може да залезе. Може да изпееш основния тон и вярата ти да се подигне. Може да изпееш основния тон и да изгубиш вярата си. Някой път като изпееш „до“, ще бъдеш богат. Някой път като изпееш „до“ ще бъдеш сиромах. Някой път като изпееш „до“ ще бъдеш учен, някой път красив ще станеш. Като изпееш основния тон много чудеса ще станат в света. Сега вие казвате, в окултната наука доказателства стават, туй което казваш, трябва да го направиш, като тази череша. Изваждаш друга от джоба и казваш: „Заповядай!“ Какво нещо е черешата? - Заповядай! Няма какво да му разправяш. Онзи комуто ще дадеш черешата, той трябва да знае. Казваш: „Опитай черешата“. Казваш: „Един лев“. Какво нещо е риза?

Веднага изваждаш от джоба си една риза. Облечи я, ще направиш опит. Всички неща, онзи на когото говориш ще дадеш да се опитат.

Следователно, как ще опиташ ти вярата? Че вие, ако идете при един ваш приятел и не иска да ви услужи, причината е, че вие не вземате основния тон на вярата. Ако вие вярвахте с всичката пълнота на вярата, той всякога онова, което искахте от него ще направи. От сегашното гледище, като идете при един първокласен професор по музика, мислите ли, че ако не вземете верен основния тон „до“ ще ви пусне? Ще вземете тона „до“, като вземете верен тон, веднага ще забележите едно разположение в лицето. Щом не го вземете верно, ще забележите едно свиване на веждите. Щом вие не вземате верно основния тон на живота, природата казва веднага, че не е верно. Сега вие казвате: „Не може ли светът да бъде другояче поставен?“ Аз ви казвам: Ако може да изпеете „до“ изведнъж, всеки ще придобие това, което иска. Ако изпеете верно основния тон, ще добиете това, което чакате. И сега ще го имате. Ако си болен, ще оздравееш, щом вземеш верно основния тон. Сиромах ако си, богат ще станеш. Ако си невежа и вземеш верно основния тон, ще станеш учен. Каквато и мъчнотия да имаш, ще може да си помогнеш. Всички мъчнотии няма да се разрешат. В дадения случай основният тон разрешава малките мъчнотии, които ви спъват. Каква е малката мъчнотия? Влиза един цигански трън в крака ти. Малък е той, не е кол, но след като стъпиш трябва да се спреш, да събуеш чорапа, ще извадиш този трън, като стъпиш да не те безпокои.

Аз съм за идеята, не оставайте в ума си, в душата, в сърцето си, нещо да ви безпокои. Нали сте имали една малка опитност, че влезе една малка прашинка в очите, какво безпокойство произвежда.

Аз съм привеждал този пример. Преди повече от 15 години бяхме на курорт някъде из Баташко. Имаше един българин, такъв особен, не искаше никаква услуга да ни направи. В неговата къща живеем, не ни поздравлява. Един ден като работил едно малко парче влиза в окото, подува му се окото. Иде синът разтревожен. Казвам: Нека дойде. Идва, гледам окото подуто. Подигам горния

клепач. Виждам малко парче. Казвам: Опасна е тази работа, разбирам тия работи, много голям майстор съм. Обръщам и долният клепач, казвам му: Стой сега тихо. Гледам туй малкото парче излезе навън. Намазах го с зехтин, казвам: Утре окото ти ще бъде здраво. На другия ден, както казах, оздравя му окото. Той вече е разположен, казва: „Тия хора са много добри, каквото искат да им се услужи. На тяхно разположение сме“. Спаси, казва, окото ми. Аз извадих малката прашинка, но ако я бях оставил, щеше да му причини голяма пакост, щеше да дойде тук, можеха лекарите и окото да му извадят. Не съжалявам, че влезе малката прашинка. На място дойде. Извадете прашинката и ще бъдете разположени. Ако една мъчнотия знаеш да я извадиш от душата си и Господ ще те благослови. Щом не я извадиш, ще стане по-лошо. Всичките мъчнотии в живота на младите, това са задачи, които правилно трябва да се разрешат. Правия, основен тон трябва да го вземеш. Професорът казва: „Не е верен, идете да учите! Повтори, повтори!“ Някои казват, че повторението е майка на знанието. Не зная дали повторението е майка на знанието. Ако повтаряш, знанието майка ли ще стане? Знание е, ако изправяш погрешката, а не да повтаряш нещо. Майката на знанието в света е доброто.

Казвам на вас младите: Вие младите турете една основна идея във вас. Считайте всяка мъчнотия във вашия живот едно благо за вас. Че онези мъчни задачи, с които късат студентите, мислите, че са едно нещастие. Като дойде математикът и реши мъчните задачи, в него прониква ново съзнание. Някои въпроси, които са мътни, мъчни, щом ги решиш, тези въпроси, веднага нова светлина иде. Всичките мъчнотии в живота са задачи, които носят известно благо. Всяка мъчнотия, която вие имате, ако вие я разрешите, ще придобиете светлина. Има мъчнотии, които сами трябва да ги решите. Например, вие сте учили аритметика, нали? Имате единица, имате две, имате три. Представете си, че едно е житено зърно, почвата е две, три е резултатът. Сега, ако не може да пишете 3, имате житено зърно, посяли сте го. Ако туй житено зърно не изникне, питам, какъв ще бъде плода на вашата работа? Едно и две имат ли разрешение?- Имат. Три е разрешението на

едно и две. Някои считат едно и две за щастливи числа. Числата 1 и 2 като се съберат, какво правят? Ще съберете силата на едното и силата на двете, ще ги съберете и ще имате резултатът три. Следователно, ако едното остане самостоятелно, и ако двете остане самостоятелно, какво ще имате? Няма да имате същия резултат. Казвате: „Как да се обясни?“ Вие сте сам човек, един имате два крака. Тогава искате да идете в планината да съберете човека един с две ще ходи. Отиването ви до горе, екскурзията, то ще бъде три.

Та казвам, ако вие не се упражнявате в една работа във вярата вие ще се упражнявате, за да се освободите от страха от змия. Как ще се освободиш от този страх? Най-първо ще пипнеш една змия, която е замръзнала, или една змия, която е умряла, докато дойдеш най-после да пипнеш една змия, която е жива. Като върви да я пипнеш. Индусите ловят змиите, имат една музика за змиите. Като я засвирят, тия змии оттук, оттам идват, излизат. Като им свирят, музикални са. Хвани я, тури я в торбата. Тия змии, от които вие се плашите, този който свири, хваща ги 10-20 змии. Има змии, които хиляди лева струват. Десет екземпляра, по 1000 лева, 10 000 лева. Посвири малко, хване една змия от 1000 лева. Безстрашният ще хване змията, ще вземе хиляда лева. Страхливият не може да я хване, хиляда лева остават.

Та на младите им трябва безстрашие. Вие преждевременно сте станали страхливи. Мене ми разправяше един анекдот. Казва: „Гони ме на сън един бивол, че като станах бях се изпотил. Че какво ще се случи? На сън ме гони. Сега като гледам бивола, ме е страх, да не би действително биволът да ме гони“. Понеже на сън видял, че го гонил. Някой път видял един впрегнат, казва, страх ме е да не излезе из хомота да ме подгони.

Вас младите ви е страх от тия биволи, които сте сънували вечерно време. Всички казвате: „Ще ме скъсат“. Няма никакво скъсване. Всеки, който не знае ще го скъсат, всеки, който не работи върху себе си, го скъсват. Всеки, който не оценява нещо го скъсват. Трябва да знаете, че вие сте дошли до един свят на възможности, които Бог ви е дал, и вас ви очаква едно бъдеще, но туй бъдеще изисква работа, прилежност. Работа се изисква. Някои

ще кажете: То е само за насърчение. Какво нещо е насърчаването? Каква е разликата между насърчение и обезсърчение? Насърчен, на сърце и обезсърчен, без сърце. Знаете ли произхода на „обезсърчен“, какво значи обезсърчен и насърчен? Щом се обезсърчаваш /страхлив човек си/, щом се насърчаваш /смел/ човек си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
35 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 24. VI. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА КОНТРАСТА

Добрата молитва
Изпяхме „Изгрява слънцето“.

Кои бяха основните положения на миналата лекция?

Вие сте учили логика. Казва, наука е логиката. В какво седи правилното мислене? Казвам: В какво седи добрият живот? Нещата могат да бъдат логически, без да бъдат разумни. Може да бъдат разумни, без да бъдат логически. Логиката това е външна мода, облекло. Някой път може да подхожда, външно може да е красиво, без обаче да има ония, съществените качества на организма, които организмът има. Една дреха за да топли, имате една дреха, една риза направена от козина. Какво ще бъде вашето чувствуване, вашето разположение, какво ще бъде?

Думата „логика“ е гръцка дума и значи слово. Значи всяко слово логическо трябва да бъде турено на мястото. Тогава от какво зависи противоречието, което съществува? Всички хора са създадени, значи съществуват в природата. Всичките хора тъй както съществуват от какво зависи противоречието, което произтича у тях? Противоречието понякой път се явява в самия човек, в неговите чувства. Явява се понякой път противоречие в неговата мисъл. Вие понякой път имате един усет, че не разбирате предмета. Например, ако кажем тъй - 1 + 1 = 3, А + В = С. Първата формула е пределна, втората, тя съдържа тази форма, но много работи може да съдържа. Може философски да попитате защо именно се поставя А + В = С? Де е логиката тук, каква логика има? - А + В = С. Как ще го докажете, че е С? По форма равно ли е? Значи имате една идея за А. Ако вземете в друг език А, в еврейски език, буквата А е съгласна. Де е логиката, че А + В = С в алгебрата? В една установена система вие вече имате своите схващания. Но казва: А + В = С. Допуснете, че А на какво

е равно в дадения случай? Да дадем едно обяснение, на какво може да бъде равно А. В алгебрата как са турени? Защо казват А + В = С, а не казват 1 + 2? То са ред разсъждения. Ако разсъждавате как се образувала думата „сила“ на български?

С + И + Л + А = СИЛА. Събрани /буквите/ С, И, Л, А дават СИЛА. От колко елементи е образувана силата? С, ако вземем, С-то значи силата, съдържа в себе си едно качество, което постоянно се мени като месечината. Постоянно се мени, четири фази има. И-то показва посока на движение. Л-то показва центърът, от който тази сила произтича. А-то е резултатът, който държи тия елементи. С-то, първата буква показва постоянните промени, които стават. И-то посоката дето работи. Л-то показва центърът, от който слиза, и А-то е резултатът, който свързва. Туй се нарича сила. Туй, което се мени, туй, което се движи, което изтича и туй, което произвежда един резултат. Едно мое тълкуване. Вие как го изтълкувахте? Как е тълкуването на думата „сила“? Във всичките области на живота едно нещо, което хората не разбират. Например, вие изучавате музиката. Засега музиката служи, когато малко си неразположен да се разположиш. Музиката мяза сега на онзи, в сегашното положение, който влиза в кръчмата да пие сладко винце. Или музиката служи като дрехата, която обличаш, или като хубави обуща. Изпееш една песен. Какво ти допринася?

Но казвам: Музиката може да бъде потребна като наука да се лекуваш с нея, да лекуваш едно болезнено състояние, но трябва да разбираш законите, именно коя музика лекува? Всичките песни лекуват ли? Има някои песни, които лекуват, пък има песни които не лекуват. Има песни, които образуват болести.

Та казвам: Първоначално музиката, която е дадена в природата, то е един метод да се смени една енергия, да мине от едно преходно състояние в друго. Човек трябва да бъде музикален. Щом си нервен, ти не си музикален. Най-първо музиката съдържа време. Във всичките музиканти времето трябва да бъде удължено кратковременно. Човек, който не разбира времето, не може да бъде музикален. Музикантът има време, той разбира ценността на времето, малките единици на времето. Българинът, ако го питаш, колко е от тук до онова село, казва: „Като прехвърлиш, там е“. Като че е един километър. Пък вървиш час, два, три, не

може да стигнеш. Този километър много дълъг. Времето е най-хубаво развито в евреите. Те имат много хубаво развит център на времето. /Учителят показва, къде е музикалния център и къде е центърът на времето/. Когато времето е развито, челото трябва да бъде широко. Всичките музиканти, които имат добре развита тази способност, когато времето е силно развито в човека, човек е спокоен, понеже той знае, че всяко нещо си има своето време. Онзи, който не разбира времето, той бърза. Децата бързат. Има деца, които са търпеливи. Музикалното дете е търпеливо. Майката като каже, че хлябът се пече, то знае музикално, че в 5-10 минути не се опича. Онова дете, което не е музикално ще каже 20-30 пъти „Мамо опече ли се хлябът?“ Всеки човек, който бърза, който пита, времето /в него/ не е развито. То е много общо казано, че времето не е развито. Всякога, когато бърза човек, времето у него не е развито. При това времето е свързано, времето го считат като нещо, което тече и изтича. Тогава времето трябва да се изрази музикално. То е тон, изтичане. Всеки един звук, който вие ще произнесете, то е изтичане, ще ви даде понятие за времето. Например, понякой път вие казвате, че аз трябва да живея. Какво разбирате под думата, че „трябва да живея“? /Фиг. 1. 36/ Това е живот. Да допуснем, че вие искате да живеете сега. Какви са условията да живеете в органическия свят, за да се прояви животът? Трябва най-първо дихателната система, след туй храносмилателната система, и най-после трябва да се яви мисловната система в човека. Дотогава, докато не се прояви дишането в човека - детето в утробата на майка си не диша, не чувствува и не мисли. Няма съзнание, че било някъде. То ще работи със съзнанието на майка си. След като само започне да диша, веднага се събужда съзнанието. Щом се събуди съзнанието, ние вече помним. Тогава значи, за да се усили съзнанието, човек трябва да диша правилно. Много от несполуките в света се дължат на това, че съзнанието не е развито. Трябва да имаме един екран, на който да се представи всичките форми и фази на живота. Ако нямате една площ, на която да се хвърлят, да се образуват образите, ако нямате една черна дъска, на която да

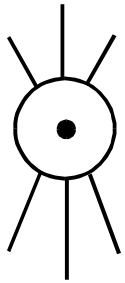

Фиг. 1.36

пишем някои идеи, как ще ги представите? Нали сте чели романи, които описват, че нещо станало в Париж. Но ти в Париж не си ходил, ти започваш да чертаеш тия улици. Той разправя за няколко улици, ти ги чертаеш, после някой площад. Но, ако отидеш и ги разгледаш, ще намериш голяма разлика между твоето схващане и това, което е. Ти като идеш и ще видиш, че нещата не съответствуват на твоите представления.

Казвам: Онова, което сега мислим, което схващаме, което учените хора ни преподават далеч не отговаря, това което ние мислим. Те го представят на един език понятен на тях. Един учен човек се занимавал, 10-20 години работил, и му става ясно. Вие сега започвате да изучавате и искате една идея да ви бъде ясна. Да мислиш, то значи да се движиш по посока на предмета, който изучаваш. Добре е всеки един от вас, ако иска да стане музикант, десет години да мисли върху музиката. Като стане сутрин да мисли върху музиката, но не по-малко, по един, два часа да мисли за музиката. След 10 години музиката ще му стане ясна. Не само ясна, но той ще може да пее на света. Сега една минута помисли за музиката, за Бетовен, за Моцарт, тази работа /с/ мислене за Моцарт, за Бетовен, не става. Ако вие мислите за Бетовен, какво ще получите? Бетовен за кого мислеше? Вие вземате сега Бетовен. Бетовен за да стане музикант, той мислеше за нещо. Неговият учител и той е мислил. Бетовен е едно колективно същество. Бетовен, Моцарт не са определени идеи. Моцарт като музикант, то е една колективна идея. Моцарт като една душа, дълго време е мислил върху музиката. И Бетовен дълго време е мислил върху музиката. Да допуснем, че вие искате да бъдете математик. Дълго време трябва да мислите върху математиката, върху числата да мислите. В дадения случай, какво представят числата? Не, че вие не знаете какво нещо са числата, знаете, но ако речете да се изкажете, ще направите една погрешка. Знаеш да говориш английски, но ако произнесеш една дума, както не се произнася. Например, я произнесете „съвършено“ на френски или някой от вас да произнесе „съвършено“ на английски, както произнася един англичанин. Англичаните имат едно желание, не са като немците, имат желание да умекчават „ф“-то. Туй „р“-то ще го

произнесат много мекичко. Тогава в музиката ще дойде пиано, форте или фортисимо. Ще направя една крива линия.

Сега мнозина от вас говорят немузикално. За да говориш музикално, ти трябва да знаеш, в дадения случай езикът е направен по известни музикални гами. Когато произнасяте една дума, трябва да знаете линията. Да кажем думата „сила“, как ще я признесете? „Сила“ може да я произнесете силно, грубо, нежно.

„С“-то е винаги закон за промените. „С“-то, това са две фази. „И“-то е закон за слизане и за качване. Значи има едно течение, което слиза и едно течение, което се качва. Едно течение слиза отгоре надолу, другото - отдолу нагоре. В „М“-то имате две течения отгоре и две течения отдолу. Една връзка. Имате думата „милост“, „милосърдие“. Ти не можеш да бъдеш милосърд, ако не може да влезеш в положението на хората. Ако седиш като някое същество, да нямаш нищо общо с онези, с които искаш да се запознаеш, ще влезеш в тяхното положение. Тогава в тебе ще се прояви милостта, ще изучаваш условията, при които хората живеят. Аз ви навождам тия неща, защото постиженията в живота зависят от онова, вътрешно разбиране. Вие във вас трябва да имате един наблЮдателен ум, умът ви трябва да бъде развит.

Като изучавате цветята, кои са отличителните черти на един цвят? Най-първо външната форма на цвета, неговия цвят, неговото ухание. Вземете да кажем карамфилчето, по какво се отличава? То си има своя форма. Колко листа има, после неговия цвят какъв е? Има карамфили с разни цветове. Но не само формата, но и уханието, което карамфилът има, вие по това ще го познаете. Ако вие помиришете един карамфил в природата, той не е създаден произволно. Ако ти искаш да се измени състоянието на твоите чувства, да се даде един хубаво подтик, помириши карамфила, той ще даде един хубав подтик на твоите чувства. Или, ако вие помиришете роза, във вас ще се събудят съвсем други чувства. Или, ако помиришете, когато цъфти черешата или сливата, или когато цъфти житото, други чувства ще се събудят във вас. Понякога, когато цъфти житото, вие трябва да минете да видите какво ухание има. Да видите, какво влияние ще упражни туй цъфтене на житото. Защото външната природа това е човекът, разложен на своите части. Човек в природата ще види себе си.

Природата е свързана със самите нас, понеже представя самите нас. Ние може да се видим в природата, какви сме. Човек, който иска да се узнае, какъв трябва да се види? За да се види, той като мине през житото, ще се види какъв е. Туй ухание на житото ще видиш. Когато туй жито премине, пак ще видиш, остава без клас. Ти пак си, но си без клас. Зърното го няма, останало само сламата, но тази слама си ти. Като дойдеш до черната почва, това си ти. Но в тази почва цветята израстват, житото израства, всичко туй израства. Ти си, който се проявяваш в почвата.

Сега, това не е логическо. Тук няма никаква логика. Тук е една абсолютна нелогичност, една безразборна реч. Отде човек да мяза на почва, а отде човек да мяза на една череша или на един цвят. Понеже някой път аз казвам, че житото страда. Човек страда в житото. Като влезе човек страда. Житото само по себе си /не страда/. Пръстът ти ли страда? Туй, което схваща страданията, то се намира в предната част на мозъка. В предната част на мозъка се намират ония центрове, чрез които приемаме страданията. Ако се прекъснат нервите, може да си изгориш пръстите без да чувствуваш някаква болка. Понякой път има лекари, които турят кокаин, искат да направят операция, намажат с кокаин и не чувствуват болката. Прекъсва се съзнанието вътре. Съзнанието е, което дава степента на болката, която ти имаш. Следователно, човек може да усили своите страдания и може да намали своите страдания. Ако аз ти взема един лев от джоба ти, дошло едно малко страдание. Ако взема два, три, още повече, ако взема сто, още повече ще се увеличи. Ако взема хиляда лева, веднага в тебе страданието се увеличава. С твоите схващания увеличи се страданието. Казвате: „Защо е така?“ Да оставим това, защо е така. Така е. Ако ти дам един лев, ти ще се зарадваш. Ако ти дам повече, ще се зарадваш повече. Турям капка по капка. Като дам сто хиляди в джоба, колко ще се зарадваш? Като туря сто хиляди звонкови, туй което не може да бъде, само за изяснение, като туря сто хиляди лева, каква ще бъде радостта ти? Радостта ти ще бъде ли равна на скръбта, която си почувствувал? Представете си, че аз взема сто хиляди лева и после пак ги връщам назад, ще бъдат ли произведените чувства от вземането и даването равни? Скръбта ли ще бъде по-голяма,

или радостта ще бъде по-голяма? Когато ще получиш парите, радостта от връщането ще бъде винаги по-голяма. Туй, което човек придобива всякога е по-мощно от онова, което губи. Следователно в природата щом загубиш нещо, в замяна на загубата ти дават нещо друго. Не съжалявай за изгубеното. Радвайте се на онова, което ти се дава. Защото, ако не ви се дава нещо нарушава се равновесието в природата. Когато ви се случи някаква неприятност или нещастие, всякога виждате, че в дадения случай природата винаги се стреми да ви даде в замяна на загубеното да ви даде нещо, с което да уравновеси вашия живот. Ти казваш, че аз съм нещастен. Но в дадения случай, в туй нещастие, вие ще получите нещо друго. Да кажем, вие сте загубили баща си. В замяна на вашия баща ще ви даде нещо друго. Ще ви се даде някой благодетел. Някой път благодетелят седи по-високо от баща ви. Ти си загубил баща си, ти си бил беден при баща си, не могъл да те праща в училище, дойде благодетелят, праща ви в училище. Кое е по-хубаво? Казваш: „Горкият ми баща умря“. Ако баща ти не беше умрял, ти щеше да бъдеш в едно положение. Баща ти в дадения случай беше едно препятствие за твоето развитие, може да е като надгробна площ, а за да може да растеш и да се развиваш, трябва да се премахне тази площ. Онзи, който премахва тази площ, той е твоя благодетел. Казва: „Твоя баща не ти трябва на тебе“. Затова Господ иде в света като благодетел, премахва вашите плочи. Имате някой баща, брат, майка, някой ваш приятел, с такива насъдрани битпазарски стоки, за които вие мислите, че имате някаква придобивка, не мязате ли на онзи българин, който вложил 600 хиляди марки в банката? Казва: „Осигурих се, може да продължа живота“. След свършването на войната един ден получава едно писмо от банката, пише: „Господине, да дойдете да си изтеглите парите, понеже не можем да водим графа за тях, за 10 стотинки нямаме графа“. Понеже капиталът от 600 хиляди марки е равен на 10 стотинки. За да водят графа трябва да бъдат най-малко 30 стотинки. Казва му: „Аз ще ти дам 1 милион марки, за да станат 30 стотинки, за да имаш графа в банката“. Туй, което германците претърпяха, мяза на приказките „Хиляда и една нощ“, защото с няколко милиона марки, ти не може да вземеш един обед.

Най-първо трябва да се изучава. Природата винаги туря един контраст. Трябва да знаете закона на контрастите. Щом дойде една радост, трябва да знаете, че тази радост е спрегната с нещо. Всяка радост носи след себе си скръб. Всяка скръб носи на гърба си радостта. И всяка радост носи на гърба си скръб. Това дали е така? За да ви бъде ясно аз ви давам тази формула: Всяка радост носи една скръб и всяка скръб носи една радост. Дали е вярно, това ще видите. Всяка една скръб носи една радост и всяка една радост носи една скръб, уравновесяват се. Скръбта носи радостта, за да се уравновеси и радостта носи скръбта за да се уравновеси. Те са необходимости вътре в живота.

Та вие сега се възмущавате от страданията. В живота на всяко едно страдание, подразбира една радост. И всяка една радост подразбира едно страдание. Тия двете съставят едно цяло. Онзи, който разбира намира цената. Пък онзи, който не разбира вижда само страданието. Казва: „Дотегна ми“. Ако не знаеш да носиш страданието, дотяга. Какво разбирате под думата „дотегна ми“? Когато човек не може да продаде стоката си, дотяга му. Дотяга ти, когато нещо не може да се освободиш от него, то дотяга. Онова, с което лесно се справяш, не ти дотяга. Дотяга ми, значи аз не мога да се справя с една моя мъчнотия, не зная къде да я туря, как да се освободя от нея. Туй, което не дотяга, човек се справя с него. Ако с радостта не може да се справиш, ако дълго време я носиш на гърба си и тя става тежка. Представете си, че имате една ваша приятелка, тя ви стиска ръката, глади ви ръката. Най-първо ще ви бъде приятно, но ако тя продължава 400, 500, 1000 такива движения, най-после ще махнете ръката. Радостта ако не се мени и тя дотяга. Еднообразието в радостта дотяга. За да избегнете туй повторение, радостта по един и същи начин не бива да се проявява. Тя всеки ден се различава, с една форма, вие не я срещате, тя има 100 костюма. На другия ден пак 100 костюма. Безброй костюми има. Като се облече в един веднъж, като се съблече, веднага различава се. Все различен подарък ви дава. Всеки ден се разлияавате с нови. Но два пъти не се облича с един и същи костюм.

Сега де е логиката? Казва: „Логическо“. Казвам: Това са математически предположения, вероятности. Радостта не съм я

виждал, не съм я срещал, но туй е, което става в нас. Природата иска всякога да ни приспособи да я обичаме. Понеже ние не разбираме природата, затова страдаме. Сега във вас, кое ви дотяга? „Дотегна“. В „дотегна“, „т“ е силата, която иска да си пробие път, че като не може да си пробие път, че да излезе, тази линия на „т“-то седи като похлупак, едно препятствие отгоре, натегна. Всяка мъчнотия се туря като налягане, да се развие сила. Нали сте учили във физиката как са направени парните котли? Ако няма котел, няма къде да се развие парата. Лошите условия са котли, в които се развива мощна сила, парата с която ние има да работим. Този закон е верен. Всичките хора в света, които са били забележителни са минали през много големи изпитания. Някой път вие питате, сиромашията защо е? Болест, сиромашия, неприятности, всичко това са подтици, условия за подигане. Защото в природата, всичко онова, което се случва в живота ви, то е за ваше добро. Всяко нещо е на местото си. Вижте вие в тази картина /Учителят показва една от картините в салона за „Изобилието“/. Всяка линия дава красота. Светлините и сенките дават израз, красота. Ако изместите някои линии, както са направени, веднага ще се осакати лицето. В природата всичките тия дребнави работи, които се случват, всяко нещо, турете го на място. Един ден, когато се нарисува вашата картина, ще забележите тази закономерност. Сега картината не е завършена и се заражда едно голямо противоречие.

Хубаво сега, какво заключение ще извадим? Радостта и скръбта това са два подтика. Без скръбта и радостта вие няма да имате подтик. Чрез скръбта вие оценявате радостта, а чрез радостта вие оценявате скръбта. То са оценки. Вземете добро и зло. Казва, къде е злото? Левият крак е злото на човека, десният крак е доброто на човека. Дясната ръка е справедливостта на човека, лявата ръка е /.../ на човека. Вие носите и доброто и злото. Щом си в противоречие, левият крак е. Казва: „Къде е доброто на човека?“ Двата крака, това са доброто и злото. Ако вие само ходите на единия крак, накуцвате с десния крак, значи вие служите на злото, ако накуцвате с левия крак, вие служите на доброто. Та понякой път е хубаво да накуцвате с левия крак. Тук пак няма логика. Нито наука е това. Но съществува една наука в

Божествения свят, дето нещата са реални. Когато понякой път нещата се виждат нелогични, няма връзка. Между Божествения, духовния и физическия свят има една връзка. Тя е логическа връзка. Но онзи, който не е запознат с Божествения свят, с духовния свят и с физическия свят, той не може да види тази връзка. Най-първо се стремете да имате една представа горе-долу. Божествения свят трябва да го чувствувате като светлина. Духовния свят трябва да го чувствувате като топлина, а пък физическият свят трябва да го чувствувате като приятност, която излиза от светлината и топлината, нещо, което това е приятно. Физическото то е един резултат. Всичките резултати на Божествения и на духовния свят ние ги означаваме с думата „физически свят“, туй което ние в дадения случай чувствуваме или съзнаваме.

Та си внушете една мисъл: Каквото противоречие и да дойде във вашия ум, никога не го туряйте на гърба на Божественото, да кажете, защо Господ направи света така? Кажи: „Има нещо, което аз не разбирам“. Вземете един съвременен музикант, който написал една балада, една хубава песен. Гледаш не можеш да я пееш както трябва. Тебе ти се струва, че не е хубаво написана както трябва. Ако я изпее един, който знае да пее, ще видиш, че е хубава. Вие се спъвате, казвате: „Защо Господ ме направи такъв?“ Вие не знаете какво говорите. Вие сте точно това, което в дадения случай може да бъдете. Ти друго не може да бъдеш. Следния ден ти ще се измениш. Утре вие ще бъдете друг вече. Има връзка между днешния ден и утрешния. Течение има едно. Днес вие сте точно това, което трябва да бъдете и благодарете, че сте такъв, какъвто сте сега. Ако не бяхте такъв какъвто сте сега, щяхте да бъдете едно голямо нещастие. Ако искате да бъдете щастлив, благодарете за онова, което ти в дадения случай съзнаваш. Ти съзнаваш, че не си такъв какъвто трябва да бъдеш. Радвай се на това. Утре се смениш. Радвай се пак на смяната. Всякога се радвай на смените, които стават в тебе, понеже в тия смени се проявява Божественото, мъдростта, която работи. Всяка смяна, която във вас става, допуща да имате едно благо. Аз може да ви представя така. Представете си, че ви давам златна пара, утре

ще ви дам друг подарък. Всеки подарък, който ви се дава, трябва да го употребите вие.

Сега да оставим за после.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
36 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 1. VII. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Отче наш.

Чете се темата „Какво се очаква от младите“.

Тогава, как се ражда светлината в една свещ? Дали от старото застояло масло, от стария фитил? Тогава как ще определите малко реалистично? Младостта това е движение, старостта това е застой, почивка. Едно тяло за да бъде старо, е в застой, за да бъде младо е в движение. Всеки, който не се движи е стар ; всеки, който се движи е млад. Всеки, който не мисли е стар, всеки, който мисли е млад. Всеки, който прави добро е млад; всеки, който не прави добро е стар. Писанието казва, че старият човек е, който не прави добро. В човека има двама: има един, който е стар, има един, който е млад. Недоволството в човека е старостта. Доволството в човека е младостта. Радостта е младия, скръбта е стария. Здравето това е младостта, болестта това е старостта. Богатството, това е старостта, сиромашията, това е младостта. Ленивият е стар, прилежния е млад. Прилежанието е младост, леността е старост.

Сега, ако ви накарам да изпеете една песен, повечето от вас ще бъдат стари. Щом не можеш да пееш, ти си стар, щом запееш, изведнъж ти си млад. Ако не може правилно да пееш, пак си стар. Ако хубаво пееш, млад си. Стар е онзи, който дояжда последната хапка хляб. Млад е онзи, който започва с първата хапка на хляба си. Допусни сега, че не разбираш един предмет. Казваш: „Не разбирам“. Какво трябва да направиш, когато не разбираш? Трябва да се зароди едно непреодолимо желание да го разбереш. Пък, ако остане само желанието, но не разбираш, то не е нищо, но едновременно две мисли трябва да дойдат. Най-първо съзнаваш, че не разбираш. Същевременно трябва да се роди друго желание, че това което не разбираш, да желаеш да го

разбереш. Да допуснем, че чуваш една песен, но не я знаеш. Ражда се желание да чуеш песента, но после се заражда желание да пееш песента хубаво. Туй е желанието на младостта.

Сега 4-5 души изпейте „Махар Бену Аба“. Всеки да си вземе тона без камертон. Кой откъде го вземе, другите ще поддържат. Защото забележете: „Махар“, това е слизане, имате движение отгоре надолу. След това имате движение в хоризонтална посока в дясно, после имате движение в ляво, пак в хоризонтална посока. Имате три положения в пеенето. „Махар“ е слизане. В „а“-то ти се товариш. То е хоризонтално положение. Като дойдеш до съгласната буква „х“, то е обединение на нещата. Ти ще дойдеш в едно противоречие в себе си. „Махар“, значи трябва да слезеш. Като слезеш трябва да се натовариш. След туй трябва да се роди едно желание, нагоре да вървиш. Искаш да излезеш някъде, дигаш си крака. Но едновременно единият крак отива нагоре, другият се държи долу. Ако единият не се държи долу, другият не може да върви нагоре. Ти не може да направиш едно движение. Тогава как ще слезеш? Ако ти е приятно да слизаш, ако се уплашиш, тонът няма да бъде верен. Ти казваш „Махар“. Какво значи „Махар“? „Махар“ значи да се наведеш. Тогава как ще изпееш с движение „Махар“? /Учителят пее „Махар“ и се навежда/ При „а“-то, ти се натоварваш. Като дойдеш до „х“-то, ти ще имаш полет нагоре. Музикална идея. Вие пеете /Учителят имитира както ние пеем/. Туй пеене вече няма никакъв смисъл. Защото законът на „Бену“ какъв е? То е движение нагоре, вече като дойдеш до „ну“, имаш движение на широчина. На пеенето, ще дадеш широчина, ще дадеш интензивност. Във „в“-то имате дигане на гласа.

Да вземем българската дума „милост“. По какво се отличава милостта? Значи ти имаш едно желание към едно същество, което седи по-долу от тебе, да слезеш към него. Вървиш по пътя, но веднага обръщаш внимание, спираш се, напущаш своето направление, започваш да се занимаваш с туй малкото същество. Ти си професор имаш да предадеш една лекция, виждаш, че една мравя се дави, спреш се, забравиш лекцията и спасиш мравята. Като я спасиш, тя си тръгне по своя път, не мисли да ти благодари. Ти тръгнеш по пътя си и тогава се заражда мисълта: „Какво ми

трябваше да се занимавам с мравята“. Ако някой те попита: „Какво прави?“ - Занимавах се с мравята. „ Какво?" - Спасих една мравя. Ако ти кажеш, че си спасявал една мравя, какво ще кажат хората за тебе? Ако ти се занимаваш с посаждането на една костилка, то е все същият закон. Ти спасителят на една мравя, която се дави, и той, който посаждаш една костилка, какво е отношението? Ти на мравята даваш възможност да се учи. Значи, като посадиш костилката в земята, ти я пращаш в училището да се учи. Следователно ти си направил една услуга на една костилка, ти я прати в училището, дал си й първата възможност да се учи.

Сега приложение има на закона. Дойде във вас една мисъл. Каквато й да е мисъл, трябва да знаете всяка ваша мисъл от какъв характер е тя. Ако една мисъл е от естеството на костилката, тогава ти на тази костилка ще й дадеш възможност да се учи, да се прояви мисълта. Представете си сега, че ние искаме да имаме едно добро разположение, искате да дадете един хубав израз на лицето си. Какво трябва да направите? Каква е песента ви, която пеете, когато си правите тоалета? Ако си обувате обущата, каква песен пеете? При обуването на обущата или при турянето на шапката, или при миенето, каква песен пеете? Или при яденето, каква песен пеете? Аз мисля, че вие ядете без песен. Тези песни още не са заучени.

Най-първо научете се да снемате от съзнанието си всичките непотребни мисли, желания. Да допуснем сега, че вие искате да пеете „Махар Бену Аба“, а същевременно мислите как да пеете „Сила жива“. Едновременно, ако мислиш за „Махар Бену“ и „Сила жива“, ти сравняваш вече. Как ще ги пееш едновременно? Че темпът и ритъмът на едната и другата се различават. Единият е бавен, другият е подвижен, защото под думата „сила“, ние разбираме бърза промяна. /Учителят пее „сила“/. Бързо се движи. При „Махар Бену“, темпът е бавен, понеже слизаш, ти си внимателен да не се подхлъзнеш, да не паднеш. „Сила жива“ е движение в хоризонтална посока. При „Сила жива“ имате по-малко противоречия, защото се боите, например от мисълта, казвате: „Аз не зная“. Щом кажете, че не зная, вие се безпокоите. Кое е онова, което ви безпокои в незнанието?

Потребно ли е човек да опита какво нещо е изгарянето? Да кажем, че някой ви разправя, че изгорил пръста си. Ти искаш да влезеш в положението му, да направиш опит и ти да изгориш пръста си. Когато някой ви разправя за своето изгаряне на пръста, доколко разбирате изгарянето? Понеже и вие сте имали опитност на изгаряне, щом ви разправя и във вас се събуждат минали впечатления на изгарянето. Или ви говори някой за някоя своя несполука. И вие сте имали несполуки. Представете си, че нямате опитност, какво нещо е несполука. Трябва ли човек всякога да има несполука? Представете си, че аз ви казвам, че трябва да изядете само една череша, казвате: „Как, с една череша може ли?“ Една череша имате в ума си. Казвам: Тази череша, за която казвам, е голяма колкото диня. Аз ви казвам една череша. Дотогава, докато мислите, че черешата е малка, има противоречие, но представете си, че тази череша е много голяма. Ако ви кажа да изядете само едно житено зърно, какво разбирате? Мислите ли, че житеното зърно е малко? Когато то се увеличава, не е малко. Но понеже житеното зърно е много учено, то взема малка форма, за да бъде достъпно. Ако беше голямо птичките нямаше да може да го гълтат. Понеже то иска да се жертвува, то е направено малко, за да може и малките птички да го гълтат, и най-малките да се ползуват от него. Да бъде достъпно. Ще забележите, че всичките плодни дървета, вземете черешата, тя не си направила кожата на плода много дебела, но е деликатна. Плодът на черешата е малък, за да е достъпен и кожата е тънка, за да може онези, които го ядат, да нямат препятствие, голяма неприятност, да е достъпен.

Сега за приложението. Ако вие сте един голям човек, какво се очаква от вас? В големия човек всякога има желание да се смали. Щом станеш голям, трябва да имаш желание да се смалиш. Щом си малък, ти имаш желанието да се увеличаваш. Старият човек е голям, увеличил се е. Старият има желание да стане малък. В младини, той се движил. Младият човек има желание да стане голям, да расте. Старият е банкерин, той разполага с голям капитал. А пък младият, едва сега започва операциите си от банкерството.

Сега приложението на земята на всичките тия теории. Във всяка една религия има метод за освобождаване от ненужен

товар. Какво представя безверието? Кога хората се обезверяват в света? - От своите несполуки. Всеки, който се обезверил, показва, че има несполуки. Трябва да дойдеш до убеждението, че пътят по който вървиш нищо не може да се постигне. Оттам изваждаш заключение, че който и път да хванеш, ще имаш същото. Всеки път като не сполучиш по един начин измени го, опитай втори, трети, измени и него, ако не сполучиш, докато най-после дойдеш до онзи път, в който нещата може да се постигнат. Защото онзи човек, който слиза и ако мястото е опасно, той се държи с двете ръце. Хване се с двете ръце, ако дойде дето има почва, пусне се, пак се хване с едната ръка, хване се с другата, някой път се хване и с двете. Вие нали сте играли на гимнастическите уреди, на паралелки. Хванете се с двете ръце и после се люлеете.

„Махар“ значи да слезеш при бедните. Големият трябва да слезе при бедните. „Бену“ значи да им даде условия да учат. „Махар Бену“, значи да слезеш при бедния, да идеш да му помогнеш. Туй значи идеята на песента. Да му дадеш условия да се учи, да работи. Щом дадеш дойдеш до „Бену“, значи трябва да му дадеш условия да работи. Щом дойдеш до „Бену“, значи трябва да му помогнеш. „Махар“, трябва големия да слезе, „Бену“, да дадеш условия на онзи, който има нужда да се учи.

Та всякога трябва да слезете при една ваша мисъл, да дадете възможността на тази ваша мисъл да се прояви. То е „Махар Бену“. Вие имате едно желание да пеете. Представете си, че вие искате да пеете. Аз ви разрязвам един лимон, как ще пеете, започвам да го стискам. Веднага у вас по асоциация, ще се образуват слюнки. Какъв ще излезе вашият звук? Доста съдържателен. В живота си дръжте следната идея: Помнете, че в тази точка, в която сте сега, само веднъж ще бъдете, дълго време няма да оставате в едно и също положение. Вие седите и мислите туй място да го обсебите, в туй място ти един момент ще бъдеш. Гледай да възприемеш като фотографа, фотографирай, после ще напуснеш това място. Пак фотографирай. Ако седиш на едно и също място, и фотографираш, ще имаш много картини на едно и също нещо. Ти вървиш и постоянно трябва да има едно разнообразие в движенията. Идеите не трябва да бъдат разнообразни. Формите на идеите не трябва да бъдат еднообразни.

Не трябва да има еднообразие. Всичките страдания идат от едно еднообразие. Защото и в страданията има разнообразие. Ти никога не може да страдаш по един и същи начин. Ти може да страдаш, да ти причини страдание, че искаш да ядеш череши. Покажа ти една череша, аз взема, че я изям. Тебе ти стане неприятно. Или покажа ти една бучка захар и не ти дам. Но страданието при черешата е едно, при захарта е друго. Де ще бъде страданието по-голямо? Но най-първо при черешата ще имате една неприятност, лишавам ви от тази приятност. При захарта ви показвам, пък във вас ще се зароди едно желание.

/Учителят пее „Ма“, от „Махар“/. Това пеене е на бивола. Как започват яретата? Гласът им е креслив. Как е гласът на едно яре? /Учителят подражава гласът на ярето/. Вижте, в този звук, в гласът на едно животно е изразен и характера му. Една коза ще попасе малко трева, но после ще се качи и ще огризе някое дърво. Онези с кресливият глас имат един характер, че оглождат. Например, ти някой път се спираш и започваш да критикуваш някой свой приятел. Ти оглождаш кожата му. Не го критикувай! Щом го критикуваш ти оглождаш кожата, ти си коза. В козата има една хубава черта: тя от охтика не страда. Здраво е козето мляко. Но козата може да направи пакост. Защо е така? То е същото: един болен човек може ли да ти направи пакост? Един човек, който лежи от някаква болест е толкова миролюбив, че не може да ти направи една пакост. Но здравият може да ти направи пакост съзнателно или несъзнателно. Той като върви вечерно време, може да те блъсне, здравият всякога може да те блъсне съзнателно или несъзнателно. Като иска и без да иска може да ти направи пакост. Болният не може да ти направи пакост и като иска, и като не иска. Той лежи на кревата и да има желание да блъсне някого, не може да го блъсне. Никого не може да блъсне. А пък здравия не иска и пак блъска. Здравият и като не иска пак блъска. Вие сега разсъждавате и казвате: „Защо е така?“ Здравият блъска, понеже се движи, а пък болния не блъска, понеже лежи. И да иска не може. Туй е положението. Сега онези, които философствуват казват, защо е така? Че то е много проста работа. Ако здравият не иска да блъска, нека остане, болен да легне. Ако болният иска да блъска, нека стане здрав. Сега има степени на

блъскане. Да знаеш как да блъскаш. Има блъсканица много приятна, ако имаш един деликатен подтик. Майката като милва детето си едва го пипа. И то е блъскане, да го помилва. Значи степени има. Цяло изкуство е да знаеш как да блъскаш. Вие вземате думата „блъска“ в ограничен смисъл.

Сега като пеете „Махар Бену“ трябва да се даде мекота, всякога трябва да има топлина. Когато един тон е интензивен, креслив, съдържа повече светлина. Когато съдържа повече топлина той има мекота в себе си. Да кажем вие пеете „мило дете“. Да кажем вие сте една майка, която обича детето си, как ще му изпееш „мило ми дете“? Тогава ще приложиш повече мекота. Или да кажем имате грозота. Как ще изпееш „грозота“? Можеш ли в грозотата да туриш мекота? В красотата можеш да туриш мекота, но в грозотата? По-мъчно се туря. В „грозотата“, „р“-то е материално, силно. Затова не може да се пее. Материята е гъста. А в красотата „р“-то се увеличава. „Гро“, „кра“, „гро“, след „р“-то, имате „о“. В „кра“, след „р“-то имате „а“. „Грозо“, след „з“-то имате пак „о“. „Красо“, след „с“-то имате пак „о“.

Сега това е закон на съзнанието. Най-първо освободете вашето съзнание от всички непотребни впечатления. Не събирайте лоши впечатления. Всякога изправяйте нещата. Писанието казва: „Каквото и да ви се случи, ще се превърне на добро“. То е само метод да се освободи съзнанието ви от лоши впечатления. Например, след всяко боледуване човек се подмладява. Болестта е един метод за подмладяване. Понеже всички чужди вещества, мазнини, които се събират в тялото, нямат органическа връзка, те в една болест се стопяват. Онази материя, която е организирана, винаги остава в тялото. Имаме чувства, които са организирани, имаме чувства, които не са организирани. Имаме мисли, които са организирани, имаме мисли, които не са организирани, а на някои места като мазнини са натрупани. Те не са потребни.

Каква е разликата? Графологията се основава на този закон. Как би се произнесъл един графолог? Всякога, когато се нервираш започваш да правиш линии. /Учителят показва вертикални линии/. Или някой от вас се нервира, вземе една лопата и я забие в

земята. Като я забиваш какво ще кажеш? - „До“. /Учителят пее/. Пееш „до“ и дигаш лопатата. Забиваш лопатата, това е „до“.

Та казвам: Съзнанието ви трябва да се освободи от излишъци. Вие седите и мислите, туряте за бъдеще как да живеете. После чертаете си един живот, какъвто никога не може да бъде. Какъв образ ще си даде за това, което никога не сте виждали? Вие всякога чертаете вашето бъдеще от миналото. Вие, например, мислите баща ви, майка ви как са живели. Вие искате за в бъдеще да проектирате това. То е стара работа. Как е живял баща ви, майка ви, какво ново има в това? После дядо ви, прадядо ви как е живял, или някой учен човек. То е стара работа. Ако искаш да живееш като тях, то е старият живот. Има едно знание, което е консервирано. Има едно знание, което сега го вземаме от Божественото дърво, дървото на познание доброто и злото. Това бяха консерви за пръв път. То са сегашните консерви, които правят, то е познанието на доброто и злото. Консервираните плодове са изгубили голяма част от своята хранителност. Една египетска мумия, както и да я възстановяваш, тя не може да се сравни с онзи, живия човек, който сега се ражда и живее. Има стари идеи, които вие искате да възкресите във вас, има желания, които искате да възкресите във вас - това са стари мумии. Не е лошо да ги възкресявате, но по-добре живите деца, които сега се раждат. Новите идеи, които сега се раждат, са за предпочитане. Писанието казва, че ще възкръснат онези, които са умрели. За да възкресиш един стар човек, как ще го възкресиш, ето един пример. Един голям банкерин, като изгубил всичкото свое богатство, не намира за какво да се живее: „За мене, богатството, което имах, то ми даваше подтик. Сега ми иде да се самоубия“. Иде един и му казва: „Не се самоубивай“. Иде друг и му казва: „Не се самоубивай“. Казва: „Защо ще живея, да се мъча?“ Иде един негов приятел и му носи един чек от 10 хиляди английски лири и веднага у него се заражда желание да живее. Като вижда парите казва: „Ще живея“. Значи, дайте на човека онова, което той е загубил и той ще оживее. Вземете на човека онова, което той има, той умира.

Казвам: Внесете в себе си онази Божествена идея, която възвръща вашето първо същество, Божественото. Аз наричам

Божественото това, което внася в нас изгубеното, което ни дава възможност да растем и да се развиваме. Божественото е туй, което ни дава живот в себе си. Божественото е туй, което ни дава доброта в себе си.

Станете!

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
37 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 8. VII. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

Отиване на Рила.

**На 15.VII., 22.VII.,5.VIII.,12.VIII.,19.VIII., 1938 г. лекциите от Младежкия окултен клас са публикувани в томчето "Двигатели в живота" - Съборни беседи.*

СЪЗНАНИЕ И САМОСЪЗНАНИЕ

Отче наш.

Тема имате ли? - /Нямаме/. - /Изпяхме „Мога да кажа“./

Да вземем думата „възможност“. Кое е възможно? Кое е невъзможно? Някои навици в живота са произлезли от нещо необходимо. Вземете навика на постоянство. Произходът на постоянството на какво се дължи? Ако се даде една тема „Произхода на пиянството“. Ако човек не пиеше вода не щеше да бъде пияница. Необходимостта да пие вода, дава възможност да стане човек пияница. Едно отклонение от естественото положение. После яденето в човека е станало причина често за големи отклонения. Има един навик в хората да хапят със зъби. Ако човек не яде, никога не щеше да хапе. Или месоядството е резултат на яденето, в епохата на много неблагоприятни условия, когато се явило в света месоядството. Казвам: Ако природата не е създала естественото положение храненето, нямаше да се явят и анормалности. От хигиенично гледище, човек няма едно правилно отношение към храната и в него ще се родят известни нездравословни състояния. Например, ако на човека се разстрои неговият стомах, то става от преумора. Хората ядат мъчносмилаеми храни или пък когато хората пресилят стомаха си повече. Вземете малките деца постоянно все ядат, гледаш целия ден това дете току дъвчи. То е от доброто желание, че хората мислят като ядат ще напълнеят, ще бъдат по-добри. За храната има определено време. Не всякога може човек да яде. Щом стомахът се намира в едно почивателно състояние няма да давате храна. Ако поставиш тази храна в стомаха, може би ще мине няколко часа, докато стомахът вземе да изработи храната. Или никога не приемай една храна, която не обичаш.

Казвам: На първо място в съвременната хигиена човек трябва да се научи да се храни. Малко да се храни. От малкото, много хранителни вещества да изкара. Има опит, който човек прави, че една обикновена храна всякога допринася нещо на организма. Първото нещо при храненето е човек да знае кога да пие вода и как да я пие. Много нездравословни състояния произтичат от лошото пиене на вода. Даже вие, които сте слушали толкоз беседи, вземете една чаша вода от 150, 200, 300 грама вода, изпиете я, казвате: „Много хубаво ми стана на гърлото“. Но туй охлаждане се отразява на капилярните съдове и вследствие на нарушението на този закон хармонията на капилярните съдове, храносмилането става мъчно. Имайте като правило: Винаги пийте водата на глътки. Най-добре пие вода кокошката. Тя като вземе една глътка, дигне си главата нагоре. Кокошката знае как да пие вода, но не знае как да яде. Тя каквото намери, нагълта го. Казвам: Оправдателно е за кокошката да не спазва хигиеничните правила на човека. Тя не е следвала в никой университет. Каквото придобила по закона на наследствеността, кокошката не знае какви са последните правила на природата. Ако съвременните кокошки страдат, туй не ги учила природата. Учила ги в миналото, но какво сега ги учи, не знаят. Тепърва кокошките ще се приспособят. Третото нещо е, че мнозина дишат въздуха през устата, не през носа. Вследствие на това някои се оплакват от засъхване на гърлото. Дишайте дълбоко през носа, не през устата. Сега трябва да се изучава. Говорят някои за етера, не говорят за въздуха. Въздухът е посланик на дишането. Водата е един посланик. Във водата се крият хранителни вещества, както и да ги наричат, наричат се жизнена енергия, която поддържа организма. Вземете съвременните научни данни: за някои храни, трябват половин, за някои един, за други два, три, има храни, които вземат четири часа, за да стане храносмилането. Теоретически е това. Значи според тази теория след 4 часа, след като си се нахранил, ще имаш енергия да ходиш. В практическия живот, човек, който е отслабнал, след като се наяде, след половин час, той е в състояние да ходи. Питам сега, откъде се взема тази енергия? Затуй храната трябва да дъвче дълго време, понеже по-голямата част от енергията се приема чрез езика. Тази финна енергия, която се

взима за съграждане на тялото, се взема чрез езика. Останалата част отпосле влиза в стомаха, икономия. Казвам: За това дълго време трябва да дъвчете храната, за да може хранителната част да мине през езика. Тази част, която минава през езика ще пречисти много по-добре, отколкото онази, която минава през стомаха. Мнозина от вас имат навик да превърдалят храната два-три пъти в устата. Старите хора, които не дъвчат, после се оплакват от стомах, разстройство имат, усещат киселини, неразположение. То е от недъвкането на храната, че потребната енергия не се приема чрез езика. Същото нещо е и за водата. Водата трябва да се задържи в устата, за да може онази енергия наречена прана, да може да се възприеме от езика и тогава влиза в организма. Така е и с дишането. Когато искате да дишате трябва да имате разположение. Колко пъти са давани правила за дишането, някои считат мъчно е да се диша. Мнозина от вас, които са малко нетърпеливи, започва човек да се дразни, не може да търпи. Малко само го бутнат, кипва. Причината за това дразнене зависи от плиткото дишане. Някои дишате бързо, плитко. Това дишане най-после трябва да дойде. Вие така като дишате пълните само горната част на дробовете, долната част остава празна. Според закона, като поемате въздуха, долната част трябва да се напълни, дъното да се напълни, после да се напълни горната част. Вие пълните горната част на дробовете, долната остава празна. Вследствие на това, в бронхите, в тия малки тръбици, когато не дишате пълно, остават малки нечистотии. След време тия погрешки мъчно се поправят. След като поемете въздуха, имайте желание всичко онова благо, което е скрито във въздуха, една вътрешна интелигентност има. Вие мислите, че въздухът е много прост. Много прост е в едно отношение, в друго отношение е много учен. Има едно съзнание във въздуха, човек ако влезе във връзка с него, дишането става правилно.

Едно малко изяснение. Засега съзнателната част на човека се намира в неговата глава. Краката не са съзнателни. Краката само усещат, не мислят, ръцете не мислят. Всичката разумност е съсредоточена в човешкия мозък. Тя се предава посредством особени нерви. Разумната енергия се предава по цялото тяло. Например, в даден случай, когато вие възприемете известно

количество въздух, той е наситен с доста енергия, има доста голямо количество електричество и магнетизъм. Има и достатъчно прана във въздуха. Ако вие възприемете това количество от въздуха, дръжте съзнанието си будно. Аз считам съзнание онова, което дава отражение на нещата, което ги представя ясно. Сега за да дишате правилно, във вас трябва едновременно да функционират вашето съзнание и вашето самосъзнание. Каква е разликата между съзнание и самосъзнание? Съзнанието схваща само вътрешните неприятности, които имаме. Ние страдаме, съзнаваш, че тия страдания идат отвън. Каквото и да е страдание иде отвън. Горещината иде отвън. Болестите, несгодите идват отвън, всичко туй иде отвън. Според съзнанието всичките причини идват отвън. Ако ние разсъждаваме според закона на съзнанието, всичките отвън са криви само ние сме прави. Никой не иска да страда. Никой не иска да си счупи крака, но причината на счупването е отвън. В съзнанието не може да схванем, че той има нещо, което е пропуснал. Значи мъчнотиите вие си схващате. Всеки съзнава, че е крив, но въздухът е студен, не е достатъчно топъл, нечист е. Искаш въздухът сам по себе си, търсиш чист въздух. Откъде ще се пречисти въздухът? Чистият въздух откъде ще дойде? Кой в природата ще се заеме да чисти вашия въздух? Природата ли покваря въздуха? Хората покварят въздуха.

И тъй ние търсим причината в първия човек за нарушението на Божия закон в ябълката. Но то е според закона на съзнанието. Ябълката беше една причина. Ако тази ябълка я нямаше, нямаше първия човек да направи погрешка. Ако няма някой трап, някой окоп някъде, няма да паднеш. Сега в закона на самосъзнанието, там човек съзнава своите погрешки. Чрез самосъзнанието схващаме погрешки направени от наша страна, кои страдания са привлечени от наша страна. Следователно, в съзнанието схващаме външните причини, които стават в съзнанието, а в самосъзнанието, виждаме по кой начин може да отстраниш тия страдания. Допуснете, някой ви дава, уговорва ви нещо, или иска да изучи и вие казвате: „Това не е ваша работа“. Някой иска да ви даде някое наставление, казвате: „Аз го зная“. Често вие правите онази погрешка, която направил един турчин. Дошъл при един българин и му казва: „Да не говорите български, защото аз всичко

разбирам“. Седнал той, угощават го и той с лулата си запалил чалмата. Казва му българинът: „Агачо чалмата гори“. - „И това зная“. Българинът пак му казва: „Агачо, ако не изгасиш чалмата, цялата ще изгори“. Той пак казва: „И това зная“. Българинът се чуди как така да знае, че чалмата му гори и я оставя да гори, ни пет пари не дава. Най-после му казва на турски, че чалмата му гори и той тогава казва: „Така кажи“.

Често и вие така разбирате научните теории, както този турчин разбирал български. Казват, че трябва да се яде добре, казвате, че и това знаете. - Трябва да се пие вода. - И това знаете. - Трябва да се диша добре. - И това знаете, но чалмата гори. Как ще определиш ония неприятности, че уж настинал, че прозорецът бил отворен. Човек дето се простудява, причината не е прозорецът. Донякъде е вярно. Има хора, които като е счупен прозорецът някъде, той ще простива. Има някои хора, прозорецът цял отворен и пак не се простудяват. Друг пък, една малка дупка има, той ще простине. Когато някой от вас някъде се простуди, където бил отворен прозорецът, може прозорецът да е играл някаква роля, но причината не е в прозореца. Вие може да направите един опит. Ако съзнанието ти е било будно, зависи как си гледал на този въпрос. Ти може да гледаш на един прозорец, че е отворен и чрез този закон на съзнанието, или чрез закона на самосъзнанието, ще имате два резултата. Действително става изстиване. Ако вие влезете в една атмосфера, в която температурата е по-долу от температурата на вашето тяло, веднага тази външната атмосфера ще погълне част от температурата на вашето тяло и след това ще се свият капилярните съдове, след това ще се наруши кръвообращението. Вие несъзнателно ще почувствувате, че една промяна станала в организма. Може да направите опит. Когато прозорецът е отворен, искате да духа, да влиза студено течение, ако има изпийте топла вода и вижте дали ще се простудите или не. Направете някой път един опит. Изпийте една, две, три чаши вода и поставете се на същото място и вижте какъв ще бъде резултатът. Ще видите дали теорията е права или не. Или да допуснем атмосферата ви влияе, усещате на краката си известно изстиване. В дадения случай концентрирайте ума си върху краката и вижте за колко минути след като сте се концентрирали, краката

ще се стоплят. Това е закон за здравословното състояние. Там дето участвува умът, във всичките ония упражнения в съзнанието или в самосъзнанието, ние вече имаме добри резултати. Ако ти ядеш и умът ти присъствува в яденето, намираш, че яденето е работа. Ако участвуваш с всичкия си ум ще видиш, че тази работа тебе ти е приятна, ти от тази храна ще почерпиш голям запас енергия. Ако ти пиеш вода и умът ти присъствува /и/ в дишането, непременно ще имаш добри резултати.

Та казвам: Човек без самосъзнание не може да изправи своите погрешки. Със съзнанието ти ще усещаш страданието си, в самосъзнанието си ти ще изправиш погрешките си. В самосъзнанието ти, той няма да се самобичува. Не да се самобичува човек, но всяка погрешка трябва да се изправи. Да допуснем, че в дадения случай вие носите една стомна и вие я ударите някъде. Наскоро, когато пътувахме за Рила, гледам един от нашите приятели, с един от учениците носи един термус с нарамки, но нарамките са по-широки отколкото термуса. На три-четири пъти термосът излиза пада и той го спасява. Най-после като дойдохме близо до последното място, когато минава моста, излезе термосът и се блъсна в една канара и се счупи. Казва: „Счупи ми се термосът“. Казвам: Този термус 4-5 пъти излиза, ти защо не взе да го носиш този термус? Излезе из нарамките, ти пак го туриш. Най-после казва, отиде термусът. Тури термусът в нарамки, които да държат термуса, нарамките да имат обич, като го стиснат да го не пущат. Нарамките нямат никаква обич. Най-после се счупи термусът. Всичките работи, които не обичате, вашите термуси, ще се счупят. Мнозина от вас вярвате в церовете. Не вярвате в дишането, не вярвате в пиенето на вода, не вярвате в яденето. Казвате: „Заболя ме коремът“. Какъв цяр употребявате? - Липов цвят. Какъв друг цяр може да употребиш? - Листа от ягоди. Стомахът ми е разстроен. Какво употребявате? - Боровинки сушени. В боровинките силата седи в онзи, черният цвят, понеже растат на високо място и съдържат доста прана, ако се вземат действуват добре на стомаха. Но казвам: Церовете, това са последното нещо, което човек трябва да употребява. Казвам: Природата е предвидила за всичките погрешки, които човек може да направи, има изправление. Казвам: Вие може да си дадете

помощ на себе си. През тази година направете един малък опит, поне един месец да се храните добре, храната добре да я сдъвчете, не да я ядете бързо. Помислете си по закона на вашето съзнание и на вашето самосъзнание да ядете, че съзнанието ви и самосъзнанието ви да бъдат съгласни с тази храна. Някой път може да бъдете раздвоени. Някой казва, яж, друг казва, не яж. Щом се раздвоите, не яжте. Щом сърцето мисли едно, умът мисли друго, не яжте. Ако умът и сърцето са раздвоени, не пий. Ако искаш да вземеш една вдишка, а умът ти е раздвоен, не дишай. Опитвали ли сте се за колко време може да не дишате, да спрете дишането? Спри се някой път, изпразни въздухът. Чакай, не приемай. Тъй като изпразниш дробовете си, колко време може да чакаш? Може като напълниш дробовете да чакаш, то е положителната страна и като ги изпразниш, колко може да чакаш? Правили ли сте опити? Не се пресиляйте, вижте за колко секунди след като издишате, след като изпразните въздуха, за колко секунди може да задържите туй състояние вътре в себе си. Тогава съзнателното дишане. След като си дишал, в тебе се заражда едно дълбоко желание да дишаш. Тогава започни дишането и да не става бързо. Мнозина се простудяват в дишането, понеже поемат бързо въздуха. Много медлено приеми въздуха. Научете се да дишате, че да не се простудявате. Вие вземате на много малко време. Аз мога половин минута и цяла минута да поемам въздуха.

Ще се научите на онова вътрешно самообладание. Ще видите, че няма да бъдете тъй нервни. Имате едно раздразнително състояние. Аз имам един уред, с който виждам някои хора, които дойдат при мене, колко са нервни - стрелката се дига на 180 градуса. Някой като дойде при мене стрелката три пъти обикаля. На някой обикаля само веднъж, на някой само два пъти, на някой - три пъти. Ако имаше и четири пъти да обикаля, и четири пъти щеше да обикаля. Каква грамадна енергия се харчи. То е едно напрежение. Някой човек иде при мене обиден, че му казали една дума. Каква дума?- Калапсъз. В какво седи калапсъз? Калъп, значи мярка. Един турчин казва на един българин, че кракът му е без калъп, калапсъз. Той като излязъл на 4 километра от турчина,

се обръща и му казва, разгневил се на турчина и му казва: „Сен калапсъз /ти си калъпсъз/“.

Но ти имаш едно желание, което е ненаситно. Допуснете, че аз съм певец. Казват: „Ти си отличен певец, като тебе няма“. Ти се нахохориш, гениален, много даровит човек. Аз разглеждам нещата много обективно. Казва: „Много силен човек си“. Най-първо ще опиташ. Казва: „Цяла канара може да дигнеш“. Канара дигам по едно кило, по две. Над 30 кила нагоре не може да дигам. Сега как се заблуждавате. Той едва може да носи 30 кила, казвате канари носи. Казва: „Ти един чувал от 100 килограма може да го носиш“. Това е много казано. Привеждал съм онзи пример, на онзи американски проповедник, който обичал много да преувеличава. Той привеждал примера за лисици, който в стария Завет един еврейски пророк Гедеон, който хванал 300 лисици. Но казва, братя християни, опашките на тия лисици били по три метра и половина дълги. Имал той един свой приятел, който му казвал: „Понеже, всичките неща преувеличаваш, ако преувеличиш, ще ти дам знак да намалиш“. Като казал, че опашките на лисиците били три и половина метра дълги, неговият приятел му дал знак, че много преувеличил. Казва: „Предполагам да са много дълги, но те са били три метра“. Онзи пак му дал знак, той ги намалил на два метра и половина, онзи пак му дал знак, намалил ги на два метра, и така ги намалявал, докато дошъл до половин метър и казал: „Не, не, не намалявам повече“. Няма вече какво да намалява, понеже, като намалил до половин метър, толкова е дълга опашката на лисицата. Това е естественото положение. Ако кажеше един метър, такава опашка няма. Половин метър опашка ще намериш.

Казвам: Винаги констатирайте един факт тъй както е. Нещата в природата предавайте верно. Казваш, че един предмет е два метра. Вземи метъра, примери, да видиш толкова ли е дълъг, както го виждаш. Виж доколко окото ти е приспособено да схващаш верно отношенията. Та казвам: Често вие преувеличавате страданията си. Казвате: „Много големи страдания имам“. - Колко са големи? Казва: „Те са непоносими тия страдания“. Природата е предвидила. Когато някое страдание е непоносимо, човек изгубва своето съзнание. Ако болката е непоносима, веднага ще изгубиш съзнание. Тогава болката ще се

прекрати. Дотогава, докато ти усещаш болка, тази болка в природата се дава, чрез страданието. Човешкият ум започва да работи. Когато човек страда, тогава той учи.

Седя един ден, мен ми донесоха топла баница, нещо точено със сирене. Имам една котка, тя мечи. Казвам: Топло е. Тя не знае, че е топло. Рекох да си направя една смешка, не е много топло. Отварям, тя веднага тича. Дадох й едно парче. Изведнъж го бутна с крака, избяга, после пак се приближи, пак го побутна. След като се минаха 15-20 минути, приближи се. Казвам: В нейното съзнание има, че не се нагодило яденето за нея. Казвам: В нея чувството на топло е по-друго. Например, тя изяде една топла мишка, но тази топлина на баницата беше много гореща, отколкото обикновената топлина.

Казвам: Трябва всякога да присъствува съзнанието и самосъзнанието. Човек трябва да вижда своите погрешки и веднага да ги изправя. Например, в даден случай вие имат един страх, плашите се от змия. Кое ви плаши? - Отровата на змията, че може да ви ухапе. Вашият организъм не може да се справи с отровата на змията, плашите се. Плашите се от огъня, понеже има известни енергии, с които не може да се справите. Или плашите се от едно студено време, понеже и то отнема нещо от вас. Плашите се от голяма вода, понеже не знаете да плавате, може да се удавите. Плашите се от голяма канара, понеже, може да падне да ви причини пакост.

Съзнаваме само за нас. В съзнанието може да се роди страх. Съзнанието няма да ни даде методи как да се освободим. Самосъзнанието ни кара да предвиждаме бъдещето. Нещата може да дойдат. В човека има наблЮдателен ум, виждаш какво ще се случи. Може да предскажеш кога ще се развали времето. Интуитивно можеш да кажеш след 24 часа, какво ще бъде времето, хубаво или не. По закона на интуицията може да предскажеш, за няколко месеца какво ще бъде. То е закон на самосъзнанието. В съзнанието седиш, ако впрегнеш съзнанието на работа да мислиш, много неща може да разбираш. По закона на съзнанието, тръгнеш по един път може да знаеш само колко мъчнотии ще имаш. По закона на самосъзнанието, може да знаеш, може ли добре да /ги преминеш или не/. Тогава самосъзнанието казва: „Не

ходи по този път“. Много пъти вие тръгвате някъде, нещо във вас ви казва: „Не отивай!“, или във вас съзнанието ви казва: „Вие ще спечелите“. Едновременно трябва да функционира съзнанието и самосъзнанието или трябва да функционира вашият наблЮдателен ум. Да функционира едновременно и вашата интуицията.

Та винаги приемайте храната с лЮбов. Вземеш една ябълка, някои от вас много бързате. Вземи тази ябълка, погледни я, разгледай цвета, намери хубавата страна на ябълката. То са тънкости. Запример, ако вие ядете, има известни ябълки, във вас ще развият въображението, валчестите ябълки. Ако човек яде валчести ябълки всякога преувеличава работите. Ако видял нещо малко, той ще го преувеличи, ще каже, че е голямо. Някой видял една малка змия, казва: „Видях ей такава голяма змия“. Сега, ако човек се движи, ако човек върви по права линия, може ли човек да върви по права линия? Ако вие стъпите върху левия крак тежестта ви минава после на десния, ще се образува едно движение. Следователно, щом поставите на левия си крак, тежестта минава по права линия. В правата линия, човек трябва да пази тежестта си. В едно правилно ходене, тия прави линии трябва да бъдат еднакви. Някои хора не ходят равномерно, някои ходят наклонени на дясната страна. Или някои от вас, като ходите иждивявате повече енергия на петите си, отколкото на пръстите. Правилното ходене е, колкото енергия се изразходва на пръстите толкоз и на петите. Някои хора тръскат тялото си и вследствие на това от сътресението става по-дебела главата. Та казвам: Човек в ходенето трябва да бъде равномерен. Забелязвали ли сте коя крачка е по-голяма, лявата или дясната? Мерили ли сте вашите крачки? Някой път крачката с левия крак е по-голяма, някой път с десния е по-голяма. Някой път с левия правите по-малка крачка, така стъпвате, като че накуцвате. Ако по този начин вървите, веднага ще се отрази върху вашето лице, ще се отрази върху целия облик на лицето. Природата всякога обича равномерните движения. Този човек, който с левия крак взема по-малко, има известни съображения. Или по закона на наследствеността, или някаква боязън има, или чувствата му не работят. Равномерни трябва да бъдат движенията. В мисълта си човек не трябва да преувеличава, нещата не трябва да ги намалява. Всичко в природата е точно

определено, разумно определено. Имаме възможности да изправим всичките погрешки. Природата правила толкоз опити. Когато изпрати някой човек на земята, тя е предвидила всичките възможности и го оставя свободен да работи. Пък по кой начин той трябва да изправи погрешките си? Човек не трябва да съжалява за погрешките, които ги е правил. Има погрешки, които ако не ги направиш, не може да направиш и някои добродетели.

Представете си от съвременното схващане, има бащи след като издържат синовете си, ще издържат някои бедни деца. Неговите синове и дъщери намират, че бащата прави погрешка, че той харчи своите пари по чуждите деца. От тяхно гледище прави погрешка. Но, ако той не прави тази погрешка, не може да направи едно добро. Ако мисли само за своите деца и не мисли за чуждите, той не може да направи и едно добро. Трябва ли да мислите, че да мисли за своите е право, а да мисли за чуждите, е погрешка. Тогава, ако всичките хора мислеха само за себе си, какво би станало? Когато ябълката направи своя плод, за себе си ли го прави, да го яде? Не е туй, като услужва на другите, като прави услуга на хората. Те правят услуга на хората, не знаят, че като правят тази услуга, мислят за себе си. Хората ще отвърнат с добро, ще посеят тяхната костилка. Казва: „Аз съм правил много погрешки. Правих много добрини, оставиха аз да страдам“. Не си правил добрините както трябва. Не мислете, че като направите едно добро, то няма да се върне към вас. Такъв закон не съществува в света. Всяко добро дело, което е направено, то ще се повърне към онзи, който го е направил.

Та всяка една погрешка, която направите, каквато и да е /че сте я направили/, направили сте тази погрешка. Но всяка погрешка, като е направена, ако я изправите, вие вече на себе си правите едно добро. Кривото в лошото ядене е, че се запознавате с болките. В лошото пиене на водата се запознавате с други болки. С лошото дишане се запознавате с лошите вътрешни състояния.

Та казвам: Всичките окултни ученици в старо време досега, трябва да бъдат много умерени в яденето, в пиенето на вода, в дишането и в ходенето. Като вървите да има нещо. Някой си турил ръцете в джобовете, свил раменете. Кое е естественото

положение например? Някой върви с разперени пръсти на ръцете. /Учителят изнася лявата ръка напред/ - Вземам. /Учителят изнася дясната ръка напред/ - С тази давам. Едната казва: „Вземам“, другата казва: „Давам“. В природата това е закон. Какво трябва да правите? Може да даваш с дясната ръка, може да вземаш с лявата. Ще даваш с лявата, ще вземаш с дясната. Всякога, когато проточиш ръката в съзнанието ще вземеш нещо. Като туриш другата ръка назад, ще изпълниш закона. Не да туриш ръката в джоба. Защото някои турят ръката в джоба. Природата не търпи такива работи. Когато махаш ръцете, правилно да ги махаш. Гледам, някои упражнения правите много отсечено. Пластичност трябва. Има известни криви линии, които трябва да ги вземете. Правите линии са за много умните хора. Правите линии са за гениалните хора, кривите линии са за талантливите хора.

Та казвам: Всяко движение, всичко онова, което прави човек, трябва да подобри някои линии. Разбира се има погрешки на миналите поколения, които миналите поколения не са ги изправили. Ако съвременните хора се подложат на една школа на самовъзпитание, ще се роди ново поколение. Даже хората несъзнателно се възпитават по правилен път.

Казвам: Турете мисълта си, всичко онова, което вие вършите, да се върши по закона на хармонията.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

Съзнавате страданията. Не съзнавате начина, по който тия страдания да се премахнат.

XVII година
38 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 2. IX. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

След Рила и събора.

ГОСПОДАРЯТ

Отче наш.

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Тема имате ли зададена? - /Нямаме./

Напишете върху „Произходът на пеперудите“. Доста труден въпрос. Ако ви се каже, от какво произхожда грехът, напишете веднага. От какво произлиза грехът? Ева яла от ябълката и грехът влязъл в света. Но как се скри грехът от ябълката? Как стана Ева от двете ребра на Адама? Въпросът е свързан с друг, как стана света? Господ каза, и стана всичко туй. Но работата е там, че много пъти вие като кажете, че тази къща я направи Иван, ни най-малко Иван не я направил. Тази къща е на Петко Стоянов. Нито той е направил, нито камъните донесъл. Други са направили къщата. Той минава за господар. И у човека има една такава добродетел. Казвате: „Много добър човек“. Той е толкова добър, колкото Иван е господаря на къщата. Той е, казва, лош. Толкоз е лош, колкото господарят на къщата. Човек постъпва някой път зле, но не показва, че е лош, или че постъпва някой път добре, не показва, че е добър. Допуснете, че един човек яде сладко. Той сладък става ли? Или, че яде горчиво. Той става ли горчив? Значи едновременно човек съзнава, че яде сладко, прави такова впечатление на вкуса. Като яде горчивото, съзнава, че яде горчивото. Ж дадения случай не може да си даде отчет, защо е попаднал на сладкото или на горчивото. Допуснете, че има нещо, за което казвате, че не може да мислите, а пък има нещо, за което може да мислите. Едни са лесни, други са мъчни. Представете си, че вие си убодете или ръката, или крака, някой трън влезе във вашата ръка. Веднага не може да се освободите от тази мисъл, веднага мислите за този трън. Макар, че не обичате тръна, мислите заради него. Мислите ли, че тази мисъл е

принудителна или доброволна. Понякой път вие казвате, че човек за злото дава повече време отколкото за доброто. Да кажем, ако вие се убодете през целия ден вие ще дадете всичкото време само за тръна да мислите.

Сега, например, при самовъзпитанието, всички трябва да дадете един начин на самовъзпитание. Има едно правило, казвам ви понякой път, вие трябва да го прилагате. Да допуснем, че си недоволен, чети от 1 до 10. Ако не ти минава чети до 100. Ако още остане, чети до 1000. Като прочетеш до 1000, тогава кажи, каквото ще кажеш. То е една спирачка за вас, бързореките. Има хора бързореки, понеже наклонът е много /голям/, че той не може да спре. Съвременните автомобили имат доста спирачки. Представете си, че с един голям автомобил пътувате, но знаете ли каква голяма опасност седи със слизането на този автомобил някъде, ако се развалят спирачките му. Иска този шофьор да спре автомобила, не може да спре. Какво ще стане с вас, ако сте вътре? Сега вие ще кажете: „Какво отношение има автомобилът?“ Вие сте един автомобил, имате спирачки. Например, има спирачки за говора. Много говориш, някой голям наклон е. Завърти малко спирачките, за да не върви бързо автомобилът, понеже има завой. Някъде, в някой завой, може и ти да идеш, дето не трябва. Или кажеш някоя дума, която не трябва. А пък в природата за всяка една дума се плаща. Данък има турен. Кажеш някоя дума, отбелязва се. Като в съвременните коли, някой пътник като стъпи в колата, отбелязва се вътре, автоматически се отбелязва, колко пътници минават и държат отговорен кондуктора. Ако липсват пари казват: „Къде отидоха?“ Ако някой не е турен, тъй е написано. Ако някой се ухитри, може да се ухитри. Разправят един анекдот в Америка. Колко е верен не зная. Препоръчват една машина, която да отбелязва електрическата енергия, която се изразходва за осветлението. Автоматически туриш една монета, веднага ще ти даде толкоз осветление. Обаче в машината забелязват, че се гори енергия, а парите ги няма там. Турени са парите, а парите ги няма. Как са извадени не знаят. Да има насилие на машината, няма. Машината дава енергия, горят /лампите/, парите са турени, но парите ги няма. Компанията решила да открие въпроса. Гледат никакво насилие няма. Искат да знаят къде са се дянали парите.

Най-после решават да открият този човек и ако не го открият цялата компания пропада. Той направил пари от лед, със същата големина като американските монети. Тури ледената монета, тя се стопи. Като влезе в машината даде електричество. Значи колко изобретателен е бил този, направил монети от лед. Онзи, който създал машината му дошло на ум. Тури ледената монета и тя вече дава енергия, а парите ги няма. Откриват къде отиват парите. Стопявали се парите.

Та понякой път и вие давате енергия на тия ледените парички. И вие разрешавате енергия, но парите ги няма.

Казвам: Да проучавате себе си в дадения случай. Вие се възбудите, някой път ставате меланхолични, не сте разположени. Някой път се докачите, че ви обидил някой. Някой път се обезверявате, някой път надеждата отслабва, някой път вярата отслабва, несправедливи много работи, но не знаете откъде. Туй, което става във вас, не му знаете произхода. Че сте се разгневили, знаете го, но кои са причините за разгневяването. Казвате: „Той ме предизвика“. Ако някой ви предизвикал, значи много близо сте минали при него. Може ли да ви предизвика някой човек, от когото сте минали на два километра до него? Но, ако сте минали край него, че сте го блъснали, веднага той ще ви каже нещо. Та в съвременния живот, сблъскват се хората за някаква идея. Как ще си обясните? За някаква идея, то е един научен въпрос. Вие четете, че до слънцето има 92 милиона мили. Вие го вземате това за един факт. Друг казва, последните научни изследвания, казват че е 93 милиона мили. Тия неща вие ги вземате за научни данни. Дойде някой каже: „Този човек е много добър“. Вие веднага го приемете, че е много добър. По какво се познава добрия човек? - Познава се. То е само за обяснение. /Фиг. 1. 39/ Това показва основата на този мозък. Това е неговата широчина. Триъгълникът показва задната част. Кривата линия показва, че вие на този човек не може да разчитате. Който е така построен на него вие не може да разчитате. То е една машина недобре

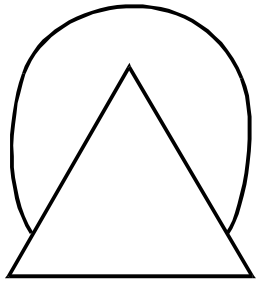

Фиг. 1.39

създадена. Ако задната част на главата е тясна, значи, липсва нещо на човека. Задната горна част показва, какво е самочувствието на човека, за да разбира. Този меридиан, който минава отпред на челото показва способностите на човека, как да влиза в нуждите на другите, как да им съчувствува. Другият меридиан показва наблЮдателните способности на човека. Другият показва неговото разсъждение. Тия линии, които излизат от ухото показват способността му да научи за устои хиляди работи. И съвременните научни данни, физиогномисти и графолозите показват, кой човек за каква работа е. Не всички хора са създадени за всяка работа. Сега вие може да се спрете върху въпроса философски, защо светът така е създаден. Изхождате от лично гледище. Според вас как трябваше да се създаде светът. Вашето гледище е, че като ви канят вас на някой банкет, вас да ви канят най-първо, да ви дадат първо място. Защо наредбата е така направена, че мене пръв не поканиха, ами друг поканили пръв? Ако искахте да прекарате хората през една малка дупка, как ще ги прекарате? Представете си една малка дупка от 1 сантиметър в диаметър, една малка дупчица. Дупката не може да се уголеми, тя е толкова малка. Сегашните предмети, които ще прекарате през тази малка дупка, ще се смалят. Кой предмет ще прекарате през дупката? Ще прекарате малко предмети. Представете си, че вие прекарате през едно голямо отверстие, което има два метра в диаметър. Кого ще прекарате през това отверстие? Големите хора, големите предмети. Сега в дадения случай вие трябва да знаете местото, което ще завземете в света, каква е вашата величина? Ако на вас, на някому се ревне да вземе Нобеловата премия, по какъв предмет трябва да се отличите? Трябва да бъдете един от първите поети, ако е по поезия. Ако е по химия, трябва да бъдете един от първите химици. Или ако е по физика, трябва да бъдете един първокласен физик. Каквато и да е област в науката трябва един труд, не само просто четене. Да кажем някой от вас, вие слушате една лекция. Ще се намерят критици, които ще кажат, че светът не е създаден както трябва. Понеже вашите работи не вървят, мислите, че светът е крив. Дето не вървят работите, то е едно благо заради вас в дадения случай. Представете си, че вие по една хлъзгава площ не може да се

хлъзгате на свят. Ако се хлъзгате по тази площ, някъде се качите, не ви върви. На някой клон се закачите, не ви върви. Благодарете, че не върви. Ако вървеше тази работа, съвсем зле ще бъде. Някъде, дето не вървят работите, на добре е. Някъде, дето не вървят работите, на зле е. Някъде трябва да вървят, някъде не трябва да вървят. Казвам: Трябва да знаете, ако някъде не ви вървят работите, за добре е, или за зле ли е? Ако ви вървят работите за добре, за добре е. Ако не ви вървят работите, за зле е, тогава какво да стане? Има много ученици, които искат да бъдат първи. Но човек, който иска да бъде пръв, неговите чувства не трябва да вземат надмощие. Подбудителните причини не трябва да бъдат чувствата. Чувствата трябва да стимулират неговият ум. Много ученици има, които учат дълго време, първи са, но безпокоят се, отслабва мозъкът. В 4, 5, 6, клас са първи, но 7 и 8 клас закъсват. Или някои хора в началото са много добри, но после хората стават лоши. Човек и в доброто може да се пресили, и в злото може да се пресили. Злият като се пресили, става какъв? - Добър става. Добрият като се пресили, какъв става? - Лош става. Та казвам: Понякой път хубаво е, ако човек е лош и се пресили да стане добър. Ако е добър, не трябва да се пресили, понеже добрият като се пресили става лош. Туй естество може да се набере. Вземете най-хубавата храна, ако вие преядете, ще се роди във вас едно неестествено състояние в стомаха ви. Кое може да ви застави да ядете повече? Казвате, че храната била вкусна. Дойдете до едно положение, искате повече храна, отколкото ви трябва. Защо да не се спрете при три четвърти от яденето, при една дроб при яденето? Какво ще изгубите? Вие искате да вземете 4/4. Сега казвам: В науката всички ония неща, които изучавате, трябва да ги приложите в себе си. Имате онази градация на числата. Имате 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, s10 числа. Допуснете сега, че вие пишете 1, 2 не може да пишете. Каква е разликата? Тогава в количествено отношение 1 и 2 значи 12. Имате 21. Каква е разликата между 12 и 21? С колко 21 е по-голямо от12? - С 9. От какво произлиза, че едни и същи числа, само като разменим местата, едно число е по-голямо от другото? Сега има едно положение в природата, което не е статическо на числата 1 и 2. Двете може да показва, че един плод е разделен.

Делите на две части, на две половинки. То е от едно. Разделяте единицата на две части. Но, представете си, че вие боравите с цяло число, 1-то е цяло, 2 е цяло, 3 е цяло, всичките числа са цели. Какво отношение имат те? Ако са дробни части от едно цяло, но ако са цели числа? Всяко число самостоятелно какво отношение ще има, ако пишете едно и две?

Да кажем имате две очи. Защо ви са две очи, може с едно. Имате две уши. Ако ви зададат тема, защо човек има две уши, какъв отговор ще дадете? Аз не искам сега да ми давате отговор, но мислете върху това. Туй, което възприемате с едното око и което възприемате с другото око, не е едно и също. Има хора, които с едно око гледат. Мислите ли, че хората, които с едно око гледат са такива, както хората, които схващат с две очи? Насекомите имат повече очи. Някои имат 2, някои 3, 4, 10, 15 и по 100 очи имат. Ние сега идваме до човешките очи. Тогава да ви запитам: Кои са съображенията на природата, че направила две очи? В дадения случай по-хигиенично е с две очи, повече светлина възприема. Казвам: Онзи закон, който стимулира в съзнанието, туй което отвън съществува, то е произведение от някаква вътрешна причина, разумна причина, която е съществувала някога. Очите са произлезли от по-скоро време. Било е време, когато много същества са нямали очи. Значи, очите схващат ония трептения на светлината. Ушите схващат ония трептения на въздуха. Носът схваща ония трептения на какво, на частиците, които цветята отделят от себе си. Всеки предмет отделя нещо от себе си и обонянието, носът, схваща тия частици, които се отделят. С какво се занимава, какво схваща тя? Устата схваща ония предмети, които храните съдържат. Тогава, ако попитате, какво е отношението на сетивата? Кое сетиво е започнало най-първо у човека? С осезанието. Второ сетиво е вкусът, трето - обонянието, четвърто - окото и пето - ухото. Значи, всички хора вярват в осезанието, понеже е най-старо. Казва: „Ти попита ли го, ти схвана ли това нещо?“ Тогава една мисъл ние в съзнанието ни може да усетим. Мисълта може да я усетиш, след това тази мисъл може да я вкусиш, може да видиш, какво отлъчва от себе си. Най-после трептенията, които те излъчват, които излизат, идат от един малко по-висш свят. Ще познаваш нещо. Някои хора

познаваш по говора. Някои хора ги познаваш по образа. Някои хора ги познаваш по онова, което излъчват от себе си, а някои хора ще ги вкусиш. Та несъзнателно по пет начина може човек да се изследва. Като го пипаш ще видиш дали е топъл или горещ, или е студен. Какви качества ще различите с вкуса? Сладък ли е или е горчив. С носа си ще видите благоухае или не. Както цветята познавате по тяхната миризма, така и човек се познава по миризмата. Същият закон. Много пъти някой човек го познавате какъв цвят е, по онова ухание, което издава от себе си. Най-после звукът, по неговия говор, онова което говори, схващате го. Гласът мек или груб. Най-после ще схванете неговите черти какви са и от това вие правите известно заключение, какъв е. - /Интуицията на какво се дължи?/ - Интуицията е едно установено чувство на минала опитност. То е едно установено чувство. Малко погрешки стават. Ти с интуицията схващаш един човек как ще постъпи след 10-15 години, или за далечното бъдеще как ще постъпи. Или с интуицията ти може да видиш какво ще бъде твоето бъдеще. Значи то е един далекоглед, който открива световете, които за обикновеното съзнание са непонятни, отдалеч вижда пътищата. Но интуицията се дължи на вашето знание на човека, което в старите времена са наричали сърцето. Всички ония, които имат много тънки вежди, в тях интуицията е по-развита, отколкото онези, които имат дебели вежди. В хората с дебели вежди интуицията е слабо развита. В хората с тънки вежди интуицията е по-силно развита. Сега има степени на тънки вежди. Вземете тънките вежди направени от един конец са тънки, от две са средни, от три са дебели. Аз вземам три жички, първата жичка тънки, втората - средни, третата - дебели. Зависи и от дължината на косъма, които образуват тия вежди, и те играят рол. И те трябва да бъдат тънки. Сега защо природата турила веждите на човека? Граница са те. Веждите са антени. Тънките вежди схващат късите вълни, надалече виждат. С дебелите вежди схващат дългите вълни, наблизо. Този, който има дебели вежди, само за ден познава работата как е. Той като види слънцето знае добър ли ще бъде денят или не. Но за утре, той не може да предскаже. Но онзи, който има интуиция, който е с тънки вежди, с един конец за една година и за две години, и за десет години надалече схваща. Сега

вас ви интересува каква е вашата интуиция. Вие за колко години схващате? Нали някои от вас сте ходили при някоя врачка? Всички врачки гадатели се стремят да развият това чувство. В зачатък има във всинца ви, само че в някои не е развито. Нещата може да се развият, както една пъпка. Виждаш една малка пъпка, но тази пъпка трябва да се развие, да цъфне, да видиш каква е в същност. Може да кажеш, че интуицията е един цвят, който цъфти. С тънки вежди е цвят. Онзи с дебелите вежди е пъпка. Те са вече в материалния свят. Хората с дебелите вежди живеят на физическото поле, интересуват ги близки работи. Бъдещето тях не ги интересува.

Та казвам: Вие сте се преобразили. Природата турила пет пръста на едната ръка и пет пръста на другата ръка. Твърдения могат да се направят така, ако пръстите на дясната ръка са по-добре развити, туй показва, че неговият ум е по-добре развит. Ако пръстите на лявата ръка са по-добре развити, туй показва, че неговото сърце е добре развито. Ако пръстите на лявата и на дясната ръка са еднакви, оказва, че и умът и сърцето са еднакво развити. Ако има различие в строежа на пръстите, както са построени, показва и различие в силите, които са работили. Вземете научно каква е дължината на пръстите. Колко сантиметра е дълъг единия пръст? Един пръст може да има 7, 8 сантиметра или може да има 12, 13, 14 сантиметра от горната страна. Може да ги мерите и от долната страна. Отгоре, ако мерите, показва активността на човека каква е. Отдолу, ако изследвате, ще намерите чувствителността на човека каква е. Отдолу ръката показва неговата възприемателна сила, каква е неговата способност. Ако отгоре мерите, ще знаете каква е активността, с какви сили той разполага. И тогава в първият пръст научно се показва, ако разгледате корена, първата част на пръста, основата показва, каква е стомашната система. Коренът на пръста показва състоянието на стомаха. Средната част показва състоянието на дробовете, горната част показва състоянието на вашия мозък. Че като си погледнете пръста може да си направите диагноза. Като погледнете корена на пръста ще знаете, какво е състоянието на стомаха. Те са научни работи, които едва сега ги прозирате. Никой още досега не е правил диагноза на стомаха си по пръстите.

Тогава, ако ви боли стомаха ще разтривате корена на пръстите си да се лекувате. Ако ви болят гърдите ще разтривате средната част. Ако главата ви боли ще разтривате крайната част на пръстите. Цяла медицина е това. Много мъчно е да знаеш как да разтриваш. Изкуство е да разтриваш. Трябва да знаеш. В разтриването, ако натиснеш повече ще имаш един резултат, ако натиснеш малко, ще имаш друг резултат. Казвам: Вие имате ръцете и не знаете защо Господ създал ръцете ви. Ръката ви е ваш диплом даден. Лявата ви ръка е диплом на сърцето ви, в дясната ръка имате диплом на ума ви. Като погледнеш да видиш какво си учил. Всичките бележки са турени. Бележка има за всичко: в какво състояние е сърцето, в какво състояние е умът, животът ви какъв е, как сте постъпвали, цяла една книга. При кой господар сте служили, се ви е дал служебно, тъй щото, като сте ходили в Божествения свят, имате документ. Като отидеш някъде ще кажеш: „Колко ми даваш за ръцете, колко ме кредитираш?“ Някой, като дигне ръката само за сто лева го кредитират, някой за десет, някой за нищо. Рядко се случва някои хора, като си дигне ръката да струва 100 лева, някой струва 1000 лева. Представете си, ако някой виден философ тури ръката си, отпечати върху вашата /дреха/, няма ли дрехата да има цена? Този отпечатък има цена и всички искат да купят дрехата ви. Ако някой обикновен човек си отпечати ръката, никой не се интересува.

Казвам: Всичките велики съзнания, всичките велики хора в света, всяко едно същество оставя известен отпечатък върху човека. Когато Бог направил човека, минал край човека, Той отпечатал ръцете си върху него. Направи Бог с ръцете човека. Онези, които носят двете ръце на Господа в себе си, то е едно голямо щастие, но някои са изтрили, оцапали са тия ръце, не са пазили тия ръце, та намалява се цената. В природата има един закон: Богатството ние го носим в себе си. Онзи, който носи двете ръце на Господа в себе си, той е гениален човек. Сега вие казвате, че Господ направи човека. Щом го направил Той ще остави известен отпечатък. Човек е минал през всичките планети. Този пръст, средният се е образувал, когато човек е бил на Сатурн. Първият пръст е бил образуван, когато човек е бил на Юпитер. Третият пръст е образуван, когато човек е бил на

Слънцето. Четвъртият, кутрето, когато човек е бил на Меркурий. Де се намира в хиромантията венерината област? Когато той минавал през Венера се е образувала материалната страна на човека. Сега разбира се това е един философски въпрос. Има същества, които са излязли от слънцето преди планетите да са излязли. Слънцето било цяло в себе си. Вземете туй пространство. Какво е разстоянието на слънцето до най-крайната планета? Какво е разстоянието до Нептун? Някои от вас, които са изучавали астрономия, може ли да кажете? Предполагам около 4 милиарда километра. Когато слънцето, тази материя, завземала туй пространство, имало същества, които тогава са излезли от слънцето. Когато слънцето започнало да се сгъстява, да се отделят всичките крайни планети, във вид на кръгове, има същества, които са излязли по после. Първите същества се отличават от вторият кръг, от третия, от четвъртия, от петия и от най-последния.

Те са далечни работи само за разсъждение, за въображението. Онези от вас, които искате да станете поети, поетическите работи ви интересуват. Някои от вас искате да станете художници, за обикновения живот не се интересувате. Когато човек е краен материалист, той е в кръга на земята. Рабиндранат Тагор, той е много наблюдателен. Вземете неговата поезия. Той пише много обективно. Няма нищо отвлечено, че мистично, то са много материалистични описания. Говори за възлюбената, както на земята. Тъй го описват, както го схващат простите хора. Той говори за възлюбленият как е облечен. Той е много обективен, не че няма никаква интуиция. В индусите има метафизика, но те са философски системи, които те са създали. Интуицията е вън от нашето схващане.

Сега до заключението. Какво заключение да се даде? Бъдещето на човека зависи от онова, което е вложено в него. Никога не се старайте да придобиете онова, което не е ваша силна черта. Разчитайте в дадения случай на най-силните способности. Разчитайте на най-силните си чувства. Под думата „най-силни чувства“ разбирам има един живот. Ние говорим някой път за съзнанието, но в съзнанието има степени. Има съзнание, но и животните имат съзнание, но и човек има съзнание, но и ангелите имат съзнание. Но съзнанието на животните се различава

от съзнанието на човека. Съзнанието на човека се отличава от съзнанието на ангела. И в ангелите има самосъзнание, но не както в човека. Ние имаме съзнание понякой път, угризение за погрешките. Когато в ангелите има самосъзнанието какво трябва да направят? Самосъзнава той в себе си какво добро може да направи и как може да се развие. Човек съзнава онова, което не е направил, погрешките. Съзнанието на ангелите е във възходяща степен. Съзнанието на човека е във възходяща степен. Ти виждаш своето минало.

Та казвам: Ние в самосъзнанието се стремим към възходящото съзнание, да се очистим от миналите погрешки, да започнем да мислим какво трябва да направим. Съзнанието трябва да дойде до свръхсъзнанието, ще го кредитират. Свръхсъзнанието, то са великите блага, от които той безрезервно ще черпи. Значи има един велик за/кон над/ нас. Сега кредитът е ограничен. И да искаш да направиш нещо, не те кредитират. Ако попиташ защо не те кредитират, защото и да те кредитират, нищо няма да направиш, знание нямаш, сила нямаш, воля нямаш, устой нямаш. Не, че това е слабост, но тия работи трябва да се придобият.

Казвам: Най-първо във вас трябва да стои самосъзнанието. Вие сте дошли до положението да оценявате онова, което Бог е вложил във вас. Трябва да оценявате. Някой от вас казва, че този живот, който ви е даден, вие сте недоволни от живота. Тогава вие ще се намерите в положението на магарето, което едно време Господ му дал една много малка форма. Между всичките животни магарето било най-малко. Като ги видяло, всичките били грамадни, хубаво облечени, то нищожничко, казва: „Нищо не струвам, на какво мязам? Господ на тях всичко дал“. Започва да моли Господа да му измени формата, да му даде един глас да знаят, че съществува магарето. Другояче няма да бъде видно. Този разказ гласи, че Господ послушал магарето, глас му дал. Сегашните магарета с дългите уши са гласовити. За първи път като заревало, всички го слушали. После видели, че умът му не му достига толкоз, хванали го един ден и го турили за пазач на градината. Птичките като кацали, тичало да изгони тази птичка, да изгони онази птичка, изтъпкал цялата градина. Изпъдили го из градината. И досега магарето е изпъдено, понеже не знае как да пази.

Магарето станало прозвище. Каквото и да направи, казва: „Магарешка работа“. Значи необмислена работа.

Когато тази история била създадена, анекдотът гласи, че магарето било виден философ. Това магаре взело много трудни задачи да развива, като не могло да ги развие, затова магаре станало. Сега магарето казва тъй на хората: „Не решавайте трудните въпроси, които не ви се падат“. Що е магарето? - Не се ангажирай с въпроси, които не са за тебе. Нищо повече.

Само, че магарето има най-добрите научни данни за водата. Човек, който иска точни данни за водата, магарето ще му даде верните данни.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
39 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 9. IX. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш.

Каква тема имате „Произход на пеперудата или произход на модата?“ Пеперудите са много добре облечени, като царски деца. Някои пеперуди имат повече от 40 краски. Колко труд са употребили онези същества, които са правили дрехите им, в такова едно малко пространство, толкова много краски. Сега как трябва човек да упражнява своя ум? Всичко в живота зависи от това да знае как да упражнява своя ум. Например, вие тръгвате за някъде, искате да дигнете десния си крак. Вие знаете ли защо трябва да дигнете десния си крак? Или искате да дигнете левия си крак. Знаете ли защо? Или искате да свиете левия си пръст или десния, бил той малкия или големия, или затворите, или отворите ръката? Вие трябва да знаете защо правите тия движения. Съзнателно или несъзнателно.

Да допуснем, че имате такава една рисунка - /Фиг. 1. 40/. Това означава ли нещо? Това означава известно движение. Много духове в сеансите рисуват така. Казвате: „Духът го накарахме да напише нещо“. Кой е този дух? Накарали сте духа да напише нещо, което знае, а той пише нещо, което не знае. Как му е дошло на ума да напише това нещо? Защо именно трябва да върти това нещо? Могат да се дадат много тълкувания. Казвам: В природата съществува един метод за самовъзпитание. Трябва да се започне с най-простите движения, които имат смисъл. Тази рисунка е нещо от славянската азбука, но може да бъде и от латинската, и от двете азбуки да е, все има значение. Някакво значение.

Фиг. 1.40

Сега ние смесваме простите движения със сложните. Например, тук е дадено известно направление на дадено движение, но не в една посока, а в различни посоки. При това тялото като се движи, имате едно колело, което се движи в същото направление. Защо се движи колелото? И то не знае защо. Отгоре има едно течение, което също не знае защо се движи. Най-после има една машина, която кара колелото да се движи, но и тя не знае защо се движи. Има един въглищар, огняр, който подпалва огъня. Питате го: „Какво правиш?“- „Подпалвам тази пещ“. Ако питате пещта защо я палите, и тя не знае. Тази пещ е скачена с огъня. Значи пещта се кара от огъня, огъня е свързан с водата и като се нагорещят, скарат се водата и огъня. Водата като се разгневи, превръща се в пара. Като се превърне в пара, в нея се явява едно напрежение. Къде ще излее гнева си? Като намери една дупка, започва да кряска, колкото иска, и като кряска тя върши работа. Всеки казва: „Да знаете аз какво върша?“ Та капките вода са телцата на някои разумни същества, на които е нарушено спокойствието. Вземете, например, вашата лупа, идете с нея при един мравуняк. Докато обикновената /светлина/ влиза в мравуняка, на всички е приятно, ходят насам, натам. Но ако с вашата лупа концентрирате по-силна светлина, вие ще предизвикате недоволство в мравите. Всички ще се нахвърлят да атакуват светлината. Защо? - Защото има повече светлина отколкото им трябва. Човек всякога е недоволен от две неща: когато много има и когато малко има. От много е недоволен, понеже всякога трябва да го носи. Такъв е законът в природата. Туй, което придобиеш, ти сам трябва да го носиш. Другите не могат да го носят. И тогава недоразуменията между хората често произтичат от това, че ти товариш себе си или другите повече отколкото трябва. Ако този товар, който имаш искаш да се освободиш и да го предадеш на другите, и те ще бъдат недоволни. Всички са недоволни. Защо? - Че си им дал товар, повече товар да носят отколкото трябва. Най-първо вие не знаете защо страдате. Страдате защото имате повече отколкото ви трябва. Второто положение: трябва да знаете колко да снемете от товара си, защото ако снемете повече ще се роди друго едно несъгласие, с един крак не може да се ходи. С

два крака пък равновесие не може да държиш. Колко хиляди години е взело на човека, докато той се научи да ходи на двата си крака. Когато двама души се събират на едно място, те трябва да пазят закона на равновесието. Значи равновесието има един перпендикуляр, от който не може да вървиш нито назад, нито напред, нито наляво, нито надясно. Изгуби ли се отношението на този перпендикуляр, веднага се нарушава равновесието и ти не може да ходиш. Често като ходим на екскурзии някои се препъват и падат. Вие не сте обръщали внимание защо падате. Мнозина често се спъват. Спъването става, когато се явят две противоположни мисли, на които амплитудите не са много големи. Дойде ли в това положение, човек веднага пада. Например, двама държат едно въже, единият тегли и другият тегли. Изисква се голяма сила, за да не паднат. Като се откъсне въжето и двамата ще полетят. Значи, като се скъса въжето, единият трябва да тегли назад, иначе ще изгуби равновесие. Същевременно той е наклонен напред малко.

Сега тия работи ви се виждат много философски. Например, колко е далеч оттук до слънцето? Какво е разстоянието до слънцето? Вие искате да знаете същевременно, какво е разстоянието до месечината, искате да знаете каква е температурата на месечината. Да допуснем, че вечер температурата на месечината е минус 150 градуса, а денем е 120 градуса топлина. Как ще проверите това нещо? Верно ли е моето твърдение? Учените казват, че на месечината температурата е 150 градуса под нулата. Как ще докаже това нещо ученият човек? Той не е ходил на месечината. Все има някакъв повод за да твърди това. По какъв начин той измерил температурата на месечината, за да каже, че температурата спада на 150 градуса под нулата, а денем била на 120 градуса? Да допуснем, че вие виждате един човек, който прави едри, големи крачки, а другият прави ситни крачки. Коя е причината, че крачките на единия са големи, а на другия малки? Какви са съображенията на един хлебар, който прави дълги, големи хлябове и на друг, който прави малки гевречета? Кой ги заставя да правят така? Сега, кое ме заставя мене да чертая на дъската? Кое ме заставя да пиша тия

неща? Защо аз пиша, например малки и големи букви? Защо не пиша само дребни букви? Това е упражнение. Ако правите малки работи и правите големи работи, вие все имате известни съображения. Всеки един от вас има желание да израстне, да стане голям. Колко голям трябва да бъде? Представете си, че сте високи 5 метра. Можете ли с тази височина да живеете в съвременното общество? Има неща, които не са икономични. Ако сте 5 метра височина не зная откъде и как ще купите толкова плат за дрехи? Ако някой дрехар би ви измервал дрехите, то той би трябвало да има една стълба и да се качва на нея. Не е лесно да ви мери дрехи. Контраст е това. Според някои твърдения се казва, че човек някога е бил 25 метра дълъг. Може да е така, но може да не е така. Един астроном наскоро открил някаква звезда от десета степен, която била 500 милиона пъти по-светла от слънцето. Как се е добрал до тези сведения? При това температурата и била 500 милиона пъти /по-висока/ от тази на слънцето. Това не се вижда с просто око, но той я открил. Как е могъл по тези изчисления да дойде до тази величина на звездата? Все се е основавал на някакви изчисления. Вие може да измерите един предмет от далечината, на която се намира, да направите своите изчисления за разстоянието му. Това нещо може да го изчислите геометрически. Сега вас ви занимават повече обикновени работи. Някои ваши състояния ви занимават ежедневно. Например, какво ще ядете? Това е въпрос на стомаха. После, какво ще дишате? Това е въпрос на дробовете. Но вие се смущавате някой път и казвате, че трудно дишате. Някой път се смущавате, че не може да мислите. Казвате: „Главата ми е празна, нищо не мога да мисля“. Станало е нещо тревожно и вие се тревожите, не сте спокойни в ума си и не може да мислите. Вие се тревожите и мислите, че това чувствувание е мисъл. Това не е никаква мисъл. После вие мислите, че главата ви е празна. И това е чувствувание, не е мисъл. Как може да мислите, че главата ви е празна? Не казвайте, че главата ви е празна. Как може да бъде празна, когато мозък има вътре. Пълна е главата ти с мозък. Пълна е, само че твоята пълна глава не расте. Ако на една почва се посее лук, и не расте, той започва да гние, образува се празна

глава. Тъй щото като казваш, че главата ти е празна, ти не си прав. По-добре кажи, че не мислиш и то не с целия мозък, но само с част от него. Ти трябва да знаеш, че мозъкът е един апарат, от който работи само една малка част. Ако искаш да пишеш, тогава едно малко местенце от мозъка ще се събуди. Ако искаш да пееш, също така. Тази енергия ще дойде до гърлото и като изкараш въздуха, ще започнеш да пееш. Ако пък си цигулар и се събудят други съответни енергии, и ще почнеш да правиш известни движения. Ако пък си китарист, ще започнеш да движиш пръстите си. Изисква се доста време, докато се научиш на онези движения, които са потребни. За цигулката се изискват особени движения, за китарата други, за пианото трети и т.н. Ако отиваш да правиш добро, трябва да се научиш как да го правиш. Ако отиваш да воюваш, трябва да се научиш как да воюваш. Ако отиваш да учиш, пак се изискват съответни движения. По движенията ще познаеш, дали човек е учен или не. Когато човек отива на работа и за работата има особени движения. За всяка проява има особени движения. Художникът например, има движения на художник. Като вземе четката, той ще направи движение. Ако рисува някакъв пейзаж, или някакъв човек, движенията му ще се различават.

Сега законът седи в това: Там, дето участвува умът, може да се извърши известна работа. Във всички движения, в които участвува умът, резултатите всякога ще бъдат разумни, и човек всякога ще /има/ една придобивка. Там дето умът не участвува в движенията или в мислите, или в чувствата, всички тия движения остават безрезултатни. Това е положението на дърво, което цъфти и не завързва. То расте, цъфне, но скоро окапва цвета. Значи липсва нещо на този човек. Та умът трябва всякога /да/ присъствува. Но ти трябва да знаеш мисълта си. За всяко нещо ти трябва да имаш една конкретна мисъл. Какво разбирате под думата „дърво“? Дървото представя движение нагоре. „Д“-тази буква означава закон на равновесие. Тя означава един плод. Горната част показва това, което зрее отгоре надолу. Значи вие имате един плод, който зрее. Това са условията, при които плодът зрее. Условията са светлина, топлина, въздух, влага. Като узрее

плодът, това показва, че част от условията са използувани. Значи опашката на този плод е започнала вече да се увеличава. Значи тук имаме една механическа скица, а от другата страна - органическа.

„Добро“. Буквата „Р“ в дадения случай показва това, което човешката ръка може да извърши. Този плод е вече откъснат. Това е механическата страна, неорганическия свят. Значи така започва доброто. То има условия. Значи в доброто има най-напред механически, после органически и най-после психически или разумни условия. Това показва, че доброто, което е употребено за живота, е направено вече от човешката ръка. Добро е всяко нещо, в което ти участвуваш, но ти ще бъдеш последен. Искаш ли да направиш едно добро, най-първо природата ти дава известни условия. Ако ти използуваш тия условия, ще употребиш ръката си. Ръцете представят разумното в човека.

Често вие се запитвате, кой човек е гениален? Как трябва да гледате на гениалните хора? Виждал /ли/ си как някой гениален човек ходи? Виждал ли си как талантливия човек ходи? Виждал ли си как красивия човек ходи? Всички се различават един от друг по начина на ходенето. Ти не може да бъдеш красив, не може да бъдеш здрав, ако не ходиш. После ще гледаш как ходи военният. Сега аз не искам да подържам военния, да ви показвам как ходи, защото не искам да ставам военен. Бих подражавал здравия, но не и болния. Често хората правят карикатури, изопачават нещата. Щом обръщате внимание на грешките на хората, гледайте да превръщате тези погрешки. Какво значи една погрешка? - Има погрешки, които не са съществени. Например, аз казвам на един човек: Ти туряш много личен елемент. Кога туря личен елемент? Когато употребява местоимението „аз“. Например, българинът може да каже за себе си „казвам“, но англичанинът не може да каже така. Той употребява „аз казвам“. Значи, за да поправи една своя погрешка, англичанинът трябва да учи български. Само така той може да употреби думата „казвам“. А когато човек трябва да каже „аз казвам“, а не може да каже така, значи той се страхува. Който казва „аз искам“, той е по-смел. А не казваш ли „аз казвам“, то е овде и онде, това е политика. Ти не искаш да се излагаш. В

това отношение англичаните са смели. Англичанинът няма какво да прави, като види мечка, назад не се връща. Или мечката ще бяга, или той ще бяга. Изобщо англичанинът никога не бяга, а българинът може да бяга. Ние имахме един Симеон от Еленско. Той бил религиозен човек и мислел, че всичко може да направи с Господа. Един ден вижда един говедар кара една бука. Тя мучи и реве отдалеч. Той я видял и си казал: „Защо мучи тази бука, защо не върви като другите говеда?“ Хваща я за рогата, искал да й даде един религиозен урок. Буката помислила, че той иска да се бори с нея и се хвърлила върху него. Едва го спасили. Той казва после: „Аз мислех, че ще й надвия, /а/ тя излезе по-силна от мене, аз мислех, че ще бъда като Самсон“. Казвам му: Ти трябва да опиташ силата си с някоя малка бука, а ти изведнъж започна с голямата. Та понякой път ние се залавяме за голямата мечка, искаме да я изправим. Като я хванеш, мечката казва: „Готова съм да се боря“. Но ти трябва да имаш сила да се бориш и трябва да знаеш как да се бориш. Знаеш ли, че мога да те поваля на земята? Та спазвайте закона: Умът ви да присъствува навсякъде. Например, усещаш, че те боли ръка. Всеки от вас в първо време може да дойде на помощ на ръката си. Как? - Концентрирайте ума към ръката си и после бавно свивайте ръката си. Може да направите така 10 пъти с мисълта си. Там дето е концентриран умът ви, вие ще почувствувате повече топлина. Същевременно умът ще изпрати повече светлина. Болката, която се явила в ръката ви, се явила по единствената причина, че се намалила топлината. Капилярните съдове са се свили и кръвта не може да минава свободно. Значи образува се по-малка енергия. Щом дойде топлината тя намалява влагата, но не изведнъж, но постепенно. Щом направите 10 такива упражнения, болката ви в ръката ви ще изчезне. Представете си, че ви боли ръката, какво упражнение ще направите сега? За ръката лесно може да направите упражнението, но какво ще направите за болката в главата, как ще направите това упражнение? Причината за болката в главата е някъде в стомаха. Там капилярните съдове не действуват правилно, вследствие на което и симпатичната нервна система, която е на стомаха, не функционира правилно. А пък симпатичната нервна система

доставя повече сила, повече влага за храносмилането. Най-големите функции в тялото се изпълняват от симпатичната нервна система. Като изпратите тази енергия някъде в очите си, тя постепенно ще слезе и главоболието ще изчезне. Ще концентрирате ума си и ще мислите, кои са причините, че ви боли главата. Може би вие сте се раздразнили, скарали сте се с някой ваш приятел, или сте казали неща, които не са верни, а вие сте ги взели за верни. Твоят приятел нищо не прави, но се чуди на твоя ум. Веднага у вас ще се роди едно гризение на съвестта и ако сте много чувствителен, ще ви заболи главата. Вие имате една мисъл, която не е права. А всички криви мисли свиват капилярните съдове и с това противодействуват на кръвообращението. Всяка добра мисъл действува правилно на кръвообращението, на дишането и на мисълта. А всяка неправилна мисъл спъва кръвообращението, спъва храносмилането на човека, спъва дишането и неговата мисъл.

Та казвам сега: Умът всякога трябва да е на място. Вие казвате, че някой говорил много зле за вас. Представете си, че напиша така - „добо“. Ти казваш: „То не е правилно написано“. Аз го зная, че е „добро“, знам, не съм турил буквата „р“. Аз го произнасям правилно, а не съм го написа правилно. Много хора говорят правилно, казват „добро“, а пишат „добо“. Казвам: Нещата не само трябва да се произнасят правилно, но и трябва да се пишат правилно. Първо човек трябва да мисли правилно, защото всичко започва от мисълта, после слиза в чувствата и най-после в действията. След това ще го произнесе. Тъй щото в крайните резултати, във всички ваши действия, умът ви трябва да присъствува. Като станете сутрин от сън, не навеждайте главата си надолу, както имате този навик, но изправете си нагоре главата. Какво означава наведена глава надолу? Това показва, че ти си един затворник, не си свободен. Тъй щото като станеш, спусни ръцете си надолу и заеми права стойка. Ако твоят център не е регулиран спрямо слънцето и спрямо земята, ти не може да имаш права стойка. Значи спрямо земята ти трябва да вземеш едно положение перпендикулярно или отвесно. И тогава щом станете малко недоволни, главата ви започва да тежи. Затова

именно всички философи ходят с наведена глава. Защо ходят с наведена глава? Те ходят така, понеже не са разрешили най-трудните въпроси, които имат в главата си. Наведената глава показва, че имаш някои мисли и чувства неразрешени. Щом ги разрешиш, ти ще дигнеш главата си. Вземете растенията, които имат плодове. Докато растението не знае защо се явил този плод, то се навежда надолу, разбере ли това, то се издига нагоре. Сега по човешки говоря. Щом се откъснат плодовете, клоните веднага се дигат нагоре. Следователно, щом ви се даде една задача, не я оставяйте неразрешена. Ако дълго време я държите неразрешена ще дойде един плод, втори, трети, четвърти и тези задачи ще ви наведат надолу. И вие няма да знаете защо сте се навели. Тук имаме един слънчоглед, който си навел главата надолу. И да искаш, не може да дигнеш главата му нагоре. Знаете ли защо се е навел? Той има повече от 1000 деца. Той казва: „Ушите ми ще изядат“. 1000 деца по 100 хиляди за всяко. За да ги отгледа, той трябва да е голям милиардер. Как няма да се наведе врата на този слънчоглед! Не че слъчогледът има деца, но аналогията между него и човека е една и съща, Законът е същият. Тези 1000 зрънца са го огънали. Иначе всяко зрънце е на своето място. Значи големите въпроси са навели врата на слънчогледа надолу. Този слънчоглед поне е свършил една работа. Човек не е ли един слънчоглед? Вижте лицето му, и то е подобно на слънчогледа. Слънчогледът има определена посока на движение. Първоначално той отива към слънцето, а после се връща. Следователно всеки човек трябва да посрещне своята мисъл. Слънчогледът показва, че при всичките си постъпки ти трябва да мислиш. Човек може да мисли само когато има светлина. Слънчогледът казва, че вие всички трябва да вървите по пътя на светлината. Нашият слънчоглед е много голям. Такъв голям другаде почти няма. Той има широчина половин метър в диаметър.

Та във всичките си работи, в чувствата си внасяйте /ум/ да се освободите от несгодите в живота. Това не може да стане изведнъж, напротив, може да имате големи препятствия, но ако вашият ум присъствува в несгодите, работите ви ще се поправят. Когато казва, че човек трябва да има Божествена Любов това не е

нещо произволно. Къде е мястото на Божествената Любов? Човешката любов е в стомаха, ангелската в гърдите, а Божията Любов е в главата. За да имаш Божията Любов трябва да мислиш. Ти търсиш Божията Любов, а мислиш за стомаха. Ти казваш: „Какво ли ще ям?“ -Това е човешката любов. После казваш: „Как ще дишам?“-Това е ангелската любов. Значи храната винаги представя човешката любов, а въздухът представя любовта на духовният свят. Идейната, най-възвишената, най-поетичната любов, при която поетите пишат, това е Божествената Любов, която е горе в главата. Някой път ще погладиш главата си, за да приемеш топлина. Някой път ще погладиш главата си и ще кажеш: Да възприема туй, което слиза отгоре. А после с двете си ръце ще погладиш главата си и ще кажеш: Аз съм готов като възприема Божията Любов, да я приложа в живота си с всичката си мощ и сила, която имам. Казвате: „Мога ли да приложа Божията Любов?“ Няма какво да я прилагате, тя сама се прилага. Ако вземете вода от един планински връх, вие ли ще я извадите? Вие й турете само една тръба и тя ще дойде. Няма какво да я карате вие. Като имате тръба, тя сама ще потече. Човешката любов мъчно може да я изкарате на планината. Ако искате със сила може да я качите горе. А Божията Любов сама слиза в долината. Тъй щото всичките мъчнотии, които имате, зависят от това, че вие искате да изкарате вашата любов горе на планината. Там е мъчнотията. Оставете вашата любов да си почива долу в долината, а се занимавайте с Божията Любов. Защото енергията на вашата, на физическата любов е дошла от Божествената Любов. Тази вода долу е слязла отгоре, тя е дошла от слънцето. Може да кажем, че тази вода е излязла от слънцето. Земята е излязла от слънцето, някога и вие сте излязли от слънцето със земята заедно. Та когато земята излязла от слънцето и вие бяхте там, но сте забравили. Казвате: „Защо сме забравили?“ Много естествено. Колко години има от този ден? Забравили сте. Защо сте забравили? Миналата година по това време къде бяхте? Можете ли да си спомните? Колко малко работи може да помните. Ако вие не помните миналата година този ден какво е било, как ще помните две години преди този ден или 10, 20, 30 години? Помните ли къде

сте били тогава? Законът помнете: Турете умът си на работа. Казвате: „Аз съм неразположен“. Неразположението е леност. - „Ама аз не зная какво да правя“. Това е заблуждение, че не знаеш какво да правиш. Тури ума си на работа. - „Ама нямам работа“. Как? Всякога може да си създадеш работа, упражнения ще правиш. Ще кажа, че си играеш. Че кой не си играе? Я ми кажете, има ли някоя работа, която да не е игра? Не плачете и не се безпокойте, но измервайте ръцете си от едната страна до другата страна. Казвате: „Колко съм тъжен“. На каква работа да туря ръката си? Хайде изпрати я в гимназия или в университет или направи я чиновник. Изпрати скръбта си в университета, нека свърши да получи един диплом, и след това я попитай доволна ли е от това положение. Всяко неестествено положение у човека трябва да се впрегне на работа. Има желания, които не са ваши. Щом не може да задоволите едно желание, то не е за вас. Задържайте само онези желания, само онези мисли и постъпки в себе си, които вие може да задоволите в дадения случай. Това е метод за самовъзпитание. Занимавайте се само с това, което в даден момент може да направиш. Онова, с което не може да се занимаваш, то не е за сега. Нека мине година, две, три, 150 години, тази работа тогава може да се свърши. Понякога човек е заставен да чака. Чакайте, защото всяко нещо в света си има своето време. Едно пет годишно дете не може да изпратите в университета, това дете може да го изпратите в забавачница. На 8 години ще го изпратиш в първо отделение, на 12 години в прогимназия, на 14 или 15 в гимназия, на 20 в университет. Според мен естествено е човек да свърши на 21 година, след това имате 4 години в университет. Ако някой свърши на 23 години, това е скандално число. Защото бащата го няма, а майката е свършила. Но ако имате числото 123 тук имате и майката, и бащата, и детето. Единицата е бащата, двойката - майката, тройката - синът. Това е едно число, което има съдържание. Ако имате числото 12, например, то е числото на благоприятните условия, при които може да се издържа. Това число е турено в зодиака. Бащата и майката са тук, а къде е синът? Той е на училище. Изпращат го от дом в дом да учи. Във всеки дом учи

специални работи. Ти си в месец март, какво ще учиш в този месец? През месец март всички хора трябва да се занимават с главата си. Това е мозъкът. Ако направите един астрологически хороскоп и вземете в съображение всичките посоки, къде е екваторът на човека? Ще видите, че Божествената Любов е горе. Тя показва пътят на екватора. Главата показва духовното в човека. Та когато изгубиш пътя си, ще се спреш и ще се ориентираш отзад напред към изток, значи посоката ти ще минава отгоре. Няма да отиваш ни на ляво, ни на дясно. Напред е екваторът на човека. Божествената любов е компас, по който човек се ориентира. От тази точка ти трябва да знаеш къде е посоката на твоето движение. Божествената Любов съдържа в себе си всичките възможности за постижения. Като имаш тази любов, тогава в тебе ще дойде светлина и знание, тя ще ти създаде условия. След знанието ще дойде свободата. Ти не може да придобиеш живота без Божествената Любов. Знание без тази любов нищо не може да допринесе. В него няма Божествената светлина. При това положение ти не може да бъдеш свободен. Кога?- Ако не е дошла истината в тебе, Божествената истина. Божествената истина ще създаде в тебе простор. За да бъдеш свободен ти трябва да имаш широко място, в което да покажеш своята свобода. Свободата не може да се прояви на тясно място, в една тясна стая. Свободата не е в тесните възгледи на живота, но в широките възгледи.

Та казвам: Ще впрегнеш ума си на работа. Всяко движение има за цел, да се изправят гърбиците ви, после да се изправят краката, хода. Някои от вас вървят като гемии, като че сеят брашно. Турете ума си на работа и не се безпокойте. Щом се безпокоиш впрегни безпокойствието на работа. Не е лошо да се безпокоиш, не е лошо да си скръбен, всичко, каквото се случва в живота е на мястото си, само че не знаете къде да го турите. Всяка една случка ще ви предаде известна енергия. Ако знаете как да употребите тази енергия, тя е на мястото си.

Каква песен пяхте тази сутрин? - /„Махар Бену Аба“/. Как започнахте тази песен? - Махар Бену означава, че слизаш отгоре надолу. Най-първо двама души се качили горе и после и двамата слизат долу. Махар Бену означава Любовта на великото, което

слиза отгоре надолу, за да помага на хората. Умът ти трябва да присъствува, та като кажеш, Махар Великият Бог, който слиза отгоре и Неговия Дух, и неговата Любов да слизат да помагат. Той трябва да помага на всички тия дребни същества, които са изгубили смисъл на живота. Като ги подигне, Той ще осмисли техния живот. Това значи Махар Бену. Като му се молиш ти трябва да имаш търпение да го дочакаш да дойде долу, да го посрещнеш и да се зарадваш на Неговото присъствие. Като се зарадвате, радостта вече има друг израз. В радостта има разширение. Да се радва човек, това значи да се разширява. /А да благодари?/- Като благодариш ти правиш няколко поклона и казваш, благодаря ти. Човек се навежда като благодари. Много естествено. Невъзможно и да дигнеш нагоре главата и да кажеш: „Благодаря“. Като направиш един малък поклон, показва, че благодариш. Като туриш ръцете си напред, това показва, че назад вече не се връщаш. Това значи: каквото ти си направил, някой ден аз ще го приложа. Туриш ли ръцете си назад на гърба, това означава, каквото си направил, ще го туря на гърба си. Тъй щото всички движения, които правите трябва да бъдат осмислени. Ще направиш едно хубаво движение. Като направиш едно движение с двата си пръста това показва, че искаш да вземеш нещо. Защо само с два пръста? - Малко взимаш, по едно зрънце. Като вземеш едно зрънце, показва, че не си от много лакомите. Като покажеш Юмрук, туй показва, че каквото взимаш, задържаш го само за себе си. Като вземеш нещо с отворена ръка, това показва, че го посаждаш някъде. Каквото правите не бързайте. Полека пиши, но буквите да са хубави. Правилно трябва да ги пишете. Ако напишете буквата „А“, като трябва тя ще покаже своето действие. Не я ли пишеш правилно тя ще покаже известни мъчнотии. Ако не напишеш правилно буквата „Б“, „В“, ти ще създадеш други мъчнотии. Значи, ако всички 30 букви не ги пишете правилно, в бъдеще ще си създадете 30 различни мъчнотии. Всяка буква я пишете както трябва. По този начин ще видите в коя буква се крие вашата мъчнотия.

Важно е за вас, че Бог ви е дал един ум, който трябва да турите на работа. Умът е много добър слуга, но вие трябва да му

давате заповеди, но вие трябва да го карате да върши това, което за него е естествено. Няма да го караш да върши глупави работи. Ще карате ума си да върши най-добрите работи, които ти искаш. И той ще върши всичко, каквото му заповядате. Като свърши тия работи за него ще бъде добре, но и за тебе самия ще бъде добре.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА!

В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XVII година
40 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 16. IX. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София - Изгрев.

РЕЧНИК

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.
Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анексия.
Базиргян /пер.-тур./: Занаячия; търговец; търгаш.
Билник /тур./: Голямо стъкло за течности с вместимост над 3 литра; дамаджана.
Гем /тур./: Юзда.
Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.
Дълнал, задълнал: Задълбочил.
Енервирам /гр.-фр., остар./: Нервирам, дразня.
Жидкост /рус./: Течност.
Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.
Иждивява: Изразходва, харчи.
Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.
Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.
Кварта /лат./: Интервал, който включва 4 степени в тоновата стълбица.
Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.
Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; Изигравам, мамя.
Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.
Нахохорил: Наперил, наежил.
Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.
Овде-онде: Тук-там; сегиз-тогиз.
Орталък /тур./: Множество хора; тълпа, общество.
Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена - перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие, приготвено от подземните грудки на това растение.
Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.
Скръжав: Скъперник.
Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.
Терца: Тон с три степени горе или долу от основния тон; 1/60 част от секундата.
Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндарски лък и др.
Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.
Хафиф /ар.-тур./: Слаб, оскъден.
Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.
Яшмаци /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Възможности в живота
24 септември, 1937 г. 5
2. Възможности за красота
1 октомври, 1937 г. 15
3. Вътрешна светлина
8 октомври, 1937 г. 29
4. Разумните движения
15 октомври, 1937 г. 45
5. Приближаване и отдалечаване
29 октомври, 1937 г. 64
6. Идеален, реален и материален порядък
5 ноември, 1937 г. 78
7. Съгласуване
12 ноември, 1937 г. 100
8. Организиран и неорганизиран свят.
19 ноември, 1937 г. 117
9. Великата работа на водата, въздуха, топлината и светлината
26 ноември, 1937 г. 129
10. Начини на мислене
3 декември, 1937 г. 139
11. Измерения
10 декември, 1937 г. 157
12. Възпитание на чувствата
17 декември, 1937 г. 174
13. Криви и прави линии
24 декември, 1937 г. 188
14. Дишане
31 декември, 1937 г. 202
15. Бъдете щедри
7 януари, 1938 г. 217

16. Противоречията в живота
14 януари, 1938 г. 235
17. Сърцето на природата
21 януари, 1938 г. 254
18. Разумен и неразумен страх
28 януари, 1938 г. 270
19. Законът на хармонията в тялото
4 февруари, 1938 г. 283
20. Мозъчна и симпатична нервна системи
11 февруари, 1938 г. 299
21. Програмата в живота
18 февруари, 1938 г. 318
22. Обич и любов
25 февруари, 1938 г. 339
23. Учение
11 март, 1938 г. 359
24. Излизане, работа, молитва
18 март, 1938 г. 374
25. Законът на музиката
25 март, 1938 г. 386
26. Отворени и затворени очи
1 април, 1938 г. 396
27. Импулсът
8 април, 1938 г. 411
28. Няколко въпроса
22 април, 1938 г. 423
29. Една основна идея
29 април, 1938 г. 426
30. Причина, среда, факти
6 май, 1938 г. 439
31. Честност и справедливост
13 май, 1938 г. 449
32. Опорна точка
20 май, 1938 г. 459
33. Мозъчни центрове
27 май, 1938 г. 468

34. Правата линия
3 Юни, 1938 г. 480
35. Какво трябва на младите
24 Юни, 1938 г. 492
36. Законът на контраста
1 Юли, 1938 г. 503
37. Освобождаване
8 Юли, 1938 г. 514
38. Съзнание и самосъзнание
2 септември, 1938 г. 523
39. Господарят
9 септември, 1938 г. 535
40. Самовъзпитание
16 септември, 1938 г. 547

Речник....561

ПОРЕДИЦА

МЛАДЕЖКИ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)
1. ТОМ I. Двата пътя. 1-12 лекция. София, 1934 г.
2. ТОМ II. Противоречия в живота. 13-21 лекция. София, 1934 г.

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)
3. ТОМ I. Допирните точки в природата. 1-15 лекция. София, 1935 г.
4. ТОМ II. Добри навици. 16-31 лекция. София, 1935 г.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)
5. Разумният живот (четири книжки). 1-32 лекция. София, 1925-1926 г.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)
6. Лекции на Младежкия окултен клас (пет книжки). 1-31 лекция. София, 1927-1928 г.

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)
7. ТОМ I. Време и сила. 1-3 лекция. София, 1929 г.
8. ТОМ II. Влияние на светлината и на тъмнината. 4-18 лекция. София, 1937 г.
9. ТОМ III. Жива реч. 19-32 лекция. София, 1937 г.

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)
10. ТОМ I. Посока на растене. 1-19 лекция. София, 1938 г.
11. ТОМ II. Светото място. 20-37 лекция. София, 1939 г.

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)
12. Божествената мисъл. 1-30 лекция. София, 1942 г.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)
13. ТОМ I. Божествените условия. 1-28 лекция. София, 1942г.
14. ТОМ II. Отворени форми. 29-42 лекция. София, 1943 г.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)
15. ТОМ I. Служене, почит и обич. 1-24 лекция. София, 1940 г.
16. ТОМ II. Закони на доброто. 25-48 лекция. София, 1940 г.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)
17. ТОМ I. Път към живота. 1-21 лекция. София, 1941 г.
18. ТОМ II. Методи на самовъзпитание. 22-42 лекция. София, 1941 г.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)
19. ТОМ I. Живот и отношения. 1-18 лекция. София, 1947 г.
20. ТОМ II. Фактори в природата. 19-37 лекция. София, 1947г.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)
21. ТОМ I. Великата разумност. 1-20 лекция. София, 1949 г.
22. ТОМ II. Съразмерност в природата. 21-42 лекция. София, 1949 г.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)
Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)
Неиздадени лекции

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)
23. ТОМ I. Господар и слуга. 1-16 лекция. Шумен, 1998 г.
24. ТОМ II. Основният тон. 17-36 лекция. Шумен, 1998 г.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)
Неиздадени лекции

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)
25. Възможности в живота. София, 1998 г.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)
Неиздадени лекции

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)
26. ТОМ I. Смяна на състоянията. София, 1998 г.
27. ТОМ II. Пътят към щастието. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)
28. ТОМ I. Най-лесното. 1-15 лекция. София, 1998 г.
29. ТОМ II. Живот, светлина и сила. 16-35 лекция. София, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)
Неиздадени лекции

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)
30. Минало, настояще, бъдеще. Казанлък, 1998 г.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)
31. Силите на природата. 1-14 лекция. София, 1947 г.

Забележка: Просветният съвет решава да се издадат последователно лекциите от младежкия и общия окултен клас, утринните слова и неделните беседи от последната 1943-1944 г., както и съборните беседи, изнесени в Мърчаево и излезли под заглавие „Заветът на Любовта“, I, II и III том.